

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

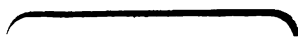
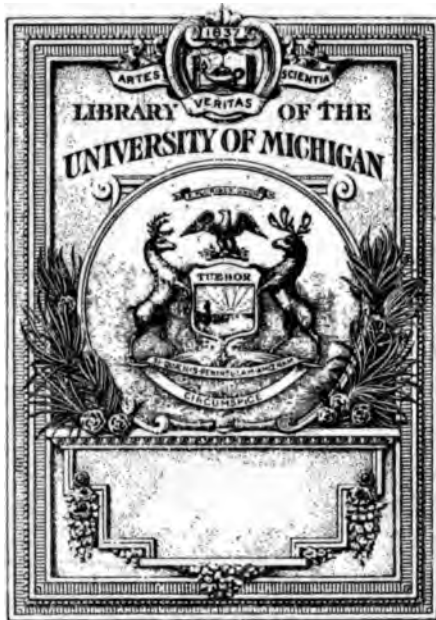
We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

B 858,998

888

P4

C55

1896

104

PINDARI CARMINA

PROLEGOMENIS

ET

COMMENTARIIS INSTRUCTA

EDIDIT

W. CHRIST.

LIPSIAE

IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.

MDCCCXCVI.

arbitratus sum, quod ab Iohanne Rumpelio in locupletissimo Lexico Pindarico (Lips. in aedibus Teubneri 1883) satis huic provinciae provisum esse expertus cognovi.

II.

DE ARTE METRICA PINDARI.

Multa cum difficilia sint in carminibus Pindari recensendis et illustrandis, nihil difficilius est quam versus et cola stropharum recte dividere et summi poetae musicam artem, quae tantopere plausum hominum aequalium tulit¹, deperditis notis musicis ex ipsa compagine versuum recognoscere. Qua de causa non mirum videbitur, si spinosis quaestionibus de metris Pindari curam maximam impendendam atque etiam in his Prolegomenis copiosius de iis disserendum duximus. Sed cum Pindaricorum metrorum ratio ab universa numerorum et metrorum doctrina pendeat neque ab arte ceterorum poetarum divelli possit, expositionem metricarum rationum plenam atque perfectam aequi iudices in his praefationis angustiis a me non expectabunt. Quae autem Pindari propria et ad diagrammata metrica recte aestimanda necessaria sunt, duplici modo mihi illustranda proposui. Atque primum quidem singulis schematis brevia commenta metrica subiecimus, quibus in commentis quo numerorum genere stropha quaeque constet et quo modo locoque carmen quodque cantatum esse videatur, succincte expositum invenies. Neque si quo loco versuum divisio incerta fuit et plures scandendi viae iniri poterant, id silentio pressimus, immo plus uno loco versuum ictuumque duo schemata proponenda existimavimus. Nulla enim re metricos nostra memoria magis sibi ipsos officere cognovi quam quod de rebus dubiis tamquam de tripode uni sapientes praecipiant, nihil aliorum opiniones curantes. Alteram copiam de re metrica Pindari disputandi mihi praebuit haec praefatio, in qua de colometria Pindarica universa id est de versibus pedibus colis numeris carminum Pindaricorum disserere et signorum metricorum explicationem proponere mihi visum est.

De historia colometriae. Iustum fundamentum ut disputationi substruamus, ab historia colometriae nobis proficiscendum est. Pindari igitur carmina similiter atque reliquorum poetarum lyricorum librarii olim, cum et chartae parcerent et inaequalitate

1) Cf. Eupolim ap. Athen. p. 3a, Aristoph. av. 924. 939, Aristoxenum ap. Plut. de mus. 31.

PRAEFATIO.

Habent sua fata libelli non solum postquam editi sunt, sed etiam priusquam in lucem emittantur. Futura in votis sunt, ut viris doctis placeant et aequos iudices nanciscantur. Praeterita opportunitate huius praefationis usus breviter iam enarrabo. Ex quo abhinc viginti quinque annos primum Pindari carmina in Bibliotheca Teubneriana recensui, tam multa a viris doctis et Germaniae et aliarum nationum ad emendam poetae orationem collata sunt et ipse iteratis curis meliora edoctus sum, ut vitia et errores editionis prioris stereotypa arte in perpetuum propagari nollem. Qua de causa priores meas curas recognoscere et supplere constitui, ut et emendatior et plenior meus liber evaderet. Neque solum eos locos, quibus labem verba poetae traxisse videbantur, aliorum ope adiutus denuo examinare et perpolire adnissus sum, sed etiam totam formam prioris editionis plus una ex parte mutare decrevi. Primum commodiorem et utiliorem apparatus criticum fore existimavi, si non solum varias lectiones rettulissem, sed etiam quibus quaeque codicibus niteretur adnotassem. Quod ut facerem, quinam codices ad memoriam traditi textus recuperandam plane necessarii essent diligenter rimatus sum et si quo loco lectio optimorum codicum dubia esse videbatur, denuo eos inspiciendos curavi. Deinde metricam formam carminum magis perspicuam fore putavi, si cola carminum, si minus omnium, attamen logaedicorum dividerem et varia genera numerorum ipsa externa specie distinguerem. Schematis autem metricis subtiliores rationes rhythmicas exprimendi et varias moras syllabarum discriminandi audacia, quo magis in artem Pindari inquirebam, eo iustior et probabilior mihi esse videbatur. Has autem rationes ut aliis quoque probarem, prorsus necessarium esse cognovi, ut lineamenta artis Pindaricae in Prolegomenis adumbrarem et singula schemata metricis commentariis illustrarem. Porro fragmentorum delectu usui lectorum minus consuli quam plena collectione dudum ab amicis commonitus eram; itaque hanc quoque provinciam diligentiore cura pertractare coepi, et cum multum lectorum referre cognovissem ut ubi quodque fragmentum exstaret certiores fierent, etiam locos unde quodque sumptum esset adnotare institui. Denique fastis quoque Pindaricis similiter atque ab Luciano Muellero in tersa Horatii editione factum est, editionem hanc locupletare et indice nominum propriorum et rerum notabilium instruere ex re esse mihi visum est.

Verum enim vero hoc modo liber modulos Bibliothecae paulatim ita excessit, ut amici me monerent, ne media in via subsisterem,

a*

sed editionem qualem nunc iam magis quam olim philologi cuperent pararem commentariis perpetuis instructam. Atque dudum me bibliopolae honestissimi adierant, ut Dissenii commentarios, quos Schneidewinus recognoscere et supplere coepisset, plenos iam recognoscerem et profecto huic statui disciplinae philologicae accommodatos redderem. Diu refragabar et molestum onus infirmis meis cervicibus imponere dubitabam. Nam Dissenii commentarii, quamvis elegantes et disertis, multis ex partibus mihi displicebant et novos commentarios conscribendi curam et Wilamowitzii doctrinam aemulandi conamen viribus meis maiora esse videbam. Tandem aliquando cum laborum fugam turpem esse reputassem et etiam mediocres dilucidationes multis gratas fore sperare coepissem, ut hanc quoque partem iustae editionis in me reciperem commotus sum. Triplici autem modo operam meam partitus sum. Nam quae res non ad unum aliquem versum sed ad omnia Pindari carmina pertinebant, eas in Prolegomenorum libris tertio et quinto pertractavi. Singulis vero carminibus introductoria commenta praemisi, quibus argumentum et sententiarum nexum aperirem et quae de victore quoque et civitate aliunde tradita essent componerem. Denique in exegeticis commentariis textui subiectis perplexos locos enodare, rerum difficultates expedire, dicendi usum artisque videres illustrare studui, ut quidquid lumine interpretationis indigeret, sicco pede transilirem nihil. His autem in rebus omnibus virorum doctorum, qui ante me Pindari carmina commentati erant, subsidiis sedulo, ut par fuit, usus sum. Atque profectus sum a veteribus scholiis, quorum in rebus historicis verba ipsa attuli, et ab amplissimis Boeckhii et Dissenii commentariis, ex quibus pleraque me mutua sumpsisse grato animo confiteor. Sed multa etiam mihi suppeditarunt praeter editiones et commentationes criticas (v. p. XII s.), quibus tamquam fundamento sanam interpretationem niti oportet, editores Maur. Schmidt (1869), Fennell (1883), Bury (1890), Gildersleeve (1890), Boehmer (1891), interpretes Thiersch (1820), Fraccaroli (1892), commentatores Mezger, Pindars Siegeslieder (1880), Leop. Schmidt, Pindars Leben und Dichtung (1862), Ed. Luebbert, Meletemata Pindarica (1878—89), Drachmann, De recentiorum interpretatione Pindarica (1891), Tafel Rauchenstein Furtwängler de Jongh Friederichs Jurenka, quos omnes eo magis hoc loco cum honore nomino, quod quae singulis locis iis deberem referre nimis longum et molestum esse duxi.

Ad extremum amicis, qui in ardua et ampla hac opera me consilio scriptis monitis adiuverunt, gratias ago quam maximas, imprimis Carolo Rück et Georgio Karo et Ottoni Schroeder, qui locis dubiis codices Vaticanos et Mediceos denuo in meam gratiam excusserunt, et Iosefo Hirmer, qui in plagulis corrigendis meorum oculorum languorem humanissime sublevavit.

Monachii.

W. Christ.

PROLEGOMENA.

I.

DE CODICIBUS SUBSIDIISQUE CRITICIS.

Cum duo viri de Pindari carminibus emendandis post immortalem Aug. Boeckhii memoriam meritissimi ita in utramque partem peccassent, ut librorum manu scriptorum fidei alter nimium, parum alter tribueret, mihi mediam inire viam visum est. Tycho enim Mommsenius, ne magnam operam codicibus religiose excutiendis et scite digerendis navatam iacere contempnive sineret, reliqua artis criticae subsidia, quae in carminibus recognoscendis et plura et potiora esse solent, ita posthabuit, ut haud raro poetae verba summorum virorum ope fere perpolita librorum naevis atque erroribus iterum commacularet. Theodorus autem Bergkiius codices neque optimos neque subtiliter ponderatos adhibuit et summa, qua florebat, ingenii felicitate fretus iis quoque locis, quibus a codicibus recte aestimatis lex ac norma erat petenda, suo arbitrio indulgere maluit; in novissima vero sive quarta editione Poetarum lyricorum graecorum virum egregium magis studio aliorum opiniones reiciendi quam suos errores corrigendi ductum esse in censura eius libri (ann. class. phil. 1889 p. 1 sqq.) exemplis comprobavi. Ipse et in ea, quam viginti quinque annis abhinc in Bibliotheca Teubneriana paravi editione et in hac, quam nunc in lucem emitto, sedulo curavi, ut et codicum subsidiis a Mommsenio potissimum paratis prudenter uterer et Pindari rationes metricas grammaticasque diligentissime scrutarer.

De codicibus. In apparatu critico adstruendo Mommsenius rectissime monuit, primum omnium libros a Byzantinis grammaticis, Thoma Magistro Moschopulo Triclinio, interpolatos a veteribus integrisque exemplaribus probe esse distinguendos. Isti magistelli cum suo Marte scabros numeros expedire et orationis menda expellere studerent nec, si paucos quosdam locos ut O. xi 8. N. i 52. iii 35.

v 20. I. iv 10, quos num ipsi emendaverint possis dubitare, exceperis, ex aliis melioribusque, quam nos, fontibus haurirent, libris ab iis correctis nihil auctoritatis tribuendum est. Veterum autem librorum fide ut recte utaris neve certas numerorum grammaticaeque leges codicum mendis corrumpi patiaris, originem et naturam eorum paulo accuratius scruteris oportet.

Atque primum uno de capite omnes codices ortos esse ex glossis lacunisque omnium communibus (cf. O. II 29. VII 49. x, 25. P. v 118. XI 42 al) satis apparet Quo autem tempore illud, priusquam in varios rivulos diduceretur, exemplar exstitisse videatur, iam nobis quaerendum est. In membris igitur carminum dispescendis cum omnes libri fere ubique ita consentiant, ut grandis illius numerorum generis, quale Thebano poetae veteres et peritos indices tribuisse in commentatione academica, Die metrische Ueberlieferung der Pindarischen Oden (Abh. d. bay. Ak. t. XI a. 1868) probavi, nulla fere vestigia supersint, archetypum illud post Aristophanem grammaticum, quem primum lyricorum carmina in cola divisisse Dionysius Halicarnasseus de verb. compos. c. XXII et XXVI memoriae tradidit, exaratum esse consentaneum est. Accuratiora docet comparatio lectionum codicum cum scholiis veteribus instituta; haec enim ex Didymi potissimum copiosis commentariis compilata esse inter omnes satis constat; iam vero integriora, quam Pindari codices exhibent, exemplaria scholiorum compilatorem ante oculos habuisse cum alia demonstrant tum adnotatio P. XI 42 adiecta. Etenim quod scholiasta dicit *λείπει τὸ ὀφείλεις*, id satis arguit in illius libris glossam *χορή*, quae in omnes codices nostros irrepsit, nondum additam fuisse. Itaque archetypum nostrorum librorum post eius, qui scholia vetera compilavit, aetatem scriptum fuisse pro certo statuas; is autem non solum Didymum sed ne Herodianum quidem, utpote bis laudatum (cf. schol. O. I 18 et P. III 65), antecessit, quamquam certius aliquid definire equidem non ausim.

Illo in libro archetypo numerorum causa adeo nihil erat novatum, ut et verba quae metrorum legibus excludi dudum grammatici intellexerant, ut *φιλέοντι δὲ Μοῖσαι* O. II 26, loco non cesserint, et vulgares formae, quamvis metro repugnantes, formas reconditiores persaepe expulerint. Praeterea librarius archetypi haud raro variantes lectiones vel ex scholiis excerptas vel ex aliis, quos more tum recepto cum suo exemplari contulerat, codicibus enotatas in margine aut supra lineam adiecerat, unde in nostris quoque codicibus passim duae lectiones, una infra altera supra lineam scriptae occurrunt. Denique continua scriptura et maiusculis litteris archetypum illum

exaratum fuisse, eius rei documento sunt verba falso saepe partim disiuncta partim coniuncta et litterae *A* et *A*, *T* et *Γ* in codicibus nostris, praesertim in vetustissimis libris Ambrosiano et Vaticano crebro commutatae.

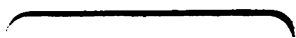
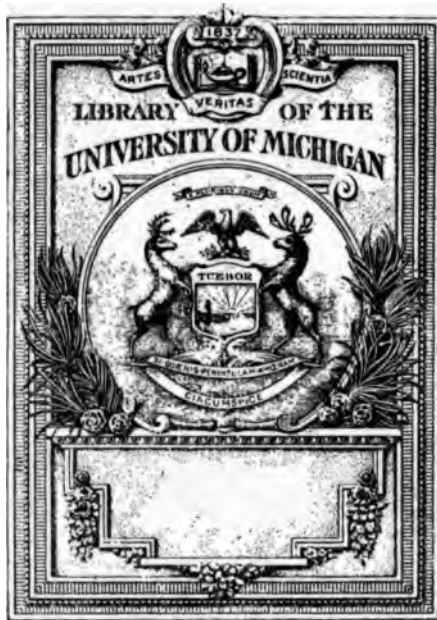
Ex archetypo illo, non ipso, sed apographis eius et ipsis deperditis originem duxerunt codices veteres, quibus tamquam fundamento in verbis poetae recensendis uti nos oportet. Sunt autem hi: *A* = Ambrosianus C 122, saec. XII, continet O. I—XII cum scholiis propriis Ambrosianis, idem frequenter habet varias lectiones supra lineam ab eadem antiqua manu scriptas. Codex optimus in colometria et lectionibus haud raro ab omnibus reliquis libris recedit et O. x 25 solus glossa *Ἡρακλέης* vacat, unde proprium locum sibi vindicat; idem tamen gravibus foedisque mendis neutiquam caret.

B = Vaticanus 1312, saec. XII ex., continet omnia carmina cum scholiis propriis Vaticanis, nisi quod foliis aliquot deperditis nunc desunt O. I 1—22, 47—68. v 9—24. P I 1—II 56. I. v 58—VI 24. VIII 19—38. 64—fin. Manus recentior (*B*²), quae a prima manu (*B*¹) religiose distinguenda est, multa partim correxit partim supplevit. Codex est optimus testis alterius familiae, non tamen tam integer, ut aliis testibus eiusdem familiae prorsus carere possimus. Nonnullis locis, quibus quid codex exhiberet, etiam post Mommsenii operam dubium fuit, C. Rück et O. Schroeder denuo codicem inspexerunt.

C = Parisinus 2774 saec. XII ex., continet O. I—P. v 51 sine scholiis, idem multas correcturas perpessus est, ut genuina lectio saepe oblitterata sit. Codicem medium locum inter *A* et *B* obtinere inprimis inscriptiones odorum O. III. v. VI. VIII demonstrant.

D = Mediceus 32, 52 saec. XIII/XIV, continet omnia carmina et fr. 1 cum scholiis Vaticanis mixtis, eiusdem est familiae atque *B*, sed plenior illo; correctus est manu interpolatrice. Dubiis locis G. Karo codicem denuo excussit.

Horum codicum varias lectiones omnes in critico apparatu huius editionis exscriptas habes, praeterquam quod, ne inutili farragine nebulam magis quam lucem oculis lectorum offunderem, enotare supersedi accentus, spiritus, menda orthographica et orthoepica, *ν ἐφέλικυστικὰ* falso aut adiecta aut omissa, vocales non elisas, iota subscribendum omissum, litteras verborum male disiunctas aut coniunctas, formas vulgaris sermonis pro dialecticis parti codicum illatas, quibus in rebus omnibus fere nullam auctoritatem codicum

888

P4

C55

1896

104

PINDARI CARMINA

PROLEGOMENIS

ET

COMMENTARIIS INSTRUCTA

EDIDIT

W. CHRIST.

LIPSIAE

IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.

MDCCCXCVI.

LIPSIAN: TYPIS B. G. TEUBNERI

PRAEFATIO.

Habent sua fata libelli non solum postquam editi sunt, sed etiam priusquam in lucem emittantur. Futura in votis sunt, ut viris doctis placeant et aequos iudices nanciscantur. Praeterita opportunitate huius praefationis usus breviter iam enarrabo. Ex quo abhinc viginti quinque annos primum Pindari carmina in Bibliotheca Teubneriana recensui, tam multa a viris doctis et Germaniae et aliarum nationum ad emendam poetae orationem collata sunt et ipse iteratis curis meliora edoctus sum, ut vitia et errores editionis prioris stereotypa arte in perpetuum propagari nollem. Qua de causa priores meas curas recognoscere et supplere constitui, ut et emendatior et plenior meus liber evaderet. Neque solum eos locos, quibus labem verba poetae traxisse videbantur, aliorum ope adiutus denuo examinare et perpolire adnisi sum, sed etiam totam formam prioris editionis plus una ex parte mutare decrevi. Primum commodiorem et utiliorem apparatus criticum fore existimavi, si non solum varias lectiones rettulissem, sed etiam quibus quaeque codicibus niteretur adnotassem. Quod ut facerem, quinam codices ad memoriam traditi textus recuperandam plane necessarii essent diligenter rimatus sum et si quo loco lectio optimorum codicum dubia esse videbatur, denuo eos inspiciendos curavi. Deinde metricam formam carminum magis perspicuam fore putavi, si cola carminum, si minus omnium, attamen logaoediorum dividerem et varia genera numerorum ipsa externa specie distinguerem. Schematis autem metricis subtiliores rationes rhythmicas exprimendi et varias moras syllabarum discriminandi audacia, quo magis in artem Pindari inquirebam, eo iustior et probabilior mihi esse videbatur. Has autem rationes ut aliis quoque probarem, prorsus necessarium esse cognovi, ut lineamenta artis Pindaricae in Prolegomenis adumbrarem et singula schemata metricis commentariis illustrarem. Porro fragmentorum delectu usui lectorum minus consuli quam plena collectione dudum ab amicis commonitus eram; itaque hanc quoque provinciam diligentiore cura pertractare coepi, et cum multum lectorum referre cognovissem ut ubi quodque fragmentum exstaret certiores fierent, etiam locos unde quodque sumptum esset adnotare institui. Denique fastis quoque Pindaricis similiter atque ab Luciano Muellero in tersa Horatii editione factum est, editionem hanc locupletare et indice nominum propriorum et rerum notabilium instruere ex re esse mihi visum est.

Verum enim vero hoc modo liber modulos Bibliothecae paulatim ita excessit, ut amici me monerent, ne media in via subsisterem,

a*

sed editionem qualem nunc iam magis quam olim philologi cuperent pararem commentariis perpetuis instructam. Atque dudum me bibliopolae honestissimi adierant, ut Dissenii commentarios, quos Schneidewinus recognoscere et supplere coepisset, plenos iam recognoscerem et profecto huic statui disciplinae philologicae accommodatos redderem. Diu refragabar et molestum onus infirmis meis cervicibus imponere dubitabam. Nam Dissenii commentarii, quamvis elegantes et disertis, multis ex partibus mihi displicebant et novos commentarios conscribendi curam et Wilamowitzii doctrinam aemulandi conamen viribus meis maiora esse videbam. Tandem aliquando cum laborum fugam turpem esse reputassem et etiam mediocres dilucidationes multis gratas fore sperare coepissem, ut hanc quoque partem iustae editionis in me reciperem commotus sum. Triplici autem modo operam meam partitus sum. Nam quae res non ad unum aliquem versum sed ad omnia Pindari carmina pertinebant, eas in Prolegomenorum libris tertio et quinto pertractavi. Singulis vero carminibus introductoria commenta praemisi, quibus argumentum et sententiarum nexum aperirem et quae de victore quoque et civitate aliunde tradita essent componerem. Denique in exegeticis commentariis textui subiectis perplexos locos enodare, rerum difficultates expedire, dicendi usum artisque veneres illustrare studui, ut quicquid lumine interpretationis indigeret, sicco pede transilirem nihil. His autem in rebus omnibus virorum doctorum, qui ante me Pindari carmina commentati erant, subsidiis sedulo, ut par fuit, usus sum. Atque profectus sum a veteribus scholiis, quorum in rebus historicis verba ipsa attuli, et ab amplissimis Boeckhii et Dissenii commentariis, ex quibus pleraque me mutua sumpsisse grato animo confiteor. Sed multa etiam mihi suppeditarunt praeter editiones et commentationes criticas (v. p. XII s.), quibus tamquam fundamento sanam interpretationem niti oportet, editores Maur. Schmidt (1869), Fennell (1883), Bury (1890), Gildersleeve (1890), Boehmer (1891), interpretes Thiersch (1820), Fraccaroli (1892), commentatores Mezger, Pindars Siegeslieder (1880), Leop. Schmidt, Pindars Leben und Dichtung (1862), Ed. Luebbert, Meletemata Pindarica (1878—89), Drachmann, De recentiorum interpretatione Pindarica (1891), Tafel Rauchenstein Furtwängler de Jongh Friederichs Jurenka, quos omnes eo magis hoc loco cum honore nomino, quod quae singulis locis iis deberem referre nimis longum et molestum esse duxi.

Ad extremum amicis, qui in ardua et ampla hac opera me consilio scriptis monitis adiuverunt, gratias ago quam maximas, imprimis Carolo Rück et Georgio Karo et Ottoni Schroeder, qui locis dubiis codices Vaticanos et Mediceos denuo in meam gratiam excusserunt, et Iosefo Hirmer, qui in plagulis corrigendis meorum oculorum languorem humanissime sublevavit.

Monachii.

W. Christ.

PROLEGOMENA.

I.

DE CODICIBUS SUBSIDIISQUE CRITICIS.

Cum duo viri de Pindari carminibus emendandis post immortalem Aug. Boeckhii memoriam meritissimi ita in utramque partem peccassent, ut librorum manu scriptorum fidei alter nimium, parum alter tribueret, mihi mediam inire viam visum est. Tycho enim Mommsenius, ne magnam operam codicibus religiose excutiendis et scite digerendis navatam iacere contempnive sineret, reliqua artis criticae subsidia, quae in carminibus recognoscendis et plura et potiora esse solent, ita posthabuit, ut haud raro poetae verba summorum virorum ope fere perpolitata librorum naevis atque erroribus iterum commacularet. Theodorus autem Bergkiius codices neque optimos neque subtiliter ponderatos adhibuit et summa, qua florebat, ingenii felicitate fretus iis quoque locis, quibus a codicibus recte aestimatis lex ac norma erat petenda, suo arbitrio indulgere maluit; in novissima vero sive quarta editione Poetarum lyricorum graecorum virum egregium magis studio aliorum opiniones reiciendi quam suos errores corrigendi ductum esse in censura eius libri (ann. class. phil. 1889 p. 1 sqq.) exemplis comprobavi. Ipse et in ea, quam viginti quinque annis abhinc in Bibliotheca Teubneriana paravi editione et in hac, quam nunc in lucem emitto, sedulo curavi, ut et codicum subsidiis a Mommsenio potissimum paratis prudenter uterer et Pindari rationes metricas grammaticasque diligentissime scrutarer.

De codicibus. In apparatu critico adstruendo Mommsenius rectissime monuit, primum omnium libros a Byzantinis grammaticis, Thoma Magistro Moschopulo Triclinio, interpolatos a veteribus integrisque exemplaribus probe esse distinguendos. Isti magistelli cum suo Marte scabros numeros expedire et orationis menda expellere studerent nec, si paucos quosdam locos ut O. XI 8. N. I 52. III 35.

v 20. I. iv 10, quos num ipsi emendaverint possis dubitare, exceperis, ex aliis melioribusque, quam nos, fontibus haurirent, libris ab iis correctis nihil auctoritatis tribuendum est. Veterum autem librorum fide ut recte utaris neve certas numerorum grammaticaeque leges codicum mendis corrumpi patiaris, originem et naturam eorum paulo accuratius scruteris oportet.

Atque primum uno de capite omnes codices ortos esse ex glossis lacunisque omnium communibus (cf. O. II 29. VII 49. X, 25. P. v 118. XI 42 al.) satis apparet. Quo autem tempore illud, priusquam in varios rivulos diduceretur, exemplar exstitisse videatur, iam nobis quaerendum est. In membris igitur carminum dispescendis cum omnes libri fere ubique ita consentiant, ut grandis illius numerorum generis, quale Thebano poetae veteres et peritos iudices tribuisse in commentatione academica, Die metrische Ueberlieferung der Pindarischen Oden (Abh. d. bay. Ak. t. XI a. 1868) probavi, nulla fere vestigia supersint, archetypum illud post Aristophanem grammaticum, quem primum lyricorum carmina in cola divisisse Dionysius Halicarnasseus de verb. compos. c. XXII et XXVI memoriae tradidit, exaratum esse consentaneum est. Accuratiora docet comparatio lectionum codicum cum scholiis veteribus instituta; haec enim ex Didymi potissimum copiosis commentariis compilata esse inter omnes satis constat; iam vero integriora, quam Pindari codices exhibent, exemplaria scholiorum compilatorem ante oculos habuisse cum alia demonstrant tum adnotatio P. XI 42 adiecta. Etenim quod scholiasta dicit *λείπει τὸ ὀφείλεις*, id satis arguit in illius libris glossam *χρή*, quae in omnes codices nostros irrepsit, nondum additam fuisse. Itaque archetypum nostrorum librorum post eius, qui scholia vetera compilavit, aetatem scriptum fuisse pro certo statuas; is autem non solum Didymum sed ne Herodianum quidem, utpote bis laudatum (cf. schol. O. I 18 et P. III 65), antecessit, quamquam certius aliquid definire equidem non ausim.

Illo in libro archetypo numerorum causa adeo nihil erat novatum, ut et verba quae metrorum legibus excludi dudum grammatici intellexerant, ut *φιλέοντι δὲ Μοῖσαι* O. II 26, loco non cesserint, et vulgares formae, quamvis metro repugnantes, formas reconditiores persaepe expulerint. Praeterea librarius archetypi haud raro variantes lectiones vel ex scholiis excerptas vel ex aliis, quos more tum recepto cum suo exemplari contulerat, codicibus enotatas in margine aut supra lineam adiecerat, unde in nostris quoque codicibus passim duae lectiones, una infra altera supra lineam scriptae occurrunt. Denique continua scriptura et maiusculis litteris archetypum illum

exaratum fuisse, eius rei documento sunt verba falso saepe partim disiuncta partim coniuncta et litterae *A* et *A*, *T* et *Γ* in codicibus nostris, praesertim in vetustissimis libris Ambrosiano et Vaticano crebro commutatae.

Ex archetypo illo, non ipso, sed apographis eius et ipsis deperditis originem duxerunt codices veteres, quibus tamquam fundamento in verbis poetae recensendis uti nos oportet. Sunt autem hi: *A* = Ambrosianus C 122, saec. XII, continet O. I—XII cum scholiis propriis Ambrosianis, idem frequenter habet varias lectiones supra lineam ab eadem antiqua manu scriptas. Codex optimus in colometria et lectionibus haud raro ab omnibus reliquis libris recedit et O. x 25 solus glossa *Ἡρακλέης* vacat, unde proprium locum sibi vindicat; idem tamen gravibus foedisque mendis neququam caret.

B = Vaticanus 1312, saec. XII ex., continet omnia carmina cum scholiis propriis Vaticanis, nisi quod foliis aliquot deperditis nunc desunt O. I 1—22, 47—68. v 9—24. P I 1—II 56. I. v 58—VI 24. VIII 19—38. 64—fin. Manus recentior (*B*²), quae a prima manu (*B*¹) religiose distinguenda est, multa partim correxit partim supplevit. Codex est optimus testis alterius familiae, non tamen tam integer, ut aliis testibus eiusdem familiae prorsus carere possimus. Nonnullis locis, quibus quid codex exhiberet, etiam post Mommsenii operam dubium fuit, C. Rück et O. Schroeder denuo codicem inspexerunt.

C = Parisinus 2774 saec. XII ex., continet O. I—P. v 51 sine scholiis, idem multas correcturas perpessus est, ut genuina lectio saepe oblitterata sit. Codicem medium locum inter *A* et *B* obtinere inprimis inscriptiones odarum O. III. v. VI. VIII demonstrant.

D = Mediceus 32, 52 saec. XIII/XIV, continet omnia carmina et fr. I cum scholiis Vaticanis mixtis, eiusdem est familiae atque *B*, sed plenior illo; correctus est manu interpolatrice. Dubiis locis G. Karo codicem denuo excussit.

Horum codicum varias lectiones omnes in critico apparatu huius editionis exscriptas habes, praeterquam quod, ne inutili farragine nebulam magis quam lucem oculis lectorum offunderem, enotare supersedi accentus, spiritus, menda orthographica et orthoepica, *ν ἐφελκυστικὰ* falso aut adiecta aut ommissa, vocales non elisas, iota subscribendum ommissum, litteras verborum male disiunctas aut coniunctas, formas vulgaris sermonis pro dialecticis parti codicum illatas, quibus in rebus omnibus fere nullam auctoritatem codicum

esse inter peritos indices constat. Quas minutias si quis curat, non tam ut orationem poetae emendet quam ut quae ratio inter singulos codices intercedat accuratius cognoscat, horrea locupletissima editionis Mommsenianae adeat.

Quatuor, quos modo recensui, codicibus formam textus Pindarici, qualem Byzantini a veteribus Graecis acceperant, plenam repraesentari neque ad instaurandam eius memoriam aliis codicibus opus esse plane mihi persuasum est. Neque quae docta et diligenti commentatione Abelius Wien. Stud. iv 225—62 de novis subsidiis apparatus critici et stemmate codicum disputavit, in aliam sententiam me traxerunt. Nam quas me ipsum ex aliis codicibus lectiones comprobasse et in textum recepisse coarguit, eas non ex meliore fonte fluxisse, sed facillima opera a librariis, scholiis hic illic adhibitis, correctas esse apparet. Sed cum ante typographiam inventam in deterioribus codicibus nonnulla menda sublata sint, omnis autem lectionis receptae auctorem testemve mihi indicandum proposuissem, hic illic etiam alii codices, qui illis integritate proximi essent et ex quibus emendata lectio fluxisse videretur, in critico apparatu mihi commemorandi erant. Sunt autem hi:

E = Mediceus 32, 37 saec. XIV in., continet Olympia et Pythia cum scholiis Vaticanis mixtis; optimus codex est secundae classis post libros *B* et *D* neque tamen ad vetus exemplar textus Pindarici restituendum plane necessarius.

F = Mediceus 32, 33 saec. XIV in., continet Olympia et Pythia cum scholiis Vaticanis mixtis; affinis est codici *E*.

G = Gottingensis 1 saec. XIII, continet O. II—XIV et P. I—XII cum scholiis Vaticanis mixtis; affinis est codici *E*.

P = Palatinus bibliothecae Heidelbergensis 40 saec. XIII, continet Olympia et Pythia sine veteribus scholiis; affinis maxime est codicibus *DE*.

Q = Mediceus 32, 35 saec. XIII, continet Olympia et Pythia cum scholiis Vaticanis mixtis; cognatus est codici *P*.

R = Urbinas 144 saec. XV, continet Olympia et Pythia cum scholiis Vaticanis mixtis; affinis est codici *Q*.

O = Leidensis Q 4 saec. XIII ex., continet O. I—XIII cum scholiis Vaticanis mixtis; cognatus est codicibus *C* et *E*.

N = Ambrosianus E 103 saec. XIII ex.; conspirat cum *O*, qua de re confer v. l. O. XI 10.

- V = Parisinus 2403 saec. XIII ex., continet Olympia et Pythia et Nem. I—IV 68 et VI 33—44 cum scholiis Vaticanis mixtis; ex E interpolatum eum esse docet P. IX 10, cognatus est codicibus Thomanis.
- X = Parisinus 2709 saec. XV, continet Olympia et Pythia et Nem. I—IV 68; ex cod. V descendere videtur, sed quaedam peculiariora habet. Eiusdem familiae est Y = cod. Paris. 2709 saec. XV et Z = Vindob. 58 saec. XV, qui iam tam saepe correctus est, ut interpolatis propior sit quam veteribus.

Byz. = Thomani et Moschopulei et Tricliniani codices, a grammaticis istis Byzantinis interpolati eorumque scholiis instructi; correcturae Moschopuleae et Triclinianae maximam partem metricae sunt.

De scholiorum subsidiis. Praeter codices ad recensenda verba poetae scholia et veterem paraphrasin, ut quae non solum codicibus ipsis sed etiam fonte eorum antiquiora sint, adsciscenda esse cum dudum intellectum esset, tum a Lehrsio praeclaro libro *Die Pindarscholien* (1873), clara in luce positum est. Itaque eorum quoque testimonia de scripturae discrepantia aliquanto plenius, quam a superioribus editoribus factum est, in adnotatione critica commemoravi, quamquam ne in Heimsoethiorum Hartungiorumque nihil non ex scholiis elicientium ineptias inciderem, summam adhibui cautionem. In scholiorum autem testimoniis afferendis me aliis quam Boekhianae editionis subsidiis uti non potuisse aegerrime fero, quoniam editio scholiorum accurato et pleno apparatu critico instructa etiam post Abellii operam tenuissimam in desideriis philologorum est, neque mihi ipsi copia codices inspiciendi facta est.

De dialecticis formis. Verum etiam supra memoriam veterum grammaticorum ascendere nobis licet vestigia Pindaricae dialecti scripturaeque veteris rationes indagantibus et ad eorum analogiam reliquam orationem revocantibus. Atque primum Pindarus sermonem suorum popularium secutus vocabulorum οὐ οἶ εἴ ἀναξ ἀνάσσω ἀνδάνω ἀχῶ ἔδνεα εἶδομαι εἶδος εἰκοσι εἰπεῖν ἔπος ἕκαστος (O. XIII 47) ἕκατι ἐλπίς εἰοικα ἔργον ἐρέω (P. IV 142) ἔρξαι ἔσπερα ἐννυμι ἔτος ἦθος Ἰάλυσος Ἰδαῖος ἰδεῖν ἰδιος ἰθρῖς Ἰλιάδας ἰόπλοκος ἰσαντι Ἰσθμός ἰσος Ἰωλκός οἶδα οἶκος Ἰανός digammo initiali ita usus est, ut ante ea vocem in vocalem exeuntem patienter ferret, cuius rei exempla satis multa congesta habes in Augusti Heimeri Studiis Pindaricis in Actis univ. Lundensis a 1885 et in meo libello, Bei-

träge zum Dialekte Pindars, Sitz. d. bay. Ak. 1891 p. 25—86. Hoc ut ipsa scriptura indicarem, his vocabulis litteram digamma iis locis, quibus suam vim ea tuetur, praefigere non dubitavi, quamvis in nostris codicibus nullum digamma scriptum exstet. Hoc enim ita interpretor, ut archetypum illud Pindari, de quo supra disputavi, ad ultimum redire dicam ad exemplar Atticum, cuius civitatis librarii, cum a crassitudine Aeolicae litterae abhorrerent, ne alienigenarum quidem scriptorum ex libris eam eicere dubitarint. Verum enim vero vel nostri codices ante pronomen *οἱ ν ἐφελκυστικὸν* fere non addiderunt et menda nonnulla exhibent, quae ex digamma olim scripto nata esse videantur; cf. O. IV 9. x 87. P. VII 5. I. v 2.

Deinde cum et usu poetarum Aeolicorum et auctoritate codicum Pindari, quin etiam titulorum Boeoticorum fide constet, poetam nostrum formis *-οισι* pro *-ουσι*, *-σαις* pro *-σας*, *-σαισα* pro *-σασα*, *-οισα* pro *-ουσα*, *μοῖσα* pro *μοῦσα*, *φαεινός* pro *ψεφεινός*, *κελαδεινός* pro *φαινός*, *κλεινός* pro *εἶναι*, *Συράκοσαι* pro *Συράκουσαι*, *ὄνυμα* pro *ὄνομα*, *κρέσων* pro *κρεῖσσων*, *δέχομαι* pro *δέχομαι*, *γλέφαρον* pro *βλέφαρον*, *Ἀθᾶναι* pro *Ἀθῆναι*, *Κυράνα* pro *Κυρήνη* usum esse eundemque *ἡσυχία* *Μυκῆναι* *Ἰσημηνός* *πονήσαις* *ἡμενος* pronuntiasse, paucos locos, quibus contrariae formae in codicibus exstant, ad amussim ceterorum locorum et normam grammaticae redigere ausi sumus, id quod eo confidentius fecimus, quod etiam summos viros Boeckhium Hermannum Bergkium easdem rationes secutos esse viderim.

Contra proprietates quasdam rariores, ut *πεδά* pro *μετά* (O. XII 12. P. v 47. VIII 74. N. VII 74. fr. 124), *έν* pro *ές* (P. II 11. 86. IV 258. v 38. 76. N. VII 31. I. II 2. fr. 108. 119), *ἦς* pro *ἦν* (I. I 26), *τε* pro *σε* (O. I 49), infin. *-εν* pro *-ειν* (O. I 3. III 25. P. IV 56. 115. v 72), acc. pl. *-αις* pro *-ας* et *-οις* pro *-ους* (I. I 24 sq., cf. P. II 21. x 60), acc. pl. *-ος* (*ως*) pro *-ους* (N. III 24. P. II 78. N. III 29. x 62), gen. sing. *-ω* pro *-ου* (O. III 19. VII 5. x 23. XIII 52. XIV 14. P. I 39. N. III 10), ut negligere religioni duximus, ita non tam certas et Pindaro probatas habuimus, ut eas contra codicum fidem Pindari orationi inferre auderemus. Idem tamen vereor, ne iusto timidior fuisse videar, quod vulgares formas *πεσών* et *ἐπεσες* (P. II 41. VIII 21), *ἐνεγκε* et *ἐνεγκών* (P. IX 6. I. VIII 25), *ἐλικοβλέφαρος* (P. IV 172) contra codicum consensum expellere veritus sum. Prorsus autem a temeritate eorum afui, qui aut duplices formas verborum, velut indic. praes. in *-οισι* et *-οντι*, plane reiciendas, aut omnia verba Pindari ad normam Boeoticorum titulorum sprete codicum auctoritate

refringenda esse putarent. Licet enim mihi quoque persuasum sit Atticos librarios multa ad suam consuetudinem loquendi detorsisse et Pindarum ipsum Doricas formas, velut acc. pl. in *-OΣ* et inf. in *-EN*, vulgaribus et Atticis anteposuisse, tamen cavendum duximus, ne in textu poetae constituendo fundamentum pedibus subtraheretur.

De scriptura vetere. Scripturae generi, quo poeta ipse usus esse videretur, in recognitione textus Pindarici quam maxime animum attendendum esse in commentatione, Die älteste Textesüberlieferung des Pindar, Philol. xxv 607—36, exposui neque ex iis, quae tunc disputavi, quidquam nunc muto Bergkii aliorumque cavillationibus motus. Namque quod persaepe in codicibus Pindari litteris *o ω* et *ε η ει* inter se permutatis iam ante scholiastarum veterum aetatem peccatum est, hoc inde explicandum esse patet, quod poeta ipse in carminibus suis scribendis vetere scriptura usus est, cuius signa cum Attici librarii, inscite solverent, fieri non potuit quin et sententiae et verba poetae nonnumquam corrumperentur. His igitur in rebus qui ullam codicibus auctoritatem tribuit, is fortunae temeritati scribarumque inscitiae plus quam rationis lumini se confidere fatetur. Ex eodem vero usu veteris scripturae repetendum est, quod in Pindari libris exarata inveniuntur *έσι* pro *έσι* I. II 12, *άμεις* pro *άμεις* P. IV 144, *θάλησε* pro *θάλλησε* N. IV 88. x 42, *έμην* pro *έμην* vel *είμην* P. III 60. N. v 49. x 51, *ήνεπε* pro *έννεπε* P. IV 97. N. x 79, multa alia, quae referre taedet. Etenim Pindarus vetere scribendi ratione usus et *O* pro *O* et *Ω*, *E* pro *E H* et nonnumquam etiam pro *EI* exarabat et litteras consonantes duplicandi cura supersedit, unde *AMEΣ* et Doricum *άμεις* et Aeolicum *άμεις* exprimebat. Sed pleraque menda ex hoc genere scripturae nata tam facile vel metri indiciis tolli possunt, ut has minutias in apparatu critico enotatas omnes te aspernaturum fuisse confidam. In paucis est quod ambigas, utrum Pindaro placuisse putes *ξείνος* an *ξέννος*, *Παρνάσός* an *Παρνασσός*, *Καφισός* an *Καφισσός*, *κνίσα* an *κνίσσα*, *νίσομαι* an *νίσσομαι*. Alios autem quosdam errores reconditiores ex scriptura vetere Pindarica non intellecta natos sagaciter nuper indagavit Iurenka, Stud. Vind. IX 10.

Ad postremum ut quae de dialecto Pindari eiusque scriptura comperta habemus, complectar, in vetere exemplari Boeotico et ipsius poetae manu exarato infinit. praes. act. neque in *-ειν* neque in *-εν*, sed in *EN*, gen. sing. sec. decl. neque in *-ου* neque in *-ω*, sed in *-O*, acc. plur. sec. decl. neque in *-ους* neque in *-ως*, sed in *OΣ* existiisse, neque *ξέννος* et *έμην* aut *ξείνος* et *είμην*, sed *ΞΕΝΟΣ* et *ΕΜΕΝ* exstitisse sentio.

nisi vices legitimae alio modo restituerentur; hoc autem non pausa interiecta fieri, sed longa ita protracta, ut arsim simulque thesim expleat, in capite de numeris exponam.

Haec duo genera versuum ut nominibus distinguamus, priores rectos (*ὀρθούς*), alteros obliquos (*δοχμίους, ὑπίους*) dicimus, quae quidem nomina quamquam iam in simili usu apud veteres grammaticos fuere, tamen ab iis, cum hanc partem artis metricae nimis neglegerent, ad haec genera versuum distinguenda nondum usurpata sunt. Tota autem haec res cum natura si minus omnium, at tamen plerorumque versuum cohaeret. Quod enim supra versum definivimus ordinem rhythmicum continuis numeris decurrentem et pausa finitum, hoc omnium versuum commune est; plerique autem poetae et artifices alterum addunt, versum ex pluribus membris constare et eam esse versus vim, ut plura haec membra sive cola ad unitatem unius corporis coniungat. Atque notissimi et crebro usu quasi sanciti versus, ut hexametri dactylici, tetrametri trochaici et anapaestici, pentametri elegiaci, Asclepiadei, Sotadei, Galliambi, omnes ex binis colis constant, ut sponte se offerat quaestio, num Pindarus alios quam qui ex duobus pluribusve colis constant versus probaverit. Sed de his rebus aptius infra, si ad quaestionem de magnitudine versus et de colis versuum venerimus, disseremus.

De structura versuum. Indiciis quibus versus fines circumscribantur expositis de specie versus ipsa nobis disserendum est, ut quales ordines rhythmi nomine versus vere digni sint intellegamus. Atque sunt quidam ordines rhythmi, quibus ipsa confirmatione ordinis signa iusti et perfecti versus impressa sint. Sic versus P. III str. 5 et ep. 3

— 0 — — — 0 — — — 0 — — — 0 —

cum media pars dactylica utrimque epitritis circumdata sit, ipsa concinnitate compositionis perfectus et in se rotundus esse intellegitur. Idem valet de versu I. VII 5

— — 0 0 0 0 0 — 0 0 0 0 0 — 0 0 0 0 0 — 0 0 0 0 0 —

cuius versus media pars ex tribus colis logaoedicis similibus composita quamvis non paribus pedibus utrimque circumdetur, tamen optime a gravi basi spondaica inducitur et in sedatos trochaeos numerose excurrit.

Multo saepius versus solo exitu definitur et ad iustum finem deducitur. Atque hoc primum fit, si post duas pluresve dipodias dipodia posita est, velut

— 0 0 0 0 0 — 0 0 0 0 0 — 0 0 0 0 0 — 0 0 0 0 0 — (O. I 6),

— 0 0 0 0 0 — 0 0 0 0 0 — 0 0 0 0 0 — (N. IV 5),

deinde si alacres dactyli trochaeive in sedatum spondeum excurrunt, ut

o o o o - o o - - (I. VII 1)
- o o o o o o - - (O. XIV.2),

denique si cursus numerorum sub finem inflectitur, ut quasi de fastigio in vallem descendere videatur, ut

o o - - - o - - o o - o o (P. IV 7)
o o o o o o - o o o (N. IV 1).

Ii, quos modo descripsimus, versus speciem perfectorum versusum ipsi prae se ferunt; sed sunt alii versus, quos ut perfectos esse intellegamus, ratio, quae iis cum proximo quoque versu intercedat, nobis spectanda est, quam rationem ut cognoscamus, primum quaerere nos oportet, quo tandem modo versus sese excipere soleant. Atque legibus iustae compositionis optime ea carmina contineri videntur, in quibus prior quisque versus ab insequente ita discretus est, ut pausa locus medius relictus sit. Hoc autem duplici modo fieri posse, exemplis illustrabo versusum dactylo-epitriticorum N. IX 2—3

o o - - - o - - o o - o - - - o - - - o - - -
o o - o - - - o - - - o - - - o - - -

et paeonicorum O. II 5—6

- o o o o o - o o - o -
o o - o o o o - o o -

Priore enim loco primi versus extremi pedis ultima pars, altero loco secundi versus primi pedis prior pars deest, unde illos catalecticis, hos acephalos versus dicimus. Talibus in versibus non modo quo loco versus finiatur et cantorum pectora silentio reficiantur, sed etiam quot tempora inania illa pausa complectatur, certo definiri potest. Atque sic comparati si omnes versus essent, in schematis metricis non solum syllabarum quantitatis notas posuissem, sed etiam silentiorum sive temporum inanium. At tantum abest, ut omnibus in versibus pausa certus locus relictus sit, ut in carminibus dactylo-epitriticis paene maior sit numerus eorum versusum, qui nulla mora interposita sese excipiant. Quod ut tibi persuadeas, inspicias modo stropham odae Olympicae tertiae, cuius quatuor priores versus continuis numeris decurrunt, vel longissimam odam Pythiam quartam, cuius et in stropha et in epodo versus 3—5 ita cohaerent, ut nihil spatii inanis inter eos interiectum esse videatur. Quamvis autem tales versus, quibus nulla pausa metro definita (*ἀνάκλυτα ἐμμετρος*) interiecta sit, in ceteris carminum generibus rari sint, illud tamen manet, neque ex continuitate neque ex incisione cursus numerorum certa indicia versus finiti peti posse,

idque eo minus, quod etiam in mediis versibus cursus numerorum saepe apud Pindarum, ut supra iam vidimus, interruptus est.

Hoc cum iam magnopere circulos nobis versus Pindari describentibus turbet, alterum scrupulum menti obicit diversa versuum magnitudo. Nonnulla quidem carmina sunt, ut O. III. XII. P. IV. XII. N. III. IX. XI. I. II. VI, quorum versus si minus paris, tamen similis ambitus sint, aut ita tantum variant, ut versus primus et ultimus soli a magnitudine reliquorum paulo longius recedant. At non desunt ea carmina, quorum versus adeo dispares sint, ut concinnitatem artis et constantiam poetae magnopere desideres. Neque solum longis versibus saepe breves tamquam proodi praemissi aut tamquam epodi subiecti sunt (O. II ep. 6. VIII ep. 4. IX str. 1. P. III str. 3. IX ep. 8. N. VI str. 1. I. III ep. 2), id quod nescio an aequo animo ferri debeat, sed etiam temere versibus proceris ex duobus pluribusque membris constantibus breviusculi et monocoli versus intermixti sunt, ut mirabundus quaeras, quid tandem discriminis inter versum et colon intercedere poeta voluerit, et veteres grammaticos, quod fines istos versuum et colorum prorsus confundant, excusandos esse ducas. Neque is sum, qui Pindarum omni ex parte defendam nihilque inconstantiae in versibus disiungendis coniungendisque ab eo commissum esse dicam. Attamen habeo, quo et istam inconcinnitatem excuseam et rationes in versibus constituendis ineundas compleam.

Sunt enim non omnes versus, quos Boeckhius externa, quae supra exposui, indicia secutus constituit, pleni et perfecti, immo saepe duo vel etiam tres ita inter se cohaerent, ut coniuncti unam periodum efficiant. Sic in prima oda Olympica merito tu quaeras, cur poeta duo prima cola in unum versum coniunxerit

o — — — — — | i — — — — — ,

cola quintum et sextum veteris colometriae, licet illis simillima sint, non coniunxerit, sed in duos versus discernserit

i — — — — —
i — — — — — .

Neque erravit Boeckhius, quod vestigia poetae ipsius secutus duo prima cola reiecta codicum auctoritate in unum versum coniunxit, quintum et sextum non item. In fine enim quinti coli quater (vv. 33. 44. 74. 104) licentiae syllabae ancipitis et hiatus admissae sunt, in fine primi adeo nusquam, ut ter (vv. 31. 72. 102) ne verbum quidem in fine prioris coli finitum sit. Illud tamen manet, versus tertium et quartum, quamvis licentiis istis disiuncti sint, tamen, numeros si spectes, non minus quam duo prima cola strophae inter se cohaerere et partes unius rhythmicae periodi efficere. Atque hic

versus inter se cohaereant quaeratur, et versus perfecti atque in se rotundi ab versibus imperfectis et cum aliis cohaerentibus distinguantur. Neque si quis alterum illud genus versuum a colis parum differre dixerit, quidquam ego commoveor; haec enim culpa, si qua est, non mea est, sed Pindari poetae. Inprimis autem ille in iis carminibus, quae festinanter fecit velut O. VIII et I. I, non satis cavisse videtur, ne partes periodi licentiis hiatus syllabaeque ancipitis iusto magis diyelleret. Sed etiam in perfectis et elaboratis carminibus, quale est carmen O. I, versus fecit, qui quamvis pausa et licentiis istis hiatus syllabaeque ancipitis inter se diremti sint, tamen unam rhythmicam periodum efficiant. Non igitur in eo acquiescere nobis licet, ut Boeckhianas rationes secuti versuum fines definiamus, sed circumspecte nobis insuper considerandum est, num qui versus specie fallant et cum perfecti esse videantur, re vera numeris et structura partes maioris periodi rhythmicae esse coarguantur.

De pedibus et colis.

Cola sive membra partes longioris versus sive periodi sunt ex pluribus pedibus compositae et brevicula pausa finitae. A versibus ea hoc nomine differunt, quod in fine suo licentias hiatus vel syllabae brevis pro longa positae respuunt neque necessario perfecta voce (*τελεία λέξει*) finiuntur. Alterum quod posui inprimis valet de Pindaro, cuius ingeniosa Musa a tersa arte poetarum Alexandrinorum et Romanorum eo potissimum differt, quod in caesuris observandis admodum negligens est, ut saepe apud eum cola versus continuitate verbi (*συναφεία*) inter se cohaereant.

Pedes sunt aut simplices aut compositi. Pes simplex, qui proprie pes dicitur, brevissima pars rhythmici ordinis est ex arsi et thesi constans. Pes compositus, quem sunt qui simplici nomine rhythmum dicant, ex duobus pedibus simplicibus constat ita rhythmicè dispositis, ut alter arsis, thesis alter vim obtineat, ut $\bar{\cup} \cup \bar{\cup}$. Pedes igitur compositi, quos nos quidem dicimus, a dipodiis non differunt; quod cum definimus, minime nos fugit, veteres rhythmicos aliter sensisse, ut dipodias et cola communi nomine *ποδῶν συνθέτων* complecterentur. Sed ne turbæ orerentur ne res, quas poetae, quorum auctoritas plus quam doctrina rhythmicorum valet, varie tractarunt, inter se confunderentur, notionem pedis compositi arctioribus limitibus includere satius duxi. Cola autem, quae hoc nomine vere digna sint, ex pluribus dipodiis vel saltem ex tribus pedibus simplicibus constare definimus. Atque in pedes omnes versus solvuntur, sed non omnes versus, priusquam in

pedes solvantur, in cola dirimendi sunt, unde rhythmicam compositionem sine versibus et pedibus fieri posse neget, colis eandem carere posse concedas. Nonnulli quidem poetae, inprimis, qui anapaestica trochaica ionica carmina composuerunt, metra non fecerunt, nisi quae ex duobus pluribusve colis constarent. Sed horum ex numero Pindarus non fuit, neque ii fuerunt poetae, quorum artem inprimis secutus est, neque Stesichorus neque Alcaeus.

De pedibus simplicibus. Pedes simplices principales sunt duo, quatuor aut trium temporum (*χρόνων πρώτων*):

- ∞ dactylus,
- ∪ trochaeus.

Nam iambicos et anapaesticos ordines nihil aliud esse patet quam trochaicos aut dactylicos, quibus anacrusis monosyllaba aut dissyllaba praemissa sit. Paeones autem et epitritos et choriambos inter pedes compositos potius quam simplices nos referendos esse ducimus. Qua in re dissensum veterum rhythmicorum, qui paeones et partim etiam epitritos inter simplices pedes rettulerunt, non multum equidem moror, praesertim cum et prosodia sermonis Graeci accentum, quo pes creticus (∪ ∪ -) aut paeon primus (∪ ∪ ∪) efficiatur reiciat, et princeps veterum musicorum Aristoxenus primum duo principalia genera pedum eaque eadem atque nos statuerit (v. Aristox. elem. rhythm. p. 288 ed. Mor.) et postea demum tertium genus paeonum adiecerit (l. l. p. 298 et 300). Pedibus vero simplicibus adnumero etiam dactylos cyclicos aut logaedicos trium temporum

∪ ∪ ∪

qui quamquam infra demum plenum explicatum invenient, tamen hic mihi iam commemorandi fuerunt.

De pedibus compositis. Pedes compositos supra eos dixi, qui ex duobus pedibus simplicibus constant; longe frequentissimi eorum sex morarum (*χρόνων πρώτων*) sunt, quos a numero temporum *πόδας ἑξασημους* veteres rhythmici appellaverunt. Formae eorum aut plenae (*ἀκατάληκτοι*) aut mutilae (*κατάληκτοι*) aut contractae (*περίπλεω*) sunt, unde hae evadunt species pedum compositorum:

dactylicae	∞ ∞ - -	∞ ∞ - ∞	∞ ∞ -	∪ ∪ ∪
trochaicae	∞ ∪ - ∪		∞ ∪ -	∪ ∪
logaedicae	∪ ∪ - ∪	∞ ∪ ∪ ∪	∞ ∪ -	∪ ∪
paeonicae	∞ ∪ ∞		∞ ∪	∪ ∪

His addendae sunt formae anacrusi auctae, anapaesticae et iambicae, et insuper pedes epitriti, qui quamvis a dipodiis trochaicis aliquantum differant, tamen ex iis ita nati esse videntur, ut ex duabus syllaba-

rum formis, quibus vis ancipitis exprimi potest, altera forma longae syllabae una usurpata sit

± ∪ - ∪ ± ∪ - ∪

Paeones vero quod inter dipodicos potius quam simplices pedes retulimus, duabus causis adducti sumus, primum quod creticus pes, qui ex pedibus paeonici generis frequentissimus est, speciem dipodiae trochaeicae catalecticae habet, deinde quod dipodiis trochaicis cretici et paeones saepe coniuncti inveniuntur, velut in versu notissimo Aristophaneo

± ∪ - ∪ ± ∪ - ∪ ± ∪ ∞ ± ∪ ∪

οὐδέν ἐστι θηρίον γυναικὸς ἀμαχώτερον (Lys. 1014)

et in Pindari ipsius versibus O. II 8. ep. 6 et P. v 2. ep. 2. 7. Quibus autem rationibus Plato (de rep. III p. 400 A), Aristoteles (rhet. III 8), Aristoxenus, veteres musici omnes adducti sint, ut inter simplices pedes paeones referrent, hoc loco exponere longum est neque ad rem propositam attinet.

Bacchios et ionicos supra non commemoravimus, quoniam in Pindari carminibus continui et integri non inveniuntur; differunt autem hi a ceteris pedibus compositis, quod non in pedes simplices sed tamquam principales pedes directa via in arsim et thesim solvebantur, quamquam etiam ad choriambicos et paeonicos pedes referri possunt syllaba longa initiali abiecta vel traiecta aut anacrusi iambica vel anapastica praemissa

- ∞ - - ∞ - ∞ ± - ∞ ± -
- ∪ - - ∪ - ∪ ± - ∪ ± -

De colorum generibus. Cola constant minima ex tribus pedibus simplicibus, velut

± ∪ ∪ - ± ∪ ∪ ∪ - ± ∞ ∞ -

Pleraque ex octo pedibus simplicibus sive duabus dipodiis constant, unde cum aut dactylici aut trochaici aut logaoedici aut paeonici generis sint et aut plene excurrant aut in fine mutilata (*κατάληκτα ἢ βραχυκατάληκτα*) sint, hae evadunt formae potissimae:

dactylica	± ∞ - ∞ ± ∞ - -	± ∞ - ∞ ± ∞ -	± ∞ - ∞ ± -
trochaica	± ∪ - ∪ ± ∪ - ∪	± ∪ - ∪ ± ∪ -	± ∪ - ∪ ± -
logaoedica	± ∪ ∪ - ∪ ∪ ± ∪ - ∪	± ∪ ∪ - ∪ ± ∪ -	± ∪ ∪ - ∪ ± ∪ -
choriambica	± ∪ ∪ - ± ∪ ∪ -	± ∪ ∪ - ∪ ± -	± ∪ ∪ - ± -
paeonica	± ∪ - ± ∪ -		± ∪ - ± ∪

quibus formis tetrapodiarum totidem accedunt anacrusi auctae, partim anapaesticae, partim iambicae, partim ionicae et bacchiacae.

Maxima cola in iambico genere, si veteribus rhythmicis¹⁾ fidem habemus, ex sex pedibus simplicibus constant, velut

1) Westphal, Die Fragmente und die Lehrrsätze der griechischen Rhythmiker p. 37 et 123 ss.

- - - - -

λοιπῷ γένει τῶν δὲ πεπραγμένων (Pind. O. II ep. 1).

Notis ut significarem ex pluribus dipodiis unum colon effici, primam arsim coli duobus punctis, ceteras singulis punctis notavimus. Atque hoc modo potius quam virgula vel lineola cola versus distinguere maluimus, quod saepe prima syllaba alterius coli, rhythmum si spectas, prioris coli est et dipodiam in fine prioris membri inchoatam complet et perficit, velut

- - - - -

τὸ γὰρ τὸ μαλθακὸν ἔρξαι τε καὶ παθεῖν ὄμως (P. VIII 6).

De colis et versiculis in pedes solvendis. Ut pedes in tempora, ita cola in pedes solvuntur aut simplices aut compositos. In pedes simplices solvuntur praeter dipodias, quas in pedes simplices solvendas esse supra iam dixi, tripodiae catalecticae omnes, quae cum crebro membra versuum longorum sint, raro in Pindari carminibus vim versuum obtinent, proodorum vel epodorum vel mesodorum vices fere tenentes, velut O. VII 3. IX 1. XIII 1. P. III 3. IX ep. 8. N. I 3. VI 1. I. I 4. V 4. Ambigua causa tripodiarum plenarum est. Sunt enim qui tripodias plenas trochaicas et dactylicas et logaedicas aut adhibitis pausarum intervallis cum versus istos brachycatalectos dicant, aut longis syllabis extremis in tria vel quatuor tempora productis non in tres pedes simplices, sed in duas dipodias dividant hunc in modum:

$\begin{array}{cccc} \bar{\text{v}} & \text{v} & \text{v} & \bar{\text{v}} \\ \text{v} & \text{v} & \text{v} & \bar{\text{v}} \end{array}$

quod num recte isti faciant, non huius loci est quaerere, neque diiudicari potest nisi adscitis vicinis colis et rhythmica indole totius strophae explorata.

Iam qui ex quatuor pedibus plenis aut imperfectis constant ordines, sive versus sive coli vice funguntur, non in simplices, sed in compositos pedes, me si audis, dividendi sunt, velut

$\begin{array}{cccc} \text{v} & \text{v} & \text{v} & \text{v} \\ \text{v} & \text{v} & \text{v} & \text{v} \\ \text{v} & \text{v} & \text{v} & \text{v} \end{array}$

Atque ordines trochaicos iambicos anapaesticos hoc modo percutiendos esse et veteres metrici praecipiant et inter viros doctos constat omnes; logaedici autem ordines tetrapodici utrum et ipsi in dipodias duas an directa via in pedes simplices quatuor dividendi sint, viri docti dissentiant. Equidem quamquam certa indicia bipartitae divisionis in logaedicis versibus fere deesse et veteres poetas Aeoles cola quae a basi seu irrationali trochaeo incipiunt, velut

Glyconeum, in dipodias dissecare noluisse concedo, tamen iam Pindari aetate logaoedicos versus analogiam trochaicorum et iambicorum versuum secutos esse eo magis mihi persuasi, quod etiam veteres metrici cum alii tum Hephaestio hoc genus versuum in dipodias, non ut nunc Westphalius eiusque asseclae faciunt, in simplices pedes diviserunt. Quid? quod Pindarus ipse nonnullos versus logaoedicos ita conformavit, ut duos priores pedes a duobus posterioribus aperte distingueret, velut O. IX str. 6. 10. N. II 5:

⊖ ⊖

Quid enim differre dices syllabam ancipitem in fine alterius pedis huius coli positam ab ancipitibus syllabis, quibus finis cuiusque dipodiae trochaicorum et iambicorum versuum significari solet? Talium igitur versuum analogia maxime commotus sum, ut ceteros quoque versus logaoedicos in dipodias dividerem. Sed alia insuper exstant indicia, ex quibus Pindarum logaoedica cola in dipodias dividenda voluisse colligas. Atque primum quinquies (P. II ep. 5. O. XIII 2. P. VI 1. VIII 4. N. III 4. VII 4) logaoedico ordini iambica basis duorum pedum praemissa est, quae cum procul dubio dipodiae vim habeat, reliquam quoque partem versus ex dipodiis constare par est hoc modo

⊖ (P. II ep. 5).

Deinde colis logaoedicis catalecticis quarti vel sexti, non tertii vel quinti pedis altera pars deesse solet, velut

⊖ (P. II ep. 4),

⊖ (N. III str. 2).

Hoc autem quomodo explicari possit non video nisi ex dipodica structura totius versus. Denique brachycatalexis, cuius notio ipsa comprehensionem binorum pedum includit, non minus in logaoedicis quam in trochaicis iambicisque ordinibus invenitur. Difficultatem solae parant tripodiae logaoedicae catalecticae tetrapodiis immixtae. Nam cum hae quidem procul dubio in pedes simplices dirimendae sint, etiam tetrapodias in pedes simplices, non compositos dividendas esse consentaneum esse videtur. At inveniuntur etiam, licet rarius, tripodiae iambicae et trochaicae, neque tamen iis commotos vidi, qui vulgarium iambicorum trochaicorumve versuum dipodicam percussionem abiciendam esse censerent. Immo aliud breviculi versus, aliud longi flagitare videntur, neque ingrata fiet modulatio, si tripodias alio modo dividas atque tetrapodias et hexapodias. Ne igitur tu gravate tuleris, quod novo modo hac in editione logaoedicas tetrapodias primum in dipodias, deinde in pedes simplices diri-

mendas significavi. Minuitur hoc modo discrimen inter comicorum et tragicorum lyricorumque versiculos trochaicos quatuor pedum, quos cum nunc dimetros nunc octopodias nuncupant, iusto maiore intervallo divellunt, et faciliorem explicatum nanciscitur coniunctio versuum logaoediorum et trochaicorum iambicorumque in carminibus poetarum scenicorum frequentissima.

Iam qui ex sex pluribusve pedibus constant versus, eos et ipsos in dipodias plerosque, non in simplices pedes dividendos esse patet, velut O. III 5. N. III ep. 1:

⋄ ⋄ - - ⋄ ⋄ - - ⋄ ⋄ - - ⋄
 ⋄ ⋄ - - ⋄ ⋄ - - ⋄ ⋄ - - ⋄

Plerosque dixi, quandoquidem sunt aliquot versus aequalibus pedibus tam procliviter decurrentes, ut certa indicia binorum pluriumve pedum in societatem pedis compositi comprehendendorum frustra quaeras. Talis est primus versus carminis P. II

⋄ ⋄ ⋄ ⋄ - ⋄ ⋄ - ⋄ ⋄ ⋄ ⋄,

qui utrum in dipodias solas an in dipodiam et tripodiam et dipodiam catalecticam dividendus sit viri docti dubitant.

Qui autem octo pluriumve pedum sunt versus non directa via in dipodias, sed primum in cola et deinde in pedes compositos dividendi esse videntur; sed de his infra si ad cola versuum pervenerimus disputabimus.

De versuum in cola divisione.

De varietate versuum Pindaricorum. A veteribus grammaticis carmina lyrica omnia in cola divisa esse textus Pindari scenicorumque poetarum in codicibus traditus et scholia metrica Heliodori aliorumque grammaticorum affatim testantur. Inde factum est, ut memoria versuum et periodorum paene prorsus obliteraretur et carminum quae canerentur non versus, sed cola sola fuisse viderentur. Adeo enim grammaticos metricosque veteres fugit cola partes versuum esse, ut strophas directa via in cola dividerent, neque quidquam equidem in metricis scholiis me legere memini de colis pluribus in unam periodum comprehendendis. Neque haec opinio solorum magistellorum infimae aetatis hominumque Byzantinorum fuit, sed etiam eorum, qui veterum grammaticorum Alexandrinorum Romanorumque disciplinam profitebantur. Nata autem ista ratio iis temporibus esse videtur, quibus et poetae et cantores ab antiqua sublimitate et gravitate artis musicae tantopere desciverant, ut in mollibus suis tintinnabulis cola sola spectarent, periodorum ambitus et anfractus plane neglegerent. Haec erat artis umbra Senecarum Synesiorum Anacreonticorum poe-

tarum. Eadem autem iam multo antiquioribus temporibus radices suas egerat. Ut enim Anacreontem ducem et signiferum huius cantilenarum lusus fuisse mittam, hymni quoque et paeones, qui nuper ex thesauro Atheniensium Delphico in lucem protracti sunt, eiusdem vel certe similis fabricae sunt. Quid? quod Euripidis pleraeque strophae, praesertim quas provecta aetate panxit, ita comparatae sunt, ut summa vis colorum, minima versuum et periodorum sit. Nam quae Wilamowitzius in Hippolyti editione nuper restituit metra, ea pleraquè neque cola sunt neque iusti versus, sed medium quoddam invita Minerva factum, quo minime ars Euripidea continetur. Huius poetae artem in lyricis carminibus factitandis positam qui scriptura et distinctione repraesentare volet, is primum omnium cola ad exemplar traditae colometriae separare, deinde artificii scribendi comprehensionem colorum in periodos indicare debet. Verum hanc non fuisse artem vetustiorum poetarum choricorum, ne Atticorum quidem poetarum omnium nostra memoria praeclaro acumine cum aliorum virorum doctorum tum Augusti Boeckhii exploratum atque comprobatum est. Probe igitur distinguendae sunt in restituendis carminibus lyricis et aetates poetarum et genera carminum. Carminum genera distinguenda dixi, quod etiam Attici poetae, imprimis Aristophanes et Aeschylus, praeter carmina, quibus hominum aequalium delicatulis auribus indulgentes molles et tenues modos effinxerunt, alia composuerunt, in quibus veterem consuetudinem imitati magis ad maiestatem et severitatem poesis choricae adspirabant. Aetatum autem quanta vis fuerit, optime intellet, qui naturae atque proprietati Pindaricae Musae animum adverterit, eamque cum levitate Anacreonticorum et dulcedine popularium carminum contulerit. Pindarus enim cum a lenociniis cantilenarum Ionicarum prorsus abhorreret et magis ad tumorem et magnificentiam quam ad dulcedinem et gracilitatem inclinaret, non solum in elocutione et ornamentis orationis, sed etiam in versibus pangendis sublimitati et granditati quam maxime studuit. Quamobrem cola pusilla parum curabat, versuum imprimis decori et dignitati prospiciebat; hoc autem duplici modo assecutus est, quod et longos versus grandesque periodos conformavit, et partes versuum ita conflavit atque conglutinavit, ut difficile cola disiungerentur et separarentur. Inde raro plura cola paria in Pindari carminibus sese excipiunt, et caesurae, quibus cola ab Atticis poetis scenicis plerumque, a noviciis poetis lyricis fere semper discriminantur, persaepe ab eo neglectae inveniuntur. Neque tamen eadem causa omnium carminum vatis Thebani est, quod ut intellegas, conferre iuvat tenues

versus inter se cohaereant quaeratur, et versus perfecti atque in se rotundi ab versibus imperfectis et cum aliis cohaerentibus distinguantur. Neque si quis alterum illud genus versuum a colis parum differre dixerit, quidquam ego commoveor; haec enim culpa, si qua est, non mea est, sed Pindari poetae. Inprimis autem ille in iis carminibus, quae festinanter fecit velut O. VIII et I. I, non satis cavisse videtur, ne partes periodi licentiis hiatus syllabaeque ancipitis iusto magis divelleret. Sed etiam in perfectis et elaboratis carminibus, quale est carmen O. I, versus fecit, qui quamvis pausa et licentiis istis hiatus syllabaeque ancipitis inter se diremti sint, tamen unam rhythmicam periodum efficiant. Non igitur in eo acquiescere nobis licet, ut Boeckhianas rationes secuti versuum fines definiamus, sed circumspecte nobis insuper considerandum est, num qui versus specie fallant et cum perfecti esse videantur, re vera numeris et structura partes maioris periodi rhythmicae esse coarguantur.

De pedibus et colis.

Cola sive membra partes longioris versus sive periodi sunt ex pluribus pedibus compositae et brevicula pausa finitae. A versibus ea hoc nomine differunt, quod in fine suo licentias hiatus vel syllabae brevis pro longa positae respuunt neque necessario perfecta voce (*τελεία λέξει*) finiuntur. Alterum quod posui inprimis valet de Pindaro, cuius ingeniosa Musa a tersa arte poetarum Alexandrinorum et Romanorum eo potissimum differt, quod in caesuris observandis admodum negligens est, ut saepe apud eum cola versus continuitate verbi (*συναφεία*) inter se cohaereant.

Pedes sunt aut simplices aut compositi. Pes simplex, qui proprie pes dicitur, brevissima pars rhythmici ordinis est ex arsi et thesi constans. Pes compositus, quem sunt qui simplici nomine rhythmum dicant, ex duobus pedibus simplicibus constat ita rhythmicè dispositis, ut alter arsis, thesis alter vim obtineat, ut $\text{—} \cup \text{—} \cup$. Pedes igitur compositi, quos nos quidem dicimus, a dipodiis non differunt; quod cum definimus, minime nos fugit, veteres rhythmicos aliter sensisse, ut dipodias et cola communi nomine *ποδῶν συνθέτων* complecterentur. Sed ne turbæ orerentur neve res, quas poetae, quorum auctoritas plus quam doctrina rhythmicorum valet, varie tractarunt, inter se confunderentur, notionem pedis compositi arctioribus limitibus includere satius duxi. Cola autem, quae hoc nomine vere digna sint, ex pluribus dipodiis vel saltem ex tribus pedibus simplicibus constare definimus. Atque in pedes omnes versus solvuntur, sed non omnes versus, priusquam in

ε υ - - ε υ - - ε υ - - ε υ - - ε υ - - (N. VIII ep. 7)
 ε ω - ω - ε ω - ω - (P. XII 2)
 ε υ - - ε υ - - ε ω - ω - - (N. X ep. 5)
 ε υ - - ε υ - - ε ω - ω - - ε υ - - ε υ - - (O. XII 6),

eorum cola in textu separandi et singulis versibus includendi tibi auctor sum, primum ne cognati versus scriptura iusto magis discriminentur, deinde quod tales versus poeta plerumque ita in unitatem constrinxit, ut versum caesura non in fine rhythmico primi vel secundi coli incideret, sed potius paulo ante vel paulo post finem, ut

ἴλαος ἀθανάτων ἀνδρῶν τε σὺν εὐμενείᾳ (P. XII 4),
αἰτῶ σε, φιλάγλαι, καλλίστα βροτεῶν πολίων (P. XII 1),
αὐτόν τέ νιν Ἑλλάδα νικάσαντα τέχνα, τάν ποτε (P. XII 6).

Quae cum ita sint, omnes versus dactylico-epitriticos singulis versibus (στίχοις) perscribendos curavimus, nisi si quos procatalexi poeta ipse in duo cola dividendos esse indicavit, ut P. I 2

ε υ - - ε ω - - ε υ - - ε ω - ω - - -
σύνδικον Μοισῶν κτέανον τᾶς ἀκούει μὲν βᾶσις ἀγλαίας ἀρχά.

Hanc autem legem eo magis mihi observandam esse duxi, quod etiam veteres metrici, quamvis strophas in cola, non in versus dividere sibi proposuissent, tamen in hoc genere carminum saepe numero genuinos versus intactos reliquerunt, unde accidit, ut in nonnullis carminibus, ut O. XI. I. v, Boeckhiana distributio versuum cum tradita colometria veterum metricorum fere concordet. Distinctos igitur habes in hac editione ab eleganti gracilitate logaedicorum versuum grandes versus dactylo-epitriticos, ut ipsa specie externa gravitatem et dignitatem prae se ferant.

Similem rationem esse voluimus versuum paeonicorum, qui cum non ex variis pedibus constare, sed eodem numerorum genere decurrere soleant, aegre in cola partesve dissecantur. Plerique enim eorum prorsus indiciis carent, unde plures eorum pedes in singula cola comprehendendos esse colligas. Velut in versu O. II 2

υ ω ε υ - - ε υ ω ε υ ω ε υ -

neque caesura legitima post alterum pedem versus inciditur, neque ea forma alterius pedis est, ut cursus rhythmici retardetur atque sedetur. Qua de causa neque hunc neque ceteros versus paeonicos carminum O. II et P. v primum in cola et deinde in pedes, sed illico in dipodias sive pedes paeonicos dividendos curavimus. Quid? quod huius naturae ordinum paeonicorum vestigium etiam in praeceptis veterum rhythmicorum latere videtur. Namque quod illi paeonicos ordines usque ad viginti quinque tempora vel quinque

pedes extendi docent¹⁾, id vereor ut ex peculiari quadam indole paeonici rhythmī probabiliter explicari possit; immo inde illud ortum esse videtur, quod grammatici et musici in libris veterum carminum paeonicorum quatuor et vel quinque pedes uno et continuo ordine exaratos invenerunt. Namque etiam dactylicorum et trochaicorum carminum quae in codicibus et scholiis tradita est colometria cum praeceptis, quae de magnitudine ποδῶν συνθέτων ἐν ἴσῳ καὶ διπλασίῳ λόγῳ veteres rhythmici tradunt, conspirare solet, unde totam istam doctrinam rhythmicorum ex usu poetarum et forma, qua in veteribus exemplaribus versus manu poetarum ipsorum digesti erant, repetendam esse iudico.

De versibus ex colis compositis et de vi caesurae. Contra sunt alii versus ita conformati, ut in cola eos dividendos esse prorsus manifestum sit. Huius classis carmina logaedica sunt, quo nomine cuncta carmina comprehendo, quorum cola si minus omnia, at saltem plurima ex trochaeis et cyclicis dactylis numerose mixta sunt. Sunt sane apud Pindarum etiam in hoc genere rara ea carmina, quorum colica compositio plane aperta sit, ut parthenii fr. 95

ὦ Πάν, Ἀρκαδίας μέδων
καὶ σεμνῶν ἀδύτων φύλαξ,
Ματρὸς μεγάλας ὀπαδέ, σεμνᾶν
Χαρίτων μέλημα τερπνόν·

cui fragmentari carmini inter integra epinicia similia sunt N. II. IV. P. II. VIII. I. VIII. O. IX. XIV. Sed reliqua quoque carmina logaedica, quamvis cola minus perspicue distincta exhibeant, tamen ita conformata sunt, ut ex colis versus, ex versibus strophas concinnatas esse plane sentias. Haec igitur carmina, quae μέλη i. e. carmina in membra (μέλη, κῶλα) dividenda proprie dicuntur²⁾, ita digerenda et in cola dividenda curavi omnia, ut non solum in schematis metricis, sed etiam in textu ipso colorum compositio, quoad fieri posset, appareret.

Qua in provincia administranda primum hoc mihi quaerendum fuit, quo loco membrum quodque finiretur et quibus signis id a poeta indicatum esse videretur. Atque luculentissime nobis via versus in cola dividendibus demonstrata est, ubi procatalexi poeta finem prioris coli definivit et si minus omnibus in strophis, at tamen in plerisque caesura indicavit, velut

1) v. Aristid. de mus. I 35 et Psellum 12; confer supra p. XXVII.

2) Huic etymologiae vocis alludit Horatius C. I 15, 15: *grataque feminis inbelli cithara carmina divides.*

$\bar{\cup} \cup \cup \cup \bar{\cup} \cup \bar{\cup} \cup \cup \bar{\cup} \cup \cup \cup \cup \bar{\cup} \cup \cup \cup \cup \bar{\cup} \cup \cup \cup \cup$ (N. VI 3. I. VIII 4)
 $\cup \bar{\cup} \cup \cup \bar{\cup} \cup \bar{\cup} \cup \cup \bar{\cup} \cup \cup \cup \bar{\cup} \cup \cup \cup \cup \bar{\cup} \cup \cup \cup \cup$ (O. I 1),
 $\cup \cup \cup \cup \bar{\cup} \cup \bar{\cup} \cup \cup \bar{\cup} \cup \cup \cup \cup \bar{\cup} \cup \cup \cup \cup$ (N. III 3).

Difficilior est causa eorum versuum, quorum rhythmicus cursus nusquam interruptus est. Sed in iis quoque haud raro finem prioris membri poeta indicavit rhythmico ita retardato, ut dactylos cyclicos vel trochaeos puros trochaeus irrationalis ($\bar{\cup} \cup$) exciperet et numerorum cursum concitatum quasi ad finem et quietem deduceret, ut in his versibus

$\bar{\cup} \cup \bar{\cup} \cup \cup \cup \cup \bar{\cup} \cup \cup \cup \cup \bar{\cup} \cup \cup \cup \cup$ (N. IV 5),
 $\bar{\cup} \cup \cup \cup \bar{\cup} \cup \bar{\cup} \cup \cup \bar{\cup} \cup \cup \cup \bar{\cup} \cup \cup \cup \cup$ (I. VII ep. 5),
 $\bar{\cup} \cup \cup \cup \cup \cup \cup \bar{\cup} \cup \cup \cup \cup \bar{\cup} \cup \cup \cup \cup$ (O. V ep. 1).

Alterum signum minus illud certum ex genere pedum mutato repetendum est, si dactyli vel anapaesti in trochaeos, aut pedes irrationales in rationales et puros transeunt, velut

$\cup \bar{\cup} \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \bar{\cup} \cup \cup \cup \cup \bar{\cup} \cup \cup \cup \cup$ (O. IV 6),
 $\bar{\cup} \cup \cup \cup \bar{\cup} \cup \bar{\cup} \cup \cup \bar{\cup} \cup \cup \cup \bar{\cup} \cup \cup \cup \cup$ (I. VII 5).

Minus certum hoc signum esse dixi, quod nonnumquam alterius rhythmici primus pes priori colo adiciendus aut prioris rhythmici ultimus pes sequenti colo praefigendus esse videtur. Sic in notissimo versu Horatiano

$\bar{\cup} \cup \bar{\cup} \cup \cup \bar{\cup} \cup \cup \cup \cup \bar{\cup} \cup \cup \cup \cup$

Solvitur acris hiems grata vice veris et Favoni

veteres lites sunt metricorum, utrum alterum membrum incipiat a primo pede trochaeo

Solvitur acris hiems grata vice | veris et Favoni,

an post caesuram penthemimerem dactylici ordinis

Solvitur acris hiems | grata vice veris et Favoni.

Tertium signum et ipsum dubium in caesura positum est. Sic caesura aut omnibus aut plurimis in strophis servata confisi hunc in modum versus divisimus

$\cup \bar{\cup} \cup \cup \bar{\cup} \cup \bar{\cup} \cup \cup \bar{\cup} \cup \cup \cup \bar{\cup} \cup \cup \cup \cup \bar{\cup} \cup \cup \cup \cup$ (P. VIII 6),
 $\bar{\cup} \cup \bar{\cup} \cup \cup \bar{\cup} \cup \bar{\cup} \cup \cup \bar{\cup} \cup \cup \cup \bar{\cup} \cup \cup \cup \cup \bar{\cup} \cup \cup \cup \cup$ (I. V 6)
 $\cup \bar{\cup} \cup \cup \cup \cup \bar{\cup} \cup \bar{\cup} \cup \cup \bar{\cup} \cup \cup \cup \bar{\cup} \cup \cup \cup \cup \bar{\cup} \cup \cup \cup \cup$ (P. II ep. 8),
 $\bar{\cup} \cup \bar{\cup} \cup \cup \bar{\cup} \cup \bar{\cup} \cup \cup \bar{\cup} \cup \cup \cup \bar{\cup} \cup \cup \cup \cup \bar{\cup} \cup \cup \cup \cup$ (N. VII 3),
 $\bar{\cup} \cup \cup \cup \bar{\cup} \cup \bar{\cup} \cup \cup \bar{\cup} \cup \cup \cup \bar{\cup} \cup \cup \cup \cup \bar{\cup} \cup \cup \cup \cup$ (N. IV 3).

Hoc quoque signum dubium esse diximus, quod Pindarus caesurae vel verbo omnibus in strophis eodem loco finiendo parum curae admovit, multum in hac re abhorrens ab arte Horatii caesu-

ram in fine colorum diligentissime observantis. Sed hac de quaestione ut recte iudicemus, paulo altius res repetenda est.

Colorum divisio, ut ipsis nominibus *μελῶν* et *μελωδίας* indicatum est, multo arctius cum modulatione, quam cum rhythmico carminis cohaeret, modulatio autem ipsa ut rhythmico non vacat, ita non semper iisdem atque ille finibus includitur. Rhythmici enim partes solo intervallo, quo unus ictus primarius ab altero distat, definiuntur, modulationis autem sive colorum fines etiam a soni conclusione modulata pendent. Huius autem rationes saepe cum pedum rhythmicorum finibus pugnant. Sic dactylicus ordinis pes legitimus in duas breves exit; at musici coli in duas breves conclusio ingrata auribus accidit, cum conclusione in longam et ictu percussam syllabam facta sonus alacer et masculus evadit. Inde non miraberis, si Pindarus in versibus ex duabus tripodiis dactylicis constantibus, quales sunt tres in strophæ odæ P. XII, nusquam post tertium pedem prioris coli verbum finivit, sed decies post primam longam tertii pedis

ε ο ο - ο ο ο - , ε ο ο ο ο ο -

bis post primam longam primi pedis alterius coli

ε ο ο ο ο ο - ε , ο ο ο ο -

Similis ratio epitriticorum versuum est, qui raro post finitum ultimum pedem prioris coli rhythmici, frequentius post tertiam syllabam ultimi epitriti prioris coli aut post primam longam primi pedis alterius coli inciduntur. Talibus igitur in versibus quod sedes caesurae fluctuat, minime crimini poetae numero verti debet. Magis offendere potest quod etiam in versibus, quorum rhythmica decursio procatalexi interrumpitur, non semper in catalexi verbum poeta finivit, ut primum versum primæ odæ Olympicae quinquies quidem in procatalexi incidit

ο ε ο ο ο ο ε ε , ε ο ο ο ο ε -

sed ter post primam vel secundam syllabam alterius coli

ο ε ο ο ο ο ε ε , ο ο ο ο ε -

ο ε ο ο ο ο ε ε , ο ο ο ο ε -

Atque in carminis N. II versu quarto tam frequens caesura post primam syllabam sequentis coli est, ut merito ambigas utrum ex glyconeis periodus constet

ο ο ο ο ο ο ε ε ε ε : ο ο ο ο ο ο ε ε : ο ο ο ο ε -

an in ionicum tractum singula cola exeant

ο ο ο ο ο ο ε ε - , ο ο ο ο ο ο ε ε ε ε -

In iis vero versibus, qui in creticum pedem post procatalexim exeunt aut a iambico vel trochaico prodo monometro exordiantur,

tantum non fugisse videtur poeta caesuram in catalexi positam. In versibus utique O. VI ep. 7 et P. XI 2

Ε Ο Λ Ε Ο — — Ο Ο — — Ο Ο — —
Ο Ο Ο Ο Ο Ο Λ Ε Ο Ο

nusquam, quamvis prioris carminis quinque, alterius octo strophae sint, caesuram in catalexi admissam vides. Atque hoc eo consilio fecisse poetam existimo, ut breves istos proodos et epodos arctius cum capite versus coniungeret neque quasi fracto pede claudicare et pendere sineret. Sed etiam in versibus ex longioribus et iustus colis compositis, ut I. I ep. 4

— Ε Ο — — Ο Ο Λ Ε Ο — — Ο Ο — —

hoc licentiae sibi Pindarus sumsit, ut omnibus in strophis cola *συναφεία* coniungeret. Quae cum ita se habeant, quam dubium indicium finis coli apud Pindarum caesura sit intellegis. Neque tamen me adsentientem habebit, si quis in versibus dividendis Pindari caesuram prorsus neglegere velit, sed cautionem adhibendam esse et ipse censeo quam maximam.

Quatuor quae recensui indicia finis colorum, potissima sunt. Praeterea magnitudinis iustae colorum, analogiae, concinnitatis nos rationem habere par est, sed de his rebus magis in commentis de singulis carminibus quam in his Prolegomenis disserere conducet. Atque si plura indicia concurrant, fidentius de divisione versus praecipies, si singula aut nulla adsint, in probabilitate acquiescendum vel etiam ad arbitrium, circumspectum illud quidem nobis confugiendum erit.

De numero membrorum. Numerus colorum, ex quibus versus quisque constat, nullas quidem dubitationes editori parat, habet tamen, cui animos lectorum advertere velim. Versus vulgares, ut hexameter dactylicus, tetrameter anapaesticus, septenarius trochaeus, trimeter iambicus, ex duobus colis constant. Lyrici quoque poetae tersi et elegantes, imprimis Alexandrini et Romani versus ex duobus colis compositos maxime probabant, ut Priapeum, Sotadeum, Asclepiadeum. Verum ingeniosi poetae lyrici et scenici non tam angustis limitibus suam artem coerceri voluerunt, unde iam Alcaeus versus finxit ex tribus colis constantem

Ε Ο Ο Ο Ε Ο Λ Ε Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο

μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος χαλκῶ, παῖσα δ' Ἄρη κεκόσμηται στέγα.

Etiam longius Anacreon progressus est, ita tamen, ut quas periodos ex quatuor et quinque colis composuit, earum cola similibus numeris includeret et tamquam versiculi essent, verbo quodque finiret. Pindarus vero, quo fuit studio variandi formas, iuxta versus iustos

mendas significavi. Minuitur hoc modo discrimen inter comicorum et tragicorum lyricorumque versiculos trochaicos quatuor pedum, quos cum nunc dimetros nunc octopodias nuncupant, iusto maiore intervallo divellunt, et faciliorem explicatum nanciscitur coniunctio versuum logaoediorum et trochaicorum iambicorumque in carminibus poetarum scenicorum frequentissima.

Iam qui ex sex pluribusve pedibus constant versus, eos et ipsos in dipodias plerosque, non in simplices pedes dividendos esse patet, velut O. III 5. N. III ep. 1:

$\begin{array}{cccccccccccc} \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} \\ \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} \end{array}$

Plerosque dixi, quandoquidem sunt aliquot versus aequalibus pedibus tam procliviter decurrentes, ut certa indicia binorum pluriumve pedum in societatem pedis compositi comprehendendorum frustra quaeras. Talis est primus versus carminis P. II

$\begin{array}{cccccccccccc} \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} \\ \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} \end{array}$

qui utrum in dipodias solas an in dipodiam et tripodiam et dipodiam catalecticam dividendus sit viri docti dubitant.

Qui autem octo pluriumve pedum sunt versus non directa via in dipodias, sed primum in cola et deinde in pedes compositos dividendi esse videntur; sed de his infra si ad cola versuum pervenerimus disputabimus.

De versuum in cola divisione.

De varietate versuum Pindaricorum. A veteribus grammaticis carmina lyrica omnia in cola divisa esse textus Pindari scenicorumque poetarum in codicibus traditus et scholia metrica Heliodori aliorumque grammaticorum affatim testantur. Inde factum est, ut memoria versuum et periodorum paene prorsus obliteraretur et carminum quae canerentur non versus, sed cola sola fuisse viderentur. Adeo enim grammaticos metricosque veteres fugit cola partes versuum esse, ut strophas directa via in cola dividerent, neque quidquam equidem in metricis scholiis me legere memini de colis pluribus in unam periodum comprehendendis. Neque haec opinio solorum magistellorum infimae aetatis hominumque Byzantinorum fuit, sed etiam eorum, qui veterum grammaticorum Alexandrinorum Romanorumque disciplinam profitebantur. Nata autem ista ratio iis temporibus esse videtur, quibus et poetae et cantores ab antiqua sublimitate et gravitate artis musicae tantopere desciverant, ut in mollibus suis tintinnabulis cola sola spectarent, periodorum ambitus et anfractus plane neglegerent. Haec erat artis umbra Senecarum Synesiorum Anacreonticorum poe-

tarum. Eadem autem iam multo antiquioribus temporibus radices suas egerat. Ut enim Anacreontem ducem et signiferum huius cantilenarum lusus fuisse mittam, hymni quoque et paeones, qui nuper ex thesauro Atheniensium Delphico in lucem protracti sunt, eiusdem vel certe similis fabricae sunt. Quid? quod Euripidis pleraeque strophae, praesertim quas provecta aetate panxit, ita comparatae sunt, ut summa vis colorum, minima versuum et periodorum sit. Nam quae Wilamowitzius in Hippolyti editione nuper restituit metra, ea pleraquè neque cola sunt neque iusti versus, sed medium quoddam invita Minerva factum, quo minime ars Euripidea continetur. Huius poetae artem in lyricis carminibus factitandis positam qui scriptura et distinctione repraesentare volet, is primum omnium cola ad exemplar traditae colometriae separare, deinde artificiis scribendi comprehensionem colorum in periodos indicare debet. Verum hanc non fuisse artem vetustiorum poetarum choricorum, ne Atticorum quidem poetarum omnium nostra memoria praeclaro acumine cum aliorum virorum doctorum tum Augusti Boeckhii exploratum atque comprobatum est. Probe igitur distinguendae sunt in restituendis carminibus lyricis et aetates poetarum et genera carminum. Carminum genera distinguenda dixi, quod etiam Attici poetae, imprimis Aristophanes et Aeschylus, praeter carmina, quibus hominum aequalium delicatulis auribus indulgentes molles et tenues modos effinxerunt, alia composuerunt, in quibus veterem consuetudinem imitati magis ad maiestatem et severitatem poesis choricae adspirabant. Aetatum autem quanta vis fuerit, optime intellet, qui naturae atque proprietati Pindaricae Musae animum adverterit, eamque cum levitate Anacreonticorum et dulcedine popularium carminum contulerit. Pindarus enim cum a lenociniis cantilenarum Ionicarum prorsus abhorreret et magis ad tumorem et magnificentiam quam ad dulcedinem et gracilitatem inclinaret, non solum in elocutione et ornamentis orationis, sed etiam in versibus pangendis sublinitati et granditati quam maxime studuit. Quamobrem cola pusilla parum curabat, versuum imprimis decori et dignitati prospiciebat; hoc autem duplici modo assecutus est, quod et longos versus grandesque periodos conformavit, et partes versuum ita conflavit atque conglutinavit, ut difficile cola disiungerentur et separarentur. Inde raro plura cola paria in Pindari carminibus sese excipiunt, et caesurae, quibus cola ab Atticis poetis scenicis plerumque, a noviciis poetis lyricis fere semper discriminantur, persaepe ab eo neglectae inveniuntur. Neque tamen eadem causa omnium carminum vatis Thebani est, quod ut intellegas, conferre iuvat tenues

modos partheniorum et grandes periodos hymnorum et threnorum. Etenim ille quoque varia exempla secutus, in aliis carminibus decorem Aeolicorum poetarum, in aliis gravitatem Musae Stesichoreae aemulatus est. Namque Ibyci et Anacreontis molles lusus et nomorum dactylicorum prosodiorumque anapaesticorum ieiunam aequalitatem prorsus aspernatus est.

De versibus in iusta cola non dividendis. Haec postquam in universum de arte Pindarica metrica praefati sumus, iam tempus est, ut ad arduas quaestiones de versibus Pindari in cola dividendis transeamus. Primum autem nobis quaerendum est, num omnino versus Pindarici in cola dividi possint et debeant; quod si quaerimus, tertium quoque fieri posse fateamur, ut alii versus colorum divisionem recipiant, alii respuant. Atque supra iam monuimus versus ut omnes in pedes dividendos esse, ita non omnes in cola. Atque si qui versus ex duobus aut tribus aut quatuor pedibus constat, non esse patet cur in cola eum divides. Quamquam enim tales versiculi raro in Pindari carminibus occurrunt atque plerique eorum non perfectorum versuum sed proodorum vel epodorum vicem obtinent, tamen manet illud, tam breves versus in cola dividi non posse. Simile autem in longiores quoque versus cadit ita compositos, ut singulae eius partes magnitudinem duorum pedum simplicium vel unius dipodiae non egrediantur, ut in versu Pindarico a metricis laudato

- - - - -

ὄς καὶ τυπὴς ἀγνῶ πέλεκυ τέκετο ξανθὰν Ἀθάναν.

Namque tribus ex partibus hunc versum constare, ex variato metro satis elucet; sed neque prima neque tertia pars vim iusti coli habet. Quodsi nihilo minus primam arsim cuiusque partis duobus punctis signavi, hoc concinnitatis causa feci, ut cuiusque partis prima arsis pari modo designaretur. Verum rectius tu illum versum ex tribus partibus vel particulis, non ex tribus colis constare dixeris, quandoquidem duae partes iusto colo inferiores et magis dipodiae quam coli nomine dignae sunt. Similis autem ratio maximae partis versuum dactylo-epitriticorum est, ut

- - - - - (P. IX ep. 3),
 - - - - - (I. v 1),
 - - - - - (I. v 1),
 - - - - - (P. IV 4).

Neque si qui versus epitritici aut dactylici aut dactylo-epitritici ita comparati sunt, ut partes eorum dignitatem et magnitudinem colorum obtineant, ut

ἔ ο υ - - ε ο υ - - ε ο υ - - ε ο υ - - ε ο υ - - (N. VIII ep. 7)
 ε ο υ - - ε ο υ - - ε ο υ - - ε ο υ - - (P. XII 2)
 ε ο υ - - ε ο υ - - ε ο υ - - ε ο υ - - (N. X ep. 5)
 ε ο υ - - ε ο υ - - ε ο υ - - ε ο υ - - ε ο υ - - ε ο υ - - (O. XII 6),

eorum cola in textu separandi et singulis versibus includendi tibi auctor sum, primum ne cognati versus scriptura iusto magis discriminentur, deinde quod tales versus poeta plerumque ita in unitatem constrinxit, ut versum caesura non in fine rhythmico primi vel secundi coli incideret, sed potius paulo ante vel paulo post finem, ut

Ἴλαος ἀθανάτων ἀνδρῶν τε σὺν εὐμενείᾳ (P. XII 4),
αἰτῶ σε, φιλάγλαε, καλλίστα βροτεῶν πολίων (P. XII 1),
αὐτόν τέ νιν Ἑλλάδα νικάσαντα τέχνη, τάν ποτε (P. XII 6).

Quae cum ita sint, omnes versus dactylico-epitriticos singulis versibus (στίχοις) perscribendos curavimus, nisi si quos procatalexī poeta ipse in duo cola dividendos esse indicavit, ut P. I 2

ε ο υ - - ε ο υ - - ε ο υ - - ε ο υ - - ε ο υ - -
σύνδικον Μοισᾶν κτέανον τᾶς ἀκούει μὲν βᾶσις ἀγλαΐας ἀρχά.

Hanc autem legem eo magis mihi observandam esse duxi, quod etiam veteres metrici, quamvis strophas in cola, non in versus dividere sibi proposuissent, tamen in hoc genere carminum saepe numero genuinos versus intactos reliquerunt, unde accidit, ut in nonnullis carminibus, ut O. XI. I. v, Boeckhiana distributio versuum cum tradita colometria veterum metricorum fere concordet. Distinctos igitur habes in hac editione ab eleganti gracilitate logaoediorum versuum grandes versus dactylo-epitriticos, ut ipsa specie externa gravitatem et dignitatem prae se ferant.

Similem rationem esse voluimus versuum paeonicorum, qui cum non ex variis pedibus constare, sed eodem numerorum genere decurrere soleant, aegre in cola partesve dissecantur. Plerique enim eorum prorsus indiciis carent, unde plures eorum pedes in singula cola comprehendendos esse colligas. Velut in versu O. II 2

ο ο ε ο υ - - ε ο υ - - ε ο υ - - ε ο υ - -

neque caesura legitima post alterum pedem versus inciditur, neque ea forma alterius pedis est, ut cursus rhythmī retardetur atque sedetur. Qua de causa neque hunc neque ceteros versus paeonicos carminum O. II et P. v primum in cola et deinde in pedes, sed illico in dipodias sive pedes paeonicos dividendos curavimus. Quid? quod huius naturae ordinum paeonicorum vestigium etiam in praecceptis veterum rhythmicorum latere videtur. Namque quod illi paeonicos ordines usque ad viginti quinque tempora vel quinque

pedes extendi docent¹⁾, id vereor ut ex peculiari quadam indole paeonici rhythmī probabiliter explicari possit; immo inde illud ortum esse videtur, quod grammatici et musici in libris veterum carminum paeonicorum quatuor et vel quinque pedes uno et continuo ordine exaratos invenerunt. Namque etiam dactylicorum et trochaicorum carminum quae in codicibus et scholiis tradita est colometria cum praeceptis, quae de magnitudine ποδῶν συνθέτων ἐν ἰσῶ καὶ διπλασίῳ λόγῳ veteres rhythmici tradunt, conspirare solet, unde totam istam doctrinam rhythmicorum ex usu poetarum et forma, qua in veteribus exemplaribus versus manu poetarum ipsorum digesti erant, repetendam esse iudico.

De versibus ex colis compositis et de vi caesurae. Contra sunt alii versus ita conformati, ut in cola eos dividendos esse prorsus manifestum sit. Huius classis carmina logaedica sunt, quo nomine cuncta carmina comprehendo, quorum cola si minus omnia, at saltem plurima ex trochaeis et cyclicis dactylis numerose mixta sunt. Sunt sane apud Pindarum etiam in hoc genere rara ea carmina, quorum colica compositio plane aperta sit, ut parthenii fr. 95

ὦ Πάν, Ἀρκαδίας μέδων
καὶ σεμνῶν ἀδύτων φύλαξ,
Ματρὸς μεγάλας ὀπαδέ, σεμνῶν
Χαρίτων μέλημα τερπνόν·

cui fragmentari carmini inter integra epinicia similia sunt N. II. IV. P. II. VIII. I. VIII. O. IX. XIV. Sed reliqua quoque carmina logaedica, quamvis cola minus perspicue distincta exhibeant, tamen ita conformata sunt, ut ex colis versus, ex versibus strophas concinnatas esse plane sentias. Haec igitur carmina, quae μέλη i. e. carmina in membra (μέλη, κῶλα) dividenda proprie dicuntur²⁾, ita digerenda et in cola dividenda curavi omnia, ut non solum in schematis metricis, sed etiam in textu ipso colorum compositio, quoad fieri posset, appareret.

Qua in provincia administranda primum hoc mihi quaerendum fuit, quo loco membrum quodque finiretur et quibus signis id a poeta indicatum esse videretur. Atque luculentissime nobis via versus in cola dividendibus demonstrata est, ubi procatalexī poeta finem prioris coli definivit et si minus omnibus in strophis, at tamen in plerisque caesura indicavit, velut

1) v. Aristid. de mus. I 85 et Psellum 12; confer supra p. XXVII.

2) Huic etymologiae vocis alludit Horatius C. I 15, 15: *grataque feminis inbelli cithara carmina divides.*

$\bar{\cdot}$ \cup \cup \cup $\bar{\cdot}$ \cup $\bar{\cdot}$ \cup \cup $\bar{\cdot}$ \cup \cup \cup $\bar{\cdot}$ \cup (N. VI 3. I. VIII 4)
 \cup $\bar{\cdot}$ \cup \cup $\bar{\cdot}$ \cup $\bar{\cdot}$ \cup \cup $\bar{\cdot}$ \cup \cup $\bar{\cdot}$ \cup (O. I 1),
 \cup \cup \cup $\bar{\cdot}$ \cup $\bar{\cdot}$ \cup \cup $\bar{\cdot}$ \cup \cup $\bar{\cdot}$ \cup (N. III 3).

Difficilior est causa eorum versuum, quorum rhythmicus cursus nusquam interruptus est. Sed in iis quoque haud raro finem prioris membri poeta indicavit rhythmico ita retardato, ut dactylos cyclicos vel trochaeos puros trochaeus irrationalis ($\bar{\cdot}$ \cup) exciperet et numerorum cursum concitatum quasi ad finem et quietem deduceret, ut in his versibus

$\bar{\cdot}$ \cup $\bar{\cdot}$ \cup \cup $\bar{\cdot}$ \cup $\bar{\cdot}$ \cup \cup $\bar{\cdot}$ \cup $\bar{\cdot}$ \cup \cup (N. IV 5),
 $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ \cup \cup $\bar{\cdot}$ \cup $\bar{\cdot}$ \cup \cup $\bar{\cdot}$ \cup \cup $\bar{\cdot}$ \cup (I. VII ep. 5),
 $\bar{\cdot}$ \cup \cup $\bar{\cdot}$ \cup \cup $\bar{\cdot}$ \cup \cup $\bar{\cdot}$ \cup \cup $\bar{\cdot}$ \cup (O. V ep. 1).

Alterum signum minus illud certum ex genere pedum mutato repetendum est, si dactyli vel anapaesti in trochaeos, aut pedes irrationales in rationales et puros transeunt, velut

\cup $\bar{\cdot}$ \cup \cup $\bar{\cdot}$ \cup $\bar{\cdot}$ \cup $\bar{\cdot}$ \cup $\bar{\cdot}$ \cup $\bar{\cdot}$ \cup (O. IV 6),
 \cup \cup $\bar{\cdot}$ \cup \cup $\bar{\cdot}$ \cup $\bar{\cdot}$ \cup \cup $\bar{\cdot}$ \cup $\bar{\cdot}$ \cup (I. VII 5).

Minus certum hoc signum esse dixi, quod nonnumquam alterius rhythmici primus pes priori colo adiciendus aut prioris rhythmici ultimus pes sequenti colo praefigendus esse videtur. Sic in notissimo versu Horatiano

$\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$

Solvitur acris hiems grata vice veris et Favoni

veteres lites sunt metricorum, utrum alterum membrum incipiat a primo pede trochaeo

Solvitur acris hiems grata vice | veris et Favoni,

an post caesuram penthemimerem dactylici ordinis

Solvitur acris hiems | grata vice veris et Favoni.

Tertium signum et ipsum dubium in caesura positum est. Sic caesura aut omnibus aut plurimis in strophis servata confisi hunc in modum versus divisimus

$\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ (P. VIII 6),
 $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ (I. v 6)
 $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ (P. II ep. 8),
 $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ (N. VII 3),
 $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ $\bar{\cdot}$ (N. IV 3).

Hoc quoque signum dubium esse diximus, quod Pindarus caesurae vel verbo omnibus in strophis eodem loco finiendo parum curae admovit, multum in hac re abhorrens ab arte Horatii caesu-

ram in fine colorum diligentissime observantis. Sed hac de quaestione ut recte iudicemus, paulo altius res repetenda est.

Colorum divisio, ut ipsis nominibus *μελῶν* et *μελωδίας* indicatum est, multo arctius cum modulatione, quam cum rhythmico carminis cohaeret, modulatio autem ipsa ut rhythmico non vacat, ita non semper iisdem atque ille finibus includitur. Rhythmici enim partes solo intervallo, quo unus ictus primarius ab altero distat, definiuntur, modulationis autem sive colorum fines etiam a soni conclusione modulata pendent. Huius autem rationes saepe cum pedum rhythmicorum finibus pugnant. Sic dactylici ordinis pes legitimus in duas breves exit; at musici coli in duas breves conclusio ingrata auribus accidit, cum conclusione in longam et ictu percussam syllabam facta sonus alacer et masculus evadit. Inde non miraberis, si Pindarus in versibus ex duabus tripodibus dactylicis constantibus, quales sunt tres in stropha odæ P. XII, nusquam post tertium pedem prioris coli verbum finivit, sed decies post primam longam tertii pedis

— 0 0 — 0 0 —, — 0 0 — 0 0 —

bis post primam longam primi pedis alterius coli

— 0 0 — 0 0 — — —, 0 0 — 0 0 —

Similis ratio epitriticorum versuum est, qui raro post finitum ultimum pedem prioris coli rhythmici, frequentius post tertiam syllabam ultimi epitriti prioris coli aut post primam longam primi pedis alterius coli inciduntur. Talibus igitur in versibus quod sedes caesurae fluctuat, minime crimini poetae numero verti debet. Magis offendere potest quod etiam in versibus, quorum rhythmica decursio procatalexi interrumpitur, non semper in catalexi verbum poeta finivit, ut primum versum primae odæ Olympicae quinquies quidem in procatalexi incidit

0 0 — 0 0 — 0 0 —, 0 0 — 0 0 —

sed ter post primam vel secundam syllabam alterius coli

0 0 — 0 0 — 0 0 —, 0 0 — 0 0 —

0 0 — 0 0 — 0 0 —, 0 0 — 0 0 —

Atque in carminis N. II versu quarto tam frequens caesura post primam syllabam sequentis coli est, ut merito ambigas utrum ex glyconeis periodus constet

0 0 — 0 0 — 0 0 — 0 0 — 0 0 — 0 0 — 0 0 —

an in ionicum tractum singula cola exeant

0 0 — 0 0 — 0 0 —, 0 0 — 0 0 — 0 0 — 0 0 —

In iis vero versibus, qui in creticum pedem post procatalexim exeunt aut a iambico vel trochaico proodo monometro exordiuntur,

ex binis colis constantes in eadem stropha longiores periodos trium pluriumve membrorum usurpare et cola longiorum versuum non minus quam breviorum communione verborum (*συναφεία*) conflare inter se et concatenare solitus est. Quamquam igitur Pindari quoque versus plerique ex binis colis constant neque carmina desunt, quorum versus omnes bimembres sint ut P. XII, tamen sunt alii trium colorum, ut O. I 6, ep. 8. P. IX 5. N. II 4, alii quatuor, ut P. II ep. 1. IX 5. N. V 1. IX 4. I. I 4. VII 5, alii denique quinque (P. I 6) et septem colorum (I. VIII 5). Praeterea hoc maxime poeta Thebanus adamavit, ut colo uni vel pluribus iustis brevem epodum (clausulam) duorum vel trium pedum subiceret, nonnumquam etiam basim duarum longarum (O. V 1. 2. ep. 1. 2. P. I 3. I. VII 5) vel duorum iamborum (P. II ep. 5. VI 1. VIII ep. 4. N. III 4. N. VII 4. ep. 1) praemitteret. Ne tu igitur, candide lector, de inconcinnitate et inconstantia Pindari queraris eiusque naturam modulis pusillanimatorum artificum metiaris; immo tu hoc ingeniosi poetae esse ducas, quod non exilis et ieiunae doctrinae praeceptis suam artem constrinxit, sed libere exspatiatus varia genera carminum et versuum amplecti maluit.

De colorum finibus scriptura significandis. Ad postremum paucis adumbrare visum est, quam viam ad indicanda cola versuum ingressus sim. Atque supra iam dixi versuum dactylo-epitriticorum cola solis in schematis, non etiam in verborum textu a me divisa et indicata esse. Idem etiam in logaoedicis versibus nonnumquam committendum putavi, si cola breviuscula neque conformatione metri separata et dirempta vidi. Ceterorum autem versuum cola duplici modo in textu separanda duxi, ut aut unumquodque colon proprio versu includerem, aut lineola transversa (—) interposita cola dirimerem. Hoc alterum me iis in versibus solis, quorum rhythmus cursus interrumpere, instituisse non est quod multis exponam et defendam. Sed cur non unam rationem solam inierim, erunt qui me interrogent aut etiam carpant. Quibus ita respondeo, ut ne quid reconditae rationis in hac duplici vel potius triplici via quaerant rogatos velim. Non tam ratione ductus, quam partim necessitati voluminis parens, partim ut chartae parcerem, partim ne specie inconcinnitatis oculos lectorum laederem, plus unam viam ingredi institui. Atque primum epodos et proodos ex duobus pedibus solis constantes propriis versibus non inclusi, ne textus verborum nimis pusillas in particulas discerneretur. Deinde etiam clausulas trium pedum cum antecedente colo unum in versum coniunxi, sicubi clausulam istam rhythmico non interrupto antecedenti versui adhaerentem vidi, ut

pausarum intervallis restitui, si istae duae arses semper fine verbi vel caesura dirimuntur, ut in pentametro elegiaco, in Asclepiadeo qualem Horatius struxit

— — — — —, — — — — —,

in iis, quos Klopstockius fecit versus ut in carmine Der Eislauf

— — —, — — —, — — —
— — —, — — —.

At non potest hoc modo restitui, si duo cola inter se conflantur neque caesura dirimuntur. Tales autem plerique versus Pindari sunt, qui caesuram diligenter adeo non servavit, ut saepe verbi syllabas inter finem prioris coli et initium posterioris distribueret, ut statim in primo carmine

*Χάρις δ' ἄπερ ἅπαντα τεύχει τὰ μέλιχα θνατοῖς,
Πισάτα παρὰ πατρὸς εὐδοξὸν Ἴπποδάμειαν.*

Apud Pindarum igitur, ut rhythmici cursum turbatum restituamus, alia remedia nobis quaerenda sunt.¹⁾

De longis syllabis longius productis. Alia ista remedia nobis suppeditant veteres rhythmi, cum et longae syllabae haec quatuor spatia tribuant²⁾

- duorum temporum, *μακρὰ δίχρονος,*
- ┌ trium temporum, *μακρὰ τρίχρονος,*
- ┐ quatuor temporum, *μακρὰ τετράχρονος,*
- └ quinque temporum, *μακρὰ πεντάχρονος,*

et praeter legitimas breves longasque syllabas unius duorumque temporum brevem brevi longiorem itemque longam longa breviorum esse dicant.³⁾ Namque hoc modo et lacunae versuum expleri et inaequales pedes ad aequabilitatem revocari possunt. Atque in promptu est ratio explendi lacunas, ut quibus in versibus ordo rhythmicus, si syllabas orationis spectas, turbatus esse videatur,

1) Leges subtiles symmetricae compositionis, quales E. Graf, Pindars logaoadische Strophen, Marb. 1892, indagare conatus est, ut multum valent ad artem poetae aperiendam, ita ad rhythmicas difficultates solvendas non sufficiunt. Aequae Fel. Vogt, De metris Pindari quaestiones tres Argentorati 1880, quamquam nonnullos errores metricorum schematum meae proeccedis bene corripuit et multa diligenter observavit, interiores tamen rhythmici leges non expedit. Denique Mauriti Schmidti et Eduardi Boehmeri metricarum rationum fundamenta magis quam audaciam in Pindari versibus ad istas rationes revocandis nobis probari in commentariolis metricis singulorum carminum non tam redarguendo quam demonstrando aperuimus.

2) Anon. de mus. ap. Westphal Fragm. d. gr. Rhythm. p. 69. 163. Aristid. de mus. i 33. Aristox. ap. Westphal l. l. p. 31, 8. 39, 16. Huc etiam pertinent notae pausarum (Λ) notis syllabarum aliquot locis in hymnis Dionysii et Mesomedis adiectae.

3) Mar. Victor. p. 39, 8 ed. Keil.

iam integer et perfectus evadat. En exempla, quae plus valent quam ratiocinationes

$\bar{u} \cup \bar{u} \cup \bar{u} \cup \cup \cup \bar{u} \cup \bar{u} \cup \cup \bar{u} \cup \bar{u}$ (N. III 2),
 $\bar{u} \cup \cup \bar{u} \cup \bar{u} \cup \bar{u} \cup \cup \bar{u} \cup \bar{u} \cup \bar{u} \cup \bar{u}$ (O. XIII ep. 1),
 $\bar{u} \cup \bar{u} \cup \bar{u} \cup \cup \bar{u} \cup \bar{u} \cup \bar{u} \cup \bar{u} \cup \bar{u} \cup \bar{u}$ (O. II 3).

In unoquoque enim horum trium versuum una longa in ambitum totius pedis aut trochaei (\bar{u}) aut dactyli (\cup) aut paeonis (\bar{u}) producta cursus numerorum integer restituitur. Quamquam de quintupla longa, quam Aristides de mus. I 33 et fortasse etiam Aristoxenus de rhythm. elem. p. 280 ed. Meib. ignorant, vide quae ad O. II commentati sumus.

Etiam latius altera ratio patet, quoniam Pindarus mera cola trochaica et iambica, quae multa in cantilenis Anacreontis et canticis scenicorum poetarum occurrunt, adeo aspernatus est, ut paene omnibus in versibus trochaeis dactylos immisceret. Hac enim re ipsa lyrica metra ab epicis et vulgaribus differre et modorum dulcedinem effici vates Aeolici et chorici opinabantur. Neque hoc artificium miscendi pedes trochaicos et dactylicos quidquam novi aut ab arte poetarum aliarum nationum alieni habet. Namque Horatius quoque et nostrates poetae, qui a licentia coli in medio verbo finiti abhorrent, hoc sine ulla dubitatione sibi permiserunt, ut dactylum trochaeis, iambis anapaestum praemitterent aut medium intericerent. Sed cum non eadem omnium versuum ratio sit, et alia alio in genere carminum via iniri debeat, singula genera in hac quaestione nos distinguere par est.

De cyclicis dactylis. Logaoedicis in versibus dactylus immixtus est trochaeis, unde cum trochaei in hoc genere versuum praevaleant et dactylus plerumque unus, si plurimum, duo trochaeis inserti sint, non trochaeos dactylo, sed dactylum trochaeis adsimilandos esse patet. Itaque dactylum istum fere idem tempus quod trochaicum explere¹⁾ statuimus, quod ut etiam oculorum visui patefieret, duo genera dactylorum his notis a nobis distincta sunt:

$\bar{u} \cup$ dactylus iustus quatuor temporum,
 $\bar{u} \cup \cup$ dactylus cyclicus trium fere temporum.

Volubili alteri dactylo nomen cyclici dactyli Boeckhio duce imposuimus, licet ne nos quidem fugerit veteres scriptores²⁾ nomen

1) v. Aristox. Harm. II p. 34, 16 M.: τῶν μεγεθῶν μερόντων ἀνομοίους γίνεσθαι τοὺς πόδας.

2) Dionys. Halic. de comp. verb. c. 17 p. 224 Sch.: οἱ μέντοι ἑνθμικοὶ ἑνθμόν, ὅς ἀπὸ τῶν βραχειῶν ἀρξάμενος ἐπὶ τὴν ἄλογον (i. e. βραχυτέραν μακρῶν

cycli non ad unum illum dactylum irrationalem trochaeis immixtum, sed ad versus ex irrationalibus dactylis vel anapaestis solis constantes rettulisse. Eadem enim causa omnium dactylorum irrationalium est, sive plures sese excipiunt sive singuli aliis pedibus interiecti sunt. Nihil autem moror neque novicium scriptorem Aristidem de mus. I 37, qui cum omnia cola lyrica in pedes dissyllabos solvenda esse sibi persuasisset, vim cyclici dactyli adeo non perspexit, ut dactyli trochaeis immixti duas breves syllabas inter duos pedes (— ∪ | ∪ — | ∪ —) miro errore distribueret, neque Byzantinorum melodorum usum, qui cum in ecclesiasticis carminibus a cantoribus stantibus cantandis rhythmum minus curassent, periodos, quarum prius colon in thesim exiret, alterum a thesi exordiretur, effingere non dubitarunt, ut

— ∪ ∪ — ∪ ∪ — ∪ | ∪ — ∪ ∪ — ∪ —

*καὶ ἐν ἀγκάλαις ἔσχεσ | τὸν πάντα συνέχοντα.*¹⁾

Veterum enim Graecorum ars cum a motibus saltationum et pomparum profecta esset et semper cum iis coniuncta teneretur, severioribus legibus rhythmici non adstringi non potuit.

Duae quas exposuimus rationes simul adhibendae sunt in choriambicis versibus, ut et longa longius producta cursus rhythmici interrupti salebrae removeantur et dactylo pede in breviorum ambitum cyclici dactyli redacto aequabilitas pedum restituatur, ut

— ∪ ∪ — — ∪ ∪ — — ∪ ∪ — — ∪ ∪ — —

παννυχίοις πάντες ἐπέλωμεν ὁ Θήβας ἐλελίξαν (Soph. Ant. 152).

Quamquam enim his in versibus rhythmici aequabilitatem ita quoque restituere possis, ut choriambum similiter atque in paeonibus creticum vicem pedis simplicis sex morarum (*ποδὸς ἑξασημου*) obtinere neque in duos pedes simplices dirimendum esse dicas

— ∪ — — ∪ — — ∪ — — ∪ — —

— ∪ — — ∪ — — ∪ — — ∪ — — ,

tamen pluribus causis ut rationem supra propositam potiore ducam commoveor, primum quod versuum choriambicorum indoles quam maxime concitata et a gravitate heroici dactyli aliena esse videtur, deinde quod plerique versus choriambici in lagaoedicas clausulas excurrunt, velut

τῆς τελείας μακρᾶς τελευτᾷ, χωρίσαντες ἀπὸ τῶν ἀναπαίστων (i. e. τελείων ἀναπαίστων τεσσάρων χρόνων) κύκλον καλοῦσι, παράδειγμα αὐτοῦ φέροντες τοιόνδε·
κέχνηται πόλις ὑψίπυλος κατὰ γᾶν.

1) Anthologia graeca carminum christianorum adorn. Christ et Paranikas prol. p. CVII.

♩ - ♩ - ♩ - ♩ - ♩ - ♩ - ♩ -

δευτέ νυν ἄρθροι Χάριτες καλλίκομοι τε Μοῖσαι (Sappho).

Quibus de causis multo facilius, si ratio supra proposita reiceretur, in eam sententiam inclinarem, ut altera longa choriambi percussa choriambicum rhythmum in ionicum transire dicerem

- ∞ ∽ - ∞ ∽ - ∞ ∽ - ∞ ∽ -

Verum ne sic quidem subtilitate rhythmicarum rationum carere possemus, quoniam etiam ionicus pedis prior longa procul dubio longa longior et duae breves brevibus breviores sunt, etiamsi dubitare possis num prior longa tria tempora expleverit et nota \sqcup signanda sit. Sed non est cur hic subtiles istas quaestiones accuratius excutiamus, siquidem Pindarus choriambicos versus fecit nullos et pauci, quos fecit ionicos O. v et fr. 95. 189. 203, neque puri neque continui sunt.

De duabus longis trichronis. In poetis scenicis saepe fit, ut duae longae *τριχρονοι*, quae dipodiam sex temporum expleant, deinceps se excipiant, idque et in media et in initiali et in finali sede versus, ut Aesch. Eum. 918. 920. 550:

⊖ ⊖ ⊖ ⊖ ⊖ ⊖ ⊖ ⊖ ⊖ ⊖ ⊖ ⊖ ⊖ ⊖ ⊖ ⊖ ⊖

τὰν καὶ Ζεὸς ὁ παγκρατῆς Ἄρης τε φρούριον θεῶν νέμει

♩ - ♩ - ♩ - ♩ - ♩ - ♩ - ♩ -

θύσιβωμον Ἑλλάνων ἄγαλμα δαιμόνων

⊖ ⊖ ⊖ ⊖ ⊖ ⊖ ⊖ ⊖ ⊖ ⊖ ⊖ ⊖ ⊖ ⊖ ⊖ ⊖ ⊖

ἐκὼν δ' ἀνάγκης ἄτερ δίκαιος ὦν οὐκ ἀνολβος ἔσται.

Pindaro, cum a choriacis carminibus, in quibus haec coniunctio duarum longarum *τριχρόνων* creberrima est, prorsus abstinuisset, copia huius rhythmicae formae usurpandae minus crebro facta est. Sed cum ea etiam in logaedicis carminibus poetarum scenicorum, quamvis multo rarius, inveniatur, quaeritur num Pindarus quoque hac forma usus sit. Atque duas longas nonnumquam in Pindari carminibus deinceps ita poni, ut in nulla stropa pro longa brevis admissa sit, exemplis certis constat. Sed cum syllaba anceps rhythmica (*ῥυθμοῦ*) brevi et longa syllaba orationis (*λέξεως*) expleri possit, quaeritur utrum duae istae longae syllabae vim habeant rhythmicam

- ∽ an ⊖ ⊖

Atque iam inde a principio, si omnibus in strophis duae longae positae sunt, in alteram sententiam inclinabimus; mirus enim esset lusus fortunae, praesertim in carminibus octo pluriumve stropharum, si poeta libertate brevem ponendi nusquam usus esset. Sed ut tuto

fundamento ratiocinatio nitatur, primum quaerere nos oportet, qua tandem sede versuum logaoediorum ancipitem syllabam admittere poetis licuerit. Admisit autem Pindarus leges omnium poetarum communes secutus ancipitem syllabam praeterquam in fine et anacrusi versus, in basi Hermanniana et in fine medii membri, velut O. IX 3. N. II 3. N. III ep. 1. IV 4. 6:

Ἐὐδῶραντος πεδίον μολῶν ἔστα σὺν Ἀχιλλεῖ
ἄρχονται Διὸς ἐκ προοιμίον, καὶ ὄδ' ἀνήρ

παγκρατίου στόλῳ καματωδέων δὲ πλαγᾶν
ὄφρα θαλασσίαις ἀνέμων ἑπιπᾶσι πεμφθείς

ῥῆμα δ' ἐργμάτων χρονιώτερον βιοτεύει
Αἰγίνης ἕκατι, φίλοισι γὰρ φίλος ἐλθῶν
αὐτίς Εὐρώπην ποτὶ χερσὸν ἔντεα ναός.

Sed licet in his locis syllaba anceps legitima fuerit, Pindarus tamen brevem syllabam, ut quae genuina fuerit, ita anteposuit, ut raro longam pro brevi admitteret. Inde si quo loco omnibus in strophis longam posuit, duabus longis vim non trochaei irrationalis (τροχαίου ἀλόγου) sed pedis senarii (ποδὸς ἑξασήμου) tribuemus. Atque in huius editionis schematis metricis duas longas trinum temporum deinceps positas in omni sede versuum logaoediorum invenies, sed crebro tantum in fine versus, rarius in primo, rarissime in medio versu. Exemplo sint versus hi:

αἶτε ναίετε καλλίπαιλον ἔδραν (O. XIV 2),

τεὰν ἀδελφὰν ἐλάχομεν ἀγλαόγυιον Ἥβην (N. VII 4),

βουλᾶν δὲ καὶ πολέμων (P. VIII 3),

ῥαπτῶν ἐπέων τὰ πολλ' ἀοιδοί (N. II 2. IV 8),

ἵπποις ἡμίνοις τε μοναμπυκία τε (O. V ep. 1),

ἄντειλας Διόνυσον ἢ χρυσῷ μεσονύκτιον νύφοντα δεξαμένα τὸν
φέρετατον θεῶν (I. VII 5).

His igitur et similibus in versibus, postquam diu animi pependimus, rhythmicam formam, qua poetas scenicos usos esse extra

omnem dubitationem positum est, Pindaro quoque vindicare ausi sumus. Atque ut a duabus longis trinum temporum versus logaedicis Thebanum poetam auspicatum esse statueremus, calcaria animo subdidit similis usus in epitritico versu P. 13:

⋮ — — — — —

πείδονται δ' αἰδοὶ σάμασιν.

De epitritorum mensura. Non eodem quo in logaedicis modo in dactylo-epitriticis versibus pedes diversi generis, dactyli et trochaei, commixti sunt. Illic enim in eodem colo dactyli et trochaei consociati sunt, hic dactyli et trochaei ita in membra versus distributi sunt, ut alia ex dactylis, alia ex trochaeis constent. Atque facilius hanc mixtionem ferri et mutatione (*μεταβολῆ*) rhythmici excusari posse non infitias imus. Sed si nihilo secius pedes omnes omnium partium versus exaequandi vel saltem assimilandi sunt, maiestate modorum huius generis et epitritorum tarda gravitate adducimur, ut trochaeos potius ad ambitum quatuor temporum accedere quam dactylos ad levitatem cyclicorum pedum reici existimemus. Unde Meissneri et Henrici Schmidtii vestigia legentes dactylo-epitriticos versus hunc in modum metiendos esse existimamus:

⋮ — — — — —

Hoc autem modo rhythmici horum versuum vere ampli (*περίπλεω*)¹⁾ fiunt, id quod indoli huius generis carminum plane accommodatum esse nemo non videt. Epitritos vero ultra ambitum septenum temporum extendere et alteram eius partem alteri assimilare, eo magis nobis licere duco, quod summus Graecorum musicus, Aristoxenus, Elem. rhythm. p. 302 M., pedem septem temporum esse negavit, et Aristides, De mus. 1 35, rhythmos *ἐν ἐπιτρίτῳ λόγῳ* non ab omnibus receptos, et comprobatos esse tradit. Verum enim vero cum plerique rhythmici epitritum pedem septem temporum esse statuerint, et ipsum nomen *ἐπιτρίτου* (3 : 4) hanc rationemne dicam an errorem antiquum et inveteratum esse doceat, dubitationibus hominum doctorum hoc dandum esse putavimus, ut quam mensuram octonum temporum unam veram esse credimus, eam notis tamen non exprimeremus. Arbitrio igitur lectorum permisimus, quo modo pedes dactylo-epitriticorum versuum recitantes exaequare malint, primane longa epitriti longius producta an dactylis in brevius intervallum contractis an alio denique quocunque modo; exaequandos autem omnes pedes horum versuum esse nemo dubitabit, nisi qui

1) Conf. Aristid. de mus. 1 34.

omnem vim rhythmī in gravissimo hoc genere carminum Dorico pessumdari aequo animo tulerit. Quamquam hoc modo nondum omnes rationes rhythmicæ dactylo-epitriticorum versuum expeditæ sunt; restant gravissimæ et difficillimæ quaestiones de pluribus pedibus simplicibus in unitatem pedis compositi comprehendendis, de quibus postea disputabimus.

De paeonum mensura. Paeonicis in versibus trochaicæ dipodiae puræ (_ ∪ _ ∪) creticis pedibus (. ∪ _) admixtae sunt O. II str. 8. ep. 6. P. v str. 2. 11. ep. 1. Raro quidem haec commixtio in Pindari carminibus invenitur, sed crebro in Aristophanis Plautique fabulis, neque aliis modulis lyrica pauca quam scenica crebra exempla astringenda esse patet. Iam versuum ex paeonibus et trochaicis dipodiis mixtorum easdem rationes fuisse atque versuum ex epitritis et dactylis mixtorum quotus quisque erit qui veri simile esse neget? Hoc autem si probamus, illud alterum sequitur, ut dipodiarum trochaicarum intervalla ab intervallis creticorum aut nihil aut paene nihil discrepare concedamus. Verum in angustias compellimur, quod non solum veteres rhythmici paeones quinque, non sex temporum esse docent, sed etiam poetae ultimam longam pedis cretici saepe in duas breves solverunt. Inde quo modo trochaicæ dipodiae et paeonici pedes exaequandi vel assimilandi essent, notis signare veriti sumus et cantorum potius dexteritati quo pacto id facerent permisimus. Id solum curandum esse putavimus, ut in metricis schematis paeones et trochaicas dipodias aequo intervallo distare significarem

- ∪ - - ∪ -
- ∪ - ∪ - ∪ - .

Licentia ista poetarum in carminibus paeonicis pro pede cretico trochaicam dipodiam usurpandi, tamquam sex (_ ∪ _) non quinque (_ ∪ _) temporum creticus pes esset, hoc in primis nomine offendit, quod natura numerorum flagitare videtur, ut sola longa duarum morarum (μακρὰ δίσημος), non etiam longa trium morarum (μακρὰ τρῖσημος) in duas breves solvatur. Atque nescio an hac ipsa re veteres musici adducti sint, ut paeonem inter simplices pedes referrent eumque novum genus rhythmī, ῥυθμὸν ἡμιόλιον, efficere starent. Sed quamvis ista lex natura ipsa niti videatur et in versibus ex duobus membris catalecticis compositis (versibus syncopatis), ut in pentametro elegiaco et tetrametro iambico Aristophaneo

⋆ ∞ - ∞ - ⋆ ∞ - ∞ -
∪ ⋆ ∪ - ∪ - ∪ - ⋆ ∪ - ∪ - ∪ -

semper a poetis observata est, tamen ea non inde a principio ita

sancita et stabilita fuit, ut poetae in concitatis versibus eam negligere nefas putarent. Pindarus certe non solum in paeonicorum carminum strophis pro cretico puro (_ ∪ _) cretico soluto vel paeone (_ ∪ ∞) usus est, sed ne in aliis quidem carminibus licentia longam trium morarum in duas breves solvendi prorsus abstinuit. Certum quidem exemplum exstat in carmine logaoedico I. VIII 5, ubi pro

_ ∅ ∪ ∪ _ ∪ ∪ _ ∪ ∅

in strophis tertia quarta quinta admissa est haec forma

_ ∅ ∪ ∪ _ ∪ ∞ ∪ ∪ _ ∅

Eadem vero licentia paeonem quartum pro dipodia trochaica catalectica ponendi occurrit, si meas rationes metiendi probas, etiam P. VI 3 et XI 5, fortasse etiam O. IV 7. X ep. 9. XIV 5. N. VI 4. VII ep. 3. 4. Miram autem hanc licentiam Pindari, a qua tamen ne scenici quidem poetae prorsus abhorruerunt, non aliter excusari posse crediderim nisi quod illo tempore rationes rhythmicae et mensurae longarum longis longiorum summis tantum lineamentis adumbratae neque iam ad certas formulas redactae erant. Quod cum ipsi concedimus et inprimis in concitatis numeris longam catalectici pedis ultimam, si brevi intervallo catalexis rediret, ut in versibus creticis et choriambicis, non in plenum ambitum pedis simplicis trium quatuorve temporum productam esse largimur, tamen ab eorum levitate longe distamus, qui omnes has quaestiones rhythmicas inutiles et notas dactyli cyclici et longarum trium quatuorve morarum a schematis veterum carminum amovendas esse dicitent. Est quadam prodire tenus, si non datur ultra.

De dipodiarum rhythmicis rationibus. Huc usque de rhythmica mensura pedum simplicium disputavimus, sed dipodiis quoque et pedibus compositis, ut supra iam in metrica parte huius commentarii exposuimus, sua vis in rhythmicis rationibus et in distributione ictuum est. Neque enim omnes pedes versus pari ictu percutiuntur, sed alii aliis graviores sunt. Atque dipodiae quidem cum alter pes arsis, thesis alter partes obtinere perhibeatur¹⁾, ictuum vim ita distingui par est, ut prior pes duobus punctis, secundus uno puncto notetur (∩ ∪ _ ∅), vel ut omisso ictu alterius pedis solus prior nota ictus signetur (_ ∪ _ ∅). Neque quod raro in lyricis colis iambicis trochaicisve sub finem cuiusque dipodiae anceps syllaba admissa est, id obstare videtur, quominus ictus duorum pedum in canticis aequae atque in deverbis pares fuisse negemus. Idem autem quod de trochaicis iambicisque versibus valet, valet etiam de loga-

1) v. Aristid. Quintil. de mus. I 39.

oedicis, siquidem ei quoque, licet non ab inventoribus, at tamen a Pindaro poetisque scenicis in dipodias dividebantur. Itaque in his quoque duorum pedum ictus hoc modo distinguendos curavimus:

⋄ ⋄ ⋄ ⋄ vel ⋄ ⋄ ⋄ ⋄.

Epitriti vero et choriambi procul dubio uno ictu primario ita percutiendi sunt, ut alter pes arsis, thesis alter partes tueatur

⋄ ⋄ ⋄ | vel ⋄ ⋄ ⋄ | ⋄ ⋄ ⋄ | vel ⋄ ⋄ ⋄ |.

Rhythmica igitur notatio eorum versuum, qui ex colis dipodicis solis constant, fere nullam praebet difficultatem, nisi quod uter pes dipodiae, priorne an posterior graviore ictu percutiatur non plane constat

⋄ ⋄ ⋄ an ⋄ ⋄ ⋄ | ⋄ ⋄ ⋄ an ⋄ ⋄ ⋄ |

et quod a veteribus grammaticis inter dipodias etiam antispastus (⋄ - - ⋄) relatus est. Atque priorem quaestionem, ut quae maxime ad percussorem iambici senarii pertineat, hoc loco missam faciamus. Antispastum num recte inter dipodias rettulerint, viri docti dubitant. Neque ego quaestionem difficillimam, cui musicae notae parodi Euripideae fabulae Orestis ex papyro Raineri nuper in lucem protractae¹⁾ nonnihil lucis afferre videntur, in angustiis huius commentarii diiudicare ausim. Id solum moneo, antipasticam dipodiam si quis amplecti malit, ei in versibus, qualis est O. I 1

"Ἀριστον μὲν ὕδαρ ὁ δὲ χρυσὸς αἰθρόμενον πῦρ

primam syllabam brevem ictu notandam esse

⋄ - ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ | ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ |,

non primam longam in ambitum trium temporum ita producendam, ut primae arsi anacrusis praemittatur

⋄ - ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ | ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ |

De notatione tetrapodiarum. In schematis metricis non solum dipodiarum priorem ictum ab altero distinctum habes, sed etiam tetrapodicorum et hexapodicorum colorum primam dipodiam a reliquis ita discretam, ut primae dipodiae arsis primaria duobus, posterioris vel posteriorum uno puncto notata sit. Hoc inprimis ob metricas rationes, ut dipodiarum et colorum fines discriminarentur, a nobis institutum esse supra p. XXVIII exposuimus. Eandem autem notationem etiam ad praecepta rhythmicorum veterum ita referre poteris, ut tetrapodicum colum *πόδα σύνθετον δωδεκάσημον* esse dicas et ictum primi pedis primae dipodiae ceteris graviorem

¹⁾ Wessely, *Mittel. aus der Sammlung des Pap. Erzherz. Rainers* v 65—72, *Crusius Philol.* 52, 174 ff.

esse statuas. Atque haec sententia magnopere placuit Westphalio, qui multus fuit in rhythmis longioribus ad primarias rationes rhythmicas revocandis. Neque ego intercedam, si quis haec subtilia discrimina ictuum etiam deperditis musicis modis percussionumque signis auribus percipere poterit. Sed ut quod sentiam libere profitear, omnem istam doctrinam rhythmicorum magis subtiliter excogitatam atque in systema redactam quam ex usu musicorum repetitam esse puto. Etenim cum iam tetrapodici colli ultra dipodia graviore ictu percutienda sit parum constet, quin etiam fuerint qui dipodiarum iambicae et ionicae alteram longam potius quam priorem ictu percuterent¹⁾, quo tandem indicio in senario colo iambico diiudicare audebis, primaene dipodiae an secundae an denique tertiae ictus ceteris praevaluerit? Qua de causa equidem in eo acquiescere malo, ut duplici ista notatione plures dipodias in unum colum comprehendendas esse significem, fines autem membrorum non tam artificiosa ista distinctione ictuum quam vocis modulatione et cursus retardatione definitos esse existimem.

De tripodiis dipodiis immixtis. Gravissimos scrupulos nobis metra ad numerorum vices revocantibus tripodiae movent. Ut enim in simplicibus pedibus aequis intervallis elevatio et depressio vocis redeunt, sic in compositis quoque pedibus ratio atque natura rhythmici flagitare videtur, ut graviore quos modo definivimus ictus paribus intervallis inter se distent. Atque plane hoc fit in versibus, qui ex solis dipodiis constant, velut in versu Stesichoreo

Δ ο υ ς ε ο υ ς ε ο υ ς ε ο υ ς ε ο υ ς ε ο υ ς ε ο υ ς ε ο υ ς ε ο υ ς ε ο υ ς
Δοῦριον φωνὰν ἐναρμόξαι πεδίλων (O. III 5).

Neque qui ex solis tripodiis constant versus, ut dochmiaci, quidquam negotii facessunt. Idem autem quomodo fieri potest commixtis tripodiis et dipodiis, siquidem primarii ictus in dipodiis sex, in tripodiis novem temporum intervallo distant? Quod autem in rerum natura positum esse videtur, id praecipiant etiam rhythmici, cum dipodias *δυθμὸς ἐν ἰσῶ λόγῳ*, tripodias *δυθμὸς ἐν διπλασίου λόγῳ* esse dicunt:

ε ο υ ς ε ο υ ς ε ο υ ς ε ο υ ς ε ο υ ς ε ο υ ς ε ο υ ς ε ο υ ς ε ο υ ς
 ε ο υ ς ε ο υ ς ε ο υ ς ε ο υ ς ε ο υ ς ε ο υ ς ε ο υ ς ε ο υ ς ε ο υ ς

At magnus in Pindari carminibus numerus eorum versuum est, qui non ex solis dipodiis vel solis tripodiis constant, sed dipodiis tripodias admixtas habent. Quid igitur nos facere oportet? Concedamusne Pindari versus a perfecta illa omnibusque numeris absoluta

¹⁾ Conf. librum meum de metrica arte § 90^a et lapidem Trallianum musicis notis inscriptum apud Crusium Philol. 52, 161.

Equ. 559 sq. cola similiter conglutinata exstant, nescio an etiam eos versus, quorum ultimo cretico vel epitrito catalexis anteire videatur, ita percutere liceat, ut neglecta catalexi cretici vel epitriti prior pars ad colon antecedens retrahatur, ut

— 1 0 — 0 1 — 0 1 — 1 (P. I 6).

Tum paene dimidia pars tripodiarum catalecticarum cum altera tripodia coniuncta est, ut O. IV 7. XIV 7. P. II ep. 1. 3. VII ep. 1. P. X 4. XI 6. N. III ep. 3. 4. VI 6. VII ep. 3. 4. I. VIII 5. Has autem tripodias si coniungere audebis, ex duabus tripodiis unus trimeter evadet, ut

0 1 0 1 0 1 0 1 0 1 = 0 1 0 1 0 1 0 1 0 1 (I. VIII 5).

Deinde dactylica tripodia dipodiis immixta facilius ferri posse videtur quam logaoedica et trochaica, quoniam tripodica scansio versus dactylici hexametri inde ab antiquissimis temporibus propria fuit, et apud scenicos poetas Graecos dactylicae tripodiae tetrapodiis logaoedicis, cum utraque duodenum temporum esset, non ita raro admixtae sunt.

Denique in omni hac quaestione de tripodiis iuxta dipodias ferendis multum differt, stetne inter canendum chorus an procedat paribusque passibus spatietur. Ut enim passus choreutarum inter canendum procedentium dipodicam percussione tantum non flagitant, ita in carmine a stante choro vel cantore cantato tripodias iuxta dipodias ferri posse et iam a Lesbicis poetis in notissima stropha, quae ab Alcaeo nomen traxit, admissas esse mihi quidem persuasum est. Neque me in versu O. XIV 5

0 1 0 1 0 1 0 1 0 1 0 1 0 1

duae tripodiae tantopere offendunt, ut neglecta omni concinnitate et symmetria versum hunc in modum

0 1 0 1 0 1 0 1 0 1 0 1 0 1

percutere audeam. Nam hoc quoque fieri posse arbitror, ut saltantes non iisdem atque gradientes legibus teneantur. Praesertim in mimica saltatione non video cur tripodicas figuras dipodicis immiscere prorsus non licuerit. Quibus de causis ut non facilis fui in tripodiis iuxta dipodias admittendis, ita artificiosioribus remediis tripodias ex melicis et hyporchematicis carminibus summovere veritus sum. Inprimis sicubi duae pluresve tripodiae sese excipiunt, a vehementioribus machinis abstinendum putavi neque in schematis metricis eam quam supra significavi viam duas tripodias in tres dipodias transformandi ingredi ausus sum. Ut enim in creticis et choriambicis ionicisque versibus umbra quaedam rhythmicae aequabilitatis ictu primario pedis compositi catalectici aequo intervallo redeunte efficitur

$\begin{array}{cccccccc}
\bar{\cup} & \cup & \bar{\cup} & \cup & \bar{\cup} & \cup & \bar{\cup} & \cup \\
\bar{\cup} & \cup & \bar{\cup} & \cup & \bar{\cup} & \cup & \bar{\cup} & \cup
\end{array}$,

sic etiam si plures deinceps tripodiae sese excipiunt, totam periodum aequabilitate primarii ictus tripodiarum ad rhythmicos numeros revocare poteris, ut dochmiacam periodum Aesch. Sept. 219

$\begin{array}{cccccccc}
\bar{\cup} & \cup & \bar{\cup} & \cup & \bar{\cup} & \cup & \bar{\cup} & \cup \\
\bar{\cup} & \cup & \bar{\cup} & \cup & \bar{\cup} & \cup & \bar{\cup} & \cup
\end{array}$

μήποτ' ἔμδν κατ' αἰ | ὄνα λίποι θεῶν | ἄδε πανάγνωρις |
μηδ' ἐπίδοιμι τάνδ' | ἀστυδρομουμένην.

Maxime autem ne ferro igneque tripodias impugnandas censerem, Plautina ars metrica me commovit. Is enim quamquam, quae tum erat rhythmica consuetudo, versus qui in dipodias vel metra dividi possent, dimetros, tetrametros, hexametros, unice adamaret, tamen in creticis canticis iuxta tetrametros versibus ex duabus tripodiis catalecticis compositis uti non prorsus aspernatus est, ut in Bacchid. 645:

nunc amanti ero | filio senis,
quicum ego bibo, | quicum edo et amo,
regias copias | aureasque obtuli.

Vides me hac quoque in parte difficillima a circulatorum praestigiiis longe abhorrere et quae sint viae variae difficultates removendi candide aperire. Atque fore suspicor, qui me mihi non satis constare et adversariis plus aequo latera dare reprehendant. At in rebus historicis et praesertim in sonorum numerorumque arte volubili ne rigidis modulis unius systematis omnia metiamur, sedulo cavendum est. Denique esse in quibus animi pendeam libere fateri, et Academicorum assensum cohibentium et in utramque partem disputantium potius quam Stoicorum pugnacium et obstinatorum partes sequi prudentis hominis esse duco.

De strophis et temporibus inanibus.

De singulis versibus dimetiendis postquam disputavimus, restat ut de totis strophis dividendis quaeramus. Atque cum ipsa rerum natura probari videatur omnes versus strophae in unum corpus cogendos esse, magis etiam Pindari ars nos commonet, ut ne versus ipsos per se spectemus, sed inter se cohaerere illos atque quasi membra quaedam unius corporis esse statuamus. Quid? quod multi versus in Pindari carminibus occurrunt, qui non in se conclusi et perfecti sint, sed cum versibus proximis continuitate numerorum ita cohaereant, ut rhythmus in fine praecedentis versus inchoatus principio subsequentis versus compleatur, qua de re supra iam p. XXIII commentati sumus. Praeterea idem numerorum genus per totam stropham ita regnare solet, ut omnes versus et versiculi, numeros si spectas, similes et

omnem vim rhythmī in gravissimo hoc genere carminum Dorico pessumdari aequo animo tulerit. Quamquam hoc modo nondum omnes rationes rhythmicae dactylo-epitriticorum versuum expeditae sunt; restant gravissimae et difficillimae quaestiones de pluribus pedibus simplicibus in unitatem pedis compositi comprehendendis, de quibus postea disputabimus.

De paeonum mensura. Paeonicis in versibus trochaicae dipodiae purae (_ ∪ _ ∪) creticis pedibus (_ ∪ _) admixtae sunt O. II str. 8. ep. 6. P. v str. 2. 11. ep. 1. Raro quidem haec commixtio in Pindari carminibus invenitur, sed crebro in Aristophanis Plautique fabulis, neque aliis modulis lyrica pauca quam scenica crebra exempla astringenda esse patet. Iam versuum ex paeonibus et trochaicis dipodiis mixtorum easdem rationes fuisse atque versuum ex epitritis et dactylis mixtorum quotus quisque erit qui veri simile esse neget? Hoc autem si probamus, illud alterum sequitur, ut dipodiarum trochaicarum intervalla ab intervallis creticorum aut nihil aut paene nihil discrepare concedamus. Verum in angustias compellimur, quod non solum veteres rhythmici paeones quinque, non sex temporum esse docent, sed etiam poetae ultimam longam pedis cretici saepe in duas breves solverunt. Inde quo modo trochaicae dipodiae et paeonici pedes exaequandi vel assimilandi essent, notis signare veriti sumus et cantorum potius dexteritati quo pacto id facerent permisimus. Id solum curandum esse putavimus, ut in metricis schematis paeones et trochaicas dipodias aequo intervallo distare significaremus

_ ∪ _ _ ∪ _
_ ∪ _ ∪ _ ∪ _ .

Licentia ista poetarum in carminibus paeonicis pro pede cretico trochaicam dipodiam usurpandi, tamquam sex (_ ∪ _) non quinque (_ ∪ _) temporum creticus pes esset, hoc imprimis nomine offendit, quod natura numerorum flagitare videtur, ut sola longa duarum morarum (μακρὰ δίσημος), non etiam longa trium morarum (μακρὰ τρῖσημος) in duas breves solvatur. Atque nescio an hac ipsa re veteres musici adducti sint, ut paeonem inter simplices pedes referrent eumque novum genus rhythmī, ζυθμόν ἡμιόλιον, efficere staterent. Sed quamvis ista lex natura ipsa niti videatur et in versibus ex duobus membris catalecticis compositis (versibus syncopatis), ut in pentametro elegiaco et tetrametro iambico Aristophaneo

ι ∞ _ ∞ _ ι ∞ _ ∞ _
∪ ι ∪ _ ∪ ι ∪ _ ι ∪ _ ∪ ι ∪ _

semper a poetis observata est, tamen ea non inde a principio ita

sancita et stabilita fuit, ut poetae in concitatis versibus eam negligere nefas putarent. Pindarus certe non solum in paeonicorum carminum strophis pro cretico puro (_ ∪ _) cretico soluto vel paeone (_ ∪ ∞) usus est, sed ne in aliis quidem carminibus licentia longam trium morarum in duas breves solvendi prorsus abstinuit. Certum quidem exemplum exstat in carmine logaoedico I. VIII 5, ubi pro

_ ∪ ∪ ∪ ∪ _ ∪ ∪ ∪ ∪

in strophis tertia quarta quinta admissa est haec forma

_ ∪ ∪ ∪ ∪ ∞ ∪ ∪ ∪ ∪

Eadem vero licentia paeonem quartum pro dipodia trochaica catalectica ponendi occurrit, si meas rationes metiendi probas, etiam P. VI 3 et XI 5, fortasse etiam O. IV 7. X ep. 9. XIV 5. N. VI 4. VII ep. 3. 4. Miram autem hanc licentiam Pindari, a qua tamen ne scenici quidem poetae prorsus abhorruerunt, non aliter excusari posse crediderim nisi quod illo tempore rationes rhythmicae et mensurae longarum longis longiorum summis tantum lineamentis adumbratae neque iam ad certas formulas redactae erant. Quod cum ipsi concedimus et inprimis in concitatis numeris longam catalectici pedis ultimam, si brevi intervallo catalexis rediret, ut in versibus creticis et choriambicis, non in plenum ambitum pedis simplicis trium quatuorve temporum productam esse largimur, tamen ab eorum levitate longe distamus, qui omnes has quaestiones rhythmicas inutiles et notas dactyli cyclici et longarum trium quatuorve morarum a schematis veterum carminum amovendas esse dicunt. Est quadam prodire tenus, si non datur ultra.

De dipodiarum rhythmicis rationibus. Huc usque de rhythmica mensura pedum simplicium disputavimus, sed dipodiis quoque et pedibus compositis, ut supra iam in metrica parte huius commentarii exposuimus, sua vis in rhythmicis rationibus et in distributione ictuum est. Neque enim omnes pedes versus pari ictu percutiuntur, sed alii aliis graviores sunt. Atque dipodiae quidem cum alter pes arsis, thesis alter partes obtinere perhibetur¹⁾, ictuum vim ita distingui par est, ut prior pes duobus punctis, secundus uno puncto notetur (∩ ∪ ∩ ∪), vel ut omisso ictu alterius pedis solus prior nota ictus signetur (∩ ∪ _ ∪). Neque quod raro in lyricis colis iambicis trochaicisve sub finem cuiusque dipodiae anceps syllaba admissa est, id obstare videtur, quominus ictus duorum pedum in canticis aequae atque in deverbis pares fuisse negemus. Idem autem quod de trochaicis iambicisque versibus valet, valet etiam de loga-

1) v. Aristid. Quintil. de mus. I 39.

oedicis, siquidem ei quoque, licet non ab inventoribus, at tamen a Pindaro poetisque scenicis in dipodias dividebantur. Itaque in his quoque duorum pedum ictus hoc modo distinguendos curavimus:

ἄ ο υ ε ο vel ἄ ο ο ε ο.

Epitriti vero et choriambi procul dubio uno ictu primario ita percutiendi sunt, ut alter pes arsis, thesis alter partes tueatur

ἄ ο ε ε vel ἄ ο ο ε ε ἄ ο ο ε ε vel ἄ ο ο ε ε.

Rhythmica igitur notatio eorum versuum, qui ex colis dipodicis solis constant, fere nullam praebet difficultatem, nisi quod uter pes dipodiae, priorne an posterior graviore ictu percutiatur non plane constat

ο ε ο ε an ο ε ο ε ἄ ο ο ε an ἄ ο ο ε

et quod a veteribus grammaticis inter dipodias etiam antispastus (ο ε ε) relatus est. Atque priorem quaestionem, ut quae maxime ad percussionem iambici senarii pertineat, hoc loco missam faciamus. Antispastum num recte inter dipodias rettulerint, viri docti dubitant. Neque ego quaestionem difficillimam, cui musicae notae parodi Euripideae fabulae Orestis ex papyro Raineri nuper in lucem protractae¹⁾ nonnihil lucis afferre videntur, in angustiis huius commentarii diiudicare ausim. Id solum moneo, antipasticam dipodiam si quis amplecti malit, ei in versibus, qualis est O. I 1

Ἄριστον μὲν ὕδαρ ὁ δὲ χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ

primam syllabam brevem ictu notandam esse

ὀ ε ε ο ο ε ε | ε ο ο ο ε ε,

non primam longam in ambitum trium temporum ita producendam, ut primae arsi anacrusis praemittatur

ο ε ε ο ο ε ε | ε ο ο ο ε ε

De notatione tetrapodiarum. In schematis metricis non solum dipodiarum priorem ictum ab altero distinctum habes, sed etiam tetrapodicorum et hexapodicorum colorum primam dipodiam a reliquis ita discretam, ut primae dipodiae arsis primaria duobus, posterioris vel posteriorum uno puncto notata sit. Hoc inprimis ob metricas rationes, ut dipodiarum et colorum fines discriminarentur, a nobis institutum esse supra p. XXVIII exposuimus. Eandem autem notationem etiam ad praecepta rhythmicorum veterum ita referre poteris, ut tetrapodicum colorem *πόδα σύνθετον δωδεκάσημον* esse dicas et ictum primi pedis primae dipodiae ceteris graviorem

¹⁾ Wessely, Mitteil. aus der Sammlung des Pap. Erzherz. Rainers v 65—72, Crusius Philol. 52, 174 ff.

esse statuas. Atque haec sententia magnopere placuit Westphalio, qui multus fuit in rhythmis longioribus ad primarias rationes rhythmicas revocandis. Neque ego intercedam, si quis haec subtilia discrimina ictuum etiam deperditis musicis modis percussionumque signis auribus percipere poterit. Sed ut quod sentiam libere profitear, omnem istam doctrinam rhythmicorum magis subtiliter excogitatam atque in systema redactam quam ex usu musicorum repetitam esse puto. Etenim cum iam tetrapodici coli ultra dipodia graviore ictu percutienda sit parum constet, quin etiam fuerint qui dipodiarum iambicae et ionicae alteram longam potius quam priorem ictu percuterent¹⁾, quo tandem indicio in senario colo iambico diiudicare audebis, primaene dipodiae an secundae an denique tertiae ictus ceteris praevaluerit? Qua de causa equidem in eo acquiescere malo, ut duplici ista notatione plures dipodias in unum colum comprehendendas esse significem, fines autem membrorum non tam artificiosa ista distinctione ictuum quam vocis modulatione et cursus retardatione definitos esse existimem.

De tripodiis dipodiis immixtis. Gravissimos scrupulos nobis metra ad numerorum vices revocantibus tripodiae movent. Ut enim in simplicibus pedibus aequis intervallis elevatio et depressio vocis redeunt, sic in compositis quoque pedibus ratio atque natura rhythmici flagitare videtur, ut graviore quos modo definivimus ictus paribus intervallis inter se distent. Atque plane hoc fit in versibus, qui ex solis dipodiis constant, velut in versu Stesichoreo

Α Ο Υ Ρ Τ Ο Υ Λ Ε Ο Υ Λ

Δωριῶ φωνὰν ἑναρμόξαι πεδίλω (O. III 5).

Neque qui ex solis tripodiis constant versus, ut dochmiaci, quidquam negotii facessunt. Idem autem quomodo fieri potest commixtis tripodiis et dipodiis, siquidem primarii ictus in dipodiis sex, in tripodiis novem temporum intervallo distant? Quod autem in rerum natura positum esse videtur, id praecipiant etiam rhythmici, cum dipodias *ῥυθμὸς ἐν ἰσῶ λόγῳ*, tripodias *ῥυθμὸς ἐν διπλασίονι λόγῳ* esse dicunt:

Σ Ο Υ Λ Ο vel Ε Ο Υ Ο Α Ο Υ Ρ Τ Ο Υ Λ Ο vel Α Ο Υ Ρ Τ Ο Υ Λ Ο.

At magnus in Pindari carminibus numerus eorum versuum est, qui non ex solis dipodiis vel solis tripodiis constant, sed dipodiis tripodias admixtas habent. Quid igitur nos facere oportet? Concedamusne Pindari versus a perfecta illa omnibusque numeris absoluta

1) Conf. librum meum de metrica arte § 90² et lapidem Trallianum musicis notis inscriptum apud Crusium Philol. 52, 161.

specie rhythmī ita recedere, ut aequabilitatem intervallī in simplicibus pedibus servant, in compositis non item, an rhythmicis artifiis pausarum et longarum syllabarum longius productarum ita utamur, ut etiam eos versus, qui ex dipodiis et tripodiis constare videntur, in dipodicam mensuram cogamus? Equidem neque tam timidus sum, ut alteram rationem, quippe quae et rerum natura et usu modernae musicae commendetur, spernendam fugiendamve existimem, neque tam pertinax, ut omnibus in carminibus ea abuti audeam. Praesertim in longis et magis recitationi quam cantui factis odis, qualis est Pythica quarta ducentorum nonaginta novem versuum, vereor ne derisui sit, qui tam crebro longas syllabas supra modum quotidiani sermonis usque ad ambitum quaternum morarum producere velit. Contra logaedica cola, quae fidibus et tibiis nata erant et longas trium temporum facillime admittebant, num naevis dipodicarum et tripodicarum percussio- num commixtarum commaculare liceat, quam maxime equidem dubito. Itaque hic quoque singula genera carminum distinguere et quae aliis magis tripodiae ferri posse videantur mente non prae- occupata examinare nobis visum est.

Atque minus nos sollicitant tripodiae in fine versuum positae, velut statim in primo carmine O. I str. 6

⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥

Etenim hoc loco tripodīa pausa legitima post finem versus facile ita suppleri potest, ut adscitis inanibus temporibus tripodīa in ambi- tum tetrapodiā ad crescat hoc modo

⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥

Neque initialis tripodīa, si primo trochaeo vel dactylo longa syllaba praemissa est, multum habet offensionis, quandoquidem, si primam syllabam non vice anacrusis fungi, sed trium temporum esse statuimus, ex tripodīa fit tetrapodiā, ut P. x ep. 3

⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥

Eodem autem pertinent versus *ἀκέφαλοι*, praesertim si versum acata- lectum, in cuius fine pausa locus non relictus est, sequuntur, ut P. VI 2

⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥

⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥

Facillime vero tripodīae perfectae (*ἀκατάληκτοι*), quae in duas longas syllabas excurrunt, dipodiā mensurae ad commodari possunt utraque longa in ambitum ternum temporum producta hoc modo

⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ (I. VII str. 3)

⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ ⌥ (P. XI ep. 5)

Eodem autem modo etiam dactylicas tripodias plenas, si ne epitritis quidem dactylicas tripodias admixtas ferri posse ducas, in ambitum quatuor pedum vel duarum dipodiarum extrahere poteris, ut

ἔ τ ο υ λ λ ε ω λ ω τ ι β ε τ ι ἔ τ ο υ λ (O. VIII 1)

De catalecticis tripodiis. Contra summas difficultates parant tripodiae catalecticae mediae dipodiis immixtae et logaoedicae trochaicaeque, ut O. I ep. 3. 8. II ep. 3. IV 1. 7, ep. 5. V 1. 3. XIV 7. 8. 9. P. II 2, ep. 1. 3. V ep. 6. VI 5. VII 7, ep. 1. X 4, ep. 6. N. III 7, ep. 3. 4. VI 5. 6, ep. 1. I. VII 2, ep. 2. VIII 5. 9. 10. fr. 52, 2. 57. 61, 1 et 4. 74. 107, 2 et 7 et 16. 109, 3 et 4. 110, 1, et dactylicae, ut O. XIII 6, ep. 1. P. I 6. III 6. IV ep. 7. IX 7. N. I 7. ep. 1. VIII ep. 1. 5. I. I 6. III ep. 6. VI ep. 7. Has difficultates una et communi ratione solvere vereor ut umquam cuiquam contingat. Nam quae via simplicissima esse videtur, ut longa finali producta totam dipodiam seu πόδα ἐξάσημον expleri statuamus, ideo nobis praeclusa esse videtur, quod cum in fine tripodiae non ubique verbum finiatur, pausas intericiendi copia nobis non facta est, et quod rhythmici veteres longam sex temporum esse negant, nisi forte Pindarum iam famoso Euripideo artificio ελειελίσσετε usum esse et versum O. XIV 19 hoc modo

Φερσφερόνας ἔλυθ', Ἀααχοί, πατρὶ κλυτὰν φέροισ' ἀγγελίαν

pronuntiandum et scandendum esse statuere audes. Qui autem hanc audaciam reiciunt neque Westphalium¹⁾ duas eiusdem vocabuli syllabas pausa trium temporum identidem divellentem sequi audent, aut tripodias, praesertim dactylicas, dipodiis immixtas aequo animo ferre aut alia remedia indagare debent. Equidem hac in re spinosissima certam sententiam ferre veritus, genera quaedam tripodiarum, quae aut tolli aut excusari posse videantur, recensebo.

Atque si in logaoedico versu duae longae sese excipiunt, versum vulgo ita dividunt, ut priore longa prius colon finiri, altera novum colon exordiri statuant. Sed fieri etiam potest, ut ambae longae eiusdem coli rhythmique sint neque post priorem longam, sed post alteram prius colon finiatur. Quod ut fieri posse confidamus, duo efficiunt versus, P. II ep. 8 et P. VIII 6, ita conformati, ut omnibus in strophis post alteram longam caesura incidat:

ἔ τ ο υ λ λ ε ω λ ω τ ι β ε τ ι ἔ τ ο υ λ λ ε ω λ ω τ ι β ε τ ι ἔ τ ο υ λ
 ἔ τ ο υ λ λ ε ω λ ω τ ι β ε τ ι ἔ τ ο υ λ λ ε ω λ ω τ ι β ε τ ι ἔ τ ο υ λ

Quo cum accedat, quod etiam in scenicis carminibus, ut in Aristoph.

1) Allg. Metrik p. 422 de Pind. O. I str. 2 ep. 1. 2.

Equ. 559 sq. cola similiter conglutinata exstant, nescio an etiam eos versus, quorum ultimo cretico vel epitrito catalexis anteire videatur, ita percutere liceat, ut neglecta catalexi cretici vel epitriti prior pars ad colon antecedens retrahatur, ut

— 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 (P. I 6).

Tum paene dimidia pars tripodiarum catalecticarum cum altera tripodiam coniuncta est, ut O. IV 7. XIV 7. P. II ep. 1. 3. VII ep. 1. P. X 4. XI 6. N. III ep. 3. 4. VI 6. VII ep. 3. 4. I. VIII 5. Has autem tripodias si coniungere audebis, ex duabus tripodibus unus trimeter evadet, ut

2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 = 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 (I. VIII 5).

Deinde dactylica tripodiam dipodibus immixta facilius ferri posse videtur quam logaoedica et trochaica, quoniam tripodica scansio versus dactylici hexametri inde ab antiquissimis temporibus propria fuit, et apud scenicos poetas Graecos dactylicae tripodiam tetrapodibus logaoedicis, cum utraque duodenum temporum esset, non ita raro admixtae sunt.

Denique in omni hac quaestione de tripodibus iuxta dipodiam ferendis multum differt, stetne inter canendum chorus an procedat paribusque passibus spatietur. Ut enim passus choreutarum inter canendum procedentium dipodicam percussione tantum non flagitant, ita in carmine a stante choro vel cantore cantato tripodiam iuxta dipodiam ferri posse et iam a Lesbicis poetis in notissima strophe, quae ab Alcaeo nomen traxit, admissas esse mihi quidem persuasum est. Neque me in versu O. XIV 5

2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12

duae tripodiae tantopere offendunt, ut neglecta omni concinnitate et symmetria versum hunc in modum

2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12

percutere audeam. Nam hoc quoque fieri posse arbitror, ut saltantes non iisdem atque gradientes legibus teneantur. Praesertim in mimica saltatione non video cur tripodicas figuras dipodicis immiscere prorsus non licuerit. Quibus de causis ut non facilis fui in tripodibus iuxta dipodiam admittendis, ita artificiosioribus remediis tripodiam ex melicis et hyporchematicis carminibus summove re veritus sum. Inprimis sicubi duae pluresve tripodiam sese excipiunt, a vehementioribus machinis abstinendum putavi neque in schematis metricis eam quam supra significavi viam duas tripodiam in tres dipodiam transformandi ingredi ausus sum. Ut enim in cretici et choriambici ionicisque versibus umbra quaedam rhythmicae aequabilitatis ictu primario pedis compositi catalectici aequo intervallo redeunte efficitur

$\begin{array}{cccc} \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} \\ \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} \\ \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} \\ \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} \end{array}$

sic etiam si plures deinceps tripodiae sese excipiunt, totam periodum aequabilitate primarii ictus tripodiarum ad rhythmicos numeros revocare poteris, ut dochmiacam periodum Aesch. Sept. 219

$\begin{array}{cccc} \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} \\ \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} \\ \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} \\ \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} \end{array}$

μήποτ' ἐμὸν κατ' αἰ | ᾧνα λίποι θεῶν | ἄθε πανάγυρις |
μηδ' ἐπίδοιμι τάνδ' | ἀστυδρομουμένην.

Maxime autem ne ferro igneque tripodias impugnandas censerem, Plantina ars metrica me commovit. Is enim quamquam, quae tum erat rhythmica consuetudo, versus qui in dipodias vel metra dividi possent, dimetros, tetrametros, hexametros, unice adamaret, tamen in creticis canticis iuxta tetrametros versibus ex duabus tripodiis catalecticis compositis uti non prorsus aspernatus est, ut in Bacchid. 645:

nunc amanti ero | filio senis,
quicum ego bibo, | quicum edo et amo,
regias copias | aureasque obtuli.

Vides me hac quoque in parte difficillima a circulatorum praestigiis longe abhorrere et quae sint viae variae difficultates removendi candide aperire. Atque fore suspicor, qui me mihi non satis constare et adversariis plus aequo latera dare reprehendant. At in rebus historicis et praesertim in sonorum numerorumque arte volubili ne rigidis modulis unius systematis omnia metiamur, sedulo cavendum est. Denique esse in quibus animi pendeam libere fateri, et Academicorum assensum cohibentium et in utramque partem disputantium potius quam Stoicorum pugnacium et obstinatorum partes sequi prudentis hominis esse duco.

De strophis et temporibus inanibus.

De singulis versibus dimetiendis postquam disputavimus, restat ut de totis strophis dividendis quaeramus. Atque cum ipsa rerum natura probari videatur omnes versus strophae in unum corpus cogendos esse, magis etiam Pindari ars nos commonet, ut ne versus ipsos per se spectemus, sed inter se cohaerere illos atque quasi membra quaedam unius corporis esse statuamus. Quid? quod multi versus in Pindari carminibus occurrunt, qui non in se conclusi et perfecti sint, sed cum versibus proximis continuitate numerorum ita cohaereant, ut rhythmus in fine praecedentis versus inchoatus principio subsequentis versus compleatur, qua de re supra iam p. XXIII commentati sumus. Praeterea idem numerorum genus per totam stropham ita regnare solet, ut omnes versus et versiculi, numeros si spectas, similes et

pares sint, aut sub finem tantum rhythmus paululum partim acceleretur, ut in stropha primi carminis O. I factum videmus, partim retardetur, ut in dactylo-epitriticis strophis usu venire solet. Tertii vero carminis Olympici stropha ita composita est, ut omnes eius versus praeter unum ultimum continuitate numerorum cohaereant, ultimus autem speciem epodi habeat, quo numeri strophae, tamquam ea ex duabus partibus ad instar epodicorum carminum constet, concludantur atque inflectantur.

Quae cum ita se habeant, impense operam dedi, ut omnes versus strophae ad aequalitatem rhythmici revocarem. Neque quod paucis in carminibus, velut O. X et N. VI, nobis non contigit, ut difficultates omnes superarem, ideo etiam in aliis carminibus, velut O. II. P. V. VIII. N. II. IV, de numeris totius strophae concinnandis nobis desperandum fuit. Inprimis autem in hac quoque parte nostrae provinciae catalecticae tripodiae scrupulos animo iniecerunt. Sed cum iam in versibus dividendis omnes tripodias machinis rhythmicis remove veriti sumus, magis etiam in strophis versus ex tripodiis constantes iuxta versus ex dipodiis compositos ferendos esse duximus, velut O. I ep. 1. 5. 6. II ep. 2. P. II ep. 2. 3. N. VII ep. 3. 4. I. VIII 5. fr. 75.

De pausis. Pausarum in versuum colorumque descriptione ita rationem habuimus, ut pusillas quidem pausas in confiniis omnium colorum intericiendas esse putarem, iustis autem pausis nisi in finibus versuum locum non concederemus. Sed hic, ubi de tota stropha dimetienda agitur, de pausarum quoque intervallis me accuratius disputaturum esse merito exspectes. Namque si omnes versus eiusdem strophae ita cohaerere statuimus, ut unum ex iis corpus efficiatur, pausis, quibus latera cantorum in longo carmine recitando reficiantur, locus adsignandus et certi fines statuendi sunt. Neque testimoniis veterum musicorum plane destituti sumus. Namque et scholiasta Dionysii Thracis¹⁾ numeros versus verbis expressos modis lyrae succinentis supplendos esse disertim monet et Anonymus de mus. 83²⁾ quatuor notas temporum inanium usurpari tradit:

κενὸς βραχὺς Ἄ
κενὸς μακρὸς ᾠ
κενὸς μ. τρίσημος ᾠ
κενὸς μ. τετράσημος ᾠ

1) Bekk. anecd. p. 751: τινὰ ποιήματα οὐ μόνον ἐμμέτρως γέγραπται, ἀλλὰ καὶ μετὰ μέλους· διὸ οὐδ' ὁ στίχος κείναι ἐν τῇ στοιχησῆι τέλειος, ἀλλὰ μέχρι τοῦ ἀπηχῆματος τῆς λύρας στίζει τὴν ὀρμήν, ὡς ὄρεϊ τὰ τοῦ Ἰλιδάρου συγκομιμένως ἐκφερόμενα.

2) Westphal, Die Fragm. der griech. Rhythm. p. 69.

Sed si quantum pausae inter singulos versus intercedat definire velis, rem admodum difficilem et lubricam esse intelleges. Ut enim fines pausae accurate definiri possunt, si versum catalecticum versus ab arsi incipiens subsequatur, velut

⋮ ω — ω ⋮ ω — ᾶ
 ⋮ ω — ω □ □ ⋮ ω — (O. VI 2—3),

ita si versum acatelectum versus ab arsi incipiens vel versum catalecticum versus ab anacrusi incipiens sequatur, velut

⋮ ω — — ⋮ ω — ω □ □ ⋮ ω — ω □ □
 ⋮ ω — ω □ □ ⋮ ω — (O. VIII 3—4)

⋮ ω — — ⋮ ω — ω □ □ ⋮ ω —
 — ⋮ ω — — ⋮ ω — ω □ □ (O. VIII 1—2),

dubius haerebis, utrum nihil pausae an intervallum totius pedis an denique intervallum totius dipodiae intermittendum esse censeas. Neque ex sententiae conformatione interpunctionisve notis multum auxilii ad dubitationes istas profligandas petere poteris, quoniam in longis odis, qualis est Pythica quarta triginta novem stropharum, modo magnam interpunctionem, modo nullam in fine prioris versus positam invenies. Unde equidem non mirabor, si quis poetam certis pausarum intervallis singulos versus discriminasse omnino neget nostrumque conatum pausarum signa intericiendi plane reiciat atque damnet. Verum ne hac quidem in quaestione omnia carmina eisdem modulis metienda sunt. Multum enim interest, steteritne chorus inter canendum an processerit aut saltaverit. In priore enim genere carminum fieri potuisse largior, ut poeta pausas ipse non curarit atque curam pausarum intervalla pollice vel pedis plausu signandi chorodidascales permiserit¹⁾, qua simili libertate etiam nostrates melodi utuntur, cum pausam incommensurabilem (Fermata) versibus intericiunt. At in carminibus, quae ut chorus inter gradiendum caneret distincta erant, poeta ipse metrorum conformatione prospicere debebat, ut certa intervalla (*ἐμμέτρους ἀναπαύλας*) inter singulos versus intermittenda significaret. Sed cum vel his in carminibus pausarum magnitudinem definire admodum difficile esse videatur, praesertim cum poetae licuerit pro exiguis istis pausis longa interludia musicis organis explenda intermittere, in schematis singulis carminibus praemissis notas temporum inanium nullas adhibuimus. Sed his in Prolegomenis iam periculum facere placuit nonnullorum carminum diagrammata syllabarum et pausarum intervallis definita proponere.²⁾

1) Conf. Aristot. probl. 19, 22.

2) Pausarum fines in fine stropharum et epodorum certo definiri non posse et a me pro arbitrio positos esse libere fateor.

usum convertimus, ut si qui versus capite suo privatus (*ἀκέφαλος*) esse videbatur, eum a linea paulum removeremus, contra versuum ab anacrusi incipientium notam anacrusis extra lineam collocaremus. In fine autem colorum et versuum sicubi poeta ancipitem syllabam admisit, in ipsa linea iustam vim syllabae indicavimus, supra lineam eam, quae in istius locum succedere posset, adnotavimus. Aliam igitur rhythmicam vim versus

. ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ

aliam versus

. ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ

esse volumus. Idem tamen finali longae vim trium quatuorve temporum non adsignavimus, quandoquidem incertum est, quid temporis productione syllabae, quid pausa finali versus expletum sit. De pericopis autem, quae pluribus versibus arctius inter se cohaerentibus et quasi unum corpus efficientibus fiunt, in commentariolis metricis singulis odis praemissis quam in his Prolegomenis disputare satius duximus. Responsionis vero circulos, quibus Westphalius et Henricus Schmidtus in suis libris metricis usi sunt, adhibuimus nullos, non quasi Pindarum nihil concinnitati et analogiae studuisse putarem, sed quod subtilissimis et incertissimis his rationibus recentiores metricos male abusos esse cognovimus. Nam ne me prorsus in hac re caecutire putes, affero exemplum Aristonoi paeanis nuper Delphis reperti, qui cum ad concinnitatis regulas accuratissime compositus sit, ne me quidem poetae consilium fugit. Unaquaeque enim strophae huius carminis constat ex duabus pericopis, pericopa quaeque ex duobus versibus, versus quisque ex duobus colis, colon quodque ex duabus basibus, basis quaeque ex duobus pedibus simplicibus hoc modo:

ὀ	ὀ	ὀ	ὀ	ὀ	ὀ	ὀ	ὀ	ὀ	ὀ	ὀ	ὀ	ὀ	ὀ	ὀ	ὀ
ἄ	ᾄ	ᾄ	ᾄ	ᾄ	ᾄ	ᾄ	ᾄ	ᾄ	ᾄ	ᾄ	ᾄ	ᾄ	ᾄ	ᾄ	ᾄ
ἄ	ᾄ	ᾄ	ᾄ	ᾄ	ᾄ	ᾄ	ᾄ	ᾄ	ᾄ	ᾄ	ᾄ	ᾄ	ᾄ	ᾄ	ᾄ
ἄ	ᾄ	ᾄ	ᾄ	ᾄ	ᾄ	ᾄ	ᾄ	ᾄ	ᾄ	ᾄ	ᾄ	ᾄ	ᾄ	ᾄ	ᾄ

*Ἐνθ' ἀπὸ τρικύδων θεοκτῆτων, χλωρόκομον δάφναν
σειῶν, μαντοσύναν ἐποιχνεῖς, ἰήιε Παιάν,
φρικώεντος ἕξ ἀδύτου | μελλόντων θέμιν εὐσεβῆ
χρησμοῖς εὐφρόγγου τε λύρας | αὐδαῖς, ᾧ ἴε Παιάν.*

Sed ab hac tersa arte et concinna simplicitate ingeniosa numerositas Dircaeī poetae longissime abest.

Ad extremum variorum generum metricae compositionis et metricarum notarum in hac editione usurpatarum indiculos addere iuvat.

Genera carminum metrica.

Dactylo-epitritica carmina ex epitriticis et dactylicis colis composita; sunt ea idonea fabulis narrandis et proxime accedunt ad constantiam et simplicitatem epicarum rhapsodiarum, unde metrum quoque dactylicum mutuata sunt. Sedatus et gravis eorum tractus (*περίπλεω ῥυθμοί*) Doricorum modorum dignitati atque austeritati maxime accommodatus est (O. III 5); una oda N. VIII, cum a severitate epitritorum paulum recedat, Lydiis modis cantata esse perhibetur (N. VIII 15). Huius generis pleraeque sunt odae Pindaricae, velut O. III. VI. VII. VIII. XI. XII. P. I. III. IV. IX. XII. N. I. V. VIII. IX. X. XI. I. I. II. III. IV. V. VI, et fragmenta hymnorum et prosodiorum et threnorum, et, quod ab Attica consuetudine abhorret, etiam scoliorum pleraque. Hoc autem inde explicandum esse videtur, quod Pindari scolia inter sacras epulas (v. fr. 122 et Ath. XIII 573 e), Atheniensium inter profana convivia cantabantur. Inde etiam fragmenta 150. 158. 165. 166. 167. 168. 171. 172. 178. 180. 181. 182. 187. 188. 191. 193. 194. 198. 199. 201. 205. 207. 209. 216. 218. 220. 221. 227. 238 ex carminibus illorum generum excerpta esse duco.

Logaoedica carmina sedata, quorum propria sunt cola ex trochaeis et cyclicis dactylis mixta, ut quae flexaminibus cantus, unde nomen illa carmina traxerunt, facile accommodari possint. Pleraque leniter et modulate decurrunt neque pedes irrationales (_ ε) Hermanianamve basim respuunt, unde puerorum choris (*παίδων χοροίς*) quam virorum (*ἀνδρῶν χοροίς*) aptiora sunt (conf. O. XIV. P. VI) et decorem Lydiorum modorum maxime recipiunt (cf. O. XIV 17. N. IV 45). Dorica autem comissatio in logaoedico carmine P. VIII 20 commemorata num musicos numeros spectet, vehementer equidem dubito. Praecipua forma logaoedici rhythmī Glyconea est neque tamen ea in Pindari odis eadem frequentia est atque in canticis poetarum sceniorum. Insignia exempla huius generis carminum sunt O. IX. XIV. P. VI. VIII. N. II. IV. I. VII, partheniorum fragmenta 95. 101.

Paeonica carmina et logaoedica concitata aut ex solis paeonicis creticisque pedibus constant, ut O. II. fr. 108, aut ex paeonicis pedibus cum logaoedicis colis mixtis, ut O. X. P. V. fr. 75, aut ex paeonicis choriacis dochmiacis logaoedicis colis libere confusis, ut O. I. P. II. X. N. VI. I. VIII. Ex fragmentis huc pertinent pleraque paeonium, dithyramborum, hyporchematum, unde etiam fr. 141. 142. 143. 154. 156. 169. 177. 192. 203. 208. 224. 235 ex talibus odis sumpta esse colligo. Versus huius generis carminum anacruses et monosyllabas et iambicas amant neque a frequentibus collisionibus ictuum abhorrent; iidem cum maxime concitatis numeris (*στρογγύλοις ῥυθμοίς*) decur-

rant, syllabas ancipites in paterna iura non recipiunt. Equestribus victoriis celebrandis idonea dicuntur O. I 104, unde nescio an non-nihil coloris ex Phrygii tibicinis Olympi curuli nomo (*ἀρματεῖω νόμῳ*, v. Plut. de mus. 9) et ex vetustis modis pyrrhiciacis *μέλους Καστορείου* (v. P. II 69) traxerint. Aeolicos modos, quorum alacritas cum impetu horum carminum maxime conspirat, disertim poeta commemorat O. I 105. P. II 69.

Monostrophica carmina sunt dactylo-epitritica P. XII. N. IX, logaoedica O. XIV. P. VI. N. II. IV. I. VIII, unde apparet hanc formam neque ex discrimine Doricorum et Aeolicorum modorum neque, cum omnia choro cantanda destinata sint, ex imitatione Lesbiorum poetarum explicandam esse. Sed commune omnium harum odarum monostrophicarum hoc est, quod pompae et choro gradienti factae sunt. Praeterea monostrophicum est *σκόλιον* fr. 122.

Triadica carmina ex strophā antistrophā epodo constant; hanc formam cum saltatione chori cohaerere et a vicibus motuum choreutarum modo dextrorsum modo sinistrorsum deflectentium, modo ante aram consistentium originem cepisse testimonio Atilii grammatici p. 295 K. constat et ipsa etymologia vocabulorum *στροφῆς ἀντιστροφῆς ἐπώδου* confirmatur. Pindari carmina hyporchematica et paeonica triadicam compositionem prae se ferunt omnia, neque tamen ea finibus horum generum carminum ita circumscripta est, ut non in aliis quoque carminibus inveniatur et stasimis et embateriis nec non iis, quae ut P. IV magis rhapsodicae recitationi quam chorico cantui facta esse videntur.

Legibus soluta carmina (*ἀπολελυμένα μέλη*) sunt, quae vicibus stropharum revolventium carent. Talia carmina inter epinicia Pindari nulla exstant, sed eius formae fuisse videntur dithyrambi et hyporchemata, quorum fragmenta 75 et 107 nobis servata sunt, quamquam Aristoteles probl. 19, 15 ne veteres dithyrambos quidem antistrophis caruisse memoriae prodidit.

Notae metricae.

- ∪ syllaba brevis.
- syllaba longa duorum temporum.
- ∩ syllaba anceps pro brevi posita.
- ∪ syllaba anceps pro longa posita.
- └ syllaba longa trium temporum.
- └ syllaba longa quatuor temporum.
- └ syllaba longa quinque temporum.
- ∪ dactylus iustus quatuor temporum.

- ∪ ∪ dactylus cyclicus trium temporum.
- ∪ / caesura in omnibus strophis servata.
- | finis coli in codicibus scholiisque metricis.
- ∪ ictus primi cuiusque pedis coli.
- ∪ ictus primi pedis alterius dipodiae coli tetrapodici.
- ∧ *λειμμα* sive pausa unius temporis.
- ∧̄ pausa duorum temporum.
- ∧̄̄ pausa trium temporum.
- ∧̄̄̄ pausa quatuor temporum.

Longi fuimus in metrica arte Pindari exponenda, fortasse longiores quam ii expectabunt, qui deperditis notis musicis oleum perdere qui in his quaestionibus desudent arbitrantur. Sed quamquam et ipsi facile largimur, rei gravissimae, quam accuratius nosse in votis est maximis sed inanibus, modulationi dico carminum et vivae voci, metricis legibus vel subtilissime exploratis parum lucis affundi, tamen rhythmicam compositionem ex metrica forma erui posse cum persuasum habeamus, philologis, ut hunc saltem finem assequantur, omnes vires intendendas esse censemus. Pindari autem carmina plus quam chorica cantica poetarum scenicorum ad caliginem difficilium harum quaestionum discutiendam valere in confessis est. Nam quod in scenicis poetis, quorum carmina pleraque ex binis vel etiam singulis strophis constant, saepe ambiguum est, quo loco periodorum et membrorum fines statuendi sint, hoc in Pindaro, cuius carmina magno stropharum numero florent, fere ubique clara in luce positum est. Nihil igitur desperandum esse duximus, et si peritiores et doctiores philologos ut ne hanc partem nostrae disciplinae tamquam desperatam derelinquant commoverimus, satis fructus laborum tulisse nobis videbimur.

III.

DE LUDIS ET EPINICIIS.

Ἐπίνικοι ὕμνοι sive *ἐπινίκια μέλη* nomen ab eo traxerunt, quod post victoriam reportatam in laudem victoris scripta sunt. Cum autem epinicia etiam post victorias de hostibus armis reportatas instituta fuerint, hic epinicia sacra et carmina ea sola intellego, quae ad ludicras victorias in ludis publicis partas pertinent. Epiniciarum igitur Pindari interpretationi ut viam patefaciamus, de ludis, quibus Graeci inter se certabant, et de praemiis, quibus victores in ludis istis ornabantur, nobis disserendum est. Quamquam enim homines priusquam in ludis publicis certarent, arte utique institui

et exerceri debebant, tamen de institutione puerorum, palaestra, magistris ludorum, ceteris partibus artis gymnasticae Graecorum disputare nimis longum et ab angustiis horum Prolegomenorum alienum esse duximus. Qua de causa solis de ludis agonisticis et sollemnibus, quae cum ludicris victoriis coniuncta fuerunt, hoc loco agere nobis visum est. Quin adeo ne hanc quidem materiem plene exhaustire in animo est, sed in iis adumbrandis acquiescemus, quae ad ludos Pindari aetate institutos et epinicia a Pindaro facta pertinere videantur. Plura qui de palaestris et ludis Graecorum discere velit, adeat cum libris locupletissimos Io. Henrici Krause, Olympia, Wien 1838, Die Gymnastik und Agonistik der Hellenen, Leipz. 1841, Die Pythien, Nemeen und Isthmien, Leipz. 1841, tum Corsinii dissertationes agonisticas 1747, tertium volumen operis Grasbergeri, Erziehung und Unterricht im klassischen Altertum, Würzb. 1881, Ioannem Holwerda, Olympische Studien, Arch. Zeit, 1880, p. 169 ss. 1881, p. 205 ss., Adolfum Boetticher, Olympia, das Fest und seine Stätte, Berl. 1883, Aemilium Reisch, De musicis Graecorum certaminibus, Vindob. 1885. Nos cum arctioribus limitibus nostram provinciam circumscripsissemus, a Pindari carminibus ipsis et veteribus commentariis eorum profecti sumus. Namque iam Alexandrini grammatici, cum carmina classica illustrandi studio potissimum ducebantur et summorum poetarum interpretationem saepe ab accurata notitia ludorum certaminumque pendere cognovissent, inde a Callimacho, qui primus *περὶ ἀγώνων* scripsit, multi partim in libris de topographia historiaeque singulorum populorum et urbium, partim in libris, quos data opera de certaminibus ludicris conscripserunt, quaestiones de origine ludorum, victoribus, praemiis, similibus rebus tractaverunt. Horum scriptorum ex numero in scholiis Pindari commemorantur Aristoteles de Pythioniciis (schol. O. II 87), Cleophanes *περὶ ἀγώνων* (schol. O. IX 143), Ister *περὶ Ἑλλίου ἀγώνων* (O. VII 146), Polemo (schol. N. IV 32; cf. N. V 89). Inprimis Polemonis accuratissimis libris de titulis et catalogis multa scholiastae debere videntur.

De origine ludorum.

Iam antiquissimis temporibus apud Graecos certaminum ludorumque studia floruisse Homerus testis est, qui Il. XXIII 257—897 heroum ludos in agro Troiano, Od. VIII 100—265 Phaeacum certamina in foro insulae amplissime et lepidissime exposuit. Atque Phaeacum quidem ludi, cum a rege Alcino, ut Ulixes hospes quid Phaeaces cursu pugilatu saltu lucta valerent cognosceret, instituti essent, a cotidianis exercitationibus non multum discrepabant neque

praemiis ornabantur; contra Iliadis ludi splendidissimi erant, ab Achille in honorem mortui amici Patroclis ad funus eius illustrandum instituti. Ut enim nostra memoria milites a sepultura ducis redeuntes hilares modos buccinis fistulisque canunt, sic etiam Graeci, ubi tristes et maesti corpus ducis vel amici defuncti in rogo concremaverant, ludos instituebant ad animos recreandos atque post luctum exhilarandos. Atque hanc potissimam causam ludos instituendi heroicis temporibus fuisse, exempla satis multa documento sunt. Sic Nestor Il. xxiii 630 ss. in funere Amaryncei a filiis eius ludos factos esse narrat, Hesiodus opp. 654 ss. in ludis funebribus a filiis Amphidamantis mortui Chalcide institutis tripodem praemium hymni se consecutum refert, certamina in funere Peliae (*ἀθλα ἐπὶ Πελίας*) et Stesichorus cecinit et in cista Cypseli exsculpta Pausanias v 17, 9 vidit, funebres ludos in honorem Thoantis regis mortui Lemni factos auctor veteris carminis Argonautici¹⁾, in honorem Archemori pueri a serpente extincti prope Nemeam institutos auctor Thebaidis²⁾ narraverunt. Alia de aliis ludis funebribus et heroicis et historicis temporibus institutis referunt Homerus Il. xxii 164. Pausanias v 17, 9. Herodotus vi 38. Thucydides v 11. Isocr. 9, 1. Vergilius Aen. v 64 ss. Hyginus fab. 273. Quin etiam ad barbaros hic mos perlatus est. Odrysas quidem ad tumulos mortuorum equis decucurrisse Xenophon Hell. iii 2, 5 tradit, et a Romanis non solum munera gladiatorum et pugilum in honorem mortuorum saepe facta sunt, sed etiam fabula Terentii, cui nomen Adelphoe est, in ludis funebribus Aemilii Pauli primum acta est.

Aliam opportunitatem ludos faciendi faustus eventus belli obtulit. Namque et hominum animi libenter post atroces belli casus laboresque reficiebantur, et spolia de hostibus capta copiam praemia victoribus tribuendi faciebant. Verum recentius hoc genus ludorum fuisse crediderim; in Homeri quidem Hesiodique carminibus nullum exemplum talium ludorum exstat. Sed Pythios ludos ab Amphictyonibus primum Crisa urbe capta ex manubiis hostibus detractis factos esse schol. Pind. p. 297, Strabo ix 421, Pausanias viii 18 memoriae prodiderunt. Ad eorum vero exemplum Pindarus O. x 55 ss. etiam Olympicos ludos primum ab Hercule post devictum Augeam ex spoliis belli factos esse finxit. Recentioribus quoque temporibus Graeci, qui una cum Cyro expeditionem contra Persarum regem Artaxerxem susceperant, ubi ingentibus periculis feliciter superatis ad mare

1) v. Pind. O. iv 21.

2) v. Pind. N. x 28 et schol. Pind. Nem. p. 424 s., Paus. ii 15, 2.

Pontium venerunt, ludos gymnicos, ut diis salutis gratiam referrent, instituerunt.¹⁾

Qui hucusque a me recensiti sunt ludi apud Romanos conceptivi audiebant²⁾, quod plerique eorum ab hominibus, cum rebus adversis oppressi a dis auxilium peterent, conceptis verbis voti erant. Ex his nati sunt annales et stati sollemnesque (*περιοδικοί*). Crescente enim certaminum studio et hominum aemulatione ludos, quos semel voverant, aut uno quoque anno aut pluribus interiectis annis iterare coeperunt. Insigne huius transitus exemplum Pythii ludi praebent, qui cum primum in bello Crisaeo urbe hostium expugnata voti et acti essent, postea ad exemplar Olympicorum sollemnes facti et quinto quoque anno iterati sunt. Paulatim etiam cum conceptivi ludi non praecesserant, ludos statos instituere coeperunt. Namque sacerdotes et civitatum rectores, cum homines feriantes maxime ludis delectari et feriarum splendorem hominibus undique ad ludos aut spectandos aut obeundos confluentibus magnopere augeri vidissent, sacris deorum et maxime heroum ludos addiderunt, ut et dii pie sancteque colerentur et homines epulis publicis certaminumque omni genere delectarentur. Atque quod heroum potissimum cum sacris ludos coniunxerunt, inde factum est, quod dei non moriuntur neque sepulcra eorum exstant, ludos autem, cum antiquissimos et sanctissimos funebres fuisse sibi persuasissent, prope tumulos et sepulcralia monumenta agere solebant. Inprimis vero sexto saeculo a. Chr. tyranni Clisthenes Sicyonius et Periander Corinthius et Pisistratus Atheniensis ludorum hoc studium fovisse et sacrorum certaminumque splendore civium animos sibi devinxisse videntur.³⁾ In adornando autem hoc novo genere ludorum vestigia veterum legebant. Namque quod primis diebus sacra diis faciebant et finitis demum sacris animos hominum ludis exhilarabant, hoc ex institutis veterum et conceptivorum ludorum traxerunt. Nimirum in his quoque pietate hominum et antiquo usu sancitum erat, ut priusquam ad ludorum hilaritatem descenderent, antea deos et manes mortuorum hostiis aliisque sacrificiis placarent. Olympicarum quidem feriarum quinque dies quomodo inter sacra ad aras deorum facienda et varia genera certaminum distributi fuerint quamquam non omni ex parte exploratum est, hoc tamen constat, sacra ludorum cum ludorum certa-

1) v. Xenoph. anab. iv 8, 25; cf. Arrian. anab. vii 14, 1. De Soteriis Delphis post Gallos victos et de ludis Actiacis post victoriam apud Actium institutis omnia nota.

2) Varro d. ling. lat. vi 26.

3) v. Bury in editione Pindari Nemeorum, London 1890, append. D p. 248 ss.: Origin of the great games.

minibus coniuncta fuisse, id quod Pindarus ipse praedicat O. v 5: *βωμοὺς ἔξ διδύμοις ἐγέραρεν ἑορταῖς θεῶν μεγίσταις ὑπὸ βουθυσίαις ἀέθλων τε πεμπαμέροις ἀμίλλαις.*¹⁾ Ad sacra autem et religionem ludorum Olympicorum hoc quoque pertinet, quod qui certamina obibant, priusquam in arenam descenderent, deorum auxilium victimis mactatis implorabant²⁾, et vates (*μάντις*) extis victimarum inspectis exitum certaminum augurabantur. Romanorum vero de ludis saecularibus a. 737 u. c. = 17 a. Chr. faciendis plane et disertim in commentariis nuper repertis praeceptum est, ut primis tribus diebus noctibusque Iovi Iunoni Telluri Apollini Ilithyis aliis diis sacrificia fierent atque carmen sacrum a pueris virginibusque in honorem Latoidarum Iovisque caneretur, et tum demum metae ponerentur, et septem diebus, quos sacris tribus diebus athlothetae adiecissent, ludi honorarii agerentur.

De variis ludis statis.

Ex ludis statis Olympici, qui a. 776 a. Chr. conditi sunt, non solum sanctissimi, sed etiam antiquissimi omnium fuisse videntur. Quamquam enim Pausanias v 2, 1 ita loquitur, tamquam Isthmia iam acta fuerint antequam Olympicos ludos Hercules institueret, tamen longe post Olympicos Isthmici instaurati et legitimo ordine agi coepti sunt. Eusebius enim Ol. 49, 4³⁾ = 580 a. Chr. Isthmia primum acta esse refert post Melicertem, cuius in honorem mythicos Isthmicos ludos funebres factos esse fabulabantur, et post institutionem Pythiorum. Atque bene chronographus Isthmicos post Pythios institutos esse dicit, quandoquidem hi, cum Ol. 47, 2 Cirrha urbe capta primum concepti essent, Ol. 49, 3 sollemnes facti sunt. Non longe ab his origo Nemeaeorum ludorum distat, quos cum Eusebii versio Armenica Ol. 51, 4, Hieronymus interpretes Ol. 52, 1 conditos esse perhibeant, priorem notationem unam amplexi sumus, quoniam paribus, non imparibus annis Olympiadum Nemea acta esse affatim constat. Tres igitur ludi sacri, quorum dignitas post Olympicos maxima erat, eodem fere tempore, Clisthenis et Periandri, ut videtur, consilio et auctoritate conditi sunt. Reliqui ludi quo anno quique primum acti sint, testes desunt neque ad Pindari carmina interpretanda multum ea nosse refert. Plerique autem sexto saeculo a. Chr. instituti vel, ut accuratius loquar, antiquis

1) cf. N. ix 11. x 23. O. vii 80.

2) Paus. v 9, 3.

3) Ol. 49, 4 exhibet Hieronymi versio, Ol. 50, 1 minus accurate versio Armenica.

feriis deorum heroumque adiecti esse videntur. Atque primum Doricae civitates, ut quae gymnicsis exercitationibus maxime studeant et feriis deorum splendide exornandis summam operam navarent, novos ludos instituere coeperunt; postea autem etiam Ionicae civitates cum aliae tum Atheniensis Doribus in feriis deorum augendis et amplificandis cedere noluerunt.

Ex variis discriminibus ludorum, quae partim inde ab initio fuerunt, partim temporum decursu orta sunt, duo hoc loco adumbrare visum est, tertium infra examinabimus. Primum ad tempus pertinet, quod inter singulos ludos intericiebatur. Alii enim ludi erant annui, ut Iolaii, alii trieterici¹⁾, ut Isthmici et Nemeaei, alii penteterici¹⁾, ut Olympici et Pythii. Ordinem autem trietericum cum vetusta temporum ordinatione et mense intercalari tertio quoque anno olim duodecim mensibus lunaribus anni adiecto cohaerere iam veteres chronographi, Geminus 6 et Censorinus 18, merito statuerunt.²⁾ Idonea vero maxime ad ludos gymnicsos faciendos videbantur tempora aut mediae aestatis, mensium Iulii et Augusti, qua tempestate Olympia et Pythia acta esse constat, aut medii veris, mensis Aprilis. Atque si tempestatem anni ipsam spectas, veris aer vegetus calore aestatis aptior procul dubio erat; si nihilo minus Olympiae et Delphorum et Nemeae sacerdotes caelum aestivum praeferebant, partim hoc ex astronomicis rationibus annique Graeci initio, partim ex tempore messis, qua perfecta diis operabantur, explicandum esse videtur. Praeterea et rationi et usui consentaneum esse videtur, ut ludos eosdem eodem quoque semper tempore anni factos esse credamus. Ab hoc autem ordine Isthmicos et Nemeaeos ludos recessisse olim putabant Scaligeri et Corsinii auctoritatem secuti, qui hos ludos alternis vicibus hieme et aestate actos esse statuerunt. At nostra memoria haec distinctio hibernorum et aestivorum Isthmiorum et Nemeorum acumine Georgii Ungerii explosa est, qui accuratissima disquisitione Nemeaea semper mense Iunio, Isthmia semper mense Aprili acta esse evicit. Idem turbas istas, quae ad distinguendos hibernos et aestivos ludos ducebant, ex eo, quod imperator

1) Nach unserer Zählart bekanntlich 'alle zwei oder alle vier Jahre wiederkehrende Feste'.

2) Censorinus l. l. tetraeterida quoque sive orbem quatuor annorum ad menses intercalandos pertinuisse opinatur: *postea cognito errore (trieteridis) hoc tempus duplicarunt et tetraeterida fecerunt . . . quare agon et in Elide Iovi Olympio et Romae Capitolino quinto quoque anno redeunte celebratur*. Sed hoc secus esse et pentaeterida feriarum ex eo, quod duplex intervallum inter singulos ludos intercedere voluerint, ortam esse viri harum rerum periti docent; v. Unger, *Zeitrechnung der Griechen u. Römer*, in *Handb. d. klass. Alt.* 1² 732.

Hadrianus teste Pausania II 15, 3. VI 16, 4¹⁾ in locum veterum Nemeorum aestivorum nova Nemea hiberna Argis agenda instituit, ortas esse docuit.²⁾

Alterum discrimen ludorum pertinet ad praemium, quod si ex re aliqua pretiosa constabat, *ἀγῶνα χρηματίτην*, sin ex vili corona, *ἀγῶνα στεφανίτην* appellabant.³⁾ Atque antiquis quidem temporibus moris erat omnium certaminum victoribus praemium aliquod pretiosum, ut tripodem cratera gladium equum talentum argenti aurive, condonare, cuius liberalitatis partim manubiae ab hostibus detractae, partim lauta supellex hereditate accepta copiam faciebant. Mox cum ludi neque spoliis captis neque hereditatibus acceptis fierent et instaurantes ludos veteres copia liberalitatis deficeret, victores sola corona ex foliis nexa ornare coeperunt. Sed quod primum inopia institutum erat, id sensim in laudem et gloriam vertit. Nam cum Graeci, ut Horatius praedicavit, praeter laudem nullius avari essent, victoria simplici corona ornata multo pluris quam praemium vel pretiosissimum aestimari coepta est. Inde clarissimi ludi Olympici Pythii Isthmici Nemeaei coronarii facti sunt⁴⁾, palmaque nobilis, quae coronae Romanis temporibus addebatur, victores ad terrarum dominos deos evehere ferebatur⁵⁾. Quod autem aliis de arboribus aliis in ludis coronae nectebant, id qua de causa factum sit, difficile est ad explicandum. Delphis quidem cur laurea corona victorum tempora cingerentur, in propatulo est ex eo repetere, quod laurus longe ante institutionem Pythiorum ludorum Apollinis sacra fuit. Etenim iam Hesiodi temporibus qui Apollinis artem musicam exercebant, eos lauri ramum manibus tenere solitos esse narrat Hesiodus theog. 30. Sed Olympicorum victorum oleagina corona dubitant utrum ex eo explicanda sit, quod oleastri olim feracissimus ager Elidis fuit⁶⁾, an quod olea Tyrii Herculis, mythici conditoris ludorum Olympicorum, sacra fuisse perhibebatur, an denique quod luridus color foliorum oleaginarum tristitiam ludorum fune-

1) conf. Iulian ep. 35 p. 527 ed. Hertl.

2) Philol. xxxiv 50ff. xxxvii 1ff.; cf. Stzb. d. b. Ak. 1889 p. 28ff.

3) Idem significant *ἀγῶνες φυλλοφόροι* Pind. O. viii 76.

4) Ut Pythiorum *agon* primum *χρηματίτης* fuit et postea demum *στεφανίτης* factus est, sic etiam Olympiae non ab initio, sed inde a septima Olympiade victores corona oleagina honorabantur; v. Krause, Olympia p. 158.

5) Horat. C. I 1, 5. Horatii quidem aetate victori non solum tempora corona cingebantur, sed etiam palmae ramus in manus dabatur (v. Paus. viii 48, 2. Plut. quaest. conv. viii 4, 1), sed huius moris apud Pindarum nulla vestigia exstant; corrupta enim lectione fr. 75, 14 abuti non licet. Inde etiam figulus Romanus, qui Victoriam antiquarii Monacensis ad exemplar Victoriae Paeonii fecit, deam altera manu coronam, altera palmam tenentem finxit.

6) Paus. v 7, 7. Plin. n. h. xvi 44, 89.

brium maxime decere videbatur.¹⁾ Apium vero, quo Nemeaeae et Isthmicae coronae nectebantur, Pindarus quod N. vi 47 pabulum leonis ab Hercule interemti dicit, ex eo, quod in illis regionibus hoc gramen frequentissimum fuerit, ad coronas nectendas adhibitum esse significat. Contra scholiastae Pindari cum natura funebri ludorum et pullis vestibus, quibus induti iudices Nemeaei de praemiis decernebant, apii coronas cohaerere argute interpretantur.²⁾ Pinum autem, cui temporibus imperii Romani in Isthmiis ludis apium cessit³⁾, Neptuni hos ludos sacros esse significasse non est cur multis edisseram. Denique myrteam coronam, qua Thebanis Heracleis victores ornatos esse ipse Pindarus I. iii 88 testatur⁴⁾, scholiastae et ipsam ad funebrem originem horum ludorum rettulerunt. Atque in sacris Manibus faciendis myrtum in usu fuisse docet Euripides Electr. 324 ss. *Ἀγαμέμνωνος δὲ τύμβος ἡτιμασμένος οὐπω χόας ποτ' οὐδὲ κλῶνα μυρσίνης ἔλαβε*, neque coronae aureae, quae ex sepulcro Graeciae Magnae in lucem protracta hodie in antiquario Monacensi adservatur, flores myrtei desunt.

Quae hucusque exposuimus rerum fide confirmata sunt, sed veris plus saepe fabulosa in carminibus cum aliis tum Pindari epiniciis valent. Splendorem enim ludorum ut amplificarent et victoribus plus laudis adstruerent, non ab hominibus, sed a diis vel heroibus ludos conditos esse et heroes ipsos olim de corona certasse ementiti sunt. Atque ut callida Graecorum natio fuit lepidas narratiunculas inveniendi, origines ludorum plurimis et pulcherrimis fabulis exornarunt. Pindarum et ipsum partim novas finxisse fabulas partim popularem famam pulchrius exornasse, nemo qui ingeniosum vatem noverit, infitias ibit, plura tamen eum a superioribus poetis accepta tulisse et paululum tantum immutata suis carminibus intexuisse equidem mihi persuasi. Sic Olympiae Pelopem cum Oenomao, vetere rege illius regionis, curru decertasse et praemium victoriae filiam eius Hippodamiam in matrimonium accepisse carmine O. i praeclare narrat. Olympicos vero ludos Herculem heroem devicto

1) Nam Olympicos quoque ludos olim pro funebribus habitos esse ostendit Pelopium, i. e. Pelopis sepulcrum in media Alti Olympica situm.

2) Schol. Pind. O. xiii 45 et in introductione Nemeorum p. 425 Bō. De funebri indole apii confer Plut. Tim. 26 et quaest. conv. v 3, 2. Quod autem Nemeis viridi, Isthmiis sicco apio usi esse dicuntur, hoc ex discrimine tempestatis, qua utrique ludi agebantur, explicandum esse videtur.

3) Schol. Pind. p. 514. Plut. quaest. conv. v 3, 1.

4) Praeterea Heraeis Argivis victorum tempora myrtea corona cincta esse refert schol. O. vii 83. Etiam ludis Epidauri et Megarorum myrteas coronas dari significat Pindarus I. viii 17.

Augea, Epeorum rege, instituisse, eundemque oleis arboribus ex Hyperboreorum terra in Olympicum agrum, solis ardentibus radiis antea expositum, transplantatis oleaginam coronam victoribus destinasse, carmine O. III partim rettulit partim finxit. Quin etiam quinam in ludis illis ab Hercule institutis primi praemia singulorum certaminum reportaverint, copiose carmine O. X exponit. Similia autem, si quae Ps. Dio in oratione Corinthiaca p. 107 R refert, ad Pindari epinicium aliquod Isthmicum nunc deperditum retrahere licet, de mythicis ludis Isthmicis a Neptuno et Sole institutis commentus est. Pythiis vero ludis quod Orestem, Agamemnonis filium, in agro Pyladis amici olim de corona certasse P. XI 15 narrat, Sophocli eandem fabulam in Elect. 681 ss. exornanti praeivit. Ipso autem nomine Pythiorum cum significatum esse videatur, hos quoque ludos ad originem fabularem et pugnam Apollinis cum Pythone dracone depugnatum relatos esse, tamen hanc fabulam Pindarus in epiniciis non persecutus est, sed solo in paeane aliquo (fr. 55) attigit. Etiam quam poeta Romanus, Statius, Thebaidis libro quinto copiose narrat fabulam de ludis in agro Nemeaeo a septem ducibus Argivis contra Thebas proficiscentibus in honorem Opheltae sive Archemori a serpente interfecti institutis¹⁾, eam iam Thebanus poeta nosse videtur, licet eam non data opera tractaverit. Nam quod N. X 28 Theaeum Argivum vicisse dicit *ἐν Ἀδραστείῳ νόμῳ*, hoc ad Nemeaeos ludos referendum et ex narratione illa de ludis funebribus ab Adrasto, uno ex septem ducibus, institutis explicandum esse Didymus grammaticus bene intellexit. Quamquam fabulam illam post Pindarum tragici poetae, Aeschylus in Nemeis et Hypsipyla, Euripides in Hypsipyla, excoluisse videntur, quo pacto etiam quae de Isthmicis ludis in honorem Melicertae olim factis atque de Theseo Isthmicos ludos, a Sisyphe illos primum institutos, post Sinidem latronem devictum instaurante scholia Pindari p. 514 sq.²⁾ narrant, vix dubium est quin ab Atticis poetis et logographis inventa sint. Denique ex minoribus quoque ludis nonnullos ad heroica tempora Pindarus retraxit; sic Sicyonios, quos a Clisthene tyranno institutos esse historica fide constat, ab Adrasto heroe conditos esse N. IX 9 et I. IV 44 fabulatur, Phylacae ludos in memoriam Protesilai heroici institutos esse I. I 58 significat, Lemnios ludos cum expeditione Argonautarum, veterem ni fallor famam secutus, coniungit P. IV 254 et O. IV 22. Neronis vero temporibus, ut quam longe hoc

1) v. schol. ad Nem. hypoth. p. 424 sq. et ad N. VIII 89. X 49. Apollod. III 6, 4. Paus. II 15, 2.

2) cf. Plut. Thes. 25. Plinius n. h. VII 205.

studium etiam postea grassatum sit, uno exemplo demonstrem, Patavi ludos scenicos a Troiano Antenore institutos esse ferebant.¹⁾

De certaminum generibus.

Certamina ludorum admodum varia erant neque eadem omnibus temporibus aut locis exercebantur. Atque primum breviter exponere iuvat, quae certamina mythicis temporibus in usu fuerint. In Patrocli igitur funere (Il. xxiii 257—897) duces belli Troiani equestribus bigis, pugilatu, lucta, cursu, pugna armata, disco, sagittando, iaculando inter se certabant. Atque bigis illi certabant, quia duces belli quadrigis nisi interpolatis versibus Iliadis²⁾ usi esse non feruntur; armata vero pugna (*δπλομαχία*) iam Homero ob pericula vitae, quae in proeliis contra hostes, non autem in ludicro certamine obire homines fortes deceret, minus placebat et mox prorsus in desuetudinem abiit. Etiam arcu sagittisque certare Graeci iam Odysseae temporibus desiisse videntur; certe Phaeaces, quamvis Ulixes sagittandi peritissimum se iactaret, arcu certare noluerunt, quod nescio an inde factum sit, quod post heroicum aevum arcu pugnare magis Thracum et barbarorum quam Graecorum esse putabatur.

Amaryncei in funere Nestor se vicisse gloriatur pugilatu lucta cursu hasta, solo curuli certamine se victum ab Actorionibus fatetur (Il. xxiii 630—45). Phaeaces vero cursu lucta saltu disco pugilatu certaverunt, quibus quinque certaminibus non tam certandi quam ostentandi gratia saltatorios motus addiderunt (Od. viii 100 ss.). Porro Cypseli in cista Pausanias v 17 ludorum funebrium certamina bigis pugilatu lucta disco cursu facta vidit; idem autem quod Iolaum quadrigis adstantem curru vicisse opinatus est, false interpretatus esse videtur. Neque enim alii quadrigarum rectores, quibuscum ille certaret, aderant neque iuxta biga certamen quadrigis certandi locus erat; denique armato cursu, non quadrigis Iolaum in Peliae funere vicisse scholiasta Pind. I. i 30 tradit.

Ne musica quidem certamina ab heroicis temporibus aliena fuisse Hesiodus opp. 657 testatur, qui hymno tripodem in ludis funebribus Amphidamantis se consecutum esse narrat. Denique quae Pindarus O. x 64—73 de ludis ab Hercule post devictum Augeam stadio lucta pugilatu quadrigis iaculo disco institutis refert, quamquam inter testimonia vetera heroicorum temporum referenda esse et ipse nego,

1) v. Tacit. annal. xvi 21.

2) Il. viii 185 del. Aristarchus, xi 699 *τέσσαρες ἀθλοφόροι* in narratiuncula recenti. In Cypriis autem heroes quadrigis vehentes victos esse, inde effici videtur, quod Philostr. Heroic. 159, 4 Mysios contra Aiacem de quadrigis pugnassee narrat.

tamen quin poe. de certaminibus antiquissimis comperta habebat, adcomm. dubium non est.

Postquam ad haec tempora devenimus, primum quae Pausanias v 8 et Philostatus gymn. p. 267 K. et Eusebius chronographus de ludis Olympiae deinceps institutis narraverunt, referre expedit.¹⁾ Olympiae igitur primum solo stadio certabant, Ol. 14 adiectum esse fertur certamen diaulo, Ol. 15 dolicho, Ol. 18 quinquertio et lucta (*πένταθλον καὶ πάλην*), Ol. 23 pugilatu, Ol. 25 curru (*ἔρματι*) vel quadrigis (*ἵππων τελείων δρόμῳ*, vel *τεθροίπῳ* vel *ἵπποις*), Ol. 33 pancratio virorum et equo desultorio (*κέλητι*), Ol. 37 stadio puerorum et lucta puerorum, Ol. 41 pugilatu puerorum, Ol. 65 cursu armato (*ὀπλιτῶν δρόμῳ*), Ol. 93 biga (*συνωρίδι ἵππων τελείων*), Ol. 99 quadrigis pullorum equorum (*πώλων ἔρματι*), Ol. 129 biga pullorum, Ol. 131 celete pullo, Ol. 145 pancratio puerorum. Atque haec sunt octodecim (*ιη'*) certamina (*ἀγωνίσματα*) veterum grammaticorum. Nam in scholio ad O. v 14 *στεφάνου*ς *ἔχει κη'* librariorum vitio *κη'* ex *ιη'* corruptum esse patet, et scholiasta, qui ad O. III 60 *ἀγωνίσματα ιξ'* fuisse tradit, iam in suo exemplari unum certaminis genus aut praeteritum aut lacuna haustum invenisse videtur. Praeterea Pausanias nonnulla certamina commemorat, quae non durasse, sed mox abolita esse dicit; sic pentathlon puerorum Ol. 38 institutum et iam sequente Olympiade abolitum, mularem bigam Ol. 70 et calpam Ol. 71 institutam, utramque Ol. 81 iterum abiectam esse refert.

Delphis idem Pausanias x 7 accurate refert, quo quodque certamen anno receptum sit. Atque priusquam iusti et stati ludi fuissent, hymno Delphis certatum esse et Chrysothemini, Philammona, Thamyryn citharoedos et Eleuthereum rhapsodum hymnis vicisse vetus fama fuit. Deinde Ol. 48, 3, quo anno prima Pythia acta esse Pausanias in suo fonte invenit, certamina fuisse feruntur musica tria, citharodia aulodia aulesis (assis tibiis), exin gymnica quibus tum Olympiae certabant, exceptis quadrigis, undecim (stadio, diaulo, dolicho, quinquertio, lucta, pugilatu, pancratio, celete, stadio puerorum, lucta puerorum, pugilatu puerorum), denique certamina Olympicis addita duo (dolicho puerorum et diaulo puerorum). Pythiade vero secunda Olympiadis 49, 3, quam alii scriptores primam Pythiadem fuisse statuerunt, aulodiam aboleverunt et quadrigis certamen adiecerunt; posthac adiecta sunt certamina Pyth. 8 assis fidibus (*κρουμάτων ἀφώνων*), Pyth. 23 cursu armato, Pyth. 48 biga, Pyth. 53

1) Errores et lacunas, quibus nemo horum testium prorsus caret, ex consensu reliquorum testium correxi.

pullorum quadrigis, Pyth. 61 pancratio puerorum, Pyth. 62 pullo celete, Pyth. 69 pullorum biga.

Nemeis et Isthmiis quae genera certaminum fuerint et quo quodque anno institutum sit, non aequae memoriae proditum est, nisi quod Nemeis solis quadrigis (*ἄρματι*), non etiam biga et celete certatum esse scholia Pindari p. 424 tradunt, et quinquertium Nemeade 53 = Ol. 77, 4 institutum esse in scholiis ad N. VII inscr. memoriae proditum est. Etiam incertiora tempora reliquorum ludorum sunt; solis de certaminibus Panathenaeorum Atheniensium plenissimam notitiam lapidibus debemus, cum aliis tum tabulis duabus marmoreis saeculi quarti CIA. II 965 = Dittenbergeri syll. n. 395. Atque principalis et antiquissima pars horum ludorum musicas res amplectebatur, artem dico rhapsodorum, citharoedorum, aulodorum, fidicinum, tibicinum. Nam Solonis quidem aetate nulladum erant gymnica vel equestria certamina, quae si fuissent, legislator prudentissimus non solum Olympiis et Isthmiis, sed etiam Panathenaeis victorum praemia statuisset. Pindari autem temporibus iam magno in honore erant multifarii ludi Athenienses et amphorae Panathenaeicae. Neque ullis ludis plura certaminum genera erant, quamquam maior eorum pars ad Pindari carminum interpretem nihil attinet. Gymnica quidem certamina Panathenaeorum erant novem hoc ordine sese excipientia: *δόλιχος, στάδιον, δίανλος, ἵππιος,*¹⁾ *πένταθλον, πέλιη, πυγμαίη, παγκράτιον, δολίτης*, quo ex ordine Aug. Mommsenius, Heortologie p. 145 sagaciter collegit *ἵππιον δρόμον* sive cursum quatuor stadiorum et *δολίτην δρόμον* sive armatum cursum, cum ultimo loco hic omnium certaminum, ille cursu certaminum collocatus esset, post reliqua septem certamina institutos esse.²⁾ Equestrium vero certaminum praecipuum fuit *ἀποβάτου καὶ ἡνίοχον ἐμβιβάζοντος*, quo certamine armatus apobata in medio cursu de biga desiliebat et currendo bigam ab auriga rectam aequabat.

Postquam varia certamina praecipuorum ludorum perlustravimus, paucis exponere iuvat, quae in genera illa comprehendi solita sint. Duo igitur genera certaminum vulgo distinguebantur, gymnicum (*ἀγὼν γυμνικός*) et equestre (*ἀγὼν ἵππικός*);³⁾ quorum duorum generum longe splendidissimum equestre fuit, unde ei mythicis quidem temporibus primus locus assignabatur. Hoc autem proprium

1) *ἐπίππιος* agōn dicitur a Platone legg. VIII p. 833 B, librariorum ni fallor errore.

2) Vide tamen de simili mutatione ordinis certaminum Olympicorum infra p. LXXVII.

3) v. Herod. VI 38. Plat. legg. VIII p. 833. Paus. V 9, 3. Strab. III 155. schol. Pind. p. 425.

equestris generis certaminum erat, quod praemia non aurigis, qui equis regendis dexteritatis et virtutis documenta ediderant, sed dominis, qui equis alendis et quadrigis bigisque adornandis magnos sumptus impenderant, donabantur. Verum tamen si quis non solum equos aluerat, sed etiam in certamine rexerat, ut Herodotus Thebanus (I. 115), singulari ille laude ornabatur.¹⁾ Duobus quae dixi generibus ludorum in nonnullis feriis, ut Pythiis Delphicis Sicyoneisque et Panathenaeis Atheniensibus, tertium genus musicum (*ἀγὼν μουσικός*) additum est, quod cum primum Apollinis cultus proprium fuerit, postea etiam, ubi ingenii facultates iuxta corporis robora exerceri et praemiis ornari coeptae sunt, ad alios ludos, ut Panathenaeicos, translatum est. Ex Pindari autem epiniciis unum P. XII musicam victoriam tibiis partam spectat.

Gymnicorum certaminum alia erant simplicia, ut cursus pugilatus lucta, alia composita, ut pentathlum et pancratium. Atque pancratium quidem, quod gravissimum et difficillimum certaminum gymnicorum fuisse ipso nomine indicatum est, ex contentionibus luctae et pugilatus coniunctis constabat; pentathlum autem sive quinquentium ex quinque certaminibus compositum erat, quae quinque certamina exposita habes in epigrammate Simonideo

*Ἴσθμια καὶ Πυθοῖ Διοφῶν ὁ Φίλωνος ἐνίκα
ἄλμα ποδωκείην δίσκον ἄκοντα πάλην,*

et in versibus memorialibus scholiastae Plat. Erast. p. 135 E

*πένταθλος οὗτος τοῖς νέοις ἀγωνία.
πάλη, σίγυρνος, ἄλμα, δίσκος καὶ δρόμος,*

atque Eustathii ad Hom. Il. xxiii 621

*ἄλμα ποδῶν δίσκου τε βολῆ καὶ ἄκοντος ἐρωή
καὶ δρόμος ἥδὲ πάλη, μία δ' ἐπλετο πᾶσι τελευτή.*

Sed quo ordine illa sese exceperint, vereor ut umquam omni ex parte ad liquidum perducii possit. Quamquam nonnulla explorata sunt. Atque primum ex eo, quod Pausanias v 7, 10. 17, 10 saltui, primo utique certamini, accini dicit, initium certandi a saltu factum esse efficitur. Tum ex eodem Pausanias vi 19, 4, quo loco tres pentathli discos fuisse tradit,²⁾ discum, ut quo tres certarent, luctae,

1) Inde Lycomedes in titulo epinicio Olympiae reperto (Arch. Zeit 1876 n. 17) addendum curavit *κέλητι τελείῳ ἰδίῳ*.

2) Paus. v 19, 4: *ἐν τούτῳ τῷ θησαυρῷ* (scil. τῶν Σικωνίων) *δίσκοι τὸν ἀριθμὸν ἀνάκεινται τρεῖς, οὓς ἐς τοῦ πεντάθλου τὸ ἀγώνισμα ἐσκομίζουσιν.*

qua duo committerentur, proxime antecessisse probabile fit.¹⁾ Deinde ex loco Xenophontis Hell. VII 4, 29: *καὶ τὴν μὲν ἵπποδρομίαν ἤδη ἐπεποιήμεσαν* (sc. *οἱ Ἀργαῖδες ἐν τῇ πανηγύρει τῶν Ὀλυμπίων*) *καὶ τὰ δρομικὰ τοῦ πεντάθλου, οἱ δ' εἰς πάλην ἀφικόμενοι οὐκέτι ἐν τῷ δρόμῳ, ἀλλὰ μεταξὺ τοῦ δρόμου καὶ τοῦ βωμοῦ ἐπάλαιον* apparet quinquertii duas partes ipso loco tum fuisse discretas, *τὰ δρομικὰ*, quae in stadio fierent,²⁾ et luctam (*πάλην*), quae finitis illis curriculum certaminibus in palaestra inter stadium et aram Iovis exerceretur.³⁾ Denique etiam Pindari testimonio N. VII 72 luctam ultimum locum obtinuisse constat. Quinquertio autem recepto saltu (*ἔλματι*) et iaculo (*ἀκοντίῳ*) et disco, quibus olim seorsum certatum esse Homerus II. XXIII 886. Od. VIII 100, Pindarus I. I 24 docent, certare iam desierunt; contra etiam pancratio et quinquertio receptis singularia certamina cursus pugilatus luctae permanebant. Cursus autem tres erant species Olympiae et Delphis: *σταδίῳ δρόμος, διάυλος δρόμος, δόλιχος δρόμος*,⁴⁾ quibus Athenis et recentioribus temporibus etiam Nemeis et Isthmiis (Paus. VI 16, 4) *ἵππιος*, qui diaulo duplo longior erat, additus est. Denique inter cursus certamina etiam *λαμπαδοδρόμος* Panathenaeorum Atheniensium et Hellotiorum Corinthiorum referendus est.

Aetatibus quoque certamina discriminabantur. Heroicis quidem temporibus nihil aetatis discrimen valebat, quandoquidem nisi viris et ducibus belli inire certamen non licuit. Postquam autem ludis gymniciis id inprimis agere coeperunt, ut civium corpora ad belli discrimina subeunda exercerentur, non solum viros, sed etiam iuvenes

1) Necessario hoc sequi negat Holwerda, qui disci certamen secundo vel primo loco posuit, cursum quarto. Speciose M. Faber, Phil. 1891 p. 478 ex eo, quod *ἀκοντιστῆ ἀνδρὶ λόγῳ τρεῖς* erant (CIG. 2360), discos quoque tres singulos iecisse colligit.

2) Sic si tu duce Pindero nomen *τὰ δρομικὰ* interpretaberis, non te offendet quod hoc nomine quatuor partes quinquertii, *ἔλμα δρόμος ἀκόντιον δίσκος*, comprehendi potuerint. Ceterum conferre iuvat quae de pentathlo post Pinderum, Gardnerum, Holwerdam, Haggemuellerum alios nuperrime M. Faber, Philol. 1891, 469 ss., Fr. Mie, Jahrb. f. cl. Phil. 1893 p. 785 ss., Em. Henrich, Bayr. Gymn.-Blätt. 1894 p. 366 ss. disputerunt.

3) Palaestra Olympica quae nostra memoria effossa est, longo intervallo a Xenophontea distat, quod ne mireris, palaestra illa aliquanto post aedificata est; v. Bötticher, Olympia p. 360. Atque Graef, Die Ausgrabungen zu Olympia v. 40, saeculo quarto exeunte vel tertio ineunte eam aedificatam esse statuit, Flasch ap. Baumeist. Denkm. p. 1104, o altera parte dimidia saeculi tertii. Ceterum non omni tempore lucta alio loco certatum esse, sed solum tum, cum hostibus ingruentibus certantes in tutum orbem Altis se recepissent, recte monet Martin, Philol. 1891 p. 496.

4) Trium harum specierum duae priores ita differebant, ut qui stadio certarent semel uno tenore (*εἰς ἄντονον* Pind. O. x 64) curriculum permetirentur, qui diaulo, bis curriculum permensi ad stationem, unde exierant, redirent. Dolicho vero qui certarent, iis duodecies duplex stadium permetiendum fuisse veri simile est; v. Aug. Mommsen, Heortol. p. 145 Anm. 3.

et pueros certaminum consortes fieri voluerunt, et cum pueros infirmos cum viris adultis committere iniquum esse videretur, separata certamina puerorum (*παίδων*) et virorum (*ἀνδρῶν*) instituerunt. Athenienses vero inde a quarto saeculo a. Chr. etiam longius progressi primum tria certaminum discrimina *παίδων καὶ ἀγνεύων καὶ ἀνδρῶν*, deinde vel quatuor aetatis gradus statuerunt.¹⁾ Atque quatuor quidem aetatis gradus nihil certe ad Pindari epinicia pertinent; illud autem dubitari potest, num Pindarus discrimen puerorum (*παίδων*) et iuvenum (*ἀγνεύων*) prorsus ignoraverit. Olympicis quidem Pythiisque ludis *ἀγῶνας παίδων* et *ἀγνεύων* non distinctos fuisse ex testimoniis Pausaniae et Philostrati supra allatis cognovimus;²⁾ sed si quis in Atticis civitatibus iam tum illud discrimen valuisse statuerit, non habeo quo eum redarguam. Qua de causa in medio equidem relinquo, utrum Pindarus O. IX 89 *ἐν Μαραθῶνι σπλαθεὶς ἀγνεύων μένεν ἀγῶνα πρεσβυτέρων*, et O. VIII 55 *εἰ δ' ἐγὼ Μελησίᾳ ἐξ ἀγνεύων κῦδος ἀνέδραμεν ὕμῳ* vocabulo *ἀγνεύων* idem atque *παίδων* significaverit, an medium quoddam inter puerilem et virilem aetatem indicare voluerit. Neque tamen ad omnia certamina pueri admittebantur; ne Athenis quidem hoc factum est; diutius autem Olympiae et Delphis cavebant, ne laboriosis et periculosis certaminibus flos iuventutis pessumdaretur. Pancratiō certe Pindari aetate Olympicis Pythiisque ludis pueri non certabant, et pentathlum puerorum cum una Olympiade admissum fuerit, mox rursus abolitum esse supra cognovimus. De Nemeis et Isthmiis ne hac quidem in re quidquam testium fide constat; neque tamen credibile est Corinthios aut Nemeaeos tam longe ante Eleos pancratiō certamen puerorum probasse. Chronologicas autem quasdam difficultates, quas ut summoveret Herbigius meus (Comment. philol. Monac. p. 140) contrarium statuere ausus est, alio modo ad I. VIII arg. expediā. Nihil vero inscriptione carminis N. v *παῖδὶ παγκρατιαστικῇ* commoveor, quippe quae et codicum fide parum fulcita sit et ut omnes inscriptiones auctoritate veteris memoriae careat. Id tamen facile largior, iuvenes (*νέους*) fere vegetae aetatis ad quinquertii longas contentiones subeundas nomina professos esse. Denique singulare erat Heraeorum Olympicorum, quod etiam virgines tribus aetatis gradibus discretas in certamen stadii vocabant (Paus. v 16, 2).

1) v. Plat. legg. VIII p. 833. Athen. xv p. 678 C, lapidum testimonia apud Mommsenium Heortol. 141 ss.

2) Nihilominus *Πύθια ἀγνεύων παγκράτιον* ex aetate imperatorum Romanorum commemorantur in lapide Neapolitano IGSI. 747 et *Ἰσθμια ἀγνεύων παγκράτιον* IGSI. 746.

De ordine certaminum.

Postquam supra iam in transitu pauca de ordine certaminum ludorum Panathenaicorum delibavimus, hic plenius de re difficillima disserere nobis visum est. Quamquam igitur neque omnibus in ludis neque iisdem in ludis omni tempore idem ordo certaminum servatus est, tamen hoc fere semper et ubique obtinuerunt, ut stadio cursoribus primum locum assignarent. Atque iam Odysseae temporibus a cursu Phaeaces initium certandi fecerunt (Od. VIII 120), in catalogis vero Olympionicarum stadio victores primo loco collocati sunt, unde a stadio victoribus singulas Olympiades chronographi notabant.¹⁾ Eodem modo Pythiorum Sophocles El. 684 *δρομον πρώτην κρίσιν* fuisse dicit, et Athenis stadio victori plus amphorarum olei quam quinquertio vel lucta pugilatuve victoribus praemio dabatur. Denique etiam philosophus Plato, legg. VIII p. 333 a stadio ut initium ludorum fieret praecepit.²⁾ Alterum verisimile est institutum fuisse, ut quae posteriore tempore recepta essent certamina locum post certamina dudum recepta sortirentur. Quamquam hoc non tam anxie observabant, ut nihil opportunitati et variationis studio darent³⁾ aut puerorum certamina contra hominum expectationem ultimum in locum reicerent. Sed id tamen ex chronologico ordine institutionis certaminum supra exposito mansit, ut equestria certamina fere ultima inirentur, quo facto illud quoque consecuti sunt, ut ne hominum studia spectandi remitterent, sed ad ultimum et splendidissimum genus certaminum spectandum erigerentur.

Multum vero in omni hac quaestione referebat, quot dies certaminibus ineundis consumerentur. Minoribus enim in ludis hoc fere institutum erat, ut primo die sacra fierent, altero certamina omnia.⁴⁾ Olympicae autem feriae cum Pindari aetate quinque dierum essent, ad minimum tres dies medii certaminibus explebantur.⁵⁾

1) Conf. Plut. quaest. conv. II 5.

2) Etiam Plut. quaest. conv. II 5, 1 testatur stadio primum certatum esse: *ποῖον οὖν φαίη τις ἂν τῶν ἀγωνισμάτων γεγονέναι πρῶτον ἢ τὸ στάδιον, ὥσπερ Ὀλυμπίαςι*. Nihilominus quondam Polites quidam certamen Olympicum ita iniit, ut similiter atque Athenis factum est (v. supra p. LXXII) primum dolicho, deinde stadio et diaulo certaret, qua de re v. Paus. VI 13, 3.

3) De mutatione ordinis Ol. CXXXII Clitomachi gratia facta, ut pancratiatum ante pugilatum fieret, v. Paus. VI 15, 4.

4) Hoc de Thebanis ludis Heracleis disertim refert ipse Pindarus l. III 85.

5) Ex loco Pindari O. V 6 *ὅπὸ βοῦθησίαις ἀέθλων τε πεμπαιμέροις ἀμίλλαις ἔπκοις ἡμιόνοις τε μοναμπυκίαις τε* equidem concludere non ausim tum temporis, i. e. Ol. LXXXII certamina super quinque dies distributa fuisse. Nam quinque diebus certe equis certatum non est, unde poetam non more mathematico tempus certaminum accurate definivisse, sed quod feriae quinque dierum fuerunt, hoc ad sacrificia et certamina traxisse probabile est.

Atque his quidem in ludis usque ad Ol. LXXVII pancratio ultimum locum post quinquertium et equorum certamina fuisse, sed cum illa Olympiade toto fere die curulibus certaminibus et quinquertii consumpto pancratiastae in noctem pugnam extraxissent, ordine mutato sola certamina equorum et quinquertii ultimo diei relictā, pancratium autem in antecedentem diem reiectum esse Pausanias v 9, 3 memoriae prodidit.¹⁾ Atque quinquertio post equorum cursum (*ἵπποδρομίαν*) eodem die certatum esse Xenophontis quoque testimonio, Hell. vii 4, 29 constat. Praeterea nuper titulo honorario Tiberii Claudii Rufi Olympiae ecfosso comprobatur est, etiam secundo p. Chr. saeculo pancratiū certamen diei ultimum fuisse.²⁾

Primo igitur die inde ab initio certamina a stadio virorum auspicantur, ultimo die usque ad Ol. LXXVII equis quinquertio pancratio, inde ab illa Olympiade ultimo die equis et quinquertio, in paenultimum pancratio reiecto, certabant. Sed quae certamina ante pancratium paenultimo die, quae post stadii cursum primo die, denique quae medio vel mediis diebus certamina Pindari quidem aetate fuerint, coniectando divinare, non argumentis confirmare licet. Neque qui exstat catalogus victorum Olympiadis CLXXVII = a. 72 a. Chr. a Phlegonte chronographo scriptus et infra a me plene exscriptus certum documentum praebet ordinis certaminum Olympici. Is enim cum in victoribus illius Olympiadis enumerandis hunc ordinem ludorum sequatur: *στάδιον, δίαυλον, [ὀπλίτην δρόμον], δόλιχον Ἑλλήνων, δόλιχον Ῥωμαίων, πένταθλον, πάλην, πύξ, παγκράτιον, παιδίων στάδιον, παιδίων πάλην, παιδίων πύξ, παιδίων παγκράτιον, ὀπλίτην δρόμον,*³⁾ *τέθριππον,*

1) Pausaniae locum gravissimum, sed lacerum et multum vexatum exscribere iuvat totum, qualem eum correxit God. Hermannus Opusc. vi 14: *ὁ δὲ κόσμος ὁ περὶ τὸν ἀγῶνα ἐφ' ἡμῶν, ὡς θύεσθαι τῷ θεῷ τὰ ἱερῆα πεντάθλου μὲν καὶ δρόμον τῶν ἵππων ὕστερα <πρὸ τούτων δὲ γεγενημένων τῶν ἄλλων> ἀγωνισμάτων* (Holwerda, Arch. Zeit. 1880 p. 170 plura intercidesse ratus sic locum supplevit: *τὰ ἱερῆα, <ἔπειτα δὲ γίνεσθαι τοὺς ἀγῶνας> πεντάθλου μὲν καὶ δρόμον τ. ἱ. ὕστερα <ἡμέρα, προτέρα δὲ τῶν λοιπῶν> ἀγωνισμάτων*). οὗτος κατέστη σφίσις ὁ κόσμος Ὀλυμπιάδι ἐβδομῇ πρὸς ταῖς ἐβδομήκοντα. τὰ πρὸ τούτων δὲ ἐπὶ ἡμέρας ἦγον τῆς αὐτῆς ὁμοίως καὶ ἀνθρώπων καὶ ἵππων ἀγῶνα. τότε δὲ προήχθησαν ἐς νύκτα οἱ παγκρατιάζοντες, ἅτε οὐ κατὰ καιρὸν ἐσκληθέοντες, αἰτίοι δὲ ἐγένοντο οἱ τε ἵπποι καὶ ἐς πλεον ἔτι ἢ τῶν πεντάθλων ἄμιλλα· καὶ ἐκράτει μὲν Ἀθηναῖος Καλλίας τοὺς παγκρατιάσαντας, ἐμπόδιον δ' οὐκ ἔμελλε παγκρατίῳ τοῦ λοιποῦ τὸ πεντάθλιον οὐδὲ οἱ ἵπποι γενήσεσθαι.

2) Arch. Zeit. 1878 n. 147. 148.

3) *ὀπλίτην δρόμον* aut hic aut supra eiciendum est; facilius explicari potest, quomodo priore loco interpolatio orta sit; quamquam ratione in distribuendis ludis inita alterum commendari videtur, ut omnia genera cursus hominum primo die, omnia equorum ultimo die facta esse putemus. Verum *ὀπλίτην δρόμον* ultimum locum in gymniciis certaminibus obtinuisse constat etiam testimonio Artemidori i 63: *τὸ δὲ ὄπλιον λεγόμενον ἐπὶ πάντων πάσι παρολιγῶς σημαίνει· τελευταῖον γὰρ καὶ ἐπὶ πάσι τὸ ἄθλον.*

κέλητα, *συνωρίδα*, *πωλικὸν τέθριππον*, *πωλικὴν συνωρίδα*, *πωλικὸν κέλητα*, fere temporum ordinem sequitur, quo quodque certamen Olympiae receptum esse supra p. LXXI vidimus, nisi quod omnia curulia certamina (*τέθριππον . . . πωλικὸν κέλητα*) comprehensa extremo loco posuit et *παίδων παγκράτιον* cum reliquis generibus puerorum certaminum coniunxit. Quamquam si licet divinare et ordinem chronologicum recentioribus temporibus magis servatum esse suspicari, ex illa tabula hanc distributionem certaminum expiscari poteris:

primo die: *εἰσιτήρια*.

secundo die: *στάδιον*, *διαυλος*, *Ἑλλήνων δόλιχος*, *Ῥωμαίων δόλιχος*, *πένταθλον*, *πάλη*, *πύξ*, *παγκράτιον*,

tertio die¹⁾: *παίδων στάδιον*, *παίδων πάλη*, *παίδων πύξ*, *παίδων παγκράτιον*,

quarto die: *ὀπλίτης δρόμος*, *τεθρίππων*, *κέλητι*, *συνωρίδι*, *πωλικῶ τεθρίππων*, *πωλικῆ συνωρίδι*, *πωλικῶ κέλητι*.

quinto die: *πομπεῖα τῶν νικησάντων*, *κοινὴ πομπή*, *ἐστίασις*. Quodsi catalogus victorum Ol. CLXXVII non modo temporum ordinem, quo singula certamina recepta sunt, sequitur, sed etiam certaminum ordinem, quo ea tum temporis sese excipiebant, aetate Pindari et Xenophontis et eorum, e quibus Pausanias pendet, mutationem genuini ordinis factam, postea autem rursus abiectam esse nobis statuendum est. Mutationis autem illius summa ea erat, ut certaminum genera composita, quinquertium et pancratium, post simplicia certamina, cursum luctam pugilatum, fierent ultimumque locum sortirentur.²⁾ Panathenaeis autem et, si ex uno exemplo de ceteris concludere licet, omnibus in ludis minoribus exemplum et auctoritatem ludorum Olympicorum in ordine certaminum digerendo secuti sunt. Ad postremum brevi refero, quo pacto Holwerda Arch. Zeit. 1880 p. 171, cum locum Paus. v 9, 3 aliter supplevisset et Plutarchum

1) Plutarchi aetate puerorum certamina ante virorum fuisse apparet ex Quaest. conv. II 5, 1: *ἐνταῦθα δὲ παρ' ἡμῶν (Ἀθήνησι) καθ' ἕναστος ἀθλημα τοὺς ἀγωνιζομένους εἰσάγουσιν ἐπὶ παισὶ παλαισταῖς ἄνδρας παλαιστὰς καὶ πύκτας ἐπὶ πύκταις, ὁμοίως καὶ παγκρατιαστὰς: ἐκεῖ δὲ (Ὀλυμπίασι) ὄταν οἱ παῖδες διαγωνίσωνται, τότε τοὺς ἄνδρας καλοῦσι*. Atque Plutarchum vera retulisse nullus equidem dubito, sed potuit ordo puerorum certaminum alius alio tempore fieri.

2) Similiter in certaminibus cursus Ol. CLXXVII ad genuinum et priscum ordinem redierunt vel redierant, ut stadio et diaulo ante dolichum certarent; nam antea quondam Olympiae, ut Athenis (v. supra p. LXXII) primum dolicho, deinde stadio et diaulo certatum esse docet Paus. VI 13, 3: *ἀπὸ γὰρ τοῦ μῆκιστον καὶ διαρκεστάτον δι' ὀλιγίστον δὴ καιροῦ μεθρημόσατο ἐπὶ τὸ βραχύτατον καὶ ὤκιστον, καὶ δολίχον τε ἐν ἡμέρᾳ τῇ αὐτῇ καὶ παραντίκα σταδίου λαβὼν νίκην προσέθηκε διαύλου σφίσι τὴν τρίτην*.

anctorem secutus omni tempore puerorum certamina virorum certaminibus antecessisse putaret, quinque dies ludorum Olympicorum distribuendos censuerit:

primo die: sacrificia (*βουθυσία*) et recensensus certantium hominum et equorum,

secundo die: certamina puerorum,

tertio die: virorum *δόλιχος*, *στάδιον*, *δίαυλος*, *πάλη*, *πυγμή*, *παγκράτιον*, *κῶμος τῶν νικήσαντων*,

quarto die: *ἵπποδρομία*, *πένταθλον*, *ὀπλιτῶν δρόμος*, *κῶμος τῶν νικησάντων*,

quinto die: sacrificia victorum et legatorum epulae.

De numero et sortitione concertantium.

In difficilem iam quaestionem de sortitione et numero certantium delabimur. Primum igitur omnium hoc in propatulo est, non omnium certaminum eandem in hac re conditionem fuisse. Namque ad luctam, pugilatum, pugnam armatam, pancratium non plures quam binos in arenam descendere potuisse patet, sed cursu et equis necnon saltu et iaculo et disco nihil obstat, quominus plures inter se certarent. Atque in Patrocli funere curru octo, cursu tres certasse Homerus prodit, idemque Phaeaces sedecim, qui nomen professi erant, omnes simul cursus certamen iniisse narrat. Similiter in Peliae ludis funebribus sex bigis, quinque pedum velocitate certasse feruntur. Pindarus vero P. v 49 Pythiade tricesima prima quadraginta, Sophocles El. 708 in fabulosis, sed ad consuetudinem suae aetatis assimilatis ludis Pythiis Orestis decem aurigas inter se collisos esse narrat. Sed in his quoque ludis, in quibus plures simul certamen inire poterant, ubi iusto plures nomina dederant, mos invaluit, ut in duos ordines distribuerentur, et qui in utroque ordine superiores evasissent, denuo inter se de palma certarent. Hoc quidem de cursoribus Olympicis disertim tradit Pausanias VI 13, 4: *τέσσαρας, ὡς ἕκαστοι συνταχθῶσιν ὑπὸ τοῦ κλήρου, καὶ οὐκ ἀθρόους ἀφιαῖσιν ἐς τὸν δρόμον· οἱ δ' ἂν ἐν ἐκάστη τάξει κρατήσωσιν, ὑπὲρ αὐτῶν αὐθις θεούσι τῶν ἔθλων, καὶ οὕτω σταδίου δύο ὁ στεφανούμενος ἀναιρήσεται νίκας.*

In pugilatu autem et lucta et pancratio alterum ex duobus non fieri non potuit, ut aut plurum quam duorum nomina omnino non reciperentur, aut si plures admissi essent, ii in plura paria distribuerentur. Itaque quod in cursu rarum fuit neque nisi si iusto maior numerus concertantium exstiterat factum est, id in his generibus certaminum sollemne fuit. Atque disertim Pindarus

O. VIII 68 et P. VIII 81 Aeginetas Alcimedontem et Aristomenem laudat quatuor adversarios lucta devicisse. Iam hoc certe nemo probabit singulos cum quatuor simul luctatos esse; nimis enim esset hoc iniquum et prope prodigiosum. Unus igitur deinceps cum quatuor adversariis pugnavit; sed quonam hoc pacto factum sit aut fieri potuerit, nobis iam aperiendum est.¹⁾

Omni hac in quaestione plurimum refert, exiguusne an magnus certantium numerus fuerit, parne fuerit an impar, unane an plures sortitiones factae sint. Proficiscendum autem nobis est de loco classico Luciani Hermet. 40: *εγγράφεται δὲ ἐς δύο μὲν (sc. κλήρους) ἄλφα ἐν ἐκατέρῳ, ἐς δύο δὲ τὸ βῆτα, καὶ ἐς ἄλλους δύο τὸ γάμμα καὶ ἐξῆς κατὰ τὰ αὐτά, ἣν πλείους οἱ ἀθληταὶ ὤσιν, δύο αἰὲ κληροὶ τὸ αὐτὸ γράμμα ἔχοντες. προσελθὼν δὴ τῶν ἀθλητῶν ἕκαστος προσευξάμενος τῷ Διὶ καθεὶς τὴν χεῖρα ἐς τὴν κάλπιν ἀνασπᾶ τῶν κλήρων ἓνα καὶ μετ' ἐκείνον ἕτερος . . . τὸν μὲν τὸ ἄλφα ἔχοντα τῷ τὸ ἕτερον ἄλφα ἐσπακότι παλαίειν ἢ παγκρατιάειν συνάπτει (ὁ ἀλυτάρης), τὸν δὲ τὸ βῆτα τῷ τὸ βῆτα, ὁμοίως καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ὁμογράμμους κατὰ ταῦτά· οὕτω μὲν γάρ, ἣν ἄρτιοι ὤσιν οἱ ἀγωνισταί, οἷον ὀκτώ ἢ τέτταρες ἢ δώδεκα· ἣν δὲ περιττοί, πέντε ἕπτὰ ἢ ἑννέα, γράμμα τι περιττὸν ἐνὶ κλήρῳ ἐγγραφὲν συμβάλλεται αὐτοῖς, ἀντίγραφον ἄλλο οὐκ ἔχον· ὅς δ' ἂν τοῦτο ἀνασπᾶση, ἐφεδρεύει περιμένων, ἔστ' ἂν ἐκείνοι ἀγωνίσωνται· οὐ γὰρ ἔχει τὸ ἀντίγραμμά· καὶ ἔστι τοῦτο οὐ μικρὰ εὐτυχία τοῦ ἀθλητοῦ, τὸ μέλειν ἀκηῆτα τοῖς κεκηκόσι συμπεσεῖσθαι; quo cum teste locupletissimo componere iuvat Iuliani Imp. conviv. p. 317 Sp.: *μετὰ τοῦτο ὁ Ζεὺς ἤρετο τοὺς θεοὺς, πότερον χρὴ πάντας ἐπὶ τὸν ἀγῶνα καλεῖν ἢ καθάπερ ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσι γίνεται, ὁ τοῦ πολλὰς ἀνελομένον νίκας κρατήσας, ἐνὸς περιγενόμενος οὐδὲν ἕλαττον δοκεῖ κἀκείνων γεγονέναι κρείστων, οἳ προσεπάλαισαν μὲν οὐδαμῶς αὐτῷ, τοῦ κρατηθέντος δὲ ἤττους ἐγένοντο.* Si igitur ad certamina luctae, pugilatus, pancratii quatuor pluresve nomina professi erant, in duo plurave paria sorte distribuebantur. Atque si par numerus certantium fuit, ut nullus relinqueretur, simplicior ordo certaminis erat. Nam si quatuor nomina dederant, ex iis, quae Pausaniam de cursorum ordinibus rettulisse supra vidimus, colligere nos oportet, primum duo paria certamen iniisse, deinde qui ex utroque pari superiores discessissent, denuo inter se de corona certasse.*

1) De difficillima hac quaestione multi varias in partes disputaverunt, ex quibus praeter eos, qui de rebus gymnasticis (v. p. lxxi) et de pentathlo (v. p. lxxiv) scripserunt, imprimis laudo interpretes Pindari, Boeckh. Expl. 318, et Fennell, Pind. Nem. and Isthm. p. ix ss.

Iam si octo concertatores sive quatuor paria erant, aequitatis ratio postulasse videtur, ut primum duo priora paria et victores horum duorum parium certarent, deinde duo altera paria et victores horum parium, ad extremum qui ex duobus prioribus et duobus alteris paribus victores discesserant inter se de corona confingerent; sic septena certamina exstiterunt, et qui ad ultimum victor decessit, ter in arenam descenderat. Verum si non religiose in re ludicra aequitatis leges observabantur, hoc quoque fieri potuit, ut postquam quinam ex duobus primis paribus dexterior esset exploratum erat, tertium par committeretur et qui in eo vicerat cum victore illo duorum primorum parium certaret, exinde quartum par committeretur et ad extremum victor quarti paris cum victore trium priorum parium de praemio certaret. Sic totidem (septem) atque in superiore certandi modo certamina facta sunt, sed qui ad ultimum victor renuntiabatur, non ter sed quater in arenam descenderat.

Sin impar numerus eorum, qui nomina dederant, erat, unus qui relinquebatur *ἐφεδρος* dictus est ab eo, quod ceteris insidiabatur et quinam exitus priorum certaminum futurus esset exspectabat. Felicem eius sortem fuisse, quod integer cum fesso certamen iniret, non solum Lucianus l. l. dixit, sed etiam auctor tituli Olympici n. 146 (Arch. Zeit. 1878 p. 91), quo P. Cornelius Ariston pancratio victor Ol. ccvii non fortunae vel sortis beneficio, sed suarum virium robore se vicisse iactat:

οὐ γὰρ ἐν εὐτυχίῃ κλήρου στέφος, ἀλλ' ἐφεδρείης
χωρὶς ἀπ' Ἀλφειοῦ καὶ Λιδῶς ἠσπασάμην.¹⁾

Atque hic quoque si tres certabant, simplex et facilis erat ratio; nimirum primum qui eandem litteram duxerant inter se certabant, deinde qui ex his duobus vicerat cum ephedro committebatur; atque sane tum felix sors ephedri erat, ut cui integris viribus cum eo, qui antecedentis certaminis contentionibus iam suas vires attriverat, certare contigerit. Sed difficilior erat causa, si quinque septem novem nomina dederant, vel si ex quinque paribus, quae primum commissa erant, quinque victores evaserant. Fac novem nomina professos esse; ex his primum quatuor paria sorte facta sunt, qui-

1) Inde apparet cur, si quis non ephedrus sorte factus, nihilo minus palmam meruerat, se *ἀνέφεδρον* in titulo honorario praedicaret, ut in inscriptionibus Olympicis n. 146. 147. 148 factum videmus. Unus obstare videbatur titulus n. 28 (Arch. Zeit. 1876 p. 223), quo victor se iactabat *νικήσαντα ἀνδρῶν παγκράτ[ισ]τον ἐφεδρον*. Sed felicissimo acumine Dittenberger, Arch. Zeit. 1878 p. 91 hoc obstaculum removit et in argumentum contrariae rei vertit lacunam lapidis sic explens: *παγκράτ[ισ]τον ἀ]νέφεδρον*.

bus unus ephedrus, qui adversarium non duxerat, supererat. Iam plane aequum erat, ut primum quatuor paria luctarentur, deinde altera sortitio fieret quatuor horum victorum et ephedri, tum rursus duo paria committerentur, quo facto horum victores duo cum ephedro alterius sortitionis tertium sortirentur, porro qui eandem litteram duxerant inter se certarent, et qui ex his victor discesserat cum ephedro tertiae sortitionis ultimam pugnam de corona iniret. Sic fieri potuit, ut qui ad extremum victor renunciabatur, quater adversarium vicerit; verum ne illud quidem, qui sortitionum casus sunt, exclusum erat, ut qui semel tantum luctatus esset, praemio victoriae ornaretur. Quamquam hic quoque, si aequitatem minus severe curabant, institui potuit, ut primum duo prima paria certarent, deinde victores duorum horum parium, tum tertium par et quartum, exin victores tertii paris et quarti, porro victores duorum priorum parium et duorum alterorum, ad extremum victor huius paris cum ephedro. Etiam tertium institui potuit, ut primum quatuor paria committerentur, et deinde ephedrus cum quatuor victoribus quatuor illorum parium deinceps certaret, vel si fortuna et viribus minus adiutus ephedrus in primo vel altero certamine cum victore primi vel secundi paris inferior discesserat, victor primi vel secundi paris cum reliquis victoribus singulorum parium deinceps certamen iniret. Iam si quaeris, quinam ex his duobus vel tribus modis, quorum primum Krausius Olympia 114, tertium Boeckhius Expl. Pind. 318 amplectebatur, probandus mihi esse videatur, primo modo aequitas favet, secundo vel secundo et tertio id, quod Lucianus de pluribus sortitionibus nihil rettulit. Sed non iam ad coniecturas nobis confugiendum est; lites enim compositae sunt duobus titulis ex ruderibus Olympicis protractis n. 146 P. Cornelii Aristonis et n. 147 Tiberii Claudii Rufi (Arch. Zeit. 1878), quos cum iam Dittenbergerus l. l. ad quaestionem istam solvendam adhibuisset, plane expedivit Holwerda, Arch. Zeit. 1880 p. 171. Ti. Claudius Rufus igitur dicitur πάντας μὲν ἀνέφεδρος ἐπαγκρατίασε, τοὺς κλήρους τοῖς δοκιμωτάτοις λαχὼν ἀνδράσι, ἐπὶ τοσοῦτον δὲ καὶ ἀρετῆς καὶ εὐψυχίας ἤλθεν, ὥστε περὶ τοῦ στεφάνου παγκρατιάζων πρὸς ἄνδρα λελογχότα ἐφεδρείαν, καλλίω λογίσασθαι τῆς ψυχῆς ὑπεριδεῖν ἢ τῆς περὶ τὸν στέφανον ἐλπίδος, Cornelius vero Ariston ἐστέφθην ἀνέφεδρος Ὀλύμπια παγκρατίῳ παῖς | τρισὰ κατ' ἀντιπάλων ἄθλα κωνεισάμενος, . . . ἐπεὶ γὰρ ἐκ παιδων παλάμας μόνος οὐκ ἀνέπανσα, | ξευγνύμενος δ' αἰεὶ πάντας ἵπεστεφάνουν. Tribus continuis commissionibus septem adversarios Eumenes, ephedrus sorte non factus, vincere non potuit, nisi si post primam sortitionem tria paria committebantur, deinde

sorte inter tres victores horum trium parium et ephedrum ducta duo paria committebantur, demum duo victores duorum horum parium de corona certabant. Reiciendam igitur patet rationem Boeckhianam.

Satis iam ex iis, quae modo exposui, apparet plus uno modo fieri potuisse, ut unus quatuor adversarios luctando vinceret. Et ut duobus exemplis Pindaricis duo ex monumentis accedant, titulo Olympico n. 130 (Arch. Zeit. 1878) Philippus Arcas pugilator laudatur, quod *τέσσαρας εὐθεία παῖδας ἔκλινε μάχη*, et similiter n. 128 Xenocles luctator. Praeterea illud apparuit, multum in vicissitudinibus certaminum sortem valuisse, et cui quisque committeretur et paremne inveniret adversarium an ephedri feliciorum conditionem sortiretur. Sed num hanc ob causam Pindarus N. VI 71 festina sorte (*κλάρω προπετεί*) suis clientibus coronam ereptam esse questus sit, suo loco examinabimus.

Ad postremum de certantium numero quinquertii nobis dissendendum est. Huius enim certaminis peculiaris quaedam natura fuit, quoniam in eo lucta, quae duos adversarios solum admitteret, cum aliis generibus, quae ut cursum et iaculationem plures simul inire possent, coniuncta erat. Atque hic quidem inde nobis proficiscendum est, quod quamvis fieri potuerit, ut quis omnibus in quinque partibus vinceret¹⁾, tamen usu veniebat, ut qui ad postremum victor corona ornabatur, in una alterave parte aliis inferior (*ὑπακρος*) discessisse iudicaretur. Adeo vero hoc fieri solebat, ut qui summis in generibus artis agonisticae, cursu et lucta, princeps non esset, sed in ceteris generibus aliis antecelleret, *πένταθλος* vulgo diceretur.²⁾ Quo cum accedat, quod non omnes ad luctam admissos esse Herodoti IX 33 et Xenophontis Hell. VII 4, 29 narratione constat, certamen quinquertii videri potest ita institutum fuisse, ut numerus certantium deinceps minueretur. Quodsi lucta duo, disco tres certabant, ex tribus qui minimum disco valebat certamine luctaminis excludebatur. Iam si eadem ratio in reliquis partibus quinquertii valuit, ad saltum omnes, ad cursum quinque

1) Accidisse hoc, sed raro testatur Aristides Panath. p. 318 Dind., ubi postquam veterum Atheniensium concordiam et fortitudinem laudavit, addit: *ἐμοὶ μὲν οὐδὲ πένταθλοι δοκοῦσιν οἱ πάντα νικῶντες τοσοῦτον τοῖς πασι κρατεῖν*. Eodem redit vox Xenophontis Hell. IV 7, 5 *πυρθανόμενος ὁ Ἀθηναίης τῶν στρατιωτῶν, μέχρι μὲν ποὶ πρὸς τὸ τεῖχος ἤγαγεν ὁ Ἀθηναίης, μέχρι δὲ ποὶ τὴν χώραν ἐδήλωσεν, ὡς περὶ πένταθλος πάντη ἐπὶ τὸ πλεόν ὑπερβάλλειν ἐπειράτο*. Potuit scilicet pentathlus non solum uno sed pluribus, quin etiam omnibus generibus certaminis excellere.

2) Hoc vocabulum in proverbium abiisse docet locus Ps. Platonis Erast. p. 135 E et cognomen *Ἐρατοσθένους πεντάθλου* ap. Suidam s. v. *Ἐρατοσθένης*, de quo commentatus cum Platon. Stud. p. 56.

superiores, ad iaculationem qui ex his quinque superiores discesserant quatuor, ad discum tres, ad luctam duo¹⁾ admissos esse et qui in ultima commissione luctae victor discessisset, totius quinquertii victorem iudicatum esse nobis statuendum erit. At huic opinioni obstat non solum scholiastae Aristid. Panath. III 339 Dind. commentum ἀρκεῖ τοῖς πεντάθλοις τρία τῶν πέντε πρὸς νίκην, sed etiam, quod plus valet, auctoritas Plutarchi quaest. conv. IX 2, 2 τοῖς τρισὶν ὥσπερ οἱ πένταθλοι περίεστι καὶ νικᾷ et testimonium Pollucis onom. III 151 ἐπὶ δὲ τοῦ πεντάθλου τὸ νικῆσαι ἀποτριάζει λέγουσιν.²⁾ Quod si recte hi tradunt neque quod usu veniebat, lege sancitum esse temere sumebant, de corona quinquertii ita certatum est, ut non qui in extrema parte certaminis victor discessisset, sed qui in quinque partibus plus victoriarum reportasset, corona ornaretur. Exempli gratia si ex quinque qui nomina dederant iuvenibus unus ter, alius bis, tres nusquam vicerant, ille, qui ter in singulis certaminibus vicerat, victor totius quinquertii renuntiatus est, sive saltu cursu lucta, sive saltu iaculo disco, sive saltu iaculo lucta superior discesserat. Atque haec quidem ratio multa habet, quibus commendetur. Neque tamen prorsus illa incommodis caret. Primum si quis in tribus primis certaminibus vicerat, non erat cur ad duo reliqua certamina descenderent, aut, si hoc lex agonistica postulabat, multum laboris his certaminibus navarent; de palma enim iam actum erat. Alterum saepe non accidere non potuit, ut nullus omnino victor ex quinquertio discederet; namque si singuli in quinque partibus semel, aut bini bis tertius semel, aut denique unus bis terni semel vicerant, nulli tot victoriae erant, quot palma quinquertii postulabat. Sed hoc incommodum nescio an ita remove liceat, ut quam interpretationem verbi ἀποτριάζει grammatici ad certum quendam locum comici poetae aut oratoris adnotavissent, alios ad omnes ludorum casus traxisse ducamus. Nam quamquam usu venit, ut qui ter vicerat victor totius quinquertii renuntiaretur, tamen si quis bis tantum vicerat, eum, si ex reliquis adversariis nemo plus semel vicerat, corona privatum esse neutiquam probabile est.³⁾ Prius autem quod fieri potuisse diximus, ut non semper omnibus partibus quin-

1) Atque fieri potuisse, ut qui luctando adversarium vicisset, victor totius certaminis iudicaretur, ii credidisse videntur, qui fabulas de mythicis ludis Argonautarum apud Philostratum, gymn. 3 p. 263 K. commenti sunt.

2) Ceterae explicationes nominis τριακτῆρος in scholiis Aesch. Agam. 171 et verbi ἀποτριάζει in Bekkeri anecd. 438 ἀποτριάζει· πηγάς τρεῖς δοῦναι aut non ad quinquertium pertinent aut errore grammaticorum natae sunt.

3) Etiam longius progressus Fr. Mie in ann. cl. phil. 1893 p. 806 speciosis rationibus omnino evertere studet opinionem de tribus victoriis in singulis partibus quinquertii ad victoriam totius quinquertii necessariis.

quertii certaretur, hoc vereor ut probabili interpretatione loci obscuro Pindari N. VII 72 confirmari possit. Namque numerus certantium hoc quoque minui potuit, quod qui contra regulas certaminis peccaverant, a reliquis partibus quinquertii excludebantur.

Indiculus ludorum.

Ut titulo huius capituli indicavimus, indicem ludorum omnium, qui in Pindari carminibus eorumque scholiis veteribus — recentiora nihil curo — commemorantur, hoc loco componere constituimus, quo in indice quidquid de singulis ludis, eorum origine, tempore, praemio comperimus, breviter exponemus. Digerendo autem in indice alphabeticum ordinem civitatum, in quibus singuli ludi agebantur, secutus sum, ita tamen, ut ludos quatuor praecipuos secundum dignitatem et ordinem librorum Pindari digestos praemiserim. Olympici enim Pythii Nemeaei Isthmici ludi mature a ceteris ludis separati et proprio nomine *ἀγώνων ἱερῶν* vel *ἀγώνων Ἑλληνικῶν* distingui coepti sunt. Quorum nominum prius iam Pindari aetate in usu fuisse documento sunt loci Pindari O. VIII 64. XIII 15. N. II 4 et praecipue N. VI 67 *εὐχος ἀγώνων ἄπο, τοὺς ἐνέποισιν ἱεροῦς*. Sacri illi dicebantur, quod cum sacris et feriis deorum coniuncti erant, non tamen quasi ceteri ludi, ut Panathenaici Iolai Aeacei, profani fuerint, sed quod praeter alios nomine sacrorum ludorum digni existimati sunt.¹⁾ Eosdem vero quatuor ludos etiam nomine Graecorum ludorum a ceteris ludis iam Pindari aetate distingui solitos esse concludo ex I. III 67. P. X 19. XI 50. XII 6. N. X 25. Hoc autem nomine eos a minoribus et quasi domesticis ludis, quos incolae civitatis, in qua quique habitabant, aut soli aut paene soli obibant, distinctos esse demonstrant vocabula inter se opposita *παναγύρεις ξυναί* I. III 46 et *ἀγὼν ἐπιχώριος* P. VIII 79, *τὰ δ' οἴκοι ἄεθλα* N. II 23, quibus cum locis conferas locum Demosthenis Phil. III 32 *τίθησι (Φίλιππος) τὸν κοινὸν τῶν Ἑλλήνων ἀγῶνα* et originem antiquam nominis *Ἑλλανοδικῶν*, quo rectores et iudices ludorum Olympicorum designabantur.

Ad minores ludos Pindari locos, quibus quique commemorantur, attuli omnes; sacri ludi tam clara luce fulgent, ut nube exemplorum non indigeant. Certaminum autem genera non adnotavi nisi si qua singularia et notatu digna esse videbantur, velut si minorum ludorum equestria certamina praeter gymnica a Pindaro commemorata sunt.

1) Aetate imperatorum Romanorum numerus *ἀγώνων ἱερῶν* valde auctus est; sic in lapide Neapolitano IGSI. 739 undecim sacri agones enumerantur, quorum primus Olympicus est.

Ludi sacri (*ἀγῶνες ἱεροί*).

Olympia ab Oxylo, rege Aetolorum, primum instituta, ab Iphito rege instaurata (Paus. v 4, 5), a Pheidone rege Argivorum aucta (Strab. viii p. 358), inde ab anno 776 a. Chr. ordine non interrupto quinto quoque anno (*διὰ πενταετηρίδος*) agebantur.¹⁾ Mythicis temporibus ab Hercule post devictum Augeam facta esse feruntur O. III et x. Agebantur in honorem Iovis sub colle Cronio (O. i 114. viii 17), prope tumulum Pelopis (O. i 96), in Alti sive luco Iovis sacro (O. x 45), in ripa fluminis Alphei (O. ix 18). Tempus statum ludorum erat plenilunium aestivum, inde ab a. 468 quinque dies, anni Olympici mensis octavi (Attici Metageitnionis, Romani Augusti) dies XI—XVI (O. v 6. schol. O. iii 35. v 14).²⁾ Certamina erant gymnica et equestria, quae quomodo supra tres vel quatuor dies ludorum distributa fuerint vide p. LXXVIII sq. Rectores et iudices ludorum erant *Ἑλληνοδίκαι*, qui quot aetate Pindari fuerint, duone an decem, diiudicari nequit lectione Paus. v 9, 4 corrupta, nisi quod iam auctor quinti saeculi Hellanicus in scholiis ad O. iii 22 decem Hellanodicas fuisse tradidit. Praemio dabatur oleagina corona, quam ab Hercule institutam esse narrat Pindarus O. iii.

Pythiorum certamen, cum primum Crisa urbe expugnata Ol. 47, 3 agebatur, mercennarium (*ἀγῶν χορηματίτης*) erat, Ol. 49, 3 coronarium (*ἀγῶν στεφανίτης*) factum est; sed unde Pythiades numeratae sint, veterum iam dissensio fuit, cum alii, ut Pausanias (x 7), ab Ol. 48, 3 = 586 a. Chr., alii, ut scholiastae Pindari, ab Ol. 49, 3 = 582 a. Chr. numerarent; nostra memoria priorem rationem Augustus Boeckh et Leopoldus Schmidt, posteriorem Theodorus Bergk et Udalricus Wilamowitz et Otto Schroeder (Philol. 53, 719 ss.) amplexi sunt. In causa dubia, quam in argumentis carminum O. ix. xii. P. i. v. vii attigi et cuius disceptatio inprimis a temporibus carminis P. i pendet, Boeckhianis calculis equidem adstipulatus sum, ita tamen, ut Bergkii calculos uncinis inclusos adderem. Agebantur ludi in honorem Apollinis quinto quoque anno, tertio anno Olympiadis, in campo Crisaeo (P. iii 74. vi 18. vii 16. viii 19. x 15. xi 12. l. ii 18), non longe ab urbe Delphorum et fonte Castaliae (O. vi 17. ix 1. N. xi 24. vi 42). Nam in aspera convalle Delphica campus

1) Nomina victorum octavi, septimi, quin etiam sexti saeculi a. Chr. incerta et pleraque postea ex memoria hominum suppleta esse docet Mahaffy, Journ. of Hell. stud. ii (1881) 164 ss. Primum Hippiam sophistam catalogum Olympionicarum edidisse testatur Plut. Num. 1.

2) Difficilem hanc quaestionem chronologicam aperuerunt Aug. Mommsen, Ueber die Zeit der Olympien a. 1891, et Georgius Unger, Zeitrechnung der Griechen und Römer ² p. 773 sq.

non satis patebat ad equestria certamina facienda, atque gymnica quoque certamina in campo Crisaeo acta esse docet Pindarus P. VIII 19. x 15. XI 12, quamquam recentiore tempore prope ipsam urbem Delphos stadium exstructum et ab Herode Attico refectum est (v. Paus. x 32, 1 et Philostr. vit. soph. II 1, 5), cuius rudera etiam nunc exstant; sola musica certamina intra peribolum templi Delphici eo loco, quo postea theatrum exstructum est, acta esse videntur. Tempus statum feriarum erant dies tres medii (v. schol. Pind. p. 13, Köhler CIA. II p. 319, Christ Stzb. d. b. Ak. 1895 p. 11 ss.) mensis Delphici Bucatii (Attici mensis Metageitnionis, Romani Augusti), quorum trium dierum duos, ut videtur, ludi gymnici et equestres explebant (Soph. El. 698). Certamina erant musica, gymnica, equestria; agonothetarum munere Amphictyones fungebantur (Pind. P. IV 66. Demosth. Phil. III 32); praemio dabatur corona laurea.

Nemea annis cuiusque Olympiadis paribus, id est secundo et quarto in honorem Iovis acta, aestate media, ut nunc exploratum est (v. supra p. LXVI), non, ut ante creditum erat, alternis aestivo et hiberno tempore, novilunio (N. IV 35) sive die XVIII (non XII, v. Unger Philol. 34, 64) mensis Argivi Panemi (Attici Scirophorionis, Romani Julii, v. Robert Herm. 21, 175); instaurata ac sollemnia facta sunt Ol. 51, 4 = 573 a. Chr., sed iam mythicis temporibus a septem ducibus Argivis Thebas proficiscentibus instituta esse feruntur (N. x 27. Hygin. fab. 275). Praemio dabatur corona ex viridi apio (*ἐκ χλωρῶν σελιῶν*) nexa (schol. Pind. p. 424). Certamina erant gymnica et curulia (N. I), sed nulla biga aut celete; musica ex tertio saeculo a. Chr. commemorant Plut. Philop. 11; conf. Paus. VIII 50, 3. Hygin. fab. 273. CIG. 1719. 1720. Cleonaeorum quod Pindarus N. IV 17. x 42 ludos dicit, inde colligas tum temporis Cleonaeos agonothetas fuisse, quamquam mature hoc munus Argivi sibi vindicabant.

Isthmia in honorem Neptuni annis cuiusque Olympiadis paribus, i. e. secundo et quarto acta, semper, ut nunc exploratum est (v. supra p. LXVI), verno tempore, mense Aprili, sive, ut Ungerus Philol. 37, 40 docuit, die VIII Attici mensis Munychionis, in Isthmo (O. XIII 40), prope portas Corinthi urbis (O. IX 86). Instituta esse traduntur ab Eusebio chronographo Ol. 49, 4 = 580 a. Chr.; sed non primum ea tum instituta, sed solum instaurata et dignitate sacrorum omniumque Graecorum communium ludorum instructa esse, inde apparet, quod iam Solon, qui archon anni 594/3 leges tulisse perhibetur, Isthmionicis praemia constituit (Plut. Sol. 23. Diog. Laert. I 55). Certamina gymnica et equestria Pindarus laudat; praeterea musica

imperatoris Neronis aetate fuisse constat, ad quae pertinet theatrum in sede ludorum Romanis temporibus exaedificatum (v. Bursian Geogr. II 21). Agonothetae erant Corinthii (N. II 20. VI 44), sed antiquis temporibus tamquam principes foederis Amphictyonum (N. IV 44. I. VIII 64). Praemio dabant coronam ex apio (O. XIII 33. N. IV 88. I. II 16. VIII 64) sicco plexam (schol. Pind. 514, Apoll. Argon. III 1240); in eius locum postea, ut videtur Corintho a Iulio Caesare restituta, pinus successit.

Minores ludi.

Aeginae ludi commemorantur O. VII 86. P. IX 90. N. V 41. Scholia ad O. XIII 155 duos ludos fuisse tradunt: *ἐν Αἰγίνῃ τὰ Δελφίνια καὶ Αἰάκεια* contra scholiasta ad N. V 78 unum dicit fuisse agonem neque Delphinia ab Aeaceis differre. *Αἰάκεια* respicere videtur O. XIII 109 (cf. N. V 53); *Δελφίνια* in honorem Apollinis mense Delphinio acta respicit P. VIII 66 (v. schol.), N. V 44; haec *Ἵδροφόρια* appellat schol. N. V 81. *Ἡραία* Aeginae non fuisse videntur, neque quidquam de iis compertum habuisse veteres ipsa verba scholiorum ad P. VIII 113 testantur *ὡς καὶ ἐν Αἰγίνῃ Ἡραίων ἀγομένων κατὰ μίμησιν τοῦ ἐν Ἄργει ἀγῶνος* cf. notas ad P. VIII 79.

Arcadiae *Λύκεια* in monte Lycaeo in honorem Iovis a Parrhasiis instituta erant (O. VII 83. IX 95. XIII 107. N. X 48. AP. XIII 19). Muneri dabatur opus fabrilis (*ἔργα* O. VII 83) sive tripus aeneus (v. Polem. in scholiis O. VII 153); hippodromus nongentorum pedum etiam nunc integer exstat. Alios ludos Arcadiae commemorant scholia O. VII 153: *πολλοὶ δ' ἄγονται ἀγῶνες ἐν Ἀρκαδίᾳ, Λύκεια, Κόρεια, Ἀλεαῖα, Ἑρμαία*, quorum ludorum *Ἀλεαῖα* in honorem Minervae Tegeae (N. X 47 et Paus. VIII 47, 4), *Ἑρμαία* Phenei (Paus. VIII 14, 10) agebantur. *Κόρεια* fuisse videntur et Clitorea (N. X 67) et Megalopoli et Acacesii prope Megalopolim et Tegeae, quandoquidem harum urbium incolae omnium Proserpinae sacra caste colebant (Paus. VIII 21, 3. 31, 8. 37, 1. 53, 1).

Argorum *Ἡραία ἢ Ἐκατόμβεια* in honorem Iunonis (O. VII 83. IX 88. XIII 107. N. X 23). Instituta esse feruntur a vetere rege Argivo (schol. O. VII 152). Muneri dabatur aeneus clipeus (O. VII 83. N. X 22. Hygin. fab. 273), secundum schol. O. VII 83 praeter aeneum clipeum corona myrtea, unde in lapidibus IGSI. 739. 746. 747. 1102 ἢ ἐξ Ἄργου ἀσπίς commemoratur. Pindarus gymnica certamina sola respicit, musica commemorat CIG. 1720.

Athenarum ludos respicit poeta O. VII 82. IX 88. XIII 38. P. IX 98. N. II 23. IV 19. X 34. I. III 43. Complures ludos com-

memorant scholia ad O. VII 151: *εἶη δ' ἂν ἦτοι τὰ Παναθήναια νενικηκῶς ἢ τὰ Ἡράκλεια ἢ τὰ Ὀλύμπια ἢ τὰ Ἐλευσίνια*. Sed *Ἡράκλεια* Marathonis, *Ἐλευσίνια* Eleusinis erant, Olympiorum pompam equestrem commemorat Plut. Phoc. 37, ludos fuisse nemo testatur (cf. Mommsen Heort. 413 sq.); Pindari quidem testimonium N. II 23 meliore interpunctione remotum est. Panathenaici ludi anno 566 a. Chr. a Pisistrato instituti sunt (Euseb. ad Ol. 53, 3. schol. Aristid. 323 Di.); quinto quoque anno redibant; agebantur mense Hecatombaeone ad finem vergente; significati sunt a Pindaro cum aliis locis supra allatis tum P. IX 98; muneri amphoram olei dari testatur N. X 35; certamina erant musica, gymnica, equestria, quibusde supra disserui p. LXXII; *ἀθλοθέται* erant decem, ex decem phylis sorte ducti (Aristot. resp. Athen. c. 60. Poll. III 87). Pindari loco P. IX 101 sq. uti num liceat ad ludos Iovis Olympii aut Telluris deae Athenis vindicandos, suo loco quaeremus.

Boeotorum legitimi ludi laudantur O. VII 85, quem ad locum scholiasta adnotat: *τελοῦνται δὲ ἐν Βοιωτίᾳ διάφοροι ἀγῶνες, ἐν μὲν Θεσπιαῖς τὰ Ἐρωτίδια, ἐν δὲ Πλαταιαῖς τὰ Ἐλευθέρια, ἐν δὲ Λεβαδείᾳ τὰ Τροφώνια, ἐν δὲ Ὀρωπῷ τὰ Ἀμφιαράτα*, quibus addas Onchesti *Ποσειδώνια* (I. I 33; cf. Hom. hymn. Ap. Pyth. 52 ss.), Orchomeni *Μινύεια* (I. I 56. schol. I. I 11; cf. Reisch de mus. Graec. cert. 66 sq.). De ludis Thebanis vide infra.

Corinthi praeter Isthmia fuisse dicuntur *Ἑλλάτια* Minervae O. XIII 40, ad quem versum scholiasta adnotat: *ἑορτὴ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Κορίνθῳ, ἐν ἣ καὶ ὁ ἀγὼν τελεῖται ὁ καλούμενος λαμπαδοδρομικός, ἐν ᾧ ἔτρεχον νεανῖαι λαμπάδας κρατοῦντες*.

Cyrenarum Olympia et Telluris ludos sunt qui respici putent P. IX 101 sq.; Boeckhius Expl. 328 etiam Palladios Cyrenarum vel potius vicinorum Afrorum fuisse ex P. IX 98 collato Herodoto IV 180 conclusit, sed rectius scholiasta hoc loco Panathenaica Athenarum significari iudicavit. Virginum quoque certamina Cyrenis instituta fuisse docet CIG. 5132.

Eleusinis erant *Ἐλευσίνια ἢ Διμήτρια* (O. IX 99. XIII 110. I. I 57), de quibus adnotatum est in scholiis ad O. IX 150: *ἄγεται δὲ αὐτόθι ἀγὼν Κόρης καὶ Δήμητρος, ὃς καλεῖται Ἐλευσίνια, οὗ ἐπαθλον κριθαί*. in scholiis ad I. I 81: *ἐν Ἐλευσίνι Διμήτρος ἐστὶν ἀγὼν καὶ στέφανος ἦν κριθαί*, unde hordaceam coronam praemio datam esse colligas; conf. Krause, *Gymnastik* p. 12 sq.; certamina etiam curulia fuisse ex I. I 57 elucet.

Epidauri laudantur *Ἀσκληπίεια* N. III 84. V 52. I. VIII 68, quibusde tradit schol. N. III 145: *τίθεται δὲ ἐν Ἐπιδαύρῳ ἀγὼν*

Ἀσκληπίω, τῶν Ἀσκληπιαδῶν πρῶτον θέντων, μετὰ ταῦτα δὲ Ἀργείων διὰ πενταετηρίδος· τίθεται δὲ ἐν τῷ ἄλσει τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἄγεται δὲ μετὰ ἑννέα ἡμέρας τῶν Ἴσθμίων. Praemio data esse videtur corona myrtea (I. VIII 67).

Euboeae ludi laudantur O. XIII 112. I. I 57; schol. ad O. XIII 159 commemorat Geraesti oppidi *Γεραίστια* in honorem Neptuni, Amarynthi oppidi *Ἀμαρύνθια*. Praeterea in scholiis ad I. I 11 Euboeae *Βασίλεια* ex recentioribus temporibus afferuntur.

Marathonis *Ἡράκλεια* commemorantur O. IX 89. XIII 110. P. VIII 79; muneri dabantur phialae argenteae (O. IX 90). *Ἡράκλεια* aequae atque *Ἐλευσίνα* in scholiis ad O. VII 151 inter Athenienses ludos referuntur, nec scio an ibi recentioribus temporibus acta sint; vide schol. Pind. p. 228: *ἄγεται δὲ (τὰ Ἐλευσίνα) ἐν Ἀθήναις.*

Megarae ludi incipiente vere (schol. N. III 145) in Nisi colle (P. IX 91. N. V 46) acti laudantur O. VII 86. XIII 109. N. III 84. V 46. I. VIII 67. AP. XIII 19. Scholiasta ad O. VII 157 disertim nominat *τὰ Διόκλεια καὶ Πύθια καὶ Νέμεα* (similiter ad P. XIII 155); ex his Pythia (CIG. 1058) et Nemea nescio an recentiora fuerint; quae autem in scholiis ad N. V 84 *Ἀλκαθόα* dicuntur, ea a ceteris nisi nomine differre non videntur. Praemio coronam myrteam dari poeta significat I. VIII 67.

Opuntis *Αἰάντεια* nescio an falso scholiasta ex Pind. O. IX 112 commentus sit.

Pellanae urbis Achaicae ludi laudantur O. VII 86. IX 98. XIII 109. N. X 44. AP. XIII 19; duo huius urbis sacra *Ἐρμια* et *Θεοξένια* (schol. O. IX 146), quorum altera *Φιλοξένια* apud schol. O. XIII 155 audiunt, nominibus tantum differre in schol. O. IX 146 dicuntur; *Αἴα*, quae in uno ex duobus scholiis ad N. X 82 commemorantur, parum fidei habent. Verum cum Pausanias VII 27, 4 in Theoxeniis Apollinis sacris solos viros inquilinos certare et pro mercede argentum accipere tradat, Pindarus autem N: X 44 laneam vestem suis victoribus iisque peregrinis datam esse testetur, Pindari locos omnes ad Hermaea referendos esse censeo.

Phylacae, quae urbs in confinio Boeotiae et Thessaliae sita erat, *Πρωτεσιλάεια* commemorantur I. I 58 et in scholiis ad I. I 11; certamina equestria fuisse apparet ex I. I 58 ss.

Rhodi ludi in honorem Tlepolemi fuisse dicuntur a Pindaro O. VII 80, quem ad locum unus ex scholiastis adnotat: *φασὶν ὅτι ἀγὼν ἐκεῖ ἄγεται Τληπολέμεια, οἱ δὲ Ἡράκλεια*, alter Pindarum mendacii arguit: *ἐψεύσατο δὲ ὁ Πίνδαρος· οὐ γὰρ Τληπολέμω ὁ ἀγὼν ἐπιτελεῖται, τῷ δὲ Ἡλίω τιθέασιν τὸν ἀγῶνα, ὡς Ἴστρος φησὶν*

ἐν τῇ περὶ τῶν Ἑλλίου ἀγῶνων· Ῥόδιοι τιθέασιν Ἑλλίου ἐν Ῥόδῳ γυμνικὸν στεφανίτην ἀγῶνα. Idem adnotat ad v. 147: ἐγκωμιαστικῶς δὲ ὁ Πίνδαρος τὸν ἀγῶνα Ἑλλίῳ τελούμενον εἰς τὸν Τληπόλεμον μετήγαγε· τελεῖται δὲ μὲν Ἰουλίου (August) εἰκοστῇ τετάρτῃ ἡμέρᾳ, ἀπέχει δὲ τῶν Νεμείων ἡμέραις ἕξ, ἀγωνίζονται δὲ παῖδες καὶ ἄνδρες, ὁ δὲ στέφανος λεύκη δίδεται. Ἑλλείων ἀγῶν commemoratur titulo Eph. arch. II 221. Boeckhius in hac causa Pindari fidei patrocinatur; equidem hanc permutationem Solis dei et Tlepolemi herois a Pindari more minime abhorrere putaverim.

Siciliae urbium ludi laudantur O. XIII 111; Syracusis Isthmia et Aetnae Nemea agi scholiasta ad h. l. adnotat.

Sicyonis Pythia commemorantur N. IX 53. X 43. I. III 44; agebantur in honorem Apollinis et ab Adrasto instituta esse ferebantur; revera autem a Clisthene tyranno temporibus Crisaei belli instituta sunt (schol. N. IX 2, Herod. V 67); certamina erant musica (Herod. V 67), gymnica, equestria (N. IX. I. III 44); muneri dabantur argenteae phialae (N. IX 52. X 43).

Tenedi vicinarumque civitatum ludi laudantur N. XI 19.

Thebarum ludi respiciuntur O. VII 84. IX 98. XIII 107. P. IX 89. N. IV 20. I. I 55. III 87. Duo sacra una cum ludis Thebis acta esse feruntur, altera in memoriam octo filiorum Herculis a patre vesano interfectorum et ad portas Electrae sepultorum (I. III 81), quibus ludis victores myrtea corona honorabantur (I. III 87), altera Ἰολαίεια in honorem Iolai (O. IX 98. I. V 32) et patris eius Iphiclis extra Proetidas portas sepultorum (Paus. IX 23, 1. I. I 55 sq. P. IX 88), quibus ludis aenea vasa armave victoribus praemio dari testantur Pindarus O. VII 84 et Polemo in scholiis ad h. l. Verum scholiasta ad I. III 114 et 117 haec duo sacra diversa fuisse negat; quod cum recte statuere videatur (conf. commentationem meam in Stzb. d. b. Ak. 1895 p. 5 ss.), duo quoque genera praemiorum una dari solita esse nobis statuendum est, ut victores et tripode donarentur et corona myrtea cingerentur. Pindarus ipse I. III 85 significat sacra annua fuisse et ex duobus diebus priorem sacrificiis et feralibus, posteriorem certaminibus destinatum fuisse. Certamina erant gymnica et equestria (I. I 55 et schol. I. III 114), unde carmen P. II ad Hieronis victoriam curulem Thebanis Heracleis partam merito referunt. Vere ea acta esse, inde colligo, quod myrtea corona Iolaiis aequae atque Megarensibus ludis praemio dabatur.

Thessaliae agon Ποσειδῶνος Πετραίου commemoratur in scholiis ad P. IV 245.

De epiniciis.

Certaminibus finitis rectores ludorum sive agonothetae praemia decernebant et victorum nomina renuntiabant; qua in renuntiatione praeco simul nomina patris victoris et patriae proclamabat, quem morem imitatus Sophocles *El.* 823 ss. de Oreste dicit

*ὠλβίζετ' Ἀργεῖος μὲν ἀνακαλούμενος,
ὄνομα δ' Ὀρέστης τοῦ τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος
Ἀγαμέμνονος στράτευμ' ἀγείραντός ποτε.*

Patria quae renuntiaretur, arbitrio victoris permittebatur; nonnumquam enim factum est, ut victor non eam, in qua natus erat, urbem sed aliam, in quam migraverat aut cuius beneficiis ornatus erat, renuntiari vellet. Sic Hiero, rex Syracusarum, in Pythica victoria curuli, quam Pindarus carmine *P.* 1 insigniter illustravit, non Syracusanum, sed Aetnaeum in honorem urbis nuper a se conditae renuntiari se iussit. Praeterea nescio an in certaminibus puerorum etiam aliptae sive magistri nomen renuntiatum sit; talibus enim in carminibus laudi pueri victoris laudem magistri tantum non semper Pindarus poeta adiunxit. Renuntiatione facta unus ex agonothesis victoris tempora corona cinxit (*O.* III 12). Renuntiatum vero et coronatum victorem amici et sodales undique congratulabantur et insignis si victoria fuit, floribus foliisque cumulabant.¹⁾

Nomina victorum, ut ne memoria eorum oblitteraretur, cippis lapideis vel chartis membranisque inscribebantur. Pindarus ipse *O.* VII 86 lapideae columnae mentionem fecit, quae Megarensium ludorum victorias agonothetarum suffragiis sancitas continebat. Totum vero carmen epinicium *O.* VII in honorem Diagorae victoris in templo Lindiae Minervae aureis litteris columnae insculptum esse ex scholiis p. 159 comperimus. Praeterea basibus statuarum aliorumque monumentorum ad memoriam victoriae propagandam exactorum epigrammata inscribi solebant, quibus plerumque non una quaedam, sed omnes quae ab illo reportatae erant victoriae enumerabantur. Talia epigrammata multa aetatem tulerunt, velut quod in honorem Hieronis factum ad *O.* I arg. exscripsimus, et celeberrimum Simonidis *AP.* XIII 19, quod cum Pindari epiniciorum ei parti, qua victorias omnes victoris recensere solet, simillimum sit, hoc loco apponere iuvat:

1) Vide *P.* IX 124. IV 240. Callimach. *Hecal.* 12—4. *Plut.* quaest. conv. VIII 4. *Paus.* VI 7, 3. *Eratosthen.* in schol. *Eur. Hec.* 574.

*Ἄνθηκεν τόδ' ἄγαλμα Κορινθίος ὅσπερ ἐνίκα
 ἐν Δελφοῖς ποτε Νικολάδας,
 καὶ Παναθηναίοις στεφάνους λάβε πέντ' ἐπ' ἀέθλοις
 ἕξις ἀμφοροεῖς ἐλαίου·
 Ἴσθμοῦ δ' ἐν ζαθέα τρις ἐπισηρῶ ἄλλ' ἐγένοντο
 ἀκτῆ Πουτομέδοντος ἄθλα·
 καὶ Νεμέα τρις ἐνίκησεν καὶ τετράκις ἄλλα
 Πελλάνα, δύο δ' ἐν Λυκαίῳ,
 καὶ Νεμέα, καὶ ἐν Αἰγίνα, κρατερῶ δ' Ἐπιδαύρῳ,
 καὶ Θήβα, Μεγάρων δὲ δάμῳ·
 ἐν δὲ Φλιουντεῖῳ σταδίῳ τά τε πέντε κρατήσας,
 ἠΰφραενεν μεγάλην Κόρινθον.*

Ex his titulis atque epigrammatis et ex iudicium commentariis (ὑπομνήμασι Plut. Sol. 11) catalogi conficiebantur, quibus qui victores singulis in certaminibus cuiusque anni renuntiati essent perscribebantur. Tales fuere Ὀλυμπιονῆκαι Hippiae sophistae, quem primum indicem Olympionicarum (Ὀλυμπιονικῶν ἀναγραφὴν) edidisse Plut. Num. 1 tradit, et Aristotelis Ὀλυμπιονῆκαι et Πυθιονῆκαι, quorum librorum prioris memoria plane intercidit (v. Rose Arist. pseudopigr. 547), alterius fragmenta aliquot partim in scholiis Pindari, partim ab aliis scriptoribus servata exstant (Aristot. ed. acad. Berol. t. v p. 1578). Praeterea in usum chronographorum abbreviati catalogi Olympionicarum confecti sunt, qui sola stadio victorum nomina, unde Olympiades singulae notabantur, continebant. Isthmionicarum quoque catalogi in scholiis Pind. I. i 11 (ἐν ταῖς Ἴσθμιονικῶν ἀναγραφαῖς) commemorantur, et Nemeonicarum indices a grammaticis Asclepiade et Didymo adhibitos esse scholia ad N. vi inscr. et N. viii inscr. testantur. Sed mature horum ludorum commentarios intercidisse tradit Pausanias vi 13, 8: *τετράκις γὰρ δὴ ἐν ἀνδράσι κατεμαχέσατο ὁ Τίσανδρος πύκτας ἐν Ὀλυμπίᾳ, τοσαῦται δὲ καὶ Πυθοὶ γερόνασιν αὐτῷ νῆκαι· Κορινθίοις δὲ οὐκ ἦν πω τηρικαῦτα οὐδὲ Ἀργείοις ἐς ἅπαντας ὑπομνήματα τοὺς Νέμεα νικῶντας.* Unde neque in scholiis Pindari de tempore, quo Isthmica et Nemeaea epinicia composita sint, quidquam certi relatum est, neque O. ix 123 ad lites grammaticorum dirimendas Isthmici catalogi adhibiti sunt. Denique ut quomodo isti catalogi confecti fuerint intellegas, Phlegontis Chronicorum locum a Photio bibl. cod. 97 p. 83 Bekk. servatum apponere expedit¹⁾: *ἐν τῇ ροῇ Ὀλυμπιάδι ἐνίκα Ἐκατόμνωσ Μιλήσιος στάδιον καὶ διανύλον [καὶ ὀπλίτην τρις], Ἐψικλῆς Σικωνῆσιος*

1) Confer quae supra p. LXXVII de hoc catalogo disputavimus.

δόλιχον, Γάτος Ῥωμαῖος δόλιχον, Ἀριστανυμίδας Κῆος πένταθλον, Ἰσίδωρος Ἀλεξανδρεὺς πάλην, ἄπτωτος¹⁾ περίοδον, Ἀτνάνας Ἴπποκράτους Ἀδραμυτίου [παῖς] πύξ, Σφοδρίας Σικυώνιος παγκράτιον, Σωσιγένης Ἀσιανὸς παίδων στάδιον, Ἀπολλοφάνης Κυπαρισσιεὺς παίδων πάλην, Σωτήριχος Ἠλεῖος παίδων πύξ, Κάλας Ἠλεῖος παίδων παγκράτιον, Ἐκατόμυως Μιλήσιος ὀπλίτην (οὗτος ἐν τῇ αὐτῇ τὰ τρία ἐστεφανώθη, στάδιον δίαυλον ὀπλίτην), Ἀριστόλοχος ὁ Ἠλεῖος τέθριππον, Ἀγήμονος Ἠλείου κέλης, Ἑλλανίκου Ἠλείου συνωρίς, τοῦ αὐτοῦ πωλικὸν τέθριππον, Κλητία Ἠλείου πωλικὴ συνωρίς, Καλλίππου Πηλίου πωλικὸς κέλης.

Ut ad ludos redeam, renuntiationem victoris epinicia in loco, quo victoria reportata erat, ipso agenda sequebantur. Sodales enim et amici victorem 'eheu victor' clamantes in deversorium suum prosequiebantur, sub vesperum eum pompam ad aram Iovis ducentem et deo gratias agentem comitabantur, denique vesperi lautis epulis et canoro convivio ab eo excipiebantur. Atque primum victorem diis pro beneficio accepto sacra fecisse cum pietas Graecorum et analogia ceterarum victoriarum²⁾ probabile reddunt, tum disertim scholia Pind. O. v 7 testantur: οἱ γὰρ νικῶντες ἔθνον ἐν τοῖς ἕξ βωμοῖς. De tota autem festivitate, pompa vespertina, sacrificiis, epulis, locupletissimus est testis Pindarus ipse O. ix 1—4. x 73—77. N. vi 42 sq., quibus cum locis conferas quae de Alcibiade refert Athenaeus p. 3 Ἀλκιβιάδης Ὀλύμπια νικήσας ἄρματι . . . θύσας Ὀλυμπίῳ Διὶ τὴν πανήγυριν ἄπασαν εἰστίασε.³⁾ De caenaculo vero Olympico exstat locus classicus Pausaniae v 15, 12: ἔστι δὲ καὶ ἐστιατόριον Ἠλείοις . . . τοὺς δὲ τὰ Ὀλύμπια νικῶντας ἐστιῶσιν ἐν τούτῳ τῷ οἴκηματι. Denique in pompa, cum carmen in victoriam modo reportatam nondum compositum erat, in vulgaribus acclamationibus fere acquiescebant et in vetere carmine epinicio Archilochi cantando

ὦ καλλίνικε χαῖρ' ἄναξ Ἡράκλεες,
αὐτός τε καὶ Ἴόλαος αἰχμητὰ δύο,
ὦ καλλίνικε χαῖρ' ἄναξ Ἡράκλεες,

quod carmen cum in Herculem eiusque aurigam Iolaum factum esset, etiam ad alias victorias translatum esse Pindarus ipse O. ix i tradit. Etiam accuratius scholia ad h. l. et N. III 1 pompam exponunt sub vesperum cum tibicine ad aram Iovis factam esse et

1) Ἄπτωτος Bekker; ego ἄπτωτος περίοδον appositionem esse iudico praecedentis nominis.

2) Cf. Krause Olympia 92 f.

3) Ex Andoc. in Alcib. 29 elucet pompas singulorum victorum (τὰ πομπεῖα) ante communem civitatis legatorum (τὴν πομπὴν τὴν κοινὴν) factam esse.

choro victorem canendo praeivisse. Interdum tamen accidisse videtur, ut poeta iam ad hanc pompam peculiare carmen componeret, quem in numerum carmina O. VIII. P. VI. VII equidem refero, alii etiam O. XI referendum esse censent.

Maiores et splendidiore festivitates factae sunt victore in patriam reduce. Namque non solum pater eius et cognati, sed omnis civitas laeta eum salutabant domumque deducebant. Victoriae enim laudis omnis civitas consors facta est, unde et victor, cum renuntiabatur, patriam simul renuntiatam voluit, et Solon legislator sapientissimus Atheniensium lege sanxit, ut si quis civium Olympia vicisset, quadringentarum, si Isthmia, centum drachmarum praemium ex publico aerario acciperet.¹⁾ Itaque scholiasta ad P. v 35 victorem suam patriam coronare dicit, et Xenophon memor. III 7, 1 si quis coronarios ludos obiret, non solum suam sed etiam patriae gloriam augere praedicat: *εἰ τις ἰκανὸς ὢν τοὺς στεφανίτας ἀγῶνας νικᾷν καὶ διὰ τοῦτο αὐτός τε τιμᾶσθαι καὶ τὴν πατρίδα ἐν τῇ Ἑλλάδι εὐδοκιμωτέραν ποιεῖν, μὴ θέλοι ἀγωνίζεσθαι, ποῖόν τινα τοῦτον νομίξοις ἂν τὸν ἄνδρα εἶναι;* Qua de causa cum omnes cives tum gentiles et amici victorem redeuntem et si equis vicerat curru patriam urbem intrantem²⁾ plausu excipiebant et ovantes ad templum vel aram, ubi coronam partam depositurus erat, comitabantur.³⁾ Neque intra plausus et acclamationes illi se continebant, sed carmina concinentes victoris virtutem praedicabant et urbis deam patronam, ut propitia victoriam pompam acciperet, precabantur (O. v. P. XII). Praeterea partim victor, si opibus affuebat, partim gentiles eius lautum convivium ut in aliis victoriis⁴⁾, sic in his quoque gymniciis apparare solebant (O. I. N. I. IX. P. XI). His autem in conviviis, ubi sacris operati erant, praesentem victoriam et si quas alias ante aut ipse aut gentiles eius reportaverant laudibus efferebant et decora urbis cum historica tum mythica praedicantes publicas ferias agebant. Hoc quoque haud raro factum est, ut sub vesperum amici ad domum victoris convenirent et ante fores eius epinicia carmina ad instar epithalamiorum cantarent (N. I. I. VIII). Adeo autem studium victoriam epiniciis illustrandi percrebuit, ut eandem victoriam plus semel celebrarent (O. II et III. P. IV et V)

1) Plut. Sol. 23. Diog. I 55.

2) N. IX 4. Dio Cass. 63, 20.

3) Eodem pertinet quod statuam victoris Olympiae erigendam civitas curavit, cuius rei exemplum praebet titulus Olympicus n. 229, Arch. Zeit. 1879: *ὁ δῆμος ὁ Ἐρυθραίων Ἐπιθέρηση Μητροδώρου νικήσαντα ἄνδρας πυγμῆν Ὀλύμπια δις καὶ τὴν περιόδον.*

4) Confer sodes Platonis atque Xenophontis symposia et Plutarchi quaest. conv. II 4, 1.

et si tempus reditus victoris epiniciis agendis minus idoneum erat, postea commodam occasionem agendi epinicia quaererent (P. III. N. 1), quin etiam redeuntibus ludorum diebus epinicia iterarent (N. III. I. II).

De carminum epiniciorum actu.

Epinicium ad carmen pangendum victor eiusque cognati poetam aut precibus adibant aut, quod usu veniebat, mercede (*μισθῶ*) conducebant (P. II 67. XI 41. I. II 1—11).¹⁾ Neque hanc ob rem mercennaria opera poetae quacque despectui esset digna habebatur, quandoquidem poetam non alia lege teneri Graeci volebant quam statuarium, quem ut statua marmore aut aere facta famam rei bene gestae propagaret omnes omnium aetatum homines mercede conduxerunt et conducunt. Inter eos autem poetas, qui quinto saeculo a. Chr. florebant, nemo pulchriora epinicia facere existimabatur quam Pindarus, qui cum et regum optimatiumque rebus faveret et natura ad grande et magnificum dicendi genus natus esse videretur, undique ut festivitatem victorialem sua Musa illustraret adducebatur. Quamquam non deerant aemuli cum alii tum Simonides et Bacchylides, quos Thebanus vates iusto maiore simultate et superbia insectabatur (O. II 96. P. I 45. II 81 ss. N. III 82). Neque tum primum epiniciis carminibus victores ornare coeperunt; namque ut Archilochi carmen in Herculem victorem et veteres modos in curules victorias Castoris et Iolai factos (*νόμον ἀρχαίειον καὶ Ἰππειον*) praetermittam, Pindarus ipse Aeginetas poetas, qui maiores eorum quos ipse laudabat cecinissent, Timocritum et Euphanem commemorat (N. IV 13. 89. I. IV 45).

Iam ut de forma epiniciorum disseram, et rerum natura, quod non unus aliquis sed multi gaudio exultabant, et consuetudo temporis, quod pompis et concentibus tum magis quam rhapsodis et fidicinum solitaria arte delectabantur, secum ferebant, ut epinicia carmina choro cantanda destinarentur. Atque disertim nonnullis in carminibus, ut O. IV 10. VI 18. 98. VIII 10. XIV 14. P. III 73. V 22. 103. VIII 20. 70. N. III 5. 66. IX 50. I. VI 58. VIII 2. 4, chori vel comissionis (*κῶμον*) et cantorum, fortasse etiam chorodidascali (O. VI 88. I. II 47) poeta ipse mentionem fecit, omnia autem epinicia a choro cantata esse grammatici pro certo ac concesso

1) Quin etiam de ambitu carminis inter victorem et poetam convenisse recte statuit Drachmann, unde longiora carmina regum et curulium victoriarum sunt quam puerorum et gymnycorum ludorum.

posuerunt.¹⁾ Nihilominus ita Pindarus sententias in suis epiniciis conformavit, tamquam non chorus, sed poeta ipse verba faceret, quod ut satis excusationis habebat, sicubi poeta choro praeerat vel saltem fidibus ei succinebat, ita mirum non videri non poterat, si poeta festivitati non intererat, sed e longinquo versus choro cantandos miserat. At facta plus valent quam ratiocinationes, atque hanc profecto sibi legem Pindarus scripsit ubivis observandam, ut quidquid forma primae personae eloqueretur, semet ipsum spectaret non chorum, nisi quatenus sua causa eadem atque chori esset. Hoc autem ita instituisse videtur, quod cum Alcaei superiorumque poetarum lyricorum vestigia legeret, chorum non suas ipsius partes tueri, sed inferiore munere interpretis poetae sententiarum esse voluit. Neque ego is sum, qui hoc nomine Pindarum laudem atque defendam, immo prorsus eum mimica arte et qua Attici poetae florebant facultate alienam personam induendi caruisse fateor.

Carminis faciendi copiam fecerunt cum victoriae felicitas atque victoris in certamine ineundo virtus aliptaeque experientia probata institutio, tum gentis et patriae decora, quorum memoria nova victoria resuscitabatur. Hinc factum est, ut plerisque epiniciis poetae fabulam aliquam insererent, quae cum partim ex historia fabulari patriae victoris sumpta esset, partim cum ludis, quibus quaeque victoria reportata erat, cohaereret, carminis quasi umbilicum (*ὀμφαλόν*) efficiebat. His vero fabulis eo magis poetae operam navabant et homines aures praebebant, quod ex antiquis temporibus Graeci adsueti erant, ut in sacris feriisque deorum, quas epinicia imitabantur, post praedicationem divinorum numinum laudes hominum heroumque patriorum (*κλέα ἀνδρῶν*) audirent.²⁾

Perfecta oda (*ὥδῃ τελεία*) cum tribus partibus constet, verbis poetae, musicis modis, motibus chori, iam nobis quaerendum est, quae in Pindari epiniciis musicae et saltationis partes fuerint. Sed brevissimi in hac parte erimus, quoniam de potissima parte musicae artis, de numeris dioc et harmoniis, iam in altero libro horum Prolegomenorum disseruimus, de modis autem musicis et chori motibus fere nihil certi et quod rem ante oculos nobis ponat compertum habemus. Nam notas musicas primorum versuum carminis P. I a

1) Vide schol. O. vi 148. ix 163. P. ii 6. v 24. 96. 138. vi 1. viii 79. N. iv 14. l. vii 51.

2) Hanc opportunitatem mythos carminibus epiniciis inserendi egregie illustravit et contra subtiles rationes Boeckhii recentiorumque interpretum defendit Drachmannus in libro Danice scripto, sed partim latina oratione alienigenis hominibus patefacto De recentiorum interpretatione Pindarica, Kopenhagen 1891.

Kirchero editas a falsario factas esse neque quidquam auxilii praebere ad veterem melodiam Pindaricam restituendam persuasum equidem habeo. Instrumentorum vero musicorum poeta, cum omnia epinicia cantari et accantari vellet et nullum, ne epistolari quidem carmine P. III excepto, ad legendum solum destinaret, saepenumero mentionem iniecit, sed ex iis locis paene nihil didicimus, nisi cantorum vocibus partim tibiis (O. I. 18. v 19. IX 13), partim fidibus (*φόρμιγγι* O. II 52. P. I 1. 97. II 71. IV 296. N. IV 5. 44. v 24, *λύρα* O. II 52. P. VIII 31. x 21. XI 7), partim tibiis et fidibus (O. III 8. VII 12. x 93. P. x 39. N. IX 8. I. v 27; cf. Eur. Herc. 683) adcantatum esse. Quid? quod ex his locis ne hoc quidem certe concludi potest, in iis carminibus, in quibus solae tibiae commemorantur, fidibus nullum locum fuisse, quandoquidem in eodem carmine N. III poeta primum solius lyrae (v. 12), deinde solarum tiliarum (v. 79) mentionem fecit similiterque O. x 84 et 94, unde Ernestus Graf in subtilissimo libro de Graecorum veterum re musica p. 40 non singularem, sed sollemnem fuisse instrumentorum coniunctorum usum. Conventus autem tiliarum et cithararum, quae *συναυλία* audiebat, imprimis in prosodiis suum locum habuisse videtur, quoniam, ut Theodorus Reinach, corresp. hell. 1894 p. 604 docte exposuit, et in paeane prosodiaco Delphico nuper in lucem protracto eum usurpatum esse versus 5 sq. docent

*λιγὸν δὲ λατὸς βρέμων αἰόλοις μέλεσιν ᾄδαν κρέκει,
χρυσέα δ' ἀδύθρονος κίθαρις ὕμνοισιν ἀναμέλπεται,*

et in zophoro septentrionali aedis Minervae Atheniensis aequae atque in vasculo antiquarii Berolinensis n. 1686 tibicines et fidicines pompales repraesentati sunt.

De motibus chori in epiniciis canendis subtiliora quaedam expiscatus esse sibi videtur Eduardus Boehmer, Pindars sicilische Oden, Bonn 1891, quem librum ut ipsi excutiant qui plura de difficili hac re noscere velint, rogatos velim. Ipse ne hoc quidem certum esse duco chorum in hemichoria semper divisum et ab uno hemichorio stropham, ab altero antistropham, ab universo choro epodum cantatas esse. Multum enim in hac re Pindarus a scenicis poetis Atticis differt, quod illi non solum fine strophae sententiam fere concludebant, sed etiam nonnunquam ut strophae et antistrophae similitudine sententiarum, quin adeo verborum sibi responderent curabant, contra Pindarus saepenumero in fine strophae et antistrophae nullam, ne minimam quidem interpunctionem posuit. Quodsi nihilominus Pindaricorum carminum strophae et antistrophae inter

hemichoria distribuebantur, poeta parum hanc partitionem sua arte adiuvit et illustravit. Quod vero Mezgerus in suis commentariis Westphalii specioso invento¹⁾ confisus Pindarum sua carmina ad amussim Terpandreorum nomorum in septem partes, ἀρχὰν μεταρχὰν κατατροπὰν ὀμφαλὸν μετακατατροπὰν σφραγίδα ἐπίλογον, divisisse credit, hoc metrica forma carminum adeo non confirmatum est, ut nova pars raro cum initio strophæ, plerumque media in strophæ, atque etiam non semel medio in versu initium capiat. Qua de causa somnia hæc ego esse ratus, neque in argumentis singulorum carminum neque in commentariis quidquam isti invento tribui. Sed illud recte observasse mihi videor, Pindarum provecta ætate carmina sua cum alia, tum dactylo-epitritica ita disposuisse, ut singulas pericopas ex strophæ antistrophæ epodo constantes orbe sententiarum perfecto includeret, quam rem exemplis comprobavi in argumento carminis O. XIII extremo. Utrum autem hæc ars cum motibus orchesticis cohaereat, an ex maiore intervallo, quo singulas pericopas inter se distare poeta voluerit, explicandum sit, in medio equidem relinquo.

Denique motus singulorum carminum Pindari ita inter se discrepavisse moneo, ut alia essent carmina embateria, quæ chorus, dum in pompa procederet, cantaret, ut O. v. vi. xi. xiv. P. vi. viii. xii. N. ii. ix et prosodiorum fragmenta 87—90. 92—93, alia hyporchematica ita cantata, ut ad vocem cantorum alii tripudiarent, ut O. ii. P. v et dithyramborum hyporchematumque fragmenta 75. 105. 107. 108, alia denique stasima a choro stante (P. iv 2) vel accubante cantanda neque cum ullis corporis motibus agenda, quo in numero pleraque epinicia Pindari fuisse equidem persuasum habeo. Non nihil etiam ad metricam formam et sententiarum verborumque delectum referre cognovi, utrum puerorum (παίδων) an virorum (ἀνδρῶν) chorus esset. Sed de his et similibus rebus in universum disserere parum fructuosum esse videtur, qua de causa in commentariolis introductoriiis, quos singulis carminibus præmisimus, ad has quaestiones passim redibimus.

1) Westphal, Die nach terpandrischer Compositionsform gegliederten Chorlieder, in Prolegomenis zu Aeschylus, Leipzig 1869. Libris de hac quaestione a me in hist. lit. graec. 150, allatis adde Le odi di Pindaro dichiarate e tradotte da Fraccaroli, Verona 1894, cap. II.

IV.

DE VITA PINDARI.

A.

Vita ex scholiis Ambrosianis excerpta.

Πίνδαρος ὁ ποιητὴς Θηβαῖος ἦν ἐκ Κυνοκεφάλων (κώμη δὲ ἐστὶ
 Θηβαϊκή), υἱὸς δὲ Δαιφάντου, κατὰ δ' ἐνίους Παρώνδα. ἐνιοὶ δὲ
 Σκοπελίνου αὐτὸν γενεαλογοῦσι, τινὲς δὲ τὸν Σκοπελίνον πατρῶον
 αὐτοῦ γενέσθαι καὶ ἀλλήτην ὄντα τὴν τέχνην διδάξει. μητρὸς δὲ
 5 Κλεοδίκης· οἱ δὲ Κληδίκης γράφουσι· παῖς δὲ ὢν ὁ Πίνδαρος, ὡς
 Χαμαιλέων καὶ Ἴστρος φασί, περὶ τὸν Ἑλικῶνα θηρῶντα αὐτὸν ὑπὸ
 πολλοῦ καμάτου εἰς ὕπνον κατενεχθῆναι, κοιμωμένου δὲ αὐτοῦ μέ-
 λισσαν τῷ στόματι προσκαθίσασαν κηρία ποιῆσαι. οἱ δὲ φασιν ὅτι
 ὄναρ εἶδεν, ὡς μέλιτος καὶ κηροῦ πλήρης εἶναι αὐτοῦ τὸ στόμα, καὶ
 10 ἐπὶ ποιητικὴν ἐτρόπη. διδάσκαλον δὲ αὐτοῦ Ἀθήνησιν οἱ μὲν Ἀγα-
 θοκλέα, οἱ δὲ Ἀπολλόδωρον λέγουσιν, ὃν καὶ προϊστάμενον κυκλίων
 χορῶν ἀποδημοῦντα πιστεῦσαι τὴν διδασκαλίαν τῷ Πινδάρῳ παιδί
 ὄντι, τὸν δὲ εὖ διακοσμήσαντα διαβόητον γενέσθαι. ἔρεισμα δὲ τῆς
 Ἑλλάδος εἰπὼν Ἀθήνας ἐξημιώθη ὑπὸ Θηβαίων χιλίας δραχμῆς, ἃς
 15 ἐξέτισαν ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀθηναῖοι. ἦν δὲ οὐ μόνον εὐφυῆς ποιητὴς
 ἀλλὰ καὶ ἄνθρωπος θεοφιλῆς. ὁ γοῦν Πάν ὁ θεὸς ὤφθη μεταξὺ
 τοῦ Κιθαιρῶνος καὶ τοῦ Ἑλικῶνος ἄδων παιᾶνα Πινδάρου· διὸ καὶ
 ἄσμα ἐποίησεν εἰς τὸν θεόν, ἐν ᾧ χάριν ὁμολογεῖ τῆς τιμῆς αὐτῷ,
 οὗ ἡ ἀρχὴ ὦ Πάν Πάν Ἀρκαδίας μεδέων καὶ σεμνῶν ἀδύτων
 20 φύλαξ. ἀλλὰ καὶ ἡ Δημήτηρ ὄναρ ἐπιστάσα αὐτῷ ἐμέμψατο, ὅτι
 μόνην τῶν θεῶν οὐχ ὕμνησεν· ὁ δὲ εἰς αὐτὴν ἐποίησε ποίημα, οὗ
 ἡ ἀρχὴ Πότνια θεσμοφόρε χρυσάνιον. ἀλλὰ καὶ βωμὸν ἀμφο-
 τέρων τῶν θεῶν πρὸ τῆς οἰκίας τῆς ἰδίας ἰδρύσατο. Πανσανίου δὲ
 τοῦ Λακεδαιμονίου βασιλέως ἐμπιπρῶντος τὰς Θήβας ἐπέγραψέ τις
 25 τῇ οἰκίᾳ Πινδάρου τοῦ μουσοποιοῦ τὴν στέγην μὴ καίετε·
 καὶ οὕτως μόνη ἀπόρθητος ἐμεινεν· καὶ ἐστὶ τὸ νῦν ἐν Θήβαις πρυτα-
 νεῖον. ἀλλὰ καὶ ἐν Δελφοῖς ὁ προφήτης μέλλων κλείειν τὸν νεῶν
 κηρύσσει καθ' ἡμέραν. Πίνδαρος ὁ μουσοποιὸς παρίτω πρὸς
 τὸ δεῖπνον τῷ θεῷ. καὶ γὰρ ἐν τῇ τῶν Πυθίων ἑορτῇ ἐγεννήθη,
 30 ὡς αὐτὸς φησὶ Πενταετηρῆς ἑορτὰ βουπομπῶς ἐν ᾧ πρῶτον
 εὐνάσθη ἀραπατὸς ὑπὸ σπαργάνοις. λέγεται δὲ θεωροῖς ἀπι-
 οῦσιν εἰς Ἀμμωνος αἰτήσαι Πίνδαρος τὸ ἐν ἀνθρώποις ἄριστον καὶ

Inscr. Βίος Πινδάρου in cod. A, cuius notitiam humanitati Drachmanni
 debeo. — 4 μητρὸς . . . θηρῶντα A, om. Vrat. Boeckh. — 15 Ἀθηναῖοι ex Ἀθη-
 ναίοις corr. A — 22. cf. Paus. ix 23, 3. — 28. cf. schol. P. iii 137. — 32. Πινδάρῳ A

ἀποθανεῖν ἐν ἐκείνῳ τῷ ἐνιαυτῷ. ἐπέβαλε δὲ τοῖς χρόνοις Σιμωνίδου, ἢ νεώτερος πρεσβυτέρῳ· τῶν γοῦν αὐτῶν μέμνηται ἀμφότεροι πράξεων. καὶ γὰρ Σιμωνίδης τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν γέγραφε, καὶ Πίνδαρος μέμνηται τῆς ἑκατομυρίας βασιλείας. ἀλλὰ καὶ ἀμφότεροι παρὰ Ἰέρωνι τῷ Συρακουσίων τυράννῳ γεγένηται, γήμας 5 δὲ Μεγάκλειαν τὴν Λυσιθέου καὶ Καλλίνης ἔσχεν υἱὸν Δαίφρανον, ᾧ καὶ δαφνηφορικὸν ἄσμα ἔγραψεν, καὶ θυγατέρας δύο Πρωτομάχην καὶ Εὐμητιν. γέγραφε δὲ βιβλία ἑπτακαίδεκα· ὕμνους, παιᾶνας, διθυράμβων β', προσοδίων β', φέρεται δὲ καὶ παρθενίων β', καὶ γ' ὃ ἐπιγράφεται κεχωρισμένων παρθενίων, ὑπορχημάτων β', ἐγκώμια, 10 θρήνους, ἐπινίκων δ'. φέρεται δὲ ἐπίγραμμα ἐπὶ τῇ τελευτῇ αὐτοῦ τὸδε·

Ἡ μάλα Πρωτομάχα τε καὶ Εὐμητις λιγύφωνοι
Πινδάρου ἔκλαυσαν θυγατέρες πινυταί,
Ἄρροθεν ἦμος ἵκοντο κομίζουσ' ἐνδόθι κρωσσοῦ 15
λείψαν' ἀπὸ ξείνης ἀθρόα πυρκαϊῆς.

Πινδάρου ἀποφθέγματα.

Πίνδαρος ὁ μελοποιὸς ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος, τί πρόνοιος ὀξύτερον, εἶπε, διαβολή.

Παραγενόμενος δὲ εἰς Δελφοὺς καὶ ἐρωτώμενος, τί πάρεστι θύσων τῷ Ἀπόλλωνι, εἶπε, παιᾶνα. 20

Ἐπερωτηθεὶς πάλιν, διὰ τί Σιμωνίδης πρὸς τοὺς τυράννους ἀπεδήμησεν εἰς Σικελίαν, αὐτὸς δὲ οὐ θέλει, ὅτι βούλομαι, εἶπεν, ἐμαυτῷ ζῆν, οὐκ ἄλλῳ.

Ἐρωτηθεὶς δὲ διὰ τί τῷ εὖ πράττοντι τὴν θυγατέρα οὐ δίδωσιν, οὐ μόνον δεῖσθαι, φησὶν, εὖ πράττοντος, ἀλλὰ καὶ πράξοντος εἶναι. 25

Ἐρωτηθεὶς πάλιν ὑπὸ τινος, διὰ τί μέλη γράφων ἄδειν οὐκ ἐπίσταται, εἶπεν· καὶ γὰρ οἱ ναυπηγοὶ πηδάλια κατασκευάζοντες κυβερνήων οὐκ ἐπίστανται.

Τοὺς φυσιολογοῦντας ἔφη ἀτελεῆ σοφίας δρέπειν καρπὸν.

4. Κάδμου cod.: Καμβύσου con. Boeckh, Λαρείου con. Schneider, Ξέρξου con. Westermann. — 6. Δαίφρανον A — 8 ss. cf. Hiller, Herm. 21, 357 ss. — 9. προσοδίων ex προσοδίων corr. A — 10. ἐπιγράφεται con. Boeckh: ἐπιγράφει A; cf. schol. N. ix in. — 14. ἑκ. πιν. Πινδ. θυγ. A, transp. Gerhard. — 20 sq. cf. Philod. de mus. p. 89, 10 ed. Kemke: ὅτι διὰ τῶν ποιημάτων ἄλλον γίνεται ἡ τιμή, βραχέϊαν δὲ τὸ μέλος ἔχει πρόσθεσιν· καὶ τὸν Πίνδαρον οὕτω νομίζειν, ὅτι ἔφη θύσων πο(ήσεσ)θαι διθυράμβων. — 22. ὅτι: ὅτι οὐ A — 24. τί οὐ A — 25. πράξαντος Eust. vit. Pind. et A corr. m. pr. — 26 sq. cf. schol. ad O. vi 148, Stzb. d. b. Ak. 1895 p. 23 sq. — 29. ultimum apophthegma excerpit Stob. flor. 80, 4; v. fr. 209. Idem Stobaeus ex pleniore collectione apophthegmatum affert flor. 11, 3 (18 He.): fr. 205, flor. 94, 22; fr. 214, flor. 111, 12; fr. 234, flor. 126, 2; fr. 160, flor. 43, 112.

B.

Vita metrica ex Eustathii vita Pind. excerpta.

- Πίνδαρον ὑψαγόρην Καδμηίδος οὔδει Θήβης
 Κλειδίκη εὐνηθείσαι μενεπολέμῳ Δαϊφάντῳ
 γείνατο, ναιετάουσα Κυνὸς κεφαλῆς παρὰ χώρῳ,
 οὐκ οἶον· ἄμα τῷ καὶ Ἐρίτιμον εἰδότα θήρης,
 5 εἰδότα πνυμαχίης τε παλαισμοσύνης τ' ἀλεγεινῆς.
 τὸν μὲν, ὅτε κνώσσοντα ποτὶ χθόνα κάτθετο μήτηρ
 εἰσέτι παιδὸν ἐόντα, μέλισσά τις ὡς ἐπὶ σίμβλῳ
 χεῖλεσι νηπιάχοισι τιθαιβώσσουσα ποτᾶτο.
 τῷ δὲ λιγυφθόγγων ἐπέων μελέων θ' ὑποθήμων
 10 ἐπλετο διὰ Κόρινθα, θεμείλια δ' ὤπασε μύθων
 τοπρωτῶν· μετὰ τὴν δ' Ἀγαθοκλέος ἔμμορεν ἀδῆς,
 ὅς φά <τέ> οἱ κατέδειξεν ὁδὸν καὶ μέτρον ἀοιδῆς.
 εὐτε δ' Ἀλεξάνδροιο Φιλιππιάδαο μενοινῆ
 Καδμείων ἀφίκοντο Μακηδόνες ἄστεα Πέρσαι,
 15 Πινδαρέων μεγάρων οὐχ ἤψατο θεσπιδαῆς πύρ.
 ἀλλὰ τὸ μὲν μετόπισθεν. ἔτι ζῶντι δ' ἀοιδῷ
 Φοῖβος ἄναξ ἐκέλευσε πολυχρύσου παρὰ Πυθούς
 ἦια καὶ μέθυ λαρὸν ἀεὶ Θήβηνδε κομίζειν.
 καὶ μέλος, ὡς ἐνέπουσιν, ἐν οὔρεσιν ἠύκερος Πᾶν
 20 Πινδάρων αἶδεν ἄειδε καὶ οὐκ ἐμέγηρεν ἀείδων.
 ἦμος δ' ἐν Μαραθῶνι καὶ ἐν Σαλαμῖνι παρῆσταν
 αἰναρέται Πέρσαι μετὰ Δάτιδος ἀγριοφώνου,
 τῆμος ἔτι ζώεσκεν, ὅτ' Αἰσχύλος ἦν ἐν Ἀθήναις.
 τῷ δὲ Τιμοξείνῃ παρελέξατο, διὰ γυναικῶν,
 25 ἢ τέκεν Εὐμητιν μεγαλήτορα καὶ Δαῖφραντον,
 Πρωτομάχην δ' ἐπὶ τοῖσιν. ἐμελψε δὲ κῦδος ἀγώνων
 τῶν πισύρων, μακάρων παιήνας, ἐν δέ τε θρήνους,
 καὶ μέλος ὀρχηθμοῖο, θεῶν τ' ἔρικυδέας ὕμνους,
 ἠδὲ μελιφθόγγων μελεδήματα παρθενικάων.
 30 τοῖος ἔων καὶ τόσσα παθῶν καὶ τόσσα τελέσσας
 κάτθανεν, ὀγδώκοντα τελειομένων ἐνιαυτῶν.

1. Var. lect. huius metricae vitae ex cod. Med. 32, 35 (Q) exscripsit Abel Rh. M. 34, 369; cf. Ludwich ibid. p. 357 ss. — 12. κατέλεξεν codd. — 27. ἐν δε τε θρήνους em. Schneidewin, ἐν δὲ θρονισμούς coni. Bergk, ἐν δεδαγμένος et ἀναδεγμένος codd.; de metrico vitio quo emendationes propositas laborare dicit Ludwich v. Rh. M. 34, 366.

C.

Vita ex Eustathii commentariis Pindaricis (ἐκ Πινδαρικῶν
παρεκβολῶν) excerpta.

Τοιοῦτος δὲ ὦν τὴν ποιήσιν, ὡς ἀμυδρότατα ὑπογράψαι τὸν ἄνδρα (χρῶσαι γὰρ τὸ σκιαγράφημα τοῦτο εἰς ἐντελὲς εἶη ἂν πάνυ ἐργῶδες), ἐπιμελέηται ὑπὸ τῶν παλαιῶν καὶ εἰς γένους ἀναγραφὴν τὴν κατὰ τε Πλούταρχον καὶ ἑτέρους, παρ' οἷς φέρεται ὅτι κώμη Θηβαίων οἱ Κυνοκέφαλοι. ἐκ ταύτης οἱ τοῦ σοφοῦ τοῦδε γενέτορες, 5 πατήρ μὲν Παγώνδας ὀνοματικῶ τύπῳ Βοιωτῶ κατὰ τὸ Ἐπαμεινώνας, Κρεώνδας· κατὰ δὲ τινὰς Δαΐφάντων ἢ Σκοπελίνου ἀύλητοῦ καὶ Μυρτοῦς. ὅς δὴ Σκοπελῖνος τὴν ἀύλητικὴν διδάξας τὸν παῖδα, ἐπεὶ φασὶν εἶδεν αὐτὸν μείζονος ἕξεως φύντα ἤπερ ὑπ' αὐτῷ τελειωθῆναι, παρέδωκεν εἰς μάθησιν μελοποιῶ, τῷ περιαιδομένῳ Λάσῳ τῷ 10 Ἑρμιονεῖ, παρ' ᾧ ἐπαιδεύθη τὴν λυρικὴν. ἔνιοι δὲ τὸν αὐτὸν ἔφασαν διωνυμίας λόγῳ Σκοπελίνου καὶ Δαΐφαντος λέγεσθαι. ἄλλοι δὲ πάτρων Πινδάρου εἴτε πατρῶν τὸν Σκοπελῖνον εἶπον γενέσθαι. εἰσὶ δ' οὐ καὶ οὐ Μυρτώ, ἀλλὰ Κλεοδίην, ἣ κατὰ συναίρεσιν Κλειδίην μητέρα τῷ Πινδάρῳ ἀναγράφουσι, γενομένῳ ἐπὶ ἄρχοντος 15 Βίωνος κατὰ τοὺς χρόνους Αἰσχύλου, ᾧ καὶ συγγεγένηται, ὁμιλήσας καὶ ἀπονάμενός τι καὶ τῆς ἐκείνου μεγαλοφωνίας. τέθνηκε δὲ ὅτε τὰ Περσικὰ ἤμαξε, κατὰ τὴν ἕκτην καὶ ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα, ζήσας ἔτη ἕξ καὶ ἐξήκοντα, κατὰ δὲ ἐνίους ὀγδοήκοντα. ἔσχε δὲ φασὶ θυγατέρας δύο, Πρωτομάχην καὶ Εὐμητιν, καὶ υἱὸν δὲ Δαΐφαντον, 20 γήμας Μεγάκλειαν· ὦν δὴ θυγατέρων μέμνηται καὶ ἐπίγραμμα παλαιὸν ἐκεῖνο·

Ἡ μάλα Πρωτομάχη τε καὶ Εὐμητις λιγύφωνοι

Πινδάρου ἔκλαυσαν θυγατέρες πινυταί,

Ἄργόθεν ἤμος ἵκοντο κομίζουσ' ἔνδοθι κρωσσοῦ 25

λείψαν' ἀπὸ ξείνης ἀθρόα πυρκαϊῆς.

ἐν ᾧ δὴ ἐπιγράμματι οὐ δηλουμένου τοῦ πῶς ἐν Ἄργει θανὼν ὁ Πίνδαρος εἶτα εἰς τὴν πατρίδα ἐκεῖθεν ἐκομίσθη, ὅμως ἐστὶν ὑπονοῆσαι, ὅτι ἀπελθὼν εἰς τινὰ Πελοποννήσιον ἀγῶνα καὶ θανὼν κατ' αὐτὸ τὸ Ἄργος ἀπεδόθη ἐκεῖθεν πατρίδι νεκρός. τῷ δὲ ῥηθέντι 30 υἱῷ Δαΐφάντῳ καὶ δαφνηφορικὸν ἄσμα γράψαι λέγεται ὁ πατήρ, ὅς

1. Eustathii prolegomenorum quae antecedunt exhibet Abel, Scholia recentia in Pindari epinicia vol. I p. 3—17. — 16. Ἄβιονος cod., Βίωνος corr. Heyne, Ἄβρωνος con. Wilamowitz, Aristot. u. Athen II 302. 17 sq. ὅτε τὰ Περσικὰ ἤμαξεν transponenda sunt post συγγεγένηται. Diod. XI 26 ad Ol. 75, 2: τῶν δὲ μελοποιῶν Πίνδαρος ἦν ἀκμάζων κατὰ τοὺς τοὺς χρόνους. — 20. Δαΐφαντος cod. — 24. ἐκλ. πιν. Πινδ. θυγ. cod.; transp. Gerhard; Πινδαρίον θυγατρὸς vel Πινδαρία con. Unger. — 31. Διοφάντῳ cod.

φασι καὶ Σιμωνίδου ἤκουσε, νεώτερος μὲν ἐκείνου ὢν, πρεσβύτερος δὲ Βακχυλίδου. εἰπεῖν δὲ τοῦτο καὶ ἄλλως κατὰ τοὺς παλαιούς, ἐπέβαλε Πίνδαρος τοῖς χρόνοις Σιμωνίδου, ἢ νεώτερος πρεσβυτέρου. τῶν αὐτῶν γοῦν μέμνηται ἀμφοτέροι πρᾶξεων. ἀλλὰ καὶ
 5 παρὰ Ἰέρωνι τῷ Συρακουσίων τυράνῳ ἄμφω ἐγένοντο, ἀποδημήσαντες δηλαδὴ καθ' ἑτέρους καὶ αὐτοὶ σοφοὺς εἰς τὴν Σικελίαν. καὶ μὴν πρὸς τὸ ἱστορηθὲν τοῦτο διαφέρεσθαι δοκεῖ τὸ περιφερόμενον· λέγεται γὰρ ὅτι Πίνδαρος ἐρωτηθεὶς, διὰ τί Σιμωνίδης μὲν πρὸς τοὺς τυράννους ἀπεδήμησεν εἰς Σικελίαν, αὐτὸς δὲ οὐκ ἐθέλει, ἔφη·
 10 διότι βούλομαι ἔμαντῶ ζῆν, οὐκ ἄλλω.

ἄδεται δὲ καὶ ὡς εὐσεβῆς ἦν, τιμῶν Πάνα καὶ Ῥέαυ καὶ Απόλλωνα, καὶ ὅτι κατὰ τὴν τοῦ Ξέρξου διάβασιν ἠμαρξεν τὴν ἡλικίαν. διὰ δὲ τὸ θεοφιλῆς δόξαι καὶ τιμῆς πολλὴν περιουσίαν ἔσχευ ἐν Ἑλλησιν. Ἀπόλλων γοῦν οὕτω φασὶν αὐτὸν ἐπίλει, ὡς καὶ μερίδα
 15 λαμβάνειν ἐκ τῶν θυομένων ἐκείνῳ, καὶ τὸν ἱερέα δὲ βοᾶν ἐν ταῖς θυσίαις· Πίνδαρος ἐπὶ τὸ δεῖπνον τῷ θεῷ ἢ καὶ ἄλλως· Πίνδαρος ἴτω ἐπὶ τὸ δεῖπνον τοῦ θεοῦ. κατὰ δὲ ἄλλους ἐν Δελφοῖς κλείειν ὁ νεωκόρος μέλλων τὸν νεὼν κηρύσσει καθ' ἡμέραν· Πίνδαρος ὁ μουσοποιὸς παρίτω πρὸς τὸ δεῖπνον τῷ θεῷ.
 20 καὶ γὰρ ἐν τῇ τῶν Πυθίων ἑορτῇ ἐγεννήθη, ὡς δηλοῖ καὶ αὐτὸς εἰπών· Πενταετηρὶς ἑορτὰ βουπομπός, ἐν ἣ ἠ πρῶτον εὐνάσθην ἀγαπατὸς ἐν σπαργάνοις. [ὅ ἐστιν ἐλέχθην, ὡς ἀπὸ τοῦ βάζω, ἢ καὶ ἄλλως· εὐάσθην, εὐφημήθην, ὡς ἀπὸ τοῦ εὐάζω.]

λέγεται δὲ καὶ ὅτι ὁ Πάν μεταξὺ Κιθαιρώνοσ καὶ Ἐλικῶνοσ
 25 ὤφθη ἄδων παιᾶνα Πινδάρου. διὸ καὶ αὐτὸς ἄσμα ἐποίησεν, ἐν ᾧ χάριν αὐτῷ τῆσ τιμῆσ ἀνθομολογεῖται, οὐ ἀρχή· Ὡ Πάν Πάν, Ἀρκαδίας μεδέων καὶ σεμνῶν ἀδύτων φύλαξ. τῇ ἱστορίᾳ δὲ ταύτῃ μαρτυρεῖ καὶ ἐπίγραμμα παλαιὸν ἐκείνο·

Νεβρείων ὀπόσον σάλπιγξ ὑπερίαχεν αὐλῶν,
 30 τόσσον ὑπὲρ πάσασ ἐκραγε σεῖο χέλυσ,
 οὐδὲ μάτην ἀπαλοῖσ περὶ χεῖλεσιν ἐσμὸσ ἐκείνοσ
 ἔπλασε κηρόδετον, Πίνδαρε, σεῖο μέλι.
 μάρτυσ ὁ Μαινάλιοσ κερόεισ θεὸσ ὕμνον αἰείσασ
 τὸν σέο καὶ νομίωv λησάμενοσ δονάκων.

35 λέγει δὲ τὸ ἐπίγραμμα τοῦτο νεβρείουσ μὲν αὐλοῦσ τοὺσ ὡσ εἰκόσ· ἔξ ὀστέων ἐλάφου νεογνήσ. δηλον γάρ, ὡσ νεβρὸσ τὸ νεογιλὸν τῆσ ἐλάφου· ὡσ δὲ ἀπὸ ὀνειῶν ὀστων, οὕτω καὶ ἀπὸ νεβρείων αὐλοῖ

21. ἐβάσθην cod. — 22 sq. ὅ ἐστιν . . . εὐάζω scholium est ad ἐβάσθην et v. l. εὐάσθην. — 31. ἀπαλόσ cod. ἐκείνοσ ad tabulam vel signum aliquod refero.

ἐγίνοντο. ἡ δὲ χέλυσ, ὃ ἐστὶν ἡ κιθάρα, ἐξ ἀρχαιοτάτης κλήσεως κεκληρονόμηται εἰς φράσιν. ἦν γὰρ ὅτε ὄστρακον χέλυσος, ἤρουν χελώνης, εἰς κοίλωμα κιθάρας τῷ Ἑρμῇ ἐχρησίμευσεν, ὡς καὶ μετ' ὀλίγα γεγράφεται, καθ' οὗ ἐνταθεῖσαι χορδαὶ τὴν κιθάραν ἀπετέλεσαν. ὁ δὲ ἔσμος δηλοῖ μὲν τὴν βοτρυδὸν συνίξῃσιν τῶν μελισσῶν, ὧν ἐν 5 τοῖς κατωτέρω πλατεῖα μνήμη ἔσται. δασύνεται γὰρ ἀπὸ τοῦ ἕξω· κάθισμα γὰρ μελισσῶν ἢ λέξις δηλοῖ, καὶ συνιστᾷ τὸ δασὺ ἐνταῦθα πνεῦμα ὁ παρὰ Ἀριστοτέλει ἐν τῷ περὶ ζώων ἱστορίας ἀφεσμός. τὸ δὲ κηρόδειτον μέλι ἀφομοιοῦται πως τῷ παρ' Αἰσχύλῳ κηροπλάστῳ δόνακι, ὃς δηλοῖ τὸ σύριγγα. Μαινάλιος δὲ θεὸς ὁ Πάν ὡς Ἄρκα- 10 δικός. ἐν Μαινάλῳ γὰρ ἐτιμᾶτο, Ἀρκαδίας ὄρει. κερόεις δὲ ὁ αὐτός, ἐπεὶ κερασφόρος ἐπλάττετο, διὰ τὰς τῶν ὄρων ἐξοχὰς τὰς ὑψηλοτάτας, αἱ αὐταὶ μέρος εἰσὶ τοῦ παντός, εἰς ὃ μεταλαμβάνεται καὶ ὁ Πάν. ὅτι δὲ κέρατα ἔλεγοντο καὶ αἱ ὄρειναὶ ὑπεροχαί, δηλοῖ ὁ γράψας ὑψικέρατα πέτραν, τὴν καὶ ὑψηλὴν καὶ εἰς ὄξυ λήγουσαν. ὕμνον 15 δὲ αἰείσας ταυτὸν ἔστι τῷ ἕσας παιᾶνα, τὸν, ὡς δεδήλωται, Πινδαρικόν, εἰ καὶ ἄλλως ἕτεροῖόν τι παρὰ τὸν ὕμνον ὁ παιᾶν. δόνακες δὲ νόμιοι, τουτέστι φίλοι τοῖς νέμουσι· καὶ ὅλη σύριγγ' ἢ τῷ Πανὶ φίλη διὰ τὰς πνοὰς τῶν κατακόσμων ἀνέμων καὶ τοὺς ἐκείθεν συριγμούς, ἃ τῷ Πανὶ [παντὶ] φίλα εἰσὶ. καὶ οὕτω μὲν τὸ εἰρημένον 20 ἐπίγραμμα θεοφιλῆ ἐμφαίνει γενέσθαι τὸν Πίνδαρον.

λέγεται δὲ καὶ ὡς Δημήτηρ ὕναρ ποτὲ αὐτῷ ἐπιφανεῖσα ἐμέμψατο, εἰ μόνην θεῶν αὐτὴν οὐχ ὕμνησεν. ὁ δὲ καὶ εἰς αὐτὴν ἐποίησεν, ἀρξάμενος οὕτω. Πότνια θεεσμοφόρε. καὶ βωμὸν δὲ ἀμφοῖν πρὸ τῆς οἰκίας ἰδρύσατο. 25

Χαμαιλέων δὲ φασὶ καὶ Ἴστρος ἱστοροῦσιν, ὡς περὶ Ἑλικῶνα θηρῶντος αὐτοῦ καὶ καμάτῳ κατενεχθέντος εἰς ὕπνον, μέλισσα τῷ στόματι προσκαθίσασα κηρία ἐνέθετο· οἷ δὲ ὕναρ φασὶν ἰδεῖν αὐτόν, ὡς μέλιτος καὶ κηροῦ πλήρες αὐτῷ γέγονοι τὸ στόμα. καὶ οὕτως οἰωνισάμενος ἔπειτα εἰς ποιητικὴν ἐτράπη, καθηγησαμένων αὐτῷ τοῦ 30 μαθεῖν ἢ τοῦ Λάσου, ὡς εἴρηται, ἢ τοῦ Ἀθηναίου Ἀγαθοκλέους ἢ Ἀπολλοδώρου, ὃν φασὶ καὶ προιστάμενον κυκλίων χορῶν [καὶ] ἀποδημοῦντα πιστεῦσαι τὴν διδασκαλίαν Πινδάρῳ παιδὶ ὄντι· τὸν δὲ εὖ τὸ πιστωθὲν διακοσμήσαντα περιβοηθῆναι. τινὲς δὲ γε, ὡς κατωτέρω φηθήσεται, τὸ σημεῖον τῆς μελίσεως παιδὶ νεωτάτῳ ἔτι ὄντι 35 Πινδάρῳ ἐπιγενέσθαι ἱστοροῦσιν. ὅτι δὲ ἐν παλαιῷ ἐπιγράμματι κέται γοργῶς μνήμα τοῦ μελισσείου τοῦδε κηρίου, δεδήλωται ἀνωτέρω.

8. Arist. hist. anim. x 40 p. 624^a, 28. — 9. Aesch. Prom. 574. — 10. θεὸς coni. Schneidewin: θεὸς cod. — 19. fort. τῶν κατὰ κόσμον ἀνέμων. — 20. Πανὶ παντὶ cod. — 24. fabellam hanc de Cerere exornavit Paus. ix 23, 3. — 27. θεοῖσιν coni. Unger collato Paus. ix 23, 2. — 34. πιστεωθὲν coni. Westermann.

ἐχθρὰ δὲ φασὶ φρονούντων ἀλλήλοις Ἀθηναίων καὶ Θηβαίων, ἐπεὶ ἔγραψέ που· Ὡ ταὶ λιπαραὶ καὶ μεγαλοπόλιες Ἀθηναίαι, κατὰ δὲ τινὰς, ἐπεὶ ἔρεισμα Ἑλλάδος ἔφη τὰς Ἀθήνας, ἐξημίσωσαν αὐτὸν Θηβαῖοι χιλίαις δραγμαῖς, ἃς ἐξέτισαν ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀθηναῖοι
5 ὡς φιλαττικοῦ.

λέγεται δὲ καὶ ὡς Λάκωνες ἐμπρήσαντές ποτε Θήβας κατὰ μάχην, ἧς ἦρχε Πανσανίας ὁ σφῶν βασιλεὺς, ἀπέσχοντο μόνης τῆς οἰκίας τοῦ ποιητοῦ, ἰδόντες ἐπιγεγραμμένον τό·

Πινδάρου τοῦ μουσοποιοῦ τὴν στέγην μὴ καίετε.

10 τοῦτο δὲ φασὶ καὶ Ἀλέξανδρος μετὰ ταῦτα πεποίηκε. καὶ αὐτὸς γὰρ ἐμπρήσας Θήβας ἐφύλαξε τὴν οἰκίαν, ἣ καὶ εἰς πρυτανεῖον ὕστερον ἀπετελέσθη.

φέρεται δὲ λόγος, καὶ θεωροῦς ποτε ἀπίκντας εἰς Ἄμμωνος αἰτήσαι Πινδάρῳ οἷα φίλῳ τὸ ἐν ἀνθρώποις ἄριστον· καὶ θανεῖν
15 αὐτὸν ἐν ἐκείνῳ τῷ ἐνιαυτῷ. τοῦτο δὲ πάντως καὶ θανάτου ἐστὶ σέμνωμα, ὡς κολούοντος τὴν ἐν κακοῖς μακροτέραν βιοτήν. ὃ δὴ καὶ ἐπὶ τῶν κτισάντων τὸν Πυθοῖ ναὸν ἰστόρηται, οἱ τὸ ἔργον συντελεκότες θαύματος ἄξιον ὄν καὶ ἀγαθὸν μέγα ἑαυτοῖς θεόθεν αἰτησάμενοι, εἶτα ἔωθεν οὐκέτ' ἦσαν ὡς θανάτῳ ἀπεληλυθότες. καὶ
20 Κλέοβις δὲ καὶ Βίτων ὅμοια τῆς ὑπὲρ ἀγαθοῦ εὐχῆς ἀπάναντο. ἠνίκα ἐκείνοι τὴν μητέρα ἐπὶ ἀμάξης ἐλκύσαντες διὰ μέσης ἀγορᾶς εἰς νενομισμένην δημοτελεῖ θυσίαν (οἱ γὰρ ἱεροὶ βόες οὐ παρήσαν) ἔτυχον μὲν εὐχῆς μητροῦθεν ὡς ἐπὶ κρείττοσιν, αὐτοὶ δὲ προῦκαλέσαντο θάνατον, ὃς αὐτίκα ἐκείνων ἐλάβετο. ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὕτω
25 παρερρίφθη οὐδ' αὐτὰ εἰς κενόν.

τοῦ δὲ κατὰ Πίνδαρον γένους οὕτω πεζολογικῶς προενηνεγμένου φέρεται εἰς αὐτὸ καὶ δι' ἐπῶν παλαιῶν ταῦτα, οἷς ἐμφέρονται καὶ τινὰ ἐπέκεινα τῶν προειρημένων·

Πίνδαρον ὑψαγόρην Καδμηίδος οὐδεὶ Θήβης κ.τ.λ. (p. CII)

30 οὕτω δὲ καὶ τούτων ἡσμένων εἰς τὸ τοῦ ποιητοῦ γένος οὐκ ἀγλαφύρως, οἱ παλαιοὶ ἔξω τῶν ἐν τῇ Πινδαρικῇ βίβλῳ κειμένων γνωμικῶν ἀποφθεγμάτων προσιστοροῦσι καὶ τάδε. Πίνδαρος ἐρωτηθεὶς, τί πρίονος ὀξύτερον, εἶπε· διαβολή. Δελφόσε δὲ ἐρωτηθεὶς τί πάρεστι θύσων, παιᾶνα εἶπε· μονουονχὶ λέγων, ἐκ τῶν ἐλλογίμων
35 ἀνδρῶν θυσίαν εἶναι λόγους τῷ κρείττονι. πρὸς ὃ συλλαλεῖ καὶ ὁ γράψας, ὡς ἄκαπνα θύουσιν αἰοῖδοί. πρὸς δὲ τὸν ἐρωτήσαντα, διὰ τί οὐ τῷ εὖ πράττοντι τὴν θυγατέρα δίδωσιν, οὐ μόνον εὖ πράττοντος ἔφη δεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ εὖ πράξαντος. τῷ δὲ

πυθομένῳ, διὰ τί μέλη γράφων ἄδειν οὐκ ἐπίσταται, καὶ γὰρ οἱ ναυπηγοὶ ἔφη πηδάλια ποιοῦντες κυβερνᾶν οὐκ οἶδασι. τοῦτο δέ πως παρείοικε πρὸς τὸ ἐρωτηθῆναι μὲν τινα σοφιστήν, διὰ τί δημηγορεῖν ἄλλους πρὸς ὄχλον διδάσκων αὐτὸς οὐ δύναται οὕτω ποιεῖν; ἐκείνον δὲ εὐστόχως εἰπεῖν, ὡς καὶ ἡ ἀκόνη ὀξύνουσα εἰς 5 τομῆν τὰ σιδήρια, ὁμῶς αὐτὴ τέμνειν οὐ δύναται. ὅτι δὲ οὐ δεξιὸς ἦν αὐτὸς ἄδειν ὁ Πίνδαρος, ἀλλ' ὑποβολέα οἶον εἶχεν ἕτερον τοῦ τοιούτου ἔργου, δηλώσει ἐν οἷς μνήσεται τινος Αἰνείου χοροστάτου, ὃν καὶ δοκεῖ φιλεῖν οἷα ἐπικοσμοῦντα οἰκεία τέχνη τὰς Πινδαρικὰς ᾠδὰς ὡς κορυφαῖον χοροῦ ἄριστον. 10

εἰ δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς Πίνδαρος ἔφη τοὺς φιλοσοφοῦντας ἀτελεῖ σοφίας δρέπειν καρπὸν, ἀλλὰ τοῦτό γε εἰς ψόγον ἂν ἐμπίπτοι, ὁποῖος καὶ τῷ κωμικῷ προστέτριπται, ὅς που τοὺς φιλοσόφους διὰ τὸ ἀπράγμονας εἶναι σκώπτει ὡς ἀργούς.

ποιήματα δὲ πολλὰ γράψαι Πίνδαρος λέγεται, ὧν καὶ φέρονται 15 οὐκ ὀλίγα, οὐ μὴν τὰ πάντα ὑπεμνηματισμένα. εἰσὶ δὲ παιᾶνες, διθύραμβοι, προσόδια, παρθένια, τὰ καὶ αὐτὰ νημιονευθέντα πρὸ βραχέων, ὑπορχήματα, ἐγκώμια, θρηνοὶ καὶ ἐπινίκιοι, κατὰ τὴν ἱστορίαν ὡσεὶ τετρακισχίλιοι, οὓς καὶ ἐπινίκιους τετρασυλλάβως φασίν, οἳ καὶ περιάγονται μάλιστα διὰ τὸ ἀνθρωπικότεροι εἶναι καὶ ὀλιγό- 20 μυθοὶ καὶ μηδὲ πάνυ ἔχειν ἀσαφῶς κατὰ γε τὰ ἄλλα. εἰ δὲ καὶ ὕμνοι λέγονται οἱ αὐτοί, ἄλλο αὐτὸ παραχρήσεως εἶδος ἐστί, καθ' ἣν καὶ τὸ ὑμνεῖσθαι ἀντιφραστικῶς που ἐπὶ ψόγου ἐτέθη, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ Ὑμνεῖσθ' ὑπ' ἀστῶν φροιμίοις πολυρρόθοις.

δῆλον δὲ ὡς αἱ ἐπινίκιοι ᾠδαὶ τοῦ Πινδάρου καὶ εἶδη, τουτ- 25 ἐστὶν ἰδέαι, χάριν σεμνότητος ὀνομάζονται, ὅπερ ὑποκορισθὲν εἰς εἰδύλλια ἐπιγραφὴ γέγονε τοῖς Θεοκρίτου ποιήμασι. μελοποιὸς δὲ ὧν ἐς τὸ χαθόλου ὁ Πίνδαρος παρωνυμεῖται πρὸς μέρος μουσικοῦ ὄργανου λυρικὸς καλούμενος, καθὰ τις ἕτερος κιθαρωδὸς καὶ ἄλλος ἀπὸ ψάλτρου ψαλτωδός. οὐκ ἐξ ἀνάγκης δέ γε πρὸς λύραν μόνην 30 ἐμελῶδει, ἀλλ' αὐτὸ μὲν ἐπελέγη πρὸς τι ἐξάαιρετον εἰς κλήσιν τῷ ποιητῇ. σεμνύνεται γὰρ πολλοῖς καὶ πολλαχῶς ἡ λύρα. ὁ δὲ καὶ ἑτέροις ὄργανοις ἄθων ἐχρᾶτο, καθὰ δηλοῖ καὶ τὸ ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι καὶ ἐξῆς. εἰ δ' ἴσως ταῦτόν τι φόρμιγξ καὶ λύρα, οὐδ' οὕτως αὐτῷ μόνον τὸ τῆς λύρας χρῆμα πρὸς ἰδιὸν τι ἀποκεκλήρωται. ὡς 35 δὲ λύρα εἴρηται ἢ παρὰ τὸ λύειν ἀράς, οἷς πρὸς ἡδονὴν γλυκέως ἀρμόττεται, ἢ παρὰ τὸ μυθικῶς εἰς λύτρον καταλλακτῆριον εὔρεθῆναι

3. σοφιστήν i. e. Isocratē; cf. Plut. vit. x or. p. 838^b — 8 sq. O. vi 88. τῆς cod. — 13. Aristoph. Nub. 334. — 18. ἱστορίαν cod.: στιχομετρίαν corr. Birt; cf. supra p. XV; μετὰ τῶν ἱστοριῶν conl. Vitelli. — 22. ἀλλ' αὐτὸ cod. — 24. Aesch. Sept. 6. — 33. O. π 1.

ὑπὸ Ἑρμοῦ, ὃς χέλυν, ὃ ἐστὶ λύραν, ἐξ ὀστράκου συντεθείσαν χελώνης
 δούς τῷ Φοῖβῳ ἀντὶ βοῶν κλοπῆς, οὕτως ἐλύσατο ἐαυτῷ τὸν ὑπὲρ
 τοῦ κλέμματος χόλον, λέγουσι καὶ αὐτὰ οἱ παλαιοί.

D.

Vita a Thoma Magistro ex vetere vita concinnata.

Πίνδαρος τὸ μὲν γένος Θηβαῖος υἱὸς Δαιφάντου κατὰ τοὺς
 5 ἀληθεστέρους, οἱ δὲ Σκοπελίνου φασίν, οἱ δὲ τὸν αὐτὸν Παγωμίδα
 καὶ Μυρτώος, ἀπὸ κόμης Κυνοσκεφαλῆς καλουμένης. ἡ δὲ Μυρτῶ
 ἐγαμήθη Σκοπελίῳ τῷ ἀλύτῃ, ὃς τὴν ἀλύτικὴν διδάσκων τὸν
 Πίνδαρον, ἐπεὶ εἶδε μείζονος ἕξωσ ὄντα, παραδέδωκε Ἀάσῳ τῷ Ἑρ-
 μιουεὶ μελοποιῷ, παρ' ᾧ τὴν λυρικὴν ἐπαιδεύθη. γέγονε δὲ κατὰ
 10 τοὺς χρόνους Ἀίσχύλου καὶ συγγεγένηται αὐτῷ καὶ τέθνηκεν ὅτε καὶ
 τὰ Περσικὰ ἤκμαζεν. ἔσχε δὲ θυγατέρας δύο, Πολύμητιν καὶ Πρωτο-
 μάχην· κατῴκει δὲ τὰς Θήβας, πλησίον τοῦ ἱεροῦ τῆς μητρὸς τῶν
 θεῶν τὴν οἰκίαν ἔχων [τῆς Ῥέας]. ἐτίμα δὲ τὴν θεὸν σφόδρα ὡν
 εὐσεβέστατος, καὶ τὸν Πᾶνα καὶ τὸν Ἀπόλλωνα, εἰς ὃν καὶ πλείστα
 15 γέγραπεν. νεώτερος δὲ ἦν Σιμωνίδου, πρεσβύτερος δὲ Βακχυλίδου·
 κατὰ δὲ τὴν Ξέρξου κατάβασιν ἤκμαξε τῇ ἡλικίᾳ· ἐτιμήθη δὲ σφόδρα
 ὑπὸ πάντων τῶν Ἑλλήνων διὰ τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος οὕτω φιλεῖ-
 σθαι, ὡς καὶ μερίδα λαμβάνειν ἀπὸ τῶν προσφερομένων τῷ θεῷ καὶ
 τὸν ἱερέα βοᾶν ἐν ταῖς θυσίαις· Πίνδαρον ἐπὶ τὸ δαίπνον τοῦ
 20 θεοῦ. λόγος καὶ τὸν Πᾶνα ὀρχήσασθαι ποτὲ τὸν αὐτοῦ παιᾶνα περὶ
 τοῦ Πέλοπος καὶ χαίρειν ἄδοντα τοῦτον αἰεὶ ἐν τοῖς ὄρεσιν.· φασὶ δὲ
 καὶ ὅτι ποτὲ Λακεδαιμόνιοι Βοιωτοὺς ἐμπρήσαντες καὶ Θήβας ἀπέ-
 σχοντο μόνης τῆς οἰκίας αὐτοῦ, θεασάμενοι ἐπιγεγραμμένον τὸν
 στίχον τόνδε· Πινδάρου τοῦ μουσοποιοῦ τὰν στέγαν μὴ καίετε.
 25 ὅπερ καὶ τὸν Ἀλέξανδρον μετὰ ταῦτά φασι πεποιημέναι. καὶ γὰρ
 οὔτος ἐμπρήσας τὰς Θήβας μόνης τῆς ἐκείνου οἰκίας ἐφείσατο. ἐχ-
 θρῶς δὲ διακειμένων τῶν Ἀθηναίων πρὸς τοὺς Θηβαίους, ἐπεὶ εἶπεν
 ἐν τοῖς αὐτοῦ ποιήμασιν· Ὡ ταλαίπωροι Θῆβαι, καὶ Μεγαλο-
 πόλιες Ἀθᾶναι, ἐξημίωσαν αὐτὸν χρήμασιν οἱ Θηβαῖοι, ἅπερ ὑπὲρ
 30 ἐκείνου ἔτισαν Ἀθηναῖοι. γέγραπται δὲ αὐτῷ ἑπτακαίδεκα βιβλία, ὧν
 τεσσαρα ἡ λεγομένη περίοδος· λέγει τάδε, Ὀλυμπιονικαὶ Πυθιονικαὶ
 Ἰσθμιονικαὶ Νεμεονικαὶ. [ἀπὸ δὲ τῶν ἑξ' βιβλίων εἰσὶ καὶ τὰ λεγό-
 μενα προσόδια καὶ παρθένια, παιᾶνες, ὕμνοι, διθυραμβικά, σκολιὰ
 καὶ ἄλλα.]

11. Cf. ad. Eustathii vit. p. CIII. — 28. fr. 196 — P. vii 1. — 32 ss. ἀπὸ
 . . . ἄλλα add. Germanus.

[Ἔστι δὲ τὰ Ὀλύμπια ἀγῶν εἰς τὸν Δία, τὰ Πύθια ἀγῶν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, τὰ Νέμεα ἀγῶν καὶ αὐτὸς εἰς τὸν Δία, τὰ δὲ Ἴσθμια ἀγῶν εἰς τὸν Ποσειδῶνα· τὰ δ' ἑπαθλα τούτων ἐλαία, δάφνη, σέλινον ξηρόν τε καὶ χλωρόν.] ἀλλὰ περὶ μὲν τῶν ἄλλων οὐ χρεία νῦν ἐστὶ λέγειν καὶ τὰ ἐπιβάλλοντα τούτοις ὕστερον ἐροῦμεν, νῦν δὲ περὶ τῆς 5 θέσεως τῶν Ὀλυμπίων λεκτέον. τινὲς μὲν ταῦτα εἰς τοὺς Οἰνομάου καὶ Πέλοπος ἀναφέρουσι χρόνους. [ἄλλοι δὲ φασιν ὡς οὕτως αἰσχροῦν οὐσαν τὴν θέσιν οὐκ ἂν διεφύλαξαν.] ἕτεροι δὲ Ἡρακλεῖ ἀνατιθέασιν, ὃ καὶ Πίνδαρος λέγει, ἐνδοξότερον ποιῶν τὸν ἀγῶνα. ἐπεὶ γὰρ τὴν Αὐγείου κόπρον ἐκάθηρε καὶ τῶν ἐπηγγελέμενων οὐκ ἔτυχε, συναγαγῶν 10 πολὺν στρατὸν τὸν τε Αὐγείαν φονεύει καὶ τὴν Ἥλιον παρεστήσατο καὶ πολλὰ λάφυρα συναγαγῶν ἀγῶνα τίθησι τοῖς μετ' αὐτοῦ πολεμῆσασιν, ὄθεν καὶ τὸ ἔθος διέμεινε. [ἀλλ' οὐδὲ αὕτη ἔμεινε ἢ θέσις, ἐπεὶ τῆς συμβάσεως αὐτοῖς δυσχερείας ὑπόμνησις ἦν.] ἄλλοι δὲ φασιν, ὡς Ἴφιτός τις καὶ Εὐρύλοχος τοὺς Κιρραίους πολεμή- 15 σαντες (οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὴν παράλιον τῆς Φωκίδος ληστὰι κατέχοντες), καὶ πολλὰ λάφυρα συναγαγόντες ὁ μὲν Ἴφιτος τὰ Ὀλύμπια συνεστήσατο, ὁ δὲ Εὐρύλοχος τὰ Πύθια. καὶ ἐκ τούτου ἐπιμεῖναι τὸ ἔθος συνέβη.

τέθνηκε δὲ ὁ Πίνδαρος ἕξ καὶ ἐξήκοντα ἐτῶν γεγονώς, ἢ ὡς 20 τινες, ὀγδοήκοντα, ἐπὶ Βίωνος ἄρχοντος κατὰ τὴν ἕκτην καὶ ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα. ἀκροατῆς δὲ γέγονε Σιμωνίδου. ὁ δὲ ἐπινίκιος, οὗ ἡ ἀρχὴ Ἄριστον μὲν ὕδωρ, προτέτακται ὑπὸ Ἀριστοφάνους τοῦ συντάξαντος τὰ Πινδαρικά διὰ τὸ περιέχειν τοῦ ἀγῶνος ἐγκώμιον καὶ τὰ περὶ τοῦ Πέλοπος, ὃς πρῶτος ἐν Ἥλιδι ἠγωνίσαστο· γέ- 25 γραται δὲ Ἰέρωνι βασιλεῖ Συρακουσίων (αἱ δὲ Συράκουσαι πόλις τῆς Σικελίας), ὃς καὶ κτίστης Αἴτνης ἐγένετο πόλεως, ἀπὸ τοῦ ὄρους αὐτὴν οὕτως ὀνομάσας· ἀποστείλας γὰρ οὗτος ἵππους εἰς Ὀλυμπίαν ἐνίκησε κέλιτι.

E.

Vita ex Suidae lexico excerpta.

Πίνδαρος Θηβῶν, Σκοπελίνου υἱός, κατὰ δέ τινας Δαιφάντου, 30 ὃ καὶ μᾶλλον ἀληθές· ὁ γὰρ Σκοπελίνου ἐστὶν ἀφανέστερος καὶ προσγενῆς Πινδάρου· τινὲς δὲ καὶ Παγωνίδου ἰστόρησαν αὐτόν. μαθητῆς

1. ἔστι . . . 4. χλωρόν add. cod. T — 7 sq. ἄλλοι . . . διεφύλαξαν om. codd. plerique Abelii. — 13. διαμεῖναι codd. Abelii. — ἀλλ' . . . ἦν om. codd. Abelii. — 18. τὰ Πυθ. Εἶρ. codd., corr. Westermann. — 20. Πίνδαρος ὄλ. ξξ' ἔτει γ' γεγονώς con. Mommsen, Pindaros p. 27. — 21. Ἀβίωνος et Βίαντος codd., corr. Heyne, Ἄβρωνος con. Wilamowitz. — 23. Ἀριστοφάντου συντ. codd. — 31. προσγενῆς: προγενέστερος con. Bernhardt. — 32. Παγώνδου con. Gaisford.

δὲ Μυρτίδος γυναικὸς· γεγυῶς κατὰ τὴν ξε' Ὀλυμπιάδα, κατὰ τὴν
 Ξέρον στρατείαν ὧν ἑτῶν μ'. καὶ ἀδελφὸς μὲν ἦν αὐτῷ ὄνομα
 Ἐρωτίων καὶ υἱὸς Δαΐφαντος, θυγατέρες δὲ Εὐμητις καὶ Πρωτομάχη.
 καὶ συνέβη αὐτῷ τοῦ βίου τελευτῆ κατ' εὐχάς· αἰτήσαντι γὰρ τὸ
 5 κάλλιστον αὐτῷ δοθῆναι τῶν ἐν τῷ βίῳ, ἀθρόον αὐτὸν ἀποθανεῖν
 ἐν θεάτρῳ ἀνακεκλιμένον εἰς τὰ τοῦ ἐρωμένου Θεοξένου αὐτοῦ γό-
 νατα, ἑτῶν νε'. ἔγραψε δὲ ἐν βιβλίῳ ις' Ἰωρίδι διαλέκτῳ ταῦτα·
 Ὀλυμπιονίκας, Πυθιονίκας, προσόδια, παρθένια, ἐνθρονισμούς, βακ-
 χικά, δαφνηφορικά, παιᾶνας, ὑπορχήματα, ὕμνους, διθυράμβους,
 10 σκόλια, ἐγκώμια, θρήνους, δράματα τραγικά [ις'], ἐπιγράμματα ἐπικά,
 καὶ καταλογάδην παραινέσεις τοῖς Ἑλλήσι καὶ ἄλλα πλεῖστα.

ὅτι τὰς Θήβας τὴν πόλιν Ἀλέξανδρον φασιν εἰς ἔδαφος κατα-
 σκάψαι καὶ πλὴν ἱερέων τε καὶ ἱερείων τοὺς ἄλλους ἀνδραποδίσαι·
 καὶ τὴν Πινδάρου δὲ τοῦ ποιητοῦ οἰκίαν καὶ τοὺς ἀπογόνους τοῦ
 15 Πινδάρου λέγουσιν ὅτι ἀπαθεῖς ἐφύλαξεν αἰδοῖ τῇ Πινδάρου, ὧς
 φησιν Ἀρριανὸς ὁ ἱστορικὸς ἐν τῇ ἀναβάσει Ἀλεξάνδρου [I 9].

Πίνδαρος Σκοπελίνου Θηβαῖος, καὶ αὐτὸς λυρικὸς, ἀνεψιὸς τοῦ
 προτέρου.

F.

Fasti Pindarici.

522 a. Chr., Ol. 64, 3 Pindarum natum esse Boeckhius II 2, 13 com-
 probavit ex eo, quod Persicis poeta quadragesimum annum
 aetatis egisse a Suida traditur; tertio autem anno Olympiadis
 se natum poeta ipse dicit fr. 193.

518 a. Chr., Ol. 65, 3 κατὰ Ὀλυμπιάδα ξε' natum Pindarum perhibet
 Suidas, quod cum alii tum Wilamowitzius, Arist. u. Athen II
 302, comprobant. Ego errorem Suidae ex falsa computatione
 grammatici, qui Pythiade 17 poetam natum esse in scholiis ad
 fr. 193 adnotatum invenerit, profectum esse suspicor.

502 (498)¹⁾ a. Chr., Pyth. 22 Hippocli Thessalo diaulo victori misit
 P. x.

494 (490) a. Chr., Pyth. 24 Thrasybulo Agrigentino victoriam Xeno-
 cratis Delphis partam gratulatur P. vi.

3. Διοφαντος codd. — 7. νε' codd., π' ὀλ πει' conl. Wilamowitz, Aristot.
 u. Athen. II 302; ν ex duplicatione ortum, E ex Γ depravatam esse videtur. —
 8. post Πυθιονίκας add. Kuester Νεμεονίκας καὶ Ἰσθμιονίκας. — 10. ις' secl.
 Bergk.

1) anni uncinis inclusi sunt computationis Bergkianae Pythiadum, de
 quibus vide p. LXXXVI.

- 494 (490) a. Chr., Pyth. 24 Midæ Agrigentino tibiis victori misit P. XII.
- 486 a. Chr., Pyth. 25 vel 26 Megacli Atheniensi scripsit P. VII.
- 484 a. Chr., Ol. 74, 1 aut potius 476 a. Chr., Ol. 76, 1 Agesidamo Locro Epizephyrio pugili scripsit O. XI et paulo post O. X.
- 481 a. Chr., Ol. 74, 4 vel 483 a. Chr. Pytheae Aeginetae pancratio victori scripsisse videtur N. V.
- 480 a. Chr. Phylacidae Aeginetae vere Isthmiis pancratio victori scripsisse videtur I. VI.
- 480 a. Chr. mense Boedromione pugna Salamina commissa est, paulo ante Carthaginenses ad Himeram a Gelone et Therone victi sunt.
- 479 a. Chr., Ol. 75, 2 mense Septembri post pugnam Plataensem Lacedaemonii et Athenienses duce Pausania Thebas oppugnant.
- 480/79 a. Chr. Pindarus ἀκμάσαι κατὰ τὴν Ξέρξου στρατείαν ἐτῶν μ' a Suida, Thoma Magistro, Diodoro XI 26 dicitur.
- 478 a. Chr., Ol. 75, 2 Cleandro Aeginetae verno tempore Isthmiis victori misit I. VIII.
- 478 a. Chr., Ol. 75, 2 montis Aetnae eruptionem factam esse marmor Parium tradit, quam eandem eruptionem anno 475 a. Chr. (Ol. 76, 1) assignavit Thucydides III 116, minus, opinor, accurate.
- 478 (474) a. Chr., Pyth. 28 Thrasydæo Thebano stadio victori scriptum esse P. XI Boeckhius Wilamowitzius alii probabiliter statuunt.
- 478 (474) a. Chr., Pyth. 28 Telisicrati Cyrenæo armato cursu victori scripsit P. IX.
- 478/7 a. Chr., Ol. 75, 3 Hiero Geloni rex successit.
- 476 aut 474 a. Chr. vere Isthmia Melissus Thebanus vicisse eique Pindarus scripsisse videtur I. IV.
- 476 a. Chr., Ol. 76, 1 Asopicho Orchomenio stadio victori scripsit O. XIV.
- 476 a. Chr., Ol. 76, 1 Theronem Agrigentinum curru Olympia vicisse et Pindarum O. II et III scripsisse pars melior scholiastarum et plerique interpretes statuunt.
- 476/5 a. Chr. Locris Epizephyriis ab infestis armis Anaxilai tyranni ope Hieronis liberatis Pindarus scripsisse videtur P. II et O. X sq.
- 475 a. Chr. Hieroni aegrotanti ad victorias a. 482 et 486 reportatas celebrandas misisse videtur P. III.
- 474 aut 476 a. Chr. verno tempore Phylacida Isthmia pancratio vicisse et Pindarus carmen I. V scripsisse videtur.
- 474 a. Chr., Ol. 76, 2 post Eionem captam et Persas devictos Pindarum dithyrambum in laudem Athenarum panxisse vulgo statuunt.

- 474 a. Chr. in confinio, ut videtur, aetatis et auctumni Hiero Tuscos apud Cumam devicit.
- 474 (470) a. Chr., Pyth. 29 Hiero Aetnaeus Delphis curru vicit, quam victoriam poeta aliquot mensibus post in Sicilia praedicat P. I.
- 474/3—471/70 a. Chr. Pindarus in aula Hieronis commoratus esse videtur.
- 474/3 a. Chr. Chromio Aetnaeo Sicyone curru victori scripsisse videtur N. IX.
- 473 a. Chr., Ol. 76, 4 aut 471 a. Chr., Ol. 77, 2 Chromio Nemeis curru victori scripsit N. I.
- 472 a. Chr., Ol. 77, 1 Hieroni Syracusano celete victori scripsit O. I.
- 472 a. Chr., Ol. 77, 1 Theronem Agrigentinum curru vicisse eique Pindarum O. II et III scripsisse pars scholiorum refert.
- 472 a. Chr., Ol. 77, 1 Ergoteli Himeraeo dolicho victori scripsit O. XII.
- 472/1 a. Chr., Ol. 77, 1 Theroni mortuo Thrasydaeus filius rex successit, sed brevi post ab Hierone fusus est.
- 470/69 a. Chr. vel paulo post Pindarus Syracusis redux Thrasybulo Xenocratis filio misisse videtur I. II.
- 469 a. Chr. Aristoclidae Aeginetae Nemeis victori scripsisse videtur N. III.
- 468 a. Chr., Ol. 78, 1 Agesiae Syracusano mulari rheda victori misit O. VI.
- 468 a. Chr., Ol. 78, 1 Hiero Olympia curru vicit, quam victoriam Bacchylides epinicio illustravit.
- 467/6 a. Chr., Ol. 78, 2 Hiero mortem obiit.
- 467 a. Chr., Ol. 78, 2 Sogeni Aeginetae Nemeis quinquertio victori misit N. VII.
- 466 (462) a. Chr., Pyth. 31 Arcesilaus Cyrenaeus Pythia curru vicit, quam ad victoriam illustrandam misit P. IV, praesens agendum curavit P. V.
- 465 a. Chr., Ol. 78, 4, vel Ol. 78, 2 vel Ol. 79, 2 Timasarcho Aeginetae lucta victori scripsisse videtur N. IV.
- 464 a. Chr., Ol. 79, 1 Xenophontem Corinthium stadio et pentathlo victorem praesens celebrandum curavit O. XIII; paulo post scoliolum (fr. 122) composuit.
- 464 a. Chr., Ol. 79, 1 Diagorae Rhodio pugilatu victori misit O. VII.
- 465 vel 461 a. Chr. Theaeo Argivo Hecatombeis victori scripsisse videtur N. X.
- 463 vel 465 a. Chr., Ol. 79, 2 vel 78, 4 Alcimidae Aeginetae lucta victori scripsisse videtur N. VI.

- 463 a. Chr., Ol. 79, 2 solem defecisse Eusebius tradit, quem ad defectum solis hyporchema Pindari (fr. 75) spectat; id ad solis defectionem anno 478 mense Februario factam Hofmannus, progr. gymn. Tergest. 1889 refert.
- 461 vel 459 a. Chr., Ol. 79, 4 vel 80, 2 Dinidi Aeginetae cursu victori scripsisse videtur N. VIII.
- 460 a. Chr., Ol. 80, 1 Alcimedonti Aeginetae lucta victori scripsit O. VIII.
- 459/8 a. Chr., Ol. 80, 2 Athenienses Aeginetas eorumque socios ad Cecryphalas vincunt et Aeginam oppugnare parant.
- 458 a. Chr. scriptum esse videtur I. I.
- 457 a. Chr., Ol. 80, 4 auctumno Lacedaemonii et Boeoti Athenienses eorumque socios ad Tanagram vincunt.
- 457 a. Chr. exeunte, vel 456 ineunte, Ol. 80, 4 sexagesimo secundo die post pugnam ad Tanagram Thebani ad Oenophyta ab Atheniensibus devicti sunt.
- 456 a. Chr., Ol. 81, 1 Epharmosto Locro Opuntio lucta victori scripsit O. IX.
- 454 vel 456 a. Chr. Strepsiadae Thebano scripsisse videtur I. VII.
- 452 a. Chr., Ol. 82, 1 Psaumidi Camarinensi rheda mulari victori scripta sunt epinicia O. IV et V.
- 450 (446) a. Chr., Pyth. 35, si codicibus fides tribuenda est, Aristomenum Aeginetam lucta victorem Pindarus praedicavit P. VIII.
- 442 (438) a. Chr., Ol. 84, 3 mortem Pindarus obiit, si optimo testi, biographo metrico, poetam octogenarium decessisse testanti fidem habemus. Eustathio et Thomae Magistro Pindarum Ol. 86 i. e. 440/36 vel 436/2 a. Chr. mortuum esse tradentibus Tycho Mommsenius, Pindaros p. 28 suum calculum adiecit.

V.

HEROUM GENEALOGIA PINDARICA.

Fastis Pindaricis genealogicam heroum tabulam carminum Pindaricorum subicere visum est. Iam veteres grammatici duo officia praecipua interpretis esse docebant, unum quod circa orationis metrorumque interpretationem versaretur, alterum quod fabularum explicationem (*ιστοριῶν πρόχειρον ἀπόδοσιν*) subornaret. Hoc alterum munus cum omnium scriptorum sit, tum maxime Pindari est, cuius carminum maior et potior pars in fabulis civitatum atque sacrorum narrandis illustrandisque consumitur. Praeterea Pindari carmina hac parte exegesis magis quam aliorum poetarum indigent,

quoniam ille non Homeri more fabulas fuse narrare solet, ut ipsae per se sine ullo alieno adminiculo intellegi possint, sed plerasque summis lineamentis adumbrat aut tantum attingit, utpote quae iam ab aliis expositae auditoribus satis notae et familiares sint. Neque fabulas a poeta significatas enarrandi munus veteres scholiastae praetermiserunt; tamen ab eorum ratione ideo nos recedere oportet, quod illi fabularum orbem, qualem docti grammatici ex variis scriptoribus, veteribus et recentibus, composuerant et unum in corpus redegerant, iam Pindaro notum fuisse sumebant, nos religiose distinguere oportet, quae Pindarus iam noverit et quae post Pindarum a recentioribus poetis et mythographis, ut lacunas veterum traditionum explerent et civitatum regumque ambitionibus satisfacerent, additae sint. Permulta enim cum poetas tragicos tum Alexandrinos grammaticos, partim patribus ab antiquitate traditis matres addentes, partim socios priscis heroibus in bellis gerendis adfingentes, novasse et interpolasse, vel ex varia rerum memoria et nominum discordia satis apparet. Novisse autem iam Pindarum et in suum usum convertisse sumere nobis licet quidquid Homerus et Hesiodus, quorum poetarum carmina diligentissime eum lectitasse et firma memoria tenuisse constat¹⁾, non solum de genealogia stirpium regiarum, ut Pelopidarum Dardanidarum, Sarpedonis Aeneae data opera exposuerant, sed etiam quae de ducibus Graecis Troianisque quasi praetereuntes notaverant. Praeterea Pindaro pleraque nota fuisse verisimile est, quae scriptores aequales et etiam qui aetate supparet erant, velut Aeschylus Pherecydes Herodotus, memoriae prodiderunt. Nonnumquam etiam earum rerum notitia Pindaro vindicanda est, quas ex recentioribus scriptoribus solis, Apollonio Diodoro Apollodoro Pausania, comperimus, quandoquidem vetustiores libri, quibus illi usi erant, inprimis poetarum cyclicorum Pherecydis Acusilai, multi interim deperditi sunt. Accedit altera res, qua et Pindari ipsius et nostra interpretum causa multo difficilior facta est. Ille enim cum multas multarum civitatum gentiumque fabulas in suis carminibus simul attigisset, quae necessitudo inter eas intercederet et quo quaeque tempore gesta esse perhiberentur, diligenter quaerere et religiose observare debebat. Nam ut rerum in historiae luce gestarum tempora accurate distingui debent, sic fabularum quoque, quarum involucris res antiquissimas expressas esse constat, chronologia quaedam partim inde ab initio fuit, partim fabulis va-

1) Luebbert, De Pindari studiis Hesiodicis et Homericis, Bonnae 1882, quo libro Pindarum plura ex Hesiodo et carminibus epici cycli quam ex Iliade et Odyssea mutuatum esse docemur.

riarum gentium compositis et coniunctis paulatim facta est. Inde stemmata et heroum tabulae ortae sunt, quae ieiuna et exili arte collectae et dispositae quasi ossa corporis essent, quibus illecebris fabularum tori et sucus adderentur et tamquam anima inflaretur. Pindarum quoque verisimile esse duco eadem qua Sicyoniae anagraphae auctores et suppare scriptores mythographos arte usum genealogias heroum veterumque regum collegisse et secundum tempora suo privato usui digessisse. Hanc tabulam nosse cum iis, qui Pindari carmina recte intellegere velint, multum expediat, lineamenta eius ex iis, quos supra significavi, fontibus restituere et veterem famam a noviciorum scriptorum commentis separare iam conabor.

Thessalicae stirpes.

Lapitha pater et auctor Lapitharum — Lapithae filii Periphas et Phorbas, quorum prior Astyagyiam Hypsei f. uxorem duxit, alter Hyrminam Epei f. (Paus. v 1, 11) — Phorbantis, qui Alectori, veteri regi Elidis, contra Pelopem auxilium tulerat (Diod. iv 69), filius Actor; Actoris filii gemini Molionidae Eurytus et Cteatus (O. x 28) — Periphantis nepos Ixion (Diod. iv 69), vetus rex Phlegyarum (Eur. fr. 4) vel Lapitharum (schol. Eur. Phoen. 1185); perfidiae crimine notatus (P. ii 21) poenas scelerum apud inferos luit (O. i 62. P. ii 30) — Ixionis et Diae Deionei f. filius, qui tamen a Iove satus ferebatur, Pirithous (Il. xiv 317) — Pirithoi et Hippodamiae filius Polypoeta (Il. ii 740) — Ixionis et Nephelae filius Centaurus, dux Magnetum (P. ii 44. iii 45) — Chiron Centaurus Philyrae filius (P. iii 1. iv 103. vi 22. ix 30), educator Asclepii (P. iii 5. 45) Iasonis (P. iv 115) Achillis (N. iii 43. I. viii 43).

Hypseus Penei fluvii et Creusae nymphae filius, rex Lapitharum (P. ix 15) — Hypsei filia Cyrena, quam Apollo amavit (P. ix 13); alteram eius filiam Astyagyiam Periphas uxorem duxit (Diod. iv 69), tertiam Themisto Athamas (Apollod. i 84) — Cyrenae et Apollinis filius Aristaeus (P. ix 65); Aristaei cuiusdam uxorem Autonoen Cadmi f. fuisse narrat Hesiod. theog. 977.

Phlegyantia, veteris regis Orchomeni agri (Paus. ix 36, 1. Apollod. iii 41), filia Coronis (P. iii 8); Coronidis et Apollinis filius Asclepius (P. iii 18), a Chirone educatus (P. iii 5) — Asclepii filii Podalirius et Machaon, reges Tricca Thessalicae, medici Achaeorum ante Troiam (Il. ii 732).

Otus et Iphialtes, filii Iovis et Iphimedae, uxoris Aloe (Od. xi 305. P. iv 89), in insula Naxo telis Dianae occiduntur (Od. xi 318. P. iv 90) — Aloeum filium Canacae Aeoli f. fuisse tradit Apollod. i 53.

Phylacus Deionis f. (Apollod. I 86), Phylacae Phthioticae rex — Phylaci filius Iphiclus (II. II 705) — Iphicli filii Protesilaus (II. II 708. I. I 58) et Podarces (II. II 704).

Poeas, in Magnesia sub Ossa monte regnans, qui Herculis ro-
gum accendit (Apollod. II 160) — Poeantis filius Philocteta, in ex-
peditione Troiana Lemni aeger relictus et Herculis arcu Achaeis
in expugnanda Troia opitulatus (P. I 50).

Ad Thessalicas stirpes insuper Peleus et Hellen pertinent, quos
infra recensebo.

Locrica stirps.

Iapeti et Clymenae filii Atlas Menoetius Prometheus Epimetheus
(Hes. theog. 507) — Promethei filius Deucalio, quam originationem
Pindarus O. IX 55 (Apollod. I 46) sequi videtur — Deucalionis et
Pyrrhae filia Protogenia (O. IX 55. Pherecyd. et Hellan. in schol. ad
O. IX 64. 86), filius apud recentiores, ut Paus. x 38, 1, Orestheus —
Protogeniae filium Apollodorus I 49 et Pausanias v 1, 3 Aethlium,
primum regem Elidis, dicunt — Locri, ultimi regum domesticorum,
filius adoptativus Opus, a Iove ortus ex Protogenia iuniore (schol.
O. IX 85) — Opuntis Locri hospes Menoetius, Patroclis pater (O. IX
69) — Oilei filius Ajax, dux Locrorum ante Troiam (O. IX 112).

Hellenica stirps.

Hellenis filii Dorus Xuthus Aeolus (Hes. fr. 32).

Aeoli filii Cretheus Salmoneus Athamas Sisyphus Perieres (Hes.
fr. 32; cf. O. XIII 67. P. IV 71) — Plures filios filiasque Aeoli re-
centiores mythographi commenti sunt, ut Mimanta Hippotae patrem
Diodorus IV 67, Deiantem et Magnetem filios, *Κανάκην Ἀλκυόνην*
Πεισιδίκην Καλύκην Περιμήδην filias Apollodorus I 51, Tritogeniam
Minyae matrem, Orchomeni aviam schol. Pind. P. IV 120. Apoll. Arg.
I 230. Paus. IX 36, 6 — Enaretam uxorem Aeoli fuisse apud Apollod.
I 51 et schol. P. IV 142 legimus.

Crethei filii Aeson Pheres Amythaon (Od. XI 259. P. IV 126)
Hippolyta (N. v 26) — Aesonis filius Iason (P. IV 118) — Pheretis
filius Admetus P. IV 126), nepos Eumelus (II. II 714) — Amythaonis
filii Bias (Diod. IV 68. Apollod. I 96. Paus. IV 34, 4) et Melampus
(P. IV 126. Herod. II 49).

Salmonei filia Tyro (Od. XI 236. P. IV 136) — Tyronis et Nep-
tuni filii Pelias et Neleus (Od. XI 254. P. IV 136) — Peliae filius
Acastus, coniux Hippolytae Crethei f. (N. IV 57. v 30), qui Peliae
patri celeberrimos ludos funebres instituit, quorum Pindarus tamen
nusquam mentionem fecit — Nelei de progenie vide Achaicas stirpes.

Athamantis et Nephelae filii Phrixus et Helle (P. iv 160) — Athamantis et Inus Cadmi f. filii Learchus et Melicertes (fr. 5) — Praeterea Athamantis et Themistus filios Leuconem, Erythraeum Schoeneum Ptoum commemorat Apollod. i 84.

Sisyphi et Perieris de filiis vide Achaicas stirpes Peloponnesi.

Hellenem Deucalionis filium dixit Thucydides i 3 et credidisse videtur Herodotus i 56, num Pindarus iam dixerit vel crediderit incertum est — Athamantemne an Sisyphum Inoen Cadmi f. in matrimonium duxisse Pindarus putarit, ab explicatione fr. 5 pendet — Xuthum Creusam Erechthei f. uxorem duxisse et ex ea Ionem et Achaeum procreasse post Pindarum Attici scriptores commenti esse videntur. Nam Pindarus N. xi 35 Aeolos ab Achaeis nondum distinxit.

Hellenica stirps maximam partem in gentibus Achaeorum Peloponnesi continuatur, quas hanc ipsam ob causam iam hoc loco ante Boeoticas et Aegineticas stirpes recensebimus. Stirpis autem Hellenicae in Peloponneso continuatae causa repetenda est ex migrationibus Achaeorum Thessalicorum in Peloponnesum factis, ubi inter veteres reges domesticos et Pelopidas Heraclidasque medium locum tenuerunt.

Achaicae stirpes Peloponnesi.

Sisyphus Aeoli f. rex Corinthi seu Ephyrae (Il. vi 153. O. xiii 53. 67. fr. 5), apud inferos poenas avaritiae luit (Od. xi 593. O. i 62) — Sisyphi filius Glaucus (Il. vi 154), qui in ludis funebribus Peliae periisse ferebatur (Paus. vi 20, 19. Et. m. Ἄκρωρ) — Glauci filius Bellerophonta (Il. vi 156. O. xiii 67), a Proeto, rege potentissimo Argorum, patria eiectus (Il. vi 157. I. vii 46); de Neptuno patre Bellerophontae v. nott. ad O. xiii 69 — Bellerophontae filii Isander Hippolochus Laodamia (Il. vi 197) — Laodamiae filius Sarpedon, rex Lyciorum (Il. vi 199 et schol. P. iii 112) — Hippolochi filius Glaucus (Il. vi 206. O. xiii 60).

Perieres Aeoli f. Messeniae rex (Paus. iv 2, 2) — Perieris filii Aphareus Leucippus (Paus. iv 2, 4) Tyndareus Icarius (Apollod. i 87) — Apharei et Eueninae filii Idas et Lynceus (N. x 61. Paus. iv 2, 4) — Idae et Marpessae filia Cleopatra, quae Meleagro nupsit (Il. ix 556) — Tyndarei regis Lacedaemonii et Ledae filii Castor et Pollux (Od. xi 298. O. iii 35. P. iv 172), filiae Helena (O. iii 1) Clytaemnestra (O. xi 439. xxiv 199) — Icarii filia Penelopa, uxor Ulixis (Od. i 329 al.) — Idam Lynceumque et Castorem Pollucemque patruales fuisse Pindarus non significat.

Neleus Tyronis et Neptuni f., Aeoli pronep., rex Pyliorum — Nelei filii Nestor Periclymenus (P. iv 175. N. ix 26) Chromius alii (Il. xi 692. Od. xi 286) — Nestoris filius Antilochus patri contra Hectorem propugnans (P. vi 28).

Bias Amythaonis f. cum fratre Melampode regnum Argivum partitur (Diod. iv 68), unde stirps Biantidarum profecta est — Biantis filius Talaus (N. x 12. Apoll. Arg. i 118. Apollod. i 103. Paus. iv 34, 4. schol. Od. xi 289) — Talai filii Pronax, qui in bello contra Amphiarauum occisus est (schol. N. ix 30), Adrastus (N. ix 14. x 12), qui Argis ab Amphiarao eiectus ad avum maternum Polybum confugit eiusque regno Sicyonio potitus (Il. ii 572. Herod. v 67) Sicyonios ludos instituit (N. ix 9), postea autem in gratiam cum Amphiarao rediit (N. ix 17), Parthenopaeus (Apollod. i 103. Paus. ix 18, 6), qui unus ex septem ducibus adversus Thebas fuit, denique Mecisteus Aristomachus (Apollod. i 103) Eriphyla (N. ix 16) — Adraستي filius Aegialeus (P. viii 53).

De origine Talai et Parthenopaei non omnes consentiunt: Talauum filium Abantis Lyncei f. dixit schol. P. viii 73, Parthenopaeum Atalantae Schoenei f. Eur. Suppl. 888 et Diod. iv 65, Atalantae et Melanionis filium fuisse Apollod. iii 63. 109 tradunt.

Melampus Aeoli nep., vates Pyliorum (Od. xv 225. P. iv 126), qui cum lymphaticas mulieres Argivas sanasset, cum Proeto vetere rege et fratre Biante regnum Argivum partitus est (Herod. ix 34. Diod. iv 68), unde Pausanias ii 18, 4 tres familias Proetidarum Melampodidarum Biantidarum in Argolide olim regnasse dicit — Melampodis filii Antiphates et Mantius (Od. xv 242) — Antiphatis filius Oicles (Od. xv 243) — Oiclis filius Amphiarauus (O. vi 13. P. viii 39) — Amphiarai et Eriphylae filii Alcmaeon (P. viii 46) et Amphiloachus (Od. xv 248) — Mantii filii Polyphides (Polyvides?) et Clitus, Polyphidis filius Theoclymenus (Od. xv 256).

Polyphidem ne cum Polyide vate celeberrimo confundamus, ob stare videtur non tam quod Polyidis filius ab Homero Il. xiii 663 Euchenor fuisse dicitur, quam quod ipse a Pindaro O. xiii 75 a Coerano originem duxisse fertur.

Elei reges Oenomaus et Augeas, Arcades Lycurgus (Il. vii 142) et eius filius Iasius Atalantae pater reges inquilini neque ulla cum stirpibus Achaicis necessitudine coniuncti fuisse videntur.

Achaicas gentes, quas ex Thessalia in Peloponnesum immigrasse supra iam monui, cum cognatis, qui in Thessalia relictis erant, arcta necessitudine coniunctos mansisse Pindarus narratione de ducibus Argonauticae expeditionis optime expressit. Similiter fabulae belli

septem ducum adversus Thebas cum migratione Achaeorum et vetere regno Thebano ab Achaeis everso cohaerere videntur.

Thebanæ et Boeticae stirpes.

Agenoris, quem ab Inacho originem duxisse Apollodorus III 1 narrat, filius Cadmus, rex Thebarum — Cadmi et Harmoniae (P. III 91. fr. 25, 6) filiae Semela et Ino seu Ino-Leucothea a Pindaro O. II 25. P. XI 1 commemorantur. Praeter eas iam Hesiodus theog. 976 novit filias Agaven et Autonoen et filium Polydorum — Polydorus pater Labdaci fuisse perhibetur ab Herodoto V 59 et Sophocle OR. 261, et iam Pindarum hoc modo Cadmi gentem cum Labdacidarum gente coniunxisse ex carmine O. II effici videtur.

Labdaci filius Laius (I. III 17) — Lai et Epicastae (Iocastae) filius Oedipus (Od. IX 271. O. II 42) — Oedipi et Iocastae filii Eteocles et Polyuices (O. II 47), Antigona et Ismena (poet. trag. secundum vetus carmen Thebaidis) — Polynicis et Argiae Adrasti f. filius Thersander (Ol. II 47) — Thersandri filius Tisamenus (Her. IV 147) — Tisameni filius Autesion (Her. IV 147. schol. O. II 82) — Autesionis filius Theras, quem Callimachus hymn. II 74 *ἔκτον γένος Οἰδιπόδαο* dixit (cf. schol. O. II 82), quo eodem computo usus Herodotus IV 148 inter Cadmum et Theram *γενεὰς ὀκτὴ ἀνδρῶν* interfuisse tradidit — Therae, qui colonos in insulam Theram deduxit, filius Samus (schol. O. II 82; contra Therae socius in schol. ad P. IV 88 perhibetur) — Sami filii Clytius et Telemachus, quorum alter Rhodum migravit (schol. O. II 82) — Telemachi de stirpe (O. II 9. fr. 119) originem duxerunt reges Agrigenti Telemachus Chalciopous Emmenida Aenesidamus Theron (schol. O. II 82 et O. III 68).

Quod recens scholiasta, homo dubiae fidei, ad O. II 14 tradit *ἄρχοντες δὲ τῶν ἀποικίαν Γέλαν ἐν Σικελίᾳ στείλαμένων Ἀντίφημος καὶ Ἐντιμος ἦσαν, ὧν μετὰ εἰκοστὴν ἐβδόμην γενεὰν Θήρων οὗτος γέγονεν*, Boeckhius in edit. schol. et Luebbertus De Pindari studiis chronologicis, Bonnae p. 19 probabiliter ita interpretati sunt, ut a Cadmo ad Theronem viginti septem aetates i. e. annos 900 computatos esse dicerent.

Melia Oceani filia, mater Ismeni vatis (P. XI 4).

Antiopae et Asopi fluvii filii Amphion et Zethus, conditores moenium Thebanorum (Od. XI 260. Apoll. Arg. I 738); nusquam eos Pindarus respicit.

Spartorum a Cadmo satorum de sanguine populus Thebanus descendit (P. IX 82. I. I 30. VII 10. fr. 29) — De Spartis originem

duxit Menoeceus — Menoecei filius Creon — Creontis filia Megara, quam Hercules uxorem duxit (I. III 82. Eur. Herc. 8).

Tityus rex Panopei (Strab. IX p. 422. P. IV 90) apud inferos poenas libidinis luit (Od. XI 580. P. IV 90. O. I 62) — Tityi filia Europa — Europae et Neptuni filius Euphemus Argonauta (P. IV 45).

Minyas, veteres incolas Orchomeni et Iolci, Pindarus novit O. XIV 4. P. IV 69; idem tamen ignorat recentiorum scriptorum heroas Minyam (schol. Apoll. Arg. III 1094), Orchomenum (Paus. IX 36, 6. Apollod. I 23), Atalantam Clymenae Minyae f. filiam (Apollod. III 105).

Aeginetica stirps.

Aegina et Theba filiae Asopi fluvii (I. VIII 17. Herod. V 80) — Aeginae et Iovis filius Aeacus, heros iustissimus (N. VII 84. VIII 8. I. VIII 23. Isocr. 9, 14), auctor gentis Teucridarum (Isocr. 9, 14); iudicia apud inferos exercere credebatur (Plato Apol. 41^a, Gorg. 523^e. cf. Iind. I. VIII 24) — Aeaci et Endaidis filii Peleus et Telamon (N. V 12. I. VI 35. Isocr. 9, 15), quorum prior Phthiam Thessaliae, alter insulam Salamina petiit (N. V 15. Apoll. Arg. I 93 sq.). Endais filia Scironis perhibetur ab Apollodoro III 158 et Pausania II 29, 9, contra Chironis a Philostephano in schol. ad Hom. II 14 et a Pindaro N. V 7 et schol. ad h. l., quamquam alias Pindarus Chironem, ut qui Achillis praceptor fuerit, post Aeacum vixisse putabat, Scironem et Chironem commutavit Plutarchus vit. Thes. 10 — Aeaci et Psamatheae nymphae filius Phocus (N. V 13) — Pelei et Thetidis deae marinae filius Achilles (O. II 87. IX 76. P. III 92. 101. N. III 35. V 25. I. VIII 27); Achilles filius Neoptolemus (N. IV 51. VII 35) — Telamonis filii Ajax (I. VI 52) et Teucer (N. IV 46).

Tempora huius stirpis Pindarus eo definivit, quod Peleo Hippolytam Crethae f. uxorem Acasti insidiatam esse (N. IV 57. V 26), Telamonem Herculis in bellicis expeditionibus contra Troiam et Meropes socium fuisse (N. III 37. IV 25. I. VI 40. Hesiod. in scholiis I. VI 53), denique Achillem Aiace Teucrum Agamemnoni in bello Troiano gerendo adfuisse narravit (O. IX 71. N. II 14. VI 58. VII 26. VIII 27. I. III 53. VIII 55) — Notabile praeterea est, quod Pindarus ubique Telamonem Aeacidam et Pelei fratrem esse voluit, contra Pherecydes ap. Apollod. III 158 Telamonem amicum, non fratrem Pelei, sed filium Glaucae et Cychrei fuisse statuit, et quod Homerus de cognationis vinculo inter Peleum et Telamonem nihil significavit. Hoc autem eo memorabilius est, quod Pherecydes fere cum Pindaro consentit neque ante, sed post Pindarum scripsisse

perhibetur — De sepulcrali monumento Aeaci et fabulis variis, quae ex interpretatione eius figurarum ortae sint, vide ad N. v 10.

Attica stirps.

Vetustissimi reges Athenarum fuisse dicuntur Cecrops, a quo Athenienses olim *Κεκροπίδας* appellatos esse Herodotus VIII 44 tradit; Erechtheus sive Erichthonius (II. II 547. Thuc. II 15), unde Athenienses Homerus II. II 547 *δῆμον Ἐρεχθῆος*, Pindarus P. VII 10 *Ἐρεχθέος ἀστούς*, I. II 19 *Ἐρεχθείδας* appellavit; Pandion, qui Erichthonio in regno successisse (Apollod. III 191) et filiam Procnen Tereo regi Thracum in matrimonium dedisse dicitur (Thuc. II 29); Ion Xuthi f. (Herod. VIII 44), quem supra iam commemoravi.

Pandionis filii Aegeus Lycus (Her. I 173) Pallas Nisus (Apollod. III 206) — Aegei et Aethrae filius Theseus — Thesei et Antiopae Amazonis filius Hippolytus, quem Pindarus fr. 176 Demophontem dixit; eundem Theseum Minois Cretensis filias Phaedram et Ariadnam in Atticam terram traduxisse Homerus Od. XI 321 narrat.

Aetolica stirps.

Portheus vetus rex Aetoliae (II. XIV 115) non diversus a Porthaone Apollodori I 59 et Pausaniae IV 35, 1 — Porthei filius Oeneus — Oenei et Althaeae filius Meleager (II. II 642); Oenei et Periboeae filius Tydeus, qui patria eiectus Argos ad Adrastum venit (II. XIV 119) — Oeneidae heroum honore apud Aetolos frui dicuntur (I. V 31) — Tydei et Deipylae Adraستي f. filius Diomedes (N. X 7. fr. 262).

Aetolorum gentem ab Aetolo, qui armis Salmonei Elide pulsus esset, denominatam esse, et ab Aetylo Oxylum, qui una cum Heraclicidis Peloponnesum invasit, originem duxisse rettulit Ephorus ap. Strab. VIII p. 357.

Argivae stirpes.

Inachus vetus rex Argorum — Inachi filii Phoroneus (Acusilaus fr. 14) et Aegialeus (Apollodor. II 1 ex interpolatione Sicyonia) et Argus (Pherecyd. ap. Apollodor. II 2), filia Io (Aesch. Prom. 705) — Ius filius Epaphus (N. X 5. Aesch. Prom. 851; cf. Herod. VI 53) — Epaphi filia Libya (P. IV 14) — Libyae et Neptuni filii Agenor et Belus (Apollod. II 10) — Beli filii Aegyptus et Danaus (N. X 1. P. IX 112), unde populus nomen Danaorum traxit — Danaei quinquaginta filiae (N. X 1), e quibus Hypermnestra Lynceo nupsit (N. X 6); horum filius Abas, unde *Ἄβαντος ἀργυιάς* Argos intellegi voluit Pind. P. VIII 55.

Acrisius Abantis f. (Apollod. II 24. Ovid. metam. v 236), vetus rex Argorum — Acrisii filia Danaa (Il. XIV 319. Herod. VI 53) — Danaae et Iovis filius Perseus, qui matre a Polydecte, Seriphi insulae rege, in servitutem redacta capite Medusae insulam eiusque incolas in saxa vertit (Hes. theog. 280. P. XII 17. x 45. N. x 11), Tiryntthis regno, cum Argivum Megapenthi Proeti f. tradidisset, potitus est (Apollod. II 48), Mycenae urbem condidit (Paus. II 16, 3), unde Persidarum regnum florere coepit — Persei filii Alcaeus (O. VI 68) Sthenelus (Il. XIX 116) Electryon (Hes. scut. 82) — Alcaei filius Amphitryo Herculis pater (N. x 13), qui patria pulsus Thebas fugit — Stheneli filius Eurystheus, qui Amphitryonem domo exegit, sed ab Heraclidis in Attica interemptus vitam amisit, unde eius regnum ad Atreum, cuius sororem Sthenelus uxorem duxerat, eiusque posteros transiit (Thucyd. I 9) — Electryonis filia Alcmena, quae Amphitryoni nupsit et una cum eo Thebas confugit; Electryonis nothus filius Licymnius, quem Tlepolemus Heraclida baculo percussit (O. VII 27).

Proetus, unde gens Proetidarum orta est, frater erat Acrisii, qui cum fratre regnum Argivum partitus est; mendacis uxoris Anteae commotus Bellerophontem in exilium exegit (Il. VI 158) — Proeti filius Megapenthes, cui Perseus regnum urbis Argorum concessit — Megapenthis filii Hipponous et Alector; Hipponoi filius Capaneus, Alectoris filius Iphis, qui uterque e septem ducibus adversus Thebas fuerunt (schol. N. IX 30. Paus. II 18, 5) — Proeti filiae lymphaticae a Melampode vate curatae esse dicuntur (Hes. fr. 42 ex pleniore narratione catalogi).

Postiores scriptores, ut Acrisii et Proeti stirpes exaequant, inter Megapenthem et Hipponoum inculcaverunt Argeum et Anaxagoram (schol. Eur. Phoen. 181) et Anaxagora regnante vesaniam mulierum Argivarum Melampodem sanasse commenti sunt (Diod. IV 68. Paus. II 18, 4; v. Luebbert, De Adrasti regno Sicyonio 1884 p. 10; neque Proetum neque Anaxagoram immiscet Herod. IX 34).

Inter Argivas stirpes praeterea referendae sunt Achaicarum quas supra recensui pars et quas iam recensiturus sum stirpes Pelopis et Herculis.

Pelopidarum stirps.

Tantalus Lydius ad Sipyllum conviva deorum (O. I 40), apud inferos poenas luit (O. I 61) — Tantali filius Pelops, qui Oenomao, rege Elidis, in certamine curuli superato eius filiam uxorem Hippodamiam duxit regnoque Elidis potitus est (O. I) — Pelopi successit in regno Atreus, Atreo Thyestes, Thyesti Agamemnon (Il. II 104) —

Atreus consobrino Eurystheo ab Heraclidis interfecto regnum Myce-
naeum accepit (Thuc. I 9) — Atrei frater a Pelope ex Astyocho genitus
Chrysippus (Thuc. I 9), puer amatus Laii (Eur. in trag. Chrysipp.) —
Thyestis filius Aegisthus (Od. iv 118) adulter Clytaemnestrae (P.
xi 37) — Agamemnonis frater Menelaus, qui Tyndarei filiam He-
lenam uxorem duxit et ex ea Hermionam procreavit; Hermionam
plerique (ut Euripides) Neoptolemo, alii Oresti (Paus. II 18, 6), alii
utrique deinceps nupsisse ferebant.

Agamemnonis et Clytaemnestrae filii Orestes Iphigenia Electra
(P. xi 16 ss.) — Orestis et Hermionae Menelai f. filii Tisamenus et
Penthilus. Orestem iam colonias in Asiam Aeolicam et Tenedum
deducentem facit Pind. N. xi 34.

Inimicitias inter Atreum et Thyestem, a tragicis poetis decan-
tatas, Homerum ignorasse iam Aristarchus adnotavit ad II. II 107;
sed ne illud quidem, num fratres Atreus et Thyestes fuerint, ex cla-
rissimo stemmate Homeri (B. 104—8) apparet. Pindarus quid de
maioribus Agamemnonis tradiderit non liquet, nisi ex eo, quod O.
I 44 Ganymedem Pelope iuniorem dixit, arbitratus esse videtur
Tantalum et Pelopem longiore quam vulgo putant temporis inter-
vallo ab Agamemnone distare.

Herculeae stirps.

Amphitryo Alcaei fil. (O. vi 68) Argis pulsus una cum uxore
Alcmena Thebas concessit et novos cives in bello contra Teleboas
gerendo adiuvit (N. x 15) — Amphitryonis et Alcmenae filius Iphi-
cles (P. ix 88. I. I 12) — Iphiclis filius Iolaus (P. xi 60. I. I 30),
auriga Herculis (I. I 16. v 32. fr. 114) et Telamonis (N. III 37);
ad tumulum eius Iolaia agebantur (O. ix 99. P. ix 79).

Alcmenae et Iovis filius Hercules (P. iv 172. ix 84. xi 3. N.
I 33. x 11. I. I 12. III 73. vi 30), Eurysthei patruelis imperia ex-
sequi coactus est (O. III 28. P. ix 80), socios armorum sibi adscivit
Telamonem (N. III 37. iv 25. I. vi 40. fr. 172) et Oiclem (Diod.
iv 32), pugnae contra Gigantas consors fuit (N. VII 90) — E Megara
Creontis f. octo genuit filios, quorum ad sepulcrum ludi agebantur
(I. III 82). Praeterea ex filiis Herculis a Pindaro commemorantur
Hyllus, ex Deianira genitus, qui una cum Aegimio, rege Dorum
(P. I 63. v 72), Dorica castra Aeginae admovit (fr. 1. cf. Paus. II
29, 5), Tlepolemus ex Astyocho (II. II 658) seu Astydamia (O. VII 24)
genitus, qui Licymnio avunculo occiso Rhodum fugit (O. VII 70),
Thessalus, qui auctor regiae domus Larissaeae putabatur (P. x 3.
Apollod. II 166). Heraclidae tribus aetatibus interiectis una cum

Aegimii filii Pamphylo et Dymane in Peloponnesum redeunt (P. I 62. iv 47. Apollod. II 176. Paus. II 28, 6).

Herculis stirps his gradibus continuata est: 1. Hercules, 2. Hyllus, 3. Cleodaeus, 4. Aristomachus, 5. Aristodemus, qui una cum fratribus Temeno et Cresphonta, ab Oxylo rege Aetoliae adiutus, nova regna in Peloponneso condidit (P. I 63. v 72), 6. Procles et Eurystheus, quorum tutor Theras fuit, quem quinto gradu a Polynice descendisse supra monuimus — Decimus ab Temeno Phidon, rex Argivorum, qui Olympicis ludis per aliquot annos praefuisse traditur (Ephorus ap. Strab. VIII p. 358) — Inter Heraclidas fuit etiam Alatas conditor Corinthi (O. XIII 14).

Cephalonica stirps.

Arcisii filius Laertes (Od. XVI 118), rex Ithacensis — Laertae et Anticleae filius Ulixes (N. VII 21. VIII 26) — Ulixis et Penelopae filius Telemachus — Diversa a Penelopa Icarii filia et Ulixis uxore altera Penelopa esse videtur, ex qua et Apolline Panem in Lycaeo monte editum scripsit Pindarus fr. 100.

Pindarus Ulixem fraudis et mendaciorum patronum esse duxit (N. VII 21. VIII 26).

Cretica stirps.

Iovis et Europae, Phoenicis f., filius Minos (Il. XIV 322) — Minois frater Radamanthus (Il. XIV 322), iudex apud inferos (O. II 83. P. II 73) — Minois et Pasiphae filii Deucalion (Il. XIII 451) Phaedra Ariadna (Od. XI 321) — Deucalionis filius Idomeneus (Il. XIII 452. Od. XIX 181).

Plato Apol. p. 41^a et Gorg. p. 523^a tres iudices apud inferos novit Minoem Radamanthum Aeacum, Pindarus Saturnum ipsum iudicia exercentem et, ut Homerus Od. IV 564, uno assessore Radamantho utentem (O. II 83) facit.

Troica stirps.

Dardanus Iovis f. auctor stirpis ap. Hom. II. XX 219; eum Ba-team filiam Teucris, unde gens nomen Teucrorum nanta sit, uxorem duxisse Diod. IV 75 et Apollod. III 139 tradunt — Dardani filius Erichthonius — Erichthonii filius Tros — Trois filii tres Ilus Assaracus Ganymedes (O. I 45. X 104. fr. 282) — Ili filius Laomedon; Laomedontis filii Tithonus Priamus Lampus Clytius Hicetaon — Priami filius Hector — Assaraci filius Capys, nepos Auchises, pronepos Aeneas (Il. XX 219—240) — Tithoni et Aurorae filius Memnon (Od. IV 188), qui ἀνεψιὸς Ἐλένοιο N. III 63 audit.

Ganymedem non Trois filium, ut Homerus et auctor hymn. Ven. 207, sed Laomedontis, ut Lesches Il. parv. fr. 6 et Euripides Troad. 822 et Cic. Tusc. I 26, 65, Pindarus habuisse videtur. v. not. ad O. I 45 et Roscher Lex. mythol. 1595.

Argonautae.

Iason Aesonis f. (P. IV 118) — Admetus Pheretis f. (P. IV 126. Apoll. I 49) — Melampus Amythaonis f. (P. IV 126) — Hercules Alcmenae f. (P. IV 172. Apoll. I 122) — Castor et Pollux Ladae f. (P. IV 172. Her. IV 145. Apoll. I 146) — Euphemus Neptuni et Europae f. (P. IV 45) vel Mesionicae f. (Hes. fr. 79. P. IV 175. Apoll. I 181. Paus. V 17, 9) — Periclymenus Nelei f. (P. IV 175. Apoll. I 156) — Orpheus Apollinis f. (P. IV 177. Apoll. I 21) — Echion Mercurii f. (P. IV 189. Apoll. I 52) — Erytus sive Eurytus Mercurii f. (P. IV 189. Apoll. I 52) — Zetes et Calais Boreae f. (P. IV 180. Apoll. I 211) — Mopsus vates (P. IV 191. Apoll. I 65) — Telamon Aeaci f. (fr. 172. Apoll. I 90) — Erginus Clymeni f. (O. IV 21) — Medea Aetae filia (O. XIII 53. P. IV 9. 57. 218. 250. fr. 172).

Pindarus in carmine Argonautico P. IV principes heroas, non omnes recensuit, cuius rei documentum non tam ex eo peto, quod Apollonius multo plures Argonautas enumeravit, quam ex eo, quod ipse O. IV 21 et fr. 172 Erginum et Telamonem, de quibus in carmine P. IV altum silentium, inter Argonautas fuisse narrat. Herculem vero Pindarus primus expeditionis Argonauticae participem fecisse videtur, quandoquidem alii mythographi eum aut omnino non inter Argonautas fuisse aut mox relictum fuisse narrabant, de qua re confer Apollod. I 117.

Argonauticam expeditionem una aetate (*γενεᾷ*) ante bellum Troianum factam, Epigonorum autem bellum adversus Thebas medium inter expeditionem Argonauticam et bellum Troianum interiectum esse Pindarus tenebat. Periclymenum quidem et expeditionis Argonauticae (P. IV 175) et belli Thebani (N. IX 26) consortem fecit, similiter atque Homerus Sthenelum Capanei filium Thebas cum Epigonis expugnasse eundemque ante Troiam Diomedis adfuisse narravit (Il. IV 406), et cyclici poetae Thersandrum Polynicis filium, Adraستي generum inter Epigonos fuisse eundemque contra Troiam arma gessisse fabulabantur (v. ad O. II 47).

Hinc iam profectis si veterum heroum tempora digerere licet, Herculis aequales fuisse ferebantur Eurystheus (O. III 28. P. IX 80. fr. 169) Telamon (N. IV 24. VII 86. I. VI 36) Oicles Laomedon Eurytus Teiresias (N. I 61) Augeas (O. X 36) Molionidae (O. X 30)

Neleus Melampus Oileus Theseus. Una fere aetate antiquiores esse credebantur Aeacus Oenomaus Sisyphus Oedipus Perseus Aegeus. Auctores vero principalium stirpium ferebantur Hellenicae vel Achaicae Deucalion, Thebanae Cadmus, Atticae Cecrops, Argivae Inachus, Troicae Dardanus, Pelopideae Tantalus.

Coloni Theram et Cyrenas ab Aegidis deducti.

Pindarus P. iv 65 Arcesilaum, quem a. 466 (462) a. Chr. quadrigis Pythia vicisse constat, a Batto, conditore Cyrenarum, octavo gradu descendere (*ἄγδοον θάλλει μέρος Ἀρκεσίλας*) dixit. Hoc spatium bene expletur aetatibus octo regum Cyrenaicorum, quos Herodotus iv 159 ss. et Heraclides Pont. polit. 4, 3 recenset: Batti τοῦ οἰκιστοῦ, Arcesilai I., Batti II. τοῦ εὐδαίμονος, Arcesilai II. τοῦ χαλεποῦ, Batti III. τοῦ χωλοῦ, Arcesilai III., Batti IV τοῦ καλοῦ, Arcesilai IV (cf. Boeckh Expl. 265 sq.). Iam idem Pindarus P. iv 10 sacerdotem Delphicam Battum I cohortantem induxit, ut vocem Medae decima septima aetate (*ἑβδόμη καὶ σὺν δεκάτῃ γενεῇ*) ratam faceret. Septendecim has aetates efficere non licet e numero regum vel heroum proficiscentibus. Primum enim, si expeditionem Argonauticam temporibus Polynicis et Creontis factam esse statuimus, a Polynice usque ad Theram, qui colonos in insulam Theram deduxisse fertur, quinque hominum aetates sunt, Polynicis Thersandri Tisameni Autesionis Therae. Restarent igitur duodecim aetates, quibus ut coloniam Theraeam ad remotiora, quam probabile est, reicere tempora cogeremur. Multo vero plus id valet, quod omni probabilitate caret in parva insula hominum mediocrium successiones eodem modo atque heroum et principum virorum accurate notatas et memoriae mandatas esse. Veri simile igitur esse merito cum alii viri docti tum Luebbertus, De Pindari studiis chronologicis, Bonnæ 1887 p. 26 statuerunt, septendecim illas aetates computo inventas esse et a temporibus pendere, quibus sacerdotes Delphici Cyrenas conditas esse cognovissent et expeditionem Argonauticam factam esse statuissent. Itaque si Cyrenas a. 631 vel paulo post conditas esse optimis auctoribus credimus et Pindari Herodotique temporibus (v. Her. II 142) aetates chronologorum $33\frac{1}{3}$ annos explesse statuimus, Argonauticam expeditionem circa a. 1200 a. Chr., una fere aetate ante bellum Troianum susceptam esse Pindarus et chronologi aequales statuerunt.

Ad postremum ut uni oculorum conspectui genealogias Graecorum heroum subiceremus, exemplum Heynianae editionis Apollo-

- ἄνδρες ἀμφὶ θαμὰ τράπεζαν. 25
 ἀλλὰ Λωρίαν ἀπὸ φόρ-μιγγα πασσάλου
 λάμβαν', εἴ τί τοι Πίσας τε καὶ Φερηνί-κου χάρις
 νόον ὑπὸ γλυκνυτάταις ἔθρημε φροντίσιν, 30
 20 ὅτε παρ' Ἀλφεῶ σῦτο δέμας
 ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων,
 κράτει δὲ προσέμιξε δεσπότην,
- 'Επ. α'.
- Συρακόσιον ἱπποχάρ- 35
 μαν βασιλῆα. λάμπει δέ τοι κλέος
 ἐν εὐάνορι Λυ-
 δοῦ Πέλοπος ἀποικία·
 25 τοῦ μεγασθενῆς ἐράσσατο γαι-όχοτος
 Ποσειδᾶν, ἐπεὶ
 νιν καθαροῦ λέβητος ἔξελε Κλωθῶ 40
 ἐλέφαντι φαιδιμον ὦ-μον κεκαδμένον.
 ἦ θανυματὰ πολλὰ καὶ-πού τι καὶ βροτῶν
 φάτις ὑπὲρ τὸν ἀλα-θῆ λόγον· 45

19. νόον ὑπο *A* — 23. συρακόσιον *Y* et v. l. schol.: συρακουσίαν *ABC*, συρακοσίαν *D* et v. l. schol. — ἱπποχ. lemma *B*: ἱππιον. *ABCD* — 24. ἐν *AB*, om. *CD*, παρ' *Byz.* — εὐάνορος *D A^o C^o* — ἐποικία v. l. schol. — 26. ποσειδᾶν *AD*: ποσειδᾶν *BC* — ἔξελε *Mosch.*: ἔξελλε *ABCD* — 28. τι καί: καὶ (omisso *τι*) *B* — 29. φάτις *ABCD*: φρένας *Byz.*, φάτιν *Boeckh.*; ipse Mezgero duce post λόγον interpuncti — ἀληθῆ *ABCD* —

17. ἀλλὰ . . . λάμβανε· semet ipsum vel animum suum (v. 4) cohortatur, ut lyram de clavo sumat, imitatus locum Odysseae viii 87. Boeckhius et Dissenius argutantur, cum ex hoc loco concludant antea tibiis, exhinc tibiis et fidibus choro canenti accantatum esse. Λωρίαν φόρμιγγα dicit phormingem in Doricis civitatibus et carminibus usurpatam, ut Λωρίαν πεδίλω *O. iii 5* et Λωριεὶ κόμω *P. viii 30*; de reconditiore quadam interpretatione nominis confer ad v. 105 — 18. εἴ τι . . . νόον· τι adverbii vice fungitur ut v. 28. 77. *N. vi 5*. *Thuc. ii 87*; mentem autem suam quasi fecundari et impleri dicit dulcissimis sententiis — Φερηνίκον· nomen equo Hieronis a ferenda victoria, ut Homericis ἀθλοφόροις ἵπποις (*A 699*), inditum est; idem nomen occurrit *P. iii 74* et ap. *Bacchyl. fr. 6* — 23. Συρακόσιον· genuina et lapidibus confirmata forma nominis, pro qua a Ionicis et Atticis scriptoribus Συρακοσίος circumferebatur. — 24. Πέλοπος ἀποικία· Olympiae, quam in urbem Pelops non solum tamquam accola (ἐποικίαν) venit, sed cuius quasi alter conditor exstitit. — 25 ss. sensim poeta a nomine Pelopis profectus ad principalem partem carminis transit (25—29), qua fabulam de Pelope, Tantalii filio, Oenomaum, regem Elidis, curru vincente et ludos Olympicos quasi inaugurante narrat — 26. ἐπεὶ . . . κεκαδμένον· Pelopem iam nascentem ebore candidos humeros ornatum i. e. humeris qburnei coloris insignem fuisse dicit, ut statim ab initio falsam famam hominum respuat. Isti enim, quos *Bacchylidem*, aemulum *Pindari*, secutum esse scholia tradunt, *Mercurium* vel *Rheam*, cum restituerent Pelopem puerum coctum et dissectum, humerum a *Cerere* iam devoratum ebore supplevisse fabulabantur — 28. καθαροῦ· nitido, non sceleris puro —

- 30 δεδαιδαλμένοι - ψεύδεσι ποικίλοις
ἐξαπατῶντι μῦθοι.

Στρ. β'.

- Χάρις δ', ἄπερ ἅπαντα τεύ-
χει τὰ μείλιχα θνατοῖς,
ἐπιφέροισα τι- 50
μὲν καὶ ἄπιστον ἐμήσατο πιστὸν
ἔμμεναι τὸ πολλὰκις.
ἄμέραι δ' ἐπίλοιποι
35 μάρτυρες σοφώτατοι.
ἔστι δ' ἀνδρὶ φάμεν εἰκόσ 55
ἀμφὶ δαιμόνων καλὰ μείων γὰρ αἰτία.
νῆε Ταντάλου, σὲ δ' ἀντία προτέρων - φθέγγομαι,
ὀπότε' ἐκάλεσε πατὴρ τὸν εὐνομώτατον 60
ἐς ἔρανον φίλαν τε Σίπυλον,
40 ἀμοιβαῖα θεοῖσι δεῖπνα παρέχων,
τότ' Ἀγλαοτρίαιναν ἀρκάσαι

Ἄντ. β'.

- δαμέντα φρένας ἰμέρω,
χρυσέαισιν ἀν' ἵπποις 65
ὑπατον εὐρυτί-
μον ποτὶ δῶμα Διὸς μεταβάσαι
ἐνθα δευτέρω χρόνῳ
45 ἦλθε καὶ Γανυμήδης 70

30. δεδαιδαλωμένοις B — 31. ἄτεπερ D — 35. μάρτυροι D — σαφίστατοι conī. Hecker coll. O vi 20 — 38. ἐκάλεσε AB — 42. χρυσέαις C — ἀν' AB: κὰν CD, τ' ἀν' conī. Schmid —

30. ἀσυνδέτως ut saepe a Pindaro duae sententiae, quarum altera (δεδαι-
μένοι . . . μῦθοι) priorem (φάτις . . . λόγον) explicat atque confirmat, iuxta
ponuntur — 31. lepide hanc sententiam Goethius noster titulo balladibus suis
praemisso expressit: *Märchen noch so wunderbar | Dichterkünste machen's wahr*
— 34. ἄμέραι . . . σοφώταται amat Pindarus generales sententias narrationi-
bus intexere, quamvis cum re proposita tenui filo coniunctae sint; cf. P. III 20
— 42 s. infinitivus μεταβάσαι ut saepe apud Pindarum finem, quem quis
assequatur vel sectetur, significat: rapuit Pelopem puerum Neptunus amore
incensus, ut in sedem Iovis eum transferret — 44. δευτέρω χρόνῳ offensionem
veterum grammaticorum movit, quam sic scholia exponunt: *προτέρω ἐχρήν
εἶπειν. προεσβύτερος γὰρ Γανυμήδης Πέλοπος, ὡς ἔστιν ἐκ τῶν ἐπιγόνων τεκ-
μήρασθαι. Ἐκτωρ γὰρ καὶ Ἀγαμέμνων, Ἀτρεΐδης καὶ Πηλεΐδης, Πέλοψ καὶ Λαομέδων.*
Atque iusta haec offensio fuit, si Pindarus Homerum (II. v 265. xx 232) auctorem
secutus (Ganymedem Trois filium habuit; sed magnopere ea minuit et pæne
diffinit, si Lescchem, poetam cyclicum, secutus Ganymedem filium Laomedontis
fuisse duxit; non minorem autem Pindarus cyclicis carminibus fidem tribuit
quam Iliadi; cf. Prol. cxxv.

Ζηνὶ τῶντ' ἐπὶ χρείος.
 ὡς δ' ἄφαντος ἔπελες, οὐδὲ
 ματρὶ πολλὰ μαιόμενοι-φῶτες ἄγαρον,
 ἔννεπε κρυφᾶ τις αὐτίκα φθονερῶν-γειτόνων, 75
 ὕδατος ὅτι σε πυρὶ ζέοισαν εἰς ἀκμᾶν
 50 μαχαίρα τάμον κατὰ μέλη,
 τραπέζισι τ' ἀμφιδεύματα κρεῶν 80
 σέθεν διεδάσαντο καὶ φάγον.

Ἐπ. β'.

ἔμοι δ' ἄπορα γαστρίμαρ-
 γον μακάρων τιν' εἰπεῖν. ἀφίσταμαι.
 ἀκέρδεια λέλογ-
 χεν θαμινὰ κακαγόρους. 85
 55 εἰ δὲ δὴ τιν' ἄνδρα θνατὸν Ὀλύμπου σκοποὶ
 ἐτίμασαν, ἦν
 Τάνταλος οὗτος· ἀλλὰ γὰρ καταπέψαι
 μέγαν ὄλβον οὐκ ἔδυνάσθη, κόρῳ δ' ἔλεν
 ἄταν ὑπέροπλον, ἄν-φοι πατήρ ὑπερ 90
 κρέμασε καρτερόν αὐ-τῷ λίθον,

48. φθονερῶν τε C — 49. σε: τε codd. fort. recte — εἰς ex schol. Mommsen: ἐπ' ACD ἀμφ' Mosch. — 51. τραπέζισι . . . 53 εἰπεῖν Ath. xiv p. 641 o — 51. τ': om. D, δ' Ath. — ἀμφιδεύματα V^o ex scholiis ut videtur restitutum; ἀμφιδεύματα ACDE ἀμφιδενρα A Athenaei, ἢ τὰ ἔσχατα (i. e. δεύματα) ἢ τὰ βεβρεγμένα τῷ αἵματι (i. e. ἀμφιδεντα vel ἀμφιδεύματα) schol., ἀμφὶ δάσματα Herwerden, ἀμφιδεντα τὰ κρέα ipse tentavi, δεύματα offas interpretatur Luebbert Ind. lect. Bonn. 1888 p. xi collato Hesychio δεύασθαι γεύασθαι — 53. ἄπορα Byz.: ἄπορον ACD et A^o Athenaei — 54. κακαγόρους C¹D: κακαγόρος AC² — 58. ἄν Hermann: τάν ACD — 59. καρτερόνωτον λίθον coni. Hecker —

46. τῶντ' ἐπὶ χρείος, officium pincernae, quo munere eum etiam in conviviiis Tantalii patris fungentem facit Philostrat. imagg. i 17, quamquam eundem Neptuni puerum dilectum fuisse poeta v. 77 significat. De crasi τῶντό pro τὸ αὐτό confer τὰντὰ N. vii 104, τῶντόθ O. xiii 38 — 47. ματρὶ: suaviter matris sollicitam curam significat — 49. ὕδατος . . . ἀκμᾶν, aquae fervorem, quo aequor sursum fertur — 51. ἀμφὶ δεύματα qui collato Homericο ὕδατα essent lateret — 53. similiter Euripides Iph. Taur. 386 ss. fabulas detestatur, quae deos gulosos humanamque carnem gestientes faciant — 57. μέγαν ὄλβον: cf. P. ii 26. Tantalum vulgo credebant apud inferos puniri ob nefarias epulas diis appositas, quod cum Tantalum fecisse Pindarus negasset, alia causa poenae ei excogitanda fuit; hanc igitur fuisse dicit impudentiam, qua ut nectar et ambrosiam cum sodalibus communicaret commotus sit — 58. πατήρ: pater deorum, Jupiter — 59. Pindarus hic et I. viii 10, ab Homero λ 582 recedens, Tantalum puniri dicit saxo super caput eius suspenso, cuius periculum frustra

60 τὸν αἰεὶ μῆνοι-νῶν κεφαλᾶς βαλεῖν
εὐφροσύνας ἀλάται.

Στρ. γ'.

ἔχει δ' ἀπάλαμον βίον 95
τοῦτον ἐμπεδόμοχθον,
μετὰ τριῶν τέταρ-
τον πόνον, ἀθανάτων ὅτι κλέψαις
ἀλίκεσσι συμπόταις
νέκταρ ἀμβροσίαν τε 100

65 δῶκεν, οἷς νιν ἄφθιτον
θέσσαν. εἰ δὲ θεὸν ἀνήρ τις
ἔλπεται λελαθήμεν ἔρ- δων, ἀμαρτάνει.
τοῦνεκα προῆκαν νῖδον ἀθάνατοί-φοι πάλιν 105
μετὰ τὸ ταχύποτμον αὐτίς ἀνέρων ἔθνος.
πρὸς εὐάνθεμον δ' ὅτε φνᾶν

70 λάχλαι νιν μέλαν γένειον ἔρεφον, 110
ἔτοιμον ἀνεφρόντισεν γάμον,

Ἄντ. γ'.

Πισάτα παρὰ πατρὸς εὐ-
δοξον Ἴπποδάμειαν
σχεθέμεν. ἐγγὺς ἐλ-
θῶν πολιᾶς ἀλὸς οἶος ἐν ὄρφνα 115

60. αἰεὶ *ACD*, et sic passim codd., quod non iam enotabo — 61. ἀπάλαμον *Byz.*: ἀπάλαμον *ACD* — 63. οἷς νιν conji. M. Schmidt: οἷσιν *AD*, οἷς *C* — 66. θέσσαν *Byz.*: θέσαν αὐτὸν *ACD*, θέν νιν *Mommsen*; cf. N. v 10 θέσαντο — λελαθήμεν *Mommsen*: λαθήμεν *AC*, ληθήμεναι *D*, τι λασήμεν *Byz.*; fort. τι *Fielp.* λελαθήμεν — 67. οἱ quod in vet. codd. post τοῦνεκα legitur, post ἀθάνατοι transpos. *Triel.* — 68. αὐτίς *C* — 69. δ' om *C*¹ — 70. λάχλαι νιν: λάχλιν *D* — 73. ἐγγὺς *Bergk*: ἐγγὺς δ' *ABCD* et schol., ἄγχι δ' *RByz.* —

amovere (βαλεῖν = ἀποβαλεῖν, cf. O. viii 40) molitur; Pindari vestigia legit Euripides *Orest.* 5. — 62. schol.: ἢ ὅτι ἐν ἄδων μετὰ τριῶν τέταρτος κολάζεται, Σισύφου Τιτυοῦ Ἰξίονος, ἢ ὅτι μετὰ τριῶν, τοῦ πεινῆν διψῆν ἐστάναι, τέταρτον πόνον τοῦτον ἔχει τὸ τῷ λίθῳ κολάζεσθαι. Alteram explicationem qui probant, obscuritatis vitio locum premunt; nam cum poeta qui tres illi labores fuerint, non dixerit, ipsi in diversissima discedunt. Contra aperta est via prioris explicationis, quam qui ingrediuntur, non est cur cum Pauwio τέταρτος pro τέταρτον interpolent — 63. ἀλίκεσσι συμπόταις, qui contrarii erant diis convivis — 66. θέσσαν, immortales; forma verbi ex falsa analogia verbi ἔσαν ficta est; de ambrosia et nectare immortalitatem impertientibus confer Theocr. 15, 108. Ovid. met. 14, 607 — 67 s. ἀθάνατοι et ταχύποτμον ἀνέρων ἔθνος contrariam vim habent — 70. μέλαν proleptice de mento lanugine nigro facto — 71. ἔτοιμον, in quo vocabulo explicando mire veteres et recentes interpretes laborant, ad pubertatem spectat, quam Pelopi assecuto paratas esse nuptias dixit, quibus sibi Hippodamiam iungeret — 72 ss. similem fabulam de virgine filia ab Antaeo patre praemio certaminis proposita poeta refert P. ix 105 ss.; conferre quoque iuvat fabulam Atalantae, quae cum multos procos cursu superatos necasset, Melanionis dolo victa est. — 73. similia de Iamo Neptuni

- ἄπνευ βαρύκτυπον
 75 *Εὐτρίαιναν*· ὁ δ' αὐτῷ
 πὰρ ποδὶ σχεδὸν φάνη.
 τῷ μὲν εἶπε· *Φίλια* δῶρα
Κυπρίας ἄγ' εἰ τι, *Ποσειδάων*, ἐς χάριν 120
 τέλλεται, πέδασον ἔγχος *Οἰνομάου* - *χάλκειον*,
 ἐμὲ δ' ἐπὶ ταχυτάτων πόρευσον ἀρμάτων 125
 80 ἐς *Ἄλιν*, κράτει δὲ πέλασον.
 ἐπεὶ τρεῖς τε καὶ δέκ' ἄνδρας ὀλέσαις
 ματήρας ἀναβάλλεται γάμον

Ἐπ. γ'.

- θυγατρός. ὁ μέγας δὲ κίν-
 ὀνος ἀναλκιν οὐ φῶτα λαμβάνει. 130
 θανεῖν δ' οἷσιν ἀνάγ-
 κα, τί κέ τις ἀνώνυμον
 85 γῆρας ἐν σκότῳ καθήμενος ἔ-ψοι μάταν,
 ἀπάντων καλῶν
 ἄμμορος; ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οὗτος ἄεθλος 135
 ὑποκείσεται· τὸ δὲ πρᾶ-ξιν φίλαν δίδοι.

75. *εὐτρίαιναν* *Byz.*: *εὐφροτρίαιναν* *ABCD* — 76. *ἐφάνη* *A* — 77. *εἶπε* *CD* — *εἶ τοι* *C* — 78. *ἔγχος*: *ἔντος* *Ammonium* legisse ex scholiis collegit *Lehrs* *Pindarschol.* 10 — 80. *εἰς* *D* — *ἀλιν* *C* — 81. *ὀλέσας* *A* — 82. *ματήρας* *coni. Bergk* collato *Hom. ix 394*: *μναστήρας* (*μνηστ.* *D*) *ABCD*, *ἐράωντας* *Byz.* et *Philostr. imag. i 30* — 84. *οἷσιν* *D*²: *οἷς* *ABCD*¹ — *τί* *B*²*C*²*D* et *schol.*: *τὰ* *AB*¹*C*¹ et *Greg. Cor. p. 212. 236* — 86. *ἄμμορος* *D* —

auxilium in medio flumine implorante narrat *O. vi 58*. Grato vero colore orationem fabulosae narratiunculae poeta tinxit, quod solum, quod tenebrosa in nocte, quod nigricans ad mare Pelopem accedentem finxit, deum autem nomine non addito pulchro tridente et fremitu aequoris adumbravit. Contra portentosum in modum similem fabulam exaggeravit *Nonnus Dionys. xxxiv 195 ss.* — 78. *ἔγχος χάλκειον*: hasta *Oenomaum* instructum fecit, ut non de ludicra corona, sed de vita certamen futurum significaret, aenea autem hasta, quod heroes hominesque prisci aevi aeneis, non ferreis armis uti ferebantur. Notatu vero dignum est, quod etiam in tympano principali aedis *Jovis Olympici* *Oenomaum* et *Pelopem* hastam manu tenentes artifex finxit, *Pindari*, opinor, hunc locum secutus — 79. celeritatem currus bene numeris iambicis et solutis longis syllabis poeta imitatur, ut infra v. 98. — 81. Tredecim procos ab *Oenomaio* interemtis hic et in threno fr. 135 *Pindarus* narrat eumque secutus *Philostratus, imagg. i 17*. In tota hac fabula et fortasse etiam in numero procorum *Pindaro* praeivisse *Hesiodum* in magnis *Eoeis* *Pausanias vi 21, 10* testatur — 82. *ἀναλκιν οὐ φῶτα λαμβάνει*: quominus *ἀναλκιν*, οὐ φῶτα distinguas interpretans periculo magno inertem, non strenuum virum percelli, impedit vis vocabuli φῶτός, quod hominem, non hominem virtute horoas aequantem apud *Pindarum* significat; quare *λαμβάνει* simile quiddam atque *λαγχάνει* valere ratus interpretor: magnum periculum inertem hominem non admittit i. e. respuit — 85. ἐν σκότῳ καθήμενος ἔψοι· cf. *I. 8, 70 ἦβαν οὐκ ἄπειρον ὑπὸ χειρὶ καλῶν δάμασεν*, *P. iv 186 ἀλῶνα πέσσοντα* — *πρᾶξιν*, eventum, quae eadem vis verbi est ap. *Hom. Ω 524* —

mene, filio Hieronis, post mortem patris dedicatum, Olympiae vidit Pausanias VIII 42, 9, qui hoc epigramma anathematis memoriae prodidit

Σόν ποτε νικήσας, Ζεῦ Ὀλύμπιε, σεμνὸν ἀγῶνα,
 τεθρίπῳ μὲν ἅπαξ, μουνοκέλητι δὲ δίς,
 δῶρ' Ἱέρων τάδε σοι ἐχαρίσατο, παῖς δ' ἀνέθηκεν
 Δεινομένης πατρὸς μνήμα Συρακοσίου.

Iam si quaeras, quam ex tribus victoriis haec oda, quam non solum primam, sed etiam principem et pulcherrimam veteres laudabant (Lucian Gall. 7), spectaverit, curulis victoria Olympiadis 78 in censum non venit, quoniam victoriam hoc carmine illustratam celete partam esse poeta ipse v. 18 declarat. Neque victoriam celete Ol. 73 reportatam huc trahere licet, quamvis scholiastae plerique hoc fecerint et victoriae ante partae mentio in hac oda non fiat. Etenim Ol. 73 nondum rex Hiero factus erat neque Pindarus poeta in aula regis commorabatur. Relinquitur igitur victoria Ol. 77 = 472 a. Chr., quam eo magis cum Boeckhio amplexi tenemus, quod et summae, qua perfusum est hoc carmen, serenitati felicitas huius temporis, Poenis Tyrrenisque devictis et internis dissidiis compositis, optime convenit, et maiorem curulis certaminis gloriam Hieronem iam tum mente agitasse versu 112 a poeta indicatum est.

In prooemio poeta Olympicae victoriae splendore illustrato Iovem, cuius ludi isti sacri erant, et Hieronem regem, qui modo coronam in colonia Pelopis Lydii celete meruerat, carmine phormingaeque sibi praedicandos dicit (1—24). Deinde in principali parte carminis a mentione Pelopis profectus, fabulam veterem de Tantalo deorum familiaritate abutente atque filio eius Pelope Oenomaum, regem Elidis, curuli certamine vincente Hippodamiamque praemium victoriae nanciscente refert (25—92). Quae fabula cum ipsa rei praesenti et Olympicae victoriae praedicandae aptissima esset, inventione et ingenio Pindari etiam aptior facta est, quod Pelopem a Neptuno, fautore equestrium studiorum (cf. P. vi 50), puerum raptum et iuvenem in certamine equestri adiutum esse commentus est. Sub finem odae a Pelopis sepulcro, prope quod certamina Olympica fiebant, ad victoriam Hieronis equestrem redit et etiam splendidiorem victoriam mox ei obvolutam esse auguratur (93—114). Ad postremum altius assurgens regia dignitate nihil praeclarius esse profitetur deosque precatur, ut et Hieroni regni maiestas et sibi gloria poeticae artis perennis maneat (114—120). — Pindarus poeta in fronte suorum carminum epinicionum Oenomai et Pelopis de Hippodamia pugnam Musae munere illustratam posuit, ut aliquot annis post summus artifex Phidias Iovis templi Olympici tympanum principale statuis eandem illam pugnam repraesentantibus exornandum curavit.

Praeter hoc carmen Pindarus Hieroni misit epinicia P. i. ii. iii atque hyporchema et scolon, quorum fragm. 105. 106 et 125. 126 extant; insuper amicis Hieronis scripsit Agesiae O. vi, Chronio N. i. ix. Inde apparet poetam Hieronis regis familiaritate inde ab Ol. 76, 1 usque ad Ol. 78, 1 usum esse.

De metris.

Oda praeclarissima in regia domo Hieronis victoris inter convivium, ad celebrandam equestrem victoriam adornatum (vv. 17. 106), a choro,

cuius voci phorminx succinebat (v. 17), cantata est. Namque non unum aliquem, sed plures consociatos hymnum cecinisse verbis *πολύφατος ὕμνος* (v. 8; cf. N. vii 81, I. viii 58) significatum esse videtur. Pompae gradientisve chori nihil indicii exstat, immo concitatis motibus saltasse chorum et hyporchematicum modum carminis fuisse ex natura numerorum concluderim. Inde ne gravate tuleris quod tripodias tetrapodicis membris commixtas aequo animo tuli. Tripodiae enim catalecticae non solum in fine versuum (str. 6, ep. 1. 5. 6), qui legitimus locus tripodiarum est, sed etiam in mediis et initialibus versibus (str. 10, ep. 1. 3. 5. 8), occurrunt, quamquam epodi versus 1 et 5 cum ex solis tripodiis constant, minus offensionis habent et versus str. 10. et ep. 3., si inquietem ex concursu tripodiarum et tetrapodiarum natam minuere velis, alio modo percuti possunt. Plurimis versibus anacruses praefixae sunt, non solum unius syllabae brevis vel duarum brevium (ep. 5), sed etiam tribrachis vel iambi (str. 2. 9. 10. 11, ep. 1. 2. 4. 7. 8), quod genus anacrusis cum paeonicorum carminum proprium sit, ne ab hoc quidem carmine, quod a logaedico tenore ad paeonicum inclinat, abhorret. Pedes ordinum fere trochaei et cyclici dactyli sunt; in locum trochaeorum sub finem strophae et epodi (str. 9. 10, ep. 8) aucta modorum alacritate cretici et paeones et dochmii succedunt. Fines versuum indicii hiatus et syllabae ancipitis fere omnium a poeta indicati sunt; de versiculis strophae 3 et 4 in unum versum asynartetum coniungendis vide Prol. p. xxii. Epodi versus sextum et septimum unum in versum Boeckhii coniunxit; nos cur Bergkii rationem praeferendam existimaverimus, in not. crit. ad v. 88 exposuimus. Item cur in principio versuum secundi et ultimi strophae ancipitem syllabam improbemus, confer not. crit. ad vv. 82. 92. Denique modos musicos Aeolicos fuisse poeta ipse vv. 17 et 105 indicavit. — De notis metrici schematis et de lineis rectis colometriam codicum indicantibus vide Proleg. p. lx s.

Στρ. α'.

Ἄριστον μὲν ὕδωρ, ὃ δὲ
 χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ
 ἄτε διαπρέπει
 νυκτὶ μέγανος ἔξοχα πλούτου.

VARIAS LECTIONES exhibemus codd. *ABCD*, de quibus vide Proleg. p. vii — Inscr. deest in *AD*, una cum vv. 1—22. 47—68 intercidit in *B* — Schol.: ἐπιγράφεται ὃ ἐπινίκιος Ἴέρωνι τῷ Γέλωνος ἀδελφῷ νικήσαντι ἔπω κέλητι τὴν οἰ' Ὀλυμπιάδα, ἧ ὡς ἔνιοι ἄρματι· ὃ δ' αὐτὸς καὶ τὴν οἶ' νικᾷ κέλητι, τὴν δὲ οἰ' τεθρίππῳ.

COMMENTARIUM. v. 1—7 simili atque O. III 42 gradatione usus poeta dicit optimum quidem esse aquam, aurum autem ex opibus divitis domus eminere ut igneas faces ex tenebris noctis, ludos vero Olympicos soli interdium fugatis ceteris sideribus lucenti comparandos esse. — 1. Ἄριστον ὕδωρ a Pindaro dictum esse Thaletem philosophum secuto, qui aquam elementorum rerumque omnium principium esse docuerit, et Homerum, qui versu Ὠκεανοῦ, ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται (Il. XIV 246) philosopho praeiverit, doctius quam verius scholiastae argumentantur; utilitatem potissimum respici bene iudicat Arist. rhet. I 7: τὸ ἀφθονον τοῦ σπανίου μείζον, ὅτι ἡ χρῆσις ὑπερέχει, ὅθεν λέγεται Ἄριστον μὲν ὕδωρ.

- εἰ δ' ἄεθλα γαρούειν 5
 ἔλδαι, φίλον ἦτορ,
 5 μηκέτ' ἀελίου σκόπει
 ἄλλο θαλπνότερον ἐν ἀμέ-
 ρα φαεννὸν ἄστρον ἐρή-μας δι' αἰθέρος, 10
 μηδ' Ὀλυμπίας ἀγῶνα φέρτερον ἀν-δάσομεν·
 ὅθεν ὁ πολύφατος ὕμνος ἀμφιβάλλεται
 σοφῶν μητίεσσι, κελαδεῖν 15
 10 Κρόνου παῖδ' ἐς ἀφνεὰν ἰκομένους
 μάκαιραν Ἰέρωνος ἐστίαν,

Ἄντ. α'.

- θεμιστεῖον ὅς ἀμφέπει
 σκᾶπτον ἐν πολυμήλῳ
 Σικελία, δρέπων 20
 μὲν κορυφᾶς ἀρετᾶν ἀπο πασᾶν,
 ἀγλαΐζεται δὲ καὶ
 15 μουσικᾶς ἐν ἁώτῳ,
 οἷα παίζομεν φίλαν

3. γαρούειν *ACD*, v. Prol. xi — 6. φαεννὸν *E*: φαεννὸν *AC*, φαιεννὸν *D*. —
 7. ἀνδάσομαι vel ἀνδα σύ μοι coni. Naber. — 10. ἰκομένους *AD* et schol.: ἰκό-
 μενοι *C*, ἰκομένοις *Byz.* — 12. πολυμήλῳ *Thom.*: πολυμάλῳ *ACD* —

6. ἐν ἀμέρα augendae rei gratia additum est oppositum *πυκτί* v. 2 — ἐρή-
 μας δι' αἰθέρος similiter a Pindaro dictum est atque ab Horatio *C.* i 3, 34 *vacuum*
aera. Vacuum autem aethera dixisse poeta videtur, non quod semper corporibus
 terrenis gravibusque vacaret, sed quod tum cetera sidera fulgore solis fugata
 essent — 7. σκόπει . . . μηδ' ἀνδάσομεν· ἀνδάσομεν ex Homericō usu vim con-
 iunctivi habet, ut βᾶσομεν pro βᾶσωμεν *O.* vi 26, δέξεται pro δέξηται fr. 133;
 similiter vero imperativum cum coniunctivo coniunxit *I.* viii 7 *θεράπευε . .*
δαμωσόμεθα — 8. ἀμφιβάλλεται cf. *Hom.* K 535 ἀμφὶ κτύπος οὐατα βάλλει —
 9. σοφοί· poetae potissimum hoc nomine a Pindaro ornantur (cf. *P.* iii 113.
I. i 45), ut a Catullo poetae docti dicuntur — 10. ἰκομένους· acc. c. inf. post
 praecedentem dativum similiter usurpavit *P.* ii 24, *Xen.* an. iii 2, i *ἔδοξεν αὐτοῖς*
καταστήσαντας συγκαλεῖν· cf. *Krüger* *Gramm.* 55, 2 *An.* 7 — 12. *θεμιστεῖον*, *scep-*
trum regis ius (*θέμιστας*) dicentis — 12. πολυμήλῳ *Σικελία* quam πολυμάλῳ
Σικ. vel invitis optimis codicibus scribere malui, quod poeta *P.* xii i *μηλο-*
βότον Ἀκράγαντος dixit, et Siciliam magis pecoribus (μήλοις) quam pomis
 (μάλοις) abundare iam vetus fama Polyphemi pastoris et pastoriciae poesis
 origo prodebant. Neque ab hac sententia me depulit epitheton Siculae deae
Δάματρος μαλοφόρον ap. *Paus.* i 40, 3 et in titulo *Selinuntio* ap. *Kaibel*
IGSI. 268; ut enim bene dea pomum manu tenens *μαλοφόρος* nuncupatur, ita
 ager, in quo arbores pomiferae nascuntur, minus apte *πολύμαλος* diceretur.
 Eodem epitheto Pindarus usus est *P.* ix 6 *πολυμήλον καὶ πολυκαρποτάτας*
χθονὸς scil. *Λιβύας* — 13. δρέπων μὲν . . . ἀγλαΐζεται δέ· suo more Pindarus
 dicendi formulam variat indicativo post participium usus — 15. Hieronem
μουσικώτατον ἀνθρώπων etiam *Xen.* *Hier.* iv 15 laudat; praeterea confer *Pin-*
darum ipsum *O.* vi 97 — 16. παίζομεν . . . ἀνδρες· amabiliter poeta ludit,
 verbis contrariis usus, cum viros ritu puerorum in convivio ludere dicat —

- ἄνδρες ἀμφὶ θαμὰ τράπεζαν. 25
 ἀλλὰ Δωρίαν ἀπὸ φόρ-μιγγα πασσάλου
 λάμβαν', εἴ τί τοι Πίσας τε καὶ Φερενί- κων χάρις
 νόον ὑπὸ γλυκντάταις ἔθηκε φροντίσιν, 30
 20 ὅτε παρ' Ἀλφεῶ σῦτο δέμας
 ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων,
 κράτει δὲ προσέμιξε δεσπότην,
 Ἐπ. α'.
 Συρακόσιον ἱπποχάρ- 35
 μαν βασιλῆα. λάμπει δέ σοι κλέος
 ἐν εὐάνορι Λυ-
 δοῦ Πέλοπος ἀποικία·
 25 τοῦ μεγασθενῆς ἐράσσατο γαι- άοχος
 Ποσειδᾶν, ἐπεὶ
 νιν καθαροῦ λέβητος ἔξελε Κλωθῶ 40
 ἐλέφαντι φαιδίμον ὦ-μον κεκαδμένον.
 ἦ θαυματὰ πολλὰ καὶ -πού τι καὶ βροτῶν
 φάτις ὑπὲρ τὸν ἀλα-θῆ λόγον· 45

19. νόον ὑπο *A* — 23. συρακόσιον *Y* et v. l. schol.: συρακουσίων *ABC*,
 συρακοσίων *D* et v. l. schol. — ἱπποχ. lemma *B*: ἱππιόχ. *ABCD* — 24. ἐν
AB, om. *CD*, παρ' *Byz.* — εὐάνορος *DA²C²* — ἐποικία v. l. schol. — 26. πο-
 σειδᾶν *AD*: ποσειδῶν *BC* — ἔξελε *Mosch.*: ἔξελε *ABCD* — 28. τι καί: καὶ
 (omisso *τι*) *B* — 29. φάτις *ABCD*: φρένας *Byz.*, φάτιν *Boeckh.*; ipse *Mezgero*
 duce post λόγον interpuncti — ἀληθῆ *ABCD* —

17. ἀλλὰ ... λάμβανε· semet ipsum vel animum suum (v. 4) cohortatur, ut
 lyram de clavo sumat, imitatus locum Odysseae viii 67. *Boeckh* et *Dissenius*
 argutantur, cum ex hoc loco concludant antea tibiis, exhinc tibiis et fidibus
 choro canenti accantatum esse. Δωρίαν φόρμιγγα dicit phormingem in Doricis
 civitatibus et carminibus usurpatam, ut Δωρίῳ πεδίλω *O.* iii 5 et Δωριεὶ κόμφω
P. viii 20; de reconditiore quadam interpretatione nominis confer ad v. 105
 — 18. εἴ τι ... νόον· τι adverbii vice fungitur ut v. 28. 77. *N.* vi 5. *Thuc.*
 ii 87; mentem autem suam quasi fecundari et impleri dicit dulcissimis sen-
 tentiis — Φερενίκων· nomen equo Hieronis a ferenda victoria, ut Homericis ἀθ-
 λοφόροις ἱπποῖς (*A* 699), inditum est; idem nomen occurrit *P.* iii 74 et ap.
Bacchyl. fr. 6 — 23. Συρακόσιον· genuina et lapidibus confirmata forma
 nominis, pro qua a Ionicis et Atticis scriptoribus Συρακούσιος circumferebatur.
 — 24. Πέλοπος ἀποικία· Olympiae, quam in urbem Pelops non solum tamquam
 accola (ἐποικίας) venit, sed cuius quasi alter conditor exstitit. — 25 ss. sensim
 poeta a nomine Pelopis profectus ad principalem partem carminis transit
 (25—32), qua fabulam de Pelope, Tantalii filio, Oenomaum, regem Elidis, curru
 vincente et ludos Olympicos quasi inaugurante narrat — 26. ἐπεὶ ... κεκαδ-
 μένον· Pelopem iam nascentem ebore candidos humeros ornatum i. e. humeris
 eburnei coloris insignem fuisse dicit, ut statim ab initio falsam famam hominum
 respuat. Isti enim, quos *Bacchylidem*, aemulum *Pindari*, secutum esse scholia
 tradunt, Mercurium vel Rheam, cum restituerent Pelopem puerum coctum et
 dissectum, humerum a Cerere iam devoratum ebore supplevisse fabulabantur
 — 28. καθαροῦ· nitido, non sceleris puro —

- 30 δεδαιδαλμένοι - ψεύδεσι ποικίλοις
ἐξαπατῶντι μῦθοι.

Στρ. β'.

- Χάρις δ', ἄπερ ἄπαντα τεύ-
χει τὰ μείλιχα θνατοῖς,
ἐπιφέρουσα τι- 50
μὰν καὶ ἄπιστον ἐμήσατο πιστὸν
ἔμμεναι τὸ πολλὰκις.
ἄμέραι δ' ἐπίλοιποι
35 μάρτυρες σοφάτατοι.
ἔστι δ' ἄνδρϊ φάμεν εἰκόδς 55
ἄμφι δαιμόνων καλὰ· μεί-ων γὰρ αἰτία.
νῆε Ταντάλου, σὲ δ' ἀντία προτέρων - φθέρῃζομαι,
ὀπότ' ἐκάλεσε πατήρ τὸν εὐνομάτατον 60
ἐς ἔρανον φίλαν τε Σίπυλον,
40 ἀμοιβαῖα θεοῖσι δεῖπνα παρέχων,
τότ' Ἀγλαοτρίαιναν ἀρπάσαι

Ἄντ. β'.

- δαιμόντα φρένας ἰμέρω,
χρυσέαισιν ἄν' ἵπποις 65
ὑπάτον εὐρυτί-
μον ποτὶ δῶμα Διὸς μεταβᾶσαι·
ἔνθα δευτέρῳ χρόνῳ
45 ἦλθε καὶ Γανυμήδης 70

30. δεδαιδαλωμένοις B — 31. ἔτεπερ D — 35. μάρτυροι D — σαφίστατοι conl. Hecker coll. O vi 20 — 38. ἐκάλεσε AB — 42. χρυσέαις C — ἄν' AB: κὰν CD, τ' ἄν' conl. Schmid —

30. ἄσυνδέτως ut saepe a Pindaro duae sententiae, quarum altera (δεδαι-
μένοι . . . μῦθοι) priorem (φάτις . . . λόγον) explicat atque confirmat, iuxta
ponuntur — 31. lepide hanc sententiam Goethius noster titulo balladibus suis
praemisso expressit: *Märchen noch so wunderbar | Dichterkünste machen's wahr*
— 34. ἄμέραι . . . σοφάταται: amat Pindarus generales sententias narrationi-
bus intexere, quamvis cum re proposita tenui filo coniunctae sint; cf. P. III 20
— 42 s. infinitivus μεταβᾶσαι ut saepe apud Pindarum finem, quem quis
assequatur vel sectetur, significat: rapuit Pelopem puerum Neptunus amore
incensus, ut in sedem Iovis eum transferret — 44. δευτέρῳ χρόνῳ offensionem
veterum grammaticorum movit, quam sic scholia exponunt: προτέρῳ ἐρη-
μίειν. πρῆσβύτερος γὰρ Γανυμήδης Πέλοπος, ὡς ἔστιν ἐκ τῶν ἐπιγόνων τεκ-
μήρασθαι. Ἐκτωρ γὰρ καὶ Ἀγαμέμνων, Ἄστρεὺς καὶ Πρίαμος, Πέλοψ καὶ Λαομέδων.
Atque iusta haec offensio fuit, si Pindarus Homerum (Il. v 205. xx 232) auctorem
secutus (Ganymedem Trois filium habuit; sed magnopere ea minuit et paene
diffudit, si Leschem, poetam cyclicum, secutus Ganymedem filium Laomedontis
fuisse duxit; non minorem autem Pindarus cyclicis carminibus fidem tribuit
Iliadi; cf. Prol. cxxv.

Ζηνὶ τῶντ' ἐπὶ χρέος.
 ὡς δ' ἄφαντος ἔπειλες, οὐδὲ
 ματρὶ πολλὰ μαιόμενοι-φῶτες ἄγαρον,
 ἔννεπε κρυφᾶ τις αὐτίκα φθονερῶν-γειτόνων, 75
 ὕδατος ὅτι σε πυρὶ ζέοισαν εἰς ἀκμῶν
 50 μαχαίρα τάμον κατὰ μέλη,
 τραπέξισι τ' ἀμφιδεύματα κρεῶν 80
 σέθεν διεδάσαντο καὶ φάγον.

Ἐπ. β'.

ἔμοι δ' ἄπορα γαστρίμαρ-
 γον μακάρων τιν' εἰπεῖν. ἀφίσταμαι.
 ἀκέρδεια λέλογ-
 γεν θαμινὰ κακαγόρους. 85
 55 εἰ δὲ δὴ τιν' ἄνδρα θνατὸν Ὀλύμπου σκοποὶ
 ἐτίμασαν, ἦν
 Τάνταλος οὗτος· ἀλλὰ γὰρ καταπέψαι
 μέγαν ὄλβον οὐκ ἔδυνάσθη, κόρῳ δ' ἔλεν
 ἔταν ὑπέροπλον, ἄν-φοι πατήρ ὑπερ 90
 κρέμασε καρτερόν αὐ-τῷ λίθον,

48. φθονερῶν τε C — 49. σε: τε codd. fort. recte — εἰς ex schol. Momm-
 sen: ἐπ' ACD ἀμφ' Mosch. — 51. τραπέξισι . . . 53 εἰπεῖν Ath. xiv p. 641 c
 — 51. τ': om. D, δ' Ath. — ἀμφιδεύματα V^{ac} ex scholiis ut videtur restitutum:
 ἀμφιδεύματα ACDE ἀμφιδεύρα A Athenaei, ἢ τὰ ἔσχατα (i. e. δεύματα) ἢ τὰ
 βεβρεγμένα τῷ αἵματι (i. e. ἀμφιδεύτα vel ἀμφιδεύματα) schol., ἀμφὶ δάσματα
 Herwerden, ἀμφιδεύτα τὰ κρέα ipse tentavi, δέσματα offas interpretatur Luebbert
 Ind. lect. Bonn. 1888 p. xi collato Hesychio δειάσθαι· γεύσασθαι — 53. ἄπορα
 Byz.: ἄπορον ACD et A^{ac} Athenaei — 54. κακαγόρους C¹D: κακαγόρος AC²
 — 58. ἄν Hermann: τάν ACD — 59. καρτερόντων λίθον coni. Hecker —

46. τῶντ' ἐπὶ χρέος, officium pincernae, quo munere eum etiam in con-
 viviiis Tantali patris fungentem facit Philostrate. imagg. i 17, quamquam eun-
 dem Neptuni puerum dilectum fuisse poeta v. 77 significat. De crasi τῶντό
 pro τὸ αὐτό confer τὰτὰ N. vii 104, τῶντό O. xiii 38 — 47. ματρὶ: suaviter
 matris sollicitam curam significat — 49. ὕδατος . . . ἀκμῶν, aquae fervorem,
 quo aequor sursum fertur — 51. ἀμφὶ δεύματα qui collato Homericō ὕστατα
 καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν (δ 685) defendunt, operam perdunt;
 neque enim cur Tantalus praeter consuetudinem carnem ultimam apposuerit,
 neque cur extrema carnis convivae comedissee ferantur, intellegitur; qua
 de causa ἀμφιδεύτα τὰ κρέα emendandi tibi auctor sum, vel si hoc au-
 dacius tibi videtur, ἀμφιδεύματα κρεῶν scribendi et cum parte scholiorum
 frustra carnis intellegendi iusculo imbuta (τὰ βεβρεγμένα τῷ αἵματι), ut cuius
 essent lateret — 53. similiter Euripides Iph. Taur. 386 ss. fabulas detestatur,
 quae deos gulosos humanamque carnem gestientes faciant — 57. μέγαν ὄλβον
 cf. P. ii 26. Tantalum vulgo credebant apud inferos puniri ob nefarias epulas
 diis appositas, quod cum Tantalum fecisse Pindarus negasset, alia causa poenae
 ei excogitanda fuit; hanc igitur fuisse dicit impudentiam, qua ut nectar et am-
 brosiam cum sodalibus communicaret commotus sit — 58. πατήρ: pater deo-
 rum, Jupiter — 59. Pindarus hic et I. viii 10, ab Homero l 582 recedens, Tan-
 talum puniri dicit saxo super caput eius suspenso, cuius periculum frustra

60 τὸν αἰεὶ μενοι-νῶν κεφαλᾶς βαλεῖν
εὐφροσύνας ἀλάται.

Στρ. γ'.

ἔχει δ' ἀπάλαμον βίον 95

τοῦτον ἐμπεδόμοχθον,

μετὰ τριῶν τέταρ-

τον πόνον, ἀθανάτων ὅτι κλέψαις

ἀλίκεσσι συμπόταις

νέκταρ ἀμβροσίαν τε 100

65 δῶκεν, οἷς νιν ἄφθιτον

θέσσαν. εἰ δὲ θεὸν ἀνήρ τις

ἔλπεται λελαθήμεν ἔρ- δων, ἀμαρτάνει.

τοῦνεκα προῆκαν υἱὸν ἀθάνατοί-φοι πάλιν 105

μετὰ τὸ ταχύποτμον αὐτίς ἀνέρων ἔθνος.

πρὸς εὐάνθεμον δ' ὅτε φῦαν

70 λάχλαι νιν μέλαν γένειον ἔρεφον, 110

ἔτοιμον ἀνεφρόντισεν γάμον,

Ἄντ. γ'.

Πισάτα παρὰ πατρὸς εὐ-

δοξον Ἴπποδάμειαν

σχεθέμεν. ἐγγὺς ἔλ-

θῶν πολιᾶς ἀλὸς οἶος ἐν ὄρφνα 115

60. αἰεὶ ACD, et sic passim codd., quod non iam enotabo — 61. ἀπάλαμον Byz.: ἀπάλαμνον ACD — 63. οἷς νιν conii. M. Schmidt: οἷσιν AD, οἷς C — 66. θέσσαν Byz.: θέσαν αὐτὸν ACD, θέν νιν Mommsen; cf. N. v 10 θέσαντο — λελαθήμεν Mommsen: λαθέμεν AC, ληθέμεναι D, τι λασέμεν Byz.; fort. τι φίλπ. λελαθέμεν — 67. οἷ quod in vet. codd. post τοῦνεκα legitur, post ἀθάνατοι transpos. Tricl. — 68. αὐτίς C — 69. δ' om C¹ — 70. λάχλαι νιν: λάχριν D — 73. ἐγγὺς Bergk: ἐγγὺς δ' ABCD et schol., ἄγχι δ' R Byz. —

amovere (βαλεῖν = ἀποβαλεῖν, cf. O. viii 40) molliatur; Pindari vestigia legit Euripides Orest. 5. — 62. schol.: ἢ ὅτι ἐν ἄδου μετὰ τριῶν τέταρτος κολάζεται, Σιάσφον Τιτυοῦ Ἰχίονος, ἢ ὅτι μετὰ τριῶν, τοῦ πεινῆν διψῆν ἐστάναι, τέταρτον πόνον τοῦτον ἔχει τὸ τῷ λίθῳ κολάζεσθαι. Alteram explicationem qui probant, obscuritatis vitio locum premunt; nam cum poeta qui tres illi labores fuerint, non dixerit, ipsi in diversissima discedunt. Contra aperta est via prioris explicationis, quam qui ingrediuntur, non est cur cum Pauwio τέταρτος pro τέταρτον interpolent — 63. ἀλίκεσσι συμπόταις, qui contrarii erant diis convivis — 66. θέσσαν, immortales; forma verbi ex falsa analogia verbi ἔσαν ficta est; de ambrosia et nectare immortalitatem impertientibus confer Theocr. 15, 108. Ovid. met. 14, 607 — 67 s. ἀθάνατοι et ταχύποτμον ἀνέρων ἔθνος contrariam vim habent — 70. μέλαν proleptice de mento lanugine nigro facto — 71. ἔτοιμον, in quo vocabulo explicando mire veteres et recentes interpretes laborant, ad pubertatem spectat, quam Pelopi assecuto paratas esse nuptias dixit, quibus sibi Hippodamiam iungeret — 72 ss. similem fabulam de virgine filia ab Antaeo patre praemio certaminis proposita poeta refert P. ix 105 ss.; conferre quoque iuvat fabulam Atalantae, quae cum multis procos cursu superatos necasset, Melanionis dolo victa est. — 73. similia de Iamo Neptuni

- ἄπνευ βαρύκτυπον
 75 Εὐτρίαιναν· ὁ δ' ἀντῶ
 πὰρ ποδὶ σχεδὸν φάνη.
 τῷ μὲν εἶπε· Φίλια δῶρα
 Κυπρίας ἄγ' εἴ τι, Ποσειδάων, ἐς χάριν 120
 τέλλεται, πέδασον ἔγχος Οἰνομάου - χάλκεον,
 ἐμὲ δ' ἐπὶ ταχυστάτων πόρευσον ἀρμάτων 125
 80 ἐς Ἴλιον, κράτει δὲ πέλασον.
 ἐπεὶ τρεῖς τε καὶ δέκ' ἄνδρας ὀλέσαις
 ματήρας ἀναβάλλεται γάμον

Ἐπ. γ'.

- θυνατρός. ὁ μέγας δὲ κίν-
 δυνος ἄνακτιν οὐ φῶτα λαμβάνει. 130
 θανεῖν δ' οἷσιν ἀνάγ-
 κα, τί κέ τις ἀνώνυμον
 85 γῆρας ἐν σκότῳ καθήμενος ἔ-ψοι μάταν,
 ἀπάντων καλῶν
 ἄμμορος; ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οὗτος ἄεθλος 135
 ὑποκείσεται· τὸ δὲ προᾶ-ξιν φίλαν δίδοι.

75. εὐτρίαιναν Byz.: εὐφροτρίαιναν ABCD — 76. ἐφάνη A — 77. εἶπε CD — εἴ τοι C — 78. ἔγχος: ἔντος Ammonium legisse ex scholiis collegit Lehrs Pindarschol. 10 — 80. εἰς D — ἀδλίη C — 81. ὀλέσας A — 82. ματήρας coni. Bergk collato Hom. ix 394: μναστήρας (μνηστ. D) ABCD, ἐρῶντας Byz. et Philostr. imag. i 30 — 84. οἷσιν D²: οἷς ABCD¹ — τί B²C²D et schol.: τὰ AB¹C¹ et Greg. Cor. p. 212. 236 — 86. ἄμμορος D —

auxilium in medio flumine implorante narrat O. vi 58. Grato vero colore orationem fabulosae narratiunculae poeta tinxit, quod solum, quod tenebrosa in nocte, quod nigricans ad mare Pelopem accedentem finxit, deum autem nomine non addito pulchro tridente et fremitu aequoris adumbravit. Contra portentosum in modum similem fabulam exaggeravit Nonnus Dionys. xxxiv 135 ss. — 78. ἔγχος χάλκεον· hasta Oenomaum instructum fecit, ut non de ludicra corona, sed de vita certamen futurum significaret, aenea autem hasta, quod heroes hominesque prisca aevi aeneis, non ferreis armis uti ferebantur. Notatu vero dignum est, quod etiam in tympano principali aedis Jovis Olympici Oenomaum et Pelopem hastam manu tenentes artifex finxit, Pindari, opinor, hunc locum secutus — 79. celeritatem currus bene numeris iambicis et solutis longis syllabis poeta imitatur, ut infra v. 98. — 81. Tredecim procos ab Oenomaio interemptos hic et in threno fr. 135 Pindarus narrat eumque secutus Philostratus, imagg. i 17. In tota hac fabula et fortasse etiam in numero procorum Pindaro praevisse Hesiodum in magnis Eoeis Pausanias vi 21, 10 testatur — 82. ἄνακτιν οὐ φῶτα λαμβάνει· quominus ἄνακτιν, οὐ φῶτα distinguas interpretans periculo magno inertem, non strenuum virum percilli, impedit vis vocabuli φῶτος, quod hominem, non hominem virtute horroas aequantem apud Pindarum significat; quare λαμβάνει simile quiddam atque λαγχάνει valere ratus interpretor: magnum periculum inertem hominem non admittit i. e. respuit — 85. ἐν σκότῳ καθήμενος ἔψοι· cf. I. 8, το ἦβαν οὐκ ἄπειρον ὑπὸ χειρῶν καλῶν δάμασεν, P. iv 186 αἰῶνα πείσσοντα — προᾶξιν, eventum, quae eadem vis verbi est ap. Hom. Ω 524 —

ὡς ἔννεπεν· οὐδ' ἀκράν-τοις ἐφάψατο
 ἐπεσι. τὸν μὲν ἀγάλ-λων θεὸς
 90 ἔδωκεν δίφρον-τε χρύσειον πτεροῦ- 140
 σίν τ' ἀκάμαντας ἵππους.

Στρ. δ'.

ἔλεν δ' Οἰνομάου βίαν
 παρθένον τε σύνευνον·
 ἃ τέκε λαγέτας
 ἔξ ἀρεταῖσι μεμαότας υἱούς. 145
 νῦν δ' ἐν αἰμακουρίαις
 ἀγλαῖσι μέμικται,
 95 Ἄλφειοῦ πόρῳ κλιθεῖς,
 τύμβον ἀμφίπολον ἔχων πο- 150
 λυξενωτάτῳ παρὰ βω-μῶ. τὸ δὲ κλέος
 τηλόθεν δέδορκε τᾶν Ὀλυμπιάδων- ἐν δρόμοις
 Πέλοπος, ἵνα ταχυντάς ποδῶν ἐρίζεται 155
 ἀκμαί τ' ἰσχύος θρασύπονοι·
 100 ὁ νικῶν δὲ λοιπὸν ἀμφὶ βίοντον
 ἔχει μελιτόεσσαν εὐδίαν

88. ἔνεπ. BC, cf. Prol. xi — ἐφάψατο ABCD: ἐφάψατ' ὧν Byz., quae interpolatio ex falsa colometria orta est — 90. τε om. C — 91. ξυν. A -- 92. ἃ τέκε ABCD: τέκε τε vel τέκε δὲ Byz., probabiliter — μεμαότας ABCD et schol.: μεμαλότας RByz. — 95. Ἄλφειοῦ A^{ac} — 96. πολυξενος. BCD — 99. ἀκμαί τ': ἀκμαίτ' A — 100. ἀμφιβόητον A — 101. μελιττο. AB, μελιτω. D —

88. ἐφάψατο c. dat. cf. P. x 28. I. iii 30. N. iv 35 — 90. alatos quod poeta equos a Neptuno donatos dicit, veterem famam in cista Cypseli expressam (Paus. v 17, 7) secutus est; idem Pherecydes, qui fere cum Pindaro consentit, in scholiis Soph. El. 104 et Euripides Orest. 988 tradiderunt — 91. ἔλεν δ' Οἰνομάου βίαν· de clandestino amore Hippodamiae et fraude Myrtili, aurigae Pelopis, Pindarus aut nihil dūm scivit aut consulto silentium fecit — 92. ἃ τέκε si recte in codicibus traditum est, Pindarus more Atticorum poetarum dactylus pro iambo in primo pede dochmii admisisse putandus est; sin Byzantini felici coniectura τέκε τε manum poetae restituerunt, verbum τεκεῖν ad patrem a Pindaro relatum est similiter hic atque O. vii 71 et saepe ab Homero et Atticis poetis — ἔξ.. υἱός· Ἄρεια, Θυέστην, Πυθία, Ἀκάθων, Πλεισθένη, Χρύσιππον schol. — μεμαότας pro μεμαότας, qua forma usus est N. i 43; in commutanda quantitate vocalium α et ο, quae olim digamma disiunctae erant, Pindarus Homeri auctoritatem secutus est; dativo autem hoc verbum iunxit ad analogiam verborum ἀπτεσθαι et θιγγάνειν. Ceterum Nonnum, cum Dionys. 37, 135 παντοίαις ἀρετῆσι μεμηλότας scriberet, μεμαλότας, non μεμαότας apud Pindarum quoque legisse verisimile est

93 ss. sensim poeta ut supra ex prooemio ad umbilicum carminis transierat, sic hic a fabula Tantalae ad causam Hieronis redit neque temere eodem splendido vocabulo κλέος ante narrationem (v. 24) et post narrationem (v. 97) usus esse videtur — 93. αἰμακουρίαις· schol.: Βοιωτικῆ ἢ φωνή. Rem illustrat Paus. v 13, 2 θύονσι δὲ ἀντῶ (Πέλοπι) καὶ νῦν ἔτι οἱ κατὰ ἔτος τὰς ἀρχαῖς ἔχοντες· τὸ δὲ ἱερεῖόν ἐστι κριὸς μέλας — 95. κλιθεῖς, acclinatus; dativo iunctum est ut apud Homerum E 709. O 740 et Soph. Trach. 100 — 96. βωμῶ sc. Διός· fuit enim Πελόπιον seu tumulus Pelopis in Alti prope Iovis aram; cf. Paus. v 13, 8 — 97. gloria Pelopis in Olympicorum ludorum curriculis eminens splendet;

'Αντ. δ'.

- ἀέθλων γ' ἔνεκεν. τὸ δ' αἰ-
 εἰ παράμερον ἔσλόν
 ὕπατον ἔρχεται
 παντὶ βροτῶ. ἐμὲ δὲ στεφανῶσαι
 κεῖνον ἱππείῳ νόμῳ
 105 Αἰόληϊδι μολπᾶ
 χροῆ· πέποιθα δὲ ξένον
 μὴ τιν' ἀμφοτέρα καλῶν τε
 Ἴδριν, ἀλλὰ καὶ δύναμιν- κυριώτερον
 τῶν γε νῦν κλυταῖσι δαιδαλωσέμεν ὕμνων πτυχαῖς. 170
 θεὸς ἐπίτροπος ἔων τεαῖσι μῆδετα
 110 ἔχων τοῦτο κᾶδος, Ἰέρων,
 μερίμναισιν· εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι,
 ἔτι γλυκντέραν κεν ἔλπομαι
 'Ἐπ. δ'. 175
- σὺν ἔρματι θοῶ κλεῖ-
 ξειν, ἐπίκουρον εὐ- ρῶν ὁδὸν λόγων,
 παρ' εὐδείελον ἔλ-
 θῶν Κρόνιον. ἐμοὶ μὲν ὦν
 115 Μοῖσα καρτερώτατον βέλος ἀλ-κᾶ τρέφει. 180

102. γ' om. CD — ἐνεκα B — 103. βροτῶ D²: βροτῶν ABCD¹; de hiatu in thesi dactyli confer O. vi 82. P. x 57. N. vi 24. 25. I. i 61. viii 58; παντὶ c. gen. defendunt simili usu Plat. legg. vi p. 771 c — στεφανῶται B et glossa in A — 104. ἱππείῳ C et sic passim, quod non iam enotabo — 107. μὴ τιν': μῆτι γ' D — ἀλλὰ καὶ Hermann (cf. P. iv 79 ss.): ἄμα καὶ ABCD, ἄλλον ἢ Mosch., ἄμμε καὶ Mommsen, ἀμάκι καὶ Boehmer — καιριώτερον A — δαιδαλωσάμεν A — 110. τῶντὸ Goram Philol. 14, 485 — κᾶδος ABD, κῦδος C; cf. O. vii 5. P. iv 112. N. i 54. I. viii 7 — 112. γλυκντέραν D — 113. κλεῖξιν A(?)C; κλεῖξιν BD — 115. ἀλκᾶν D —

Πέλοπος nomen cum emphasi positum est in principio novi versus. De metaphora verbi δέδορκε conf. N. iii 84, de Ὀλυμπιάδων ἐν δρόμοις conf. P. i 32 Πυθιάδος ἐν δρόμῳ — 104. ἱππείῳ νόμῳ, melodia in honorem equestris victoriae facta, qualis erat Olympi ἀρμάτειος νόμος (v. Plut. de mus. 7. Pind. I. i 54) et anonymi melodi Καστόρειον (v. P. ii 69, I. i 16) — 105. Αἰοληϊδι μολπῆ, Aeolicis modis sive Αἰολικῆ ἁρμονίᾳ: hoc autem cum Dorica phorminge (v. 17) componere licet, quod Aeolica harmonia etiam ὑποδώριος ἁρμονία audiebat; cf. fr. 191 — 107. Ἴδριν· ex subsequente comparativo κυριώτερον hic quoque suppleas μάλλον· cf. Tacit. ann. 1, 57: quanto quis audacia promptus, tanto magis fidus rebusque motis potior habetur — 108. ὕμνων πτυχαῖς ad artificiosos flexus numerorum et harmoniae bene rettulit Boeckhius; alio sensu Aeschylus Suppl. 946 dixit οὐδ' ἐν πτυχαῖς βίβλων κατεσφραγισμένα — δαιδαλωσέμεν· ornatum esse vel ornare posse — 111. λίποι, scil. θεός, qui paulo ante dictus est; euphemistice autem Pindarus res adversas, sive vitae finem sive tumultum civilem, adumbrat, ut Latini simili in re utuntur formula siquid acciderit. De curuli certamine Olympico, quod iam tum Hiero mente agitabat (γλυκντέραν sc. μερίμναν), vide argum. — 113. ὁδὸν λόγων ad similitudinem Homericī οἶμον ἀοιδῆς dixit; orationis autem via poeta victoriam praedicans adiuvari bene dicitur — 115. βέλος ἀλκᾶ τρέφει· locutio bellicas pugnas vi armorum

*ἐπ' ἄλλοισι δ' ἄλ-
 λοι μεγάλοι· τὸ δ' ἔσχατον κορυφοῦται
 βασιλεῦσι. μηκέτι πάπ-ταινε πόρσιον.
 εἴη σέ τε τοῦτον ὑ-ψοῦ χρόνον πατεῖν, 185
 ἐμέ τε τοσσάδε νι-καφόροις
 120 ὀμιλεῖν, πρόφαν-τον σοφία καθ' Ἑλ-
 λανας ἐόντα παντᾶ.*

116. *ἐπ'* ex schol. *Byz.*: *ἐπ'* om. *ABCD* — fort. *ἄλλοισιν ἄλλοι* sine *δέ*
 — 118. *τοῦτον*: *λοιπὸν* conl. Herwerden — *ὑψοῖς* *D* — 119. *τοσσάδε* *D*.

gestas, non certamina ludicra spectat. Illud telum poeticum proximis versibus
 exponitur, qua de causa particulam *δέ* in codicibus post *ἄλλοισι* insertam abesse
 malim — 118. *τοῦτον* si recte se habet neque cum Herwerdeno in *λοιπὸν*
 emendandum est, non tempus hic in terra mortalibus peragendum sed prae-
 sens quo Hiero regnabat tempus (cf. *τῶν γε νῦν* v. 108) significat.

fuisse et ex Rhodo, unde primum Gelam Ol. 22, 3 et centum octo annis interiectis Agrigentum urbem Ol. 49, 3 conditam esse testimonio Thucydidis vi 4 constat, in Siciliam venisse credebantur. Telemachi vero ducis, qui Phalaridis tyrannidem Agrigentinam sustulit, filius aut nepos Emmenida fuit, a quo phratris Emmenidarum Agrigentina nomen traxit. Ab Emmenida Aenesidemus, clarissimus satelles Gelonis, descendit, cuius ex duobus filiis, Therone et Xenocrate, prior imperio Agrigentorum potitus est et una cum Gelone, cui filiam Demaretam in matrimonium collocavit, Carthaginenses ad Himeram terra marique fudit. Inde clarissimus factus aequo regimine rebus Agrigentinis moderabatur, sed nihilo minus intestinis bellis et necessariorum dissensionibus vehementer lacescebatur. Inprimis in Hieronis regis Syracusani inimicitias incurrit, qui cum Polyzelo fratri, cuius praesidio Gelo Demaretam uxorem cum filiolo suo mandaverat et cuius filiam Thero ipse uxorem duxerat, vehementer invideret, Theroni, quod illum hospitio exceptum tueretur, arma intulit et Himeraeos, qui Agrigentorum imperium aversabantur, socios sibi iungere coepit. Cum iam in eo res esset, ut copiae utrimque ad flumen Gelam in aciem educerentur, Simonides poeta Theronem patefactis Himeraeorum proditionis consiliis cum Hierone reconciliavit (v. schol. O. II 80. 173, ex Timaeo petita). His cum dissidiis, quae Diodorus XI 48 initio anni Ol. 76, 1 facta esse narrat, insidiae Cypis et Hippocratis, cognatorum Theronis (v. schol. O. II 173) acrite cohaerere videntur. Nam eos duces Himeraeorum et auctores proditionis fuisse Boeckhius acute perspexit. Aliquot annis post Thero vita decessit Ol. 77, 1, si Diodorum XI 53 sequimur, Ol. 76, 4, si rationes Boeckhii Expl. p. 209 probamus; de bona eius existimatione haec Diodorus l. l. refert: *τὴν ἀρχὴν ἐπιεικῶς διακηκῶς καὶ ζῶν μεγάλης ἀποδοχῆς ἐτύχανε παρὰ τοῖς πολλοῖς καὶ τελευτήσας ἡρωικῶν ἔννεγε τιμῶν.*

Iam nobis quaerendum est, quo anno Thero victoriam Olympicam, quam hac oda Pindarus illustrat, reportasse videatur. Vacillat enim, ut ex critico apparatu cognoscere licet, huius rei memoria, cum alii hanc victoriam Ol. 76 = 476 a. Chr., alii Ol. 77 = 472 a. Chr. partem esse referant. Atque mihi quidem Boeckhii ratio priorem sententiam amplectentis unice probatur. Nam et recenti indignatione Theronem ob Hieronis perfidiam et proditionem patruelium flagrasse ex oda ipsa apparet (v. 18. 62. 106), et anno 472 tam insigni familiaritate Hieronis Pindarus utebatur, ut tum temporis minime ei liceret perfidiam et iniuriam Hieronis oblique carpere. Neque quod Diodorus dissidia Theronis et Hieronis Ol. 76, 1 facta esse narrat, id a recta via te deicere par est. Saepe enim ille res, quae iam initio solaris anni gestae erant, in Olympiadis proximum annum transtulit, unde non audacis est putare, iam ante mensem Augustum, quo ludi Olympici agebantur, lites istas Theronis et Hieronis motas et compositas esse. Neque tamen silentio praetereo non omnes viros doctos Boeckhii rationibus adstipulari et Bergkium, cum odam O. III post O. I scriptam esse sibi persuasisset et O. I contra fidem Olympicorum indicum Ol. 76 factam esse perhibuisset, Theronis victoriam ad Ol. 77, 1 rettulisse.

Summum carminis in Theronis virtutibus illustrandis eiusque animo de iniuriis ab impiis hominibus acceptis consolando versatur, cuius solatii

argumenta poeta inprimis petivit ab iusto regimine divini numinis, quod et in hac terra rebus humanis aequè consuleret et de mortuis severa iudicia exercebat. In prooemio ex tribus laudationibus, Iovis praesidis Pisae, Herculis conditoris ludorum, Theronis victoris, tertiam persequendam sibi proponit (1-8). Iam a Theronis maioribus, qui post multos labores Agrigentum urbem condiderint, orsus (9-12), pro futura felicitate eius pias preces fundit, ut iniuriarum acerba memoria oblitteretur (13-20); aerumnas enim praeteritas praesenti felicitate vinci et adversas res secundis in vita humana mixtas esse, eius rei documento esse casus filiarum Cadmi et fata Labdacidarum (21-49). Sic Theronis quoque animum praesenti felicitate victoriarum Olympicarum Pythicarum Isthmicarum ab tristitia refici, qua felicitate unice eum dignum esse, ut qui divitiis cum pietate fruatur et de rebus divinis sapienter sentiat (50-62). Inde veterum sapientium Pythagoreorumque dogmata de animae immortalitate atque palingenesia exponit: severa de mortuis apud inferos iudicia fieri, unde boni beata vita fruuntur, impii diris poenis affligantur, qui autem ter sine scelere vitam peregerint, ad insulas beatorum, ubi Peleus Cadmus Achilles degant, deducantur (62-91). Iam cum in eo poeta esset, ut talem sortem etiam Theroni, homini iustissimo, obventuram esse auguraretur, ab arcanis rebus longius persequendis se revocat atque in eo acquiescit, ut iuratus Theronis virtutes innumeras instar harenarum esse pronuntiet (92-110).

Theronis in honorem Pindarus praeter epinicia O. II et III etiam encomium misit, cuius frustula collecta habes fr. 118 et 119. Praeterea iam anno 494 Thrasybulo eiusque patri Xenocrati, quem fratrem Theronis fuisse supra diximus, victoriam Delphicam carmine P. VI gratulatus erat. Iam ante Theronem ex optimatibus Siciliae Olympia vicerant et monumenta consecraverant Pantares Menecratis fil. Gelous, Cleandri et Hippocratis tyrannorum pater (v. Herod. VII 154), cuius titulus nuper Olympiae inventus est (Arch. Zeit. 1882 n. 424), et Gelon Gelous, qui cum Ol. 73 = 488 a. Chr. vicisset, aeneum currum a Glaucia factum (Arch. Zeit. 1878 n. 186) Olympiae dedicavit (Paus. VI 9, 4). Denique idem Gelon, Hieronis frater maior, thesaurum Olympiae aedificavit, quem, quod manubias Carthaginiensibus ad Himeran detractas continebat, Carthaginiensem appellabant (Paus. VI 19, 7; cf. Die Ausgrabungen zu Olympia IV 35 ss.), quo thesauro etiam antiquiorem fuisse Gelae urbis thesaurum (Paus. VI 19, 15) ex architectonicis indiciis colligunt (v. Bötticher, Olympia p. 202).

De metris.

Carminis huius numeri sunt paeonici, quibus similibus in carminibus O. X. P. V. Pindarus usus est. Colorum in hoc genere carminum nulla fere vis est, unde ea ne dividere quidem operae pretium esse duximus. Pedes principales sunt cretici et paeones primus et quartus, qui ita inter se similes sunt, ut saepe in hoc carmine (str. 3. 6. ep. 1. 4) alter alterius vicem obtineat. Bacchios et antibacchios num cretici et paeonibus poeta admiscuerit, dubitare possis. Atque bacchios, quorum prior aut posterior longa in duas breves soluta sit, eo magis spernendos putavi, quod hanc licentiam in cognatis pedibus ionicis etiam post Pindarum raro Attici

poetae admiserunt. Qua de causa in strophae quidem versu septimo bacchios recipere non dubitavi, contra in versibus str. 3. 5. ep. 1. 4, ne antibacchios, quorum prima longa soluta esset, admittere cogerer, primam versus syllabam longam anacrusis vim obtinere et paeonicis ordinibus versuum str. 2. 6 iambicam anacrusim praemissam esse significavi. Praeterea in tertio versu, cum aut longae finali prioris membri versus ambitus quinque temporum tribuendus aut transitus a creticis ad bacchios statuendus fuerit, priorem sententiam amplecti malui, quamvis Aristides de mus. I 33 rhythmicum tempus quinque morarum esse neget. Denique ditrochaeus in locum cretici pedis nisi sub finem strophae (v. 8) et epodi (v. 6) non successit. Magnas vero difficultates parant tripodiae trochaicae catalecticae paeonibus in epodi versibus secundo et tertio interpositae. Atque in secundo versu facilius eae ferri possunt, quod totus versus ex tripodiis constat; sed in tertio versu cum unam tripodiam tribus creticis admiscere dubitarem neque transitum a creticis pedibus ad bacchios probarem, ad remedium quintuplae longae confugiendum duxi. Ceterum audaciores rationes, quas in rhythmis huius carminis adornandis Schmidtii, Henricus et Mauricius (Pindars olympische Siegesgesänge p. LIII ss. et Stzb. d. b. Ak. a. 1872 p. 420 ss.) inierunt, refellere ab angustiis huius commentarioli alienum fuit. Ad postremum moneo versus strophae sextum et septimum in unum versum a Boeckhio secundis curis copulatos esse, mihi priorem rationem magis placuisse, ita tamen, ut alterius editionis numeros uncinis inclusos in sinistra margine adderem. Cantatum esse hoc carmen puto inter convivium (v. 52) a choro tripudiante fidibus accipientibus (v. 1. 52). Saltasse autem chororum inde colligo, quod et paeanes, quorum praecipuus rhythmus paeon vel creticus fuit, saltari solebant, et rhythmorum tanta aequalitas in hac oda servata est, ut etiam pausarum intervalla facile definiri possint (conf. Prol. p. LVI). Perbene autem speciem paeanis hoc epinicium induit, quo victoria Olympica ita praedicatur, ut simul piaae preces pro salute regiae domus fundantur et mysteriorum sancta dogmata revelentur.

Ἀναξίφορμιγγες ὕμνοι, Στρ. α'.
τίνα θεόν, τίν' ἦρωα, τίνα δ' ἄνδρα κελαδήσομεν;

VARIA LECTIO. INSCR. Θήρωνι Ἀκραγαντίω ἄρματι B — Schol. ad inscr.: γέγραπται ὁ ἐπίνικος Θήρωνι Ἀκραγαντίω ἄρματι νικήσαντι (νενικηκότι B) τὴν οὗ δλ. (numerum Olympiadis om. A), ad v. 166: Θήρων οὗ ἢ οὗ ἐνίκησε, ad v. 168 ἐνίκα οὖν οὗ. — 2. τίνα δ' ἦρ A — τίν' ἄνδρα CD —

COMMENTARIUM. V. 1. ἀναξίφορμιγγες: phormingi hymnum imperare Pindarus voluit, artis antiquae leges secutus; postea ordine inverso tibias hymno imperare conqueritur Pratinas ap. Athen. XIV 617 — 2. imitatus est Pindarum ordine male inverso Horatius C. I 12: quem virum aut herosa lyra vel acri | tibia sumis celebrare Clío, | quem deum? Adeo autem Horatius Pindari exemplar expressit, ut quas ille quinque pericopas fecerat, eas ipse quindecim strophis, quarum trinae in triadicam periodum cogerebantur, redderet. Inter Graecos triplicem istam distinctionem imitati sunt Antiph. I 27 οὔτε θεοὺς οὐδ' ἦρωας οὔτ' ἀνθρώπους ἀσχυνθείσα, Isocrat. 9, 39 οὐδέεις οὔτε θνητὸς οὐδ' ἡμίθεος οὔτ' ἀθάνατος εὐρεθήσεται κάλλιον λαβῶν ἐκείνου τὴν βασιλείαν —

- ἦτοι Πίσα μὲν Διὸς Ὀλυμπιάδα δ' ἔσ- 5
 τασεν Ἡρακλῆς
 ἀκρόθινα πολέμου·
- 5 Θήρωνα δὲ τετραορίας ἔνεκα νικαφόρου
 γεγωνητέον, ὅπιν δίκαιον ξένων, 10
 ἔρρισμ' Ἀκράγαντος,
 εὐωνύμων τε πατέρων ἄνωτον ὀρθόπολιν·
 καμόντες οἱ πολλὰ θυμῷ Ἄντ. α'. 15
- 10 ἱερὸν ἔσχον οἴκημα ποταμοῦ, Σικελίας τ' ἔσαν
 (10) ὀφθαλμός, αἰῶν δ' ἔφεπε μόρσιμος, πλοῦ-
 τόν τε καὶ χάριν ἄγων 20
 γνησίαις ἐπ' ἀρεταῖς.
 ἀλλ' ὦ Κρόνιε παῖ Ῥέας, ἔδος Ὀλύμπου νέμων
 ἀέθλων τε κορυφᾶν πόρον τ' Ἀλφειῦ, 25
- 15 ἱανθελὸς αἰοδαῖς
 εὐφρων ἄρουραν ἔτι πατρίαν σφίσιν κόμισσον
- (15) λοιπῷ γένει. τῶν δὲ πεπραγμένων Ἐπ. α'.
 ἐν δίκᾳ τε καὶ 30
 παρὰ δίκαν ἀποι- ἦτον οὐδ' ἄν
 χρόνος ὁ πάντων πατήρ δύναι-
 το θέμεν ἔργων τέλος·

4. ἀκρόθινα C, quod Zenodotum legisse testantur schol. — 5. δὲ om. A — νικαφόροις C¹ — 6. ὅπιν δικ. ξένων Hermann opusc. 1 248: ὅπλ δικ. ξένων codd. — 8. ὀρθόπολιν AD — 11. δ' ἔφ. ACD: τ' ἔφ B — μόρσιμος ἐπ' ὄλβον conii. Heyne, μοιρίδιος ὄλβον Schwickert, Unters. zu Pind. Ol. II. 1891 p. IV 18. τε om. C — ἄν om. A —

4. ἀκρόθινα πολέμου, ludos ex primitiis belli institutos; rem poeta ipse O. x 62 illustrat; Pindarum imitatus est auctor epigrammatis ap. Paus. v 27, 12: Ζηνὶ θεῶν βασιλεῖ μ' ἀκροθίνιον ἐνθάδ' ἔθηκαν. cf. Thuc. 1 132 τρίποδα . . . ὃν ἀνέθεσαν οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τῶν Μήδων ἀκροθίνιον — 6. ὅπιν, quod ingeniosa coniectura Hermannus reposuit, cum P. VIII 71. I. v 58 notionem curae habeat, hoc loco eum significat, qui cum iura hospitem iusto regimine tueatur, ipse hospitem sollicita cura est, sive quem hospites verecunda cum cura suspiciunt. Hoc enim etiam regis dignitati magis convenit quam si hospitem causam iuste curare dicatur — 7. ἔρρισμ' Ἀκράγαντος Theronem Pindarus dicit, ut Homerus Aiacem ἔρκος Ἀχαιῶν (H 211), et ipse fr. 78 Athenas Ἑλλάδος ἔρρισμα, P. III 56 Arcesilaum πύργον ἄστεος — 8. εὐωνύμων: eadem versus sede poeta posuit nomina cum εὐ composita εὐφρων v. 16, εὐθυμῶν v. 38, εὐεργέταν v. 104, ut et imagine vocis repercussae luderet et vim adverbii gravitate modorum musicorum auget; v. Prol. p. XIX — 10. schol.: ἱερὸν δὲ εἶπεν οἴκημα τὴν Ἀκράγαντα διὰ τὸ Ἀθηναῖς ἀπόθι νεῶν εἶναι περιττῶς ἀγιστευόμενον, ἢ διὰ τὸ τὴν Ἀκράγαντα τῇ Πελοποννήῳ εἰς τὰ ἀνακαλυπτήρια ὑπὸ Διὸς δοθῆναι — 11. ὀφθαλμός: cf. O. VI 18 et Aristot. rhet. III 10, 7, quo posteriore loco Athenae et Sparta oculi Graeciae dicuntur — 16. σφίσιν αἰοδαῖς addito λοιπῷ γένει explicatur, ut O. VIII 88 κόσμον ὃν σφιν Ζεὺς γένει ἄπασεν — 18. παρὰ δίκαν: iniurias Hieronis et prodicionem Ceryis et Hippocratis respici supra exposuimus scholiorum auctoritatem secuti — ἀποιήτων: cf. Simonid. 69 τὸ γὰρ γεγεννημένον οὐκέτ' ἄρεκτον ἔσται — 19. χρόνος ὁ πάντων πατήρ: hunc locum respicit Longus II 5 τοῦ Κρόνου

- 20 *λάθρα δὲ πότμῳ σὺν εὐδαίμονι γένοιτ' ἄν.*
ἔσλων γὰρ ὑπὸ χαρμάτων πῆμα θνάσκει 35
- (20) *παλίγκοτον δαμασθέν,*
- ὄταν θεοῦ Μοῖρα πέμπη* *Στρ. β'.*
ἀνεκὰς ὄλβον ὑψηλόν. ἔπεται δὲ λόγος εὐθρόνοις
- 25 *Κάδμοιο κούραις, ἔπαθον αἰ μεγάλα, πέν-* 40
θος δ' ἐπιτυεν βαρὺν
κρεσσόνων πρὸς ἀγαθῶν.
- (25) *ζῶει μὲν ἐν Ὀλυμπίοις ἀποθανοῖσα βρόμῳ* 45
κεραυνοῦ ταννέθειρα Σεμέλα, φιλεῖ
δέ νιν Παλλὰς αἰεὶ
- 30 *καὶ Ζεὺς πατήρ μάλα, φιλεῖ δὲ παῖς ὁ κισσοφόρος.* 50
- λέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσῃ* *Ἄντ. β'.*
μετὰ κόραισι Νηρηῆος ἀλίαις βίοτον ἄφθιτον
- (30) *Ἴνοὶ τετάχθαι τὸν ὄλον ἀμφὶ χρόνον. ἦ-* 55
τοι βροτῶν γε κέκριται
πεῖρας οὐ τι θανάτου,
- 35 *οὐδ' ἠσύχιμον ἀμέραν πότερα, παῖδ' ἀελίου,*
ἀτειρεῖ σὺν ἀγαθῷ τελευτάσομεν. 60

23. *πέμπη BCD: πέμψη A* — 24. *δ' ὁ λόγος Hartung* — 25. *πάθον A* — *δ' ἐπιτυεν Hermann: δὲ πιτυεὶ codd., δὲ πίτυει Mingarelli* — 28. *ταννέθειρα A* — *φιλέοντι δὲ μοῖσαι (μοῦσαι A) post αἰεὶ addunt ABCD, eiec. Tricl., iam Aristophanem grammaticum deleri iussisse testantur scholia* — 30. *ante μάλα interpunxit Bergk* — 33. *βροτῶ coni. Naber* — *γε om. B* — 34. *πεῖρας Byz.: πέρας ABCD* — *θανάτου codd. et schol.: καμάτου coni. M. Schmidt in Philol. i 613* — 35. *ἦσ.: ἄσ. ABCD; cf. Prol. x* — *πότερα coni. Herwerden: ὀπότε codd. et schol.* —

προσβύτερος καὶ αὐτοῦ τοῦ πάντων πατρὸς χρόνον. — 20. *similem sententiam habes P. i 46. N. x 21* — 23. *θεοῦ μοῖρα*. *Parcam imperio Iovis subditam significat; cf. O. xii 2* — 24. *λόγος ratio congrua, cf. ad P. i 35. Post tristes casus secundas res fieri, hoc cum ratione fati filiarum Cadmi congruere dicitur* —

24—49 *fata maiorum Theronis adumbrat* — 25. *Κάδμοιο κούραις*. *Cadmi filiae cum quatuor fuissent, Semele Ino Autonoe Agave, duas poeta nominat, Semelam et Ino, quae insigni fortunae beneficio in deorum coetum evectae erant* — 29. *Semelam cur Iupiter et Bacchus benigne excipiant, ex ipsa fabula de Iove ex Semela Bacchum procreante apparet; Pallas cur eam diligere dicatur, minus in aperto est, unde iam veteres grammatici varias sententias protulerunt, quarum maxime probatur, quod Minerva Agrigentinis dea tutelaris fuit (cf. ad v. 10), nisi forte poetam in hac re fabulam de Hercule a Iove et Minerva in caelum recepto secutum esse putas* — 31. *λέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσῃ pro καὶ ἐν θαλάσῃ*. *particulae καὶ inter praepositionem et casum nominis collocatae exempla congressit Haupt opusc. i 131* — 33. *Ἴνοὶ*. *Inus fabulam iam Homerus Od. v 333 commemorat* — *ἄφθιτον . . τὸν ὄλον ἀμφὶ χρόνον*. *his ambagibus redditur Homericum ἄφθιτον αἰεὶ* — 35. *schol.: οὐδὲ τοῦτο διακεκριμένον ἐστὶν οὐδὲ ἀναμφισβητήσιμον καὶ ἐστηκός, ποίαν ἡμέραν εἰρηναίαν καὶ ἀγαθὴν διάζομεν*. *quae sententia ut huic loco unice convenit, ita ex vulgata scriptura*

φοαί δ' ἄλλοτ' ἄλλαι
εὐθυμῖαν τε μέτα καὶ πόνων ἐς ἄνδρας ἔβαν.

- (35) οὕτω δὲ Μοῖρ', ἃ τε πατρώϊον Ἐπ. β'. 65
40 τῶνδ' ἔχει τὸν εὐ-
φρονα πότμον, θεόρ-τω σὺν ὄλβῳ
ἐπί τι καὶ πῆμ' ἄγει παλιν-
τράπελον ἄλλῳ χρόνῳ·
ἐξ οὐπερ ἔκτεινε Λᾶον μόριμος υἱὸς 70
συναντόμενος, ἐν δὲ Πυθῶνι χρησθὲν
- (40) παλαίφατον τέλεσεν.
- 45 ἰδοῖσα δ' ὄξει' Ἐριννὺς Στρ. γ'.
ἐπεφνέ Φοι σὺν ἀλλαλοφονία γένος ἀρήϊον· 75
λείφθη δὲ Θέρσανδρος ἐριπέντι Πολυνεί-
κει, νέοις ἐν ἀέθλοισ
ἐν μάχαις τε πολέμου
- (45) τιμώμενος, Ἀδραστιδᾶν θάλος ἀρωγὸν δόμοις· 80
50 ὄθεν σπέρματος ἔχοντα ρίζαν πρέπει
τὸν Αἰνησιδάμου
ἐγκωμίων τε μελέων λυρᾶν τε τυγχανέμεν. 85

37. δ' BCD: τ' A — 40. τόνδ' C¹ — 41. ἄλλος χρόνος A¹ — 42. μόριμος Tricl.: μόριμος ABCD, utrumque agnoscunt schol. — 43. συναντόμ. CD — 44. τέλεσεν B: τέλεσεν ACD — 45. ἐριννὺς ABCD: ἐριννὺς E — 46. ἐπεφνε Tricl.: πέφνε (πέφνε A) ABCD — 47. νέων coni. Herwerden probabiliter — 49. Ἀδρασιδ. Tricl.: Ἀδρασιδ. ABCD — δόμοιο A — 50. ἔχοντα Aristarchus (? v. schol.) et E²N²P²Q²: ἔχοντι ABCDE¹, quam lectionem Didymus probavit puncto post ρίζαν posito — 52. λυρᾶν τυγχ. omisso τε D —

ὁπότῃ elici nequit, quare ingeniosam et facilem coniecturam Herwerdeni πότμερα recipiendam duximus — 38. ἄνδρας hoc loco idem quod ἀνθρώπους significare patet, quæ significatio non solum apud poetas frequens, sed ne a prosa quidem oratione aliena est — 41. ἄγει: ne tu ἄγειν corrigendum esse ducas, Parca gentis Emmenidarum ut praeteritis temporibus, sic etiam nunc secundis rebus adversas admiscet; cf. O. xiii 105 δαίμων γενέθλιος — 42. μόριμος υἱός, Oedipus, qui ut oraculum, quod olim Laio patri Delphis editum erat, ratum faceret, fatali vi vel invitatus adactus est — 45. ἰδοῖσα δ' ὄξει' metri causa pro ἰδοῖσα ὄξην dictum est; Iurenka contulit ὄξεια χρέμισαν ἵπποι Hes. scut 348; illud ὄξην ἰδῶν ex priusco ὄξην Φιδῶν natum est. Conf. Soph. Ai. 888 αἰεὶ δ' ὀρώσας πάντα τᾶν βροτοῖς πάθῃ σεμνὰς Ἐριννὺς. Furiae filios Oedipi Eteoclem et Polynicem, ut se invicem interficerent, compulsi dicuntur, quod Furiarum erat impium animum filiorum erga patrem Oedipum ulcisci — 47 ss. Thersandrum, filium Polynicis et filiae Adrasti, a quo genus Adrasti denuo pullulavit (Ἀδρασιδᾶν θάλος), et Epigonorum et Troiani belli participem fuisse ferebant (v. Paus. vii 3, 1. ix 5, 7), sed quo tempore vel loco idem ludorum certamina subierit, nihil relatum est; neque scio an ne Pindarus quidem hoc traditum invenerit, sed ipse finxerit, ut auctorem gentis bellica et ludicra laude Theronis similem faceret.

50. ad res praesentes redit, virtutes Theronis victoris illustrans. —

	'Ολυμπία μὲν γὰρ αὐτὸς	'Αντ. γ'.
	γέρας ἔδεκτο, Πυθῶνι δ' ὁμόκλαρον ἐς ἀδελφεὸν	
55	'Ισθμοὶ τε κοιναὶ Χάριτες ἄνθρα τεθρίπ- πων δωδεκαδρόμων	90
(51)	ἄγαγον. τὸ δὲ τυχεῖν πειρώμενον ἀγωνίας παραλύει δυσφρονᾶν.	95
	ὁ μὲν πλοῦτος ἀρεταῖς δεδαιδαλμένος φέρει τῶν τε καὶ τῶν	
60	καιρὸν, βαθεῖαν ὑπέχων μέριμναν ἀγροτέρων,	100
(55)	ἀστὴρ ἀρίζηλος, ἐτυμώτατον	'Επ. γ'.
	ἄνδρὶ φέγγος· εἴ γέ νιν ἔχων τις οἶ-δεν τὸ μέλλον, ὅτι θανόντων μὲν ἐνθάδ' αὐ- τις ἀπάλαμνοι φρένες	105

55. δώδεκα δρόμων B — 57. παραλ. δυσφρ. Tricl.: δυσφρ. παραλ. ABCDE — δυσφρονᾶν conl. Dindorf: δυσφρονῶσαν ABCD, δυσφρόνων Tricl., ἀφροσνᾶν schol. — 58. δαιδαλμένος D — 59. τε: δε A — 62. εἴ γε Boeckh; εἰ δὲ codd., εἴτε Hermann, εἴ δὲ νιν ἔχων τις οἶσει Herwerden — 63. αὐτίς conl. Rauchenstein: αὐτίκ' codd. et schol. —

54. victoriis Pythicae et Isthmicae, quarum fratrem Xenocratem consortem Thero habuit, carmina P. vi et I. ii consecrata sunt — 55. δωδεκαδρόμων· schol.: ὅτι δώδεκα δρόμους ἔτριγον τὰ τέλεια ἄρματα, τούτῳσι ἰβ' καμπήρας· cf. O. iii ss. vi 75. P v 33; de ambigua quaestione, utrum duodecim curricula simplicia an dupla fuerint, vel utrum duodecies an sexies circa metam cucurrerint, vide Pollack, Hippodromica, Lips. 1890 p. 104 — 57. δυσφρονᾶν, quod Dindorfius restituit, ad analogiam vocabulorum εὐφρόνη, δυσφρόνη, ἀφρόνη formatum est — 60. ἀγροτέρων· θηρευτικῆν scholia interpretantur, et analogia Ἀγρίμιδος ἀγροτέρας interpretes confirmant; aliis locis, ut P. iii 4. N. iii 46, fortasse etiam P. ix c vulgaris significatio 'ferae, agrestis' huic nomini est.

62. Theronis epinicio aptissime Pindarus inserit placita Orphicorum de poenis et praemiis defunctorum et Pythagoreorum somnia de palingenesia; haec enim cum in Italia et Sicilia pervulgata essent (cf. Erw. Rohde, Psyche p. 508 ss.), Theroni et genti Emmenidarum, qua pietate erga deos erant, apprime grata et accepta erant. Similia de his rebus exponunt Pindarus fr. 129—133. Plato de rep. x 617 ss., Phaedr. 249. Ps. Plat. Axioch. 371. Vergilius Aen. vi 748 ss. Totam hanc doctrinam uberrime nuper pertractavit Dieterich, Nekyia 119 ss. — 62. ἄνδρὶ φέγγος· cf. Aristoph. Plut. 640 μέγα βροτοῖσι φέγγος Ἀσκληπιῶν — εἴ γέ νιν· loci, qualem Boeckhii restituit, sententia haec est: divitiae virtutibus ornatae lux quaedam homini sunt, si quidem, cum dives sit (πλοῦτον ἔχων, non πλοῦτον ἀρεταῖς δεδαιδαλμένον ἔχων) res post mortem futuras non ignorat; hi enim, cum quae poenae impiis post mortem constitutae sint repugnent, a scelere et superbia deterrentur; ceteris autem, cum ad impia consilia administranda divitiis abutantur, decus ex divitiis paratur nullum — 63 ss. etiam recepta Rauchensteinii praeclara emendatione αὐτίς pro αὐτίκ' restat obscuritas quaedam loci, quoniam quae secundo loco dicta sunt τὰ δ' . . . ἀνάγκη, priore loco dicenda fuerunt. Neque tamen inversio ordinis adeo offensionem est, ut aut adverbium ἐνθάδε a suo verbo ἔτισαν divellamus et cum adiectivo ἀπάλαμνοι (v. schol. τῷ δὲ ἀπάλαμνοι φρένες συναπτῶν τὸ ἐνθάδε), vel cum participio θανόντων (Rohde Psyche p. 501) coniungamus, aut animas in terram remissas facinorum in Orco commissorum poenas luere credamus, aut denique ἀπάλαμνος φρένας animas non fugitiis pollutas, sed perversitatis

- ποινας̄ ε̄τισαν, τὰ δ' ἐν τᾶδε Διὸς ἀρχᾶ
 66 ἀλιτρά κατὰ γᾶς δικάζει τις ἐχθρᾶ
 (60) λόγον φράσαις ἀνάγκᾳ.
- ἴσ' ἐν δὲ νύκτεσσιν αἰεῖ, Στρ. δ'.
 ἴσα δ' ἐν ἀμέραις ἄξιον ἔχοντες ἀπονέστερον 110
 ἔσλοι δέκονται βίοντον, οὐ χθόνα ταράσ-
 σοντες ἐν χειρὸς ἀκμᾶ
 70 οὐδὲ πόντιον ὕδωρ 115
 (65) κεινὰν παρὰ δίαιταν· ἀλλὰ παρὰ μὲν τιμίσις
 θεῶν οὔτινες ἔχαιρον εὐορκίαις
 ἄδακρον νέμονται 120
 αἰῶνα· τοὶ δ' ἀπροσόρατον ὀκχέοντι πόνον.

64. τὰ διὸς C — 66. ἐχθρᾶ A^{ac} — ἀνάγκᾳ A et schol. — 67. ἴσαις δὲ νύκτ. (ἴσαις δὲ ἐν νυκτ. B) ... ἴσαις δ' ἐν ἀμ. codd. vett. et schol., ἴσον δὲ νυκτ. ... ἴσα δ' ἐν Tricl., ἴσ' ἐν δὲ ... ἴσα δ' ἐν ἀμ. con. Schwickert, ἴσον δὲ ... ἴσον ἐν ἀμ. Boeckh, ἴσαις δὲ ... ἴσαις δ' ἀμ. Mommsen. — 68. ἄξιον codd. — 69. δέκονται A: δέρονται BCD, νέμονται Byz., δρέπονται con. Geel. — ταράσ-
 σοντες con. Naber — ἐν χειρὸς ἀκμᾶ ACD et schol.: ἐν χειρὸς ἀκμᾶ B, ἀκμᾶ
 χειρῶν Mosch. — 71. κεινὰν Mosch.: κεινὰν ABCD, κείναν Madvig Adv. crit. i 1^{ms} — τιμίσις B, τίμοι con. Thiersch; παρὰ τιμαόροις Hartung — 72. εὐορκί-
 αισιν D — 74. τοὶς δ' scholia cum lem. cod. A —

et pertinacitatis levibus vitiis maculatas intellegamus (Luebbert, de Pindaro dog-
 matis de migratione animarum cultore p. xix). Haec igitur duo ait poeta homini
 sapienti persuasum esse, et scelera, quae hac in terra latuerint, infra a severis
 et quos nemo fallat iudicibus castigari, et animas mortuorum (θανόντων) male-
 ficiis pollutas denuo in terram remitti, ut turpi corporis formae inclusae poenas
 impietatis malignitatisve luant — *ἔτισαν* aor. gnōm, de quo iuxta praes.
 usurpato cf. N. III 40 — 67... 74 quo modo iudicia apud inferos exerceantur
 et debitam quisque sortem nanciscatur poeta exponit, alteram sententiam,
 praecedentis strophae, τὰ δ' ἐν τᾶδε ... ἀνάγκᾳ, longius persequens. Haec
 enim poeta obscura, utpote mystica, dogmata Orphicorum secutus docere
 voluisse videtur: primum mortuorum de factis a iudicibus Orco iudicium fieri,
 deinde probos in sedem piorum, improbos in sedem impiorum mitti, tum post-
 quam illis in sedibus per aliquot annos animae commoratae fuerint, rursus eas
 in terram remitti et corpori iungi, ut aliae reges et heroes fiant, aliae sues et
 ferae (fr. 133), porro illos mortuos iterum severa iudicia subire, quo orbe ter
 percursio tandem qui infra et supra ter probati fuerint ad insulas beatas Elysii per-
 venire — 67. ἴσα ... ἴσα, pariter noctu atque interdiu, ut perpetua serenitas signi-
 ficetur; cf. epigr. coll. Kaibeli n. 2280: *Ἀητογενές, σὺ δὲ παίδας ἐν ἠρώεσσι
 φυλάσσοις, εὐσεβέων αἰεὶ χῶρον ἐπερχόμενος*. Contra schol.: *ἴσον ἡμῖν τοῖς ζῶσι
 χρόνον ἐπιβάλλει ὁ ἥλιος καὶ τοῖς ἐν ἄδου δικαίοις*, quae interpretatio parum splen-
 doris vitae beatorum afferret — 68. ἀπονέστερον, minus molestam vitam
 quae iis, dum in hac terra degunt, obtigit. Agriculturae et navigationis laboribus,
 quos alii ob rerum penuriam (κεινὰν παρὰ δίαιταν v. 71) suscipere cogantur, iustos
 in Orco vacare Pindarus ad exemplum Hesiodi opp. 231 exponit. Pindari versus
 ante oculos habuit Gregorius Naz., de spiritibus coelestibus t. II p. 43 a Tafelio
 laudatus: οὐ πλοῦτος κείνοισιν ἐράσμιος οὐδ' ὅσα θνητοῖς | Γαῖα φέρει κακίης
 μελεθμηατὰ· οὐκ ἀρούσιν, | οὐ πλάγη πλώουσιν ἀτειρέος οὐνεκα γαστρῶς. —
 71. τιμίσις θεῶν· schol.: τῷ Πλούτῳ καὶ τῇ Περσεφόνη. τίμοι illi non tam
 quod honorati inter deos sunt appellantur, sed peculiari usu quod τιμάς ἀπονέ-
 μοσαι τοῖς θανούσιν — 72. οὔτινες ἔχαιρον εὐορκίαις vicem subiecti verbi νέμονται
 obtinent. Quominus ea cum Rauchensteinio ad τιμίσις θεῶν referas, ipsa vis
 pronominis οὔτινες obstat — 74. impiorum in Orco vitam quod uno versu ab-

- 75 ὄσοι δ' ἐτόλμασαν ἐστρὶς ἄντ. δ'.
ἐκατέρωθι μείναντες ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔχειν 125
- (70) ψυχάν, ἔτειλαν Διὸς ὄδον παρὰ Κρόνου
τύρσιν· ἐνθα μακάρων
νάσος ὠκεανίδες
αὔραι περιπνέουσιν, ἄνθεμα δὲ χρυσοῦ φλέγει, 130
- 80 τὰ μὲν χειρσόθεν ἀπ' ἀγλαῶν δενδρόων,
ὔδαρ δ' ἄλλα φέρβει,
ὄρμοισι τῶν χέρας ἀναπλέκοντι καὶ κροτάφους 135
- (75) βουλαῖς ἐν ὀρθαῖσι Ῥαδάμάνθους, Ἐπ. δ'.
ὄν πατήρ ἔχει
μέγας ἐτοῖμον αὐ-τῷ πάρεδρον,
85 πόσις ὁ πάντων Ῥέας ὑπέρ-τατον ἔχοισας θρόνον. 140
Πηλεὺς τε καὶ Κάδμος ἐν τοῖσιν ἀλέγονται·
Ἀχιλλεὺ τ' ἐνεικ', ἐπεὶ Ζηγὸς ἦτορ
(80) λιταῖς ἔπεισε, μάτηρ·

74. ἀπροσούρατον *ABD*: ἀπροσούρατον *C*, ἀπροόρατον *O*¹ — ἐκχέοντι *A* —
76. ἐκατέρωθε *C*¹ — ἐχέμεν *C* — 77. ἔτειλαν *Tricl.* et schol.: ἔσειλαν *ABCD* et
paraphr. — 78. νάσος *Tricl.* et paraphr.: νάσον *ABCD* — 79. περιπνέουσιν
A, περιπνέουσιν *B* — 82. κροτάφους *coni.* Karsten: στεφάνους *ABC*¹*D*, στεφά-
νοις *C*² *Byz.*, κεφαλᾶς *coni.* Pauw — 83. βουλαῖς ἐν ὀρθαῖσι *AB*: βουλαῖσιν ὀρθαῖσι
C, βουλαῖς ὀρθαῖσι *D* — 84. μέγας *Mommsen*²: γὰς (γῆς *AC*²) *ABCD*, Κρόνος
Tricl., χθονὸς *Mommsen*, Διὸς post *Pauwium* *Kaibel*, *Herm.* 19, 246 γὰς ex glossa
παῖς proximi versus *ortum esse ratus*, ὄν τε *Γὰς ἔχει παῖς ipse* in *proecdosi*
tentaveram — 85. πόσις *Aristarchum* probasse *scholia* narrant. — ὑπέρτατον
Tricl.: ὑπατον *ABCD* — ἐχοισας *παῖς θρόνον ABCD*, *παῖς* *eiec.* *Tricl.* —
87. ἀχιλία *AB* —

solvit, piorum septem versibus persecutus est, hoc poeta consolandi Theronis
causa fecit, cui nimirum laeta sors piorum, non tristis improborum exspectanda
fuit — 75. palingenesiam non perpetuam esse credebant, ut deinceps semper
animae in terram remitterentur, sed ter probatas, cum tertium remissae sceleris
purae mansissent, inter beatarum numerum recipi et in Elysii campos mitti
— 77. Διὸς ὄδον Orphicam poesin sapere *Dissenio* et *Bergkio* opusc. II 708
videtur, qua de sententia confer sobrium iudicium *Erwini Rohde Psyche* p. 505.
Ceterum Saturnum iam *Hesiodus* opp. 169 ss. aurea aetate deperdita in extremis
terrae terminis insularum beatorum sceptrum tenere tradidit — Κρόνον τύρ-
σιν· Saturni arcem, a qua non differre credo *Homeri Λευκάδα πέτραν* (α 11)
et *promontorium Zephyri* poetae mystici *Avieni* or. mar. 226 — 78. νάσος,
cuius in locum iam in optimis codicibus interpolata lectio *νάσον* successit,
acc. pl. est diphthongo *οὐς* Aeolico more correpta, quae eadem correptio in-
venitur in *ἑσλὸς* N. III 29; tertium exemplum *ἡμέρος* N. X 62 dubiae fidei est —
83. *Rhadamanthum* solum Saturno iudici assidentem *Pindarus* facit, auctori-
tatem *Homeri* δ 563 secutus: ἀλλὰ σ' ἐς Ἥλύσιον πεδῖον καὶ πείρατα γαίης
'ἀθάνατοι πέμψουσιν, ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθος. cf. *Prol.* p. cxxvii — 84. resti-
tutio loci corrupti incerta est, verum tamen lectionem *Κρόνος* ex interpolatis
codicibus recipere eo magis dubitavimus, quod nomen dei iam supra v. 77
allatum est; Saturnus coniectura *Bergkii* probata apte praedicatur magnus
pater, *Rheae* maritus, quae ipsa, cum *Magna* dea esset, omnium summam tene-
bat sellam — 86. *Peleum Cadmum Achillem* cum in insulis fortunatorum com-

- ὄς Ἐκτορὸν ἔσφαλε, Τροίας Στρ. ε'. 145
 90 ἄμαχον ἀστραβῆ κίονα, Κύκνον τε θανάτω πόρεν,
 Ἄους τε παῖδ' Αἰθίοπα· πολλά μοι ὑπ' ἀγ-
 κῶνος ὠκέα βέλη 150
 ἔνδον ἐντὶ φαρέτρας
 (85) φωνάεντα συνετοῖσιν· ἐς δὲ τὸ πᾶν ἐρμηνέων
 χατίζει. σοφὸς ὁ πολλὰ φειδῶς φυᾶ· 155
 95 μαθόντες δὲ λάβροι
 παγγλωσσία, κόρακες ὡς, ἄκραντα γαρύετον

 Διδὸς πρὸς ὄρνιθα θεῖον. Ἄντ. ε'.
 ἔπεχε νῦν σκοπῶ τόξον, ἄγε θυμέ, τίνα βάλλομεν 160
 (90) ἐκ μαλθακάς αὐτε φρενὸς εὐκλέας δισ-
 τοὺς ἔντες; ἐπί τοι
 100 Ἄκράγαντι τανύσαις 165
 ἀυδάσομαι ἐνόρκιον λόγον ἀλαθεῖ νόφ,
 τεκεῖν μὴ τιν' ἑκατόν γε ἑτέων πόλιν
 φίλοις ἄνδρα μάλλον 170
 εὐεργέταν πραπίσιν ἀφθονέστερον τε χέρα
 105 Θήρωνος. ἄλλ' αἶνον ἐπέβα κόρος Ἐπ. ε'.
 (96) οὐ δίκαια συναν-
 τόμενος, ἀλλὰ μάργων ὑπ' ἀνδρῶν, 175

89. ἔκτορα σφάλε A — 90. ἄμαχον A — 93. ἐς δ' ἄπορον coni. Schwickert — 94. σοφὸς . . . θεῖον affert Aristid. or. XLV t. II p. 34 Dind. — 96. γαρύετον codd. et schol. et Aristid.: γαρύεται coni. Mommsen, γαρύετων coni. Bergk.; ὡς . . . γαρύεμεν coni. Dawes — 97. ὄρνιθα A¹C² — 100. τανύσαις ABCD — 101. ἀυδάσομεν B¹ — ὄρκιον C — 102. γ' ABCD: τ' C^{ac} — 104. τε πραπ. A — 106. συναντόμ. C —

morantes faciat, Theronem quoque iustitiae et virtutis idem praemium consecuturum esse significat. De Achille illic commemorante confer scolium 11 ap. Athen. xv 695 et Plat. symp. 179 a et 180 b — 90. Cycnum Neptuni filium ab Achille occisum esse in Cypriis, Memnonem Aurorae filium in Aethiopide narratum erat; cf. I. v 39.

91. Orci et Elysii descriptionem poeta abrumpit, ut ad Theronis victoriam redeat. Illa cum ex arcanis placitis Orphicorum et Pythagoreorum sumpta essent, dicit φωνάεντα συνετοῖσιν i. e. initiatis philosophia et mysteriis — ἐς δὲ τὸ πᾶν, in vulgus; vocalem nominis πᾶν in adverbiali formula corripuit ex analogia nominum compositorum πάμπαν et σύμπαν — 96. γαρύετον· schol.: εἰ δὲ πως πρὸς Βακχυλίδην καὶ Σιμωνίδην αἰνιττεται, καλῶς ἄρ' ἐξεῖληται τὸ γαρύετον θνίκως. Atque rectius certe poeta carpere existimatur aemulos poetas in aula Hieronis commorantes quam rhetoricae artis magistros Coracem et Tisiam, de quibus Verall, Journ. of philol. ix 197 cogitavit. — 97. Διδὸς πρὸς ὄρνιθα θεῖον clamore vano certant adversus Iovis aquilam; simili fastu se aequilae, aemulos corvis et graculis comparat N III 80. v 21; Pindarum imitatus est Theocr. VII 45 — 98. in comparatione sententiarum poesis cum sagittis arcus, quam v. 91 inchoavit, perseverans Agrigentum eiusque regem Theronem scopum sibi proponit; simili comparatione usus est O. I 115. ix 5. — 102. ἑκατόν γε ἑτέων· ab

τὸ λαλαγήσαι θέλων κρύφον
 τιθέμεν ἑσλῶν καλοῖς
 ἔργοις· ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφενγεν, 180
 (99) καὶ κείνος ὅσα χάσματ' ἄλλοις ἔθηκεν,
 110 τίς ἂν φράσαι δύναιτο;

107. θέλων: φιλῶν et deinde κρύφον τε θέμεν Naber — κρύφον Aristarchus: κρύφιον *ABCD*; τιθέμεν conl. Hermann: τε θέμεν *ABCD* — ἑσλῶν καλοῖς Aristarchus: ἑσλῶν (ἑσθλῶν *CD*) καλοῖς *ABCD* — 108. ἐπεὶ: ἐπ'· εἰ conl. Kaibel Herm. 19, 249 — περιπέφενγε *BCD*: περιφεύγει *A* — 109. καὶ κείνος Mommsen: κάκεινος *ABCD*

Agrigento Ol. 49, 3 condito usque ad victoriam Theronis Ol. 76, 1 partam anni 106 sunt, quos, ut poctam decet, rotundo numero adumbrat — 105. Θήρωνος: de hoc nomine magna cum vi in principium novae strophae tracto confer I. xii 17; praeivit in hoc artificio Pindaro Homerus Il. A 52 — 107. τὸ λαλαγήσαι ... κρύφον τιθέμεν: garriendo homines petulantes, quominus carmina encomia exaudirentur, impedivisse dicit — κρύφον, quod accusativi praedicativi vim obtinet, a nominativo utrum nominis masculini κρύφος, an participii neutrius κρύφον descendat, incertum est.

ΟΔΥΜΠ. Γ'.

ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ.

ΕΙΣ ΘΕΟΪΕΝΙΑ.

Strophae.

— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —
5 — — — — —

•
Epodi.

— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —
5 — — — — —

Argumentum.

Pindarus cum ex tribus, quibus laudes epinicii carminis deberentur, deo heroe viro, ultimo, Theronem victorem, superiore oda illustrasset, hanc odam heroum, Herculis et Dioscurorum, laudibus consecravit. In prooemio igitur a sacris Tyndaridarum, quibus Thero eiusque amici coronati intererant, proficiscitur (1—13). Corona vero oleagina, qua Thero victor redimitus erat, ansam ei praebet narrandi fabulam de oleastro ab Hercule ex agro Hyperboreorum in nemus Olympicum translato (13—34). Sub finem redit ad Dioscuros heroes, quibus Hercules vita decedens curam ludorum mandaverit, et Theronem regem, qui curuli victoria Olympica reportata summum fastigium humanae felicitatis attigerit (35—45) — De tempore carminis ex eo, quod poeta in ultimis versibus 42 ss. simili gradatione atque in praeclaro prooemio primi carminis Olympici usus est, Bergkius, Hermanni opusc. v 67 opinionem secutus, hoc carmen post O. I scriptum esse conclusit, equidem nihil colligere ausim. Ut enim in promptu est suspicari poetam versibus exilibus huius carminis splendidiorem illum locum auditoribus in mentem revocare voluisse, ita contrarium quoque defendi potest, ut primum poetam gradationem istam

in carmine O. III summis lineamentis adumbrasse, postea in carmine O. I splendidius exornasse et perpolivisse dicamus. Cantatum hoc carmen est sacris Theoxeniis Dioscurorum, quorum favori Thero victoriam Olympicam debere ferebatur (v. schol. ad inscr.). Horum igitur sacrorum opportunitate Thero similiter atque Carneorum Arcesilaus (P. v) usus esse videtur, ut victoriam Olympicam Musa Pindari, fortasse tum iam in Sicilia commorantis, denuo et publice celebrandam curaret. Namque hoc carmen non solum in codicibus post O. II collocatum est, sed etiam auctor carminis ipse et versu quarto (*νεοσγυλον εὑρόντι τρόπον* cf. I. v 63) et toto argumento carminis, quo prooemium carminis superioris, O. II 2, respicit, hoc tertium carmen post secundum scriptum esse significavit. Nolo tamen silentio praetermittere Boeckhium Bergkium alios in contrariam sententiam inclinare, ut primum poetam hoc carmine publice victoriam Theronis, deinde carmine secundo inter privatos parietes praedicasse ducant. Denique fabulam de Hercule conditore Olympicorum ludorum iam antea a poeta carmine O. X fuse tractatam esse moneo.

De metris.

Carmen gravissimum ad antiquam et severam normam carminum dactylo-epitriticorum compositum est, unde quod poeta *νεοσγυλον τρόπον* se invenisse dicit (v. 4), non novum quendam et antea non auditum modum se promere, sed dactylo-epitritos huius carminis a paeonibus, quibus in antecedenti carmine usus esset, diversos esse significat. In metris enim conformandis adeo nihil poeta novavit, ut formas epitritorum et dactylicarum tripodiarum solas adhibuerit et secundum veterem morem carminum *σχοινοτενῶν* (cf. fr. 79) strophae versus quatuor continuitate numerorum coniunxerit. Epodi rhythmorum cursus paulo concitator est, sed ne hic quidem in mediis versibus umquam rectum ordinem numerorum interrupit. Dorici vero modi, quibus carmen compositum est (v. 5), egregie gravitati et austeritati numerorum dactylo-epitriticorum conveniunt -- Cantatum est carmen a choro (v. 6) fidibus et tibiis accipientibus (v. 8) in Theoxeniis Dioscurorum (v. 1). Utrum autem in pompa ad aedem Dioscurorum cantatum sit, quae scholiastarum opinio est (ad v. 10), an inter epulas publicas, quibus in sacris Theoxeniorum populum excipi solitum esse exemplo Euphorionis apud Herod. VI 127 docemur, non praeefracte diiudicare ausim; sed tamen priorem sententiam frequenti anaerusi et metro *κατ' ἐνόπλιον* commendari existimo.

Στρ. α'.

Τυνδαρίδαις τε φιλοξείνοις ἀδεῖν καλλιπλοκάμῳ θ' Ἑλένα
κλεινὰν Ἀκράγαντα γεραίρων εὐχομαι,

VARIA LECTIO. INSCR. τῷ αὐτῷ ἄρματι. Θεοξένια AC, τῷ αὐτῷ εἰς Θεοξένια
BD — 1. φιλοξέν. BC —

COMMENTABII. v. 1. Tyndaridis poeta placere vult, quod carmen in sacris Tyndaridarum cantabatur, id quod et vetere inscriptione εἰς Θεοξένια indicatur et adnotatione Aristarchi confirmatur in scholiis: Ἀρίσταρχός φησι παρὰ τοῖς Ἀκράγαντινοῖς διὰ τιμῆς εἶναι τοῖς Διοσκοῦροις καὶ πατριῶν εἶδει καὶ τὸν αὐτοῦς

- Θήρωνος Ὀλυμπιονίκαν ὕμνον ὀρθώσαις, ἀκαμαντοπόδων 5
 ἴππων ἄτον. Μοῖσα δ' οὕτω μοι παρεσταίη νεοσίγαλον
 εὐρόντι τρόπον
- 5 Δωρίῳ φωνὰν ἐναρμόξαι πεδίλῳ
- Ἄντ. α'.
- ἀγλαόκωμον. ἐπεὶ χαίταισι μὲν ζευχθέντες ἐπι στέφανοι 10
 πράσσουντί με τοῦτο θεόδητον χρέος,
 φόρμιγγά τε ποικιλόγαρυν καὶ βοὰν αὐλῶν ἐπέων τε θέσιν
 Αἰνησιδάμου παιδί συμμιξαι πρεπόντως, ἅ τε Πίσσα με 15
 γεγωνεῖν, τᾶς ἄπο
- 10 θεόμοροι νίσσοντ' ἐπ' ἀνθρώπους αἰοδαί,
- Ἐπ. α'.
- ᾧ τινι κραίνων ἐφετμὰς Ἡρακλέος προτέρας, 20
 ἀτρεκῆς Ἑλλανοδίκας γλεφάρων Αἰτωλὸς ἀνὴρ ὑπόθεν

4. μοῖσαι C — 4. μοι παρεσταίη con. Naber: ποι (πον CII cum C vñ. 4—11 bis habeat, τοι D) παρίστα (παρίσται D) μοι ABCD, τοι παρίστα (παρίστα op. v 381) μοι Boeckh — 7. θεόδητον BC: θεόδητον AD — 9. παιδί: πᾶρ παιδί B¹ — πρεπόντως: Θήρωνος B — 9. με γεγωνεῖν codd. et schol., ἔ γεγωνεῖν con. Hartung, με γεγωνεῖ con. Pauw — 10. θεόμοροι I': θεόμοιροι ABCD —

χοῆσθαι. Theoxenia autem ista sacra audiebant, quod in iis mensa et lectus sternebantur (lectisternia), ut dii, quos hominum coetum et hospitalitatem haud spernere credebant, epularum et convivii consortes fierent. Hanc consuetudinem et Pindarus O. III 39. N. x 49 respicit et similes loci Herod. VI 127 et Athen. IV p. 137 e necnon inscriptiones artisque monumenta confirmant, quibusde conferre iuvat Furtwänglerum in Roscheri Lex. mythol. I 1167 s., et Crusium, Philol. 53, 68. 132. Ceterum ficta esse videntur, quae scholiastae, cur Theoxeniis potissimum victoriam Thero celebrandam curaverit, memoriae produnt; isti enim quo tempore Thero Dioscuris sacra faceret eosque ad Theoxenia invitaret, nuntium victoriae allatum esse hariolantur. — 8. schol.: τὸ δὲ ὀρθώσαις εἶπε μετενεγκῶν ἀπὸ τιθεμένων ἀνδριάντων ἢ ἀγαλμάτων· cf. I. I 46; hac autem metaphora ut uteretur, eo magis Pindaro in promptu erat, quod etiam alias (N. v in.) carmen epinician statuae in honorem victoris positae comparavit — 4. οὕτω· sic, si Agrigentum atque Theronem praedicando Tyndaridis grata facturus sum, ut saepe optantes particulis οὕτω et sic utuntur — 5. Δωρίῳ . . . πεδίλῳ Doricam harmoniam musicorum modorum (μέλους) poeta indicat; idem gressusne choreutarum (βάσιν schol.) an calceum pedi accommodatum eumque commode recipientem adsignificavit quaeritur; alteri explicationi favet similis locus O. VI 8, cf. I. I 16 — 6 et 9. particulae μὲν et τε sibi respondent usu Pindaro familiari; cf. O. v 10. VI 4. VII 88. P. II 31. 58. XI 46. N. II 9. v 44. I. I 14. — 7. θεόδητον χρέος· munus poetae a diis conditum praedicat — 8. de lyra et tibiis coniunctim (συναλλάξ) verbis carminis accinentibus confer I. v 27 et Proleg. p. xviii. Fidibus autem canoris, quae lyricis carminibus omnibus et inprimis hymnis factae erant, alacres tibiae adiungebantur, quibus choreutae ad procedendum incenderentur et in servandis vicibus arsis et thesis adiuvarentur. Pindari hunc locum imitatus est Horatius ep. 9, 5 sonante mixtum tibiis carmen lyra. — 9. ἅ δὲ Πίσσα με γεγωνεῖν· si recte tradita sunt, aspera verborum structura ita poeta usus est, ut ex praecedenti πράσσουντι hic suppleret πράσσει — 12. Ἑλλανοδίκας . . . Αἰτωλός. schol.: Αἰτωλοὶ πρῶτοι ἐγένοντο Ἑλλανοδίκαι ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ ὅτι ὁ κτίστης τῆς Ἡλίδος Ὀξύλος Αἰτωλὸς ἦν. Conf. Herod. VIII 73 Αἰτωλῶν δὲ Ἡλίδος. Cum autem diu Elei et Pisatae inter se certarent, utris ius

- ἀμφὶ κόμαισι βάλῃ γλαυκόχροα κόσμον ἐλαίας· τάν ποτε
 Ἴστρου ἀπὸ σκιαρᾶν παγᾶν ἔνεικεν Ἀμφιτροωνιάδας, 25
 15 μνᾶμα τῶν Οὐλυμπία κάλλιστον ἀέθλων,
 Στρ. β'. 30
 δᾶμον Ἵπερβορέων πείσαις Ἀπόλλωνος θεράποντα λόγῳ·
 πιστὰ φρονέων Διὸς αἶτει πανδόκῳ
 ἄλσει σκιαρόν τε φύτευμα ξυνὸν ἀνθρώποις στεφανόν τ'
 ἀρετᾶν.
 ἦδη γὰρ αὐτῷ πατρὶ μὲν βωμῶν ἀγισθέντων διχόμηνης
 ὄλου χρυσάρματος 35
 20 ἐσπέρας ὀφθαλμὸν ἀντέφλεξε Μῆνα·
 Ἄντ. β'.
 καὶ μεγάλων ἀέθλων ἀγνὰν κρίσιν καὶ πενταετηρίδ' ἑμᾶ
 θῆκε ζαθέοις ἐπὶ κρημνοῖς Ἀλφειοῦ·
 ἀλλ' οὐ καλὰ δένδρε' ἔθαλλεν χῶρος ἐν βάσαις Κρονίου 40
 Πέλοπος.
 τούτων ἔδοξεν γυμνὸς αὐτῷ κᾶπος ὀξείαις ὑπακουέμεν ἀγαῖς
 ἀελίου.
 25 δὴ τότε' ἐς γαῖαν πόρευεν θυμὸς ὄρμα· 45

13. βάλῃ *D* — 14. σκιαρᾶν *A* — Ἀμφιτροωνιάδας *Byz.*: Ἀμφιτροωνιάδας
ABCD — 15. ὀλυμπ. *ABCD*, οὐλυμπ. *Mosch.* — 17. αἶτει *B^oCD^o*: αἶτει
AB¹, ἔτει *D* — 18. ἄλσει: Ἄλτει *coni.* *Koene* — σκιαρόν *CD* — 19. αὐτῷ *B*:
 αὐτῷ *ACD*, αὐτοῦ πατρὸς *C^o*, utrumque *schol.* — 21. μεγάλων *A* — 23. δένδρ'
D — βάσαις *AC* — 25. πορεύειν *A*: πορεύειν *BCD*, περφαίνειν *coni.* *Naber* —
 ὄρμα: ὄρμα *A*, ὄρμαιν' *BCD*, πόρειν' ἔνθυμος ὄρμα *coni.* *M. Schmidt Ind. lect.*
len. 1879 p. 8 —

Olympios ludos instituendi suppeteret (cf *Strab.* p. 355. *Paus.* vi 22, 2; *Bursian*
Geogr. ii 274), Pindarus hoc loco aperte ius Eleorum, ut qui tum re vera
 Olympicos ludos administrarent, tuitus est. De nomine et numero Ἑλληνοδικῶν
 v. *Proleg.* lxxv s.

13 ss. ad fabulam Herculis oleam ab Istro Olympiam transplantante transit
 — 14. σκιαρᾶν, quod Pindarus Istrum flumen in tenebricosis regionibus septen-
 trionum oriri putavit; *conf.* *O.* viii 47. I. vi 23. et *Soph.* *O.C.* 1248 *νυχιᾶν ἀπὸ*
Ῥιπᾶν. Originem fabulae oleastri ex Istro Olympiam translatae ab similitudine
 foliorum oleastri et salicis in ripis Istri frequentis repetenda esse videtur. Ab
 hoc loco Pindari profectus Simmias poeta Alexandrinus *Apoll. fr.* 1 oleas in
 insulis Hyperboreorum nasci dixit — 16. Ἀπόλλωνος θεράποντα *conf.* *P.* x 35 ss.
 — 17. αἶτει non αἶτει scribendum censui, quod imperfecto αἶτει post aoristum
 ἔνεικεν in narratione non pergente, sed ad actionem adiunctam deflectente
 (παρατακτικήν) suus locus est — 18. ἄλσει: respicit poeta Ἄλτιν, quae ab eadem
 stirpe atque ἄλσος denominata est et tum temporis arboribus consita erat —
 19. αὐτῷ et ὄπ' αὐτοῦ scil. ἀγισθέντων significare et a verbo ἀντέφλεξε pen-
 dere potest; alterum ethicam dulcedinem orationi addit — πατρὶ: Ἰωvί —
 20. Μῆνα *schol.*: ἐπεὶ ἐν τῇ πανσελήνῳ ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν ἀγεται *cf.* *O.* x 81
 et *Proleg.* lxxxvi — 23. Iam veteres grammatici ambigebant, utrum Κρονίου
 sc. ὄρουσ suo talo stet, an cum Πέλοπος coniungendum sit, ut *O.* vi 29 dic-
 tum est Ποσειδάωνι Κρονίῳ. Alteram interpretationem qui probabant, Tanta-
 lum, patrem Pelopis, a Plutoe, filia Saturni, partum esse dicebant, quam
 genealogiam, cuius vestigia in Pindari carminibus frustra quaeras, *Pausa-*
nias ii 22, 3 novit — 25 ss. *Apollodorus* ii 139 Herculem post labores omnes

'Αντ. γ.

τοῖς γὰρ ἐπέτραπεν Οὐλύμπόνδ' ἰῶν θαητὸν ἀγῶνα νέμειν 65
 ἀνδρῶν τ' ἀρετᾶς πέρι καὶ διμφοαρμάτου
 διφρηλασίας. ἐμὲ δ' ὦν παρ θυμὸς ὀτρύνει φάμεν Ἑμμε-
 νίδαῖς

Θήρωνί τ' ἐλθεῖν κῦδος, εὐίππων διδόντων Τυνδαριδᾶν, 70
 ὅτι πλείσταισι βροτῶν

40 ξεινίαις αὐτοῦς ἐποίχονται τραπέξαις,

'Ἐπ. γ'.

εὐσεβεῖ γνώμα φυλάσσοντες μακάρων τελετάς.

εἰ δ' ἀριστεύει μὲν ὕδωρ, κτεάνων δὲ χρυσὸς αἰδοιέστατον, 75

νῦν γε πρὸς ἐσχατιὰν Θήρων ἀρεταῖσιν ἰκάνων ἄπτεται

οἰκοθεν Ἑρακλέος σταλᾶν. τὸ πόρσω δ' ἔστι σοφοῖς ἄβατον 80

45 κάσφοις. οὐ νιν διώξω· κεινὸς εἶην.

36. ἐπέτραπεν CD — 37. διμφοαρμάτου antiquam lectionem fuisse ex scholiis collegit Lehrs, Pindarschol. 41 — 38. παρ coni. Boeckh: πᾶ (πα A^oD) ABCD et schol., καὶ coni. Schröder — 39. κῦδος γ' A — 40. ξειν. ABCD — 42. αἰδοιέστατος A — 43. γε BC: δὲ AD — 45. μιν (νιν C¹) C¹D: μὴν A (c. glossa δὴ) BC², μὴ C³ Mingarelli — κεινὸς D^{ac} et v. l. schol., κεινὸν οἶμον coni. Herwerden. —

lato pectore et corpore non sub mammis, sed supra femora cincto olim efficiebantur, quamquam postea more mutato Musae alte cinctae ab artificibus ponebantur.

38 ss. a fabulis ad praesentes res redit — 38. Ἑμμενίδαῖς· de Therone ex stirpe Emmenidarum prognato confer O. II arg. — 41. τελετάς· schol.: τελετάς νῦν τὰς ἐορτάς· οὐ γὰρ τὰ ἄργα. Similis vocabuli notio est O. 51. P. IX 97. N. x 34 — 42 ss. simili gradatione poeta O. I in. usus est, ita tamen, ut hoc loco accuratius utilitatem (ἀριστεύει) et opes (κτεάνων) et virtutem (ἀρεταῖσιν) distingueret. Columnas Herculis terminos orbis terrarum et consiliorum hominum esse similiter exponit N. III 21. I. III 30 — 43. νῦν γε· cf. O. I 108 τῶν γε νῦν, quo homines quales nunc sunt heroibus opponuntur — 44. οἰκοθεν addidit ad longitudinem itineris significandam — 45. κεινὸς εἶην· κενὸς ἂν εἶην, εἰ νιν (i. e. τὸ πόρσω) διώκοιμι Boeckhii interpretatur. At alterum exemplum omissae particulae ἂν O. XI 21 Lehrsii felici coniectura remotum est, et tertium P. IV 113 Hermannii (de particula ἂν, in Opusc. IV 162) coniectura, non librorum fide nititur; quae autem praeterea afferuntur exempla O. IX 80 et P. XI 50 non similia sunt. Rectius igitur Gildersleevis comparato Lys. or. 21, 22 μαινοίμην γὰρ εἰ ἀναλίσκοιμι optativum explicat: mente cassum me dicant, si impossibilia vener.

ΟΛΤΜΠ. Δ.

ΨΑΥΜΙΑΙ ΚΑΜΑΡΙΝΑΙΩ.

ΑΠΗΝΗ.

Strophae.

ω ε υ υ υ ε υ υ υ υ υ ε υ υ υ υ υ ε υ υ υ υ υ ε υ
υ υ υ υ υ ε υ υ υ υ υ ε υ υ υ υ υ ε υ υ υ υ υ ε υ
ε υ υ υ υ ε υ υ υ υ υ ε υ υ υ υ υ ε υ υ υ υ υ ε υ
5 υ ε υ υ υ υ υ ε υ υ υ υ υ ε υ υ υ υ υ ε υ υ υ υ υ ε υ
ε υ υ υ υ ε υ υ υ υ υ ε υ υ υ υ υ ε υ υ υ υ υ ε υ
ε υ υ υ υ ε υ υ υ υ υ ε υ υ υ υ υ ε υ υ υ υ υ ε υ
ε υ υ υ υ ε υ υ υ υ υ ε υ υ υ υ υ ε υ υ υ υ υ ε υ
10 υ υ υ υ υ ε υ υ υ υ υ ε υ υ υ υ υ ε υ υ υ υ υ ε υ

Epodi.

ε υ υ υ υ ε υ υ υ υ υ ε υ υ υ υ υ ε υ υ υ υ υ ε υ
ε υ υ υ υ ε υ υ υ υ υ ε υ υ υ υ υ ε υ υ υ υ υ ε υ
υ ε υ υ υ υ υ ε υ υ υ υ υ ε υ υ υ υ υ ε υ υ υ υ υ ε υ
5 υ ε υ υ υ υ υ ε υ υ υ υ υ ε υ υ υ υ υ ε υ υ υ υ υ ε υ
ε υ υ υ υ ε υ υ υ υ υ ε υ υ υ υ υ ε υ υ υ υ υ ε υ
ε υ υ υ υ ε υ υ υ υ υ ε υ υ υ υ υ ε υ υ υ υ υ ε υ
ε υ υ υ υ ε υ υ υ υ υ ε υ υ υ υ υ ε υ υ υ υ υ ε υ
ω υ υ υ υ ε υ υ υ υ υ ε υ υ υ υ υ ε υ υ υ υ υ ε υ

Argumentum.

Psaumis, cuius studia curulia duobus carminibus O. iv et v prae-
dicantur, civis urbis Camarinae fuit, quae cum a Gelone eversa esset,
a Gelois Ol. 79, 4 restituta est, unde *νείκος* ea audit O. v 8; cf. Thuc.
vi 5, Herod. vii 156, Diod. xi 76, schol. ad O. v 16. Eum Olympiade
82 = 452 a. Chr. victoriam Olympicam reportasse scholiorum testimonio
ad O. iv inscr. constat, quo cum testimonio scholium ad O. v 6 con-
ferre iuvat. Sed quo certaminum genere ista victoria reportata sit,
minus exploratum est. Etenim O. v 3 (cf. O. iv 12) rheda mulari
Psaumis vicisse disertim dicitur; idem tamen O. v 7 equis et mulis et
equo desultorio certasse fertur, unde veteres scholiastae, cum eum Ol. 82
equis vicisse sumsissent, vocabulo *ἵπποις* O. v 7 primo loco posito in

errorem inducti, ceteras victorias alio anno reportatas esse arbitrati mularem eius victoriam Ol. 81 coniectura futtili assignabant. Sed cum neque pluribus Olympiadibus victoriam Psaumidem reportasse testimoniorum fide constet et triplex victoria equestris eodem anno reportata plane inaudita sit, Boeckhiius rem ita expedivit, ut Psaumidem Ol. 82 rheda mulari sola vicisse, eodem autem anno etiam quadrigis et equo desultorio certasse, sed non vicisse statueret. Locus quoque, quo quarta haec oda cantata esse videretur, in disceptationem venit. Una enim ex parte particula *αὐτίκα* v. 5 indicio esse videtur, odam continuo post palmam partem Olympiae cantatam esse; altera autem ex parte invocationem Iovis Aetnaei (v. 6) magis carmini in Sicilia cantando convenire patet. De urbe Camerina ipsa eiusque situ et historia uberrime disputavit Schubring Philol. 32 (a. 1873) 490 ss.

In prima parte carminis Iovem poeta invocat, ut comissionem Psaumidis victoris propitius accipiat et futuris eius consiliis bene provideat. In epoda exigui carminis, ut ne fabulosa narratione plane careret, Psaumidem, qui praecanus victoriam reportasse videtur, cum Ergino Clymeni filio Argonauta comparat, qui in ludis funebribus Thoantis, cum in arenam descendens ob canitiem capillorum mulierum cachinnos movisset, palmam cursu meruit.

De metris.

Carminis huius in pompa (v. 12) fidibus succinentibus (v. 3) cantati numeri sunt logaoedici et trochaici, communi tractu Ionico consociati. In pompa cum aequis vicibus dextro et sinistro pede terra pulsanda fuerit, omnes versus in dipodias ita dividere conatus sum, ut in ea, quam ictu significavi, sede dexter pes poni posset. Etiam inania tempora ad intervalla pausarum explenda necessaria haud aegre definiri possunt. Versum quartum et prius colon quinti versus in unam periodum coniungentem Boeckhium neque Bergkiius neque ego secuti sumus; item sub finem strophae codicum fidem sequi malui quam Boeckhium duas primas syllabas ultimi versus praecedenti versui adicientem. Longae autem initiali versuum strophae terti sexti octavi noni, epodi quarti septimi vim *μακρᾶς τρισήμου* tribuendam esse duco, qua de re confer Prol. XIX et L. Difficillimus vero ad scandendum est versus quartus strophae, ut qui ex solis syllabis longis constet; equidem eum ex tribus spondeis duplicibus constare indicavi; etenim pedes orthii vel trochaei semanti, in quos et ipsos sex syllabas longas cogi posse largior

□ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □

carmini choro gradienti cantando minus conveniunt.

Στρ.

Ἐλατὴρ ὑπέρτατε βροντᾶς ἀκαμαντόποδος
Ζεῦ· τεαί γάρ ὄραι

VARIA LECTIO. Inscr. *Ψάμμιδι Καμαριναίῳ ἄρματι Α, Ψάμμ. Καμ. ἵπποις C, Ψάμμιδι Καμαριναίῳ (Καμαρίνῳ Β) ἵπποις νικήσαντι τὴν ὀδοθησοστὴν δευτέρων*

COMMENTARIUM. v. 1. vocabulum *ἀκαμαντόποδος*, quod proprium equorum (O. III 3) est, ad fulmen Iovis velocibus equis vehentis transfertur, unde Horatius

- ὑπὸ ποιικλοφόρμιγγος αἰοιδᾶς
 ἑλισσόμεναί μ' ἔπεψαν 5
 ὑψηλοτάτων μάρτυρ' ἀέθλων.
 ξείνων δ' εὖ πρᾶσσόντων,
 5 ἔσαναυ αὐτίκ' ἀγγελίαν
 ποτὶ γλυκεῖαν ἔσλοί.
 ἀλλ', ᾧ Κρόνου παῖ, ὃς Αἴτναν ἔχεις, 10
 ἵπον ἀνεμόεσσαν ἑκατογκεφάλα
 Τυφῶνος ὄβριμον,
 Οὐλύμπιονίκαν
 10 δέξαι Χαρίτων ἑκατι τόνδε κῶμον, 15

Αντ.

χρονιάτατον φάος εὐφροσθενέων ἀρετᾶν.

Ψαύμιος γὰρ ἵκει

ὀχέων, ὃς ἑλαίᾳ στεφανωθεῖς

Πισάτιδι κῦδος ὄρσαι.

20

ὀλυμπιάδα τεθρίπρω παιδί Ἄκρωνος BD; ἵπποις et τεθρίπρω a recentioribus grammaticis veteri inscriptioni νικήσαντι τὴν πβ' ὄλ. addita esse videntur, quamquam ἵπποις scholiasta ad O. v 19 iam invenit — Schol. ad O. v 19: ὅτι δὲ περὶ τὴν π' ἐνίκησεν Ὀλυμπιάδα ὁ Ψαύμις τῇ ἀπήνῃ, οὕτω συνοράται· καταλύεται γὰρ αὐτῇ τὸ ἀγώνισμα περὶ πε ὀλυμπιάδα, τῷ δὲ ἄρματι ἐνίκησε τὴν πβ' ὀλυμπιάδα, ὥστε τὴν πα' ἐνίκησεν τῇ ἀπήνῃ ὁ Ψαύμις, ad O. v 6: χρόνος δὲ οὐ μακρὸς (τοῦ ἡμίονοις ἀγωνίζεσθαι), ἀλλὰ δεκατετῆς (fort. τρισκαιδεκατετῆς) τοῦτο διέλυσε (corr. διελύθη) — 4. πρᾶττόντων A — 6. ᾧ om. ABCD, add. N Tricl. — 7. ἵππον AC^m — ὄβρ. ABD: ὄβρ. C; cf. P. ix 21 — 9. ὄλ. Byz.: ὄλ. ABCD — 10. δέξαι ABCD: δέκευ Tricl. bene — χάριτων ἑκατι Tricl.: χάριτων γ' ἑκατι A, χαρίτων δ' ἑκατι BCD et schol. — κῶμον ABC^{pc}D: καὶ ὄμων C^{ao} — 11. ὕμνον χρονιάτατον A — Ψαύμιδος Tricl. et schol. — ante ὀχέων interpunxit Wiskemann — ἵκει BC: ἦκει AD —

C. i 34, 8 tonantes egit equos volucremque currum Iupiter — τειλ γὰρ ὄραι· causam cur Iovem invocarit, particula γὰρ poeta reddit. Ὁραι, Iovis et Themidis filiae, praesertim tempestatum anni erant, quae redeuntibus Olympicis ludis poetam, ut certaminum testis esset, Olympiam deducebant. Similiter Simonides epigr. 205: πολλὰκι δὴ φυλῆς Ἀκαμαντίδος ἐν χοροῖσιν ὄραι | ἀνωλόλυξαν κισσοφόροις ἐπὶ διδυράμβοις | αἱ Διονυσιάδες. Ceterum Pindari hic versus nescio an Phidiae menti obversatus sit, cum in summa sella Iovis Olympici tres Horas poneret, v. Paus. v 11, 7 — 2. ὑπὸ ποιικλοφόρμιγγος αἰοιδᾶς iunge cum ἔπεψαν μάρτυρα, non cum ἑλισσόμεναί· nam fidibus canendi munus non Horarum est, sed Pindari victores suis carminibus illustrantis. De usu praepositionis ὑπὸ in hac re sollemnus conf. O. vii 13 ὑπ' ἀμφοτέρων (φόρμιγγος καὶ αὐλῶν) κατέβαν, Hes. scut. 230 αἰ δ' ὑπὸ φορμιγγῶν ἀναγον χορὸν ἱμερόεντα | ἐνθεν, αὐθ' ἐτέρωθε νέοι κάμαζον ὑπ' αὐλοῦ· cf. Archil. 106, Hom. Σ 492 — 4. ξείνων· hospitem Psaumidem poeta dicit, quod aut Olympiae aut cum in Sicilia comorabatur, hospitalis eius mensae consors fuit — 5. ἔσαναυ· blandientes accipiunt; de translata hac vi verbi cf. P. i 62. ii 82. Soph. OC. 320 — 6 ss. commentarii instar est P. i 15—20 — 10. Χαρίτων ἑκατι· Gratiarum gratia, ut quarum ope pompa et carmina fiant; cf. O. vii 11. P. ix 3. N. iv 7. vi 42. ix 54. l. v 21. vi 63. viii 16. Adde quod Gratiae tres in sella Iovis Olympii iuxta Horas positae erant, de quibus vide Paus. v 11, 7 — 12. ὀχέων· genitivus pendens a κῶμος causam commissationis significat; proprie autem ὄχος et ὄχεια de rheda mulari usurpabantur; cf. Eur. Iph. Aul. 613 καλοκῶδος ὄχος· Pind. fr. 106, 6; schol. ad O. vi 39; Hesych. s. v. ὄχος Ἀκισταῖος — 12. κῦδος ὄρσαι dictum est ad similitudinem Hom. O 596 Ἐκτωφ

- σπεύδει Καμαρίνα. θεὸς εὐφρων
 εἴη λοιπαῖς εὐχαῖς·
- 15 ἐπεὶ νιν αἰνέω μάλα μὲν
 τροφαῖς ἐτοιμον ἵππων,
 χαίροντά τε ξενίαις πανδόχοις 25
 καὶ πρὸς ἡσυχίαν φιλόπολιν καθαρᾶ
 γνώμα τετραμμένον.
 οὐ ψεύδει τέρξω
- 20 λόγον· διάπειρά τοι βροτῶν ἔλεγχος· 30
- ἄπερ Κλυμένοιο παῖδα Ἔπ.
 Λαμνιάδων γυναικῶν
 ἔλυσεν ἐξ ἀτιμίας.
 χαλκίοισι δ' ἐν ἔντεσι νικῶν δρόμον 35
- 25 ἔειπεν Ἐπιπυλεία
 μετὰ στέφανον ἰών·
 Οὗτος ἐγὼ ταχυνᾶτι·
 χεῖρες δὲ καὶ ἦτορ ἴσον.
 φύονται δὲ καὶ νέοις ἐν ἀνδράσιν 40
 πολιαὶ θαμὰ καὶ
 παρὰ τὸν ἀλικίας εὐκότα χρόνον.

17. φιλόπολιν *A* — 21. ἄπερ *AD*^{ac}: ἄτε *C*, ἄπερ καὶ *BD*^o — 26. οὗτος μὲν ἐγὼ *A* — οὗτος ἐγὼ· ταχυνᾶτι χεῖρες Gurlitt Kayser alii interpungendum esse censuerunt — 27. χερ. *C* — 29. θαμὰ καὶ *BCD* et schol.: θαμάκι *A* — ἀλικίας *A* —

γὰρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῶδος ὀρέξαι — 19. οὐ ψεύδει τέρξω λόγον· non mentiri videbor, si dixero; re enim ipsa oratio mea confirmabitur, quo pacto olim Erginus, Clymeni filius, victoria cursu parta vegetem vim corporis quamvis praecanus comprobavit; de hac re scholia: Ἐπιπυλείης ἀγῶνα ἐπιτελοῦσης ἐπιτάφιον Θάαντι τῷ πατρὶ Λημνίων βασιλεῖ, συμβέβηκεν ἀπίοντας ἐπὶ τὸ χρυσοῦν δέρας τοὺς Ἀργοναύτας ἐκείσε γενέσθαι καὶ προτραπέντας εἰς τὸν ἀγῶνα ἀγωνίσασθαι. εἰς ὧν οὖν αὐτῶν ὁ Ἐργίνος, νεώτερος μὲν τῷ χρόνῳ, προπόλιος δὲ τὴν κόμην, ὡς μὴ ἰκανὸς ἀγωνίσασθαι διὰ τὴν ὄψιν τῶν πολιῶν ἐγελᾶτο ὅπῃ τῶν γυναικῶν καὶ ἐπεκερτομεῖτο. ὡς δὲ διὰ τῶν ἔργων ἐδείχθη ὑπερβαλλόμενος τοὺς ἀγωνιστάς· ἦσαν δὲ οἱ τοῦ Βορέου παῖδες Ζήτης καὶ Κάλαϊς· ἐπαύσατο ἡ κατ' αὐτοῦ γενομένη χλεύη καὶ τὸν ἀντίον ἐθανυμάσθη. διὰ τοῦτο οὖν λέγει τὴν πείραν πεπανκέναι τῆς ὕβρεως τῆς κατ' αὐτοῦ τὰς Λημνιάδας γυναῖκας. Fabula commemorata iam erat a Simonide (v. schol. P. iv 450), retractata deinde est a Callimacho (v. schol. O. iv 32), denique significata a Philostr. Gymn. 3 — 24. χαλκίοισι δ' ἐν ἔντεσι cursus armatus significatur, quo in cursu etiam Pindari aetate aeneam galeam gestabant — 25. στέφανον· vestem victori mercedem datam esse dicere videtur P. iv 253; qui haec inter se conciliant, coronam praeter vestem datam esse comminiscuntur. — 26. utut interpungis, haec certe loci sententia est: pedum pernecitatem vidisti, in manibus autem et animo par pernecitati virtus — 28 sq. Erginine verba sint an poetae ambigunt; pulchrior certe species Ergini est risus feminarum cum ironia redarguentis.

'Αντ. α'.

ὄς τὰν σὰν πόλιν αὖ-
 ξων, Καμάρινα, λαοτρόφον
 5 βωμοὺς ἔξ διδύμους ἐγέραρεν ἑορ- 10
 ταῖς θεῶν μερίσταις,
 ὑπὸ βουθυσίαις ἀέθλων τε πεμ-
 παμέροις ἀμίλλαις,

'Επ. α'.

ἵπποις ἡμιόνοις τε μοναμπυκία τε. 15
 τὴν δὲ κῦδος ἀβρόν
 νικάσαις ἀνέθηκε, καὶ ὄν πατέρ' Ἄ-
 κρων' ἐκάρυξε καὶ
 τὰν νέοικον ἔδραν.

Στρ. β'.

ἵκων δ' Οἰνομάου 20
 καὶ Πέλοπος παρ' εὐηράτων
 10 σταθμῶν, ὧ πολιόχοι Παλλάς, ἀεί-
 δει μὲν ἄλσος ἀγνόν

4. καμάρινα Tricl. et fortasse iam Aristarchus: καμάριναν ABCD — 5. ἐγέραρεν C: γέραρεν BD, ἐγέραιρεν A — 6. πεμπαμέροις Tricl.: πεμπαμέροις ABCD, πενθαμέροις E, πεμπαμέρους ἀμίλλας Bergk et Aug. Mommsen, Zeit der Olympien p. 3 — 9—24. om. B — 9. ἵκων A — εὐηράτων CD — 10. ἀείδει: ἀέξει coni. Hecker —

5. βωμοὺς ἔξ διδύμους· schol.: ἱστορεῖ περὶ τῶν ἔξ βωμῶν Ἡρόδοτος γραμματικός· ἑλθὼν δὲ (Ἡρακλῆς) εἰς τὴν Ἥλιν τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἱερὸν ἰδρύσατο Διὸς Ὀλυμπίου, καὶ Ὀλυμπίαν τοῦ θεοῦ ὁμώνυμον τὴν χώραν ἔθετο· ἔθυσσε δὲ ἀπὸ αὐτοῦ καὶ ἄλλοις θεοῖς, βωμοὺς (ἰδρυσάμενος) ἔξ τῶ ἀριθμῶ, συμβῶμων τῶν ἱβ' θεῶν, καὶ πρῶτον τὸν τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου, φ' σύμβωμον ἐποίησε τὸν Ποσειδῶνα, δευτέρον Ἴραος καὶ Ἀθηνᾶς, τρίτον Ἐρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος, τέταρτον Χαρίτων καὶ Διονύσου, πέμπτον Ἀρτέμιδος καὶ Ἀλφειοῦ, ἕκτον Κρόνου καὶ Πέας. Apollod. II 141: ἔθηκε (Ἡρακλῆς) δὲ καὶ τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα, Πέλοπος τε βωμὸν ἰδρύσατο καὶ θεῶν δώδεκα βωμοὺς ἔξ εἰδείματο. cf. E. Curtius, Altäre von Olympia, Abhdl. d. Berl. Ak. 1881 — 5 sq. ἑορταῖς θεῶν· duplici modo diis honores fieri putabant, et hostiis mactandis et certaminibus obediendis; cf. Prol. LXIV — 6. πεμπαμέροις ἀμίλλαις· schol.: ἐπειδὴ ἐπὶ πέντε ἡμέρας ἦγετο αὐτὰ τὰ ἀγωνίσματα ἀπὸ ἐνδεκάτης μέχρι ἐκκαιδεκάτης, unde πεμπαμέροις, non πεμπαμέροις, quod cum optimi codices praebent, Hermannus opusc. VI 14 ubi conabatur, veteres grammaticos legisse apparet. Verum negotia facessunt sequentia verba ἵπποις ἡμιόνοις τε μοναμπυκία τε, quoniam uno die, quarto vel quinto, equis mulisque, non omnibus quinque diebus certatum esse perquam verisimile est; sed haec negligentia poetae imitatori nescio an condonanda sit — 7. ἵπποις ἡμιόνοις τε μοναμπυκία τε dat. instrum., quo quibus rebus certamina fiant explicatur — μοναμπυκίαι sunt equi singulares sive κέλητες· cf. Eur. Alc. 428. Suppl. 588 — 8. urbem patriam victoris et patrem eius a praecone renuntiari exposui Prol. XCV — νέοικος Camarina urbs dicitur, quippe nuper Ol. 79, 4 restituta, ut in arg. O. IV exposui.

10. Παλλάς· schol.: Καμαριναίων θεός ἡ Ἀθηνᾶ καὶ διὰ πλείστης τιμῆς παρ' αὐτοῖς οὕσα ἡ θεός. καὶ Ἀθηναίων ἐπίσημον ἐν Καμαρίνῃ· τούτῳ δὲ εἰσάδει ὁ κῶμος ἀγεσθῆαι ἐπὶ τῇ νύκτι καὶ ὕμνος ᾄδασθαι. Cultum huius deae a Minerva

ΟΛΥΜΠ. 5'.

ΑΓΗΣΙΑ. ΣΤΡΑΚΟΣΙΩ.

ΑΠΗΝΗ.

Strophæ.

- ἰ ὦ - - ἰ ὦ - | - ἰ ὦ - ὦ ὦ |
ἰ ὦ - ὦ - - ἰ ὦ ὦ |
ἰ ὦ - ὦ - - ἰ ὦ - ὦ |
5 - ἰ ὦ - - ἰ ὦ - ὦ - | ὦ ὦ - ὦ - ὦ |
ὦ - - ἰ ὦ - - ἰ ὦ - | - ἰ ὦ - ὦ - ὦ |
ἰ ὦ - ὦ - - ἰ ὦ - | - ἰ ὦ - - ἰ ὦ - ὦ |

Epodi.

ἰ ὦ - ὦ - - ἰ ὦ - - ἰ ὦ - ὦ ὦ |
ἰ ὦ - - ἰ ὦ - - ἰ ὦ - | ὦ ἰ ὦ - | - ἰ ὦ ὦ |
ἰ ὦ - | - ἰ ὦ - | - ἰ ὦ - - ἰ ὦ ὦ |
ἰ ὦ - - ἰ ὦ - | ὦ ἰ ὦ - ὦ ὦ |
5 ἰ ὦ - ὦ - | - ἰ ὦ - ὦ - |
ἰ ὦ - ὦ - - ἰ ὦ - ὦ ὦ |
ὦ - | - ἰ ὦ - - ἰ ὦ - - ἰ ὦ - ὦ |

Argumentum.

Agesias Sostrati filius Syracusanus ex nobilissima gente Iamidarum, cuius ex maioribus unus cum Archia Corinthio Syracusas condidisse fertur (v. 6), rheda mulari Ol. 78 vicit. Quamquam enim memoria victoriae iam scholiorum temporibus oblitterata fuit, tamen Boeckhii Olympiadi 78 eam certo acumine adsignavit, quod tum temporis Aetna urbs iam condita (v. 96) et Pindarus ex Sicilia Thebas redux factus erat (v. 86), nequedum Hiero rex vita defunctus erat. Iamidæ, cuius gentis auctor Iamus ab Apolline patre vaticinandi arte auctus esse ferebatur, cum in aliis urbibus tum Olympiæ in ara Iovis ex victimis (δι' ἐμύρων, v. schol. ad 7 et 111) vaticinia edebant. Agesias ipse, cum Hieronis,

regis Syracusarum, intima familiaritate uteretur, multa bella cum eo gessisse et auguriis eum adiuisse dicitur (v. schol. ad v. 30). Paulo post hanc victoriam in civili tumultu, qui Hieronis mortem sequebatur, interiit (v. schol. ad v. 165).

In exordio odae poeta splendorem prooemii cum magnifica porticu aedium comparati a praestantia Agesiae victoris repetit, qui ad exemplar Amphiarai bellicam virtutem cum arte vaticinii coniunxerit (1—21). Imagine a Phintis aurigae dexteritate sumpta cum ad originem gentis Agesiae ascendisset, fabulam de Euadna, filia Pitanae et Neptuni, quae cum Apolline Iamum, conditorem gentis, pepererit, succincte exponit et munus in ara Iovis ex victimis vaticinandi hereditario iure Iamidis ab Apolline iniunctum esse refert (22—70), unde Iamidarum vatum auctoritatem non solum per valles Eurotae atque Alphei, sed etiam per totam Peloponnesum et Siciliam dispersam (conf. Boeckh. Expl. 152 sq.) egregie illustrat. Fama gentis Iamidarum ex remotissimis temporibus usque ad praesentem memoriam pertractata ad Agesiae palmam nuper Olympiae partem redit, ut victorem Stymphaliae in avita sede Arcadiae sollempni commissatione praedicet; hoc autem sibi eo magis cordi esse ait, quod Stymphalis Metopa mater Thebae nymphae fuisse dicatur (71—91). Sub finem sodales victoris, ut Hieronis regis memores sint, adhortatur et Agesiae Syracusas redituro felicem navigationem sibi que artis poeticae perennem florem optat.

Summam carminis Pausanias vi 2, 5 sic adumbravit: *οἱ Ἰαμῖδαι καλούμενοι μάντιες γέγονασιν ἀπὸ Ἰάμον, τὸν δὲ εἶναι παῖδα Ἀπόλλωνος καὶ λαβεῖν μαντικὴν φησὶν ἐν ἄσματι Πίνδαρος*. Origines gentis Iamidarum unde Pindarus hauserit, nihil scholia tradunt, Wilamowitzius (Phil. Unt. ix 162 ss.) in doctis commentariis, quibus hoc carmen illustravit, Eleum carmen epicum *περὶ Ἰάμον γάμων* potissimum fontem Pindari fuisse suspicatur.

De metris.

Metra praeclarissimi carminis sunt dactylo-epitritica, a vetere norma plus uno nomine declinata, primum quod praeter dactylicas tripodias dipodias (str. 2. ep. 2. 3) et tetrapodias (ep. 2) admissae sunt (cf. ad P. iv 4), deinde quod quinti versus strophae alterum membrum speciem logaedicum versiculi habet, denique quod strophae sextus versus aut suo capite caret aut cum antecedente versu numeris cohaeret. Anacrusi primi et quinti versus totam stropham in duas partes dirimendam poeta significavit, ita tamen, ut non omnibus in strophis sententiarum conformatione metricam divisionem adiuvaret — Cantatum carmen est a choro (vv. 18. 98) Stymphaliae in vetere patria gentis Iamidarum (v. 99). Pindarus carmine Thebis misso Aeneae Arcadi, sive chorodidascalus ille fuit sive amicus Agesiae, provinciam suas partes tuendi demandaverat. In pompane an in convivio carmen cantatum sit, certa indicia desunt; comparatio enim carminum cum cratere vini (v. 91) ad convivium trahere, anacrusis autem primi et quinti versus alacritati pompalis carminis aptior esse videtur. Denique ex vv. 88 ss. apparet epinicia Agesiae feriis Iunonis acta esse, quo simili modo carmina epinicia O. iii et P. v in sacris deorum cantata esse constat.

Στρ. α'.

Χρυσέας ὑποστάσαντες εὔτειχέϊ προθύρῳ θαλάμου
κίονας, ὡς ὅτε θαητὸν μέγαρον
πάξομεν· ἀρχομένου δ' ἔργου πρόσωπον
χρῆ θέμεν τηλαυγές. εἰ δ' εἴη μὲν Ὀλυμπιονίκας, 5
βωμῷ τε μαντεῖῳ ταμίᾳ Διὸς ἐν Πίσᾳ,
συννοικιστήρ τε τᾶν κλεινᾶν Συρακοσσᾶν, τίνα κεν φίγοι
ῥυμνον
κεῖνος ἀνήρ, ἐπικύρσαις ἀφθόνων ἀστῶν ἐν ἱμερταῖς αἰοδαῖς; 10

'Αντ. α'.

ἴστω γὰρ ἐν τούτῳ πεδίλῳ δαιμόνιον πόδ' ἔχων
Σωστράτου υἱός. ἀκίνδυνοι δ' ἄρεται
10 οὔτε παρ' ἀνδράσιν οὔτ' ἐν ναυσὶ κοίλαις 15
τίμια· πολλοὶ δὲ μέμνανται, καλὸν εἰ τι πονηθῆ.
'Αγησία, τιν δ' αἶνος ἐτοῖμος, ὄν ἐν δίκᾳ
ἀπὸ γλώσσας Ἄδραστος μάντιν Οἰκλείδαν ποτ' ἐς Ἀμφιάρῳν 20
φθέγγεατ', ἐπεὶ κατὰ γαί' αὐτόν τε νιν καὶ φαιδίμας ἵππους
ἔμαρψεν.

VARIA LECTIO. Inscr. Ἀγησία Συρακοσίῳ ἀπήνη AC, Ἀγ. Συρ. υἱῷ Σωστράτου ἀπήνη B, Ἀγ. Συρ. υἱῷ Σωστράτου ἀπήνη, ὡς δὲ ἐνιοὶ Στυμφηλίῳ υἱῷ D, Ἀγ. Συρ. ἀπήνη υἱῷ Σωστράτου νικήσαντι τὴν πε (πε m. rec. in rus.) Ὀλυμπιάδα F m. rec. — Schol.: γέγραπται ἡ ᾠδὴ ὡς μὲν ἐνιοὶ Ἀγησία Συρακοσίῳ, ὡς δὲ ἐνιοὶ Στυμφηλίῳ, υἱῷ Σωστράτου, ἀπήνη· κατελύθη δὲ ἡ ἀπήνη, ὡς τινὲς φασιν, ὀγδοηκοστῇ πέμπτῃ Ὀλυμπιάδι, κατ' ἐπίλους δὲ ὀγδοηκοστῇ ἔκτῃ. ἄπορον δὲ τὴν ποσὴν Ὀλυμπιάδα ἐνίκησεν — 1. εὔτυχεῖ C; primum versum laudat Greg. Naz. ep. 9 in. — 2. ὡς τε C — 3. ἀρχομένου codd. et schol.: ἀρχομένου v. l. in Luciani Hipp. 7, unde recepit Schmid — 5. βωμῷ (ou supra ω scripto) A — 6. συρακοσσᾶν A — κεν: καὶ A — 7. ἱμερταῖ αἰοδαῖ (vel -ās -ās) C^{ac} — 10. οὔτ' ἐν ἀνδρ. A — οὔτε ναυσὶ (omisso ἐν) C — 11. ποναθῆ ABD, cf. P. ix 93 — 12. ἐνδίκου coni. Herwerden — 13. γνώμας coni. Hecker — ἀμφιάρῳν AC^{nc} — 14. ἐφθέγγεατ' A — φαιδίμους E —

COMMENTARIUM. v. 1—4. carmen totum magnificae aedi, carminis prooemium vestibulo (προθύρῳ) aedis auratis columnis suffulto comparat — εὔτειχέϊ προθύρῳ. vestibulum bene exstructum dicit, non bonis parietibus ornatum; cf. I. vi 75 εὔτειχεῖς πόλας — θαλάμος et μέγαρον ita differunt, ut priori nomini angustior vis atrii, alteri latior totius aedificii sit — 2. ὡς ὅτε, tamquam, ut P. xi 40 ὡς ὄτ' ἄκατον, N. viii 40 ὡς ὅτε δένδρεον, unde comma post μέγαρον sustuli, Jurenkam (Z. f. östr. Gymn. 12, 7) ducem secutus — 4. 5. μὲν . . . τε sibi respondent; v. ad (). iii 6 — 7. ἴστω· eadem locutione usus est N. ix 45, simili Homerus O 217 — ἐν τούτῳ πεδίλῳ· in hoc calceo seu statu; metaphora a calceo pedi adcommodato tracta est; cf. Theophr. char. 4 περὶ πόδα εἶναι, Hegem. ap. Ath. 698 a τίς σ' ἀνέπεισεν ἐς καλὴν κρηπίδα ποσὶν τοιοῦδ' ἀναβῆναι, Hor. S. i 3, 31 — 9. ἀκίνδυνοι· adversum casum victori inter currendum accidisse poeta significat — 10. οὔτε παρ' ἀνδράσιν οὔτ' ἐν ναυσὶ· simile oppositum habes hymn. Apoll. Del. 142 νήσους τε καὶ ἀνέρας — 13. ἀπὸ γλώσσας· sic φθέγγεατ' ἀπὸ στόματος Theogn. 266 et epigr. AP ix 571. — 13 ss. scenam exhibet belli septem ducum adversus Thebas, qua Adrastus, Talai filius, mortem Amphiarai, Oiclei filii, hiatu terrae absumpti deplorat; fontem historiae aperiunt scholia: ὁ Ἀσκληπιάδης φησὶ ταῦτα εἰληφέναι ἐκ τῆς κυκλικῆς Θηβαϊδος — 14. φαιδίμας ἵππους·

'Επ. α'.

- 15 ἐπτά δ' ἔπειτα πυρᾶν νεκρῶν τελεσθέντων Ταλαονίδας
εἶπεν ἐν Θήβαισι τοιοῦτόν τι ἔπος· Ποθέω στρατιάς ὄφ- 25
θαλμὸν ἑμᾶς,
ἀμφοτέρων μάντιν τ' ἀγαθὸν καὶ δουρὶ μάρασθαι. τὸ καὶ
ἀνδρὶ κάμου δεσπότη πάρεστι Συρακοσίῳ. 30
οὔτε δύσηρις ἔων οὔτ' ὦν φιλόνεικος ἄγαν,
20 καὶ μέγαν ὄρκον δμόσσαις τοῦτό γέ φοι σαφέως 35
μαρτυρή- σω· μελίφθογγοι δ' ἐπιτρέψοντι Μοῖσαι.

Στρ. β'.

ὦ Φίντις, ἀλλὰ ζεῦξον ἤδη μοι σθένος ἡμίονων,
ἃ τάχος, ὄφρα κελεύθῳ τ' ἐν καθαράῃ
βάσομεν ὄκχον, ἴκωμαι τε πρὸς ἀνδρῶν 40

15. τελεσθέντων] τε νησθέντων coni. Bergk, τε δαισθέντων coni. Herwerden Stud. Pind. 13, τελεσθειῶν coni. Wilamowitz Phil. Unt. ix 163 — ταλαον. A — 16. θήβαισι C: θήβησι A θήβαις BD — 17. τ' om. A — δουρὶ A — 18. συρακοσίῳ AC — 19. δύσηρις Ald.: δύσειρις ABCD — φιλόνεικος coni. Bergk — 21. ἐπιτέψ. A — 23. αἱ εἰς τάχος B — 24. βάσομεν A^{ac} — ἀνδρὸς coni. Hartung bene —

candidi equi Amphiarai sunt in tabula Philostr. imag. i 27; cf. P. iv 117 — 15. ἐπτά· criticam notam huic versui grammatici veteres appinxerunt, de qua schol.: τὸ σημεῖον χ, ὅτι ἐπτά πυρᾶς φησι τῶν ἐπτά μὴ ἀποθανόντων Ἀμφιάραος γὰρ κατεπέθη σὺν ταῖς ἵπποις ἐν Ὠρωπῷ πόλει τῆς Βοιωτίας, quem scrupulum alius scholiasta hoc modo exemit: ἐπτά τάξεις στρατευμάτων περὶ τὰς ἐπτά πόλεις τῶν Θηβῶν μάχην συνεστήσαντο καὶ οὕτω τῶν ἐν ἐκάστη πόλει τεθνηκότων στρατιωτῶν φησι γενέσθαι τὰς ἐπτά πυρκαϊὰς. Atque septem rogos Pindarus etiam N. ix 24 commemorat; cf. Bethe, Thebanische Heldenlieder 91 ff. — 15. ἔπειτα ad ultima verba ἐπεὶ . . . ἔμαρψε, non ad principale verbum ἐφθέγγετο referendum est; cf. N. x 61 — 17. Thebaidis versus, quos Pindarus refinxerit, hexametros fuisse, ὦμοι ἐγὼ ποθέω θεοεικέλον Ἀμφιάραον, | ἀμφοτέρων μάντιν τ' ἀγαθὸν καὶ δουρὶ μαχέσθαι, suspicatus est Leutsch, Thebaid. cycl. rell. 63 — 17. variata structura poeta in altero membro infinitivum a nomine ἀγαθὸν regi voluit, ut Xenophan. eleg. ii 15: οὔτ' εἰ πύκτης ἀγαθὸς λαοῖσι μετεῖη, οὔτ' εἰ πενταθλίειν οὔτε παλαιμοσύνην — 19. Pindari versum expressit Isocrat. i 31: ὁμηλικὸς δ' ἔσει μὴ δύσειρις ὦν μηδὲ δυσάρεστος μηδὲ πρὸς πάντας φιλόνεικος (sic. cod. Urb., φιλόνεικος v. l.) — δύσηρις· vocabuli δύσειρις mediam vocalem brevem ad analogiam nominis Δυσήριδος et comparativorum in — ωτερος poeta produxit — οὔτε δύσηρις οὔτε φιλόνεικος· vocabula synonyma particulis οὔτε . . . οὔτε praeter consuetudinem poeta disiunxit, ut τὰ τε τεργνὰ καὶ τὰ γλυκία O. xiv 4 — μαρτυρήσω non longe abest a praesenti μαρτυρῶ· Pindarus enim primae personae futuri non solum futurae rei significationem, sed etiam adhortandi vim (ich will bezeugen) tribuit; cf. τέγξω O. iv 19, πάξομεν O. vi 8, ἐθειλήσω O. vii 20, ἐρέω O. viii 57, κελαδήσω O. xi 14, μαρτυρήσει O. xiii 108, ἀφήσομαι Aesch. Ag. 1380, αἰτήσομαι Eur. Alc. 164 — μελίφθογγοι, Musae mellitae et suavis, non amarae et rixosae vocis faurices.

22. ad fabularem partem carminis poeta transit — Φίντις auriga Agesiaae fuit, cuius dexteritatem laudari eo magis par fuit, quod ei victoriam Agesiaae debuit; sic aurigae Pindarus memor fuit etiam P. v 26 et I. ii 22. Ut autem Musae poeta currum tribuit O. ix 81. I. ii 2. viii 62, sic se quoque in fabula usque ab origine repetenda aurigae ope utentem facit — σθένος ἡμίονων· cf. P. ii 12 σθένος ἵππειον — 24. ὄκχον· de hoc vocabulo proprie de rheda mulari usurpato v. O. iv 12 —

25 καὶ γένος· κείναι γὰρ ἐξ ἄλλᾶν ὁδὸν ἀγεμονεῦσαι
ταύταν ἐπίστανται, στεφάνους ἐν Ὀλυμπίᾳ
ἐπεὶ δέξαντο· χρῆ τοίνυν πύλας ἕμνων ἀναπιτνόμεν αὐταῖς· 45
πρὸς Πιτάναν δὲ παρ' Εὐρώτα πόρον δεῖ σάμερον ἔλθειν
ἐν ὥρᾳ·

Ἄντ. β'.

ἄ τοι Ποσειδάωνι μιχθεῖσα Κρονίῳ λέγεται
30 παῖδα Φιόπλοκον Εὐάδναν τεκέμεν. 50
κρύψε δὲ παρθενίαν ὠδίνα κόλποις·
κυρίῳ δ' ἐν μηνὶ πέμποισ' ἀμφιπόλους ἐκέλευσεν
ἤρωι πορσαίνειν δόμεν Εἰλατίδα βρέφος,
ὅς ἀνδρῶν Ἀρκάδων ἄνασσε Φαισάνα λάχε τ' Ἀλφειὸν οἰκεῖν· 55
35 ἔνθα τραφεῖσ' ὑπ' Ἀπόλλωνι γλυκείας πρῶτον ἔψανσ' Ἀφρο-
δίτας.

Ἐπ. β'.

οὐδ' ἔλαθ' Ἀΐπυτον ἐν παντὶ χρόνῳ κλέπτοισα θεοῖο γόνον· 60
ἀλλ' ὁ μὲν Πυθῶνάδ', ἐν θυμῷ πῖσαις χόλον οὐ φατόν,
ὀξεῖα μελέτα
ῶχετ' ἰὼν μαντευσόμενος ταύτας περ' ἀτλάτου πάθας. 65
ἃ δὲ φοινικόκροκον ζῶναν καταθημαμένα

27. ἕμνων D — ἀναπιτνόμεν' A — 28. σάμερον γ' Tricl., σάμερον μ' Boeckh; de syllaba in arsi ante caesuram producta vide P. III 6, IV 184, IX 114, XI 38, N. I 69, I. I 25, O. VI 103, VII 86, N. VI 22. 56. — 29. ποσειδάωνι C — 30. παῖδα Φιόπλοκον Bergk.: παῖδ' Ἰοπλόκαμον ABCD, παῖδ' Ἰοβόστρυχον Tricl.; cf. I. VII 23 — τεκέσθαι A' — 31. κρύψε: κρύψαι A', κρύψαι C, κρύψας? C^{in ras.} — 34. ἔλαχέ τ' B, ἔλαχέν τ' D — 37. Πυθῶνάδ': πυθῶν' D in lit. — πῖσαις A, πῖσαις C — 38. πάθους B —

27. πύλας ἕμνων ἀναπιτνόμεν' aperiri iubet portas seu carceres hymnorum, ut cito mularum vehiculo poetico Pitānam, patriam et matrem Iamidarum, pervehatur — 31. κόλποις· sinu vestis cingulo superiectae uterum gravem oculis hominum subtrahit; similem vim nomini κόλπον assignavit Hom. II. VI 483: ἡ δ' ἄρα μιν κηφθεῖ δέξατο κόλπῳ — 33. Εἰλατίδα· poeta ipse v. 36 proprio nomine eum Ἀΐπυτον dixit. Eius sepulcrum sub monte Cyllene fuisse Hom. II. II 604 et Paus. VIII 16, 3 memoriae tradunt; contra Pindarus Phaesianae eum prope Alpheum habitasse dicit, quocum illud quoque conspirat, quod infra v. 58 Iamus in medium Alpheum descendisse narratur. De situ Phaesianae iam veteres grammaticos dissedissee testantur scholia: Δίδυμός φησιν ὅτι πάντες οἱ ὑπομνηματισάμενοι Φαισάναν φασὶν εἶναι τῆς Ἀρκαδίας πόλιν, αὐτὸς δὲ φησιν εἶναι τῆς Ἠλιαίας καὶ παρατίθεται Ἴστρον ἰστοροῦντα ἐν τῇ πέμπτῃ τῶν Ἠλιακῶν. Didymo nuper adstipulatus est Wilamowitz, Phil. Unt. IX 176, Phaesianam non differre ratus ab Arcadico oppido Phrīxa non longe ab Olympia ad Alpheum sito. Denique quod Pindarus Pitānam suum infantem Arcadi Aepyto misisse dicit, hoc maiores Iami ab Eurota ad Alpheum aut versa vice ab Arcadia in Laconicam migrasse significantur — 37. πῖσαις χόλον· iram pectore includens nihilque profatus abiit concitato animo — 38. περ' pro περι ut P. IV 263 et περιόδοις pro περιόδοις N. XI 40 —

- 40 *κάλπιδά τ' ἄργυρέαν, λόχμας ὑπὸ κνανέας*
τίκτε θεόφρονα κούρον. τᾶ μὲν ὁ Χρυσοκόμας 70
πραῦμη- τίν τ' Ἐλείθυιαν παρέστασέν τε Μοίρας·

Στρ. γ'.

- ἦλθεν δ' ὑπὸ σπλάγχων ὑπ' ὠδίνος τ' ἐρατᾶς Ἴαμος*
ἔς φῶς αὐτίκα. τὸν μὲν κνιζομένα 75
 45 *λεῖπε χαμαί· δύο δὲ γλανκῶπες αὐτὸν*
δαιμόνων βουλαῖσιν ἐθρέψαντο δράκοντες ἀμεμφεῖ
ἰῶ μελισσᾶν καθόμενοι. βασιλεὺς δ' ἐπεὶ
πετραέσσας ἐλαύνων ἴκετ' ἐκ Πυθῶνος, ἅπαντας ἐν οἴκῳ 80
εἶρετο παῖδα, τὸν Εὐάδνα τέκοι· Φοῖβον γὰρ αὐτὸν φᾶ γεγάκειν

Ἄντ. γ'.

- 50 *πατρός, περὶ θνατῶν δ' ἔσεσθαι μάντιν ἐπιχθονίοις* 85
ἔξοχον, οὐδέ ποτ' ἐκλείψειν γενεάν.
ὡς ἄρα μάννε. τοὶ δ' οὐτ' ὦν ἀκούσαι
οὐτ' ἰδεῖν εὐχοντο πεμπταῖον γεγενημένον. ἀλλ' ἐν
κέκρυπτο γὰρ σχοίνῳ βατεία τ' ἐν ἀπειράτῳ, 90
 55 *Ἴων ξανθαῖσι καὶ παμπορφύροις ἀκτίσι βεβρεγμένος ἄβρὸν*
σῶμα· τὸ καὶ κατεφάμιξεν καλεῖσθαι νιν χρόνῳ σύμπαντι
μάτηρ

40. *λόχμας ὑπὸ κνανέας* BCD et schol.: *λόχμαις ὑπὸ κνανέαις* A — 42. *ἐλείθ.* PQ: *εἰλείθ.* ABCD — 43. *τ'* om. A — 45. *δὲ* om. C^{ac} — *αὐτὸν* om. C — 47. *μελισσᾶν* (ω supra a scripto) A — 50. *πατρός:* *πατρός γε.* A — 51. *οὐδέ ποτ' τέκεν λείπειν* A — 53. *γεγενημένον* (γεγενν. A) ABCD — *ἀλλ' ἐγκέκρυπτο* BCD, *ἀλλ' ἐκρύπτετο* A — 54. *σχοίνῳ* B — *ἀπειράτῳ* D post corr.: *ἀπειράντῳ* ABC, *ἀκηράτῳ* Schmidt, *ἀπειρίτῳ* Bergk — *βατιᾶ* pro *βατεία* probat Wilamowitz — 55. *ξανθαῖσι τε καὶ* A — *βεβρεγμένος*] schol.: *Ζηνόδοτος γράφει . . . ἀντὶ τοῦ βεβρεγμένος, quo in scholio πεφραγμένος excidisse putat Rauchenstein* —

40. *κάλπιδα*. Euadnam aquam urna ex fonte campestri domum ferentem parturivisse significat; cf. Od. vii 20 — 41. *τίκτε* suam vim hoc loco imperfectum tuetur, verum propriam significationem, ut saepe apud Homerum, exiit infra v. 85 et P. ix 16 — 42. *Ἐλείθυιαν τε Μοίρας* consociavit poeta etiam N. vii 1 — 43. *ὠδίνος τ' ἐρατᾶς*. *ὠδῆς* cum proprie dolorem parturientis, deinde fetum significet, hic et N. i 36 in significationem loci, ubi fetus cubat, abiit; sic enim solum praepositio *ὑπὸ* et adiectivum *ἐρατᾶς* explicatum habent; similis autem vis epexegetica particulae *τε* est O. i 38. x 59. N. viii 46. I. viii 1 — 46. *δράκοντες*. serpentibus aliquid divini inesse vulgo credebant; cf. Eur. Ion 23 — 47. *ἰῶ*. media significatio suci hoc loco nomini est, ut cognato nomini latino *virō*, unde epitheto *ἀμεμφεῖ* innoxius sucus a veneno sive mortifero suo distinguitur — 48. *πετραέσσας Πυθῶνος*. urbis Delphorum in saxosa regione sitae — 54. *ἀπειράτῳ*. non tam aculeos sentium, qui aditum prohiberent, quam densitatem virgulti inaccessam spectasse poeta videtur — 55. duas species violarum indicat; cf. Theophr. hist. pl. vi 82: *διαμένει καὶ τὸ λευκὸν Ἴων καὶ ἔτι πλείω τὸ φλόγινον, τὸ δὲ δὴ μέλαν Ἴων δι' ἐναντοῦ θεραπείας τυγγάνον* — 56. *τὸ, ἰδcirco, quamquam haec vis vocabuli dubia est neque satis defenditur similibus locis* P. v 39. Hom. Γ 176. T 213. Ψ 647. Θ 332 —

Ἐπ. γ'.

τοῦτ' ὄνυμ' ἀθάνατον. τερπνᾶς δ' ἐπεὶ χρυσοστεφάνοιο 95
 λάβεν
 καρπὸν Ἴβρας, Ἀλφειῶ μέσσω καταβὰς ἐκάλεσσε Ποσειδᾶν'
 εὐρυβίαν,
 ὃν πρόγονον, καὶ τοξοφόρον Δάλου θεοδμάτας σκοπόν, 100
 60 αἰτέων λαοτρόφον τιμάν τιν' ἔῃ κεφαλᾶ,
 νυκτὸς ὑπαίθριος. ἀντεφθέγγετο δ' ἀρτιεπῆς 105
 πατρία ὄσσα, μετάλασσέν τέ νιν Ὀρσο, τέκνον,
 δεῦρο πάγ- κοινον ἐς χώραν ἴμεν φάμας ὕπισθεν.

Στρ. δ'.

ἴκοντο δ' ὑψηλοῖο πέτραν ἀλίβατον Κρονίου. 110
 65 ἐνθα Φοι ὤπασε θησαυρὸν δίδυμον
 μαντοσύνας, τόκα μὲν φωνὰν ἀκούειν
 ψευδέων ἄγνωτον, εὐτ' ἂν δὲ θρασυμάχανος ἔλθῶν
 Ἴρακλέης, σεμνὸν θάλος Ἀλκαῖδᾶν, πατρὶ 115
 ἔορτάν τε κτίση πλειστόμβροτον τεθμόν τε μέγιστον ἀέθλων,
 70 Ζηγὸς ἐπ' ἀκροτάτῳ βωμῷ τότε αὐ χρηστήριον θέσθαι
 κέλευσεν.

Ἄντ. δ'.

ἔξ οὗ πολύκλειτον καθ' Ἑλλανας γένος Ἴαμιδᾶν. 120
 ὄλβος ἄμ' ἔσπετο τιμῶντες δ' ἀρετὰς

58. μέσω *ACD*; μέσσω ἴγκαταβὰς Herwerden — ἐκάλεσε *ACD* — ποσειδῶν' *A* — 59. θεοδμάτων *A* — 62. μετάλασσε *A*: μετάλασεν (-σε *B*) *BCD*, μετάνστασεν coni. Bergk, μεταλλάσσαντί in Hermann — τέκνον *ABCD*: τέκος lemma *B* — 63. χώραν *A*: χώραν *BCD* — 67. ἄγνωτον *A*: ἄγνωστον *BCD* et schol. — 68. πατρὶ Hermann: πατρί δ' *A*, πατρί δ' *BCD* — 69. κτίσει *B* — πλειστόμβρ. *B* — τε μέγιστόν τε *B* — 70. αὐ *A*: ἀπὸ *BCD* — κέλευσέ νιν *A* — 72. ὄλβος ἄμ' *ACD*²⁰: ὄλβος δ' ἄμ' *BD*²⁰ man. rec.; punctum post Ἴαμιδᾶν deiebat Mommsen collato N. x 37 —

57 ss. similia de Pelope narravit O. i 73 ss.; vocabulum autem μέσσω noli cum parte scholiastarum de medii Alphei regione interpretari, multo enim luculentio rem speciem praebet iuvenis in medium flumen descendens — 60. λαοτρόφον: vatis munus similiter atque regum, ποιμένων λαοῦ, populum augere et alere dicitur — 61. ἀρτιεπῆς: vera verba faciens ut deus et veracium oraculorum antistes; cf. Aesch. Prom. 1032 ψευδηγορεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταται στόμα τὸ δῖον — πατρία ὄσσα Apollinis — 62. μετάλασσε, in aliam sedem transferebat, quo sensu dixit Plato Tim. 19 a ἀναξίους εἰς τὴν τῶν ἐπανιώντων χώραν μεταλλάττειν notionem interrogandi (μετάλασσε) ab hoc loco alienam esse neminem latet; facilius notionem respondendi ferrem, si dicendi usu magis eam confirmatam viderem — 66. φωνὰν vocem dei clamore et volatu avium aliisque signis declaratam — 68. θάλος Ἀλκαῖδᾶν Hercules Amphitryonis filius, Alcaei nepos erat; cf. Prol. cxxii — 64. Κρονίου: de monte Cronio campo Olympico imminente omnia nota; cf. O. i 114. iii 23. N. vi 61 — 70. χρηστήριον: schol.: τὸ διὰ τῶν ἐμπύρων μαντεύεσθαι: οὕτω δὲ μέχρι τῶν οἱ Ἴαμίδαι μαντεύονται, ἐμπύρα θύματα τιθέντες ἐν τῷ βωμῷ: cf. Paus. vi 2, 4.

71. ad posteriora et praesentia fata Iamidarum transit —

- ἐς φανεράν ὁδὸν ἔρχονται· τεκμαίρει
 χρῆμ' ἕκαστον. μῶμος ἐξ ἄλλων κρέματαί φθονεόντων 125
 75 τοῖς, οἷς ποτε πρώτοις περὶ δωδέκατον δρόμον
 ἔλαννόντεσσιν αἰδοία ποτιστάξῃ Χάρις εὐκλέα μορφάν.
 εἰ δ' ἐτύμας ὑπὸ Κυλλάνας ὄρους, Ἀγησία, μάτρως ἀνδρες 130

'Επ. δ'.

- ναιετάοντες ἐδώρησαν θεῶν κάρυκα λιταῖς θυσίαις
 πολλὰ δὴ πολλαῖσιν Ἑρμᾶν εὐσεβέως, ὅς ἀγῶνας ἔχει μοῖράν
 τ' ἀέθλων 135
 80 Ἀρκαδίαν τ' εὐάνορα τιμᾶ· κείνος, ᾧ καὶ Σωστράτου,
 σὺν βαρυγδοῦπῳ πατρὶ κραίνει σέθεν εὐτυχίαν.
 δόξαν ἔχω τιν' ἐπὶ γλώσσῃ ἀκόνας λιγυρᾶς, 140
 ἃ μ' ἐθέλοντα προσέλκει καλλιρόοισι πνοαῖς·
 ματρομά- τωρ ἐμὰ Στυμφαλῖς, εὐανθῆς Μετώπα,

Στρ. ε'.

- 85 πλάξιππον ἃ Θήβαν ἔτικτεν, τᾶς ἑρατεινὸν ὕδωρ 145
 πίομαι, ἀνδράσιν αἰχμηταῖσι πλέκων
 ποικίλου ὕμνον. ὕτρυνον νῦν ἑταίρους,
 Αἰνέα, πρώτων μὲν Ἦραν Παφθενίαν κελαδῆσαι, 150

74. μῶμος δ' ἐξ codd., δ' eiec. Boeckh, μῶμος ἐκ δ' coni. Schmid —
 75. τοῖς, οἷς] τοῖσιν coni. Hermann — πρώτοις *A C^v D*: πρώτων *B C^{ac}* —
 76. ἔλανόντ. *C* — ποτιστάξῃ coni. Bergk: ποτιστάξει *CD*, ποτιστάξει *AB* —
 μορφά *C*, μοῖραν coni. Hecker — 77. ὄρους Mosch: ὄρος *ABCD*, ὄρος legisse
 videntur schol. — 78. δώρησαν *B²CD*; ἐδώρησαντο θεῶν coni. Herwerden —
 80. τιμᾶν *A* — 82. ἀκόνᾶς λιγυρᾶς codd.: λιγυρᾶς ἀκόνας transposuit Hartung
 probabiliter; ante λιγυρᾶς ἀκόνας interpungendum censet Wilamowitz — 83. προ-
 σέλκει *Byz.*, quod scholia προσάγει interpretantur: προσέρπει *ABC*, προσέρπει *D*
 — καλλιρ. *AC* — 86. πίνομαι coni. Meineke; πίνομεν . . . πλέκειν coni. Naber
 — 88. Ἦραν: Ἑρμᾶν coni. Bornemann Phil. 47, 597, acute —

74. χρῆμ' ἕκαστον· hic et O. ix 104 varia studia hominum, bellicam vir-
 tutem, artis sollertiam, sapientiae acumen significat — 75. τοῖς, οἷς· cf. P.
 iii 89 et fr. 220 τῶνδε . . . ὄσσα — δωδέκατον· victoriae Agesiae decus auget;
 nam duodecies equos, octies mulas circa metam cucurrisset schol. O. iii 69 tra-
 dunt — 79. ἀγῶνας ἔχει· unde dicitur ἐναγώνιος Ἑρμᾶς P. ii 12. I. i 60 —
 82. ἀκόνας λιγυρᾶς· acutae cotis esse dicit, quod sibi primo in mentem venerit
 Metopam, filiam Arcadici fluvii Ladonis, cum Metopa, nympa Boeotici fluvii
 Asopi et matre Thebae, coniungere; de Theba filia Asopi v. I. viii 17 —
 85. πλάξιππον· quod studia equestria Thebis in summo honore erant, unde
 Καδμείοι κέντρος ἵππων dicuntur ab Hom. II. iv 391 et Βοιωτοὶ πλήξιπποι ab
 Hes. scut. 24 — 86. πίομαι si genuinum est, vim praesentis habet; conf. Ibyc. 17
 πυκινὰς πέμφιγγας πίόμενοι — 88. Αἰνέα· schol.: Αἰνέας οὗτος χοροδιδάσκαλος,
 ὅτινι ὁ Πίνδαρος ἐχρήσατο διὰ τὸ αὐτὸν ἰσχυρόφωνον εἶναι καὶ μὴ δύνασθαι ἐν
 τῷ δημοσίῳ δι' ἑαυτοῦ καταλέγειν τοῖς χοροῖς, ὅπερ οἱ πλείστοι καὶ μεγάλωφονοι
 τῶν ποιητῶν ἀγωνιζόμενοι ἐποίουν, δι' ἑαυτῶν διδάσκοντες τοὺς χορούς. Scho-
 liasta igitur Aeneam chorodidascalem fuisse credidit, quod licet ille ineptis com-
 mentis involverit (cf. Stzb. d. b. Ak. 1895 p. 23 sq.), verum tamen esse videtur, modo

- γυνῶνά τ' ἔπειτ', ἀρχαῖον ὄνειδος ἀλαθέειν
 90 λόγοις εἰ φεύγομεν, Βοιωτίαν ὕν. ἔσσι γὰρ ἄγγελος ὄρθύς,
 ἠυκόμων σκυτάλα Μοισᾶν, γλυκὺς κρατῆρ ἀγαφθέγκτων
 αἰοιδᾶν. 155
- Ἄντ. ε'.
- εἶπὸν δὲ μεμνᾶσθαι Συρακοσσᾶν τε καὶ Ὀρτυγίας·
 τὰν Ἰέρων καθαροῦ σκάπτω διέπων,
 ἄρτια μηδόμενος, φοινικόπεξαν
 95 ἀμφέπει Δάματρα, λευκίππου τε θυγατρὸς ἑορτάν, 160
 καὶ Ζηνὸς Αἰτναίου κράτος. ἀδύλογοι δέ νιν
 λύραι μολπαί τε γινώσκοντι. μὴ θράσσοι χρόνος ὄλβον
 ἐφέρωπον.
 σὺν δὲ φιλοφροσύναις εὐηράτοις Ἀγγησία δέξαιτο κῶμον 165

90. ἔσσι: ἔστι conii. Wilamowitz — 91. ἀγαφθέγκτων B: ἀφθόγγων A, ἀγαφθέγκτων CD — 92. εἶπὸν Boeckh: εἶπον codd. — δ' ἐμὲ μνᾶσθαι conii. Iurenka — συρακουσσᾶν A — 93. σκάπτω BD — 95. ἑορτᾶς A — 97. λύραι codd.: πνοαί schol., quod interpretamentum depravatae scripturae ΑΤΡΑΙ esse divinavit Bury in edit. Pind. Nem. l. III — μολπαί ABD: πολλαί C, λύραι πνοαί veterem lectionem fuisse conii. Lehrs, Pindarscholien 10 — θράσσοι Boeckh: θραύσοι ABCD, θραύσαι Hermann — 98. εὐκράτοις (η scripto supra κ) A —

Aeneam non semper, sed hoc solo loco chorodidascali munere functum esse status. Nomen enim Aeneae in Arcadia frequens erat, unde hunc Aeneam Arcadem et cognatum vel hospitem Agesiae fuisse Hermannus merito statuit. Simili autem munere Agrigenti Nicasippum functum esse poeta significat I. II 47; cf. Vit. Pind. in Prol. p. CI 26. CVI 38 — 88. Ἦραν Παρθενίαν celebrare iubetur, quod feriis Iunonis haec epinicia agebantur, ut epinicia Theronis O. III sacris Dioscurorum, Arcesilai P. v Carneis Apollinis acta esse constat. Etenim inde ex Homericis temporibus sancitum fuit, ut feriis deorum primum deus, cuius feriae essent, hymno vel prooemio celebraretur, deinde ad laudes hominum transiretur. Quem autem locum vulgo rhapsodiae Homeri, ut Διομήδεια, Ἀγαμέμνωνος ἀριστία, Δολώνεια, obtinebant, eum tum Pindari epiniciam in honorem Agesiae factam explebat. Atque Heynius et Graefius (De Graec. vet. re mus. 62) verbis πρώτον μὲν Ἦραν Παρθενίαν κελადῆσαι solis Iunonem laudatam esse credunt; quod ut fieri posse concedo, ita magis tamen Dissenii mihi probatur sententia praeter hoc epiniciam hymnum Iunonis peculiarem, alius opinor poetae, cantatum esse statuentis. Sic enim melius apparet, cur non ex Iunonis hymno, sed ex eo, quod eum sequebatur, carmine ars Pindari cognosci dicatur — 90. Βοιωτίαν ὕν. schol.: Ἀρίσταρχος παρὰ τὸ λεγόμενον· ἐν Βοιωτίᾳ ὕς. cf. fr. 83 — 91. Aeneas, internuntius poetae, carmina eorumque modos a Pindaro acceptos tamquam scutala Laconica in Arcadiam afferre iisque quasi cratere vini laetitiam convivii augere dicitur. — 92 s. venuste poeta convivas, cum Hieronis memores eos esse iubet, ipse carminis, quo antea Hieronis laudes cecinerat (O. I 12), commonet — 94. φοινικόπεξαν, purpureo socco indutam interpretatur Wilamowitzius ad colores figurarum figlinarum provocans; equidem cur haec interpretatio vulgari 'purpureo pede' potior sit non intellego — 95. schol.: ἱερωσύνην εἶχεν ὁ Ἰέρων Δῆμητρος καὶ Κόρης καὶ Διὸς Αἰτναίου ἐν Σικελίᾳ ἐκ διαδοχῆς Τηλείου τοῦ προγόνου αὐτῶν . . . τὰ προκείμενά φησιν ὁ <Δίδυμος> καὶ παρατίθεται τὰ Φιλίστου καὶ τὰ Τιμαίου. Hieronis sacerdotium praeterquam hoc loco poeta significavit P. II 115 et fr. 105; totam rem uberrime tractavit Luebbert, De Hieronis regis sacerdotio Cereali, Bonnæ 1887 — 95. λευκίππου θυγατρὸς, Proserpinae, quae λευκοπῶλφ ἄρματι ad caelum vecta esse fertur in scholiis — 96. schol.: ἐν τῇ Αἰτνῇ Διὸς Αἰτναίου ἄγαλμα ἴδονται, καὶ ἑορτῇ

ΟΑΤΜΠ. Ζ .

ΔΙΑΓΟΡΑ, ΡΟΔΙΩ.

ΠΥΚΝΗ.

Strophae.

ω - - - - - | ω - - - - - |
: ω - - - - - | ω - - - - - |
ω - - - - - | ω - - - - - |
5 ω - - - - - | ω - - - - - |
ω - - - - - | ω - - - - - |

Epodi.

ω - - - - - | ω - - - - - |
: ω - - - - - | ω - - - - - |
ω - - - - - | ω - - - - - |
5 ω - - - - - | ω - - - - - |
ω - - - - - | ω - - - - - |
ω - - - - - | ω - - - - - |

Argumentum.

Diagoras Damageti filius Rhodius e nobilissima gente Eratidarum (v. 93), quae a Tlepolemo, Herculis filio, originem duxit, Ol. 79 = 464 a. Chr. pugilatu Olympiae vicit. Ex tribus civitatibus insulae Rhodi Ialysum, ut in qua urbe olim Damagetus regiam potestatem exercuerit (v. Paus. iv 24, 1), patriam victoris fuisse verisimile est. Ipse clarus inter paucos statura et robore corporis fuit, eiusque memoria et hac oda in templo Minervae Lindiae aureis litteris exarata et statua plus quatuor cubitorum Olympiae posita (v. schol. ad inscr. et Paus. vi 7, 2) ad posteros propagata est. Patris vero studia pugilatus et pancratiū etiam ad filios et nepotes transiisse testantur schol. ad inscr. et Paus. vi 7 et Cic. Tusc. i 46.

Magnifico prooemio, quo suum munus poeta cum patera aurea inter convivium genero oblata apposite confert, consilium praedicandi victoriam Diagorae aperit (1—19). In principali parte odae (20—76) tres fabulas Rhodi insulae narrat, e quibus prima est de Tlepolemo Heraclida ad expiandam caedem Licymnii in insulam, ubi Iupiter in natalibus Minervae aurum pluisset, coloniam deducere iusso (20—38), altera de Rhodiis a Minerva propter sacra deae in arce instituta miris artificiiis auctis (39—53), tertia de Rhodo insula antea in aequore maris

latente et, cum in lucem evecta esset, Soli deo donata (54—76). Ad postremum varias victorias Diagorae recenset et pro futura felicitate gentis Eratidarum, cui iam tum pericula a popularibus factionibus impendebant, pia vota facit (77—95). — Egregie orationis partes cum partibus metricis ita poeta concinnavit, ut quinque partium unaquaeque triadicam periodum strophae antistrophae epodi amplectatur, qua de arte a Pindaro provecta aetate exculta vide ad. O. XIII.

De metris.

In splendidissimo hoc carmine a vulgaribus formis carminum dactylo-epitriticorum tantopere Pindarus recessit, ut quomodo versus scandendi et numeri explendi sint saepe dubites. Inprimis hoc peculiare est huius carminis, quod saepe pes in fine praecedentis versus inchoatus in principio sequentis versus perficitur, velut str. vv. 2 et 3, 3 et 4, 5 et 6, ep. 4 et 5, 5 et 6, unde nescio an strophae versus 2—4, 5—6, epodi versus 4—6 in singulas periodos coniungendi sint, et versiculi monocoli str. 2 et ep. 4, a maiestate illi carminum dactylo-epitriticorum quam maxime alieni (cf. Censorin. de mus. p. 608, 3 ed. K.), colorum potius quam versuum vicem obtineant. Quod autem in fine plerorumque versuum perexiguum tempus pausa poeta reliquit, hoc cum alacritate et fervore modorum huius carminis cohaeret, quae etiam anacrusi bisyllaba primi versus et frequentia dactylicorum colorum expressa sunt. Dactylos enim adeo poeta praeoptavit, ut contra veterem consuetudinem dactylica tripodia, non epitritico versu stropham clauderet (cf. O. x str. P. ix ep., N. xi str. et ep.). Admodum vero dubium est, utrum finales duae syllabae secundi versus epodi huic versui concedendae an proximo versui praefigendae sint; equidem, cum iambica anacrusis a gravitate versuum dactylo-epitriticorum abhorreat, Bergkii quam Boeckhii veterisque colometriae rationes sequi satius duxi, praesertim cum etiam sententiarum conformatio in vv. 33 et 52 nostris rationibus faveat. Denique de versibus acephalis, a quibus strophae orditur et in quos desinit, confer O. XIII 1. P. i ep. 8. III ep. 9. IX 1. ep. 9. N. x 1 et vide Prol. XIX. I. — Carmen hoc cantatum est publice a frequenti choro inter epulas a gente Eratidarum ad celebrandam victoriam gentilis Diagorae adornatas (v. 94), consociato cantu fidium et tibiarum (v. 12). Pindarus ipsum Rhodum cum Diagora victore venisse, ut chorum doceret et in canendo praeiret, versu 13 significatum esse videtur; sed cum verbum *πέμπων* v. 8 in contrariam sententiam trahi possit et eodem anno Xenophonti Corinthio praesens Pindarus victoriam gratulatus esse dicatur (O. XIII 3), nihil certi statuere ausim, nisi quod poetam insulam ipsum vidisse et homines cognovisse veri simillimum est.

Στρ. α'.

Φιάλαν ὡς εἴ τις ἀφνειᾶς ἀπὸ χειρὸς ἑλῶν
ἐνδον ἀμπέλου καχλάζουσιν δρόσῳ

VARIA LECTIO. Inscr. Διαγόρα ῥοδίῳ πύκτη ABCD, praeterea addunt A
νιῶ Διαμαγήτου, BDV νιῶ Διαμ. νικήσαντι τὴν οἰθ' (οἶξ' minio add. D) ὄλι. --

COMMENTARI. v. 1--6. praeclara comparatio carminis cum phiala vini (cf. O. VI 91) egregie carmini convenit in convivio cantando; cf. N. III 77. Res ipsa

25 καὶ γένος· κείναι γὰρ ἐξ ἄλλων ὁδὸν ἀγεμονεῦσαι
ταύταν ἐπίστανται, στεφάνους ἐν Ὀλυμπίᾳ
ἐπεὶ δέξαντο· χορὴ τοίνυν πύλας ἕμνων ἀναπιτνάμεν αὐταῖς· 45
πρὸς Πιτάναν δὲ παρ' Εὐρώτα πόρον δεῖ σάμερον ἔλθειν
ἐν ᾧρα·

Ἄντ. β'.

ἄ τοι Ποσειδάωνι μιχθεῖσα Κρονίῳ λέγεται
30 παῖδα Φιόπλοκον Εὐάδναν τεκέμεν. 50
κρύψε δὲ παρθενίαν ὠδῖνα κόλποις·
κυρίῳ δ' ἐν μηνὶ πέμποισ' ἀμφιπόλους ἐκέλευσεν
ἦρωι πορσαίνειν δόμεν Εἰλατίδα βρέφος,
ὅς ἀνδρῶν Ἀρκάδων ἄνασσε Φαισάνα λάχε τ' Ἀλφεὸν οἰκεῖν· 55
35 ἔνθα τραφεῖσ' ὑπ' Ἀπόλλωνι γλυκείας πρῶτον ἔψανσ' Ἀφρο-
δίτας.

Ἐπ. β'.

οὐδ' ἔλαθ' Αἴπυτον ἐν παντὶ χρόνῳ κλέπτουσα θεοῖο γόνον· 60
ἀλλ' ὁ μὲν Πυθωνάδ', ἐν θυμῷ πῖσαις χόλον οὐ φατόν,
ὀξεῖα μελέτα
ᾧχετ' ἰὼν μαντευσόμενος ταύτας περ' ἀτλάτου πάθας. 65
ἄ δὲ φοινικόκροκον ζῶναν καταθηκαμένα

27. ἕμνων D — ἀναπεπτάμεν' A — 28. σάμερον γ' Tricl., σάμερον μ' Boeckh; de syllaba in arsi ante caesuram producta vide P. III 6, IV 184, IX 114, XI 38, N. I 69, I. I 25, O. VI 103, VII 86, N. VI 22. 56. — 29. ποσειδάωνι C — 30. παῖδα ἰόπλοκον Bergk.: παῖδ' ἰοπλόκαμον ABCD, παῖδ' ἰοβόστρουχον Tricl.; cf. I. VII 23 — τεκέσθαι A¹ — 31. κρύψε: κρύψαι A¹, κρύψαι C, κρύψας? C^{in ras.} — 34. ἐλαχέ τ' B, ἐλαχέν τ' D — 37. Πυθωνάδ': πυθων' D in lit. — πῖσαις A, πῖσαις C — 38. πάθους B —

27. πύλας ἕμνων ἀναπιτνάμεν· aperiri iubet portas seu carceres hymnorum, ut cito mularum vehiculo poetico Pitanae, patriam et matrem Iamidarum, pervehatur — 31. κόλποις· sinu vestis cingulo superiectae uterum gravem oculis hominum subtrahit; similem vim nomini κόλπον assignavit Hom. II. VI 488: ἡ δ' ἄρα μιν κηφιδεῖ δέξαντο κόλπω — 33. Εἰλατίδα· poeta ipse v. 36 proprio nomine eum Αἴπυτον dixit. Eius sepulcrum sub monte Cyllene fuisse Hom. II. II 604 et Paus. VIII 16, 3 memoriae tradunt; contra Pindarus Phaesianae eum prope Alpheum habitasse dicit, quocum illud quoque conspirat, quod infra v. 58 Iamus in medium Alpheum descendisse narratur. De situ Phaesianae iam veteres grammaticos dissedisse testantur scholia: Δίδυμός φησιν ὅτι πάντες οἱ ὑπομνηματισάμενοι Φαισάνασαν φασὶν εἶναι τῆς Ἀρκαδίας πόλιν, αὐτὸς δὲ φησιν εἶναι τῆς Ἡλιαίας καὶ παρατίθεται Ἴστρον ἰστοροῦντα ἐν τῇ πέμπτῃ τῶν Ἡλιακῶν. Didymo nuper adstipulatus est Wilamowitz, Phil. Unt. IX 176, Phaesianam non differre ratus ab Arcadico oppido Phrixia non longe ab Olympia ad Alpheum sito. Denique quod Pindarus Pitanae suum infantem Arcadi Aepyto misisse dicit, hoc maiores Iami ab Eurota ad Alpheum aut versa vice ab Arcadia in Laconicam migrasse significantur — 37. πῖσαις χόλον· iram pectore includens nihilque profatus abiit concitato animo — 38. περ' pro περι ut P. IV 285 et περιόδοις pro περιόδοις N. XI 40 —

- 40 κάλλιδά τ' ἀργυρέαν, λόχμας ὑπὸ κτανέας
τίκτε θεόφρουα κοῦρον. τᾶ μὲν ὁ Χρυσοκόμας 70
πραῦμη- τίν τ' Ἐλείθνιαν παρέστασέν τε Μοίρας·

Στρ. γ'.

- ἦλθεν δ' ὑπὸ σπλάγγων ὑπ' ὠδίνος τ' ἐρατᾶς Ἴαμος
ἐς φάος αὐτίκα. τὸν μὲν κνιζομένα 75
45 λείπε χαμαί· δύο δὲ γλαυκῶπες αὐτὸν
δαιμόνων βουλαῖσιν ἐθρέψαντο δράκοντες ἀμεμφεῖ
ἰῶ μελισσᾶν καδόμενοι. βασιλεὺς δ' ἐπεὶ
πετραέσσας ἐλαύνων ἴκετ' ἐκ Πυθῶνος, ἅπαντας ἐν οἴκῳ 80
εἶρετο παῖδα, τὸν Εὐάδνα τέκει· Φοῖβον γὰρ αὐτὸν φᾶ γεγάκειν

Ἄντ. γ'.

- 50 πατρός, περὶ θνατῶν δ' ἔσεσθαι μάντιν ἐπιχθονίους 85
ἔξοχον, οὐδέ ποτ' ἐκλείψειν γενεάν.
ὡς ἄρα μάνυε. τοὶ δ' οὐτ' ὦν ἀκοῦσαι
οὐτ' ἰδεῖν εὐχοντο πεμπταῖον γεγενημένον. ἀλλ' ἐν
κέκρυπτο γὰρ σχοίνῳ βατεία τ' ἐν ἀπειράτῳ, 90
55 Ἴων ξανθαῖσι καὶ παμπορφύροις ἀκτίσι βεβρεγμένος ἄβρὸν
σῶμα· τὸ καὶ κατεφάμιξεν καλεῖσθαι νιν χρόνῳ σύμπαντι
μάτηρ

40. λόχμας ὑπὸ κτανέας BCD et schol.: λόχμαις ὑπὸ κτανείαις A — 42. εἰλείθ. PQ: εἰλείθ. ABCD — 43. τ' om. A — 45. δὲ om. C^{ac} — αὐτὸν om. C — 47. μελισσᾶν (ω supra a scripto) A — 50. πατρός: πατρός γε. A — 51. οὐδέπω τέκεν λείψειν A — 53. γεγενημένον (γεγενν. A) ABCD — ἀλλ' ἐγκέκρυπτο BCD, ἀλλ' ἐκρύπτετο A — 54. σχίνῳ B — ἀπειράτῳ D post corr.: ἀπειράντῳ ABC, ἀκηράτῳ Schmidt, ἀπειρίτῳ Bergk — βατεία pro βατεία probat Wilamowitz — 55. ξανθαῖσί τε καὶ A — βεβρεγμένος] schol.: Ζηνόδοτος γράφει . . . ἀντὶ τοῦ βεβρεγμένος, quo in scholio πεφραγμένος excidisse putat Rauchenstein —

40. κάλλιδα: Euadnam aquam urna ex fonte campestri domum ferentem parturivisse significat; cf. Od. vii 20 — 41. τίκτε suam vim hoc loco imperfectum tuetur, verum propriam significationem, ut saepe apud Homerum, exiit infra v. 85 et P. ix 16 — 42. Ἐλείθνιαν τε Μοίρας consociavit poeta etiam N. vii 1 — 43. ὠδίνος τ' ἐρατᾶς ὠδὶς cum proprie dolorem parturientis, deinde fetum significet, hic et N. i 38 in significationem loci, ubi fetus cubat, abiit; sic enim solum praepositio ὑπὸ et adiectivum ἐρατᾶς explicatum habent; similis autem vis epexegetica particulae τε est (). i 38. x 59. N. viii 46. I. viii 1 — 46. δράκοντες. serpentibus aliquidi divini inesse vulgo credebant; cf. Eur. lon 23 — 47. ἰῶ media significatio suci hoc loco nomini est, ut cognato nomini latino virō, unde epitheto ἀμεμφεῖ innoxius succus a veneno sive mortifero succo distinguitur — 48. πετραέσσας Πυθῶνος: urbis Delphorum in saxosa regione sitae — 54. ἀπειράτῳ non tam aculeos sentium, qui aditum prohiberent, quam densitatem virgulti inaccessam spectasse poeta videtur — 55. duas species violarum indicat; cf. Theophr. hist. pl. vi 82: διαμένει καὶ τὸ λευκὸν Ἴων καὶ ἐπι πλείω τὸ φλόγιον, τὸ δὲ δὴ μέλαν Ἴων δι' ἐνιαυτοῦ θεραπείας τυγχάνον — 56. τὸ, idcirco, quamquam haec vis vocabuli dubia est neque satis defenditur similibus locis P. v 39. Hom. Γ 176. T 213. Ψ 547. θ 332 —

Ἐπ. γ'.

τοῦτ' ὄνυμ' ἀθάνατον. τερπνᾶς δ' ἐπεὶ χρυσοστεφάνοιο 95
 λάβεν
 καρπὸν Ἥβας, Ἀλφεῶ μέσσω καταβάς ἐκάλεσσε Ποσειδᾶν'
 εὐρυβίαν,
 ὄν πρόγονον, καὶ τοξοφόρον Δάλου θεοδμάτας σκοπόν, 100
 60 αἰτέων λαοτρόφον τιμάν τιν' ἔᾱ κεφαλᾶ,
 νυκτὸς ὑπαίθριος. ἀντεφθέρεξο δ' ἀρτιεπῆς 105
 πατρία ὕσσα, μετέλλασσέν τέ νιν Ὀρσο, τέκνον,
 δεῦρο πάγ- κοινον ἐς χώραν ἴμεν φάμας ὕπισθεν.

Στρ. δ'.

ἴκοντο δ' ὑψηλοῦ πέτρων ἀλίβατον Κρονίου. 110
 65 ἐνθα Φοι ὤπασε θησαυρὸν δίδυμον
 μαντοσύνας, τόκα μὲν φωνᾶν ἀκούειν
 ψευδέων ἄγνωτον, εὐτ' ἂν δὲ θρασυμάχανος ἑλθῶν
 Ἡρακλέης, σεμνὸν θάλος Ἀλκαῖδᾶν, πατρὶ 115
 ἑορτάν τε κτίση πλειστόμβροτον τεθμόν τε μέγιστον ἀέθλων,
 70 Ζηγὸς ἐπ' ἀκροτάτῳ βωμῷ τότ' αὖ χρηστήριον θέσθαι
 κέλευσεν.

Ἄντ. δ'.

ἐξ οὗ πολὺκλειτον καθ' Ἑλλαννας γένος Ἴαμιδᾶν. 120
 ὄλβος ἄμ' ἔσπετο· τιμῶντες δ' ἀρετὰς

58. μέσω ACD; μέσσω ἄκαταβάς Herwerden — ἐκάλεσε ACD — ποσειδῶν' A — 59. θεοδμάτου A — 62. μετέλλασσε A: μετέλλασεν (-σε B) BCD, μετέλλασσαν conl. Bergk, μετελλάσαντι in Hermann — τέκνον ABCD: τέκος lemma B — 63. χώραν A: χώρον BCD — 67. ἄγνωτον A: ἄγνωστον BCD et schol. — 68. πατρὶ Hermann: πατρὶ δ' A, πατρὶ δ' BCD — 69. κτίσει B — πλειστόμβρ. B — τε μέγιστόν τε B — 70. αὖ A: ἀντὶ BCD — κέλευσέν νιν A — 72. ὄλβος ἄμ' ACD²⁰: ὄλβος δ' ἄμ' BD²⁰ man. rec.; punctum post Ἴαμιδᾶν deiebat Mommsen collato N. x 37 —

57 ss. similia de Pelope narravit O. i 73 ss.; vocabulum autem μέσσω noli cum parte scholiastarum de medii Alphei regione interpretari, multo enim luculentiore speciem praebebat iuvenis in medium flumen descendens — 60. λαοτρόφον: vatis munus similiter atque regum, ποιμένων λαοῦ, populum augere et alere dicitur — 61. ἀρτιεπῆς: vera verba faciens ut deus et veracium oraculorum antistes; cf. Aesch. Prom. 1032 ψευδηγορεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταται στόμα τὸ δῖον — πατρία ὕσσα: Apollinis — 62. μετέλλασσε, in aliam sedem transferebat, quo sensu dixit Plato Tim. 19 a ἀναξίους εἰς τὴν τῶν ἐπανιόντων χώραν μεταλλάττειν notionem interrogandi (μετέλλασσε) ab hoc loco alienam esse neminem latet; facilius notionem respondendi ferrem, si dicendi usu magis eam confirmatam viderem — 66. φωνᾶν: vocem dei clamore et volatu avium alisque signis declaratam — 68. θάλος Ἀλκαῖδᾶν: Hercules Amphitryonis filius, Alcaei nepos erat; cf. Prol. cxxii — 64. Κρονίου: de monte Cronio campo Olympico imminente omnia nota; cf. O. i 114. iii 23. N. vi 61 — 70. χρηστήριον: schol.: τὸ διὰ τῶν ἐμπύρων μαντεύεσθαι: οὕτω δὲ μέχρι τῶν οἱ Ἴαμίδαι μαντεύονται, ἐμπύρα θύματα τιθέντες ἐν τῷ βωμῷ cf. Paus. vi 2, 4.

71. ad posteriora et praesentia fata Iamidarum transit —

- ἐς φανεράν ὁδὸν ἔρχονται· τεκμαίρει
 χρῆμ' ἕκαστον. μῶμος ἐξ ἄλλων κρέμαται φθονεόντων 125
 75 τοῖς, οἷς ποτε πρώτοις περὶ δωδέκατον δρόμον
 ἔλανυόντεσσιν αἰδοῖα ποτιστάξῃ Χάρις εὐκλέα μορφάν.
 εἰ δ' ἐτύμως ὑπὸ Κυλλάνας ὕρου, Ἀγησία, μάτρως ἄνδρες 130

Ἐπ. δ'.

- ναιετάοντες ἐδώρησαν θεῶν κάρυκα λιταῖς θυσίαις
 πολλὰ δὴ πολλαῖσιν Ἐρμῶν εὐσεβέως, ὅς ἀγῶνας ἔχει μοῖράν
 τ' ἀέθλων 135
 80 Ἀρκαδίαν τ' εὐάνορα τιμᾶ· κείνος, ᾧ παῖ Σωστράτου,
 σὺν βαρυγδούπῳ πατρὶ κραίνει σέθεν εὐτυχίαν.
 δόξαν ἔχω τιν' ἐπὶ γλώσσᾳ ἀκόντας λιγυρᾶς, 140
 ἃ μ' ἐθέλοντα προσέλκει καλλιρόοισι πνοαῖς·
 ματρομά- τωρ ἐμὰ Στυμφαλῆς, εὐανθῆς Μετώπα,

Στρ. ε'.

- 85 πλάξιππον ἂ Θήβαν ἔτικτεν, τᾶς ἐρατεινὸν ὕδωρ 145
 πίομαι, ἀνδράσιν αἰχματαῖσι πλέκων
 ποικίλον ὕμνον. ὄτρυνον νῦν ἑταίρους,
 Αἰνέα, πρῶτον μὲν Ἦραν Παρθενίαν κελαδῆσαι, 150

74. μῶμος δ' ἐξ codd., δ' eiec. Boeckh, μῶμος ἐκ δ' coni. Schmid —
 75. τοῖς, οἷς] τοῖσιν coni. Hermann — πρώτοις *ACP^oD*: πρῶτον *BC^{ac}* —
 76. ἔλανόντ. *C* — ποτιστάξῃ coni. Bergk: ποτιστάξει *CD*, ποτιστάξει *AB* —
 μορφά *C*, μοῖραν coni. Hecker — 77. ὕρου Mosch: ὕροις *ABCD*, ὕρος legiase
 videntur schol. — 78. δώρησαν *B²CD*; ἐδώρησαντο θεῶν coni. Herwerden —
 80. τιμᾶν *A* — 82. ἀκόντας λιγυρᾶς codd.: λιγυρᾶς ἀκόντας transposuit Hartung
 probabiliter; ante λιγυρᾶς ἀκόντας interpungendum censet Wilamowitz — 83. προ-
 σέλκει *Byz.*, quod scholia προσάγει interpretantur: προσέρπει *ABC*, προσέρπει *D*
 — καλλιρ. *AC* — 86. πίομαι coni. Meineke; πίνομεν... πλέκειν coni. Naber
 — 88. Ἦραν: Ἐρμῶν coni. Bornemann Phil. 47, 597, acute —

74. χρῆμ' ἕκαστον· hic et O. ix 104 varia studia hominum, bellicam vir-
 tutem, artis sollertiam, sapientiae acumen significat — 75. τοῖς, οἷς· cf. P.
 iii 89 et fr. 220 τῶνδε... ὅσα — δωδέκατον· victoriae Agesiae decus auget;
 nam duodecies equos, octies mulas circa metam cucurrisset schol. O. iii 59 tra-
 dunt — 79. ἀγῶνας ἔχει· unde dicitur ἐναγώνιος Ἐρμᾶς P. ii 12. I. i 60 —
 82. ἀκόντας λιγυρᾶς· acutae cotis esse dicit, quod sibi primo in mentem venerit
 Metopam, filiam Arcadici fluvii Ladonis, cum Metopa, nymphea Boeotici fluvii
 Asopi et matre Thebae, coniungere; de Theba filia Asopi v. I. viii 17 —
 85. πλάξιππος· quod studia equestria Thebis in summo honore erant, unde
 Καδμείοι κέντροες ἵππων dicuntur ab Hom. Il. iv 391 et Βοιωτοὶ πλῆξιπποι ab
 Hes. scut. 24 — 86. πίομαι si genuinum est, vim praesentis habet; conf. Ibyc. 17
 πυκινὰς πέμφιγγας πίομενοι — 88. Αἰνέα· schol.: Αἰνέας οὗτος χοροδιδάσκαλος,
 ᾧ τινι δ Πίνδαρος ἐχρήσατο διὰ τὸ αὐτὸν ἰσχυρόφωνον εἶναι καὶ μὴ δύνασθαι ἐν
 τῷ δημοσίῳ δι' ἑαυτοῦ καταλέγειν τοῖς χοροῖς, ὅπερ οἱ πλειστοὶ καὶ μεγαλόφωνοι
 τῶν ποιητῶν ἀγωνιζόμενοι ἐποιοῦν, δι' ἑαυτῶν διδάσκοντες τοὺς χορούς. Scho-
 liaesta igitur Aeneam chorodidascalum fuisse credidit, quod licet ille ineptis com-
 mentis involverit (cf. Stzb. d. b. Ak. 1895 p. 23 sq.), verum tamen esse videtur, modo

- γυνῶναί τ' ἔπειτ', ἀρχαῖον ὄνειδος ἀλαθέειν
 90 λόγοις εἰ φεύγομεν, Βοιωτίαν ὕν. ἔσσι γὰρ ἄγγελος ὀρθός,
 ἠυκόμων σκντάλα Μοισᾶν, γλυκὺς κρατῆρ ἀγαφθέγκτων
 αἰοιδᾶν. 155
- 'Αντ. ε'.
- εἰπὸν δὲ μεμνᾶσθαι Συρακοσσᾶν τε καὶ Ὀρτυγίας·
 τὰν Ἰέρων καθαροῦ σκάπτῳ διέπων,
 ἄρτια μηδόμενος, φοινικόπεξαν
 95 ἀμφέπει Λάματρα, λευκίππου τε θυγατρὸς ἑορτάν, 160
 καὶ Ζηνὸς Αἰτναίου κράτος. ἀδύλογοι δέ νιν
 λύραι μολπαί τε γινώσκοντι. μὴ θράσσοι χρόνος ὄλβον
 ἐφέρωπον.
 σὺν δὲ φιλοφροσύναις εὐηράτοις Ἀγησία δέξαιτο κῶμον 165

90. ἔσσι: ἔστι con. Wilamowitz — 91. ἀγαφθέγκτων B: ἀφθόγγων A, ἀγαφθέγκτων CD — 92. εἰπὸν Boeckh: εἶπον codd. — δ' ἐμὲ μνᾶσθαι con. Iurenka — συρακοσσᾶν A — 93. σκάπτῳ BD — 95. ἑορτᾶς A — 97. λύραι codd.: πνοαί schol., quod interpretamentum depravatæ scripturæ ΑΤΡΑΙ esse divinavit Bury in edit. Pind. Nem. 111 — μολπαί ABD: πολλαί C, λύραι πνοαί veterem lectionem fuisse con. Lehrs, Pindarscholien 10 — θράσσοι Boeckh: θραύσοι ABCD, θραύσαι Hermann — 98. εὐηράτοις (η scripto supra κ) A —

Aeneam non semper, sed hoc solo loco chorodidascali munere functum esse status. Nomen enim Aeneae in Arcadia frequens erat, unde hunc Aeneam Arcadem et cognatum vel hospitem Agesiae fuisse Hermannus merito statuit. Simili autem munere Agrigenti Nicasippum functum esse poeta significat I. p. 47; cf. Vit. Pind. in Prol. p. ci 26. cvi 38 — 88. Ἦραν Παρθενίαν celebrare iubetur, quod feriis Iunonis haec epinicia agebantur, ut epinicia Theronis O. iii sacris Dioscurorum, Arcesilai P. v Carneis Apollinis acta esse constat. Etenim inde ex Homericis temporibus sancitum fuit, ut feriis deorum primum deus, cuius feriae essent, hymno vel prooemio celebraretur, deinde ad laudes hominum transiretur. Quem autem locum vulgo rhapsodiae Homeri, ut Διομήδεια, Ἀγαμέμνονος ἀριστεία, Δολώνεια, obtinebant, eum tum Pindari epiniciam in honorem Agesiae factam explebat. Atque Heynius et Graefius (De Graec. vet. re mus. 62) verbis πρώτον μὲν Ἦραν Παρθενίαν κηλαθήσαι solis Iunonem laudatam esse credunt; quod ut fieri posse concedo, ita magis tamen Dissenii mihi probatur sententia praeter hoc epiniciam hymnum Iunonis peculiarem, alius opinor poetae, cantatum esse statuentis. Sic enim melius apparet, cur non ex Iunonis hymno, sed ex eo, quod eum sequebatur, carmine ars Pindari cognosci dicatur — 90. Βοιωτίαν ὕν: schol.: Ἀρίσταρχος παρὰ τὸ λεγόμενον ἐν Βοιωτίᾳ ὕς: cf. fr. 83 — 91. Aeneas, internuntius poetae, carmina eorumque modos a Pindaro acceptos tamquam scutala Laconica in Arcadiam afferre iisque quasi cratere vini laetitiam convivii augere dicitur. — 92 s. venuste poeta convivas, cum Hieronis memores eos esse iubet, ipse carminis, quo antea Hieronis laudes cecinerat (O. i 12), commonet — 94. φοινικόπεξαν, purpureo socco indutam interpretatur Wilamowitzius ad colores figurarum figlinarum provocans; equidem cur haec interpretatio vulgari 'purpureo pede' potior sit non intellego — 95. schol.: ἱερῶσύνην εἶχεν ὁ Ἰέρων Δῆμητρος καὶ Κόρης καὶ Διὸς Αἰτναίου ἐν Σικελίᾳ ἐκ διαδοχῆς Τηλένου τοῦ προγόνου αὐτῶν . . . τὰ προκείμενά φησιν ὁ <Δίδυμος> καὶ παρατίθεται τὰ Φιλίστου καὶ τὰ Τιμαίου. Hieronis sacerdotium praeterquam hoc loco poeta significavit P. ii 115 et fr. 105; totam rem uberrime tractavit Luehbert, De Hieronis regis sacerdotio Cereali, Bonnae 1887 — 95. λευκίππου θυγατρὸς, Proserpinae, quae λευκοκόλῳ ἄρματι ad caelum vecta esse fertur in scholiis — 96. schol.: ἐν τῇ Αἰτνῇ Διὸς Αἰτναίου ἄγαλμα ἴδρται, καὶ ἑορτῇ;

ΟΔΥΜΠ. Ζ .

ΔΙΑΓΟΡΑ, ΡΟΔΙΩ,

ΠΙΚΤΗ,

Strophae.

ω - - - ε υ - - | - ε ω - ω υ |
ε υ - ε ε υ - - | ε υ υ
- ε υ υ |
5 ε υ - - ε υ - - | ε ω - ω - | - ε ω - ω υ |
ε υ - ω - - - ε υ - - | ε ω - ω υ |
ω - - - ε υ - - | ε ω - ω - υ |

Epodi.

ε ω - ω - | - ε ω - ω - - ε υ υ |
ε υ - - ε υ - - | ε ω - ω - - ε υ υ |
ε ω - | ε υ υ - ω ε ω - | - ε ω - ω υ |
5 ε υ - - ε υ - υ |
ε ω - ω - | ε υ υ - - ε ω - ω υ |
ω - - ε ω - | ω - - ε υ υ |
ε υ - - ε υ - - ε υ - - |

Argumentum.

Diagoras Damageti filius Rhodius e nobilissima gente Eratidarum (v. 93), quae a Tlepolemo, Herculis filio, originem duxit, Ol. 79 = 464 a. Chr. pugilatu Olympiae vicit. Ex tribus civitatibus insulae Rhodi Ialysum, ut in qua urbe olim Damagetus regiam potestatem exercuerit (v. Paus. iv 24, 1), patriam victoris fuisse verisimile est. Ipse clarus inter paucos statura et robore corporis fuit, eiusque memoria et hac oda in templo Minervae Lindiae aureis litteris exarata et statua plus quatuor cubitorum Olympiae posita (v. schol. ad inscr. et Paus. vi 7, 2) ad posteros propagata est. Patris vero studia pugilatus et pancratii etiam ad filios et nepotes transiisse testantur schol. ad inscr. et Paus. vi 7 et Cic. Tusc. i 46.

Magnifico prooemio, quo suum munus poeta cum patera aurea inter convivium genero oblata apposite confert, consilium praedicandi victoriam Diagorae aperit (1—19). In principali parte odae (20—76) tres fabulas Rhodi insulae narrat, e quibus prima est de Tlepolemo Heraclida ad expiendam caedem Licymnii in insulam, ubi Iupiter in natalibus Minervae aurum pluisset, coloniam deducere iusso (20—38), altera de Rhodiis a Minerva propter sacra deae in arce instituta miris artificiiis auctis (39—53), tertia de Rhodo insula antea in aequore maris

latente et, cum in lucem evecta esset, Soli deo donata (54—76). Ad postremum varias victorias Diagorae recenset et pro futura felicitate gentis Eratidarum, cui iam tum pericula a popularibus factionibus impendebant, pia vota facit (77—95). — Egregie orationis partes cum partibus metricis ita poeta concinnavit, ut quinque partium unaquaeque triadicam periodum strophae antistrophae epodi amplectatur, qua de arte a Pindaro provecta aetate exulta vide ad. O. XIII.

De metris.

In splendidissimo hoc carmine a vulgaribus formis carminum dactylo-epitriticorum tantopere Pindarus recessit, ut quomodo versus scandendi et numeri explendi sint saepe dubites. Inprimis hoc peculiare est huius carminis, quod saepe pes in fine praecedentis versus inchoatus in principio sequentis versus perficitur, velut str. vv. 2 et 3, 3 et 4, 5 et 6, ep. 4 et 5, 5 et 6, unde nescio an strophae versus 2—4, 5—6, epodi versus 4—6 in singulas periodos coniungendi sint, et versiculi monocoli str. 2 et ep. 4, a maiestate illi carminum dactylo-epitriticorum quam maxime alieni (cf. Censorin. de mus. p. 608, 3 ed. K.), eorum potius quam versuum vicem obtineant. Quod autem in fine plerorumque versuum perexiguum tempus pausa poeta reliquit, hoc cum alacritate et fervore modorum huius carminis cohaeret, quae etiam anacrusi bisyllaba primi versus et frequentia dactylicorum colorum expressa sunt. Dactylos enim adeo poeta praepoptavit, ut contra veterem consuetudinem dactylica tripodia, non epitritico versu stropham clauderet (cf. O. x str. P. ix ep., N. xi str. et ep.). Admodum vero dubium est, utrum finales duae syllabae secundi versus epodi huic versui concedendae an proximo versui praefigendae sint; equidem, cum iambica anacrusis a gravitate versuum dactylo-epitriticorum abhorreat, Bergkii quam Boeckhii veterisque colometriae rationes sequi satius duxi, praesertim cum etiam sententiarum conformatio in vv. 33 et 52 nostris rationibus faveat. Denique de versibus acephalis, a quibus strophae orditur et in quos desinit, confer O. XIII 1. P. i ep. 8. III ep. 9. IX 1. ep. 9. N. x 1 et vide Prol. XIX. l. — Carmen hoc cantatum est publice a frequenti choro inter epulas a gente Eratidarum ad celebrandam victoriam gentilis Diagorae adornatas (v. 94), consociato cantu fidium et tiliarum (v. 12). Pindarus ipsum Rhodum cum Diagora victore venisse, ut chorum doceret et in canendo praeiret, versu 13 significatum esse videtur; sed cum verbum *πέμπων* v. 8 in contrariam sententiam trahi possit et eodem anno Xenophonti Corinthio praesens Pindarus victoriam gratulatus esse dicatur (O. XIII 3), nihil certi statuere ausim, nisi quod poetam insulam ipsum vidisse et homines cognovisse veri simillimum est.

Στρ. α'.

Φιάλαν ὡς εἴ τις ἀφνειᾶς ἀπὸ χειρὸς ἐλῶν
ἐνδον ἀμπέλου καχλίζοισαν δρόσῳ

VARIA LECTIO. Inscr. *Διαγόρα Ῥοδίῳ πύκτη ABCD*, praeterea addunt *A* *νιῶ* *Δαμαγήτου*, *BDV* *νιῶ* *Δαμ. νικήσαντι τὴν οἴ'* (*οἴ'* minio add. *D*) *ὄλ.* --

COMMENTARIUM. v. 1--6. praeclara comparatio carminis cum phiala vini (cf. O. VI 91) egregie carmini convenit in convivio cantando; cf. N. III 77. Res ipsa

- δωρήσεται,
 νεανία γαμβρῶ προπίων οἰκοθεν οἰκαδε πάγχρυσον κορυ- 5
 φὰν κτεάνων,
 5 συμποσίον τε χάριν κᾶδός τε τιμάσαις ἔόν· ἐν δὲ φίλων
 παρεόντων θῆμέ νιν ζαλωτὸν δμόφρονος εὐνᾶς· 10
- Ἄντ. α΄.
- καὶ ἐγὼ νέκταρ χυτόν, Μοισᾶν δόσιν, ἀεθλοφόροις
 ἀνδράσιν πέμπων, γλυκὺν καρπὸν φρενός, 15
 ἰλάσκομαι
 10 Ὀλυμπία Πυθοῖ τε νικῶντεσσιν. ὁ δ' ὄλβιος, ὄν φᾶμαι
 κατέχοντ' ἀγαθαί.
 ἄλλοτε δ' ἄλλον ἐποπτεύει Χάρις ζωθάλιμος ἀδυμελεῖ 20
 ἅμα μὲν φόρμιγγι παμφώνοισι τ' ἐν ἔντεσιν αὐλῶν.

1. φιάλαν . . 3 δωρήσεται affert. Ath. xi p. 504 a — 1. ἀφνεᾶς A — 2. καρχλ. A — ἀμπέλον καρχάλοισαν δρόσον Planudes in schol. Hermog. ap. Walz t. vii p. 486 — 3. δωρήσατο coni. Naber — 4. προπέμπων v. l. schol. — οἰκοθεν οἰκαδε Iulian ep. 46 — 5. συμποσίον BCD: συμποσία (supra ω scripto ου) A, συμποσίω Mommsen — ἔόν: νέον coni. Bergk — 10. ὄλ. ABCD: οὐλ. Byz. — 11. ζωφθάλιμος C — 12. ἅμα lemma in A: θαμά codd., θ' ἅμα Heyne A — ἐν ἔντ. AC: ἐντ. (omisso ἐν) BD —

illustratur simili more Sarmatarum ab Athenaeo xiii p. 575 exposito: Ὀμάρτης (rex Sarmatarum) συναγαγὼν τοὺς ἐκ τῆς βασιλείας δυνάστας καὶ φίλους καὶ συγγενεῖς ἐποιεῖτο τοὺς γάμους οὐ προειπῶν, ὅτω μέλλοι διδόναι τὴν θυγατέρα. ἀκμαζούσης οὖν τῆς μέθης εἰσκαλέσας τὴν Ὀδάτιν ὁ πατήρ εἰς τὸ συμποσίον εἶπεν ἀκούοντων τῶν συνδείπνων· ἡμεῖς, ὦ θυγάτερ Ὀδάτι, νῦν ποιούμεθα τοὺς σοὺς γάμους· περιβλέψασα οὖν καὶ θεωρήσασα πάντας, λαβοῦσα χρυσὴν φιάλην καὶ πληρώσασα δὸς ᾧ θέλεις γαμηθῆναι· τούτου γὰρ κεκλήθη γυνή — 3. δωρήσεται pro δωρήσεται ex usu Homeri; cf. O. i 7. De ei cum. coni. cf. O. vi 11. P. iv 266. 274. N. vii 11. 15. ix 46. I. iii 59. v 13 — 4. προπίων· propinans et simul dans; sic Demosth. de fals. leg. 139: ὁ Φίλιππος ἔλλα τε δὴ πολλά, οἶον αἰχμάλωτα καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ τελευτῶν ἐκπώματα ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ προῦπινεν αὐτοῖς; cf. Plut. vit. Pericl. 7 ἄκρατον τοῖς πολίταις ἔλευθερίαν οἰνοχοῶν — 5. συμποσίον τε χάριν κᾶδός τε τιμάσαις· convivii gratiam exornans et generum suum; sic enim orationem expedire malo quam συμποσίον χάριν ad antecedentia verba tamquam appositionem trahere. Participio enim aoristi Pindarus non solum rem antea factam, sed etiam eam, quae tum ipsum agebatur, significavit; cf. ὀρθώσαις O. iii 3, ἐπικύσαις O. vi 7, αἰνήσαις O. ix 14, O. x 48 N. i 62 — ἐν δὲ, una autem, ut N. vii 78. fr. 79 — 7. νέκταρ· cf. Persii sat. prol. 14 Pegaseum nectar; epigr. coll. Kaibel n. 787 ἢ Ζηνὸς Διὶ τόνδε Πολύμνια νέκταρος ἀτμὸν πέμπω — 7. χυτόν· illustratur locutionibus χέειν αὐθῆν, μέλος, θρήνον, φωνῆν a poetis et scriptoribus usurpatis; etiam Byzantini melodi modum quemdam canendi γῦμα dicebant, de quo cf. Christ, Anth. graec. carm. christ. p. cxv — 8. πέμπων· tradens tamquam poculum conviviae. Dicendi genus bene illustrat Graf, de Graec. vet. re mus. p. 41 epigrammate Dionysii Chalc. 1: ὦ Θεόδορε, δέχου τῆνδε προπινομένην | τὴν ἀπ' ἔμοῦ ποίησιν, ἐγὼ δ' ἐπιδέξια πέμπω, σοὶ πρώτῳ χαρίτων ἐγχεράσαις χάριτας, | καὶ σὺ λαβὼν τόδε δῶρον ἀοιδᾶς ἀντιπρόπιθι | συμποσίον κοσμῶν καὶ τὸ σὺν εὐθέμενος. — 8. ἀεθλοφόροις· praemia certaminum ferentibus; cf. Hom. ix 124 ἵππους ἀθλοφόρους — 10. κατέχοντ', κατέχοντι, ut P. i 96 — 11. ἄλλοτε δ' ἄλλον· cf. fr. 288 — ζωθάλιμος ad analogiam nominis compositi βιοθάλιμος (h. Ven. 189) formatum vitae ornamentum esse Gratiam significat — 12. παμφώνοισι· hoc nomine, quod P. xii 19 et I. v 27 redit,

Ἐπ. α'.

καί νυν ὑπ' ἀμφοτέρων σὺν Διαγόρᾳ κατέβαν τὰν ποτυίαν
 ὑμνῶν παιδ' Ἀφροδίτας Ἀελλοῦ τε νύμφαν, Ῥόδον, 25
 15 εὐθυμάχαν-ὄφρα πελώριον ἄνδρα παρ' Ἀλφειῷ στεφανω-
 σάμενον

αἰνέσω πυγμαῖς ἄποινα 30

καὶ παρὰ Κασταλία, πατέρα τε Δαμάγητον ἀδόντα Δίκα,
 Ἀσίας-εὐρυχόρον τρίπολιν νᾶσον πέλας
 ἐμβόλω ναίοντας Ἀργεῖα σὺν αἰχμᾷ. 35

Στρ. β'.

20 ἐθέλησω τοῖσιν ἐξ ἀρχᾶς ἀπὸ Τλαπολέμου
 ξυνὸν ἀγγέλλων διορθῶσαι λόγον,
 Ἡρακλῆος
 εὐρυσθενεῖ γέννα. τὸ μὲν γὰρ πατρόθεν ἐκ Διὸς εὐχον- 40
 ται· τὸ δ' Ἀμυντορίδα
 ματρόθεν Ἀστυδαμείας· ἀμφὶ δ' ἀνθρώπων φρασίην ἀμ-
 πλακίαι
 25 ἀναρίθμητοι κρέμανται· τοῦτο δ' ἀμάχανον εὐρεῖν, 45

14. Ἀμφιτρίτας v. l. schol. — 15. εὐθύμαγον A — ἀλφειῷ A — 18. εὐρυχό-
 ρον B: εὐρυχώρον (-ροιο C) ACD — 19. ἐμβόλω B: ἐμβόλω ACD; εὐβόλων
 Theotimum legisse testantur schol. — 20. τοῖσιν ABD^{pc} schol.: τοῖ νυν CD^{ac}
 — 21. ἀγγέλλων CD^{ac} — 24. φρεσὶν CDⁱ —

ubertatem et varietatem sonorum, quae tibiarum maior quam lyrae esset,
 significari exposuit Graf. l. l. p. 5 — 13. καὶ νυν = καὶ νῦν, cf. O. iii 34. P. iii
 68. xi 7 — κατέβαν· notio huius verbi propriae an translata sit, a vi verbi
 πέμπων v. 8 pendet — ὑπ' ἀμφοτέρων· cf. O. iv 2 — 16. πυγμαῖς ἄποινα· hym-
 num pugilatus mercedem dicit, ut P. ii 14. I. iii 7. viii 4. — 17. καὶ παρὰ
 Κασταλία non cum αἰνέσω π. ἀπ. sed cum παρ' Ἀλφειῷ στεφανωσάμενον con-
 iungendum est — ἀδόντα Δίκα· verisimiliter Boeckhiius coniecit Damagetum,
 patrem Diagorae, tum summum magistratum (πρότανιν) Rhodi gessisse, tra-
 ditum a maioribus regis hereditario iure — 18. τρίπολιν· cf. v. 75 — 19. πέλας
 ἐμβόλω· Peraeam Cariae significat cunei forma in mare procurrentem — Ἀρ-
 γεῖα σὺν αἰχμᾷ· colonis ex Argis a Tlepolemo adductis, ut iam expositurus
 poeta est.

20. fabularis pars carminis incipit — ἐθέλησω· non multum abest ab
 ἐθέλω, quo in simili sententia P. ix 1 usus est; de hac vi futuri adhortativi
 vide ad O. vi 21. In fabula Tlepolemi narranda Pindarus sequitur Homerum
 II. ii 661 ss.; historicam fidem si audis, non Tlepolemus, filius Hercules, sed
 multo post Althaemenes Argivus ex regia stirpe Heraclidarum Rhodum colo-
 niam deduxit — 21. ξυνὸν λόγον· v. ad O. x 11 — 22. Ἡρακλῆος γέννα appositio
 est praecedentis pronominis τοῖσιν i. e. τοῖτοῖς· cf. O. ii 16 — 24. ματρόθεν
 Ἀστυδαμείας· schol.: ἐναντίας τῷ ποιητῇ τὰ περὶ τῆς μητρὸς Τληπολέμου ιστορεῖ
 ὁ Πίνδαρος· Ὅμηρος μὲν γὰρ αὐτὴν Ἀστυόχην ἀποκαλῶν καὶ Ἀκτορος εἶναι θυγα-
 τέρα βούλεται, ἐν οἷς φησιν· Ὅν τέκεν Ἀστυόχεια (B 658). ἔοικε δὲ ὁ Πίνδαρος
 ἐντετυχημένοι τῷ Ἀχαιῷ ιστοριογράφῳ (scil. Acusilao). ἐκεῖνος γὰρ οὕτω γενεαλογεῖ
 Ἐπερόχον Εὐρύπυλον· οὐ Ὀρμενος· οὐ Φέρης· οὐ Ἀμύντωρ· οὐ Ἀστυδάμεια ἡ Τληπο-
 λέμου μήτηρ· καὶ αὐτὸς δὲ Ἀμύντωρ εἰς Δία τὸ γένος ἀνάγει — 24. κρέμανται· simili
 locutione usus est I. ii 43 —

'Αντ. β'.

ὅ τι νῦν ἐν καὶ τελευτᾷ φέρτατον ἀνδρὶ τυχεῖν.

καὶ γὰρ Ἀλκμήνας κασίγνητον νόθου

σκάπτω θενῶν

50

σκληρᾶς ἐλαίας ἔκτανεν Τίρυνθι Λικύμνιον ἐλθόντ' ἐκ θαλάμων Μιδέας

30 τᾶσδέ ποτε χθονὸς οἰκιστῆρ χολωθεῖς. αἱ δὲ φρενῶν ταραχαὶ
παρέπλαγξαν καὶ σοφόν· μαντεύσατο δ' ἐς θεὸν ἐλθῶν.

'Επ. β'.

τῷ μὲν ὁ Χρυσοκόμας εὐώδεος ἐξ ἀδύτου ναῶν πλόου

εἶπε Λερναίας ἀπ' ἀκτᾶς εὐθὺν ἐς ἀμφιδάλασ-σον νομόν,

60

ἐνθα ποτὲ-βρέχε θεῶν βασιλεὺς ὁ μέγας χρυσέαις νιφά-
δεσσι πόλιν,

35 ἀνίχ' Ἀφαιστοῦ τέχνησιν

65

χαλκελάτῳ πελέκει πατέρος Ἀθαναία κορυφὰν κατ' ἄκραν

ἀνοροῦ-σαισ' ἀλάλαξεν ὑπερμάκει βοᾷ·

Οὐρανὸς δ' ἔφριξέ νιν καὶ Γαῖα μᾶτηρ.

70

26. καὶ om. A — φέρτερον A — 29. ἔκτανεν D: ἔκτανε B, ἔκταν' ἐν AC — 31. παρέπλαγξαν D — 32. ναῶν: ναῶν et infra εὐθὺν Bergk Hermannum secutus — 33. εὐθὺν γρ. E: εὐθὺν' ABCD; εἰς A; ὄρσαι ἐς conl. Mommsen; at cf. P. IV 6 — 34. βρέχει lemma in A — χρυσέαις Byz.: χρυσέαισι ABCD — 37. ἀνορ.: ἐνορ. E^{ac}F' —

26. νῦν ἐν καὶ τελευτᾷ: nunc et etiam in fine, de qua dicendi breviloquentia disseruit Haupt opusc. I 133; confer similem usum particulae καὶ O. II 31. P. X 58 — 27 ss. cf. Hom. II. II 681: Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφη ἐν μεγάροιο ἐν-
πήκτω, | ἀτύκτα πατρὸς ἑοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα | ἤδη γηράσκοντα Λικύμνιον
ὄξον Ἴσος. — 29. ἐν θαλάμων Μιδέας: Licymnium Electryo ex Phrygia concu-
bina Midea genuerat, ex Lysidica iusta uxore Alcmenam, matrem Herculis; v. Prol. cxxii. Quae causa irae Tlepolemi fuerit, iam veteres grammaticos ignorasse scholia docent; sed quod Licymnius ex conclavi Mideae prodians a Tlepolemo percussus est, hoc rixas inter uxorem legitimam eiusque progeniem et concubinam alienigenam causam irarum fuisse significat — 32. Χρυσοκόμας, Apollo, ut O. VI 41; cf. I. VII 49 — εὐώδεος, odori fumo hostiarum et turis; cf. hymn. Hom. III 65 εὐώδεος ἐκ μεγάροιο — 33 s. tumidam et obscuram oraculorum orationem poeta imitatur ambagibus subobscuris Λερναίας ἀπ' ἀκτᾶς et ἀμφιδάλασσον νομόν — 34. ἐνθα . . . νιφάδεσσι alludit ad Homericum versum B 670 καὶ σφιν (scil. Ῥοδίοις) θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων — 35. ss. Pindaro duce Phidias in fastigio aedis Minervae Atheniensis arcis (v. 49 ἀκροπόλει) deam ex capite Iovis procreatam finxit; Pindaro praeiverant Hesiodus (theog. 924) et Stesichorus (schol. Apoll. Rhod. IV 1310), qui Minervam armatam ex capite Iovis exsiluisse narraverant — 35. Ἀφαιστοῦ τέχνησιν schol.: ἐν τοῖς Μουσαίον Παλαμῶν λέγεται πλῆξαι τοῦ Διὸς τὴν κεφαλὴν, ὅτε τὴν Ἀθηνᾶν ἐγέννα: ἐνιοὶ δὲ τὸν Προμηθεῖα λέγουσι, Σωσίβιος δὲ Ἐρμῆν φησιν Ἀριστοκλῆς δὲ νύφει συγκεκρισθαι τὴν θεόν, τὸν δὲ Δία πλῆξαντα τὸ νέφος ἐκφή-
ναι τὴν θεόν· Pindarus ope Vulcani Minervam procreatam finxisse videtur, quod armatam deam exsiluisse Stesichorus dixerat — 38. Οὐρανὸς ἔφριξε: cf. Hom. hymn. Minervae 28, ὁ μέγας δ' ἐλελίξεν Ὀλυμπος . . . ἀμφὶ δε γαῖα μερ-
δάλεον ἰάχησεν —

Στρ. γ'.

- τότε καὶ φανσίμβροτος δαίμων Ἰπεριονίδας
 40 μέλλον ἐντειλεν φυλάξασθαι χρέος
 παῖσιν φίλοις,
 ὡς ἂν θεᾷ πρῶτοι κτίσαιεν βωμὸν ἐναργέα, καὶ σεμνὰν 75
 θυσίαν θέμενοι
 πατρὶ τε θυμὸν ἰάναιεν κόρα τ' ἐγχειβρόμῳ. ἐν δ' ἀρετὰν
 ἔβαλεν καὶ χάσματ' ἀνθρώποισι Προμαθέος αἰδῶς. 80

'Αντ. γ'.

- 45 ἐπὶ μὰν βαίνει τι καὶ λάθας ἀτέκμαρτα νέφος
 καὶ παρέλκει πραγμάτων ὄρθαν ὁδὸν 85
 ἔξω φρενῶν.
 καὶ τοὶ γὰρ αἰθοίσας ἔχοντες σπέρμ' ἀνέβαν φλογὸς οὖ·
 τεῦξαν δ' ἀπύροις ἱεροῖς
 ἄλσος ἐν ἀκροπόλει. κείνοις ὁ μὲν ξανθὰν ἀγαγὼν νεφέλαν 90
 50 πολὺν ὕσε χρυσόν· αὐτὰ δέ σφισιν ὥπασε τέχνην

'Επ. γ'.

- πᾶσαν ἐπιχθονίων Γλανκῶπις ἀριστοπόνους χερσὶ κρατεῖν.
 ἔργα δὲ ζωοῖσιν ἐρπόντεσσι θ' ὁμοῖα κέλευ-θοὶ φέρον. 94
 ἦν δὲ κλέος-βαθύ. δαέντι δὲ καὶ σοφία μείζων ἀδόλως
 τελέθει.

40. ἐνέτειλε A — 42. ὡς τᾷ θεῷ conī. Kayser — πρῶτον C — 43. ἰάναι. κόρα (sine εν) BD^o — 45. ἀτέκμαρτα conī. Schmid: ἀτέκμαρτον ABCD — 46. παρέλκει πρ. ὄρθαν ὁδὸν ἔξω φρένας conī. Bergk — 48. ἀπύροις A¹ — 49. κείνοις ὁ μὲν Mingarelli: κείνοισι μὲν ABCD — νεφέλαν ζεύς ABCD, ζεύς eiec. Mosch. — 53. ἀδόλως unus ex scholiastis legisse videtur: ἄδολος codd. —

39 ss. Fabulae de Tlepolemo ab oraculo Delphico Rhodum coloniam deducere iusso lepide poeta intexuit alteram fabulam de origine sacrorum Mineruae in arce Rhodi; eandem fabulam narrat Diodorus v 56 — Ἰπεριονίδας sub forma patronymici latet vis Solis in alto fastigio caeli vehentis — φανσίμβροτος (ex φανσίμβροτος) deum mortales luce collustrantem significat — 44. Προμαθέος αἰδῶς providentia, quae similiter a Prometheo nata dicitur atque excusatio (πρόφασις) ab Epimetheo; cf. P. v 27 — 46 s. παρέλκει . . φρενῶν rerum cursum primum recte institutum (ὄρθαν) in tramitem concilio prudenti contrarium trahit; cf. Eur. Herc. 715 εἰτυγία φρενῶν βροτοῦς ἐξάγεται — 48. ἀπύροις ἱεροῖς scholia: ἄπυρα δὲ μέχρι νῦν οἱ Ῥόδιοι θύουσιν ἀπ' ἐκείνης τῆς ἀρχῆς τῇ Ἀθηνᾶ. καὶ Ἀπολλώνιος (ἐν Ῥόδῳ κτίσει) ἄπυρα τοὺς Ῥοδίους ἱερὰ θύειν διὰ τὴν πρὸς Ἥφαιστον ἔνεκα τῶν γάμων ἐχθραν, οὗ ἐπέδιωξε τὴν Ἀθηνᾶν βουλόμενος συμμιγῆναι — 50. αὐτὰ Minerva γλανκῶπις, ut quae principalis dea arcis Rhodiorum et Atheniensium fuerit — 51. τέχνην πᾶσαν . . κρατεῖν artem omnis generis, ut artificiosis manibus ceteros incolae terrae vincerent — 52. ἔργα . . ὁμοῖα imitatur Pindarus Homerus ll. xviii 418 signa Vulcani dei vivis similia praedicantem — 53. δαέντι δὲ καὶ σοφία μείζων ἄδολος τελέθει sapientia et institutione (δαέντι), non fraude artem Rhodiorum comparatam esse dicit, reiectis fabulosus commentis de Telchinis fabris, qui magicis praestigiis mira sua artificia procreasse ferebantur. Illa autem sapientiae ars quomodo Rhodiis facta

- φαντι δ' ἀνθρώπων παλαιαὶ 100
 55 ῥήσιες, οὐπω ὅτε χθόνα δατέοντο Ζεὺς τε καὶ ἀθάνατοι,
 φανεράν-ἐν πελάγει Ῥόδον ἔμμεν ποντίῳ,
 ἀλμυροῖς δ' ἐν βένθεσιν νᾶσον κεκρύφθαι. 105

Στρ. δ'.

- ἀπέοντος δ' οὔτις ἔνδειξεν λάχος Ἀελίου·
 καὶ ῥά νιν χώρας ἀκλάρωτον λίπον,
 60 ἀγνὸν θεόν.
 μνασθέντι δὲ Ζεὺς ἄμ πάλον μέλλεν θέμεν. ἀλλὰ νιν οὐκ 110
 εἶασεν, ἐπεὶ πολιᾶς
 εἰπέ τιν' αὐτὸς ὄραν ἔνδον θαλάσσης αὐξομένην πεδόθεν
 πολύβοσκον γαῖαν ἀνθρώποισι καὶ εὐφρονα μῆλοισ. 115

Ἀντ. δ'.

- ἐκέλευσεν δ' αὐτίκα χρυσάμπυκα μὲν Λάχεσιν
 65 χείρας ἀντείνειν, θεῶν δ' ὄρκον μέγαν 120
 μὴ παρφάμεν,
 ἀλλὰ Κρόνου σὺν παιδὶ νεῦσαι, φαιεννὸν ἐς αἰθέρα νιν
 πεμφθεῖσαν ἑᾶ κεφαλαῖ

56. ἔμμεναι *A* — 57. ἀλμυροῖσι *BCD* — 58. ἔνδειξεν coni. Naber et Herwerden — 59. χώρας *A* — λείπον *A* — 61. ἄμ πάλον Boeckh: ἄμπαλον *ABCD* — 67. φαιεννὸν *C^ac*, φανὸν Hermann —

sit, sequenti fabula illustratur, qua Solem suos filios summa sapientia instruxisse dicit v. 72. Ceterum ex eo, quod Polemo in scholiis apud Chios signum Dionysii, apud Erythraeos basim Dianae alligatam fuisse prodit, Eustathius ad Dionysii perieg. 504 commentus est, apud Rhodios quoque multas statuas fuisse, quae ne aufugerent, alligandae fuerint.

54. saltu satis audaci poeta transit ad tertiam fabulam de Sole Rhodum insulam sortito; duo autem haec fabula cum duabus prioribus communia habet, quod et omnes ad Rhodum insulam pertinent et quod in omnibus aliquid delictum et peccatum est. Oeconomiam vero carminis ita poeta instituit, ut fabula ipsa a nova pericopa (v. 58) inciperet, introductio autem eius in calcem antecedentis pericopae reiceretur; quae ratio similis est carminis P. 1 58 — παλαιαὶ ῥήσιες: ex rumoribus per ora hominum sparsis haec se sumpsisse poeta testatur, quoniam a veteribus poetis tale nusquam traditum invenit. Schol.: πρὸ Πινδάρου δὲ τοῦτο οὐχ ἰστόρητο. De cultu Solis apud Rhodios vide Rapp in Roscheri lex. myth. 1 2024 s. — 58. ἔνδειξεν: commonuit, ut absentis Solis sors urnae iniceretur — 59. ἀκλάρωτον λίπον: huius fabulae vestigia legens Schillerus noster in pulcherrimo carmine 'Die Theilung der Erde' poetam sortis immunem relictum esse commentus est — 60. ἀγνὸν θεόν dicit, quod clara luce fulget et impura omnia remota habet, unde auctor Orph. hymn. 8, 13 eum invocat αἰθαλῆς ἀμίαντε — 62 s. hos versus respiciens ludit Antipater AP. ix 178: πῶς εἶπω; τίμη μάλλον ὀφείλομαι; ὅς μὲν ἔδειξεν ἐξ ἀλός, (Ἥλιος), ὅς δ' ἤδη ἔφασατο θυομένην (Νέφρων) — 64. Λάχεσιν: ex tribus Parcibus hoc loco, quo de sortiando (λάχος v. 58) agitur, Lachesin, ut quae sortibus praesit, eligit. — 65. ὄρκον μέγαν intellegit iusiurandum deorum, cuius formulam cum Homerus Il. xv 36. Od. v 184, tum auctor hymni Ap. Del. 83 affert: ἴστω νῦν τάδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς ἐφ' ἑφ' ὑπερθεν, | καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδαρ, ὅσπερ μέγιστος | ὄρκος δεινότητος τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν — 67. πεμφθεῖσαν: vim futuri exacti habet, ut ap. Eur.

ἐξοπίσω γέρας ἔσσεσθαι. τελευτάθεν δὲ λόγων κορυφαί 125
ἐν ἀλαθείᾳ πεποιῆσαι. βλάσπε μὲν ἐξ ἄλως ὑγρᾶς

Ἐπ. δ'.

70 νᾶσος, ἔχει τέ νιν ὄξειᾶν ὁ γενέθλιος ἀκτύνων πατήρ,
πῦρ πνεόντων ἀρχὸς ἵππων· ἐνθα Ῥόδῳ ποτὲ μιχ-θεὶς τέκεν 130
ἐπτὰ σοφῶ-τατα νοήματ' ἐπὶ προτέρων ἀνδρῶν παραδέξα-
μένους

παῖδας, ὧν εἷς μὲν Κάμειρον 135
πρεσβύτατόν τε Ἰάλυσον ἔτεκεν Λίνδον τ'. ἀπάτερθε δ'
ἔχον,

75 διὰ γαῖ-αν τρίχα δασσάμενοι πατρώϊαν,
ἀστῶν μοῖραν, κέκληνται δέ σφιν ἔδραι. 140

Στρ. ε'.

τόθι λύτρον συμφορᾶς οἰκτρᾶς γλυκὴ Τλαπολέμῳ
ἴσταται Τιρονθίων ἀρχαγέτα,
ὥσπερ θεῶ,

80 μῆλων τε κνισάεσσα πομπὰ καὶ κρίσις ἀμφ' ἀέθλοις. τῶν
ἄνθεσι Διαγόρας 145

68. γέρας *BD*: μέρος *AC* et γρ. *B* — τελευτάθεν γρ. *B* et lemma in *BC*:
τελεότασαν *ABCD* — 69. πεποιῆσαι *A* — 73. μὲν om. *B* — Κάμειρον schol. *A*,
ut scriptum est in vetustis titulis — 74. πρεσβύτατος a nonnullis scriptum fuisse
testantur schol. — ἰάλυσον *D* — ἔτεκεν Tricl.: τέκεν *AD*, τέκε *BC* — Λίνδον
δ' *C* — ἔχον *A*: ἔχοντα *B*, ἔχοντι *CD* — 75. γὰν τριχθᾶ *A* — 79. θεοῖς *A* —
80. μάλων *A* — κνισάεσσα *B*, κνισάεσσα *CD* —

Med. 174 ἀδαθέντων — 68. λόγων κορυφαί. verba summa et sanctissima; cf.
P. III 20 λόγων κορυφάν, O. I 14 ἀρετῶν κορυφᾶς — 69. ἐν ἀλαθείᾳ πεποιῆσαι.
verba in veritatis partem cadentia, metaphora a tesseris ducta, ut O. XI 10
παρὰ γνώμαν ἔπεσεν — 70. ἔχει Ἥλιος deus immortalis, qui insulam obtinere
numquam desinit, v. 74 ἔχον Κάμειρος Ἰάλυσος Λίνδος, heroes mortales, qui
olim tenuisse tres portiones insulae ferebantur — 71. πῦρ πνεόντων ἀρχὸς
ἵππων, qualem Solem anaglyphum, quod ex Troiae ruinis Schliemannus in
lucem protraxit, et nummi fingunt, nisi quod ignem vomentes equos fingere
poetis (cf. Ovid. met. II 119. 156), non artificibus concessum fuit — 72. ἐπτὰ . . .
παῖδας, quorum nomina Hellenicus in scholiis refert: Ἥλιον καὶ Ῥόδον ἐπτὰ
παῖδες γίνονται, Ὀχέμος, Κέρκαφος, Ἀκτίς, Μακαρεῖς, Κάνδαλος, Τριόπη, Φαέ-
θων ὁ νεώτατος, ὃν οἱ ἐν τῇ νήσῳ ὀνομάζουσιν Τενάγην. περὶ δὲ τῶν ὀνομάτων
αὐτῶν διαφωνοῦσιν etc. Eorum unus Cercaphus fuit, qui Camirim et Ialysum
et Lindum genuit — 75. τρίχα· cf. Hom. B 655: οἱ Ῥόδον ἀμφιπέμοντο διάτριχα
κοσμηθέντες. | Λίνδον Ἰάλυσον τε καὶ ἀργινόντα Κάμειρον.

77 ss. a fabulis ad certamina ludorum redit; cf. Prol. xcii; atque primum
Tlepolemi in honorem constitutis ludis Diagoram vicisse laudat — κρίσις ἀμφ'
ἀέθλοις· schol.: ἐφεύσατο δὲ ὁ Πίνδαρος· οὐ γὰρ Τληπολέμῳ ὁ ἀγὼν ἐπιτελεῖται,
τῷ δὲ Ἥλιῳ τιθέσθαι τὸν ἀγῶνα, ὡς Ἴστρος φησὶν ἐν τῇ περὶ τῶν Ἥλιου ἀγῶνων·
Ῥόδιοι τιθέσθαι Ἥλιον ἐν Ῥόδῳ γυμνικὸν στεφανίτην ἀγῶνα, quod utrum recte
Pindarum vituperet Solis ludos ad Tlepolemi honorem transtulisse, an Pindari
aetate Tlepolemi quoque ludi Rhodi fuerint, non iam diiudicare licet —
80. μῆλων τε· particula τε non μῆλων πομπὰ et λύτρον συμφορᾶς coniunguntur,

- ἔστεφανώσατο δῖς, κλεινᾶ τ' ἐν Ἴσθμῷ τετρακίς εὐτυχέων,
 Νεμέα τ' ἄλλαν ἐπ' ἄλλα, καὶ κρاناαῖς ἐν Ἀθάναις. 150
- Ἄντ. ε'.
- ὄ τ' ἐν Ἄργει χαλκὸς ἔγνω νιν, τὰ τ' ἐν Ἀρκαδίᾳ
 ἔργα καὶ Θήβαις, ἀγῶνές τ' ἔννομοι 155
- 85 Βοιωτίων,
 Αἴγινα Πελλάνα τε νικῶνθ' ἑξάκις ἐν Μεγάροισιν τ' οὐχ
 ἕτερον λιθίνα
 ψᾶφος ἔχει λόγον. ἀλλ' ὦ Ζεῦ πάτερ, νώτοισιν Ἀταβυρίου 160
 μεδέων, τίμα μὲν ὕμνον τεθμὸν Ὀλυμπιονίκαν,
- Ἐπ. ε.
- ἄνδρα τε πύξ ἀρετὰν εὐρόντα, δίδοι τέ Φοι αἰδοίαν χάριν
 90 καὶ ποτ' ἀστῶν καὶ ποτὶ ξείνων· ἐπεὶ ὕβριος ἐχ-θρὰν ὁδὸν 165
 εὐθνηπορεῖ, σάφα δαεῖς ἄ τε Φοι πατέρων ὀρθαὶ φρένες ἐξ
 ἀγαθῶν
- ἔχραον. μὴ κρύπτε κοινὸν 170
 σπέρμ' ἀπὸ Καλλιάνακτος· Ἐρατιδᾶν τοι σὺν χαρίτεσσιν ἔχει

81. καὶ στεφ. Thom. D² — τ' ἐν: τοι ἐν C — 82. κρανααῖσιν ἐν C — 85. Βοιωτίων A: βοιωτῶν BD, βοιωτίας C — 86. Αἴγινα Πελλάνα τε Tricl.: πελλάνα B) τ' αἰγινά (αἰγίνα B) τε ABCD, Πέλλανά τ', Αἴγινα τε Boeckh, Πέλλανά τ' Οἰνῶνα τε conl. Bergk — μεγάροισι δ' A — ἕτερον BCD: ἕτερον A, quod etiam unus ex scholiastis legisse videtur — 89. δίδου A — 92. ἔχραον A — κοινόν: κλεινόν conl. Herwerden — 93. ἐρατιδᾶν Tricl.: ἐρασειδᾶν ABCD et schol. — τοι] τὲ A — θαλάσς ἔχει A —

sed μῆλων πομπὰ et κρίσις ἀμφ' ἀέθλοις, ut λύτρον συμφορᾶς vicem praedicati obtineat; pompa enim hostiarum et certaminibus ludorum sacra Tlepolemi fiunt — 83 ss. de minoribus his ludis vide Prol. LXXXVIII ss. — 84. ἔργα artificia ex aere facta, velut tripodes, ut Polemo in scholiis docet: Πολέμων ἐν τῷ περὶ τῶν Θήβησιν Ἡρακλείων φησὶ χαλκὸν τὸ ἄθλον εἶναι τοῖς ἐν Ἀρκαδίᾳ Λυκαίοις, ὥστε ἀπὸ κοινοῦ τὰ ἔργα καὶ τὸν χαλκὸν ληπτέον, ὅτε φησὶν ὁ Πίνδαρος· ὁ τ' ἐν Ἄργει χαλκὸς ἔγνω μιν τὰ τ' ἐν Ἀρκαδίᾳ ἔργα καὶ Θήβαις· δίδονται γὰρ ἐν ταύταις τρίπους χαλκοῦς. Neque tamen χαλκὸς et ἔργα synonyma sunt, sed scutum aeneum Argorum simpliciter nomine χαλκοῦ designatur, tripodes artificiose ex aere facti nomine ἔργων insigniuntur — 86. Αἴγινα Πελλάνα τε si recte a Triclinio restitutum est, ipso asyndeto poeta sex victorias Diagoram his duabus in civitatibus, non in sex quos recensuit ludis consecutum esse significat — λιθίνα ψᾶφος: iudicium lapideae tabulae inscriptum, quo de more v. Prol. xci — 87. Ἀταβυρίου: mons Rhodi fuit, v. Strab. x 454 et xiv 655; similiter supra O. iv 6 in Sicilia Iovem Aetnaeum invocavit; apte autem Iovem ad extremum precibus adiit, ut qui et Olympicis ludis praesesset et summa omnium rerum gubernacula teneret — 89. ἀρετῶν, virtutis laudem, ut O. viii 6 — 90. ποτ' ex ποτὶ elisum est, ut fr. 122 et περ' ex περὶ O. vi 38 — 91. ἐξ ἀγαθῶν scholia a suo nomine (πατέρων) divellunt et cum ἔχραον iungunt; quod cum vix fieri possit, πατέρων φρένας ἐξ ἀγαθῶν prudentia consilia patrum a probis maioribus ortorum interpretor. Inter Diagorae maiores etiam Callianax (v. 93) fuit, sapientiae, opinor, laude insignis — ἔχραον, quasi vaticinabantur — 92. μὴ κρύπτε, sed laudando et aemulando profer; cf. l. II 44. Inter virtutes autem Callianactis etiam liberalitas et

θαλίαν-καὶ πόλιν· ἐν δὲ μιᾷ μοίρᾳ χρόνου
 95 ἄλλοτ' ἄλλοιαι διαιδύσσοισιν αὔραι. 175

94. μιᾷ μοίρᾳ AC: μοίρᾳ μιᾷ BD.

comitas fuisse videntur — 94. in fine carminis aequae atque O. vi 97 poeta prudentissimus praesaga mente fragilitatis rerum humanarum fortunaeque vicissitudinum commonet, id quod non tam, ut Diagoras civesque feriantes laeti dona praesentis horae capesserent, fecisse videtur, quam ut fortunae Diagorae perinde atque Tlepolemi et Rhodiorum ad plenam atque perfectam felicitatem aliquid deesse significaret, firmitatem dico atque perpetuitatem. In hac re declaranda simili elocutione usus est P. iii 104. I. iii 23.

ΟΔΥΠΠ. Η΄.

ΑΛΚΙΜΕΔΟΝΤΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗ.

ΠΑΙΔΙ ΠΑΛΛΙΣΤΗ.

Strophae.

1 - ἔ - υ - - ἔ - ω - { ω - - - ἔ - υ - υ }
- ἔ - υ - - ἔ - ω - - ω - - υ | ἔ - υ - - ω - υ |
- ἔ - υ - - υ - ἔ - ω - - ω - - - ἔ - ω - - ω - - υ |
- ἔ - υ - - ω - - | - ἔ - υ - υ
5 ἔ - ω - - ω - υ |
- ω - - ἔ - υ - υ |
- υ - - - ἔ - υ - υ |

Epodi.

- ἔ - ω - - ω - - - ἔ - υ - υ |
- ἔ - ω - - ω - - υ | ἔ - υ - - ω - υ |
- ἔ - ω - - ω - - υ - ἔ - υ - υ |
- ἔ - ω - - ω - - υ |
5 ἔ - ω - - ω - - - ἔ - υ - - ω - - υ |
- ἔ - ω - - ω - - υ | υ - ἔ - ω - - ω - - υ - ἔ - υ - υ |
- ἔ - υ - - ἔ - ω - - ω - υ |
υ - ἔ - υ - - - ἔ - υ - υ |

Argumentum.

Alcimedon Aegineta e nobili gente Blepsidarum (v. 75) Ol. 80 = 460 a. Chr. puer lucta vicit; eius alipta Melesias Atheniensis fuit, qui etiam Aeginetarum Timasarchi et Alcimidae magister fuisse perhibetur (N. iv 93. vi 74). Is et ipse palmam saepe ex certaminibus tulerat et laudum puerorum a se institutorum partem merito sibi vindicavit. Paulo ante Alcimedontem frater eius maior Timosthenes Nemea vicerat (v. 15), cuius victoriam magis etiam hoc loco laudari oportebat, si eodem, ut par est, Melesia alipta usus erat. Trium igitur victorum laudes hac oda poeta complectitur, summas Alcimedontis, qui Olympia vicerat, secundas Melesiae aliptae, cuius haec victoria trigesima fuit, tertia Timosthenis Nemeis victoris.

In exordio carminis poeta Olympiam, unde Alcimedon, antequam certamen iniret, faustum augurium acceperat, invocat, ut benigne pompam victorialem accipiat (1—10). Olympiae favorem Iovis, Alcimedonti eiusque fratri Timostheni nuper impertitum, et laudes victoris pueri atque Aeginae patriae adnectit (10—30). Quod Aegina a Doribus

inde ab Aeaco administrata fuit, hoc causam poetae praebet, narrandi fabulam de Aeaco ab Apolline et Neptuno ad moenia Troiae exstruenda adscito (31—52). Iam cum Neptunum Troia Corinthum rediisse narrasset, transit ad victoriam Melesiae, alyptae Alcimedontis, Isthmiis olim partam ceteraque decora egregii magistri, inter quae recentissimum esse victoriam Alcimedontis, disciplina eius ad fortitudinem et dexteritatem informati (53—66). Hanc igitur victoriam sub finem poeta iterum ita praedicat, ut et reliquas victorias gentis Blespiadarum commemoret et fama earum cognatos etiam mortuos in Oreo gaudere dicat (67—88).

Tota oda sollicita quadam cura de integritate insulae, cui tum temporis gravia iam pericula ab Atheniensium cupiditate impendebant, perfusa est (vv. 19. 88). Huic autem rerum statui bene convenit sententia Boeckhii hanc odam non Aeginae, ubi ne molimina belli festivitati obstreperent verendum fuerit, sed Olympiae in pompa ad aram Iovis a victore cum comitibus instituta cantatam esse existimantis. Quamquam in contrariam sententiam versus 25 τάνδ' ἀλιερχία χώραν trahere videtur, et Drachmannus, De recentiorum interpretatione Pindarica l. II c. 1, ex universa carminis indole apparere existimat carmen Aeginae, non Olympiae cantatum esse. Verum Boeckhianis argumentis accedunt aperta indicia festinati carminis, metrum vulgare et neglegenter factum, elocutio non satis elaborata, fabula ex Homericis locis Z 453 ἔνθα μάλιστα ἄμβατός ἐστι πόλις καὶ ἐπίδρομον ἔπλετο τεῖχος leviter ficta (v. Stzb. d. b. Ak. 1896 p. 22 ss.), transeundi formulae insipidae (v. inprimis v. 53), denique sententiae in communi et patulo orbe versantes.

De metris.

Carminis huius mediocris, in pompa a comitibus victoris cantati (vv. 9—10), numeri sunt dactylo-epitritici vulgares. Breviusculos versus strophae quintum et sextum rectius in unum versum coniunges, licet in fine prioris versus poeta bis (vv. 50. 71) syllabam ancipitem admiserit. Etiam minus similem licentiam syllabae ancipitis in v. 87 admissam obstare duco, quominus epodi duos ultimos versus continuis numeris sese excipere statuamus. Magis enim hiatus delicatulas aures Graecorum offendebat quam brevis syllaba in caesura ad exemplum Homeri producta. Epodi versiculus quartus monocolos similiter atque P. III 3. I. 1 4. v 4 modo praecedentem versum claudit (vv. 18. 40) modo subsequenti praeit (v. 62). Diagramma carminis embaterii ita digessi, ut tripodiis dactylicis ambitum binarum dipodiarum expleri significarem; v. Prol. LVI. Quod autem vv. 17. 20. 42 pro spondeo trochaicum in carmine festinato ponere poeta non dubitavit, hoc equidem ita interpreto, ut pro □ □ etiam □ ^ v poni potuisse existimem.

Στρ. α'.

Μᾶτερ ὦ χρυσοστεφάνων ἀέθλων Οὐλυμπία,
δέσποινα ἀλαθείας, ἵνα μάντιες ἄνδρες

VARIA LECTIO. INSCR. Ἀλκίμεδοντι παλαιστῇ. καὶ Τιμοσθένει παλαιστῇ. καὶ Μελισία παγκρατιαστῇ Νέμεα. Αἰγινήταις. νικήσασιν Ὀλυμπιάδα Α, Ἀλκίμεδοντι

COMMENTARIUM. v. 1. Olympiam cur poeta et hoc versu et versibus 9—10, quibus ad primum versum redit, alloquatur, facilem habet explicatum, si carmen

ἐμπύροις τεκμαιρόμενοι παραπειρῶνται Διὸς ἀργικεράνου, 5
εἴ τιν' ἔχει λόγον ἀνθρώπων πέρι .

5 μαιομένων μεγάλαν
ἀρετὰν θυμῷ λαβεῖν,
τῶν δὲ μόχθων ἀμυνοάν·

Ἄντ. α'.

ἄνεται δὲ πρὸς χάριν εὐσεβείας ἀνδρῶν λιταῖς. 10
ἀλλ' ὦ Πίσας εὐδενδρον ἐπ' Ἀλφεῷ ἄλσος,

10 τόνδε κῶμον καὶ στεφαναφορίαν δέξαι. μέγα τοι κλέος αἰεὶ,
ᾧτινι σὸν γέρας ἔσπητ' ἀγλαόν. 15

ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλον ἔβαν
ἀγαθῶν, πολλαὶ δ' ὁδοὶ
σὺν θεοῖς εὐπραγίας·

Ἐπ. α'.

15 Τιμόσθηνες, ὕμμε δ' ἐκλάρωσεν πότμος
Ζηνὶ γενεθλίῳ· ὅς σ' ἐν μὲν Νεμέα πρόφατον, 20

παιδὶ παλαιστῇ καὶ Τιμοσθένει παλαιστῇ (Νεμέα add. BE, τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ Νεμέα add. D) καὶ (καὶ om. BE) Μελησίᾳ ἀλείπτῃ (Μελ. παγκρατιαστῇ C) BCDE, Ἀλκιμέδοντι παιδὶ . . . νικήσαντι τὴν π' ὀλυμπιάδα F m. rec. — Schol.: γέγραπται ὁ ἐπινίκιος προηγουμένως τῷ Ἀλκιμέδοντι παιδὶ παλαιστῇ νικήσαντι τὴν ὀδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα, μέμνηται δὲ ὁ Πίνδαρος καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Τιμοσθένους Νεμέα νικήσαντος καὶ τοῦ ἀλείπτου αὐτοῦ Μελησίου, ὡς τινες καὶ παγκρατιαστοῦ. τοῖς γὰρ τρισίν, φησὶν ὁ Δίδυμος, μίαν ᾠδὴν γέγραφε — 1. χρυσεοστ. A — ὀλυμπ. Byz., ὀλυμπ. ABCD — 3. ἀργεικ. B, ἀρτικ. C^{ac} — 7. ἔκ τε μόχθων conl. Hermann — 8. λιταί v. l. schol. — 9. ἄλσος ἔχων A — 11. ἔσπητ' GN: ἔσπετ' ABC, ἔσποιτ' D^{uu}. — 12. ἐπ' ἄλλων A, ἐπ' ἄλλαν C — 16. ὅς

Olympiae ut cantaretur destinatum fuisse statuimus — χρυσοστεφάνων· καλλιστεφάνων schol., translatione ad rem pretiosam cuiusvis generis significandam facta; cf. χρυσέας ἐλαίας O. xi 13. N. i 17 et δάφνα χρυσέα P. x 40 — 2. δέσποινα· ἀλαθείας· scholia ad vera iudicia Hellanodicarum referunt, rectius tu poeta duce referes ad oracula Olympiae ab Iamidis ex victimis crematis (ἐμπύροις v. 3 et O. vi 70) facta; haec enim homines superstitiosi, priusquam certamina inirent, consulere solebant; cf. P. viii 60 — 3. παραπειρῶνται· cf. Xenoph. memor. i 4, 18: τῶν θεῶν πείραν λαμβάνεις θεραπέων, εἴ τί σοι θελήσουσι περὶ τῶν ἀθλήων ἀνθρώποις συμβουλεύειν — 4. ἔχεις λόγον ἀνθρώπων πέρι· cf. Soph. Ant. 283 πρόνοιαν ἴσχειν τοῦδε τοῦ νεκροῦ πέρι — 6. ἀρετῶν· virtutis laudem, ut O. vii 89. P. v 98. N. v 53. x 2. I. v 17; similiter ἀθάνατον ἀρετῶν dixit Soph. Phil. 1420, Plat. symp. 208 d — θυμῷ cum μαιομένων quam cum λαβεῖν coniungere praestat; similis est inversio ordinis verborum O. iv 2. P. viii 68, ix 13. N. iv 87. I. iii 36 — 8. ἄνεται . . . λιταί Asclepiadem Aristarcheum legisse scholia testantur, hanc autem lectionem antiquam fuisse ex eo colligo, quod huic versui critica nota appicta erat. Iam si re vera poeta λιταί non λιταῖς scripsit, figura, quam Pindaricam veteres grammatici dicebant, singularem praedicati cum plurali subiecti coniunxit; quamquam Contos ἐν λογίῳ Ἐρωῇ i 328 hanc figuram tamquam πλάσμα γραμματικῶν exagitavit; conf. O. xi 6. P. iv 57. 246. x 71. I. v 58. fr. 78 — εὐσεβείας cum χάριν iungendum est: in gratiam et remunerationem pietatis; cf. Soph. Ant. 908 τίνος νόμον δὴ ταῦτα πρὸς χάριν λέγω — 10. μέγα τοι κλέος αἰεὶ· idem praeclarius poeta praedicavit O. i 100 — 12 ss. alia bona alii sortiuntur, vobis honos ludorum Iovis obtigit; Timosthenes vero, quod ex duobus fratribus priore loco commemoratur, natu maior fuisse videtur — 16. Ζηνὶ γενεθλίῳ·

- Ἀλκιμέδοντα δὲ παρ Κρόνου λόφῳ
θῆκεν Ὀλυμπιονίκαν.
ἦν δ' ἴσορᾶν καλὸς, ἔργῳ τ' οὐ κατὰ Φεῖδος ἔλέγχων 25
20 ἐξένεπε κρατέων πάλα δολιχῆρετμον Αἴγιναν πάτραν·
ἔνθα Σφ- τετρα Διὸς ξενίου
πάρεδρος ἀσκεῖται Θέμις
- Στρ. β'.
- ἔξοχ' ἀνθρώπων. ὅ τι γὰρ πολὺ καὶ πολλᾶ ῥέπη,
ὀρθᾶ διακρίνειν φρενὶ μὴ παρὰ καιρόν,
25 δυσσαλές, τεθμὸς δέ τις ἀθανάτων καὶ τάνδ' ἀλιερκέα χώραν
παντοδαποῖσιν ὑπέστασε ξένους 35
κίονα δαιμονίαν·
ὁ δ' ἐπαντέλλων χρόνος
τοῦτο πρᾶσσω μὴ κάμοι·
- Ἀντ. β'.
- 30 Δωριεὶ λαῶ ταμινομένην ἔξ Αἰακοῦ· 40
τὸν παῖς ὁ Λατοῦς εὐφυνέδων τε Ποσειδᾶν,

σ' ἐν μὲν Boeckh: σὲ μὲν ἐν (sine ὄς) AB, ὄς σὲ μὲν ἐν CD et A m. rec. -- πρόφατον Tricl.: πρόφαντον ABCD, προφανῆ Schneidewin, ὄς σὲ πρόσφατον ἐν Νεμέᾳ Hermann, v. ann. cl. phil. 125 (1882) 150 -- 17. παρ B: παρὰ ACD -- 18. ἔθηκεν A -- 20. ἐξένη. AB -- 23. ὅ τι: ὄθι unus ex scholiastis, ut videtur -- πολλᾶ B: πολλὰ ACD -- ῥέπη Bergk: ῥέποι ABCD, ῥέπει Byz. c. dett. -- 24. διακρίναι A -- 25. καὶ τάνδε: fortasse καὶ τὰν -- 26. παντοδαποῖς BD --

genitalem Iovem dixit, non tam quod nascentibus eis favor Iovis obtigerat, quam quod a Iove, patre Aeaci, Blepsidae originem gentis derivabant, qua simillima ratione Ζεὺς ὁ γενέθλιος P. iv 167 dicitur -- 19. οὐ κατὰ εἶδος ἔλέγχων: dispar illi, de quo Tyrtaeus 1.9 dicit κατὰ δ' ἀγλαὸν εἶδος ἔλέγχει, par L. Cornelio Scipioni, cuius in epitaphio scriptum est: *quousis forma virtutei parvisuma fuit* -- κατὰ . . . ἔλέγχων: figura τμήσεως praeverbium κατὰ a suo verbo ἔλέγχει disiunctum est, ut saepe non solum apud Homerum, sed etiam Pindarum factum est -- 22. πάρεδρος Iovis hospitalis, cuius iure advenae et mercatores apud Aeginetas fruebantur (cf. N. iv 12), Iustitia a Pindaro hic et N. xi 8 dicitur, ut Δίκη Iovis ab Hesiodo opp. 257 et a Sophocle OC. 1382. Quod πάρεδρον Θέμιν dicit, divina persona eam induit, quod autem addit ἀσκεῖται, id perinde dictum est ac si non dea esset sed virtus -- 23. ὅ τι . . . ῥέπη: coniunctivo in generalibus sententiis relativis sine particula ἄν ad exemplum Homeri frequenter Pindarus utitur, ut O. iii 13. vi 76; multiplices autem et varie implicatae causae et lites mercatorum esse solent -- 25. καὶ τάνδε: si recte Boeckhiius hanc odam Olympiae cantatam esse statuit, τάνδε non de re praesenti ut N. iii 68. vii 83, sed de re antea indicata et in qua exponenda oratio versatur, ut N. vii 50 et P. ii 67, accipiendum est. Particula καὶ addita Aegina cum Olympia, quam et ipsam πολυξενωτάταν O. i 96 dixit, componitur -- 28. ὁ δ' . . . κάμοι media interiecta sunt, ut infra v. 43 ὡς . . . Διὸς -- 30. Δωριεὶ λαῶ . . . ἔξ Αἰακοῦ: haec cum historia et rerum veritate pugnant, siquidem Aeacus et veteres incolae insulae Aethaei erant et Diores multo post Aeacum Aeginam invaserunt (v. schol. a. h. l., fr. 1, Paus. ii 29, 5); sed politicis rationibus iam tum historiae fidem corrumpebant. Nimirum quo tempore Iones Atheniensis Aeginetarum opes frangere cupiebant, Aeginetae, cum Dorum auxilio et societate suam libertatem tueri conarentur, ipsi Diores puros se venditabant, licet ex Aethaeis et Doribus mixti fuerint; cf. N. iii 3.

31. incipit fabularis pars carminis; fabulae summam ex Homero Pindarus

- Ἴλιφ μέλλοντες ἐπὶ στέφανον τεύξαι καλέσαντο συνεργὸν
 τείχεος, ἦν ὅτι νιν πεπρωμένον
 ὀρουμένων πολέμων 45
- 35 πτολιπόροθις ἐν μάχαις
 λάβρον ἀμπνεῦσαι καπνόν.

Ἐπ. β'.

- γλαυκοὶ δὲ δράκοντες, ἐπεὶ κτίσθη, νέον
 πύργον ἐσαλλόμενοι τρεῖς, οἱ δύο μὲν κάπετον, 50
 αὐθι δ' ἀτυζομένω ψυχὰς βάλον·
- 40 εἷς δ' ἐσόρουσε βοάσαις.
 ἔννεπε δ' ἀντίον ὀρμαίνων τέρας εὐθὺς Ἀπόλλων·
 Πέργαμος ἀμφὶ τεαῖς, ἦρωσ, χερὸς ἐργασίαις ἀλίσκεται·
 ὡς ἐμοὶ-φάσμα λέγει Κρονίδα 57
 πεμφθὲν βαρυγδούπου Διός·

Στρ. γ'.

- 45 οὐκ ἄτερ παιδῶν σέθεν, ἀλλ' ἅμα πρώτοις ἄρξεται 60
 καὶ τετράτοις. ὡς ἄρα θεὸς σάφα φείπαις

32. τεύξαι *ABCD*: τεύξειν *Byz.* — 36. λάβρον *AC* — 37. κτίσθη νέον, *C* et Boeckh² — 38. ἐσαλλόμενοι *D*^{ac}, ἐφαλλόμενοι *coni.* Hecker — γε τρεῖς *A* — οἱ μὲν δύο *A* — κάπετον *BCD*ⁱⁿ. — 39. αὐθι *B* — τ' malo cum Bergkio — ἀτυζομένω *D*^{ac}: ἀτυζόμενοι *AB*, ἀτιζομένω *CD*^{pc} — 40. δ' ἔσορ. *CD* et schol.: δ' ἄνορ. *B*, δ' ὄρ. *A*; fort. δ' ἔνορ. — 41. ὀρμαίνων *codd.* et schol.: εἰσορῶν *coni.* Hartung, ἀμφαίνων *Fritzsche*, fort. ἀγάζων — 42. τεαῖς *coni.* Schmid. — χερὸς *A* — 44. βαρυγδούπου *A* — 45. πρώτοισιν *BD* — ἄρξεται] ῥήξεται *coni.* Bergk — τετράτοις *coni.* Ahrens et Bergk probabiliter — 46. σαφῆς *A*² —

sumsit *Il.* vii 452: τοῦ δ' ἐπιλήσονται, τὸ ἐγὼ (*Ποσειδῶν*) καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων ἦρω Λαομέδοντι πολίσασαμεν ἀθλήσαντε. Sed hoc novum Pindarus finxit, quod Aeacum a diis socium laboris adscitum esse dixit; cuius commentum quae causa fuerit, acute iam Didymus perspexit: ἰδίας φησὶν ὁ Δίδυμος καὶ τούτοις χρῆσθαι τὸν Πίνδαρον· τὸν γὰρ Ποσειδῶνα καὶ Ἀπόλλωνα εἰς τὴν τοῦ τείχεος κατασκευὴν φησὶ τὸν Αἰακὸν προσλαβεῖν, ἵνα διὰ τούτου τοῦ μέρους τοῦ ὑπὸ Αἰακοῦ οἰκοδομηθέντος ἀλώσιμος γένηται ἡ Ἴλιος. Videlicet contra dignitatem et maiestatem deorum peccare Pindaro videbantur, qui opus a diis immortalibus factum ab hominibus mortalibus dirutum esse dicerent. Fabulam qualem Pindarus auxit et commutavit, Euphorio poeta Alexandrinus reddidit versibus in scholiis laudatis — 36. λάβρον ἀμπνεῦσαι καπνόν· ut moenia fumum rapidum (cf. *P.* iii 40) exhalent — 37. γλαυκοὶ δὲ δράκοντες . . . τρεῖς, οἱ δύο μὲν . . . εἷς δ' schemate Homericum dixit; cf. *E.* 27. μ 73; neque dissimiliter Latinos locutos esse in vulgus notum est — 38. formam κάπετον pro κάππετον, κατάπετον poetae metri necessitas extorsit, cuius vis, licet luce grammaticae comparativae valde imminuta sit, tamen non plane expelli potest — 39. βάλον, pro quo θάρον Hartungius restituebat, idem valet atque ἀπέβαλον, quae eadem vis huius verbi est (*O.* i 60 — 41. ὀρμαίνων si recte se habet, valet: mente volvens prodigium, quod oculis adversum se offerebat — 42. ἀμφὶ τεαῖς . . . ἐργασίαις· exornat Pindarus locum Homeri *Il.* vi 433, quo unam partem muri Troiani hostium impetui aditum praebuisse narrat — ἀλίσκεται· fides vaticinii tempore praesenti in re futura posito significatur — 45. ἄρξεται, expugnabitur, ut ἄρξεται imperio subiecta est' apud Herod. iii 83 — τετράτοις Aeaci filius erat Telamo, qui primus una cum Hercule Troiam cepit; Pelei, alterius Aeuci filii, nepos erat Neoptolemus, qui, cum eius

Ξάνθον ἤπειγ' ἦ καὶ Ἀμαζόνας εὐίππους καὶ ἐς Ἴσθρον
ἐλαύνων.

Ὀρσοτρίαίνα δ' ἐπ' Ἴσθμῳ ποντία

ἄρμα θοὸν τάνυεν,

50 ἀποπέμπων Αἰακὸν

δεῦρ' ἀν' ἵπποις χρυσείαις,

Ἄντ. γ'.

καὶ Κορίνθου δειράδ' ἐποψόμενος δαιτικλυτάν.

τερπνὸν δ' ἐν ἀνθρώποις ἴσον ἔσσειται οὐδέν.

70

εἰ δ' ἐγὼ Μελησία ἐξ ἀγενείων κῦδος ἀνέδραμον ὕμνω,

55 μὴ βαλέτω με λίθῳ τραχεῖ φθόνος·

καὶ Νεμέα γὰρ ὁμῶς

47. ξάνθον τε A, ξάνθον δ' D (ον δ' lit.) — ἤπειγ' ἦ Bergk: ἤπειγε (-γεν) codd. et schol. — εὐίπποις B — ἐς om. B — 48. ποντία C^{ac} — 52. δαιτικλυτάν Bergk: δαῖτα κλυτάν ABCD, quo recepto post δειράδ' i. e. δειράδι interpuncterunt — 54. μελησία AB: μελησία CD — ὕμνων A^{nc} — 55. βαλλέτω A —

pater Achilles ante Troiae moenia occidisset, iterum urbem cepit, unde τρίτοις, vel quod Ahrensius invenit τεράτοις, non τετράτοις poeta dicere debebat; sic enim more Madvigii sentire malo quam emendationem incertam textui intrudere — 47. Ξάνθον· Lycium fluvium, non Troianum intellego, Λύκιος autem Apollo audiebat cum apud alios tum apud Pindarum ipsum P. 1 33; Amazones vero petere dicitur, quod ab iis Diana soror colebatur, et a Thermodonte, quem Amazones accolebant, ad Hyperboreos, accolae Istri (v. O. 11 26), iter ducebant — 53. Ut Apollinem ab Amazonibus ad Hyperboreos, sic Neptunum ab Aegina ad Isthmum Corinthium proficiscentem poeta facit, quo pacto sibi viam patefacit redeundi ad ludorum certamina; haec autem via ad ipsum argumentum carminis ducebat, si prima, quam iam laudaturus erat, victoria Melesiae in Isthmiis ludis comparata fuit — 53. nihil iucundi hominibus integrum manere, Pindari est familiaris sententia; sed haec quomodo hoc loco cum iis, quae de muris Troianis interitui destinatis antecedunt, aut cum iis, quae de Melesia invidiae obnoxio sequuntur, cohaereat, parum aptum est; neque tamen magis probo sententiam hanc: nihil sacris epulis et ludis dulcius esse; immo obscuritatem poetam non fugisse puto, ut viam sibi sterneret redeundi ad ludos. Est sane haec via minime faceta, sed non omnia in Pindaro caeca admiratione laudanda sunt; imprimis in festinatis carminibus, quale hoc nostrum est, et in transitibus parandis severis iudicibus copiam vituperandi fecit, unde mihi probatur iudicium Longini 33, 5: ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ ὁ Σοφοκλῆς ὅτε μὲν οἶον πάντα ἐπιφλέγουσι τῇ φορᾷ, σβέννυνται δ' ἀλόγως πολλάνκις καὶ πίπτουσι ἀτυχεστάτα — 54 ss. Ad ludos rediens primum Melesiam, deinde Alcimedontem praedicat. Atque Melesiam Atheniensem, dexterrimum aliptam Alcimedontis, invidiae, qua apud Aeginetas tum temporis acerrime Athenienses flagrabant, non prorsus expertem fuisse verisimile est, unde cum laudes eius, sive quod aliptae munere bene functus esset sive quod ipse antea ex certaminibus victor recessisset, aversis auribus Aeginetae accepturi esse viderentur, poeta primum ne ob has laudes invidia peteretur orat, deinde victoriam viri strenui pro meritis laudat, atque primum eam, quam Melesia puer Isthmiis reportaverat. Nam cum quae deinceps victoriae laudantur Melesiae non esse non possint, neque quidquam indicii sit, quo ab uno ad alterum victorem transiri significetur, primam quoque, quae v. 51 significatur, victoriam Melesiae pueri non Alcimedontis esse iudico; aoristi ἀνέδραμον autem usum de re praesenti vel futura exacta defendo similibus locis N. 1 19 et P. VIII 19 — ἀγενείων πάλῃ aut eadem erat atque παιδῶν aut media quaedam inter virorum et puerorum luctam; v. Prol. LXXV —

ἐρέω ταύταν χάριν, 75
τὰν δ' ἔπειτ' ἀνδρῶν μάχαν

Ἐπ. γ'.

ἐκ παγκρατίου. τὸ διδάξασθαι δέ τοι
60 εἰδοῖσι φάτερον· ἄγνωμον δὲ τὸ μὴ προμαθεῖν·
κουφότεραι γὰρ ἀπειράτων φρένες. 80
κείνα δὲ κείνος ἂν εἴποι
ἔργα περαιότερον ἄλλων, τίς τρόπος ἄνδρα προβάσει
ἐξ ἱερῶν ἀέθλων μέλλοντα ποθεινοτάταν δόξαν φέρειν. 85
65 νῦν μὲν αὖ- τῷ γέρας Ἀλκιμέδων
νίκαν τριακοστὰν ἐλών·

Στρ. δ'.

ὅς τύχη μὲν δαίμονος, ἀνορέας δ' οὐκ ἀμπλακῶν
ἐν τέτρασιν παίδων ἀπεθήκατο γυίοις 90
νόστον ἐχθιστον καὶ ἀτιμότεραν γλῶσσαν καὶ ἐπίκρυφον
οἶμον,
70 πατρὶ δὲ πατρὸς ἐνέπνευσεν μένος
γήραος ἀντίπαλον.
Ἄϊδα τοι λάθεται 95
ἄρμενα πράξαις ἀνήρ.

Ἄντ. δ'.

ἀλλ' ἐμὲ χροῖ μακροσύναν ἀνεγείροντα φράσαι
75 χειρῶν ἄωτον Βλεψιάδαις ἐπίνικον,
ἔκτος οἷς ἤδη στέφανος περιίκεται φυλλοφόρων ἀπ' ἀγώνων. 100

58. μαχᾶν ἐκ in proecedosi scripseram, μετὰ coni. Kayser, λαχεῖν Schneidewin
— 59. ἐν παγκρατίῳ B^oC¹D¹ — δέ τι A¹, δέ τοι τι B — 65. μὲν γὰρ A —

58. construe: τὰν δ' ἔπειτ' ἀνδρῶν μάχαν ἐρέω χάριν ἐκ παγκρατίου, cf. P. 1 77, nisi μάχης coniectura reponere malis, ut iungamus et suppleamus: τὰν δ' ἔπειτα χάριν ἐρέω ἐκ παγκρατίου μάχης ἀνδρῶν — 59. διδάξασθαι· medii vis ab activo hoc loco non differt; similiter medium διδάξασθαι pro activo διδάξαι usurpaverunt Aristoph. Nub. 783. Plat. Menex. 238 b — 64. ἱερῶν ἀέθλων· sacrorum i. e. praecipuorum quatuor ludorum (v. Prol. lxxxv), quae notio huic quoque loco accommodata est, quandoquidem ex his ludis palma difficilior quam ex ceteris comparabatur — 68 ss. simillimis verbis similem rem exposuit P. viii 81; quo pacto autem luctando unus quatuor adversarios vincere potuerit, exposui Proleg. lxxx ss. Quod vero postea dicit δαίμονος τύχη, Alcimedonti prosperam sortem ephedri obvenisse significat — 69. νόστον . . . οἶμον· victis reditus maxime invisus erat, unde ut hominum cavillationes fugerent, per lateras domum redibant — 70. πατρὶ δὲ πατρὸς· pater enim ipse iam vita tum excessisse videtur. — 75. χειρῶν ἄωτον ἐπίνικον, decus manuum, quarum praecipua pars in luctamine fuit, epinicio carmine expressum — 76. φυλλοφόρων· nihil ad hunc locum explicandum valet P. ix 121 πολλὰ μὲν κείνοι δίκιον φύλλ' ἐπι· nam cum Blepsiadarum certe plures quam sex victoriae fuerint, φυλλοφόροι ἀγῶνες intellegendi sunt ludi maiores coronarii, oppositi minoribus ludis mercenariis —

ἔστι δὲ καί τι θανόντεσσιν μέρος
 κὰν νόμον ἐρδομένων·
 κατακρύπτει δ' οὐ κόνης
 80 συγγόνων κεδνὰν χάριν. 105

Ἐπ. δ'.

Ἐρμᾶ δὲ θυγατρὸς ἀκούσαις Ἰφίων
 Ἀγγελίας, ἐνέποι κεν Καλλιμάχῳ λιπαρὸν
 κόσμον Ὀλυμπία, ὅν σφι Ζεὺς γένει
 ᾤπασεν. ἐσλὰ δ' ἐπ' ἐσλοῖς 110
 85 ἔργ' ἐθέλοι δόμεν, ὀξείας δὲ νόσους ἀπαλάλκοι.
 εὐχομαι ἀμφὶ καλῶν μοίρα Νέμεσιν διχόβουλον μὴ θέμεν·
 ἀλλ' ἀπή- μαντον ἄγων βίστον 115
 αὐτούς τ' ἀέξοι καὶ πόλιν.

78. ἐρδομένων coni. Schmid: ἐρδόμενον codd. — 81. ἀκούσας ABCD —
 82. ἐννέποι ABCD — 85. ἔργ' ἐθέλοι Boeckh: ἔργα θέλοι codd. — 86. ἀμφὶ
 τῶν καλ. C — μοίραν D — 87. ἄγων A*BCD: ἔχων A' ..

78. κὰν νόμον ἐρδομένων· non parentalia intellego ut Ionghius, sed res a
 cognatis strenue gestas, quarum participes etiam mortui fiunt· cf. P. i 59. v 102.
 — 81. Iphion pater Alcimedontis victoris (cf. v. 70), Callimachus avunculus
 aut alius cognatus esse videntur, quos pestifera lue occubuisse eo poeta signi-
 ficat, quod ut acres morbos arceat Iovem precatur (v. 85) — 86. Νέμεσιν διχό-
 βουλον· Iovem precatur, ne Nemesin rebus secundis immittat, cuius vi res
 secundae in adversas vertantur; Graecorum enim opinionem respicit, quasi dei
 magnae fortunae hominum invident eamque rebus adversis opprimere soleant.

καὶ Ὀλύμπια, ὡς προεῖπον, καὶ Πύθια οἱ Ὀλυμπιάδι (οἱ Ὀλ. conī. Hermann, λῆ Πυθιάδι conī. Boeckh) . . . καὶ γὰρ Πύθια ἐνίκησεν ὁ Ἐφάρμοστος τὴν λῆ (sic A, λ' vulgo) Πυθιάδα. Inde Hermannus hoc carmen ad Ol. 78 = 468 a. Chr., Boeckhius rectius ad Ol. 81 = 456 a. Chr. revocavit, quam ad controversiam redibo, postquam argumentum carminis enarravero.

In prooemio poeta exponit Olympiae post ipsam victoriam veterem cantilenam Archilochi suffecisse, nunc vero victore in patriam reduce Olympicam palmam, cui Delphica accesserit, splendidiore carmine illustrandam esse, quo munere ita se functurum, ut divina sua arte celerius quam equis navibusque laetum nuntium divulget (1—27). Atque primum ut virtutis divinitus insitae vim declaret, ad facinora Herculis herois ne deorum quidem pugnam detrectantis narranda abripitur (28—35); sed ab impio hoc consilio revocatus veterem famam stirpis regiae Opuntiorum Locrorum, ab Deucalione et Pyrrha prognatae, refert atque splendorem urbis filio Protogeniae et Iovis ab Loco rege adoptato resuscitatum et novis incolis auctum illustrat (33—79). Post principalem hanc partem odae, mythicis illam fabulis exornatam, ad praesentia redit et Lampromachi atque Epharmosti multas victorias recenset (80—99). Denique praestantia innatae virtutis illustrata et ad poeticam quoque artem tracta, altiores sub finem spiritus sumit, ut egregias virtutes Epharmosti, in ara Aiacis coronam iam deponentis, laudet atque praeconis instar praedicet. — Totus poeta in vetere fama regiae domus Locrorum et praeclaris victoriis Epharmosti illustrandis versatur. Haec autem laeta praedicatio in tristia tempora anni 456 parum quadrare videtur. Tum enim post pugnam ad Oenophyta Locrorum civitatem ab Atheniensibus atrocissime afflictam esse testantur Thucydides I 108: καὶ μάχη ἐν Οἰνοφύτοις τοὺς Βοιωτοὺς νικήσαντες τῆς τε χώρας ἐκράτησαν τῆς Βοιωτίας καὶ Φωκίδος καὶ Ταναγραίων τὸ τεῖχος περιεῖλον καὶ Λοκρῶν τῶν Ὀπουντίων ἄνδρας ὁμήρους τοὺς πλουσιωτάτους ἔλαβον, et Diodorus xi 83: ἐκ τῆς Βοιωτίας ἀναξεύξας ἐστράτευσεν (Μυρωνίδης) ἐπὶ Λοκροὺς τοὺς ὀνομαζομένους Ὀπουντίους, τούτους δὲ ἐξ ἐφόδου χειρωσάμενος καὶ λαβὼν ὁμήρους ἐνέβαλεν εἰς τὴν Παρνασσίαν. Atque res diversissimas, cladem publicam et laetitiam epiniciorum, Luebbertus, De Pindaro Locrorum Opuntiorum amico et patrono, Bonnae 1883, amice conciliabat; ipse in Hermannii sententiam victorias Epharmosti Olympicam Ol. 78, Pythicam Pyth. 30 = Ol. 77, 3 reportatas esse censentis ruerem, nisi auctoritas scholii Ambrosiani A et traditio codicis Medicei F me retinerent. Qua de causa eo confugio, ut hoc epinicium carmen non post victoriam Olympicam ipsam, sed aliquanto temporis post rebus Locrensibus denuo efflorescentibus compositum et cantatum esse ducam.

De metris.

Carminis huius numeri sunt logaoedici, similes carminum N. iv. I. vii, nisi quod huius carminis tractus (ἀγωγή) lentior factus est crebris admissis ancipitibus syllabis, ut non multum ab epitritorum gravitate distaret. Communia autem horum carminum metrorum tria sunt, primum quod plerique versus ex tetrapodia et breviuscula clausula constant, alterum quod cursus trochaeorum syllabis ancipitibus in primo pede (basi Her-

manniana) et in fine tetrapodiae retardatus est, tertium quod dactylus cyclicus ut in Glyconeis polyschematistis modo secundam modo tertiam sedem versus occupat. Versuum in cola divisio aperta et aequabilis in strophæ est, nisi quod septimum et octavum quominus in unum versum, similem illum versui tertio, coniungamus, hiatu et ancipite syllaba in fine vv. 17. 63. 73. 91. 101 admissis prohibemur, unde duobus versiculis non iustum versum sed asynartetum effici duximus; cf. Prol. p. xxii. In tota autem strophæ componenda similiter atque in Nemeæo carmine quarto hoc poeta spectasse videtur, ut principalem mediam partem, ex quinque bimembris versibus constantem, periodis duabus minoribus, una proodica, altera epodica cingeret. Difficilior scansio epodi est, cuius plerique versus a vulgaribus modis magnopere distant; imprimis quinti versus numeri scrupulos movent, quos ut amoveret, Wilamowitzius, Ind. lect. Gott. 1889/90 p. 7 ss., lectiones traditas ita corrigendas censuit, ut paenultima syllaba brevis fieret, qua de re vide not. crit. ad 25. 53. 109. Ultimum versum continuum retinui, ne turbæ in citandis versibus auferentur, quamquam in duos versus discerpi potuit. — Carmen cantatum esse videtur in convivio (v. 48. 112), quod prope aram Aiacis Oilei a victore eiusque gente apparatus erat (v. 112). Dulcedini numerorum, in quibus effingendis vates Thebanus Aeolum venustatem cum Dorum gravitate felicissime coniunxit, tenues soni fidium (v. 13) egregie conveniunt. Poeta ipse Thebis Opuntem, caput Locrorum, venerat (v. 83), ut sacris in honorem victoris faciendis interesset et carmini canendo operam navaret. Denique memoratu dignum est, quod in hoc carmine poeta magis quam ullo in alio a concinnitatis legibus ita discessit, ut sententiam in fine epodi saepe (v. 28. 84) non clauderet, sed in proxima strophæ continuaret, id quod ab arte carminum O. vii. xiii. N. viii. x. P. viii longissime abhorret et cum eo, quod non in pompa carmen cantabatur, cohaerere videtur.

Τὸ μὲν Ἀρχιλόχου μέλος Στφ. α'.
φωνᾶν Ὀλυμπία,
καλλίνικος ὁ τριπλὸς κεχλαδῶς,

VARIA LECTIO. INSCR. Ἐφαρμόστω Ὀποντίῳ παλαιῶσι ABCD, Ἐφ. Ὁπ. παλ. νικῆσαντι τὴν πα' ὄλ. F in margine manu recenti, quam tamen saeculo XV recentiorem esse negat iudex peritissimus Vitelli — 2. φωνᾶ ἐν Β (D^{ac?}) et v. l. schol. — κεχλαδῶς A —

COMMENTARIUM. v. 1. de carmine Archilochi, quod primum in honorem Herculis victoris (devicto Augea, schol. Arist. av. 1764) eiusque aurigae Iolai compositum erat, mox cuivis victori Olympico, ad postremum omni victori canebatur, varia tradunt scholia partim ex Aristarchi Didymique scholiis ad Pind. O. ix 1 et N. iii 1, partim ex Eratosthenis ad Aristoph. av. 1764 et Ach. 1230 commentariis sumpta; v. L. v. Sybel Herm. v. 192 ss. Huius carminis servaverunt scholia duos versus integros ὦ κάλλινικε χαίρ' ἄναξ Ἡράκλειος, | ἀντὸς τε καὶ Ἴόλαος ἀλχητὰ δύο, et formulam τήνελλα κάλλινικε, cuius prior vox fuit ducis chori (κορυφαίου) lyrae sonum imitantis, altera totius chori duci quasi respondentis. Hinc totus cantus (μέλος) nomen κάλλινικόν accepit et hoc Pindari loco et ap. Eur. Herc. 690. Res autem ipsa secum tulisse videtur, ut non totus hymnus Herculis, sed solum eius initium vel sola ista formula in honorem victoris caneretur. Victor vero ipse vice praecentoris (ἐξάρχου) fungebatur sodalibus

- ἄρκεσε Κρόνιον παρ' ὄχθον ἀγεμονεῦσαι 5
 κωμάζοντι φίλοις Ἐφαρμόστῳ σὺν ἑταίροις·
 5 ἀλλὰ νῦν ἑκαταβόλων Μοισᾶν ἀπὸ τόξων
 Δία τε φοινικοστερόπαν σεμνόν τ' ἐπίνειμαι 10
 ἀκρωτήριον Ἴλιδος
 τοιοῖσδε βέλεσιν,
 τὸ δὴ ποτε Λυδὸς ἦ-ρας Πέλοψ
 10 ἐξάρτατο κάλ-λιστον ἔδνον Ἴπποδαμείας· 15
- πετρόεντα δ' ἴει γλυκὺν Ἄντ. α'.
 Πυθῶνάδ' οἰστόν· οὐ·
 τοι χαμαιπετέων λόγων ἐφάψαι,
 ἀνδρὸς ἀμφὶ παλαίσμασιν φόρμιγγ' ἐλελίζων 20
 κλεινᾶς ἐξ Ὀπέντος, αἰνήσαις Ἐὲ καὶ νῖόν,
 15 ἂν Θέμις θυγάτηρ τέ σοι Σώτειρα λέλογχεν 25
 μεγαλόδοξος Εὐνομία, θάλλει δ' ἀρεταῖσιν
 σὸν τε, Κασταλία, πάρα
 Ἄλφειοῦ τε ῥέεθρον·
 ὄθεν στεφάνων ἄω-τοι κλυτὰν 30
 20 Λοκρῶν ἐπαί-ροντι ματέρ' ἀγλαόδενδρον.

4. φίλος B — 8. τοιοῖς δ' ἐν D — βέλεσαι (βέλεσι OX, βελέεσαι γρ. E) E* OPXV: μέλεσαι(μέλεσιν C) ABCD, utrumque interpretantur scholia — 11. δ': δ' malo — 14. κλεινᾶς A — 16. ἀρεταῖσιν σὸν τε Κασταλία Bergk: ἀρεταῖς ἴσων τε κασταλία (-λία BC) A*BCD et schol., ἀρεταῖσιν ἐν τε κασταλία A' — 18. παρ' Ἄλφειοῦ ACD* — 20. ἐπαίρονται C*, ἐπαίροντι D —

praeuentis, id quod Pindarus verbo ἀγεμονεῦσαι (v. 3) significavit et scholiasta hac adnotatione confirmat: κωμάζει δὲ πρὸς τὸν τοῦ Διὸς βωμὸν ὁ νικῆσας μετὰ τῶν φίλων, αὐτὸς τῆς πόδης ἐξηγούμενος. Denique cur hymnus sonorus (κεχλαδῶς) et triplex (τριπλόος) a Pindaro dictus sit quaeritur. Atque quod duas explanationes scholia proponunt: τριπλόος δὲ ἦτοι ὁ τοῖς ἐπαδόμενος, ἢ τριστροφος ἂν κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον, Aristarcho quidem fidem habeo tres strophas illius hymni fuisse tradenti, sed dubium relinquo, utrum tres strophae integrae in honorem Epharmosti cantatae sint an sola ephymnia τήνελλα κάλλιτικε χατῷ ἄναξ Ἡρά-κλειες — 5. ἑκαταβόλων· longe ferientibus arcubus sagittisque illustrioris carminis nunc in iustis epiniciis opus esse poeta dicit, scopos sagittis carminis (τοιοῖσδε βέλεσαι v. 8; cf. O. I 115. II 91. P. I 12) proponens Cronium collem, in Elidis campos procurrentem, et Pythonem Delphicum — 6. φοινικοστερόπαν· cf. O. X 80 et Hor. C. I 2, 3 *rubente dextera sacras iaculatus arces*; simile est epitheton αἰολοβρόντας v. 42 — ἐπίνειμαι· semet ipsum poeta alloquitur cohortans, ut in eodem hoc carmine vv. 36. 40. 41. 47. 109 — 9. commentarii instar est O. I — 11. γλυκὺν οἰστόν oxymori figura usus sagittam Musarum dulcem dicit, contrariam πικρῶ οἰστῶ Homeri Δ 118. E 110 al. — 13. ἀνδρὸς· cum emphasi positum est, ut Epharmostus vir, non puer vicisse significetur; cf. v. 88 — 13. ἐλελίζων . . . αἰνήσαις . . . ὀρθώσαις· cf. ad O. VII 5 — 14. Ἐ καὶ νῖόν· civitatem patriam eiusque filium Epharmostum; sic Thebas matrem suam Pindarus I. I 1 dicit et infra v. 20 Locrida ipsam Locrorum matrem — 15. Θέμις θυγάτηρ· respicit Hes. theog. 101 δεῦτερον ἡγάγετο (Ζεὺς) Λικαρῆν Θέμιν, ἣ τέκεν Ὀρως, Εὐνοίην τε Δίκην τε καὶ Εὐρήνην τεθαλυῖαν —

	ἐγὼ δέ τοι φίλαν πόλιν	Ἐπ. α΄.
	μαλεραῖς ἐπιφλέγων κοῖδαῖς,	
	καὶ ἀγάνορος ἵππου	35
	θάσσον καὶ ναὸς ὑποπτέρου πάντα	
25	ἀγγελίαν πέμψω ταύταν,	
	εἰ σὺν τινι μοιριδίῳ παλάμα	
	ἐξάαιρετον Χαρίτων νέμομαι κᾶπον·	40
	κεῖναι γὰρ ὤπασαν τὰ τέρπν' ἀγαθοὶ	
	δὲ καὶ σοφοὶ κατὰ δαίμον' ἄνδρες	
	ἐγένοντ'. ἐπεὶ ἀντίον	Στρ. β΄.
30	πῶς ἂν τριόδοντος Ἡ-	
	ρακλῆς σκύταλον τίναξε χερσίν,	45
	ἀνίκα ἄμφι Πύλον σταθεῖς ἤρειδε Ποσειδᾶν,	
	ἤρειδεν τέ νιν ἀργυρέῳ τόξῳ πολεμίζων	
	Φοῖβος, οὐδ' Ἀΐδας ἀκινήταν ἔχε ῥάβδον,	50
	βρότεια σώμαθ' ἃ κατάγει κόιλαν ἐς ἀγνυῖαν	
35	θνασκόντων; ἀπὸ μοι λόγον	
	τοῦτον, στόμα, ῥῖψον·	55
	ἐπεὶ τό γε λοιδορῆσαι θεοῦς	
	ἐχθρὰ σοφία - καὶ τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρὸν	

21. δὲ φίλ. (omisso τοι) A — 25. ταύταν codd.: κλυτάν coni. Wilamowitz — 28. ἀγαθοὶ δὲ φύσει καὶ σοφοὶ κατὰ δαίμον' ἄνδρες ἐγένοντο Aristid. t. i p. 35 Dind. — 31. ἤρεισε D — 32. δὲ coni. Hermann — πελεμίζων coni. Thiersch — 34. ἐς: πρὸς B —

22. ἐπιφλέγων· cf. Aesch. Pers. 395 σάλπιγξ δ' ἀντὶ πάντ' ἐκεῖν' ἐπέφλεγεν — 23. καὶ ἀγάνορος ἵππου, vel generoso equo velocius — 24. similiter carmen tamquam navem nuntium in remotas terras ferre exponit N. v 2; ὑπόπτερον autem navem dicit ad exemplum Homeri, qui Od. xi 124. xxiii 272 remigia περὶ πηλός dixerat — 27. Χαρίτων· Gratias prope Musas in Olympo sedes habere dicit Hes. theog. 64 — Χαρίτων κᾶπον· cf. P. vi 2 ἄρορραν Χαρίτων — 28. cf. P. i 11.

29—36. Epharmosti virtutem gymnicam natura insitam primum comparatione Herculis poeta illustrat, ut N. i Chromii res gestas cum facinoribus Herculis contulit; post abiecto hoc consilio domesticam potius fabulam Locrorum narrandam sibi proponit — 31 ss. audacter poeta Herculeae virtutis augendae causa varias pugnas in unam coegit, ut contra Neptunum et Apollinem et Orcum unus simul dimicasse videretur. Neptunus enim Pyliorum patronus eum impugnavit suo filio Neleo bellum inferentem, Apollo tripodem Delphicum auferentem, Orcus Cerberum ex inferis educentem; quamquam fabulam de Orco Epeos et Pylios contra Herculeum defendente iam nosse videtur Homerus Il. v 397: τλή δ' Ἀΐδης ἐν τοῖσι πελώριος ἄκνυν διστόν, | εὐτέ νιν αὐτὸς ἀνὴρ υἱὸς Διὸς αἰγιόχοιο | ἐν Πύλῳ (ἐν Πύλῳ v. l.) ἐν νεκύεσσι βαλῶν ὀδόνησιν ἔδωκεν — 31. ἄμφι Πύλον σταθεῖς· reddidit Homericum περιβῆναι, Pylos autem urbs Nelei, filii Neptuni, erat — 32. fabulam pugnae Apollinis arcu armati et Herculis clavam moventis illustraverunt artifices; v. Baumeister Denkm. d. kl. Alt. p. 463 et Furtwängler, Berl. phil. Woch. 1894 p. 1876 — 33. ἀκινήταν pro vulgari ἀκίνητον, ut ἄθανάτα P. iii 100, παρμονίμαν P. vii 21, πολυξέναν N. iii 2, ναυσικλυταν N. v 9 — 34. κόιλαν, viam per praerupta saxa in Orcum ferentem —

- μανίαισιν ἵποκρέκει. Ἄντ. β΄.
- 40 μὴ νῦν λαλάγει τὰ τοι- 60
 αὐτ'· ἔα πόλεμον μάχην τε πᾶσαν
 χωρὶς ἀθανάτων· φέροις δὲ Πρωτογενείας
 ἕσται γλώσσαν, ἴν' αἰολοβρόντα Διὸς αἶσα 65
 Πύρρα Δευκαλίων τε Παρνασοῦ καταβάντε
 δόμον ἔθεντο πρῶτον, ἄτερ δ' εὐνᾶς δμόδαμον
 45 κτισσάσθαι λίθινον γόνον· 70
 Λαοὶ δ' ὀνύμασθεν.
 ἔγειρ' ἐπέων σφιν οἶ-μον λιγύν,
 αἰνεὶ δὲ παλαι-ὸν μὲν οἶνον, ἄνθεα δ' ὕμνων
 νεωτέρων. λέγοντι μᾶν Ἐπ. β΄. 75
- 50 χθόνα μὲν κατακλύσαι μέλαιναν
 ὕδατος σθένος, ἀλλὰ

42. γλώσσαν: *Μοῖσαν* coni. Hecker coll. N. III 28 — 43. *Παρνασσ.* AC — *καταβάντες* A — 45. *κτισσασθαι* Mommsen: *κτισσάσθαι* A, *κτισσάσθαι* (-σθην C) BCD — 46. ὀνύμ. ABD, ὀνύμ. C — 47. σφίσι AC — οἶμον: οὔρον coni. Gedicke

39. ἵποκρέκει· schol. συμφωνεῖ, οἶον ἐνδόσιμόν ἐστιν· πρότερον γὰρ τῆς κιθάρας ἐπαφόμενοι ἵποκρέκονσι, ἔπειτα δὲ τέλειον κιθαρίζουσι, ut fastus orationis furori mentis praeludere dicatur. Minus bene Dissenius de cithara voci respondente interpretatur collatis verbis ὑπάδειν, ὑπανλεῖν, ὑπηγεῖν — 41. χωρὶς cum a suo nomine ἀθανάτων vix divelli possit, interpretor: remove pugnas a diis immortalibus. Haec autem a Pindaro contra Aeschylum deorum rixas in scenam producentem declamata esse Leop. Schmidt Pind. Leb. p. 370 sagaciter suspicatus est. Contra Pindari sententiam probat Plat. de rep. II p. 378 b: οὐδέ γε ἐπιτήδειον τὸ παράπαν ὡς θεοὶ θεοῖς πολεμοῦσί τε καὶ ἐπιβουλεύουσι καὶ μάχονται.

41 ss. fabulam Protogeniae narrandam sibi proponit — 40. *Πρωτογενείας* ἄσται· Protogeniae maiorisne, filiae Deucalionis et Pyrrhae (v. schol. ad vv. 64. 86), an minoris, filiae Opuntis regis, iam veteres grammatici ambigebant — 42. ἴνα· Strabo IX p. 425, Apollodorum (v. schol. ad v. 64) secutus, non in urbe Opunte ipsa, sed in eius portu Κύνῳ Deucalionem habitasse et sepulcrum Pyrrhae ostendi tradit — αἰολοβρόντα· memoratu dignum est fulmen signum urbis Locrorum fuisse — 46. Λαοί· de hac voce fabula hominum ex lapidibus a Deucalione et Pyrrha factorum nata est; est enim procul dubio fabula etymologica ex similitudine vocabulorum λαοὶ et λάεσς orta. Incerti auctoris versus in scholiis citatur: ἐκ δὲ λίθων ἐγένοντο βροτοί, λαοὶ δὲ καλεῦντο — 48. schol.: δοκεῖ τοῦτο πρὸς τὸ Σιμωνίδειον εἰρησθαι· ἐπεὶ ἐκεῖνος ἔλασσωθεις ὑπὸ Πινδάρου λοιδορίας ἔγραψε κατὰ τοῦ κριναντος [ἀγαθῶν ᾄδων]· ἐπεὶ δὲ ἐκεῖνος εἶπεν· ἐξελέγχει ὁ νέος οἶνος, οὗ τὸ πέρουσι δῶρον ἀπέλου· ὁ δὲ μῦθος ὄδε κενεόφρων· διὰ τοῦτο ὁ Πίνδαρος ἐπαινεῖ παλαιὸν οἶνον. Cum igitur Simonides ineptum dixisset qui novo vino vetus vinum vinci putaret, Pindarus vetus se laudare vinum dicit, at fabulam novam. Cum Pindaro fecit Homerus Od. I 351: τὴν γὰρ αἰοιδὴν μάλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι, ἥ τις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται, cum Simonide auctor prologi Casinae: qui utuntur vino vetere sapientes putat, et qui lubentier veteres spectant fabulas. Sed quaeritur iam, quam fabulam novam Pindarus hoc loco protulerit; atque equidem ea intellego, quae iam de diluvio narrat (50—53), quae vetera et decantata nobis quidem magis quam aequalibus Pindari videntur; et certe nova sunt, quae a diluvio et Deucalione atque Pyrrha profectus de origine regiae gentis Locrorum (54—56) et splendore populi Locrorum ab Opunte rege resuscitato profert —

- Ζηνὸς τέχνηαι ἀνάπωτιν ἐξαίφνας
 ἄντλον ἐλείν. κείνων δ' ἔσσαν
 χαλκάσπιδες ὑμέτεροι πρόγονοι, 80
 55 ἀρχᾶθεν Ἰαπετιονίδος φύτλας
 κοῦροι κορᾶν καὶ φερτάτων Κρονιδᾶν,
 ἐγγῶριοι βασιλῆες αἰεΐ·
 πρὶν Ὀλύμπιος ἀγεμὼν Στρ. γ'. 85
 θυγάτρ' ἀπὸ γᾶς Ἐπει-
 ῶν Ὀπόεντος ἀναρπάσαις ἔκαλος
 μίχθη Μαιναλῆαισιν ἐν δειραῖς καὶ ἐνεικεν
 60 Λοκρῶ, μὴ καθέλοι νιν αἰὼν πότμον ἐφάσαις 90
 ὄρφανὸν γενεᾶς. ἔχεν δὲ σπέρμα μέγιστον
 ἄλοχος, εὐφρᾶνθη τε Φιδῶν ἥρωος θετὸν υἱόν, 95
 μᾶτρωος δ' ἐκάλεσσε νιν
 ἰσώνυμον ἔμμεν,
 65 ὑπέρφρατον ἄνδρα μορ-φᾶ τε καὶ
 ἔργοισι· πόλιν- δ' ὤπασεν λαόν τε διαιτᾶν. 100
 ἀφίκοντο δὲ Φοι ξένοι Ἄντ. γ'.
 ἔκ τ' Ἄργεος ἔκ τε Θη-
 βᾶν, οἳ δ' Ἀρκάδες, οἳ δὲ καὶ Πισᾶται·

52. ἀνάπωτιν Tricl.: ἀμπωτιν ABCD — 53. κείνων A — ἔσσαν Byz.: ἔσαν ABCD, δὴ ἴσαν Bergk — 55. Ἰαπετιονίδος E: Ἰαπετιονίδος (-ιδεῖς D) ABCD — 56. κορᾶν Byz.: κορᾶν ABCD, κόρων conl. Jurenka — καὶ ABCD: τε Mosch. — φερτάτων codd.: φερτάτων conl. Homan — Κρονιδᾶν codd. et schol.: Λελέγων conl. Hermann opusc. viii 114 — 58. θυγάτρ' AC, τὴν πατῆρ' Tricl. — ἀρχ. A — 60. καθέλοιμι αἰ. lemma in A — 61. ἔσχεν (ἔσχε D) CD — 65. ὑπέρφρατον A — 68. καὶ om. D —

53. κείνων· ab illis oriundi, nimirum a Deucalione et Pyrrha — 55. Ἰαπετιονίδος φύτλας coniungo cum κορᾶν· Iapeti enim filius Prometheus erat (v. Hes. theog. 510), ex quo Deucalionem prognatum esse Apollodorus 1 46 refert, ex hoc ipso, ni fallor, loco profectus — 56. κορᾶν καὶ φερτάτων Κρονιδᾶν· scholiasta plurales pro singularibus usurpatos esse ducit; verum non solum Locrum primum a Iove ex Protogenia, Deucalionis filia, satum esse poeta dicit, sed omnes reges veteres Locrorum a diis et heroinis ex stirpe Iapeti originem traxisse significat, qua in re illud quoque tenendum est, quod Locrae gentes nobiles a matre, non patre nobilitatem originis derivarunt; v. ad P. II 19 — 56. πρὶν refer ad ἐγγῶριοι v. 56 — 57. θυγάτρ'. ei nomen Protogeniae fuisse scholia ad v. 85 tradunt, unde maiorem et minorem Protogeniam Boeckhiius distinxit; at Aristoteles (schol. ad. v. 86 et Plut. quaest. Graec. 15) Cambysae nomen ei indidit — 58. Ἐπειῶν Ὀπόεντος· de Elidis oppido Opunte v. Strab. ix p. 425, Diod. xiv 17, Steph. Byz. s. v. Ὀπόεις. Fabulam hanc cum vetere commercio inter Locros Opuntios et Elidem cohaerere docet Luebbert, De Pindaro Locrorum Opuntiorum amico et patrono p. 11; cf. Prol. cxvi — 63. μᾶτρωος, Opuntis, qui matris pater erat; neque enim fratres matris soli, sed etiam ceteri eius cognati a Pindaro, ut ab Homero, μᾶτρωες appellantur — 67. concursu hospitem ex omnibus regionibus Opuntium confluentium gloriam regis Opuntis similiter poeta illustrat atque Aeaci regis Aeginae N. viii 11 —

- υῖον δ' Ἄκτορος ἐξόχως τίμασεν ἐποίκων 105
 70 Αἰγίνας τε Μεινοίτιον· τοῦ παῖς ἄμ' Ἀτρεΐδαις
 Τεύθραντος πεδίον μολῶν ἔστα σὺν Ἀχιλλεῖ
 μόνος, ὄτ' ἀλκάντας Δαναοὺς τρέψαις ἀλίαισιν 110
 πρύμναις Τήλεφος ἔμβαλεν·
 ὥστ' ἔμφορον δεῖξαι
 75 μαθεῖν Πατρόκλου βια-τὰν νόον.
 ἔξ οὗ Θέτιος-γούνος οὐλίφ νιν ἐν Ἄρχει 115

 παραγορεῖτο μὴ ποτε Ἐπ. γ'.
 σφετέρως ἄτερθε ταξιούσθαι
 δαμασιμβρότου αἰχμᾶς.
 80 εἶην εὐρησιεπῆς ἀναγεῖσθαι 120
 πρόσφορος ἐν Μοισᾶν δίφρω·
 τόλμα δὲ καὶ ἀμφιλαφῆς δύναιμις
 ἔσποιτο. προξενία δ' ἀρετᾶ τ' ἦλθον
 τιμάροσ Ἰσθμίοισι Λαμπρομάχου
 μίτραις, ὄτ' ἀμφοτέροι κράτησαν 125

 85 μίαν ἔργον ἀν' ἀμέραν. Στρ. δ'.
 ἄλλαι δὲ δὺ' ἐν Κορίν-
 θου πύλαις ἐγένοντ' ἔπειτα χάρμαι,
 ταὶ δὲ καὶ Νεμέας Ἐφαρμόστῳ κατὰ κόλπον· 130
 Ἄρχει τ' ἔσχεθε κῦδος ἀνδρῶν, παῖς δ' ἐν Ἀθάναις.

69. *vía Byz.* inutili correctura metrica — 71. *Ἀχιλλεῖ A* — 76. *γούνος con.* Mingarelli: *γόνος codd.*, *γ' ὄζος Bergk*, *βλαστός Hermann* — *οὐλία C¹* — 78. *ἀντι-οὔσθαι con.* Naber — 79. *δαμασιμβρότας B¹* — 80. *εὐρησ. B*: *εὐρεσ. ACD* — 83. *ἔσποιτο· προξενία* (*αἰεὶ ante προξ. minio add. C*) *BCD et schol.*: *ἔσποιτ' αἰεὶ προξ.* (*ξενία lemma*) *A*, unde *ἔσποιτ' αἰεὶ. ξενία Mommsen collato P. x 61. N. vii 65* — *ἦλθον Byz.*: *ἦλοθον ABCD* — 84. *μίτραισιν A* — 86. *ἐγένοντο δ' I* — *χάρμα A* — 87. *τᾶ δε A* —

70. τοῦ παῖς, Patroclus, cuius nomen demum versu 75 nuncupatur; ad hunc autem orationem poeta transtulisse videtur, quod inter heroes Locrorum insigni honore frueretur; praeterea confer quae ad v. 80 adnotavimus — 70 ss. haec sumta sunt ex epico carmine Cypriorum, unde Proclus excerpuit: *Τήλεφος δ' ἐκβοηθεῖ Θέρσανδρῶν τε τὸν Πολυνεῖκος κτείνει καὶ αὐτὸς ὑπὸ Ἀχιλλέως τιτρώσκειται* — 78. *σφετέρως*: hoc pronomen cum ab Homero et scriptoribus prosaicis semper ad plures referatur, a Pindaro et ad singulos (ut hic et O. xiii 61. P. iv 83. I. vi 33. viii 56) et ad plures relatum est.

80. novo prooemio in nova parte carminis poeta utitur, ut O. vi 82. P. i 58. ix 90; transitum autem eximia arte ita sibi paravit, ut in fine mythicae partis par fortium amicorum, Patrocli et Achillis, in initio tertiae carminis partis, qua ad laudes praesentium victorum transit, par strenuorum luctatorum Lampromachi et Epharmosti poneret — 84. *Λαμπρομάχου*: amici et sodalis Epharmosti — *μίτραις*: partem, laneas taenias, pro toto, corona laneis taeniis circumvoluta, posuit — *ἀμφοτέροι*: Lampromachus et Epharmostus, qui si eodem die vicerunt, diversa genera certaminum obierunt — 87. *Νεμέας* . . . *κατὰ κόλπον*; in valle Nemeaea; cf. O. xiv 21 *κόλποισι Πίσας* — 88. *κῦδος ἀνδρῶν, παῖς δέ*·

- οἶον δ' ἐν Μαραθῶνι συλαθεὶς ἀγενεῖων 135
- 90 μένευ ἀγῶνα πρεσβυτέρων ἀμφ' ἀργυρίδεσσιν·
φῶτας δ' ὄξυρεπει δόλφ
ἀπτῶτι δαμάσσαις
διήρχετο κύκλον ὄσ-σα βοᾷ, 140
ῶρατος ἔων - καὶ καλὸς κάλλιστά τε ῥέξαις.
- 95 τὰ δὲ Παρρασίῳ στρατῷ Ἄντ. δ'.
θαυμαστὸς ἔων φάνη
Ζητὸς ἀμφὶ πανάγυριν Λυκαίου,
καὶ ψυχρᾶν ὀπότ' εὐδιανὸν φάρμακον ἀνρᾶν 146
Πελλάνα φέρε· σύνδικος δ' ἀντῷ Ἰολάου
τύμβος εἰναλία τ' Ἐλευσίς ἀγλαταῖσιν. 150
- 100 τὸ δὲ φνᾶ κρᾶτιστον ἄπαν· πολλοὶ δὲ διδασκᾶταις
ἀνθρώπων ἀρεταῖς κλέος
ῶρουσαν ἀρέσθαι. 155
ἄνευ δὲ θεοῦ σεσι-γαμένον
οὐ σκαιότερον - χρῆμ' ἕκαστον. ἐντὶ γὰρ ἄλλαι
- 105 ὀδῶν ὀδοὶ περαιτέραι, Ἐπ. δ'.
μία δ' οὐχ ἄπαντας ἄμμε θρέψει 160
μελέτα· σοφίαι μὲν

89. οἶον: οἶος conii. Jurenka — δ' om. A — 92. ἀπτῶτι ex schol. Bergk — 98. Πελλάνα schol.: πελλάνα ABCD — ἀντῷ ex ἀντοῦ B, Ἰολ. cum digamma pronuntiatum probabile fit collatis P. ix 79, xi 60, I. 1 16 — 99. εἰναλία Z: ἐναλία ABCD, ut P. ii 79, iv 27, 39, 204, xi 40, xii 12, unde ἐναλία Schroeder; cf. Beitr. z. Dial. Pind., Stzb. d. b. Ak. 1891. 52 — 100. τὸ . . . αἰρεῖσθαι Aristid. t. ii p. 35 Dind. — πολὺ (οἱ supra v scripto) A — 102. ἀρέσθαι A: ἀνελέσθαι BCD, αἰρεῖσθαι Aristid. l. 1. — 103. ἄνευ δὲ A et schol.: ἀνευθε δὲ BCD, ἀνευθε Boeckh — 106. ἄμμε codd. dett. et schol.: ἄμε E, ἄμα CD, ἄμα (ἄμε A?), ἀμέρα B, sed ῥα s. l. —

Argis certamen virorum, puerorum autem Athenis sustinuit; medio tempore cum ex imberbi aetate in virilem exisset, Marathone vicit; de omnibus his ludis minoribus cf. Prol. LXXXVIII —

92. δόλφ ἀπτῶτι, dolo non irritato cadente; cf. Plat. de rep. vii 534 c ἀπτῶτι τῷ λόγῳ, inscr. Olymp. 128 ἀπτῆς μονοπαλᾶν τέσσαρα σώμαθ' ἑλῶν, Phlegon fr. 12 πάλην ἀπτωτος — 95. Παρρασίῳ στρατῷ: schol.: τουτέστιν ἐν τῷ δήμῳ τῆς Ἀρκαδίας· Παρρασία γὰρ μέρος τῆς Ἀρκαδίας, ἐνθα τελεῖται Λυκίῳ Διὸς ἀγῶν — 97. φάρμακον ἀνρᾶν, vestem; Hom. Od. xiv 529 ἀμφὶ δὲ χλαῖναν ἕσσας ἀλεξάνεμον μάλα πυκνήν, Hippon. fr. 19 χλαῖναν δασεῖαν ἐν χειμῶνι φάρμακον φίγιος — 98. Ἰολάου τύμβος: de Iolais sive Heracleis ludis Thebis apud sepulcrum Iolai actis v. Prol. xci — 99. ἀντῷ . . . ἀγλαταῖσιν: de duplici dativo confer O. vii 83 ὄν σφι Ζεὺς γένει ὤπασεν — 100. διδασκᾶταις ἀρεταῖς: cum contemptu dictum, quod ingenitae virtutes praecellunt; verba ipsa commentent Socraticae quaestionis εἰ διδασκῶν ἀρετή: cf. Jebb Journ. of Hell. stud. iii 154. 162 — 103. quod in omni genere studiorum invita Minerva suscipitur, id si siletur non deterius est i. e. non pluris aestimatur, si laudare coneris quam si silentio premas — 104. respicit versus Hom. N. 730 ἄλλω μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα, | ἄλλω δ' ἐν στήθεσσι τιθεὶ νόον εὐρύπκα Ζεὺς — 107. σοφίαι

αἰπεινὰ· τοῦτο δὲ προσφέρων ἕθλον,
 ὄρθιον ὤρουσαι θαρσέων,
 110 τόνδ' ἀνέρα δαιμονίᾳ γεγάμεν
 εὔχειρα, δεξιόγυιον, ὄρωντ' ἄλκάν,
 Αἴαν τέον τ' ἐν δαιτὶ Φιλιάδα
 νικῶν ἐπεστεφάνωσε βωμόν. 165

108. τοῦτον C — 109. ὤρουσαι B²CD, ὠρουσαι B sed videtur ω ex α factum esse, ὄρουσαι A; ὄρθι' ἀύσαι θαρσείω coni. Wilamowitz — 112. Αἴαν τέον τε coni. Hermannus: Αἰάντειόν τ' ἐν codd., Αἰαντίω 'ν δς in proecdosi conieceram — Ἰλιάδα BC¹ et schol.: Οἰλιάδα AD, Ἰολιάδου vel διλιάδου C², δς Ἰλιάδα coni. Boeckh.

μὲν αἰπεινὰ· perfecta sapientia cuiusque generis in alto posita est, ut difficile sit ad fastigium eius ascendere; cf. I. v 45 τετείχισται πόργος ὑψηλαῖς ἀρεταῖς ἀναβαίνειν — 108. τοῦτο . . . ἕθλον· τὸ ἀπὸ τῆς σοφίας scholiasta interpretatur: poeticae sapientiae contentionem contentioni virium in certamine luctationis probatae addens praeconis instar proclama — 112. Hermanni emendationem recipendam duxi; pronomen enim relativum δς, quod antea Schmidio duce inserueram, scholiastae auctoritate parum defenditur et aliquid languidi habet; quamquam sententia eadem manet, sive pronomen δς addideris sive non addideris. Interpretor autem verba emendata cum Heynio de solemnibus sacris, quae victor (νικῶν) redux, cum coronam in ara Aiacis deponeret, fecit, non de victoria ab Epharmosto in Aeanteis ludis reportata. Aeantea enim ista a scholiastis ex hoc loco ipso ficta esse videntur neque quidquam fidei nanciscuntur ex titulis CIG. 108 et 1431, utpote qui ad Αἰάντεια Salaminia in honorem Aiacis Telamonii acta referendi sint. Nihil vero causae fuit, cur hanc victoriam poeta singulariter hoc loco laudaret, non supra una cum reliquis victoriis — Ἰλιάδα vel potius Φιλιάδα prisca forma nominis erat, analogia nominum Ἰολκός et Ἰλας stabilita; genitivus autem pronomini possessivo adiunctus est ut in Homericis Νεστορέη παρὰ νῆϊ Πυλογενέος βασιλῆος (B 54), Γοργεῖη κεφαλὴ δεινοῖο πελώρου (E 741), nisi Ἰλιάδα aequae atque Αἴαν pro vocativo accipere mavis — ἐπεστεφάνωσε· arae coronae lapideae coronam victoriam ex foliis plexam adiecit.

idem tempus factis cognatas res tractare et similibus locutionibus uti in libello, Zur Chronologie Pindarischer Siegesgesänge, p. 42 ss., probavimus et infra carmina P. ix et I. iii comparantes evincemus. Brevibus igitur intervallis interiectis poetam primum ludos Olympicos ab Hercule institutos (O. x), deinde agrum Olympicum ab Hercule oleastro Hyperboreo consitum (O. iii), ad postremum Oenomai et Pelopis certamen ludis Olympicis praeivium (O. i) carminibus illustrasse duco. Hoc autem nostrum carmen, quod ab exsuperantia iuvenili et ieiunitate senescentis artis aequo intervallo abest, Thebis a poeta missum esse ex versu 85 apparet.

In proemio poeta se tamquam ex oblivione ac veterno excitat, ut carmen diu promissum tandem aliquando cum foenore mittat (1—12) urbemque Locrorum et Agesidamum victorem una cum alipta lolao laudibus ornet (13—23). In principali parte carminis (24—77), cum fabula tam longum carmen carere non posset, neque domesticae res Locrorum Epizephyriorum fabulam suppeditarent, Olympicos ludos, in quibus Agesidamus palmam multo cum labore meruerat, ab Hercule conditos esse narrat. Atque primum ludos ex praeda, qua ille Augea, impio rege Pisarum, devicto potitus esset, institutos esse refert (24—59). Exin, quoniam primis illis ludis in singulis certaminum generibus praemia tulerint, et quae sollemnitates certamina sub vesperum secutae sint, facete exponit (60—77). Inde in extrema parte carminis cum ad res praesentes rediisset, semet ipsum et chorum ut epinicio carmine ad normam priscorum illorum ludorum composito primum Iovis numen praedicaret cohortatus versibus sero missis, sed tamen grate supervenientibus civitatem Locrorum florentissimam et puerum victorem pulcherrimum laudat (78—105).

Fabula quae hoc carmine et tertio Olympico carmine de Hercule Dorico conditore ludorum Olympicorum exposita est, magnopere ab ea discrepat, quam sacerdotes Elei de Idaeo Hercule auctore Olympicorum narrabant (v. Paus. viii 7, 6. Strab. viii p. 355. Diodor. iii 74, 4. v 64, 6). Videtur autem Pindarus veterem famam immutasse, ut gloriam antistitis Doricae stirpis amplificaret et memoriam Dorum in agrum Pisanum invadentium cum institutione ludorum Olympicorum coniungeret. Hinc illud quoque explicatur, quod Augeae et Molionidarum causas miscuit et varias incursiones ex diversis regionibus in Elidem ab Hercule factas in famam unius splendidae expeditionis conflavit; v. Luebbert, De Pind. carm. Olymp. x, Kiliae 1881, Originum Eliacarum capita selecta, Meletemata de Pindari carminum quibus Olympiae origines canit fontibus, Bonnae 1882, Wilamowitz, Eur. Herakl. i 271.

De metris.

Carminis huius numeri sunt paeonici, dactylicis et logaoedicis et epitritis ita mixti, ut et colometria et pedum divisio incertissimae sint. Iam veteres metricos quomodo cola huius carminis dividenda essent dubitasse, scholia ad v. 24 testantur; sed plane futiles istorum rationes fuisse cum colometria codicum tum inepta explicatio scholiastae metrici arguunt. Maxime autem offensioni sunt epitriti pedes iuxta ditrochaeos puros et paeones positi, siquidem huius societatis alia exempla novi nulla. Neque num recte versibus str. 4. ep. 1. 2 iambicam basim, versibus ep. 3. 4. 5.

- ἐμὸν καταίσχυνε βαθὺ χρέος. 10
 ὄμως δὲ λῦσαι δυνατὸς ὄξει-
 αν ἐπιμομφάν τόκος ὄμαρτ-
 ξων· νῦν ψᾶφρον ἐλισσομένην
 10 ὄπα κῦμα κατακλύσσει φέον, 15
 ὄπα τε κοινὸν λόγον
 φίλαν τίσομεν ἐς χάριν.

 νέμει γὰρ Ἀτρέκεια πόλιν Ἐπ. α΄.
 Λοκρῶν Ζεφυρίων,
 μέλει τέ σφισι Καλλιόπα
 15 καὶ χάλκεος Ἄρης· τράπε δὲ Κύν-
 νεια μάχα καὶ ὑπέρβιον 20

8. καταίσχυνε Boeckh: καταισχόνει ABCD, κατήσχυνε Byz. — βαρὺν A¹ — 9. ξει μομφάν coni. Grumme — τόκος ὄμαρτέων scripsi: τόκος θνατῶν ABD et schol., γε τόκος θνατῶν C, ὁ τόκος ἀνδρῶν Byz., τόκος ὄπαδέων Mommsen, τόκος ὄνατῶρ Hermann, τόκος ὁ ναυτῶν Bergk, τόκος ὄρατ' ὄν Schneidewin, τόκος ὄθρῶμεν Wiskemann — 13. ἄ τραχέια πόλις v. l. schol. — πόλιν A¹ BCD: πόλις A¹ — 14. μέλει A: μέλλει BCD — σφι A — 15. Κύννεια Her-

proprium est hominis remorantis — 8. καταίσχυνε· grave et turpe debitum meum frustrando mora reddidit; cf. Plat. symp. p. 183. πολλοὺς λόγους καὶ ὄποσχέσεις καταισχόνας — 9. τόκος· veteres grammatici carmen O. xi intellexerunt, tamquam foenus capiti (O. x) additum; quae interpretatio ferri nequit, si Boeckhium secutus carmen illud Olympiae post ipsam victoriam cantatum esse statuas; sed si meam sententiam ad O. xi prolatam probaveris, bene poetam dicentem facies, crimen remorae se abluere non tam longo carmine, quod una cum capite foenus solvat, quam duobus carminibus, quorum unum (O. x) capitis, alterum (O. xi) foenoris vice fungatur — 10. ὄπα, quod pro ὄπως vel ὄως etiam v. 16 poeta posuit, est exhortantis, copiam autem orationis undae fluvii lapillis litoris volutatos haurienti et auferenti comparat, paratactica structura orationis usus — 11. κοινὸν λόγον· rationem inter Agesidamum et Pindarum contractam post Kayserum Meinélius (progr. Campoduni 1890 p. 26) interpretatur, quae quidem interpretatio vi cognati vocabuli συνθηκῶν commendatur et verbo coniuncto τίσομεν optime convenit, quamquam similis locutio ξυνὸς λόγος O. vii 21 causam communem et orationem ad omnem populum pertinentem significat — 13. Ἀτρέκεια· respicit sincera iudicia Locrorum et rem publicam legibus Zaleuci optime temperatam; cf. Plat. Tim. 20 a — 15. τράπε δὲ Κύννεια μάχα· non Ps. Hesiodum in Scuto Herculis pugnam Herculis cum Cycno, Martis filio, in luco Apollinis Pagasaeo narrantem Pindarus sequitur, sed Stesichorum, poetam Locris oriundum, quem in carmine aliquo narrasse scholiasta testatur, primum Herculem Cycno cecidisse et fugisse. Sed quorsum haec? scholiasta respondit: τοιγάρτοι διὰ τὸ καὶ τὸν Ἀησιδαμον ἀπολήγοντα ἦδη ὑπὸ Ἰολάου ἀλείπτου ἀνερωσθῆναι, εἰκότως ταῦτα ἐπηγάγετο. Atque Agesidamum non primo impetu adversarium pugilem deiecit, sed multo cum sudore palmam aegre tulisse sequentes versus perspicue indicant. Nihilo tamen secius temere ficta ista a grammaticis videntur. Namque aliptae quominus discipulis suis laborantibus subvenirent, legibus severis prohibiti erant (v. Io. Chrysost. ap. Migne iv 2 p. 386 et 387). Quo cum accedat, quod χάλκεος Ἄρης ad ludos, quibus ab aeneis armis abstinebant, parum pertinet, Tafelio, Dilucid. Pind. p. 391, adstipulor, qui illa verba ad bellum ab Anaxilao, tyranno Rhegii, Locris illatum, quod fortiter illi primum propulsasset (cf. P. ii 19), referenda esse iudicavit. Sic igitur sententiam procedere sentio: Locri

- Ἡρακλέα. πύκτας δ' ἐν Ὀλυμπιάδι νικῶν
 Ἴλα φερέτω χάριν
 Ἀγησίδαμος, ὡς
 Ἀχιλεὶ Πάτροκλος·
 20 θήξαις δέ κε φύντ' ἀρετᾶ ποτὶ
 πελώριον δομάσαι
 κλέος ἀνὴρ θεοῦ σὺν παλάμα. 25
- ἄκρον δ' ἔλαβον χάσμα παῦροι τινες, Στρ β'.
 ἔργων πρὸ πάντων βιώτῳ φάος.
 ἀγῶνα δ' ἐξαίρετον ἀεῖσαι
 θέμιτες ὤρσαν Διός, ὃν ἀρ-
 χαιῶ σάματι παρ Πέλοπος 30
 25 βωμῶν ἐξάριθμον ἐκτίσσατο,
 ἐπεὶ Ποσειδάνιον
 πέφνε Κτέατον ἀμύμονα

mann: *Κωνεῖα Byz.*, *κωνεῖα ABCD* — 16. *ὀλυμπιάδι νικῶν D*: *ὀλυμπία νικῶν B' C*, *ὀλυμπιονικῶν A* — 17. *Ἴλα BD*: *ἰόλα AC* — 19. *Ἀχιλλεὶ CD* — 20. *θήξ.* *ABCD*: *θάξ.* Ahrens Dial. gr. II 140 — *κε BD*: *καὶ AC* — *φύντ' ABD*: *φῶτ' C* — *ποτὶ A* — 21. *παλάμαις AC* — 22. *τινὲς παῦροι D* — 23. *ἔργων πρὸ πάντων codd.*: *ἐτέων προπάντων schol.?* — *βιώτῳ (ou supra) C* — 24. *ἐξήριτον ex schol. (?)* elicuit Hermann — 25. *βωμῶν A et schol.*: *βωμῶν C*, *βωμῶν BD*; *τὰ προῶθ' coni.* Rauchenstein, ipse *πόνων tentavi* — *ἐκτίσατο A et schol.*: *ἐκτίσαθ' Ἡρακλέης C*, *Ἡρακλέης ἐκτίσ.* *BD*, *βίη Ἡρακλέος ἐκτίσ.* (*βωμῶν ἐξάριθμον omissis*) *Byz.* — 26. *ποσειδάνειον B* —

et musica arte excellunt et aeneo Marte, quod nuper comprobant Anaxilaum tyrannum potentissimum, ut Cynus olim ingentem Herculem, armis reicientes; ad fortitudinem natus nunc etiam Agesidamus (v. 20) insuper disciplina aliptae optime institutus est; merito igitur et ipse praemium meruit et debitam gratiam aliptae suo Pae sive Iolao referet — 16. *νικῶν* proprie eum, qui victor est, significat, unde vis participii praesentis *νικῶντος* non longe distat a vi aoristi *νικήσαντος*, cf. O. IX 112. XIII 20. N. VII 75. I. VII 7 — 19. *Ἀχιλεὶ Πάτροκλος*. Hom. II. XVI 39 ss. poeta respicit, quo loco Achilles, cum Patroclum Achaeis auxilio mitteret, aciem instruit et ad rem fortitèr gerendam adhortatur — 22. Agesidamum, qui aegre neque sine vulneribus vicisse videtur, eo consolatur, quod sine labore pauci victoriae gaudium adipiscantur, quo omnes antea exantlatos labores recompensante pulcherrimum vitae decus paretur; cf. O. I 100 — 20. *θήξαις*. acuens, unde I. VI 73 aliptam *Ναξίαν ἀπόναν* dixit; cf. Xenoph. Cyr. I 2, 10. 6, 41.

24 ss. originem ludorum Olympicorum refert — 24. *θέμιτες Διός*, instituta et leges Iovis, quibus certamina ludorum Olympicorum et praeconia victorum constituta erant — *σάματι παρ Πέλοπος*. cf. O. I 98. Recentiores scriptores, ut Paus. v 13, 2, Herculem a Pelope quarto propagationis gradu descendere fabulabantur — 25. *βωμῶν ἐξάριθμον*. de sex aris Olympiae vide ad O. III 19. Sed cum *βωμῶν* metrico vitio laboret et arae nihil ad certamen (*ἀγῶνα*) attineant, *βωμῶν* ex *πόνων* corruptum esse duco, ut quae infra sex genera certaminum, cursu lucta pugilatu quadrigis iaculo disco, referuntur, iam hoc loco significantur. Duritiei autem vitio oratio laborat, quod subiectum verbi *ἐκτίσσατο* demum v. 30 positum est; cf. O. IX 70 — 26 ss. Hercules cum Augeae, regi Elidis, propter mercedem pro stabulo purgato negatam bellum intulisset, primum ab Molionidis Cteato et Euryto, qui exercitui eius insidias struxerant, cladem accepit, deinde

- πέφνε δ' Εὔρυτον, ὡς Ἀυγέαν λάτριον Ἄντ. β'.
 ἀέκονθ' ἐκὼν μισθὸν ὑπέρβιον 35
- 30 πρᾶσσοιτο· λόχμαισι δὲ δοκεύσαις
 ὑπὸ Κλεωνᾶν δάμασε καὶ
 κείνους Ἡρακλῆς ἐφ' ὄδῳ,
 ὅτι πρόσθε ποτὲ Τιρύνθιον
 ἔπερσαν αὐτῷ στρατὸν 40
 μυχοῖς ἤμενοι Ἄλιδος
- Μολίονες ὑπερφίαλοι. Ἐπ. β'.
 καὶ μὰν ξυναπάτας
- 35 Ἐπειῶν βασιλεὺς ὕπιθεν
 οὐ πολλὸν ἶδε πατρίδα πολυ-
 κτέανον ὑπὸ στερεῷ πυρὶ 45
 πλαγαῖς τε σιδάρου βαθὺν εἰς ὄχετον ἄτας
 ἴζοισαν ἐὰν πόλιν.
 νεῖκος δὲ κρεσσόνων
- 40 ἀποθέσθ' ἄπορον.
 καὶ κείνος ἀβουλία ὕστατος
 ἀλώσιος ἀντάσαις
 θάνατον αἰπὸν οὐκ ἐξέφυγεν. 50

28. ὦστ' A — 29. ἀέκων θ' C¹ — 30. κἀκείνους codd. — 33. ἤμενοι Heyne: ἤμενον (ἔμεν B) ABCD et schol. — 34. μολίωνες A — ξειναπ. AC — 35. βασιλεὺς ἐπειῶν BD — 36. ἶδε Byz.: εἶδε ABCD — 41. ἀβουλία Tricl.: ἀβουλίας ABCD — 42. ἀντάσαις Boeckh: ἀντιάσας ABCD —

novum bellum molitus Molionidas istos, cum ad Isthmum per inducias profiscerentur, prope Cleonas oppressit et Augeam ipsum, praesidio fortissimum fratrum orbatum, fudit et occidit. Rem fuse narrant Paus. v 25. Diod. iv 33. Apollod. ii 5, 5, Hesiodi vestigia ut videtur secuti. Eorum ex fonte ea quoque petita videntur, quae schol. ad v. 31 adnotat: πολλοὺς συστρατεῖσαντας αὐτῷ ἀπέκτειναν· οἱ δὲ ἀποθανόντες ἐν τῇ μάχῃ εἰσὶν οὗτοι· Τελαμών, Χαλκιάδων καὶ Ἰφικλῆς, ὁ πρεσβύτατος αὐτοῦ ἀδελφός. — 29. ὑπέρβιον, superbum; iungo hoc epitheton cum Ἀυγέαν, non cum μισθόν· sic v. 34 Moliones, socios Augeae, ὑπερφίαλος dicit — 30. ὑπὸ Κλεωνᾶν· oppidum enim in colle situm erat, ut testatur Strabo vii p. 377 — καὶ· Molionidae insidiis, quibus Hercules exercitum ante superaverant, et ipsi ab Hercule superati esse dicuntur — 34. Μολίονες a matre Moliona dicti sunt, Ἀκτορίωνε (Il. 24, 638) iidem a patre Actore; ii socii Augeae regis fuisse iam ab Homero A 709 feruntur — 35. Ἐπειῶν· veterum incolarum Elidis, ut Homerus B 619. A 671. 688 tradit, quamquam postea Epeos tamquam septentrionalis Elidis incolae ab Eleis distinctos esse Hecataeus testatur ap. Strab. vii p. 341 — πατρίδα· nomen patriae urbis Φύκτειον (Φύτειον corr. Luebbert) fuisse adnotat scholiasta, ad versus Hesiodi provocans — 38. ἐὰν πόλιν, cum supra iam πατρίδα dixisset, denuo addidit ad cladis tristitiam augendam — 41. ὕστατος scholia cum ἀλώσιος iungunt, ut post urbem captam mortem occubuisse dicatur; quod cum contra grammaticam peccet et verbum ἀντάσαις obiecto carere nequeat, rectius Augeam ultimum, postquam eius socii iam interierunt, occidisse interpretaberis — 42. θάνατον αἰπὸν ad exemplar Homericum αἰπὸν ὄλεθρον.

- ὁ δ' ἄρ' ἐν Πίσσῃ ἔλσαις ὄλον τε στρατὸν Στρ. γ'.
 λαίαν τε πᾶσαν Λιδὸς ἄλκιμος
- 45 νιδὸς σταθμᾶτο ζάθεον ἄλσος
 πατρὶ μερίστω. περὶ δὲ πά-
 ξαις Ἄλτιν μὲν ὄγ' ἐν καθαροῦ 55
 διέκρινε, τὸ δὲ κύκλω πέδον
 ἔθηκε δόρπου λύσιν,
 τιμάσαις πόρον Ἄλφεοῦ
- μετὰ δώδεκ' ἀνάκτων θεῶν· καὶ πάγον Ἄντ. γ'.
 50 Κρόνου προσεφθέρξατο· πρόσθε γὰρ 60
 νόνημος, ἄς Οἰνόμαος ἄρχε,
 βρέχετο πολλᾶ νιφάδι. ταύ-
 τα δ' ἐν πρωτογόνῳ τελετᾶ
 παρέσταν μὲν ἄρα Μοῖραι σχεδὸν
 ὃ τ' ἐξελέγχων μόνος 65
 ἀλάθειαν ἐτήτυμον
- 55 Χρόνος. τὸ δὲ σαφανὲς ἰῶν Ἐπ. γ'.
 πόρσω κατέφρασεν,
 ὅπα τὰν πολέμοιο δόσιν

43. ἄρ': ἄν A — πίσσα C — ἔλσαις A — τε om. C — 45. Ἄλτιν v. l. schol. — 46. πέδον ἔθηκε Tricl.: δάπεδον θήκε ABCD — 48. τιμάσαις: ἀγάλλων coni. Hermann; cf. v. 90 — 49. δώδεκα δ' D — ἀνάκτων: ἀθανάτων C — 51. νόνημος Byz.: νόνημος CD, νόνημον AB — τελετᾶ C et lemma in A — 53. τ': δ' et deinde χρόνος τόδε coni. Hartung et probavit Leop. Schmidt, Leb. Pind. p. 109 — 55. τὸ δ' ἐς ἀφανὲς CD — 56. πολέμοιο ex corr. A, πολέμοιος A^{ac}? —

43 ss. primos ludos Olympicos ab Hercule factos exponit — 45 ss. sacrum locum, quem Hercules Iovi dimetiebatur (σταθμᾶτο, cf. τέμενος), quod arboribus olim consitus erat, ἄλσος poeta dixit; eius duas partes distinxit, Ἄλτιν, quae proprie Iovis deorumque sacra palis a cetera regione discreta erat, et deversoria circumiacentia, quae tabernaculis et hospitibus homines epulantes et dormientes recipiebant. Hae duae partes in planitie ad ripam Alpei sitae erant, unde eas dimensus Hercules, cum sacra faceret, Alpheum honore affecisse dicitur (v. 48); iis opponitur collis Cronius, qui Saturni, patris Iovis, sacer erat — 49. μετὰ δώδεκ' ἀνάκτων θεῶν· quorum unus Alpheus erat; vide O. v 5 — 51. ἄς Doricum pro ἔως — βρέχετο πολλᾶ νιφάδι· audaci metaphora locum antea neglectum nive obrutum dicit; his autem verbis mendacia Eleorum sacerdotum, qui Saturni templum iam aureo aevo conditum esse fabulabantur, a Pindaro impugnari acute monuit Luebbert, De Pind. carm. O x p. 9 — 52. ut hominum partui (v. O. vi 42), sic sacrorum origini Parcae adstant, futuram sortem cursumque felicem augurantes — 53. in proverbium abiit hic locus, unde Xenoph. Hell. iii 3, 2: *συνμαρτύρησε ταῦτα αὐτῷ καὶ ὁ ἀληθέστατος λεγόμενος χρόνος*. Tempus autem et famam haec tradidisse poeta dixit, ut in litterarum monumentis nihil tale exstare significaret — 55. τὸ δὲ quid sit, futuram sortem cursumque felicem explicatur, σαφανὲς autem ad praedicatum κατέφρασεν trahendum est: illud autem, quod ludos instituit, tempus progrediens in clara luce posuit.

- ἀκρόθινα διελὼν ἔθνε καὶ
 πενταετηρίδ' ὅπως ἄρα 70
 ἔστασεν ἑορτᾶν σὺν Ὀλυμπιάδι πρῶτα
 νικαφορῖαισί τε.
 60 τίς δὴ ποταίνιον
 ἔλαχε στέφανον
 χεῖρεσσι, ποσὶν τε καὶ ἄρματι,
 ἀγώνιον ἐν δόξῃ
 θήμενος εὐχος, ἔργῳ καθελῶν; 75
- στάδιον μὲν ἀρίστευσεν, εὐθὺν τόνου Στρ. δ'.
 65 ποσὶ τρέχων παῖς ὁ Λικυμνίου
 Οἰωνός· ἵκεν δὲ Μιδέαθεν
 στρατὸν ἐλαύνων· ὁ δὲ πάλᾳ
 κυδαίων Ἐχεμος Τεγέαν· 80
 Δόρυκλος δ' ἔφερε πύγμας τέλος
 Τίρυνθα ναίων πόλιν·
 ἀν' ἵπποισι δὲ τέτρασιν
- 70 ἀπὸ Μαντινέας Σᾶμος ὠλιροθίου· Ἄντ. δ'.
 ἄκοντι Φράστωρ δ' ἔλασε σκοπόν· 85

57. ἀκρόθινα D — 58. πρῶτα BD — 62. ἄρματι ACD: ἄρμασιν B — 63. ἐνδόξαν D (an ex corr.) — 64. σταδίου coni. Hermann — εὐθὺν τόνου (εὐθὺν πόνου Hermann) coni. Thiersch: εὐθύτονον ABCD, εὐθύδρομον coni. Schmid — 65. ποσὶ AB: ποσὶ CD — 67. δὲ φέρε ἀπὸ πυγμᾶς B — 69. ἀνίπτοισι καὶ τετρ. (ἐν supra ἀν) A — 70. Σᾶμος ὠλιροθίου Boeckh: Σᾶμος ὁ Ἀλιροθίου v. l. schol., σᾶμ' ἄλιροθίου (-ίους A^{so} et lemma in A) ABCD — 71. ἄκοντι Φράστωρ δ' Tricl.: ἄκοντι δὲ Φράστωρ ABCD —

57. ἀκρόθινα διελὼν primitias alias alii deo dispertiens operabatur — 58. Ὀλυμπιάδι πρῶτα idem quod νικαφορῖαισι significat, ut altero nomine prius explicetur, qua simili ratione poeta usus est O. i 39. vi 43. N. viii 46. I viii 1. Ἀπτε autem feriarum duas partes, sacra et ludos, distinguit; v. Prol. lxxiv — 60. ποταίνιον στέφανον recentem coronam — 63. ἐν δόξῃ θήμενος: primum victoriae famam tamquam gloriosam (ἐνδοξον) animo proponens, deinde facto consequens — 64 ss. In catalogo victorum a Pindaro Pausanias v 8, 4 et Hyginus fab. 273 differunt, quod Herculem ipsum pancratii et luctae certamina subeuntem faciunt. Nomina Νικέας et Φράστωρος a poeta ficta esse ex etymologia nominum ipsa apparet — 64. εὐθὺν τόνου rectum et simplicem cursum significat; cursus enim duplex (διανλος) multo post institutus est; v. Proleg. lxxi — 66. ὁ δὲ πάλᾳ sc. ἀριστεύων Ἐχεμος ἦν κυδαίων Τεγέαν, quae civitas una cum nomine victoris renuntiata est — 70. Σᾶμος: schol.: Σῆμον δὲ τινα νῦν νενικημένοι ἄρματι, ὡς φησι Δίφιλος ὁ τὴν Θησηίδα ποιήσας ἐν τινι ἱαμβείῳ οὕτως: τρέψας δὲ πόλους, ὡς ὁ Μαντινέας Σῆμος, | ὃς πρῶτος ἄρματ' ἤλασεν παρ' Ἀλφειῷ — 71. ἔλασε: rectius simili in re Homerum ἔβαλε scripsisse adnotat Lehrs, De Arist. stud. Hom. p. 66. Hoc autem loco iaculatori certum finem ferendum esse poetam putasse apparet et ex nomine Φράστωρος a scopo designando dicto et ex eo, quod iaculatoris ars longo iactui disci opposita est, quamquam aliter de hac re poeta P. i 43 cogitasse videtur —

μᾶκος δὲ Νικεὺς ἔδικε, πέτρῳ
 χέρα κυκλώσαις, ὑπὲρ ἅπαν-
 των, καὶ συμμαχία θόρυβον
 παραΐθυξε μέγαν. ἐν δ' ἔσπερον 90
 ἔφλεξεν εὐώπιδος
 75 σελάνας ἐρατὸν φάος.

ἀεΐδετο δὲ πᾶν τέμενος Ἐπ. δ'.
 τερπναῖσι θαλίαις
 τὸν ἐγκώμιον ἀμφὶ τρόπον.
 ἀρχαῖς δὲ προτέραις ἐπόμενοι
 καὶ νυν ἐπωνυμίαν χάριν 95
 νίκας ἀγερώχου κελαδησόμεθα βροντὰν
 80 καὶ πυρπάλαμον βέλος
 ὀρσικτύπου Διός,
 ἐν ἅπαντι κράτει
 αἰθῶνα κεραυνὸν ἀραρότα.
 χλιδῶσα δὲ μολπὰ πρὸς
 κάλαμον ἀντιάζει μελέων, 100

85 τὰ παρ' εὐκλεί Δίῳκα χρόνῳ μὲν φάνεν' Στ. ε'.

72. νικεὺς (δὲ om.) A: δ' ἐνικεὺς BCD et schol. — ὑπὲρ ἅπαντας Byz. ex correctura grammatica; at v. I. π 36 — συμμαχία BCD: συμμαχία A, utrumque schol. — 73. παρεΐθηξε AB — ἄν δ' Hartung — 76. ἀεΐδε δὲ τὸ πᾶν conii. Grashoff — θαλίαισι C — 80. πυρπάλαμον C — 84. ἀντιάζει C — 85. εὐκλεί Byz.: εὐκλειετ ABCD —

72. πέτρῳ cf. I. i 25 λιθίνους δίσκους, Hom. Od. φ 190 βόμβησεν δὲ λίθος, Paus. π 29, 9; priusquam enim aenei disci fabricarentur, lapideos discos etiam Olympiae in usu fuisse, discus Bybonis docet nuper inter rudera Olympica repertus, de quo v. Bötticher, Olympia p. 108 — κυκλώσαις: manu in orbem curvata discum prehensens; cf. Hom. Od. φ 189 — 74 sq. plenilunii tempore Olympia agebantur; cf. O. iii 20 — 76. ἀεΐδετο, cantu perstrepebat, ut Eur. Iph. Taur. 367 ἀόλειται πᾶν μέλαθρον — 77. ἐγκώμιον ἀμφὶ τρόπον: cantum laetum a turba comissantium et epulantium editum significat, contrarium non minus threnorum tristitiae quam hymnorum gravitati a singulis cantoribus stantibus cantandorum.

78. ad res praesentes poeta redit — νυν, nunc, quamvis syllaba brevis sit, cf. O. vii 13. N. i 13. vi 10 — ἐπωνυμίαν χάριν νίκας appositionis praedicativae partes, βροντὰν καὶ βέλος obiecti partes obtinent: in gloriosae victoriae gratiam, quae a victoria nomen ἐπινίκιον duxit, canamus tonitrum et fulgur Iovis Olympici — 80. πυρπάλαμον: ignita manu vibratum; vide ad O. ix 6; in nummis Locrorum Epizephyriorum fulmen positum fuisse apposite adnotat Boeckhiius — 82. ἐν ἅπαντι κράτει: omni genere roboris firmatum; Lobeck, Pathol. 268 comparat κάλλει ἀρηρώς, ἀπηρησίην ἀρηρώς — 84. πρὸς κάλαμον, paulo post v. 93 ἀδυπηὴς τε λύρα γλυκὺς τ' ἀλόγος: similiter modo instrumentum musicum utrumque, modo unum tantum commemoratur N. iii 12. 79; v. Proleg. xcvi — 84 sq. μολπὰ . . . μελέων: cantus modorum carminis tibiis miscabitur — 85 ss. carmen diu retardatum et sero missum cum filio diu expectato et tandem aliquando nato facete poeta ita comparat, ut utrumque, quamvis sero

86. ἀλλ' ὅτε παῖς ἐξ ἀλόχου πατρὶ
 ποθεινὸς ἴκοντι νεότατος
 τὸ πάλιν ἤδη, μάλα δέ Φοι
 θερμαίνει φιλότατι νόον· 105
 ἐπεὶ πλοῦτος ὁ λαχὼν ποιμένα
 ἐπακτὸν ἀλλότριον
 90 θνάσκοντι στυγερῶτατος·
- καὶ ὅταν καλὰ φέρξαις ἀοιδᾶς ἄτερ, 'Αντ. ε'.
 'Αγησίδαμ', εἰς 'Αἶδα σταθμὸν 110
 ἀνὴρ ἴκηται, κενεὰ πνεύσαις
 ἔπορε μόχθῳ βραχὺ τι τερο-
 νόν. τιν δ' ἀδυεπῆς τε λύρα
 γλυκὺς τ' αὐλὸς ἀναπάσσει χάριν.
 95 τρέφοντι δ' εὐρὸν κλέος 115
 κόραι Περίδες Διός.
- ἐγὼ δὲ συνεφαπτόμενος 'Ἐπ. ε'.
 σπουδᾶ κλυτὸν ἔθνος
 Λοκρῶν ἀμφέπεσον, μέλιτι
 εὐάνορα πόλιν καταβρέχων·
 παῖδ' ἔρατὸν δ' 'Αρχεστράτου 120
 100 αἴνησα, τὸν εἶδον κρατέοντα χερὸς ἀλκᾶ
 βωμὸν παρ' 'Ολύμπιον
 κείνον κατὰ χρόνον,

86. ὅστε codd., ὡτε Boeckh, quae Dorica forma servata est N. vi 31. vii 62.
 93. I. iii 36 — 87. νεότατος A^a et lemma in C: νεότατι A¹BCD — τὸ πάλιν Tricl.:
 τοῦμπαλιν ABD, δ' ἐμπαλιν C — δέ οἱ Boeckh: δέ τοι ABCD; οἱ etiam scholia
 legisse videntur — 90. θανόντι coni. Hermann; cf. v. 48 — 91. καλὰ Byz.:
 καλὰ μὲν ABCD — 93. ἔπορε· ἔλαβε coni. Herwerden — βραδὸν v. l. schol. A
 — 94. ἀναπάσσει AC²D² — 97. ἐγὼ τε C — 98. ἀμφίεπον susp. Bergk
 probabiliter — 99. ἔρατὸν 'Αρχ. ABCD, δ' add. Mosch. — 100. αἰνήσας A —

veniat, tamen gratum venire dicat — 85. παρὰ Δίρα, Thebis — 87. ἴκοντι
 νεότατος τὸ πάλιν ἤδη· qui iam venit ad aetatem iuventuti contrariam i. e.
 senectutem; verba enim eundi Homericō et Arico usu a poetis cum accusativo
 finis, quo quis tendit, coniunguntur; cf. O. vi 64. ix 71. P. iv 59. 134. 266. v 62.
 vii 55. ix 51. N. vii 19. x 36. I. iii 70. vii 18. Comparationis autem vis in eo inest,
 quod et puer sero natus gratus supervenit et epiniciū carmen diu retardatum;
 putidum enim est putare Hagesidamum interim senem factum esse; immo
 quia patri Archestrato seni iam facto Agesidamus natus erat gratissimus heres
 patrimonii, poeta, ut hanc partem comparationis fusiū exornaret, commotus
 esse videtur — 93. ἔπορε· si recte se habet neque ἔλαβε cum Herwerdeno re-
 ponendum est, significat: peperit labori exiguam recompensationem iucundam
 — 99. καταβρέχων· cf. I. vi 21 φαινέμεν εὐλογίαις et P. v 100 — 100. αἴνησα·
 hoc ipso carmine; cf. O. vii 55 — 102. κείνον κατὰ χρόνον· illo tempore, quo-
 niam multum temporis inter victoriam et epiniciū interlapsū erat —

ἰδέα τε καλὸν
 ὤρα τε κεκραμένον, ἃ ποτε
 105 ἀναιδέα Γανυμήδει
 μῶρον ἄλαλκε σὺν Κυπρογενεῖ.

125

104. κεκραμένον *D* — 105. γαννυμ. *BCD* — μῶρον con. Mommsen: θάνατον codd., πότμον con. Schmid.

105. tecte, sed eximie comparat puerile decus Agesidami cum pulchritudine Ganymedis; cf. Hom. II. xx 234 τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἴνοχοεῦεν κάλλεος εἴνεκα οἶο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη — ἀναιδέα μῶρον· θάνατον pro μῶρον textui intulit librarius, qui memor fuit Theogn. 201 θάνατος ἀναιδῆς — σὺν Κυπρογενεῖ: favore Veneris Cypriae; cf. O. i 46.

ΟΛΥΜΠ. ΙΑ'

ΑΓΗΣΙΔΑΜΩ, ΛΟΚΡΩ, ΕΠΙΖΕΦΤΡΙΩ,

ΠΑΙΔΙ ΠΥΚΤΗ.

Strophæ.

ἔ υ - - ἔ ω - ω - - |
ἔ υ - - ἔ ω - ω - - |
ἔ υ - - ἔ ω - - |
ἔ υ - - ἔ υ - , - ἔ ω - ω - - |
5 ἔ υ - - ἔ υ - - |
ἔ υ - - | - ἔ υ - - ἔ ω - ω - - |

Epodi.

ἔ ω - ω - - ἔ υ - - |
ἔ ω - ω - - |
ἔ υ - | ἔ υ - - ἔ ω - ω - - |
ἔ υ - - ἔ υ - - ἔ υ - - |
5 ἔ υ - - ἔ υ - - ἔ υ - - |
ἔ υ - - ἔ υ - - |
ἔ ω - ω - - ἔ υ - - ἔ υ - - |
ἔ ω - - ἔ υ - - |
ἔ υ - - ἔ υ - - | ἔ υ - - ἔ υ - - |

Argumentum.

Hoc carmen in eandem atque carmen O. x victoriam compositum est. Quodsi inscriptione τόκος appellatur (cf. schol. O. x 1), hoc ex dubia interpretatione versus O. x 9 natum est. Nam non corollarii instar post O. x, sed ante O. x hoc carmen factum esse apparet, unde Boeckhiius ordinem carminum etiam invitis codicibus invertendum et hoc carmen undecimum ante decimum collocandum esse censuit. Difficilius est ad diiudicandum, cui loco et tempori hoc carmen poeta destinauerit. Atque Boeckhiius continuo post victoriam reportatam hoc carmen factum esse statuit, ut Olympiæ in pompa sub vesperum victori instituenda caneretur. At huic sententiæ adversatur particula ἐνθα v. 16, qua urbem Locrorum significari nemo non intellegit. Qua de causa ego Leopoldo Schmidt, Pind. Leb. p. 93 adstipulatus hoc carmen prooemii vicem obtinuisse puto, quod maiori carmini et festivitati in patria victoris

faciendae quasi praeluderet, perinde atque Horatius carmen iv 6 carmini saeculari praeludere voluit. Quod autem Agesidamum poeta v. 11 alloquitur, hoc lepide Schmidtius ita interpretatur, ut hoc carmen poetam tamquam epistolam, qua suam operam promitteret, victori misisse ducat.

Summa carminis est, victori carmine tamquam pignore futurae gloriae opus esse, seque paratum esse, ut Musis adiuvantibus Agesidamo epinicium pangat.

De metris.

Carminis huius mediocris numeri quoque sunt vulgares dactyloepitritici. Strophae versus quintus et sextus, epodi primus et secundus num in singulas periodos coniungendi sint, in tam brevi carmine diiudicari nequit. Quod autem dactylicis colis solito frequentioribus in hoc carmine poeta usus est, ut ne in fine quidem stropharum iis abstineret, hoc ex iuvenili aetate et victoris et poetae explicandum esse puto. Ceterum si quis in pompa hoc carmen recitatum esse statuere malit, facile inanium temporum intervalla definire poterit.

	<i>Ἔστιν ἀνθρώποις ἀνέμων ὅτε πλείστα</i>	<i>Στρ.</i>
	<i>χρῆσις, ἔστιν δ' οὐρανίων ὑδάτων,</i>	
	<i>ὀμβρίων παιδων νεφέλας.</i>	
	<i>εἰ δὲ σὺν πόνῳ τις εὖ πράσσει, μελιγάρυες ὕμνοι</i>	
5	<i>ὑστέρων ἀρχὰ λόγων</i>	5
	<i>τέλλεται καὶ πιστὸν ὄρκιον μεγάλας ἀρεταῖς.</i>	
	<i>ἀφθόνητος δ' αἶνος Ὀλυμπιονίκαις</i>	<i>Ἄντ.</i>
	<i>οὔτος ἄγκεται. τὰ μὲν ἀμετέρα</i>	
	<i>γλῶσσα ποιμαίνειν ἐθέλει·</i>	
10	<i>ἐκ θεοῦ δ' ἀνήρ σοφαῖς ἀνθεῖ πραπίδεσσιν ὁμοίως·</i>	10

VARIA LECTIO. Inscr. τῷ ἀντῷ τόκος ABD — 3. post ὀμβρίων vulgo interpungebatur, post ὑδάτων comma ponendum esse monuit Wilamowitz Ind. lect. Gott 1889/90 p. 9 — 4. πόνῳ codd. et schol.: μόχθῳ Hermann — πράσσει Hartung: πράσσει ABD, πράσσει C, πράσσει Heyne — μελιγάρυς omisso ὕμνοι coni. Wilamowitz l. l., μελιγάρυς ἀοιδῆ coni. Schmid; vide antistr. — 5. ἀρχὰ A et schol.: ἀρχαὶ BCDE — 8. ἄγκεται Byz.: ἔγκεται ABCDE; cf. O. xiii 36 — 9. ποιμαίνειν: πορσαίνειν coni. Hecker — 10. ὁμοίως ex scholiis rest. Leutsch: ὅμως ὄν CNO, om. ABDE, ἔσαι ante πραπίδεσσιν add. Mosch. Tricl., post πραπίδεσσιν add. ἔσαι Bergk¹; schol.: κατὰ δὲ βούλησιν δαίμονος Ἰσως καὶ ἀντῷ

COMMENTARIUM. v. 1—5. cf. N. iii 6; forma elocutionis proemii similis est atque fragmenti 139 — 6. τέλλεται: schemate Pindarico singularem pro plurali usurpatum dicunt (v. ad O. viii 8), sed hoc loco singularis verbi, cum ad singularem praedicati ἀρχὰ referri possit, facilem excusationem admittit — πιστὸν ὄρκιον hymni hoc loco, ut πιστοὶ χορευτῶν μάρτυρες tibiae P. xii 27 dicuntur, quod tamquam iurati testes magnas virtutes victorum praedicant — 7. ἀφθόνητος hoc loco idem valet quod ἀφθονος, invidiae expers, largus; difficilior est causa significationis huius vocabuli O. xiii 25, qua de re suo loco disseremus — 8. ἔγκεται laudatio tamquam sacrum donarium est virtuti victoris consecratum — τὰ μὲν neutrum ad masculinum αἶνον poetica licentia relatum est; cf. P. vi 21 — 10. in libro archetypo scriptura in fine versus ita delituisse

ἴσθι νῦν, Ἀρχεστράτου
παῖ, τεῆς, Ἀρησίδαμε, πυγμαχίας ἔνεκεν

- κόσμον ἐπὶ στεφάνῳ χρυσέας ἐλαίας ἔπι. ἔπι.
ἀδυμελῆ κελαδήσω,
15 τῶν Ἐπι-ζεφυρίων Λοκρῶν γενεὰν ἀλέγων. 15
ἔνθα συγκωμάξαι· ἐγγυάσομαι
ἕμμιν, ὦ Μοῦσαι, φηρόξινον στρατὸν
μηδ' ἀπείρατον καλῶν,
ἀκρόσοφον δὲ καὶ αἰχματὰν ἀφιξέσθαι. τὸ γὰρ
20 ἔμφυες οὐτ' αἰθῶν ἀλώπηξ 20
οὐτ' ἐρίβρομοι λέον-τες διαλλάξαντο φῆθος.

τῶ (corrigere τῶ ἀπὸ τῶ) τρώω σοφὸς διαπαντὸς ἀνθεὶ ταῖς γνώμαις — 13. κόσμον: κῶμον coni. Bergk — ἐπὶ BCD: ἀμφὶ A — 15. Ζεφυρίων lemma in A, ut traditum est O. x 16 et P. ii 20; τῶν ἐπὶ Ζεφυρίῳ coni. M. Schmidt, τῶν ἐπὶ del. Boehmer et Schroeder — 16. ἐγγυάσομαι coni. Herwerden — 17. ἕμμιν Bergk et De Jongh scholiastas secuti: μὴ μιν ABCD, μὴ τιν' Thiersch — φηρόξινον. BD — 19. δὲ EF et schol.: τε ABCD — 20. ἔμφυες A — 21. οὐτ' BCD: οὐδ' A — διαλλάξαντο Lehrs Rh. M. 30, 93 et Schroeder Ztschr. f. Gymn. 30, (Jahresberr.) 357: διαλλάξαινο codd., διαλλάξαινοτ' ἔν Hartung.

videtur, ut librarii alii nihil, alii paucos apices agnoscerent; quodsi recte ὁμοίως ex vestigiis codicis C et scholiorum Leutschius restituit, sententia Pindari familiaris evadit, dei beneficio poetam aequae atque victores ludorum adiuvari, ut sapientia et dexteritate floreat; cf. O. ix 23. P. i 41 ss. — 13. χρυσέας ἐλαίας, oleastri auro comparandi; v. O. viii 1 — 14. κελαδήσω et 16 ἐγγυάσομαι idem fere valent atque praesentia κελαδῶ et ἐγγυάμαι, de qua vi futuri exhortativi dixi ad O. vi 21. Quamvis enim κελαδῶ etiam ad longius carmen O. x trahi possit, tamen ἐγγυάσομαι ad sequentes versus huius ipsius carminis non referri non potest — 15. ἀλέγων, curans et praedicans; scholia conferunt versus Alcmanis (Ἀλκμάνης cod.): οὐκ ἐγὼ λύκον ἐν Μούσαις ἀλέγω — 17. φηρόξινον στρατὸν μηδ' ἀπείρατον negatio secundo membro adiecta ad utrumque membrum referenda est, ut O. xiv 8. P. iii 30. vi 48. x 29. 41, Soph. Phil. 771. Eur. Hec. 373; cf. O. xiii 98 — 18. ἀπείρατον καλῶν cf. O. x 13. Locris oriundi erant poetae Stesichorus, Xenocritus, Erasippus, Theano; indidem prodierunt Locricae cantilenae molles et amatoriae (v. Athen. xiv p. 639 a) atque Locrica harmonia (ἢ Λοκρικὴ ἀρμονία Athen. xiv p. 625 e. Poll. iv 65) — 19. αἰχματὰν cf. O. x 15; clara fuit imprimis victoria Locrorum de Sybaritis ad Sagram flumen reportata — 21. διαλλάξαντο, quod praeclaro acumine Lehrsius et Schroederus restituerunt, vim aoristi ἡνωτικῆς habet; est autem vulpes sapientiae (ἀκρόσοφος), leo fortitudinis (αἰχματῆς) quasi exemplar.

- ἔμὸν καταίσχυνε βαθὺ χρέος. 10
 ὅμως δὲ λῦσαι δυνατὸς ὄξει-
 αν ἐπιμομφὰν τόκος ὄμαρτ-
 ξῶν· νῦν ψᾶφον ἐλισσομέναν
- 10 ὅπα κῦμα κατακλύσσει ῥέον, 15
 ὅπα τε κοινὸν λόγον
 φίλαν τίσομεν ἐς χάριν.
- νέμει γὰρ Ἀτρέκεια πόλιν Ἐπ. α΄.
 Λοκρῶν Ζεφυρίων,
 μέλει τέ σφισι Καλλιόπα
- 15 καὶ χάλκεος Ἄρης· τράπε δὲ Κύν-
 νεια μάχα καὶ ὑπέρβιον 20

8. καταίσχυνε Boeckh: καταισχύνει ABCD, κατήσχυνε Byz. — βραχὺν A¹ — 9. ἐπι μομφὰν conl. Grumme — τόκος ὄμαρτέων scripsi: τόκος θνατῶν ABD et schol., γε τόκος θνατῶν C, ὁ τόκος ἀνδρῶν Byz., τόκος ὄμαδέων Mommsen, τόκος ὄνατωρ Hermann, τόκος ὁ ναυτῶν Bergk, τόκος ὄρατ' ὄν Schneidewin, τόκος ἄθρῶμεν Wiskemann — 13. ἄ τραχέια πόλις v. l. schol. — πόλιν A¹ BCD: πόλις A¹ — 14. μέλει A: μέλλει BCD — σφι A — 15. Κύννεια Her-

proprium est hominis remorantis — 8. καταίσχυνε: grave et turpe debitum meum frustrando mora reddidit; cf. Plat. symp. p. 183^b πολλοὺς λόγους καὶ ὑποσχέσεις καταισχύνας — 9. τόκος: veteres grammatici carmen O. xi intellexerunt, tamquam foenus capiti (O. x) additum; quae interpretatio ferri nequit, si Boeckhium secutus carmen illud Olympiae post ipsam victoriam cantatum esse status; sed si meam sententiam ad O. xi prolatam probaveris, bene postea dicentem facies, crimen remorae se abluere non tam longo carmine, quod una cum capite foenus solvat, quam duobus carminibus, quorum unum (O. x) capitis, alterum (O. xi) foenoris vice fungatur — 10. ὅπα, quod pro ὄπως vel ὡς etiam v. 66 poeta posuit, est exhortantis, copiam autem orationis undae fluvii lapillos litoris volutatos haurienti et auferenti comparat, paratactica structura orationis usus — 11. κοινὸν λόγον: rationem inter Agesidamum et Pindarum contractam post Kayserum Meinélius (progr. Campoduni 1890 p. 26) interpretatur, quae quidem interpretatio vi cognati vocabuli συνθηκῶν commendatur et verbo coniuncto τίσομεν optime convenit, quamquam similis locutio ξυνὸς λόγος O. vii 21 causam communem et orationem ad omnem populum pertinentem significat — 13. Ἀτρέκεια: respicit sincera iudicia Locrorum et rem publicam legibus Zaleuci optime temperatam; cf. Plat. Tim. 20 a — 15. τράπε δὲ Κύννεια μάχα: non Ps. Hesiodum in Scuto Herculis pugnam Herculis cum Cycno, Martis filio, in luco Apollinis Pagasaeo narrantem Pindarus sequitur, sed Stesichorum, poetam Locris oriundum, quem in carmine aliquo narrasse scholiasta testatur, primum Herculem Cycno cessisse et fugisse. Sed quorsum haec? scholiasta respondit: τοιγάρτοι διὰ τὸ καὶ τὸν Ἀγησίδαμον ἀπολήγοντα ἦδη ὑπὸ Ἰολαίου ἀλείπτου ἀνερωσθῆναι, εἰκότως ταῦτα ἐπιγάγετο. Atque Agesidamum non primo impetu adversarium pugilem deiecisse, sed multo cum sudore palmam aegre tulisse sequentes versus perspicue indicant. Nihilo tamen secius temere ficta ista a grammaticis videntur. Namque aliptae quominus discipulis suis laborantibus subvenirent, legibus severis prohibiti erant (v. Io. Chrysost. ap. Migne iv 2 p. 386 et 587). Quo cum accedat, quod χάλκεος Ἄρης ad ludos, quibus ab aeneis armis abstinebant, parum pertinet, Tafelio, Dilucid. Pind. p. 391, adstipulator, qui illa verba ad bellum ab Anaxilao, tyranno Rhegiū, Locris illatum, quod fortiter illi primum propulsasset (cf. P. II 19), referenda esse iudicavit. Sic igitur sententiam procedere sentio: Locri

- Ἡρακλέα. πύκτας δ' ἐν Ὀλυμπιάδι νικῶν
 Ἴλα φερέτω χάριν
 Ἀγησίδαμος, ὡς
 Ἀχιλεὶ Πάτροκλος·
 20 θήξαις δέ κε φύντ' ἀρετᾶ ποτὶ
 πελώριον ὀρμάσαι
 κλέος ἀνῆρ θεοῦ σὺν παλάμα. 25
- ἄπουνον δ' ἔλαβον χάσμα παῦροι τινες, Στρ β'.
 ἔργων πρὸ πάντων βιώτῳ φάος.
 ἀγῶνα δ' ἐξαίρετον ἀεῖσαι
 θέμιτες ὤρσαν Διός, ὃν ἀρ-
 χαιῶ σάματι παρ Πέλοπος 30
 25 βωμῶν ἐξάριθμον ἐκτίσσατο,
 ἐπεὶ Ποσειδάνιον
 πέφνε Κτέατον ἀμύμονα

mann: *Κυκνεῖα Byz.*, *κυνεῖα ABCD* — 16. *ὀλυμπιάδι νικῶν D*: *ὀλυμπία νικῶν B¹C*, *ὀλυμπιονικῶν A* — 17. *Ἴλα BD*: *ἰόλα AC* — 19. *Ἀχιλεὶ CD* — 20. *θήξ.* *ABCD*: *θάξ.* Ahrens Dial. gr. II 140 — *κε BD*: *καὶ AC* — *φύντ' ABD*: *φῶν' C* — *ποτὲ A* — 21. *παλάμαις AC* — 22. *τινὲς παῦροι D* — 23. *ἔργων πρὸ πάντων codd.*: *ἔτεων προπάντων schol.?* — *βιώτῳ (on supra) C* — 24. *ἐξήριτον ex schol. (?)* elicit Hermann — 25. *βωμῶν A et schol.*: *βωμῶν C*, *βωμῶ BD*; *τὰ πρῶθ'* coni. Rauchenstein, ipse *πόνων* tentavi — *ἐκτίσατο A et schol.*: *ἐκτίσαθ'* Ἡρακλέης *C*, ἠρακλέης *ἐκτίσ.* *BD*, βίη Ἡρακλέος *ἐκτίσ.* (*βωμῶν ἐξάριθμον* omissis) *Byz.* — 26. *ποσειδάνιον B* —

et musica arte excellunt et aeneo Marte, quod nuper comprobarunt Anaxilaum tyrannum potentissimum, ut Cycnus olim ingentem Herculem, armis reicientes; ad fortitudinem natus nunc etiam Agesidamus (v. 20) insuper disciplina aliptae optime institutus est; merito igitur et ipse praemium meruit et debitam gratiam aliptae suo Ilae sive Iolao referet — 16. *νικῶν* proprie eum, qui victor est, significat, unde vis participii praesentis *νικῶντος* non longe distat a vi aoristi *νικήσαντος*, cf. O. IX 112. XIII 80. N. VII 76. I. VII 7 — 19. *Ἀχιλεὶ Πάτροκλος*: Hom. II. XVI 39 ss. poeta respicit, quo loco Achilles, cum Patroclum Achaeis auxilio mitteret, aciem instruit et ad rem fortiter gerendam adhortatur — 22. Agesidamum, qui aegre neque sine vulneribus vicisse videtur, eo consolatur, quod sine labore pauci victoriae gaudium adipiscantur, quo omnes antea exantlatos labores recompensante pulcherrimum vitae decus paratur; cf. O. I 100 — 20. *θήξαις*: acuens, unde I. VI 73 aliptam *Ναξίαν ἀκόνα* dixit; cf. Xenoph. Cyr. I 2, 10. 6, 41.

24 ss. originem ludorum Olympicorum refert — 24. *θέμιτες Διός*, instituta et leges Iovis, quibus certamina ludorum Olympicorum et praeconia victorum constituta erant — *σάματι παρ Πέλοπος*: cf. O. I 33. Recentiores scriptores, ut Paus. V 13, 2, Herculem a Pelope quarto propagationis gradu descendere fabulabantur — 25. *βωμῶν ἐξάριθμον*: de sex aris Olympiae vide ad O. III 19. Sed cum *βωμῶν* metrico vitio laboret et arae nihil ad certamen (*ἀγῶνα*) attingant, *βωμῶν* ex *πόνων* corruptum esse duco, ut quae infra sex genera certaminum, cursu lucta pugilatu quadrigis iaculo disco, referuntur, iam hoc loco significantur. Duritiei autem vitio oratio laborat, quod subiectum verbi *ἐκτίσσατο* demum v. 30 positum est; cf. O. IX 70 — 26 ss. Hercules cum Aegaeae regi Elidis, propter mercedem pro stabulo purgato negatam bellum intulisset, primum ab Molionidis Cteato et Euryto, qui exercitui eius insidias struxerant, cladem accepit, deinde

- πέφνε δ' Εὐρυτον, ὡς Αὐγέαυ λάτριον Ἄντ. β'.
- ἀέκονθ' ἐκὼν μισθὸν ὑπέρβιον 35
- 30 πρᾶσσοιτο· λόχμαιοι δὲ δοκεύσαις
ὑπὸ Κλεωνᾶν δάμασε καὶ
κείνους Ἡρακλέης ἐφ' ὀδῶ,
ὅτι πρόσθε ποτὲ Τιρύνθιον
ἔπερσαν ἀντῶ στρατὸν 40
μυχοῖς ἤμενοι Ἄλιδος
- Μολίονες ὑπερφίαλοι. Ἐπ. β'.
καὶ μὲν ξεναπάτας
- 35 Ἐπειῶν βασιλεὺς ὕπιδεν
οὐ πολλὸν ἶδε πατρίδα πολυ-
κτέωνον ὑπὸ στερεῶ πυρὶ 45
πλαγαῖς τε σιδάρον βαθὺν εἰς ὄχετον ἄτας
ἕζοισαν ἐὰν πόλιν.
νεῖκος δὲ κρεσσόνων
- 40 ἀποθέσθ' ἄπορον.
καὶ κείνος ἀβουλίᾳ ὕστατος
ἀλώσιος ἀντάσαις
θάνατον αἰπὸν οὐκ ἐξέφυγεν. 50

28. ὄστ' A — 29. ἀέκων θ' C¹ — 30. κἀκείνους codd. — 33. ἤμενοι Heyne: ἤμενον (ἄμεν B) ABCD et schol. — 34. μολίωνες A — ξεναπα. AC — 35. βασιλεὺς ἐπειῶν BD — 36. ἶδε Byz.: εἶδε ABCD — 41. ἀβουλίᾳ Tricl.: ἀβουλίαι ABCD — 42. ἀντάσαις Boeckh: ἀντιάσας ABCD —

novum bellum molitus Molionidas istos, cum ad Isthmum per inducias profisciscerentur, prope Cleonas oppressit et Augeam ipsum, praesidio fortissimorum fratrum orbatum, fudit et occidit. Rem fuse narrant Paus. v 25. Diod. iv 33. Apollod. π 5, 5, Hesiodi vestigia ut videtur secuti. Eorum ex fonte ea quoque petita videntur, quae schol. ad v. 31 adnotat: πολλοὺς συστρατεύσαντας ἀντῶ ἀπέκτειναν· οἱ δὲ ἀποθανόντες ἐν τῇ μάχῃ εἰσὶν οὗτοι· Τελαμών, Χαλκίδων καὶ Ἰφικλῆς, ὁ πρεσβύτατος ἀντοῦ ἀδελφός. — 29. ὑπέρβιον, superbum; iungo hoc epitheton cum Αὐγέαυ, non cum μισθὸν· sic v. 34 Moliones, socios Augeae, ὑπερφίαλους dicit — 30. ὑπὸ Κλεωνᾶν· oppidum enim in colle situm erat, ut testatur Strabo viii p. 377 — καὶ· Molionidae insidiis, quibus Herculis exercitum ante superaverant, et ipsi ab Hercule superati esse dicuntur — 34. Μολίονες a matre Moliona dicti sunt, Ἀκτορίωνε (Il. 24, 638) iidem a patre Actore; ii socii Augeae regis fuisse iam ab Homero A 709 feruntur — 35. Ἐπειῶν· veterum incolarum Elidis, ut Homerus B 619. A 671. 688 tradit, quamquam postea Epeos tamquam septentrionalis Elidis incolas ab Eleis distinctos esse Hecataeus testatur ap. Strab. vii p. 341 — πατρίδα· nomen patriae urbis Φύκτειον (Φύκτειον corr. Luebbert) fuisse adnotat scholiasta, ad versus Hesiodi provocans — 38. ἐὰν πόλιν, cum supra iam πατρίδα dixisset, denuo addidit ad cladis tristitiam augendam — 41. ὕστατος scholia cum ἀλώσιος iungunt, ut post urbem captam mortem occubuisse dicatur; quod cum contra grammaticam peccet et verbum ἀντάσαις obiecto carere nequeat, rectius Augeam ultimum, postquam eius socii iam interierunt, occidisse interpretaberis — 42. θάνατον αἰπὸν ad exemplar Homericum αἰπὸν δλεθρον.

- ὁ δ' ἄρ' ἐν Πίσσᾳ ἔλσαις ὄλον τε στρατὸν Στρ. γ'.
 λαίαν τε πᾶσαν Διὸς ἄλκιμος
- 45 υἱὸς σταθμᾶτο ζάθεον ἄλσος
 πατρὶ μεγίστω. περὶ δὲ πά-
 ξαις Ἄλτιν μὲν ὄγ' ἐν καθαρχῶ 55
 διέκρινε, τὸ δὲ κύκλω πέδον
 ἔθηκε δόρπου λύσιν,
 τιμάσαις πόρον Ἄλφειοῦ
- μετὰ δώδεκ' ἀνάκτων θεῶν· καὶ πάγον Ἄντ. γ'.
 50 Κρόνου προσεφθέγγετο· πρόσθε γὰρ 60
 νόνημος, ἄς Οἰνόμαος ἄρχε,
 βρέχετο πολλᾶ νιφάδι. ταύ-
 τα δ' ἐν πρωτογόνῳ τελετᾶ
 παρέεσταν μὲν ἄρα Μοῖραι σχεδὸν
 ὅ τ' ἐξελέγγων μόνος 65
 ἀλάθειαν ἐτήτυμον
- 55 Χρόνος. τὸ δὲ σαφανὲς ἰὼν Ἐπ. γ'.
 πόρσω κατέφρασεν,
 ὅπα τὰν πολέμοιο δόσιν

43. ἄρ': ἂν A — πίσσα C — ἔασας A — τε om. C — 45. Ἄλτιν v. l. schol. — 46. πέδον ἔθηκε Tricl.: δάπεδον θῆκε ABCD — 48. τιμάσαις: ἀγάλλων conl. Hermann; cf. v. 90 — 49. δώδεκα δ' D — ἀνάκτων: ἀθανάτων C — 51. νόνημος Byz.: νόνημος CD, νόνημον AB — τελετᾶ C et lemma in A — 53. τ': δ' et deinde χρόνος τὸδε conl. Hartung et probavit Leop. Schmidt, Leb. Pind. p. 109 — 55. τὸ δ' ἐς ἀφανὲς CD — 56. πολέμοιο ex corr. A, πολέμιος A^{ac}? —

43 ss. primos ludos Olympicos ab Hercule factos exponit — 45 ss. sacrum locum, quem Hercules Iovi dimetiebatur (σταθμᾶτο, cf. τέμενος), quod arboribus olim consitus erat, ἄλσος poeta dixit; eius duas partes distinxit, Ἄλτιν, quae proprie Iovis deorumque sacra palis a cetera regione discreta erat, et deversoria circumiacentia, quae tabernaculis et hospitibus homines epulantes et dormientes recipiebant. Hae duae partes in planitie ad ripam Alphei sitae erant, unde eas dimensus Hercules, cum sacra faceret, Alpheum honore affecisse dicitur (v. 48); iis opponitur collis Cronius, qui Saturni, patris Iovis, sacer erat — 49. μετὰ δώδεκ' ἀνάκτων θεῶν· quorum unus Alpheus erat; vide O. v 5 — 51. ἄς Doricum pro ἕως — βρέχετο πολλᾶ νιφάδι· audaci metaphora locum antea neglectum nive obrutum dicit; his autem verbis mendacia Eleorum sacerdotum, qui Saturni templum iam aureo aevo conditum esse fabulabantur, a Pindaro impugnari acute monuit Luebbert, De Pind. carm. O x p. 9 — 52. ut hominum partui (v. O. vi 42), sic sacrorum origini Parcae adstant, futuram sortem cursumque felicem augurantes — 53. in proverbium abiit hic locus, unde Xenoph. Hell. iii 3, 2: συνμαρτύρησε ταῦτα αὐτῶ καὶ ὁ ἀληθέστατος λεγόμενος χρόνος. Tempus autem et famam haec tradidisse poeta dixit, ut in litterarum monumentis nihil tale exstare significaret — 55. τὸ δὲ quid sit, verbis ὅπα . . . νικαφορίαῖσι τε explicatur, σαφανὲς autem ad praedicatum κατέφρασεν trahendum est: illud autem, quod ludos instituit, tempus progrediens in clara luce posuit.

- ἀκρόθινα διελὼν ἔθνε καὶ
 πενταετηρίδ' ὅπως ἄρα 70
 ἔστασεν ἑορτὰν σὺν Ὀλυμπιάδι πρώτα
 νικαφορίαισι τε.
 60 τίς δὴ ποταίνιον
 ἔλαχε στέφανον
 χεῖρεςσι, ποσὶν τε καὶ ἄρματι,
 ἀγώνιον ἐν δόξῃ
 θήμενος εὐχος, ἔργῳ καθελῶν; 75
- στάδιον μὲν ἀρίστευσεν, εὐθὺν τόνον Στρ. δ'.
 65 ποσσὶ τρέγων παῖς ὁ Λικυμνίου
 Οἰανός· ἴκεν δὲ Μιδέαθεν
 στρατὸν ἐλαύνων· ὁ δὲ πάλῃ
 κυδαίνων Ἐχεμος Τεγέαν· 80
 Δόρυκλος δ' ἔφερε πυγμαῖς τέλος
 Τίρυνθα ναίων πόλιν·
 ἀν' ἵπποισι δὲ τέτρασιν
- 70 ἀπὸ Μαντινέας Σᾶμος ὠλιροθίου· Ἄντ. δ'.
 ἄκοντι Φράστορ δ' ἔλασε σκοπόν· 85

57. ἀκρόθινα *D* — 58. πρώτα *BD* — 62. ἄρματι *ACD*: ἄρμασιν *B* — 63. ἐνδόξαν *D* (*αν* ex corr.) — 64. σταδίου coni. Hermann — εὐθὺν τόνον (*εὐθὺν πόνον* Hermann) coni. Thiersch: εὐθὺτόνον *ABCD*, εὐθὺδρομον coni. Schmid — 65. ποσσὶ *AB*: ποσὶ *CD* — 67. δὲ φέρε ἀπὸ πυγμαῖς *B* — 69. ἀνίπτοιαι καὶ τετρ. (*ἐν supra ἀν*) *A* — 70. Σᾶμος ὠλιροθίου Boeckh: Σᾶμος ὁ ὠλιροθίου v. l. schol., σᾶμ' ὠλιροθίου (*-ίους A^{ac}* et lemma in *A*) *ABCD* — 71. ἄκοντι Φράστορ δ' Tricl.: ἄκοντι δὲ Φράστορ *ABCD* —

57. ἀκρόθινα διελὼν· primitias alias alii deo dispertiens operabatur — 58. Ὀλυμπιάδι πρώτα idem quod νικαφορίαισι significat, ut altero nomine prius explicetur, qua simili ratione poeta usus est O. i 39. vi 43. N. viii 46. I viii 1. Apte autem feriarum duas partes, sacra et ludos, distinguit; v. Prol. lxxiv — 60. ποταίνιον στέφανον recentem coronam — 63. ἐν δόξῃ θήμενος· primum victoriae famam tamquam gloriosam (*ἐνδοξον*) animo proponens, deinde facto consequens — 64 ss. In catalogo victorum a Pindaro Pausanias v 8, 4 et Hyginus fab. 273 differunt, quod Herculem ipsum pancratii et luctae certamina subeuntem faciunt. Nomina Νικέως et Φράστορος a poeta ficta esse ex etymologia nominum ipsa apparet — 64. εὐθὺν τόνον rectum et simplicem cursum significat; cursus enim duplex (*διάνλος*) multo post institutus est; v. Proleg. lxxi — 66. ὁ δὲ πάλῃ sc. ἀριστεύων Ἐχεμος ἦν κυδαίνων Τεγέαν, quae civitas una cum nomine victoris renuntiata est — 70. Σᾶμος· schol.: Σῆμον δὲ τινα νῦν νενικημένοι ἄρματι, ὡς φησι Δίφιλος ὁ τὴν Θησηίδα ποιήσας ἐν τινὶ λαμβεῖα οὕτω· τρέφας δὲ πόλους, ὡς ὁ Μαντινέης Σῆμος, | ὃς πρώτος ἄρματι ἤλασεν παρ' Ἀλφειῷ — 71. ἔλασε· rectius simili in re Homerum ἔβαλε scripsisse adnotat Lehrs, De Arist. stud. Hom. p. 68. Hoc autem loco iaculatori certum finem feriendum esse poetam putasse apparet et ex nomine Φράστορος a scopo designando dicto et ex eo, quod iaculatoris ars longo iactui disci opposita est, quamquam aliter de hac re poeta P. i 42 cogitasse videtur —

μάκος δὲ Νικεὺς ἔδικε, πέτρῳ
 χέρα κυκλώσαις, ὑπὲρ ἀπάν-
 των, καὶ συμμαχία θόρουβον
 παραίθυξε μέγαν. ἐν δ' ἔσπερον 90
 ἐφλεξεν εὐώπιδος
 75 σελάνας ἐρατὸν φάος.

αἰδέτο δὲ πᾶν τέμενος Ἴεπ. δ'.
 τερπναῖσι θαλίαις
 τὸν ἐγκώμιον ἀμφὶ τρόπον.
 ἀρχαῖς δὲ προτέραις ἐπόμενοι
 καὶ νυν ἐπωνυμίαν χάριν 95
 νίκας ἀγερώχου κελαδησόμεθα βροντὰν
 80 καὶ πυρπάλαμον βέλος
 ὀρσικτύπου Διός,
 ἐν ἅπαντι κράτει
 αἰθῶνα κεραυνὸν ἀραρότα.
 χλιδῶσα δὲ μολπὰ πρὸς
 κάλαμον ἀντιάζει μελέων, 100

85 τὰ παρ' εὐκλεί Δίρκᾳ χρόνῳ μὲν φάνεν Στ. ε'.

72. νικεὺς (δὲ om.) A: δ' ἐνικεὺς BCD et schol. — ὑπὲρ ἅπαντας Byz. ex correctura grammatica; at v. 1. π 36 — συμμαχία BCD: συμμαχία A, utrumque schol. — 73. παρεθήξε AB — ἄν δ' Hartung — 76. αἰδεε δὲ τὸ πᾶν con. Grashoff — θαλίαις C — 80. πυρπάλαμον C — 84. ἀντιάζει C — 85. εὐκλεί Byz.: εὐκλεεῖ ABCD —

72. πέτρῳ cf. I. 1 25 λιθίνοις δίσκοις, Hom. Od. θ 190 βόμβησεν δὲ λίθος, Paus. π 29, 9; priusquam enim aenei disci fabricarentur, lapideos discos etiam Olympiae in usu fuisse, discus Bybonis docet nuper inter rudera Olympica repertus, de quo v. Bötticher, Olympia p. 108 — κυκλώσαις: manu in orbem curvata discumprehendens; cf. Hom. Od. θ 189 — 74 sq. plenilunii tempore Olympia agebantur; cf. O. π 20 — 76. αἰδέτο, cantu perstrepebat, ut Eur. Iph. Taur. 367 ἀυλεῖται πᾶν μέλαθρον — 77. ἐγκώμιον ἀμφὶ τρόπον: cantum laetum a turba comissantium et epulantium editum significat, contrarium non minus threnorum tristitiae quam hymnorum gravitati a singulis cantoribus stantibus cantandorum.

78. ad res praesentes poeta redit — νυν, nunc, quamvis syllaba brevis sit, cf. O. vii 13. N. i 13. vi 10 — ἐπωνυμίαν χάριν νίκας appositionis praedicativae partes, βροντὰν καὶ βέλος obiecti partes obtinent: in gloriosae victoriae gratiam, quae a victoria nomen ἐπινίκιον duxit, canamus tonitrum et fulgur Iovis Olympici — 80. πυρπάλαμον: ignita manu vibratum; vide ad O. ix 6; in nummis Locrorum Epizephyriorum fulmen positum fuisse apposite adnotat Boeckhius — 82. ἐν ἅπαντι κράτει: omni genere roboris firmatum; Lobeck, Pathol. 268 comparat κάλλει ἀρηρώς, ἀπηνεῖσιν ἀρηρώς — 84. πρὸς κάλαμον, paulo post v. 93 ἀδνεπής τε λήρα γλυκός τ' ἀβλός: similiter modo instrumentum musicum utrumque, modo unum tantum commemoratur N. π 12. 79; v. Proleg. xcvi — 84 sq. μολπὰ . . . μελέων: cantus modorum carminis tibiis miscbitur — 85 ss. carmen diu retardatum et sero missum cum filio diu expectato et tandem aliquando nato facete poeta ita comparat, ut utrumque, quamvis sero

- ἀλλ' ὅτε παῖς ἐξ ἀλόχου πατρὶ
 ποθεινὸς ἵκοντι νεότατος
 τὸ πάλιν ἤδη, μάλα δέ Φοι
 θερμαίνει φιλότατι νόον· 105
 ἐπεὶ πλοῦτος ὁ λαχὼν ποιμένα
 ἐπακτὸν ἀλλότριον
 90 θνάσκοντι στυγερῶτατος·
- καὶ ὅταν καλὰ φέρξαις ἀοιδᾶς ἄτερ, Ἄντ. ε'.
 Ἀγησίδαμ', εἰς Αἶδα σταθμὸν 110
 ἀνὴρ ἵκηται, κενεὰ πνεύσαις
 ἔπορε μόχθῳ βραχὺ τι τερπ-
 νόον. τιν δ' ἀδυεπῆς τε λύρα
 γλυκὺς τ' αὐλὸς ἀναπάσσει χάριν.
 95 τρέφοντι δ' εὐρὸν κλέος 115
 κόραι Πιερίδες Διός.
- ἐγὼ δὲ συνεφαπτόμενος Ἐπ. ε'.
 σπουδᾶ κλυτὸν ἔθνος
 Λοκρῶν ἀμφέπεσον, μέλιτι
 εὐάνορα πόλιν καταβρέχων·
 παῖδ' ἔρατὸν δ' Ἀρχεστράτου 120
 100 αἴνησα, τὸν εἶδον κρατέοντα χερὸς ἀλκᾶ
 βωμὸν παρ' Ὀλύμπιον
 κείνον κατὰ χρόνον,

86. ὡστε codd., ὡτε Boeckh, quae Dorica forma servata est N. vi 31. vii 62.
 93. I. iii 36 — 87. νεότητος A² et lemma in C: νεότατι A¹BCD — τὸ πάλιν Tricl.:
 τοῦμπαλιν ABD, δ' ἐμπαλιν C — δέ οἱ Boeckh: δέ τοι ABCD; οἱ etiam scholia
 legisse videntur — 90. θανάοντι conl. Hermann; cf. v. 48 — 91. καλὰ Byz.:
 καλὰ μὲν ABCD — 93. ἔπορε· ἔλαβε conl. Herwerden — βραδὺ v. l. schol. A
 — 94. ἀναπλάσσει AC²D² — 97. ἐγὼ τε C — 98. ἀμφίεπον susp. Bergk
 probabiliter — 99. ἔρατὸν Ἀρχ. ABCD, δ' add. Mosch. — 100. αἰνήσας A —

veniat, tamen gratum venire dicat — 85. παρὰ Δίρα, Thebis — 87. ἵκοντι
 νεότατος τὸ πάλιν ἤδη· qui iam venit ad aetatem iuventuti contrariam i. e.
 senectutem; verba enim eundi Homericō et Arico usu a poetis cum accusativo
 finis, quo quis tendit, coniunguntur; cf. O. vi 64. ix 71. P. iv 52. 134. 266. v 52.
 viii 55. ix 51. N. vii 19. x 36. I. iii 70. vii 18. Comparationis autem vis in eo inest,
 quod et puer sero natus gratus supervenit et epiniciū carmen diu retardatum;
 putidum enim est putare Hagesidamum interim senem factum esse; immo
 quia patri Archestrato seni iam facto Agesidamus natus erat gratissimus heres
 patrimonii, poeta, ut hanc partem comparationis fusius exornaret, commotus
 esse videtur — 93. ἔπορε· si recte se habet neque ἔλαβε cum Herwerdeno re-
 ponendum est, significat: peperit labori exiguam recompensationem iucundam
 — 99. καταβρέχων· cf. I. vi 21 φαίνεμεν εὐλογίαις et P. v 100 — 100. αἴνησα·
 hoc ipso carmine; cf. O. viii 55 — 102. κείνον κατὰ χρόνον· illo tempore, quo-
 niam multum temporis inter victoriam et epiniciū interlapsū erat —

ἰδέα τε καλὸν
 ὦρα τε κεκραμένον, ἃ ποτε
 105 ἀναιδέα Γανυμήδει
 μόρον ἄλαλκε σὺν Κυπρογενεῖ. 125

 104. κεκραμένον *D* — 105. γαννουμ. *BCD* — μόρον conl. Mommsen; θά-
 νατον codd., πότμον conl. Schmid.

105. tecte, sed eximie comparat puerile decus Agesidami cum pulchritudine
 Ganymedis; cf. Hom. *Il.* xx 234 τὸν καὶ ἀηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεῖν
 κάλλεος εἴνεκα οἷο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη — ἀναιδέα μόρον· θάνατον pro μόρον
 textui intulit librarius, qui memor fuit Theogn. 207 θάνατος ἀναιδῆς — σὺν
 Κυπρογενεῖ· favore Veneris Cypriacae; cf. *O.* i 46.

ΟΛΥΜΠ. ΙΑ΄

ΑΓΗΣΙΔΑΜΩ, ΛΟΚΡΩ, ΕΠΙΖΕΦΤΡΙΩ,

ΠΑΙΔΙ ΠΥΚΤΗ.

Strophæ.

ἰ ὦ - - ἰ ὦ - ὦ - - |
ἰ ὦ - - ἰ ὦ - ὦ - - |
ἰ ὦ - - ἰ ὦ - |
ἰ ὦ - - ἰ ὦ - , - ἰ ὦ - ὦ - ὦ - ὦ - |
5 ἰ ὦ - - ἰ ὦ - - |
ἰ ὦ - - | - ἰ ὦ - ὦ - ἰ ὦ - ὦ - - |

Epodi.

ἰ ὦ - ὦ - - ἰ ὦ - - |
ἰ ὦ - ὦ - - |
ἰ ὦ - | ὦ ὦ - - ἰ ὦ - ὦ - - |
5 ἰ ὦ - - ἰ ὦ - - ὦ ἰ ὦ - - |
ἰ ὦ - - ἰ ὦ - - |
ἰ ὦ - ὦ - - ἰ ὦ - ὦ - - ἰ ὦ ὦ |
ἰ ὦ - - ἰ ὦ - - |
ἰ ὦ - - ἰ ὦ - - | ἰ ὦ - - ἰ ὦ - ὦ |

Argumentum.

Hoc carmen in eandem atque carmen O. x victoriam compositum est. Quodsi inscriptione *τόκος* appellatur (cf. schol. O. x 1), hoc ex dubia interpretatione versus O. x 9 natum est. Nam non corollarii instar post O. x, sed ante O. x hoc carmen factum esse apparet, unde Boeckhius ordinem carminum etiam invitis codicibus invertendum et hoc carmen undecimum ante decimum collocandum esse censuit. Difficilius est ad diiudicandum, cui loco et tempori hoc carmen poeta destinaverit. Atque Boeckhius continuo post victoriam reportatam hoc carmen factum esse statuit, ut Olympiæ in pompa sub vesperum victori instituenda caneretur. At huic sententiæ adversatur particula *ἐνθα* v. 16, qua urbem Locrorum significari nemo non intellegit. Qua de causa ego Leopoldo Schmidt, Pind. Leb. p. 93 adstipulatus hoc carmen prooemii vicem obtinuisse puto, quod maiori carmini et festivitati in patria victoris

faciendae quasi praeluderet, perinde atque Horatius carmen iv 6 carmini saeculari praeludere voluit. Quod autem Agesidamum poeta v. 11 alloquitur, hoc lepide Schmidius ita interpretatur, ut hoc carmen poetam tamquam epistolam, qua suam operam promitteret, victori misisse ducat.

Summa carminis est, victori carmine tamquam pignore futurae gloriae opus esse, seque paratum esse, ut Musis adiuvantibus Agesidamo epiniciam pangat.

De metris.

Carminis huius mediocris numeri quoque sunt vulgares dactyloepitritici. Strophae versus quintus et sextus, epodi primus et secundus num in singulas periodos coniungendi sint, in tam brevi carmine diudicari nequit. Quod autem dactylicis colis solito frequentioribus in hoc carmine poeta usus est, ut ne in fine quidem stropharum iis abstineret, hoc ex iuvenili aetate et victoris et poetae explicandum esse puto. Ceterum si quis in pompa hoc carmen recitatum esse statuere malit, facile inanium temporum intervalla definire poterit.

	<i>Ἔστιν ἀνθρώποις ἀνέμων ὅτε πλείστα</i>	<i>Στρ.</i>
	<i>χρήσις, ἔστιν δ' οὐρανίων ὑδάτων,</i>	
	<i>ὀμβρίων παιδων νεφέλας.</i>	
	<i>εἰ δὲ σὺν πόνῳ τις εὖ πράσσει, μελιγάρυες ὕμνοι</i>	
5	<i>ὑστέρων ἀρχὰ λόγων</i>	5
	<i>τέλλεται καὶ πιστὸν ὄρκιον μεγάλαις ἀρεταῖς.</i>	
	<i>ἀφθόνητος δ' αἶνος Ὀλυμπιονίκαις</i>	<i>Ἄντ.</i>
	<i>οὗτος ἄγκειται. τὰ μὲν ἀμετέρα</i>	
	<i>γλῶσσα ποιμαίνειν ἐθέλει·</i>	
10	<i>ἐκ θεοῦ δ' ἀνήρ σοφαῖς ἀνθεῖ πραπίδεσσιν ὁμοίως·</i>	10

VARIA LECTIO. Inscr. τῷ ἀντῷ τόκος ABD — 3. post ὀμβρίων vulgo interpungebatur, post ὑδάτων comma ponendum esse monuit Wilamowitz Ind. lect. Gott 1889/90 p. 9 — 4. πόνῳ codd. et schol.: μόχθῳ Hermann — πράσσει Hartung: πράσσει ABD, πράσσει C, πράσσει Heyne — μελιγάρυς omisso ὕμνοι coni. Wilamowitz l. l., μελιγάρυς ἀοιδή coni. Schmid; vide antistr. — 5. ἀρχὰ A et schol.: ἀρχὰ BCDE — 8. ἄγκειται Byz.: ἔγκειται ABCE; cf. O. xiii 36 — 9. ποιμαίνειν: πορφαίνειν coni. Hecker — 10. ὁμοίως ex scholiis rest. Leutsch: ὁμοῦ ὡν CNO, om. ABDE, ἔσαι ante πραπίδεσσιν add. Mosch. Tricl., post πραπίδεσσιν add. ἔσαι Bergk¹; schol.: κατὰ δὲ βοήλησιν δαίμονος ἰσως καὶ ἀντῷ

COMMENTARIUM. v. 1—5. cf. N. iii 6; forma elocutionis proemii similis est atque fragmenti 139 — 6. τέλλεται schemate Pindarico singularem pro plurali usurpatum dicunt (v. ad O. viii 8), sed hoc loco singularis verbi, cum ad singularem praedicati ἀρχὰ referri possit, facilem excusationem admittit — πιστὸν ὄρκιον hymni hoc loco, ut πιστὸν χορευτῶν μάρτυρες tibiae P. xii 27 dicuntur, quod tamquam iurati testes magnas virtutes victorum praedicant — 7. ἀφθόνητος hoc loco idem valet quod ἀφθονος, invidiae expers, largus; difficilior est causa significationis huius vocabuli O. xiii 25, qua de re suo loco disseremus — 8. ἄγκειται laudatio tamquam sacrum donarium est virtuti victoris consecratum — τὰ μὲν neutrum ad masculinum αἶνον poetica licentia relatum est; cf. P. vi 21 — 10. in libro archetypo scriptura in fine versus ita delituisse

ἴσθι νῦν, Ἀρχεστράτου
καί, τεῆς, Ἀγησίδαμε, πυγμαχίας ἔνεκεν

	κόσμον ἐπὶ στεφάνῳ χρυσέας ἐλαίας	ἼEp.
	ἄδνμελῆ κελαδήσω,	
15	τῶν Ἐπι- ζεφυρίων Λοκρῶν γενεὰν ἀλέγων. ἔνθα συγκαμάξαι· ἐγγνάσομαι	15
	ἕμμιν, ὦ Μοῖσαι, φηγόμενον στρατὸν	
	μηδ' ἀπείρατον καλῶν,	
	ἀκρόσοφον δὲ καὶ αἰχματὰν ἀφίξεσθαι. τὸ γὰρ	
20	ἔμφυες οὐτ' αἰθῶν ἀλώπηξ	20
	οὐτ' ἐρίβρομοι λέον- τες διαλλάξαντο Ἰήθους.	

τῶ (corrigere τῶ ἀπὸ τῶ) τρόπῳ σοφὸς διαπαντὸς ἀνθεὶ ταῖς γνώμας — 13. κόσμον: κῶμον coni. Bergk — ἐπὶ BCD: ἀμφὶ A — 15. Ζεφυρίων lemma in A, ut traditum est O. x 16 et P. 11 20; τῶν ἐπὶ Ζεφυρίῳ coni. M. Schmidt, τῶν ἐπὶ del. Boehmer et Schroeder — 16. ἐγγνάσομαι coni. Herwerden — 17. ἕμμιν Bergk et De Jongh scholiastas secuti: μή μιν ABCD, μή τιν' Thiersch — φηγόμενον. BD — 19. δὲ EF et schol.: τε ABCD — 20. εὐφύες A — 21. οὐτ' BCD: οὐδ' A — διαλλάξαντο Lehrs Rh. M. 30, 93 et Schroeder Ztschr. f. Gymn. 33, (Jahresber.) 357: διαλλάξαινο codd., διαλλάξαινοτ' ἔν Hartung.

videtur, ut librarii alii nihil, alii paucos apices agnoscerent; quodsi recte ὁμοίως ex vestigiis codicis C et scholiorum Leutschii restituit, sententia Pindari familiaris evadit, dei beneficio poetam aequae atque victores ludorum adiuvare, ut sapientia et dexteritate floerent; cf. O. ix 23. P. i 41 ss. — 13. χρυσέας ἐλαίας, oleastri auro comparandi; v. O. viii 1 — 14. κελαδήσω et 16 ἐγγνάσομαι idem fere valent atque praesentia κελαδῶ et ἐγγνώμαι, de qua vi futuri exhortativi dixi ad O. vi 21. Quamvis enim κελαδήσω etiam ad longius carmen O. x trahi possit, tamen ἐγγνάσομαι ad sequentes versus huius ipsius carminis non referri non potest — 15. ἀλέγων, curans et praedicans; scholia conferunt versus Alcmanis (Ἀλκμῆος cod.): οὐκ ἐγὼ λύκον ἐν Μούσαις ἀλέγω — 17. φηγόμενον στρατὸν μηδ' ἀπείρατον: negatio secundo membro adiecta ad utrumque membrum referenda est, ut O. xiv 8. P. iii 30. vi 48. x 29. 41, Soph. Phil. 771. Eur. Hec. 373; cf. O. xiii 98 — 18. ἀπείρατον καλῶν: cf. O. x 13. Locris oriundi erant poetae Stesichorus, Xenocritus, Erasippus, Theano; indidem prodierunt Locricae cantilenae molles et amatoriae (v. Athen. xiv p. 639 a) atque Locrica harmonia (ἡ Λοκρικὴ ἁρμονία Athen. xiv p. 625 e. Poll. iv 65) — 19. αἰχματὰν: cf. O. x 15; clara fuit in primis victoria Locrorum de Sybaritis ad Sagram flumen reportata — 21. διαλλάξαντο, quod praeclaro acumine Lehrsius et Schroederus restituerunt, vim aoristi gnomici habet; est autem vulpes sapientiae (ἀκρόσοφος), leo fortitudinis (αἰχματῆς) quasi exemplar.

ΟΑΤΜΠ. ΙΒ΄

ΕΡΓΟΤΕΛΕΙ ΙΜΕΡΑΙΩ.

ΔΟΛΙΧΕΙ.

Strophæ.

ι υ - - ι ω - ω υ |
ι υ - - ι ω - ω - - ι ω - |
ι υ - - ι υ - - ι υ - |
ι υ - - ι υ - - ι ω υ |
5 ι υ - - ι ω - ω - - |
ι υ - υ ι υ - | - ι ω - ω - - | ι υ - - ι υ υ |

Epodî.

ι ω - ω - - ι υ - υ |
ι ω - ω - - ι υ - υ ι υ υ |
ι υ - - ι ω - ω ι ω - |
ι ω - ω - - ι υ - - ι υ - - |
5 ι υ - υ ι ω - ω - |
ι υ - - ι υ - - ι ω - |
ι υ - - ι υ - - ι υ - | ι υ - - ι υ - - |

Argumentum.

De Ergotele Philanoris filio Himeraeo, cuius victoriae Olympicae, cursu longo (δολίχῳ) Ol. 77 = 472 a. Chr. partae, hoc carmen dedicatum est, Pausanias vi 4, 11 haec memoriae prodidit: Ἐργοτέλης δ' ὁ Φιλάνορος δολίχου δύο ἐν Ὀλυμπίᾳ νίκας, τσαύτας δὲ ἄλλας Πυθοῖ καὶ ἐν Ἴσθμῳ τε καὶ Νεμείων ἀνηρημένος, οὐχ Ἱμεραῖος εἶναι τὸ ἐξ ἀρχῆς, καθάπερ γε τὸ ἐπὶ γράμμα τὸ ἐπ' αὐτῷ φησι, Κρής δὲ εἶναι λέγεται Κνωσίου· ἐκπεσῶν δὲ ὑπὸ στασιωτῶν ἐν Κνωσοῦ καὶ ἐς Ἱμέραν ἀφικόμενος πολιτείας τετύχηκεν καὶ πολλὰ εὔρετο ἄλλα ἐς τιμὴν. His similia scholia ad carminis inser. referunt: Ἐργοτέλης Κρής μὲν ἦν τῷ γένει πόλεως Κνωσοῦ, ὃς ἠγωνίσαστο τὴν οὖς Ὀλυμπιάδα καὶ τὴν ἐξῆς Πυθιάδα καθ'. στασιαζομένης δὲ τῆς πόλεως φυγὰς εἰς Ἱμέραν πόλιν Σικελιωτικὴν ἀπῆλθε καὶ καταλαβὼν πάλιν τὰ ἐν Σικελίᾳ πράγματα στασιαζόμενα πρὸς Γέλωνος (fort. Θήρωνος) καὶ Ἱέρωνος ἐκδεξάμενος εἰρήνην ἐνίκησεν. De sex victoriis, quas Pausanias enumerat, una Olympica, duae Pythicae, una Isthmica iam tum, cum Pindarus hoc carmen scripsit (v. 17 sq.), reportatae erant,

- τιν γὰρ ἐν πόντῳ κυβερνῶνται θοαὶ
 νᾶες, ἐν χέρσῳ τε λαιψηροὶ πόλεμοι 5
 5 κάγοραὶ βουλαφόροι. αἷ γε μὲν ἀνδρῶν
 πόλλ' ἄνω, τὰ δ' αὖ κάτω, ψεύδη μεταμῶνια τάμνοισαι,
 κυλίνδοντ' ἐλπίδες·
- σύμβολον δ' οὐ πά τις ἐπιχθονίων ἄντ. 10
 πιστὸν ἀμφὶ πράξιος ἐσσομένας εὔφρον θεόθεν,
 τῶν δὲ μελλόντων τετύφλωνται φραδαί.
- 10 πολλὰ δ' ἀνθρώποις παρὰ γνώμαν ἔπεσεν,
 ἔμπαλιν μὲν τέρψιος, οἱ δ' ἀνιαραῖς 15
 ἀντικύρσαντες ζάλαις ἐσλὸν βαθὺ πῆματος ἐν μικρῷ πεδά-
 μειψαν χρόνῳ.
- ὕλῃ Φιλάνορος, ἦτοι καὶ τεά κεν, Ἐπ.
 ἐνδομάχας ἄτ' ἀλέκτωρ, συγγόνῳ παρ' ἐστία 20
 15 ἀκλεῆς τιμὰ κατεφυλλορόησε ποδῶν,
 εἰ μὴ στάσις ἀντιάνειρα Κνωσίας σ' ἄμερσε πάτρας.

utramque lectionem agnoscunt scholia — τόξα A — 5. βολαφ. C^oD¹, βουληφ. D^o — 6. ψευδῆ codd. — τέμν. B — 8. πράξιος A — 10. ἀνθρώποισι A — ἔπεσεν B — 11. ἀνιεραῖς D — 12. πεδάμειψαν B¹CD: παῖδ' ἄμειψαν A, ποτάμειψαν B^o — 14. συγγενεῖ Hartung — 15. κατεφυλλορόησεν Hermann — 16. Κνωσσ. A — σ' ἄμερσε A et schol., σ' om. BCDE —

neque quidquam de hac re memoriae proditum est neque veri simile est Hieronem, hominem imperandi cupidissimum, Himeraeis Libertatis numen venerandi auctorem fuisse. Quae cum ita sint, Iovem Liberatorem ab Himeraeis appellatum et cultum esse puto ob servitutis iugum, quod Graecis civitatibus Siciliae ab Carthaginensibus impendebat, praeclara victoria ad Himeram excussum (480 a. Chr.). Similiter enim etiam in continenti Graecos post pugnam Plataensem Iovi Liberatori sacra fecisse constat (v. Thucyd. II 71, Strab. IX p. 412). Optime autem in hanc pugnam, terra marique dimicatam, quadrat quod poeta vv. 3-4 et naves et terrestres pugnas a Fortuna, filia Iovis Liberatoris, regi dicit — 2. ἀμφιπέλει· dictum est ad exemplar Homericum Χρῦσσην ἀμφιβέβηκας (II. I 37) — Τύχη cum Pindaro una ex Parcibus fuerit (fr. 41), Iovis quoque, summi rectoris fati (O. II 23), filia haberi potuit — 6. κυλίνδοντ' ex κυλίνδονται, non κυλίνδοντι decurtatum est; ut enim elisio vocalis ι rara est, ita frequens elisio diphthongi αι. Pertinent autem verba πόλλ' ἄνω τὰ δ' αὖ κάτω ad κυλίνδονται, ψεύδη μεταμῶνια ad τάμνοισαι, ut ἐλπίδες ψεύδη μεταμῶνια τάμνοισαι dicantur ad exemplum locutionis ὁδοῦς τάμνειν· cf. I. VI 22 — 8. πιστὸν· summa sententiae huic vocabulo in principio versus posito inest; signa enim multa inventa sunt — 10. ἔπεσον et 12. πεδάμειψαν quomodo in vim gnomici aoristi abire potuerint, ex hoc loco, quo iis praeterita res (v. 15) adiuncta est, optime intellegitur — 12. πῆματος· ἀντι πῆματος schol. — 14. ἐνδομάχας ἄτ' ἀλέκτωρ· comparatio cum gallo carmini epinicio civis Himeraei aptissima erat; certamina enim gallorum non solum Athenienses (v. Aelian. var. hist. II 23) et Tanagraei (v. Babr. fab. 5 et Columell. d. re rust. VIII 2) in deliciis habebant, sed Himerae quoque frequentia ea fuisse, gallus nummorum veterum civitatis Himeraeensis ostendit; v. Freeman, Sicily p. 64 — 16. ἀντιάνειρα· qua vir ut cum viro manus conserat concitatur; primam enim partem nominis huius com-

νῦν δ' Ὀλυμπία στεφανώσάμενος,
 καὶ δις ἐκ Πυθῶνος, Ἴσθμοῖ τ', Ἐργότελες,
 θερμὰ Νυμφᾶν λουτρὰ βαστάξεις, ὁμι-
 λέων παρ' οἰκείαις ἀρούραις.

25

17. δ' ἐν Ὀλυμπία A — 18. δις ἐκ BCD: δι' ἐκ A; δις ἐν Πυθῶνι Byz.
 — 19. θερμᾶν? A^s — λουτρᾶν A.

positi non praepositionem ἀντί, ut nominis ἀντήγορος, sed adiectivum ἀντιο esse duco, cui nomini vim verbi causativi Pindarus tribuit, ut in similibus compositis μεγαλάνωρ fr. 109, μέγανωρ O. 1 2, ὀρθόπολις O. 11 8 — Κνωσίας, Creticae urbis; Cretes autem, quamvis clarissimi cursores essent, tamen ludorum sacrorum certamina minus obiisse videntur — 19. de thermis prope Himeram etiam nunc claris, quibus tunc Ergoteles membra fessa recreasse significatur, vide Aesch. fr. 32, Diodor. v 3, Hesych s. v. Ἡράκλεια λουτρά — βαστάξεις, contractas, ut non multum absit a notione utendi; quod enim scholiasta ὕψοις καὶ ἐπαίρεις τῇ δόξῃ interpretatur, id neque huic loco neque I. 11 80 aptum est neque aliorum scriptorum usu comprobatur; merito enim Suidas s. v. βαστάσας praecipit: βαστάσαι οὐ τὸ ἀραιὸν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ ψηλαφῆσαι καὶ διασηκῶσαι καὶ διασκεψασθαι τῇ χειρὶ τὴν ὀκλήν [καὶ τὸ δουμάσαι] — οἰκείαις de industria poeta addidit, ut Ergotelem Himerae iure ἐγκτήσεως usum esse indicaret.

silio carminis connexa; verum ea non caput carminis est, sed unum quasi membrum corporis. Simile autem ab hac parte hoc epinicion est epinicion in honorem Theaei Argivi factum (N. x), quo cum carmine id quoque commune habet, quod Corintho et Argis singula epinicia Pindarus panxit, unde ei ubertatem rerum per plura carmina dispertire non perinde atque in Aegineticis carminibus licuit.

In prooemio postquam breviter consilium praedicandi victricem domum et patriam victoris aperuit (1—5), primum Corinthum urbem ornamentis iustitiae et prudentiae insignem et praeclaris ingenii inventis conspicuam et poeticis pariter atque bellicis studiis florentem eximie laudat (6—23). Deinde Iove ne laudibus suis invideret implorato, victoris Xenophontis eiusque familiae multas et praeclaras victorias illustrat (24—46). Exin ad mythica tempora relapsus, prudentia Sisyphi et Medae ducumque Corinthiorum in bello Troiano fortitudine breviter perstrictis (47—62), diutius commoratur in fabula narranda Bellerophontae, Pegasus equum freno domantis et cum domato equo virtutis clarissima specimina edentis (63—92). In extrema parte ad res praesentes rediit et victorias totius gentis Oligaethidarum plene enumeravit, ut et minores ludos commemoraret et quae animo Xenophon moliebatur, tecte significaret (93—115).

Egregie vero poeta in hoc carmine, similiter atque in carminibus O. VII eodem anno, et N. VIII. X. XI. O. V. P. VIII eodem fere tempore scriptis, copiam rerum ita distribuit et metricae compositioni adaptavit, ut singulas partes argumenti singulis triadicis pericopis (strophae antistrophe epodo) complecteretur. Quin etiam veterem compositionem nomi Terpendrei septenariam (v. Poll. IV 66), quam Mezgerus, Westphalium (Proleg. zu Aeschylus p. 49) ducentem secutus, omnibus carminibus Pindari adcommodare frustra adnissus est, in hoc quidem carmine ita observasse videtur, ut versibus 1—23 ἀρχάν, 24—46 μεταρχάν, 47—51 κατατροπών, 52—90 ὀμφαλόν, 91—92 μετακατατροπών, 93—98 σφραγίδα, 98—115 ἐπίλογον effici vellet.

De metris.

In praeclaro hoc carmine severitas Doricorum numerorum dactyloepitriticorum admixta lenitate logaoediorum metrorum artificiose temperata est. Quae commixtio cum ipsa per se satis difficultatis praebeat, augentur etiam dubitationes eo, quod multi versus continuitate numerorum ita inter se cohaerere videntur, ut dipodicus rhythmus in fine antecedentis versus inchoatus initio sequentis compleatur (st. 3—4. 6—7. ep. 5—6). Summae vero difficultates inde oriuntur, quod, cum dipodica mensura carminis a choro gradiente cantandi tantum non flagitari videatur, dipodiis tripodiae intermixtae sunt dactylicae lagaoedicae trochaicae, quae legibus dipodicae mensurae, nisi artificiosas machinas adhibueris, aptari nequeunt. Epodi versus primi prima syllaba longa utrum vim anacrusis habeat an partem primae dipodiae efficiat, dubium est. Eiusdem epodi versus quintum et sextum nos Boeckhium secuti disiunximus, quandoquidem Hermanno et Mommsenio, qui eos coniunxerunt, ad vehementiores coniecturas confugiendum fuit; vide not. crit. ad vv. 21. 44. 68. 91. 113. — Cantatum est hoc carmen fervidum ad modos enoplios

(v. 86) in pompa, qua Xenophon victor Pisa redux in urbem patriam a choro et amicorum turba deducebatur. Pindarus ipse Corinthum venerat (3), ut chori cantui moderaretur et una cum ovante victore urbem ingrederetur (v. 49).

Τρισολυμπιονίκαν Στρ. α'.
 ἐπαινέων - οἶκον ἄμερον ἀστοῖς,
 ξένοισι δὲ θεράποντα, γνώσομαι
 τὰν ὀλβίαν Κόρινθον, Ἴσθμίου
 5 πρόθυρον Ποτει- δᾶνος, ἀγλαόκουρον. 5
 ἐν τᾷ γὰρ Εὐνομία ναίει, κασιγνή-
 τα τε, βᾶθρον πολίων - ἀσφαλές,
 Δίκα καὶ ὁμότροφος Εἰρήνη, ταμίαι ἀνδράσι πλούτου, 10
 χρῦσαι - παῖδες εὐβούλου Θέμιτος.
 ἐθέλοντι δ' ἀλέξειν Ἄντ. α'.
 10 ὕβριν, κόρον - ματέρα θρασύμυθον.
 ἔχω καλὰ τε φράσαι, τόλμα τέ μοι

VARIA LECTIO. INSCR. OM. B, Ξενοφῶντι Κορινθίῳ πεντάθλω C, Ξενοφῶντι Κορινθίῳ σταδιοδρόμῳ καὶ πεντάθλω, νικήσαντι οὐδ' ὀλυμπιάδα DE; cod. A ante hoc carmen desinit — Schol.: τρεῖς νίκας ἀπὸ τοῦ συμβέβηκε γενέσθαι, τῷ μὲν παιδί δύο κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν πεντάθλω καὶ σταδίῳ ἀγωνισαμένα, τῷ δὲ πατρὶ Θεσσαλῷ τὸννομα πρῶτον ἐν τῇ ξθ' Ὀλυμπιάδι — 3. ξεν. E: ξείν. B CD — δε: τε C — 5. ποτειδ. Byz.: ποσειδ. B C, ποτιδ. D E; cf. v. 40 — 6. ἐν τᾷδε γὰρ B D^{pc} — κασιγνήτα C D^s et schol.: κασιγνήται B D¹ — Δίκα πολίων ἀσφαλές βᾶθρον Schmid — ἀσφαλές N.: ἀσφαλής B C D — 7. ὁμότροφος C¹ et schol.: ὁμότροφος B C² D — εἰρήνα C — 9. ἀλέξειν B C D E — 10. θρασύμυθον B E: θρασύβουλον C D^s, θρασύμυθον D¹; fort. θρασύμυθον secundum O. II 105 — 11. καλὰ τοι (Can tai? τε lemma) φρ. B —

COMMENTARI. V. 1. τρισολυμπιονίκαν οἶκον dixit domum duabus victoriis Olympiacis Xenophontis (v. 30) et una patris Thessali (v. 35) insignem — 2 sq. eandem sententiam reddit epigramma AP. VII 35: ἄρμενος ἦν ξένοισιν ἀνὴρ ὃδε καὶ φίλος ἀστοῖς — 3. γνώσομαι, εἰς γνώσιν ἄξω scholiasta interpretatur, quod cum sine exemplo sit, recentiores interpretes vertunt: recognoscam, visam — 4. ὀλβίαν Κόρινθον cf. Hom. B 570 ἀφνειὸν τε Κόρινθον — 5. πρόθυρον: sic de Corintho Bacchylides fr. 7: Πέλοπος λιπαρᾶς θεόδματοι θύραι· cf. N. II 21 — 6 sq. v. Hesiod. theog. 901 δεύτερον ἠγάγετο (Ζεὺς) λιπαρὴν Θέμιν, ἣ τέκεν Ὀρα· | Εὐνομίην τε Δίκην τε καὶ Εἰρήνην τε θαλυτῆαν. cf. Bacchyl. fr. 29 Δίκαν ὀσίαν, ἀγνὰν Εὐνομίας ἀκόλουθον καὶ πινυτᾶς Θέμιδος. Orph. hymn. 43, 1 Ὀρα θυγατέρες Θέμιδος καὶ ἄνακτος, | Εὐνομίη τε Δίκη τε καὶ Εἰρήνη πολλοῖσθε. Pindari huius loci memor Aristides rhet. I 39 Corinthum dicit θάλαμον Ὀρων. cf. Pind. fr. 30, 75 — 7. Εἰρήνη, ταμίαι ἀνδράσι πλούτου: hinc Εἰρήνη audit ὀλβοδότρια, βαθύπλοτος, βαθύκαρπος apud Eur. Bacch. 419. Suppl. 491. fr. 462. CIA II 1, 370. Poetae sententiam Cephisodotus, artifex Atheniensis, celeberrimo marmore glyptothecae Monacensis Εἰρήνης καὶ Πλούτου (cf. Paus. I 8, 2. IX 16, 2) expressit. Hoc de loco profecti artifices etiam Olympiae Themis iuxta Horas stantem effinxerunt, v. Paus. v 17, 1 — 10. ὕβριν κόρον ματέρα: inverso ordine Solon in Aristot. rep. Athen. 12 superbiam ex fastidio natam fecit: τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ὄλβος ἐπηται: cum Pindaro facit auctor oraculi ap. Herod. VIII 77: διὰ Δίκης οβείσσει κρατερὸν κόρον ὕβριος νόον.

11 ss. decora Corinthiis ab Horis impertita laudare incipit —

- εὐθεΐα γλῶσσαν ὀρνύει λέγειν· 15
 ἄμαχον δὲ κρύ-ψαι τὸ συγγενὲς ἦθος.
 ὕμιν δέ, παῖδες Ἀλάτα, πολλὰ μὲν νι-
 κηφόρον ἀγλαΐαν - ὤπασαν
 15 ἄκραις ἀρεταῖς ὑπερελθόντων ἱεροῖς ἐν ἀέθλοις, 20
 πολλὰ δ' ἐν - καρδίαις ἀνδρῶν ἔβαλον
- Ὄροι πολυάνθεμοι ἄρ- Ἐπ. α'.
 χαῖτα σοφίσματα· πᾶν δ' εὐφρόντος ἔργον.
 ταὶ Διονύσου πόθεν ἐξέφαγεν 25
 σὺν βοηλάτῃ χάριτες· διθυράμβῳ;
 20 τίς γὰρ ἱππείοις ἐν ἐντεσσίῳ μέτρα,
 ἢ θεῶν ναοῖσιν οἰωνῶν βασιλέα δίδυμον 30
 ἐπέθηκ'; ἐν δὲ Μοῖσ' ἀδύπνοος,

14. ὤπασαν C¹ — 15. ὑπερελθοῦσιν Mosch. — ἀέθλοισι B C D E —
 17. σοφίσματα. ἄπαν BC, σοφίσματ'. ἄπαν D: σοφίσμαθ' ἄπαν Byz. et edd.
 — 18. διων. Mosch.: διον. BCD — 19. βοηλάτῃ C — 20. τίς δ' ἄρ' Hermann,
 probabiliter — fort. ἱππείοισιν — ἐντεσσίῳ Mosch.: ἐντεσι BCD — 21. βασιλέα
 Boeckh²: βασιλῆα codd., βασιλῆα δίδυμον Boeckh¹ —

14. Ἀλάτα· schol.: Ἀλήτης ἡγήσατο τῆς ἀποικίας τῶν Ἡρακλειδῶν, ὅτε οἱ Ἡρα-
 κλειδαὶ κατήσαν εἰς Πελοπόννησον, καὶ αὐτὸς εἰς ὧν τῶν Ἡρακλειδῶν ἦν γὰρ
 Ἰππότου τοῦ Φύλαντος τοῦ Ἀντιόχου τοῦ Ἡρακλείου· οὗτος ἐκράτησε Κορίνθου·
 διόπερ καί τις εἶπεν Ἀλήτου τοὺς Κορινθίους ὡς ἀπογόνους. Δίδυμος δὲ φησὶν
 τὸν Ἀλήτην μὴ οἰκιστὴν τῆς Κορίνθου γεγονέναι, ἀλλὰ βασιλέα ἔπει τριηκοστῷ μετὰ
 τὴν τῶν Λαοιῶν ἀφίξιν — 15. ἱεροῖς ἐν ἀέθλοις· Olympicis Pythiis Nemeaeis
 Isthmiis; v. Prol. p. LXXX — 17. ut hic Horae dilectis suis Corinthiis sapientia
 gratias Bacchi coniunctas esse poeta praedicat, Corinthi Arionem docuisse tradit
 Herod. I 23; cf. Procl. ap. Phot. bibl. 259 — 19. βοηλάτῃ grammaticae leges solum
 admittunt interpretationem dithyrambi vocem altam excitantis, neque de
 bovis seu praemio seu sacrificio cogitare sinunt. Schol.: ὁ Πίνδαρος βοη-
 λάτην τὸν διθυράμβον προσαγορεύει, ἥτοι διὰ τὸ βοῶν εἶναι τῷ νικήσαντι
 ἐπαθλον· ἱερὸς γὰρ τοῦ Διονύσου· ἢ διὰ τὸ εὐφροσύνην αὐτὸν διὰ βοῆς καὶ
 λέγειν. ὁ Πίνδαρος δὲ ἐν τοῖς Τροχῆμασιν ἐν Νάξῳ φησὶν εὐφροσύνην
 πρῶτον διθυράμβον, ἐν δὲ τῷ πρῶτῳ τῶν Διθυράμβων ἐν Θήβαις, ἐνταῦθα δὲ ἐν
 Κορίνθῳ — 20. μέτρα intellego frena, unum genus armorum equinorum; frena
 autem equis moderari optime poeta ipse infra v. 64 ss. exposuit. Qui Didymum
 (v. schol.) secuti Pheidonem Corinthium inventorem seu metrorum et ponderum
 seu rotarum figulinae poetae menti obversatum esse putant, non explicant quo
 pacto inter equina arma ista pertinere dicantur — 21. βασιλέα δίδυμον·
 schol.: οἰωνῶν βασιλέα τὸν ἀετὸν φησὶ, λέγει δὲ τὸ κατὰ τοὺς ναοὺς τῶν θεῶν
 ἀετώμα (Giebelfeld). δίδυμα (Δίδυμος cod., corr. Lehrs) δὲ φησὶν, ὅτι διπλὰ τὰ
 ἀετώματα, ὅπισθεν καὶ ἔμπροσθεν. Originem autem huius significationis vo-
 cabuli ἀετώματος Pindarum non ex similitudine quadam fastigii aedis cum
 aquila alas extendente repetiisse patet, sed ex eo, quod aquilam ipsam in
 summo fastigio aedis primum posuerunt (ἐπέθηκε) et postea aquilae nomen
 etiam ad tympanum et figuras in eo positas traxerunt — ἐπέθηκε· rectius in
 duas partes divides ἐπ' ἔθηκε, quandoquidem ἔθηκε ad utramque partem enun-
 ciati, ἐπὶ solum ad posteriorem pertinet — 22. Μοῖσα· clari inter poetas Co-
 rinthios erant Eumelus epicus, Arion dithyrambicus, Aeson lyricus. Schol.:
 τοῦτο διὰ τὸν Εὐμήλον (Εὐμήλον em. Wilamowitz) ὄντα Κορίνθιον καὶ γρά-
 ψαντα νόστον τῶν Ἑλλήνων. ἄλλως· τοῦτο φησὶν ἀπὸ τοῦ μουσικῆ εἶσαι, παρό-

ἐν δ' Ἄρης ἀνθεῖ νέων
 οὐλίαις ἀλχμαῖσιν ἀνδρῶν.

- ὑπατ' εὐρὸν Φανάσων Στρ. β'.
- 25 Ὀλυμπίας, - ἀφθόνητος ἐπεσσι 35
 γένοιο χρόνον ἅπαντα, Ζεῦ πάτερ,
 καὶ τόνδε λαὸν ἀβλαβῆ νέμων
 Ξενοφῶντος εὖ- θυνε δαίμονος οὐρον
 δέξαι δέ Φοι στεφάνων ἐγκώμιον τεθ-
 μόν, τὸν ἄγει πεδίων - ἐκ Πίσας, 40
- 30 πενταέθλω ἅμα σταδίου νικῶν δρόμον· ἀντεβόλησεν
 τῶν ἀνήρ - θνατὸς οὐπω τις πρότερον.
- δύο δ' αὐτὸν ἔρψαν Ἄντ. β' 45
 πλόκοι σελίνων ἐν Ἴσθμιάδεσσι
 φανέντα· Νέμεά τ' οὐκ ἀντίχοετ.
- 35 πατρός δὲ Θεσσαλοῖ' ἐπ' Ἀλφειοῦ
 ῥεέθροισιν ἀγ- λα ποδῶν ἀνάκειται,
 Πυθοῖ τ' ἔχει σταδίου τιμᾶν διαύλου τ' 50
 ἀελίφ ἀμφ' ἐνί, μη- νόσ τέ Φοι
 ταῦτοῦ κρᾶναις ἐν Ἀθάναισι τρία φέργα ποδαρκῆς
 ἀμέρα - θῆκε κάλλιστ' ἀμφὶ κόμαις 55

23. ἀλχμαῖσιν D¹ — 26. μένοιο B — 29. δέ BD: τέ C et schol. — Πισσ. C
 — 31. πρότερος C — 37. τ' ἔχει BD: δ' ἔχει C et schol. — 38. ποδαρκῆς B —

σον καὶ ποιηταὶ διασημώτατοι ἐν Κορίνθῳ ἐγένοντο, ὧν ἦν καὶ Αἰσῶν, οὗ μὲν-
 ηῖται Σιμωνίδης — 22 sq. similiter de Sparta Terpander ap. Plut. Lyc. 23 ἐνθ'
 αἰχμὰ τε νέων θάλλει καὶ Μοῦσα λίγεια καὶ Δίκα εὖ ἀραρνύα.

24—46. Iove praeside ludorum Olympicorum invocato ad victorias Xenophontis eiusque maiorum praedicandas transit. Ὀλυμπίας cum ἐπεσσι coniungunt scholia; male illi, pendet enim ab ἀνάσων, vel si mavis, ab ὑπατὸς ἀνάσων. cf. Aesch. Ag. 509 ὑπατὸς τε χώρας Ζεὺς — 25. ἀφθόνητος ἐπεσσι γένοιο, ne mihi invideris carmina, largam eorum copiam mihi faciens. ἀφθόνητος enim agendi vim hoc loco habere videtur, licet passiva significatio crebrior sit, v. O. xi 7 — 28. εὖθυνε· cf. AP. vii 164 καὶ σὸν, ὀδίτα, | οὐρίον ἰθύνει πάντα Τύχη βίον — 29. δέξαι cum dativo oi iunctum est; v. P. xii 5 — στεφάνων ἐγκώμιον τεθμὸν· pompam et hymnum in honorem coronarum; cf. O. vii 88 ἕμνον τεθμὸν Ὀλυμπιονίκων — 30. νικῶν, victor; idem enim fere valet atque νικήσας· v. O. x 16 — 33. σελίνων· de corona ex apio plexa Isthmicorum ludorum v. Proleg. lxxxvii — 35. Θεσσαλοῖ' vocalem o genitivi in oio contra Homeri consuetudinem nonnumquam Pindarus elisit, ut hoc loco et P. i 39. N. ix 55. I. i 16 — 36. ἀγλα ποδῶν· ut saepe φάος (N. iii 84. O. iv 9. cf. O. i 97) de decore victoriae dicitur — 38. ταῦτοῦ pro τοῦ αὐτοῦ, cf. O. i 46. Verum quomodo Atheniensium Panathenaeorum et Delphicorum Pythiorum praemia eodem mense reportasse Thessalus dici poterit, difficiliter explicandum est, siquidem Panathenaeica mense Attico Hecatombaeone exeunte agebantur, Pythia mense Delphico Bucatio, quem cum mense Attico Metageitnionie componunt (v. Prol. lxxxvii ss.). Neque cum Boeckhio ad alia sacra Atheniensia, Delphina Munychia Diasia, confugere licet;

- 40 Ἑλλάτια δ' ἐπάκεις. ἐν Ἐπ. β'.
 δ' ἀμφιάλοισι Ποτειδᾶνος τεθμοῖσιν
 Πτοιόδωρῳ σὺν πατρὶ μακρότεραι
 Τερψία θ' ἔφοντ' Ἐριτί-μω τ' αἰοδαί. 60
 ὄσσα τ' ἐν Δελφοῖσιν ἀριστεύσατε
 ἠδὲ χορτοῖς ἐν λέοντος, δηρίομαι πολέσιν
 45 περὶ πλή-θει καλῶν, ὡς μὰν σαφῆς
 οὐκ ἂν εἰδείην λέγειν 65
 ποντιᾶν ψάφων ἀριθμὸν.
 ἔπεται δὲ Ἰεκάστῳ Στρ. γ'.
 μέτρον νοῆ-σαι δὲ καιρὸς ἄριστος.

40. ποτειδ. lemma B, in B τεi paene evanuit, ποτιδ. D, ποσειδ. C; cf. v. 5 — 42. Τερψία θ' ἔφοντ' Ἐριτίμω τ' ex schol. Schmid: τέρψιες θ' (τερψίαθ' B*, θ' non interpretantur schol.) ἔφοντ' ἐρίτιμοι τ' B C D E — ἔσποντ' coni. Bothe — 44. πολέσι (-σιν C) B C, πολέσσι D, πόλισιν susp. Bergk — 46. ψάφων D¹ — 47. δὲ Ἰεκ. susp. Mommsen: δ' ἐκ. C et schol., δ' ἐν ἐκ. B D —

nam neque haec sacra cum ludis gymniciis coniuncta fuisse constat, neque ea eodem quo Pythia Delphica mense agebantur. Qua de causa nihil relinquitur nisi ut aut gymnicos ludos Panathenaeorum post sacra, primis diebus mensis Metageitnionis acta esse aut Pindarum poetam verbis μηνὸς τωτότοῦ orbem triginta dierum significare voluisse ducamus; cf. Stzb. d. b. Ak. 1895 p. 11 ss. Alterum autem eo facilius statui potest, quod Graeci, cum civiles menses singularum civitatum saepe multum inter se discreparent (v. Unger, Zeitrechn.² 734), magis naturalia spatia quam civilia mensiumque nomina respiciebant — τρία ἔργα i. e. στεφάνους τριῶν ἔργων quatenam illa tria opera fuerint, exponunt scholia: τρία δὲ ἔργα εἶπε διαύλον καὶ ὀπλιτικὸν δρόμον καὶ στάδιον. tres victorias a singulis simul partas commemorant Phlegon fr. 12, Philostr. gymn. p. 278, 6 Kays., Paus. vi 18, 3 — ποδαρκῆς dicitur dies, quo de pedum pernecitate certatur (καχρτὰς ποδῶν ἐρίζεται O. i 95), ad exemplum Homericī δούλιον ἦμαρ — 40. Ἑλλάτια, sc. θῆκεν ἀμφὶ κόμαις, schol.: ἐορτὴ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Κορινθῶν, ἐν ἣ καὶ ὁ ἀγὼν τελεῖται ὁ καλούμενος λαμπαδοδρομικός, ἐν ᾧ ἔτρεχον νεανίαι λαμπάδας κρατοῦντες — ἐν δ' ἀμφιάλοισι Ποτειδᾶνος τεθμοῖσι Isthmiis ludis, qui cum certa die et lege agantur, τεθμοὶ dicuntur, ut Olympici N. x 33 — 41. Πτοιόδωρῳ schol.: Τερψίον ἀδελφὸς Πτοιόδωρος, καὶ Τερψίον μὲν παῖδες Ἐριτίμος καὶ Ναμερτίδας, Πτοιόδωρον δὲ Θεσσαλός, οὗ Ξενοφῶν τινὲς δὲ τοῦ Ναμερτίδα Ἐριτίμον φασιν, Ἐριτίμον δὲ Ἀντόλκον — 42. ἔφονται ad tempus non vincendi sed canendi referendum est: si vero Isthmicas Ptoeodori, Thessali patris, et fratris eius patruelumque victorias canere velim, etiam longiora carmina sequentur — 43. ὄσσα exclamandi vis subtilitati huius loci minus apta est quam relativa: quaecumque vos, Ptoeodore Terpsia Eritime, Delphis et Nemeae praestitistis, tam multa sunt, ut, cum mihi numeranda sint, de multitudine decorum certem neque certum eorum numerum magis quam harenarum ponere possim. Dativum πολέσιν ambigo utrum neutrius generis sit (πολέσιν ὄσσα ἀριστεύσατε) an masculini (πολέσιν ἀθληταῖς), quo quibuscum poeta certet significetur — 44. χορτοῖς ἐν λέοντος in pascuis Nemeaei leonis; cf. N. vi 47 — 46. ποντιᾶν ψάφων ἀριθμὸν cf. O. ii 108.

47. enumerationem victoriarum Xenophontis eiusque familiae abrumpit, ne modum, qui cuiusque rei sit, transgrediatur et ut ad publica decora Corinthi transeat — 48. respicit Hesiod. opp. 691 μέτρα φυλάσσεισθαι καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος — νοῆσαι intellexisse, quando modus completus sit; cf. P. ix 79 —

- ἐγὼ δὲ ἴδιος ἐν κοινῷ σταλείς,
 50 μῆτιν τε γαρύων παλαιγόνων 70
 πόλεμόν τ' ἐν ἡ-ρωαίαις ἀρεταῖσιν
 οὐ ψεύσομ' ἀμφὶ Κορίνθου, Σίσυφον μὲν
 πυκνότατον παλάμαις - ὡς θεόν,
 καὶ τὰν πατρὸς ἀντία Μήδειαν θεμέλιαν γάμον αὐτᾶ, 75
 καὶ σφ' ἄ-τειραν Ἄργοι καὶ προπλοῖσι.
- 55 τὰ δὲ καὶ ποτ' ἐν ἀλικᾷ Ἄντ. γ'.
 πρὸ Δαρδάνου - τειχέων ἐδόκησαν
 ἐπ' ἀμφοτέρα μαχᾶν τάμνειν τέλος, 80
 τοὶ μὲν γένει φίλῳ σὺν Ἄτρεός
 Ἐλέναν κομί-ζοντες, οἱ δ' ἀπὸ πάμπαν
 60 εἰργοντες ἐκ Λυκίας δὲ Γλαῦκον ἐλθόν-
 τα τρῶμεον Δαναοί. - τοῖσι μὲν 85

51. ἡρώαις B¹D — 52. ψεύδομαι C¹ — κορίνθου NO: κορίνθῳ B, κορίνθῳ CD (ω in ras. D), genetivo in simili re usus est poeta O. i 36 et N. x 4 — ὡς θεόν] ὑμνέων vel αἰνέων coni. Bossler — 53. ἀντίαν B^{ac} — 54. προσπ. C^{ro} D —

49. ἴδιος ἐν κοινῷ σταλείς: ego tamquam unus ex populo constitutus, qui causam populi, non meam privatam agam, ut recte scholiasta interpretatus est: ἐγὼ δὲ ὄν οὐχ ὡς ἀλλότριός τις ἀλλ' ὡς ἴδιος καὶ κοινός ἐν ὑμῖν. Alia est vis vocabuli ἴδια N. vi 52 — 52. ψεύσομαι: non mentitus esse deprehendar, si prudentiam et virtutem bellicam priscorum Corinthiorum praedicavero — 52 sq. structura orationis expeditior fieret recepta Bossleri coniectura ὑμνέων; sed nihil mutandum; nam tradita scriptura bonum explicatum admittit, modo Σίσυφον et Μήδειαν vocabuli μῆτιν appositionem esse duxeris. Bene autem ut prudentiam (μῆτιν) veterum Corinthiorum duobus exemplis mythicis Sisyphi et Medeae illustrat (μὲν v. 52), ita bellicam quoque virtutem (τὰ δὲ v. 55) duobus castris belli Troiani — 52. Σίσυφον μὲν πυκνότατον παλάμαις ὡς θεόν: veteris regis Corinthiorum nomen Σίσυφον ex Dorica dialecto interpretari poeta videtur, ut idem significet atque Θεόσσοφος, σοφός ὡς σιός. Ceterum in carmine encomio civis Corinthii prudentiam Sisyphi laudat, tacens de fraudulosa eius astutia, quam Homerus epitheto κερδίστον ἀνδρῶν Il. vi 153 significaverat et cuius poenas apud inferos luere ferebatur (Od. xi 593. O. i 62). De Sisyphi origine et progenie v. Proleg. cxvii — 53. Medeam Corinthiam Pindarus fecit, veterem poetam Eumelum secutus, qui Aëtam, patrem Medeae, Corintho Colchidem migrasse narraverat; v. scholia, quae Eumeli versus afferunt et praeterea addunt: Μηδείας μέμνηται, ὅτι ἐν Κορίνθῳ κατέκει καὶ ἔπαυσε Κορινθίου λιμὸς θύσασα Δήμητρι καὶ νύμφαις Λημνίαις. ἐκεῖ δὲ αὐτῆς ὁ Ζεὺς ἠράσθη, οὐκ ἐκείθετο δὲ ἡ Μήδεια, τὸν τῆς Ἥρας ἐκκλίνουσσα γόλον. διὸ καὶ ἡ Ἥρα ὑπέσχετο αὐτῇ ἀθανάτους ποιῆσαι τοὺς παῖδας, ἀποθανόντας δὲ τούτους τιμᾶσι Κορίνθιοι καλοῦντες μιζοβαρβάρους. Confer Wecklein in Proleg. Eur. Med. — 53. αὐτᾶ, quod vulgo αὐτᾶ dicunt; Pindarus enim, cum similiter atque Homerus articuli usum angustissimis finibus circumscripsisset, formis pronominis αὐτός non usus ut; cf. P. iv 218 — 55 ss. contrariam sententiam tulit Simonides, qui Corinthios vellicans dixit fr. 50 Κορινθίοισιν οὐ μανίειν Ἴλιον — 57. τάμνειν τέλος: cf. Eur. Heracl. 758 κίνδυνον πολὺν τέμνειν σιδᾶρον — 58. τοὶ μὲν intelleguntur Corinthii, qui duce Euchenore (Il. xiii 663) pro Atridis pugnabant —

ἔξεύχετ' ἐν ἄστει Πειράνας σφετέρου πατρὸς ἀρχάν
καὶ βαθῶν-κλήρον ἔμμεν καὶ μέγαρον·

ὃς τὰς ὀφριάδεος νί-

Ἐπ. γ'.

ὄν ποτε Γοργόνος ἢ πόλλ' ἀμφὶ κρόνουϊς

90

Πάρασον ζεύξαι ποθέων ἔπαθεν,

65 πρὶν γέ Φοι χρυσάμπυκα κού-ρα χαλινόν

Παλλὰς ἤνεγκ'· ἔξ ὀνειρόν δ' αὐτίκα

ἦν ὕπαρ· φάνασε δ'· Εὐδεις, Αἰολίδα βασιλεῦ;

95

ἄγε φίλ-τρον τόδ' ἵππειον δέκευ,

καὶ Δαμαίω νιν θύων

ταῦρον ἀργάεντα πατρὶ δεῖξον.

70 κύναιγίς ἐν ὄρφνα

Στρ. δ'. 100

κνώσσοντί Φοι-παρθένος τόσα Φειπεῖν

ἔδοξεν· ἀνὰ δ' ἔκαλτ' ὀρθῶ ποδί

παρκείμενον δὲ συλλαβῶν τέρας,

65. πρὶν τέ C — 68. σὺ δ' ἄγε conī. Hermann, ἄγε δὲ Mommsen — δέχευ BD — 69 ἀργάεντα BCD: ἀργὸν Byz., ἀργῶν Hermann collato Aesch. Ag. 118, utrumque pessimis numeris — 71. τόσσα BC — 73. παρακ. D^{ac} —

61. ἔξεύχετ', respicit Hom. II. vi 144 ss., ubi Glaucus Lycius coram Danais originem Corinthiam iactat — Πειράνας: fontis nobilissimi prope Corinthum, cui etiam artifices in fabula de Bellerophonta (v. 63) Pegasus domante locum dabant; v. Baumeister, Denkm. d. class. Alt. n. 317, Roscher Lex. myth. 1 762 — σφετέρου: de pronomine ad singularem (Glaucum) a Pindaro relato v. O. ix 78 — πατρὸς: intellegitur Bellerophonta, qui tamen non Glauci sed patris Glauci sive Hippolochi pater fuisse fertur, unde schol. πατρὸς: ἀντὶ τοῦ προγόνου — 63. νίδν Γοργόνος: fabulam de Pegaso progenito ex Gorgone a Perseo interfecta (v. P. xii 11) iam Hesiodus theog. 280 narraverat et artifices artis monumentis, ut metopa nobilissima templi Agrigentini, illustraverant — 65 ss. Bellerophonta, cum frustra Pegasus domare et curru iungere tentasset (πολλὰ ἔπαθεν ζεύξαι ποθέων), in templo Minervae, auctore Polyide vate, incubuit, ut in somniis a dea viam domandi equi disceret. Similia Plut. Pericl. 13, 5 de Minerva narrat Pericli dormienti rem quam cupiebat ostendente — 67. ἦν ὕπαρ: Pindarus Homerum Od. τ 547 οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλόν imitatus Minervam re vera adstitisse vel adstare visam esse finxit — 67. Αἰολίδα βασιλεῦ, ut Sisiphus, avus Bellerophontae, apud Homerum II. vi 154 Σίσυφος Αἰολίδης dicitur; de origine eius Aeolica v. Prol. cxvii — 69. Δαμαίω: cognomen a domitis equis Neptuno inditum; construe δεῖξον νιν (i. e. φίλτρον τόδε) Δαμαίω πατρὶ, θύων (αὐτῶ) ταῦρον ἀργάεντα: Domitori patri taurum immolans frenum monstra, ut victima accepta bonum eventum det — πατρὶ: Glaucum subditum, Neptunum verum patrem Bellerophontae fuisse schol. a. h. l., Hyginus fab. 157, schol. II. vi 156 tradunt, quod nescio an ex hoc loco ipso fictum sit, idque sine idonea causa; Neptunum enim, sicut Iovem, patrem nuncupare poetis licuit, ut Verg. Aen. v 14: quidve pater Neptune paras? — ἀργάεντα: veteribus grammaticis offensivum fuit, quod nigris tauris Neptuno operari solebant (cf. Od. iii 6), unde ἀργάεντα non album, sed magnitudine excellentem vel pinguedine nitidum interpretabantur; at Pindaro P. iv 205 Neptunus etiam rutili gregis taurorum dominus est — 70. κύναιγίς: schol.: ἀντὶ τοῦ μέλαιναν καὶ φοβεράν αἰγίδα ἔχουσα —

- ἐπιχώριον - μάντιν ἄσμενος εὔφρον,
 75 δεῖξέν τε Κοιρανίδα πᾶσαν τελευταίαν
 πρᾶγματος, ὡς τ' ἀνὰ βω-μῶ θεᾶς
 κοιτάξατο νύκτ' ἀπὸ κείνου χρήσιος, ὡς τέ Φοι αὐτὰ
 Ζηνὸς ἐγ- χεικεράννου παῖς ἔπορεν 110
- δαμασίφρονα χρυσόν. Ἴαντ. δ'.
 ἐνυπνίῳ - δ' ἄ τάχιστα πιθέσθαι
 80 κελήσατό νιν, ὅταν δ' εὐρυσθενεῖ
 κάρταίποδ' ἀνέροῦν Γαιαόχῳ,
 θέμεν Ἴππειά - βωμόν εὐθύς Ἀθάνᾳ. 115
 τελεῖ δὲ θεῶν δύναμις καὶ τὰν παρ' ὄρκον
 καὶ παρὰ Φελπίδα κόφῳ κτίσιν.
 ἦτοι καὶ ὁ καρπερὸς ὀρμαίνων ἔλε Βελλεροφόντης, 120
 85 φάρμακον - πρᾶν τείνων ἀμφὶ γένυι,
- ἵππον πτερόεντ' ἀναβάς Ἴεπ. δ'.
 δ' εὐθύς ἐνόπλια χαλκῶθεις ἔπαιξεν.
 σὺν δὲ κείνῳ καὶ ποτ' Ἀμαζονίδων
 αἰθέρος ψυχρᾶς ἀπὸ κόλ- πων ἐρήμων
 τοξόταν βάλλων γυναικεῖον στρατόν, 125

76. ἀπὸ κείνου Boeckh: ἀπ' ἐκείνου codd. — 79. δ' ἄ E: δαι CD¹, δὲ (δε) BD² — πιθέσθαι D: πελθεσθαι BC — 81. ἀνερόν Boeckh scholia secutus (cf. P. II 28. III 24. I. VIII 28): ἀναρόν BCD, ἀνερόν Mosch. — γαιαόχῳ BCD: γεαόχῳ Byz. — 82. εὐθύς BCDE: ἐγγὺς NOP — 83. τελεῖ BCD: πληροῖ Tricl., τέλλει Hermann — δὲ om. D et Boeckh — παρ' ἔλπ. Byz.: τὰν παρ' ἔλπ. BCD — 85. τείνων B² — 86. χαλκωντής conl. Hecker — ἔπαιξε C — 88. ἐρήμων conl. Hermann: ἐρήμον codd. et schol. — 89. βάλλων: βάλλεν Boeckh —

76. ἀπὸ κείνου χρήσιος, illius, sc. Polyidis, monitu. Poeta arte narrandi Homericus usus postquam medias in res nos deduxit, iam quae antea facta sint, postliminio narrat — 74. ἐπιχώριον μάντιν . . . Κοιρανίδα· Πολύειδον, qui a Melampode vate Peloponnesio genus duxit; cf. Prol. cxviii — 81. κραταίποδα· firmis pedibus instructum equum; quod scholiasta tradit οὕτω Δελφοὶ ἰδίως ἐκάλουν, non Delphicam dialectum vulgarem, sed usum Delphicorum oraculorum spectare videtur — 82. Ἴππειά Ἀθάνᾳ· Ἀθάνᾳς χαλκωνίτιδος templum Corinthi fuisse tradit Paus. II 4, 5; nescio tamen an ex hoc nomine deae fabula ipsa originem duxerit — 83. κόφῳ κτίσιν τὰν παρ' ὄρκον καὶ παρὰ ἔλπιδα κτίσιν τελεῖ κόφῳ· nimirum praedicativi nominis vim vocabulum κόφῳ habet; de sententia cf. P. II 49 ss. — 84. ἔλε iungo cum ἵππον, non cum φάρμακον — 86. ἐνόπλια χαλκῶθεις ἔπαιξεν· iam armis indutus motus ὀρχήσεως ἐνοπλίον lusit. Multifariam locum enarravit scholiasta: ἦτοι ἐπειράτο, ἐγγυμνάζετο εὐκόλως ὥσπερ παιδιᾶς τρόπον· ἢ ἐπετέρπετο· ἢ ἐνόπλιον ὄρχησιν ἐποιεῖτο· ἢ σὺν τοῖς ὄπλοις εὐχερῶς ἐμάχετο — 87. Solymos, Chimaeram, Amazones deinceps a Bellerophonta fusos esse narravit Homerus VI 179 ss., unde Ἀμαζονίδων στρατόν non a βάλλων, sed ab ἔπεφρονεν pendere nec Boeckhiana coniectura βάλλεν opus esse apparet — 88. ἐρήμων bene reposuit Hermannus, a vacuis et inhabitabilibus regionibus frigidi caeli exercitum Amazonum

- 90 καὶ Χίμαιραν πῦρ πνέουσιν καὶ Σολύμους ἐπεφνευ.
 διασω-πάσομαι σοι μόρον ἐγώ· 130
 τὸν δ' ἐν Οὐλύμπῳ φάτναι
 Ζητὸς ἀρχαῖται δέκονται.
 ἐμὲ δ' εὐθὺν ἀκόντων Στρ. ε΄.
 ἴεντα δόμ-βον παρὰ σκοπὸν οὐ χροῖ
 95 τὰ πολλὰ βέλεα καρτύνειν χεροῖν. 135
 Μοῖσαις γὰρ ἀγλαοθρόνοις ἐκῶν
 Ὀλιγαῖθίδαι-σὶν τ' ἔβαν ἐπίκουρος.
 Ἴσθμοὶ τὰ τ' ἐν Νεμέᾳ παύρω φέπει θή-
 σω φανέρ' ἀθρό', ἀλα-θῆς τέ μοι 140
 ἔξορκος ἐπέσεται ἔξηκοντάκι δὴ ἀμφοτέρωθεν
 100 ἀδύγλωσ-σος βοὰ κάρυκος ἐσλοῦ.
 τὰ δ' Ὀλυμπία ἀντῶν Ἀντ. ε΄.
 εἰκεν ἦ-δη πάροιθε λελέχθαι· 145

90. χεῖμερην C — 91. διασωπ. BCD: διασωπ. Hermann metro aliter constituto; cf. I. 1 63 — 95. κρατ. D — 96. μοῖσαις Mosch.: μοῖσαισι BCD — ἐκῶν (ἐκων) Byz.: εἰκων BCD — 97. post ἐπίκουρος ante Bergkium non interpungebatur — 98. παύρω φέπει θήσω coni. Bergk. παύρω δ' ἔπει θήσω D et schol., παύρω δ' ἐπιθήσω BC — 99. ἔξορκος scripsi: ἔξορκος codd. et schol., εἰς ὄρκος coni. Bergk., ἀνθόρκιος ἔσεται coni. Hartung, εὐόρκω coni. Bossler — δὴ coni. Hermann: δ' BCD —

venisse interpretans; ἐρήμον a librario archetypi memore versus O. 1 7 huic loco illatum esse videtur — 90. Σολύμους Pindarus Homerum secutus incolae agri non longe a Lycia distantis fuisse arbitrabatur; postea populos Asiae minoris citra Taurum cum alios, tum Milyas et Termesseos Solymis se prognatos iactasse docet Gutschmid Kl. Schr. IV 573 s. — 91. tristem casum Bellerophonae, qui ex Pegaso altiora petente deciderat (v. I. VII 44), poeta omisit, ut laetitiae epinicionum parum accommodatum; de Pegaso inter astra relato v. Arat. 160. 166 — 92. δέκονται praesenti utitur de rebus divinis numquam interituris.

93 ss. a fabulosis rebus ad res praesentes se revocat poeta, simili metaphora usus atque P. II 44. N. VI 31. VII 21 — βέλεα non differunt ab iis, quos antea ἀκοντας dixerat, ut Eur. Hipp. 222 idem telum ὄρακα et ἐπίλογον βέλος dixit — 96. ἐκῶν glossa εἰκων in textum irrepsit, profecta a grammaticis, qui recte intellexerunt Pindarum aequae atque Homerum nomini ἐκῶν participii vim tribuisse — 97. Ὀλιγαῖθίδαισι postquam poeta supra vv. 30-46 Xenophontis et eius familiae victorias laudavit, iam in hac extrema parte carminis longius evagatus omnis gentis Oligaeidarum decora comprehendit — 98. Ἴσθμοὶ τὰ τ' ἐν Νεμέᾳ pro τὰ Ἴσθμοὶ τὰ τ' ἐν Νεμέᾳ, ut etiam negationem, cum utriusque membri esset, soli alteri membro adiecit O. XI 18. Particula δ' ante ἔπει aut ex digammo non intellectu ortum est, aut a librario illatum, qui Ἴσθμοὶ τὰ τ' ἐν Νεμέᾳ cum antecedente sententia falso coniunxit — ἔξορκος, quod pro ἔξορκος reposui, vocem praeconis significat incorruptam, quasi sex sacramentis sancitam et firmatam; ludit autem poeta nominibus numeralibus ἕξ et ἔξηκοντάκι, quibus Graeci ad infinitam copiam significandam utebantur — 99. ἀμφοτέρωθεν ex Isthmo et ex Nemea; haec autem ipsa parva vox (παύρον ἔπος) est, qua omnia decora Isthmica et Nemeaea se illustraturum esse poeta professus est — 102. εἰκε cum emphasi positum Dissenius dicit; mihi admodum frigere et

τά τ' ἐσόμενα τότε ἄν φαίην σαφές·
 νῦν δ' ἔλλομαι μὲν, ἐν θεῶ γε μὰν
 105 τέλος· εἰ δὲ δαίμων γενέθλιος ἔρποι,
 Δι τοῦτ' Ἐνναλίῳ τ' ἐκδώσομεν πράσ-
 σειν. τὰ δ' ὑπ' ὄφρῳ Παρνασίᾳ, 150
 ἐν Ἄργεϊ θ' ὄσσα καὶ ἐν Θήβαις, ὄσα τ' Ἀρκάσιον ἄσσαν
 μαρτυρήσει Λυκαίου βωμὸς ἄναξ,

Πέλλανά τε καὶ Σικυῶν Ἐπ. ε'. 157
 καὶ Μέγαρ' Αἰακιδᾶν τ' εὐεργὲς ἄλσος,
 110 ἄ τ' Ἐλευσίς καὶ λιπαρὰ Μαραθῶν,
 ταί θ' ὑπ' Αἴτνας ὑψιλόφον-καλλίπλουτοι
 πόλιες, ἄ τ' Εὐβοία· καὶ πᾶσαν κατὰ 160
 Ἑλλάδ' εὐρήσεις ἔρευνῶν μάσσον' ἢ ὡς διῦμεν.
 ἄνα, κούφοισιν ἐκνεῦσαι-ποσίν·
 115 Ζεῦ τέλει, αἰδῶ δίδοι
 καὶ τύχαν τερπνῶν γλυκεῖαν. 165

103. τά τ' BD: τά δ' C — 105. ὁ γενέθλι. BCD, ὁ om. N — 106. Δι Boeckh: δι codd. — Παρνασσ. CB^vo — 107. ἐν Ἄργεϊ θ' N: ἐν Ἄργεϊ δ' D, ξέ ἄρατο ἐν Ἄργεϊ δ' B, ξέ ἄρατο θ' C, ξέ Ἄργεϊ δ' Bergk — ὄσα τ' codd.: ὄσα δ' Hermann — Ἀρκάσιον ἄσσαν scripsi: Ἀρκάσιον ἀνάσσαν BCD, Ἀρκὰς ἀνάσσαν Byz., Ἀρκὰς ἀνάσσαν Hermann, Ἀρκάδ' ἀν' αἶαν Häberlin, Ἀρκάσιον ἄθλοις Kayser, Ἀρκάσι βάσσαις Bergk — 109. πελά. C^o — 113. διῦμεν scripsi: ἰδέμεν codd., ἀριθμεῖν coni. Hartung — 114. ἄνα coni. Pauw: ἀλλὰ codd. — 115. αἰδῶ δίδοι Boeckh: αἰδῶ τε δίδοι BCD, αἰδῶ διδοῦς Byz.

pedestrem orationem redolere videtur; ceterum respicit poeta vv. 1. 29. 35 — 103. τότε· tum cum facta erunt — 105. δαίμων γενέθλιος, genius generis, ut supra v. 28 Ξενοφάντος δαίμονος· cf. O. II 39 — 106. Δι τοῦτο Ἐνναλίῳ τε· Iovi et Marti quod futurae victoriae spem committit, hoc certamen armati cursus (ὀπλιτοδρομίου) significare videtur — 107 ss. de his ludis minoribus v. Prol. LXXVIII ss. — 107. ὄσσα non exclamantis esse videtur, sed poeta, cum primum dicturus esset τὰ δ' ὑπ' ὄφρῳ Παρνασίᾳ, ἐν Ἄργεϊ θ' ὄσσα καὶ ἐν Θήβαις (ἐγένετο) . . . μάσσονα (ἔστιν) ἢ ὡς διῦμεν, post longam protasim structuram verborum mutavit — 108. μαρτυρήσει. hoc verbo ad proximos quoque versus tracto supple ὄσα Πέλλανά τε μαρτυρήσει καὶ Σικυῶν κτλ. — 109. Αἰακιδᾶν εὐεργὲς ἄλσος· ludi Aeginetici prope monumentum sepulcrale Aeaci herois agebantur; cf. N. v 53, Prol. LXXVIII — 113. μάσσον' ἢ ὡς διῦμεν· longiora sunt, quam quae pervadere et oratione amplecti possis: age levibus pedibus ex hoc quasi pelago victoriarum enata. Inter eos ludos, qui non disertim nominati sunt, imprimis Athenienses referendi esse videntur — 114. ἄνα est exhortantis = ἀλλ' ἄγε, unde infinitivo ἐκνεῦσαι vis imperandi tribuenda est; cf. P. I 67; nam quominus ἄνα vocativum esse cum nomine Ζεῦ coniungendum putem, tria vocabula inter ἄνα et Ζεῦ interiecta me prohibent. Preces autem cum ad Oligaethidas Corinthiosque tum ad poetam ipsum pertinent, qui venustati (τερπνῶν) studeat et iam longum carmen finire gestiat.

pompa cantando unice conveniat, omne carmen numeris senariis (ποσὶν ἑξασήμοις) temperari veri simile est. Qua de causa versus sexti cum duarum pateat via divisionum

$\begin{array}{cccccccc} \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} \\ \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} \end{array}$

dipodicam divisionem praefendam duxi, et in versu quinto dubitabam an ex variis lectionibus eas selegerem, quae dipodicam scansionem admitterent. Maiores vero difficultates pariunt tripodiae catalecticae versuum quarti, septimi, octavi, quorum versuum primus et tertius nisi inanibus temporibus adscitis aut longa finali in spatium sex temporum producta dipodicam scansionem non admittunt, medium hoc modo percutiendum duco:

$\begin{array}{cccccccc} \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} \\ \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} & \text{—} \end{array}$

Minus illud curo, utrum ex duobus primis versiculis unum versum duce Bergkio faciendum, an Pindaro licentiam versus in compagine compositi nominis (φιλησί-μολπε) finiti condonandam et primam longam non anacrusim sed partem primae dipodiae (cf. Prol. p. L) esse ducas. Ceterum lectiones huius carminis, cum in ultima pagina codicis archetypi exaratum fuisset, iam antiquitus adeo turbatae erant, ut metrici veteres, quae erant ingenii imbecillitate, carmen non in stropham et antistropham, sed in duas impares strophas dividerent. Denique moneo carminis insigni suavitati et Lydiorum modorum decori (cf. Arist. polit. VIII 7 p. 1342^b 30) nec non iuvenili aetati victoris puerorum chorum (παίδων χορόν) aptiorem fuisse quam virorum (ἀνδρῶν χορόν).

Καφισίων ὑδάτων λαχοῖσαι Στρ. α'.
 αἶτε ναίετε καλλίπωλον ἔδραν,
 ὧ λιπαρᾶς αἰοιδίμοι βασιλειαί
 Χάριτες Ὀρχομενοῦ, παλαιγόνων Μινυᾶν ἐπίσκοποι, 5 .
 κλύτ', ἐπεὶ εὐχομαι·
 σὸν γὰρ ὕμνῳ μιν τά τε τερπνὰ καὶ

VARIA LECTIO. Inscr. om. B, Ἀσωπίῳ (Ἀσωπίῳ E) Ὀρχομενίῳ σταδίῳ παιδί Κλεοδάμῳ CDE; praeterea add. νικῶντι τὴν οἶζ' ὄλ. D (= Δ, οἶζ' ex οἶζ' Ξ), νικῶντι τὴν οἶζ' Ὀλυμπιάδα E — Schol.: οὗτος ἐνίκησε τὴν οἶζ' Ὀλυμπιάδα σταδίῳ — 1. καφισσ. D — αἶτε codd.: ταῖτε Bergk, λαχοῖσαν αἶτε Boeckh, verisimiliter — καλλίπωλον BC²D: καλλίβαλον C¹, utrumque schol. — 3. Ὀρχ. BCDE: Ἐρχ. ex rec. codd. Boeckh; cf. I. 1 35; antiquam formam Ἐρχ. fuisse, recentem Ὀρχ. in Attica quarto saeculo ante Chr. ortam esse docet Joh. Schmidt K. Z. N. F. XII 340 — 4. ὕμνῳ Hermann: ὕμνῳ BCD, σὸν ὕμνῳ γὰρ coni. Boeckh, vide antistr. — τά τε τερπνὰ coni. Hermann: τά τερπνὰ BD,

COMMENTARIUM. V. 1. Καφισίων . . . ἔδραν quae sedem in ripis Cephissi fluminis sortitae incolite. Sententiam igitur optimam lectio λαχοῖσαι praebet, sed metro et hiatu orationis coniectura Boeckhii λαχοῖσαν commendatur — καλλίπωλον epinico carmini minus fertilitatis (καλλίβαλον) huius convenit quam rei equestriae. Simili epitheto ἐπάλοισι usi sunt Hom. E 551. II 576, Soph. OC. 677 — 3. παλαιγόνων Μινυᾶν Minyas priscos incolae Orchomeni poeta dixit, Homericum (B 511) Ὀρχομενὸν Μινυᾶσιον secutus. Minyarum autem populum olim late per insulas et oram Graeciae diffusum fuisse et cum alia oppida tum Orchomenum et Iolcum tenuisse Pindarus eiusque aequales credebant —

- 5 τὰ γλυκέ' ^{ἀνεταί} ἀνεταί - πάντα βροτοῖς,
 εἰ σοφός, εἰ καλός, εἰ τις ἀγλαὸς ἀνήρ. 10
 οὐδὲ γὰρ θεοὶ ἀγ- νᾶν Χαρίτων ἄτερο
 κοῖρανέοντι χοροῦς
 οὔτε δαΐτας· ἀλλὰ πάν- των ταμίαι
 ἔργων ἐν οὐρανῷ,
 χρυσότο- ξον θέμεναι παρὰ 15
 10 Πυθῶν Ἀπόλλωνα θρόνους,
 ἀέναον σέβοντι πατρὸς Ὀλυμπίοιο τιμάν.
- ὦ πότνι' Ἀγλαῖα φιλησί- Στφ. β'.
 μολπέ τ' Εὐφροσύνα, θεῶν κρατίστου 20
 παῖδες, ἐπακοῦτε νῦν, Θαλίᾳ τε
 ἐρασίμολπε, Ἰδιοῖσα τόνδε κῶμον ἐπ' εὐμενεὶ τύχα
 15 κοῦφα βιβῶντα· Λυ-
 δῶ γὰρ Ἀ- σώπιχον ἐν τρόπῳ 25

τὰ τεργνά τε C — 5. γλυκέα γίνεται codd., γλυκέ' ἀνεταί coni. Kayser, cui coniecturae glossa cod. N τανύεται a Schroedero Philol. 54, 283 edita favet — 7. οὐδὲ, coni. Schneidewin: οὔτε codd. — οἱ θεοὶ D — ἀγνᾶν coni. Kayser: σεμνᾶν codd., θεμερᾶν θεοὶ Bergk. conf. antiistr. — 8. κοῖρανέοντι codd.: κοῖρανέοισιν Boeckh; vide antiistr. — 9. χορὸν C² — 10. Πυθῶν Ahrens: πύθιον codd. — Ἀπόλλωνος C¹ — 11. ἀέναον Byz.: ἀένναον BCD — 12. ὦ om. BCD, add. Boeckh — κρατίστον παῖδες codd.: κρατιστόπαιδες, quod ex antiqua scriptura ΚΡΑΤΙΣΤΟ ΠΑΙΔΕΣ remansit, interpretantur schol. — 13. ἐπακοῦτε νῦν coni. Bergk: ἐπάκοι νῦν codd. et schol., ἐπαίτοιτε νῦν coni. Hartung, ἐπάκοι τὸ νῦν Hermann 1847 — 14. ἐρασίμολπε coni. Vogt — 15. Λυδῶ coni.

5. τὰ τε τεργνά καὶ τὰ γλυκέα· particulis τε . . . καὶ Pindarus non solum diversa, sed etiam cognata nomina coniungit; cf. O. vi 19. 92. P. ix 22. N. ix 13 — 6. εἰ σοφός· sapiens (σοφός) homo inter ministros dulcium rerum a Pindaro ponitur, quod hoc nomine poetas potissimum, Musarum sacerdotes, intellegit — ἀγλαός· splendidus, decorus; plus enim valet quam καλός, ut γλυκέα plus quam τεργνά — 7. ἀγνᾶν Χαρίτων· epitheton ἀγνᾶν, quo Gratiae a Sapphone fr. 65 et Alcaeο fr. 63 insigniuntur, in archetypo codice epitheto σεμνᾶν in recentiore Graecitate frequentiori cesserat; egregie autem epitheton ἀγνᾶν Gratias convenit, quod et purae omni tempore a Graecis Gratiae habebantur, et olim flavae equae (sancr. *haritas*) Solis currui iunctae nomine Χαρίτων declarabantur — 8. κοῖρανέοντι· διακοσμοῦσι schol., quae notio latino verbo curandi illustratur — χοροῦς οὔτε δαΐτας pro οὔτε χοροῦς οὔτε δαΐτας· cf. O. xi 18 — 9. χρυσότοξος· Homero Apollo audit ἀργυρότοξος· cur Apollinem arcu, non phorminge instructum prope Gratias in Olympo sedere poeta dixerit, non liquet, nisi forte sic ornatus Apollo iuxta Musas Delphis sedebat — 9 s. θέμεναι παρὰ Πυθῶν Ἀπόλλωνα· schol.: παρὰ τῷ Ἀπόλλωνι φησι καθέζεσθαι τὰς Χάριτας διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν οἰκειότητα· ἐν γούν Δελφοῖς ἐπὶ τῆς δεξιᾶς εἰσὶν ἰδρυνόμεναι τοῦ Ἀπόλλωνος. Plutarchus de mus. 14 signum Apollinis Delphici commemorat, quod in sinistra manu simulacra trium Gratiarum tenebat — 11. ἀέναον . . . τιμάν· Pindarus poeta et Delphicus artifex profecti esse videntur ab Hom. II. A 603 s. — 12. Ἀγλαῖα· cf. Hes. theog. 906: τρεῖς δὲ οἱ (Διὶ) Εὐφρονόμη Χάριτας τέκε καλλιπαρήους, | Ἀγλαίην τε καὶ Εὐφροσύνην Θαλίην τ' ἐρατεινήν — 14. Ἰδιοῖσα· participium cum ad tres Gratias pertineret, ad unam Thaliam, quam ultimam dixerat, poeta metri necessitati parens rettulit — ἐπ' εὐμενεὶ τύχα, ob secundam fortunam victoria Olympica comparatam — 15. κοῦφα βιβῶντα· lenem

ἐν μελέταις τ' αἰεί-δων ἔμολον,
 οὔνεκ' Ὀλυμπιόνικος ἂ Μινύεια
 σεῦ Φέκατι. μελαν-τειχέα νῦν δόμον
 Φερσεφόνου εἰλυθ', Ἄ-
 χοί, πατρὶ κλυτὰν φέροισ' - ἀγγελίαν, 30
 20 Κλεόδαμον ὄφρ' ἰδοῖσ'
 υἷον εἰ-πης, ὅτι Φοι νέαν
 κόλποισι παρ' εὐδόξου Πίσας
 ἔστεφάνωσε κυδίμων ἀέθλων πτεροῖσι χαίταν. 35

Pauw: λυδίω codd. — Ἀσώπιον E — 16. ἐν τε μελέταις con. Hermannus; v. stroph. — 18. μελαντειχέα codd.: μελανοι. Boeckh; vide stroph. — 19. περσεφ. C — εἰλυθ' con. Ahrens: εἰλυθ' B C D, ἴθι Byz.; Φερσεφόνειον ἴθ' Ἀχοῖ con. Hermann — 20. κλεοδάμω B — νέον B — 21. κόλποισι B C D: κόλποις E; vide stroph. — εὐδόξου con. Boeckh: εὐδόξιο B C D, εὐδόξοις con. Bergk.

incessum puerorum choro et Lydiis modis egregie appositum esse monui in Prol. p. lxx; cf. Hom. Il. xii 158 κοῦφα ποσὶ προβιβάς — 16. ἐν μελέταις meditationes carminis musicis modis (τερόπω) opponit; cf. I. v 28. De praepositione ἐν a Pindaro dativis modi et instrumenti praeter necessitatem addita confer ἐν Πανελλάνων νόμῳ I. ii 38, Λυδίοις ἀπύων ἐν ἀύλοις O. v 19. vii 12, ἐν χερσὶ ἀμῶ O. ii 69, ἐν ἐρατεινῶ μέλιτι I. v 53 — 17. Μινύεια. Orchomenus; patria victoris, cum in ludis una cum victore renuntiaretur, consors victoriae esse putabatur — 18. σεῦ ἔκατι. Gratiae beneficio; nam si Asopichum intellegere poeta voluisset, ut nonnulli scholiastae malebant, non σεῦ sed εὐ dixisset; sed nomen ἔκατι diis magis accommodatum est; cf. I. iii 19. v 29. N. vii 15 — 18 ss. similiter Pindarus vivos et mortuos commercio inter se utentes et victorum decoribus cognatos in Orco gaudentes facit in fine carminum O. vii et N. iv — 19. Ἀχοῖ. eadem provincia internuntii fungitur Ἀγγελία Mercurii filia O. viii 81 — 20. οἱ . . . ἔστεφάνωσε. idem valet atque medium ἔστεφάνωσατο — 21. κόλποισι Πίσας. in sinuosa regione Pisae sub Cronio monte; cf. O. ix 87 Νεμέας κατὰ κόλπον. P. ix 5 Παλίου κόλπον — 22. πτεροῖσι. taeniis coronae utrimque dependentibus; cf. P. ix 125.

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙΣ.

Α΄.

ΙΕΡΩΝΙ ΑΙΤΝΑΙΩ.

ΑΡΜΑΤΙ.

Strophæe.

ἰ υ - - - ε υ - - | ἰ ω - ω υ |
 ἰ υ - - ε ω - | ἰ υ - - ἰ ω - ω ε - υ |
 ἰ - - ε υ - - ε υ |
 - ἰ ω - ω - υ ἰ υ - | ἰ υ - - ἰ ω - ω - |
 5 ἰ υ - - ε υ - - ε υ υ |
 ἰ ω - ω - | ἰ υ - - ἰ ω - ω - | - ἰ ω - ω - | ἰ υ - υ |

Epodi.

ἰ ω - ω - - | ἰ υ - - ε υ υ |
 ἰ ω - ω - υ | ἰ υ - - ἰ ω - ω υ |
 ἰ υ - - ε υ - - | ε υ - - ε υ - υ |
 - ἰ ω - ω - - ε υ υ |
 5 ε υ - - ἰ ω - | ω - - ἰ υ - |
 ἰ υ - - ἰ ω - ω - - |
 ε υ - - ε υ - - | ἰ υ - - ε υ - - | ἰ ω - ω υ |
 ω - - ε ω - - | ε υ - - ε υ - υ |

Argumentum.

Hac oda, qua nihil excelsius Musa lyrica procreavit, Pindarus Pythiam victoriam ab Hierone rege Syracusano quadrigis Pyth. 29 reportatam illustrat, cuius victoriae in honorem celeberrimum quoque nummum Syracusanum cum quadrigis victricibus procusum esse ferunt. Quodsi hanc odam, cum quadrigae una cum auriga et reliqua caterva a Graecia Syracusas rediissent, aliquot mensibus post victoriam ipsam hieme vel vere proximo cantatam esse existimamus et Boeckhianas rationes secuti (v. Proleg. LXXXVI) Pythiadem 29 in Ol. 76, 3 = 474 a. Chr. incidere statuimus, omnia multo melius quadrant, quam si Bergkii calculos secuti hanc odam ad Ol. 77, 3 = 470 a. Chr. reiecerimus. Primum enim quod Hiero in his ludis Aetnaeum (P. I 32), in victoria Ol. 77 Syracusanum (O. I 24) se renuntiari iussit, hoc carmen P. I non longe ab origine

ita tantum differunt, ut alii Kircherum ipsum falsarium esse opinentur, alii, iique probabilius, multo ante Kircherum hominem musicae antiquae haud imperitum eam commentum esse putent.

Χρυσέα φόρμιγξ, Ἀπόλλωνος καὶ ἰοπλοκάμων Στρ. α'.
 σύνδικον Μοισᾶν κτέανον
 τὰς ἀκούει μὲν βάσις, ἀγλαΐας ἀρχά,
 πείθονται δ' αἰοῖδοι σάμασιν, 5
 ἀγῆσιχόρων ὀπότεαν προοιμίων
 ἀμβολὰς τεύχῃς ἐλελιζομένα.
 5 καὶ τὸν αἰχματὰν κεραννὸν σβεννύεις
 ἀενάου πυρός· εὖ-
 δεῖ δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετός, ὠκεΐ- 10
 αν πτέρυγ' ἀμφοτέρω-θεν χαλάξαις
 ἀρχὸς οἰωνῶν, κελαινῶπιν δ' ἐπὶ φοι νεφέλαν Ἀντ. α'.
 ἀγκύλω κρατί, γλεφάρων 15
 ἀδὺ κλαῖστρον, κατέχευας· ὁ δὲ κνώσσω

VARIA LECTIO. INSCR. Ἰέρωνι Αἰγναίῳ ἢ Συρακουσίῳ ἄρματι Πύθια CD; P. I—II 56 deest in B, prorsus deficit A, ut qui sola carmina O. I—XII contineat — Schol.: ἐνίκησε δὲ ὁ Ἰέρων τὴν μὲν εἰκοστὴν ἔκτην Πυθιάδα καὶ τὴν ἐξῆς κέλητι, τὴν δὲ εἰκοστὴν ἐνάτην ἄρματι, εἰς ἣν ὁ ὑποκείμενος ἐπίνικος τέτακται. — 6. ἀενάου CD — αἰετός D — 8. κλάστρον C —

COMMENTARI. v. 1—12. observatur animo poetae convivium deorum in Olympo, quale describit Homerus II. 1 603 ss., ubi citharam modulante Apolline Musarum chorus canit; cf. N. v 24. Hes. scut. 203 — 1. χρυσέα dicitur phorminx, non quod auro ornata sit, sed quod res pretiosas Pindarus epitheto aurearum ornare solet; cf. O. VIII 1 — 2. βάσις . . . αἰοῖδοί· duo munera poeta particulis μὲν . . . δὲ distinguit, ut et intrantis procedentisque chori gressus moderetur et canenti choro accinat; principium (ἀρχάν) autem festivitatis incensum (βάσιν) dicit, non quod praecipua pars sollemnitatum sit, sed quod choreutae, priusquam canere incipiant, sollemni gressu fidicine praeunte ad suam stationem tendunt. Nihil tamen erat causae, cur ex his verbis auctor Kircherianae melodiae, scholiastae verba (διὰ τὸ τὸν Ἀπόλλωνα προκατάρχειν τοῦ χοροῦ τῶν Μοισῶν) male interpretatus, duos primos versus a solo coryphaeo cantatos esse et inde a tertio versu demum chorum omnem concinuisse concluderet — 3. σάμασιν· acutis gravibusve, lentis celeribusve sonis, quibus fidicen vocem cantatorum temperat signumque incipiendi, intendendi, remittendi vocem dat — 4. ἀμβολὰς, principia cantus, secundum Homericum ἦτοι ὁ φορμίξων ἀνεβάλλετο καλὸν αἰεῖδειν (α 155), ut genetivus προοιμίων non totum significet, cuius partes ἀναβολαὶ sint, sed ἀναβολαὶ res esse significantur, quae in proemiis insint, ut in notissimo ἔρκος ὀδόντων — προοίμια cum proprie praeludia solis fidibus pulsanda fuerint (v. rhet. gr. 1 427, 16 Sp. κυρίως προοίμια ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὰ τῶν κιθαρῶδων), primam quoque partem carminis a choro accidente lyra cantandam significant — 6. ante oculos poeta habuit Iovis statuum sceptrum, in cuius culmine aquila sedebat, manu tenentis; cf. Soph. fr. 799 ὁ σκηπτοβάμων αἰετός κύων Διός. Praeclare autem poeta in imagine aquilae sonis citharae conspiciatue describenda longius immoratur, ut contraria sit ea imagini Typhonis terrae viscera commoventis. Conf. Horat. C. II 13, 34: carminibus stupens demittit atras belua centiceps aures — 7. ἀρχὸς οἰωνῶν· de nomine cum emphasi in principium novae strophae tracto v. P. XII 17 — οἱ . . . κρατί totum et pars

- ὕγρον νῶτον αἰωρεῖ, τεαῖς
 10 ῥιπαῖσι κατασχόμενος. καὶ γὰρ βια-
 τὰς Ἄρης, τραχεῖαν ἄνευθε λιπῶν
 ἐγγέων ἀκμάν, λαίνει καρδίαν 20
 κόματι, κῆλα δὲ καὶ
 δαιμόνων θέλγει φρένας, ἀμφὶ τε Λατοί-
 दा σοφία βαθυκόλ-πων τε Μοισᾶν.
- ῥσσα δὲ μὴ περιήλκε Ζεὺς ἀτύζονται βοᾶν Ἐπ. α'. 25
 Πιερίδων αἰοντα, γᾶν τε καὶ πόντον κατ' ἀμαιμάκετον,
 15 ὅς τ' ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ κεῖται, θεῶν - πολέμιος, 30
 Τυφῶς ἑκατοντακάρανος· τὸν ποτε
 Κιλίκιον θρέψεν πολυώνυμον ἄντρον· νῦν γε μὰν
 ταί θ' ὑπὲρ Κύμας ἀλιερκέες ὄχθαι
 Σικελία τ' αὐτοῦ πιέζει 35
 στέρνα λαχνάεντα· κίων δ' οὐρανία συνέχει,

10. κατασχόμενος C: καταγγόμενος D — 12. κόματι C: κόμω D — 13. ἀτύ-
 ζονται CE: ἀτύζηται D, pluralem tuetur paraphrasis — 14. αἰοντες conl.
 Boehmer — 15. ἐν εἰνᾷ Ταρτάρου conl. Thiersch — 18. ἀλιερκές C —

poetarum ritu eodem casu declarantur — 9. ὕγρον νῶτον· cervicem aquae
 instar undulantem; schol.: γραφικώτατα συνδιατιθέμενον τῇ αἰθῇ καὶ θελυόμενον
 τὸν αἰετὸν ὑπετύπωσεν — 10. κατασχόμενος passiva vi, ut Hom. Θ 348, Eur.
 Hipp. 37, Plat. Phaedr. 244 e — 12. κόματι nove dictum pro κόμω, quod ipsum
 in cod. D genuinam lectionem summovit — κῆλα cum proprie sagittae sint
 corpora percullentes, translata quae in verbo denominativo τοῦ κηλεῖν apparet
 vi soni citharae animos hominum demulcentes dicuntur. Schol.: κῆλα κατὰ
 σύνεσιν τὰ κηλήματα, Ὅμηρος δὲ τὰ τοξικὰ βέλη. Falso G. Curtius Etym. 149
 κῆλα δαιμόνων iungit; nam genetivus δαιμόνων ad φρένας pertinet — ἀμφὶ
 c. dat. causam efficientem significat, ut P. viii 31 ἐμᾶ ποταπὸν ἀμφὶ μαχαρᾶ
 — βαθυκόλων· v. O. iii 35.

13 ss. animantia fera et Iovi inimica cantum aversari dicuntur, ut vesper-
 tiliones lucem; loci sententiam suaviter reddit noster Seume: *wo man singt,
 da lass dich ruhig nieder, böse Menschen haben keine Lieder* — 13. de plurali
 verbi cum plurali nominis neutrius ad exemplar Homeri iuncto conf. O. ii 92.
 x 85 — 15. ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ· schol.: κατὰ τὸ ἴδιον ἔθος θηλυκῶς τὴν Τάρταρον
 προήγαγεν, ὡς καὶ τὴν Ἴσθμόν· cf. schol. P. iv 328. ix 5. O. vii 122, τὴν αἰῶνα
 P. 328, τὴν κίονα P. i 19. iv 267. fr. 88, τὴν αἰθέρα O. i 5. xiii 88, τὸν ἔδντον P. ix 5
 — 15 ss. generalem sententiam poeta illustrat fabula Typhonis monstri subterranei
 motus terrae efficientis, sumpta illa de Homero B 700 et Hesiodo theog. 821. Pin-
 darus ipse in prisca fabula ad ignes Aetnae montis montemque monstro super-
 iniectum transferenda (hic et fr. 92) praeivit Aeschylō Prom. 351 ss. et Callimacho
 hy. iv 141 ss. similibus verbis eruptionem Aetnae describentibus. Minus feliciter
 hunc locum Pindari expressit Vergilius Aen. iii 571 ss. Confer sodes commenta-
 tionem meam, Der Aetna in der griechischen Poesie, Stzb. d. b. Ak. 1888 p. 349 ss.
 et Partsch, Geologie u. Mythologie in Kleinasien, Abhdl. zu Ehren Hertz p. 105 ss.
 — 17. Κιλίκιον . . . πολυώνυμον spectat famam ab Homero pervulgatam, quoniam
 Arimos Homericis versus II. ii 789 ἐν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφῶος ἔμμεναι εἰνᾶς
 Ciliciae populum esse credebant — 18. ταί θ' ὑπὲρ Κύμας· falso haec scholiasta
 et Strabo v p. 379 ad Pithecasas et regiones inter Cumas et Siciliam interiectas
 traxerunt; recte Heynius et Boeckhius loca mediterranea supra litus Cumanum,
 sive campos Phlegraeos montemque Vesuvium intellexerunt; cf. ὑπὲρ ἀλός N.
 vii 65 — 19. κίων· Aetna mons a poeta grandes imagines amante columnae

- 20 νιφόεσσ' Αἴτνα, πάνετες
χιόνος ὀξείας τιθήνα.
- τᾶς ἐρέυγονται μὲν ἀπλάτου πυρὸς ἀγνόταται Στρ. β'. 40
ἐκ μυχῶν παγαί· ποταμοὶ
δ' ἀμέραισιν μὲν προχέοντι ῥόον καπνοῦ
αἴθων'· ἀλλ' ἐν ὄρφναισιν πέτρας
φοίνισσα κυλινδομένα φλόξ ἐς βαθεῖ- 45
αν φέρει πόντου πλάκα σὺν πατάγω.
25 κείνο δ' Ἀφαιστοιο κρουνοὺς ἐρπετὸν
δεινοτάτους ἀναπέμ-
πει· τέρας μὲν θανμάσιον προσιδέσθαι,
θαῦμα δὲ καὶ παρεόντων ἀκοῦσαι, 50
- οἶον Αἴτνας ἐν μελαμφύλλοις δέδεται κορυφαῖς Ἀντ. β'.
καὶ πέδω, στρωμνὰ δὲ χαράσ-
σοισ' ἅπαν νῶτον ποτικεκλιμένον κεντεῖ. 55
εἴη, Ζεῦ, τιν εἴη φανδάνειν
30 ὃς τοῦτ' ἐφέπεις ὄρος, εὐκάρποιο γαί-
ας μέτωπον, τοῦ μὲν ἐπωνυμίαν

20. τιθήνα C — 21—26. afferunt Gellius xvii 10 et Macrobius Sat. v 17, 9 — 24. κυλινδομένας coni. Thiersch probabiliter — 26. προσιδέσθαι C et Gellius atque Macrobius l. l.: πυθέσθαι D — παρεόντων C, παριόντων D et schol, unde παρ' ἰδόντων coni. post Coraem Cobet N. L. 144, προσιδόντων Hecker — 27. μελαμφύλλον coni Herwerden — 30. γαίη D —

(στήλη) in tumulis mortuorum positae (v. Hom. A 371. Π 457. 673) comparatur. Simili modo κίονα τοῦ οὐρανοῦ Atlantem dixerunt Aeschylus Prom. 349. et Herodotus iv 184. De monte corpori superiecto confer Eur. Herc. 639 τὸ δὲ γῆρας αἰεὶ βαρύτερον Αἴτνας σκοπέλων ἐπὶ κρατὶ κείται — 20. χιόνος ὀξείας· ut Horatius C. i 9, 3 gelu acutum, comparatione ab acie ferri caedente ad frigus membra corporis constringens translata — τιθήνα· cf. Eur. Phoen. 802 χιονοτρόφον Κιθαίρων, Hel. 1323 χιονοθρέμμονας σκοπιᾶς — 21. ἀγνόταται· usum ignis et sulphuris in lustrationibus respicit; similiter Solem tenebras clara luce discutientem ἀγνὸν θεὸν O. vii 60 dixit — 22. ποταμοὶ dicuntur flumina ignis ex fontibus (παγαῖς) infimis orta — 23. noctu non magis quam interdiu cum saxa ignita e cratere montis eici constat, Pindarus seu rerum ignarus seu terroris amplificandi causa fumi flumina interdiu, saxa noctu evomi fingit — 24. σὺν πατάγω· sono vocis et cumulatione durarum consonantium strepitum rei eximie depingit — 25. Ἀφαιστοιο metonymice pro πυρὸς ad exemplum Hom. B 426: σπλάγγνα δ' ἄρ' ἀμπείραντες ὑπέριεχον Ἡφαιστοιο — 26. παρεόντων ἀκοῦσαι· ingeniosae coniecturae Corais παρ' ἰδόντων ἀκοῦσαι favet locus Herod. ii 5 δηλα γὰρ διη καὶ μὴ προακούσαντι, ἰδόντι δέ — 27. μελαμφύλλοις· aptissime de nigro colore pinuum in superiore parte montis; cf. Hor. C. iv 4, 58 nigrae feraci frondis in Algiido. Immane corpus Typhonis in cratere ab radice usque ad cacumen montis porrectum poeta egregie fingit eiusque tergum aspero latere montis stimulat.

29. bene poeta cum ad preces fundendas transit, spondeo maiore (εἴη □ □ □) utitur — Iovem a monte Aetna, cuius in culmine ut Olympi sedere credebatur, Αἴτνατον dicit etiam O. vi 96. N. i 6 —

- κλεινὸς οἰκιστὴρ ἐκύδαεν πόλιν
 γείτονα, Πυθιάδος δ' 60
 ἐν δρόμῳ κάρυξ ἀνείπε νιν ἀγγέλ-
 λων Ἰέρωνος ὑπὲρ - καλλινίκου
- ἄρμασι. ναυσιφορήτοισι δ' ἀνδράσι πρῶτα χάρις Ἑπ. β'. 65
 ἐς πλόον, ἀρχομένοις πομπαῖον ἐλθεῖν οὔρον· εἰκότα γὰρ
 35 καὶ τελευτᾶ φερτέρου νόστου τυχεῖν. - ὁ δὲ λόγος
 ταύταις ἐπὶ συντυχίαις δόξαν φέρει, 70
 λοιπὸν ἔσσεσθαι στεφάνοισι νιν ἵπποις τε κλυτὰν
 καὶ σὺν εὐφώνοις θαλίαις ὄνυμαστάν.
 Λύκιε καὶ Δάλιοι' ἀνάσσω
 Φοῖβε, Παρνασοῦ τε κράναν Κασταλίαν φιλέων, 75
 40 ἐθελήσαις ταῦτα νόφ
 τιθέμεν εὐανδρὸν τε χάραν.
- ἐκ θεῶν γὰρ μηχαναὶ πᾶσαι βροταῖς ἀρεταῖς, Στρ. γ'. 80
 καὶ σοφοὶ καὶ χειρὶ βια-
 ται περίγλωσσοί τ' ἔφην. ἄνδρα δ' ἐγὼ κείνον
 ἀλνῆσαι μενοιῶν ἔλομαι
 μὴ χαλκοπάραιον ἄκονθ' ὥσειτ' ἀγῶ-
 νος βαλεῖν ἔξω παλάμα δονέων, 85

32. ἀγγέλλων ὡς *D* — 34. ἀρχομένοις *D*: ἐρχομένοις *C* — 35. καὶ τελευτᾶ *C*¹: ἐν καὶ τελευτᾶ *DC*², unde κἂν τελευτᾶ Mosch. — φερτέρου *C*¹ et schol.: φερτέρα *C*² *D* — 37. ἔσσεσθαι *CD* — στεφάνοισι νιν ex scholiis Heyne: στεφάνοισιν *CD* — 38. θαλίαις *C* — 39. παρνασοῦ *C*²: παρνασοῦ *C*¹ *D*; genetiivum interpretatur paraphrasis — 40. εὐανδροῦν coni. Hermann opusc. vii 115 — 43. ἔλομαι *D* —

32. Πυθιάδος ἐν δρόμῳ. cf. O. i 97 Ὀλυμπιάδων ἐν δρόμοις — 33. ἄρμασι· singularem ἄρματι, quo poeta O. i 118. P. vi 17. I. i 14 usus est, hic quoque expectare possis; sed plurali etiam aliis locis pro singulari poeta usus est, ut O. i 79. P. xi 46. I. iii 16; cf. O. v s. x 62; cum emphasi autem hoc vocabulum in principium alterius strophæ tractum est; cf. P. xii 17 — 35. φερτέρου similiter atque θηλύτερος, δεξιτέρος, ἀγρότερος, ἀπονέστερος (O. ii 68), πρεσβύτεραι (P. ii 65), vim comparationis fere omnem exiit; certe non erat, cur fausto initio feliciorum eventum sperarent — ὁ δὲ λόγος: falso scholiasta de oratione panegyrica poetae interpretatur; immo proportione facta poeta ventum secundum victoriae prosperae et felicem finem itineris prosperitati futurae urbis comparat; cf. O. ii 24 — 36. ἐπὶ συντυχίαις non ad δόξαν φέρει, sed ad λοιπὸν ἔσσεσθαι trahendum est: post hos prosperos eventus etiam futuro tempore clarum urbem futuram esse — 37. στεφάνοισι ἵπποις τε, ἐν διὰ δυοῖν pro στεφάνοισιν ἵπων — 39. cf. Hor. C. iii 4, s; qui Lyciae tenet dumeta natalemque silvam Delius et Patareus Apollo. Apollinem invocat, quod eius in ludis victoria parta erat — 40. εὐανδρον χάραν pariter atque ταῦτα ad verbum τιθέμεν referenda sunt, unde vertere noli 'effice terram generosam', sed 'haec et terra fortium incolarum plena cordi tibi sint' — 42. ἐκ θεῶν γὰρ: causam aperit, cur deum imploravit — περίγλωσσοι: ad facultatem dicendi et rhetoricas artes Siculorum Coracis et Tisiae poetam maxime spectare bene monuit Boeckhius — 44. simi-

- 45 *μακρὰ δὲ δίψαις ἀμεύσεσθ' ἀντίους.*
 εἰ γὰρ ὁ πᾶς χρόνος ὄλ-
 βον μὲν οὕτω καὶ κτεάνων δόσιν εὐθύ-
 νοι, καμάτων δ' ἐπίλα- σιν παράσχοι. 90
- ἢ κεν ἀμνάσειεν, οἷαις ἐν πολέμοισι μάχαις Ἄντ. γ'.
 τλάμονι ψυχᾷ παρέμειν',
 ἀνίχ' εὐρίσκοντο θεῶν παλάμαις τιμάν,
 οἷαν οὔτις Ἑλλάνων δρέπει, 95
- 50 *πλούτου στεφάνωμ' ἀγέρωχον. νῦν γε μὰν*
τὰν Φιλοκτῆταο δίκαν ἐφέπων

45. *μακρὰ* C — *δίψαις* CD, *Φρίψαις* Mommsen; de syllaba producta ante δ conf. N. v 13. 50, viii 29, P. ix 48 — *ἀμεύσεσθ'* C¹: *ἀμεύσασθ'* DC² — *ἐναντίους* C — 47. *ἀμνάσειεν* ex scholiis Schmid: *ἀν μνάσειεν* CD — *οἷαισι* πολέμοιο coni. Hecker, *οἷαις σὺν ποτ'* ἔταισι ipse tentavi Sitzb. d. b. Ak. 1888 p. 391 — 48. *παλάμαις* Tricl.: *παλάμαισι* CD; *εὐρισκεν παλάμαισι* θεῶν coni. Boeckh — 50. *Φιλοκτῆταο* C^{2c} —

liter N. vii 71 artem verbis finem propositum assequendi cum milite iaculo scopum feriente comparat — *χαλκοπάραον ἄκοντα*: aeneis genis armatum iaculum, cuius cuspis aenea aeneis fibulis cum ligneo scapo coniuncta est — *ἔξω ἀγῶνος βαλεῖν* scholia interpretantur *παρὰ σκοπὸν μὴ δίψαιν*: atque iaculationis scopum disertum poeta commemorat N. ix 55 *ἀκοντίζων σκοποῦ ἀγγιστα*, O. x 71 *ἄκοντι ἔλασε σκοπὸν*, O. xiii 94 *παρὰ σκοπὸν οὐ χρῆ τὰ βέλεα καρτύνειν*: sed cum quae hoc loco sequuntur verba *μακρὰ δίψαις ἀμεύσασθ'* ἀντίους aperte indicent in iaculando eum qui longissime telum mittat, non qui scopum definitum tangat vincere, *ἔξω ἀγῶνος βαλεῖν* non eum intellego, qui scopum non attigerit, sed qui cum non quousque aemuli iaculatus sit, in censum non veniat. Quod autem ceteris locis poeta de scopo iaculandi loquitur, ita interpretor, ut aut duo genera iaculationis fuisse aut poetam notiones procul iaciendi et certum finem ferendi (Weitwurf und Zielwurf) confudisse arguam. Nam quae Martinus Faber, *Zum Fünfkampf der Griechen* (Philol. 1891 p. 470 ss.) excogitavit artificia, ut eundem et longe iaculari et scopum ferire posse teneret, nimis sunt arguta — 45. *ἀντίους*: aemulos; inde certamen poetarum ab Hierone institutum praemiumque optimo carmini propositum esse colligere ausus est Leop. Schmidt, *Leben Pindars* 247; quod ut coniciamus non opus esse ostendit similis locus N. iv 37 — 46. schol.: *εἶθε γὰρ, φησιν, ὁ πᾶς χρόνος ἀντὶ τῆν τε εὐδαιμονίαν καὶ τὸν πλοῦτον ἐπ' εὐθείας ἀγάγοι* (cf. N. ii 7) *καὶ τῶν καμάτων τῶν τῆς λιθουρίας ἐπίλησιν ἀγάγοι, ὡς ἐγὼ τοὺς ἐναντίους νικῆσαι προσδοκῶ.*

47—57. laborum (*καμάτων* v. 46) commemoratione poeta adducitur, ut duo bella, quibus Hiero castrorum labores et pugnarum curas fortiter sustinuerat, accuratius referret, bellum contra Poenos ad Himeram et bellum contra Etruscos ad Cumam gestum. — 47. felicitas temporum ut laborum oblivionem affert, ita gloriam rerum bene gestarum excitat. Inprimis hoc loco poeta pugnam Himerensem spectat, qua Hiero eiusque frater maior Gelo Poenis devictis regiam potestatem consecuti sunt. De thesauro in memoriam huius pugnae a Gelone Olympiae exstructa v. Paus. vi 19, 7 et arg. O. ii extr. — 50. *νῦν γε μὰν*: rebus praeteritis praesentes iisdem particulis opponit atque in prooemio v. 17 — *τὰν Φιλοκτῆταο δίκαν*: bellum pro Cumanis contra Etruscos feliciter auspiciis, non ductu regis profligatum significat, quo de bello Diodorus xi 51: *Ἰέρων μὲν ὁ βασιλεὺς τῶν Συρακοσίων, παραγενομένων πρὸς αὐτὸν πρέσβων ἐκ Κίμης τῆς Ἰταλίας καὶ δεομένων βοηθῆσαι πολεμονόμενοις ὑπὸ Τυρρητῶν θαλαττοκρατούντων, ἐξέπεμψεν αὐτοῖς συμμαχίαν τριηρεῖς ἰκανάς, οἱ δὲ τῶν νεῶν τούτων ἠγεμόνες, ἐπειδὴ παρέπλευσαν πρὸς τοὺς Τυρρηνοὺς, πολλὰς δὲ ναῦς αὐτῶν διαφθείραντες*

- ἔστρατεύθη. σὺν δ' ἀνάγκῃ νιν φίλον
καί τις ἔὼν μεγαλά-
νωρ ἔσανεν. φαντὶ δὲ Λαμνόθεν ἔλκει 100
τειρόμενον μετανάσ-σοντας ἔλθειν
- ἦρωας ἀντιθέους Ποίαντος υἱὸν τοξόταν· Ἐπ. γ'.
ὃς Πριάμοιο πόλιν πέρσεν, τελεύτασέν τε πόνους Δαναοῖς, 105
55 ἀσθενεῖ μὲν χρωτὶ βαίνων, ἀλλὰ μοι-ρίδιον ἦν.
οὕτω δ' Ἰέρωνι θεὸς ὀρθωτῆρ πέλοι
τὸν προσέροποντα χρόνον, ὧν ἔραται καιρὸν διδούς. 110
Μοῖσα, καὶ παρ Δεινομένει κελαδῆσαι
πίθεό μοι ποιῶν τεθρίππων.
χάρμα δ' οὐκ ἀλλότριον νικαφορία πατέρος, 115
60 ἄγ' ἔπειτ' Αἴτνας βασιλεῖ
φίλιον ἐξέρωμεν ὕμνον.

51. ἀνάγκῃ μιν φίλον CD: ἀναγκαῖα φίλον conl. Hermann opusc. vii 113, ἀνάγκῃ μὴ φίλον Rauchenstein, ἀνάγκῃ νιν νόσου Mommsen — 52. μετανάσσοντας conl. Wakefield ad Soph. Phil. 203: μεταλάσσοντας C, μεταλλάσσοντας D, μεταβάσσοντας conl. Kayser — 56. ὀρθωτῆρ C; θεὸς σωτῆρ conl. Hartung — 58. πᾶρ Tricl.: παρὰ C^{ac} D, περὶ C^{vc} — Δεινομένη C^{ac} — 59. πῖθεο Tricl.: πείθεο CD — 60. ἐξέρωμεν C¹, ἐξάρχωμεν conl. Naber collato N. ii 25 —

καὶ μεγάλη ναυμαχία νικήσαντες, τοὺς μὲν Τυρρηνοὺς ἐταπείνωσαν, τοὺς δὲ Κυρμαίους ἠλευθέρωσαν τῶν φόβων. Inde legatos Graecorum ad Philoctetam arcessendum missos cum Cumanis legatis auxilium et amicitiam Hieronis implorantibus et Hieronem ipsum licet aegrotantem, tamen suis auspiciis hostes devincentem cum Philocteta aegro Graecis ante Troiam laborantibus opitulante aptissime poeta comparavit. Scholiastae cum Anaxilaum, tyrannum Rhegii tum iam mortuum (cf. p. 125), intellegendum esse sibi persuasissent, hos versus ad minas Hieronis, quibus iste ne Locris bellum inferret deterrebatur (v. P. ii 19), minus commode referebant. Quod autem illi ad v. 50 (96) tradunt φορεῖω δὲ φερόμενος ὁ Ἰέρων διὰ τὴν λιθορυγίαν κατηγονίζετο τοὺς ἐναντίους, quo loco et tempore ab annalium scriptoribus narratum fuerit, nescimus. Aliam rationem, ut verba poetae suis calculis accommodarent, inierunt Bergkiius et nuper Schroederus Philol. 53, 727, res a poeta significatas ad pugnam Agrigentinam (473 a. Ch.) et Thrasydaeum Theronis f. ab Hierone devictum referentes. At melius laudationis causa a barbaris quam a Graecis superatis petitur; praeterea his verbis alias res atque vv. 72 ss. significari veri dissimillimum est — 53 ἦρωας quosnam poeta intellexerit latet; Lesches in parva Iliade unum Diomedem missum fecit, Euripides Diomedem et Ulixem, Sophocles Ulixem et Neoptolemum; cf. Christ Griech. Lit.² p. 209 — 56. θεὸς monosyllabi vim habet ut apud Soph. El. 179. OC 253 et in ionico versu Isylli paeanis ἱεπαιῶνα θεὸν ἀείσατε λαοί.

58—80. tamquam novum carmen in honorem Dinomenis, Hieronis filii et Aetnae urbis regis, orditur, quo carmine Aetnae instituta, veterum Doricarum civitatum iura imitantia laudat et pia vota pro futura fortuna urbis et totius Siciliae facit. Novae huius partis exordium in media epodo positum est, ut nova pars ipsa a nova stropha incipiat — 58. καὶ πᾶρ Δεινομένει· cum Boeckhio interpretor: etsi victoria Hieronis sit, tamen eam etiam apud Dinomenem, hoc est in aula Dinomenis regis Aetnaei praedicabo, quandoquidem victoria patris a filio non aliena est. Neque pronomem κείνον v. 61, quominus hanc interpretationem amplectamur, impedit, quoniam similiter atque supra v. 22 ἀνδρα κείνον non rem remotam, sed sublimem et carmine illustrandam significat; confer de simili vi pronominis τάνδε O. viii 25 — 59. ποιῶν· praemium, ut N. i 70 —

ὄφρα κατ' οἶκον ὁ Φοῖ-

νιξ ὁ Τυρσανῶν τ' ἀλαλατὸς ἔχη, ναυ-
σίστονον ὕβριν ἰδῶν-τὰν πρὸ Κύμας·

140

οἷα Συρακοσίων ἀρχῶ δαμασθέντες πάθον, Ἐπ. δ'.

ὠκυπόρων ἀπὸ ναῶν ὅς σφιν ἐν πόντῳ βάλεθ' ἄλικιαν, 145

75 Ἑλλάδ' ἐξέλικων βαρείας δουλείας. - ἀρέομαι

πάρ μὲν Σαλαμῖνος Ἀθαναίων χάριν

μισθόν, ἐν Σπάρτῃ δ' ἑρέων πρὸ Κιθαιρῶνος μάχαν, 150

ταῖσι Μήδειοι κάμον ἀγκυλότοξοι,

παρὰ δὲ τὰν εὐνδρον ἀκτῶν

Ἰμέρα παίδεσσι ὕμνον Δεινομένεος τελέσαις,

80 τὸν ἐδέξαντ' ἀμφ' ἀρετῆ, 155

πολεμίων ἀνδρῶν καμόντων.

καιρὸν εἰ φθέγγαιο, πολλῶν πείρατα συντανύσαις Στρ. ε'.

ἐν βραχεῖ, μείων ἔπεται

μῶμος ἀνθρώπων. ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλύνει 160

Advers. 1 187 — 72. ἀλαλητὸς C — ἔχοι C — 73. συρακοσίων C — 74. ὅς σφιν C²: ὁ σφιν C¹D — βάλετ' C^a, βάλεν conl. Hecker — 75. ἀρέομαι conl. Dawes: αἰρέομαι C, αἰρέομαι D — 76. χάρις C^ac — 77. δ' ἑρέων conl. Bothe: δ' ἑρέω τὰν CD, δ' ἑρέω E, δὲ κλέων in proecdosi scripseram — 78. μήδειοι EF: μῆδοι CD — 79. παρὰ Tricl.: παρ CD — εὐνδρον C, εὐνδρον C² — τελέσαις C¹D^ac, τελέσας D^bc C², τελέσαιν Bergk (cf. N. viii 3^r) — 82. μείον C —

ὄφρα κατ' οἶκον . . . ἔχη ut maneant in domo pacata; de formula κατ' οἶκον ἔχειν conf. Herod. iii 79. vi 39 — 72. ναυσίστονον ὕβριν ἰδῶν τὰν πρὸ Κύμας, reputans et oculis cernens superbiam ante Cumam humi prostratam navium cum gemitu. Victoriae huius monumentum galea exstat a. 1817 Olympiae reperta, cui inscriptum est vetere litteratura Ἰάρων ὁ Δεινομένεος καὶ τοὶ Συρακόσιοι τῷ Δι Τυρανῶ πρὸ Κύμας ClG. 16.

74 ss. a votis pro salute Aetnaeorum factis ad laudationem rerum ab Hierone fortiter gestarum redit; atque primum apud Cumam a cum Etruscis Poenos, socios eorum, fusos esse dicit, quod quamvis a nemine memoriae proditum sit, tamen veri haud dissimile est; deinde in conferendis pugnis pro libertate Graeciae (v. 75) cum barbaris dimicatis iuxta pugnas apud Salamina et Plataeas, quarum potissima laus prioris penes Athenienses, alterius penes Spartanos fuit, pugnam ad ripam Himerae, qua filii Dinomenis palmam devictis hostibus tulerunt, posuit, licet huius pugnae Etruscos participes fuisse neque traditum neque veri simile est — 74. ἐν πόντῳ βάλετο: βάλλετο cum ἐν et dativo, cuius loco nos ἐς et accusativum expectamus, iunxit ut Homerus Ξ 258 ἐμβάλε πόντῳ, Ψ 213 μῆτιν ἐμβάλλετο θυμῷ — 77. πρὸ Κιθαιρῶνος: pugnam hanc apud Plataeas praeter ceteras inter decora Spartaefert, quod in hac pugna rex Lacedaemoniorum Pausanias copiis Graecorum praecerat, quamquam non solum Medi sed etiam Thebani apud Plataeas victi sunt — 78 ἀγκυλότοξοι: arcum Medorum, hastam Graecorum esse poetae tragici declamabant; cf. Aesch. Pers. 147 πότερον τόξον ἔδμα τὸ νικῶν κτλ.

81—100. in extrema hac parte carminis, similiter atque in carmine P. ii, laudatione abrupta poeta familiariorem orationem ad Hieronem ipsum direxit, ad veritatem et liberalitatem eum adhortans et ab assentatorum fraudibus revocans — 81. καιρὸν adverbialiter pro κατὰ καιρὸν, ut Soph. Ai. 31. 1295 al.

- αἰανῆς ταχείας ἐλπίδας·
 ἀστῶν δ' ἀκοὰ κρύφιον θυμὸν βαρύ-
 νει μάλιστ' ἐσλοῖσιν ἐπ' ἄλλοτρίοις.
 85 ἄλλ' ὅμως, κρέσσων γὰρ οἰκτιρμοῦ φθόνος,
 μὴ παρίει καλά. νώ-
 μα δικαίῳ πηδαλίῳ στρατόν· ἄψευ-
 δεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι χάλ-κενε γλῶσσαν. 165
- εἶ τι καὶ φλαῦρον παραιθύσσει, μέγα τοι φέρεται Ἄντ. ε'. 170
 παρὸν σέθεν. πολλῶν ταμίας
 ἔσσι· πολλοὶ μάρτυρες ἀμφοτέροις πιστοί.
 εὐανθεῖ δ' ἐν ὄργᾳ παρμένων,
 90 εἴπερ τι φιλεῖς ἀκοᾶν ἀδείαν αἰ-
 εὶ κλύειν, μὴ κάμνε λίαν δαπάναις· 175
 ἐξίει δ' ὥσπερ κυβερνάτας ἀνήρ
 ἰστίον ἀνεμόεν.
 μὴ δολωθῆς, ὦ φίλος, εὐτραπέλοις κέρ-
 δεσσ'· ὀπιθόμβροτον αὖ-χημα δόξας 180
- οἶον ἀποιχομένων ἀνδρῶν δίαιταν μανύει Ἐπ. ε'.
 καὶ λογίοις καὶ αἰδοῖς. οὐ φθίνει Κροίσου φιλόφρων ἀρετά·
 95 τὸν δὲ ταύρῳ χαλκῆῳ καντήρα νη- λέα νόον 185

83. αἰανῆς CD¹: αἰανὸς D² — ἐλπίδας] ἀπάδης v. l in X, unde ἀπίδας Pauw — 84. ἐσλ. E: ἐσθλ. CD — 88. ἀμφοτέροις Mosch.: ἀμφοτέροισι CD — 89. παρὰμ. D^{2c} — 91. ὥσπερ C: ὡστε D — 92. ἀνεμόεν πετάσαις (vel — σας), codd. vet., ἀμπετάσας Tricl., πετάσαις eiec. ed. Rom. — ὦ φίλος εὐτραπέλοις κέρδεσσ' conl. Hermann: ὦ φίλε κέρδεσιν εὐτραπέλοις (εὐτρ. ex corr. man. rec.) CD, ὦ φίλ' εὐτρ. κέρδεσσ' conl. Bergk, ὦ φίλε κέρδεσιν εὐτραπέλοις conl. Buecheler ap. Boehmer — 93. οἶον D²: οἶον CD¹ —

83. ταχείας proleptice dictum: fastidium, quod laudes alienas moleste fert, exspectationem hominum obtundit, ut celeriter abeat — 84. ἀστῶν et ad ἀκοᾶν seu auditionem orationis laudativae et ad κρύφιον θυμὸν seu animum reconditum auditorum pertinet — 85. proverbialis sententia esse videtur; similiter dixit Herod. III 52 ὅσα φθονέσθαι κρέσσον ἐστὶ ἢ οἰκτείρεσθαι· cf. epigramma AP. x 51 — 86. στρατόν, populum; cf. O. v 12 — πρὸς ἄκμονι χάλκενε γλῶσσαν· audacis metaphorae originem ab epitheto δόξαις γλώσσης repetendam esse demonstrat Cic. de orat. III 30, 121 non enim solum acuenda nobis neque procudenda lingua est. Ceterum conf. O. vi 82. N. vii 71 — 87. παραιθύσσει transitivam vim habet O. x 73, quae si hoc quoque loco tibi probetur, γλῶσσα subiecti vicem obtineat; sed praestat intransitiva vis emicandi, qua usus Aratus 1032 dixit φλόγες αἰθύσσωσι — 88. ἀμφοτέροις bonis malis, iustis iniustis — 92. εὐτραπέλοις κέρδεσσι· aulicis carpit versutos et lucri cupidos, qui ne pecuniam carminibus poeticisque ludis erogaret Hieronem deterrebant. De vi vocabuli κέρδεων, hominum quaestus cupidorum, conf. P. II 92 — 94. λογίοις καὶ αἰδοῖς, scriptoribus et poetis, ut N. vi 31 αἰδοῖαι καὶ λόγοι, quamquam in eadem oda v. 51 nomine λογίων omnes, qui oratione bene uti didicerunt, comprehenduntur. Similiter coniunxit Plut. de def. orac. 15 τὰτα ποιητὰς καὶ λογογράφους ἐν θεάτροις ἀγωνιζομένους λέγειν — 95. Phalaris dicitur καντήρ νηλῆς νόον, unde

ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντᾶ φάτις,
 οὐδέ νιν φόρμιγγες ὑπωρόφιαι κοινωνίαν
 μαλθακᾶν παίδων δάροισι δέκονται. 190
 τὸ δὲ παθεῖν εὖ πρῶτον ἀέθλων·
 εὖ δ' ἀκούειν δευτέρα μοῖρ'· ἀμφοτέροισι δ' ἀνήρ
 100 ὅς ἂν ἐγκύρσῃ καὶ ἔλῃ,
 στέφανον ὑψιστον δέδεκται. 195

96. παντᾶ CD — 97. ὑπωρόφιαι C — 98. δέκονται Boeckh.: δέχονται codd.

νηλῆς νόον vice compositi nominis, velut φιλόφρονος, νηλεοθύμων, fungitur —
 97. κοινωνίαν μαλθακᾶν . . . δέκονται, εἰς κοινωνίαν ἠδείαν δέχονται scholia
 interpretantur, rectius κοινωνίαν appositionem praedicativam pronominis νιν
 esse iudicabis: αὐτὸν δέχονται ὥστε κοινωνίαν μαλθακᾶν γενέσθαι — 98. παίδων
 δάροισι: pueros in conviviis laudes hominum fortium etiam apud Romanos
 canere solitos esse, docet locus celeberrimus Varronis apud Nonium s. v. assa
 voce: in conviviis pueri modesti ut cantarent carmina antiqua, in quibus laudes
 erant maiorum, et assa voce et cum tibicine. In avia abiit Leop. Schmidt Pind.
 Leb. 255 interpretatus 'bei den Unterhaltungen der Kinder' — 99 ss. cf. l.
 v 12 sq.

ditum Pindari ab itinere Syracusano, Ol. 78 hoc carmen scriptum esse existimaverunt. Atque primum quod Hiero Syracusanus in hoc carmine (v. 1), non Aetnaeus dicitur, indicio esse videtur hoc carmen ante P. 1, quo rex nomine Aetnaei famam urbis nuper conditae illustravit, compositum esse. Sed huic argumento ne ego quidem multum tribuo, quandoquidem Hiero Olympiade 77 denuo Syracusanum se renuntiari iussit. Neque dissidiorum inter regem et poetam significatio (vv. 75—92) ad quaestionem chronologicam dirimendam multum valet. Ea enim et ante iter Syracusanum, simultate inter Hieronem et Polyzelum Theronemque flagrante (cf. O. II arg.), et post eius reditum, Bacchylide in maiorem gradum gratiae apud Hieronem evecto, facile oriri poterant (cf. schol. P. II 131). Sed praecipuum argumentum Boeckhii, ex commemoratione civitatis Locrorum a superbia inimicorum liberatae (v. 18) ductum, a nemine infractum esse contendo. Nam cum Anaxilaum, tyrannum Rhegii, Ol. 76, 1° pe arma Locris inferret minis Hieronis deterritum esse eundemque paulo post vita decessisse constet (v. Diod. XI 48, schol. P. I 99. II 34), hoc carmen non post annum 476/5 a. Chr. scriptum esse pro certo pono. Quod si certum est, alterum veri simile esse consequitur, calumnias, quibus Pindarus ab aulicis Hieronis se petitum esse significat, cohaerere cum inimicitiiis inter Hieronem et Theronem tum maxime flagrantibus. Nam cum Pindarus intima familiaritate Theronis eiusque gentis uteretur et in carmine O. II aperte se eius amicum et fautorem professus esset, in aula Hieronis exstitisse probabile est qui regis animum ad suspiciones pronum etiam magis exagitarent. Sed non vicisse istos obtrectatores, sed regem reiectis istorum calumniis Pindaricae Musae favorem ambivisse, hoc ipsum carmen documento est. Qua de causa ego hoc carmen post O. II vere anni 475, quo Heraclea Thebana agebantur (v. Prol. xci), scriptum et Thebis Syracusas missum esse teneo.

In prooemio poeta nuntium se ferre dicit victoriae quadrigis ab Hierone partae (1—12), quem ut Cinyram olim a Cypriis, sic nunc a Locris virginibus gratum animum testificantibus pie praedicari (13—20). Qua in re cum Locros consilium, quod Ixion rotae illigatus mortalibus dedisse ferebatur, sequi dixisset (21—24), iam transit ad fabulam de Ixione narrandam, qui quod parricidii scelus commisisset et uxorem Iovis nefarie petisset, ex nube Iunonis formam imitata immanem prolem Centauri genuerit et post mortem gravissimis poenis in Orco affligatur (25—48). Deinde Iovis maiestate, quae in hac quoque fabula conspicua fuit, splendide illustrata poeta se a probriis abhorreere asseverat et ad encomii carminis munus oratione reflexa Hieronis opes cum virtute coniunctas insigniter laudat eumque orat, ut Musae donum instar Phoenissae mercis missum benigne accipiat et fidibus succinens agendum curet (49—71). Sic epinio perfecto in extrema parte (72—96) carminis, quam in media epodo incipere mireris, suam causam poeta egit, familiariterque cum Hierone colloquens monet eum, ut semet ipse cognoscat neve adulatoribus aurem praebet; ipsum ab assentatorum fraudibus longe abhorreere, hominem veracem in omni forma rei publicae adulatori praestare ratum; sua sorte contentum se non altiora petere neque contra stimulum calcitrare, bonorum enim consuetudine ut fruatur, sibi unice cordi esse.

Carmen egregium cum in privatis rebus et simultatibus aulicae vitae versetur, multa habet obscura. Inprimis Ixionis fabula quomodo cum argumento carminis et poetae consilio cohaereat, iam veteres grammaticos quaesivisse scholia ad v. 39 docent. Ut enim Locri quod Hieroni debitam gratiam referunt, recte Ixionis praecepto oboedire dicuntur, ita parum liquet, cur istius scelera, quorum Locri certe immunes erant, tam fuse poeta tractarit. Atque quod veteres grammatici Bacchylidis calumnias et dicacitatem carpi opinati sunt, id neque ipsum satis exploratum est neque ad digressionem istam explicandam multum valet. Quod autem Boeckhius Hieronem ipsum, quod fratrem Polyzelum invidia persequeretur et Demaretam, uxorem mortui Gelonis, concupisceret, imagine Ixionis tecte tangi putavit, id prorsus a natura encomii et reliqua parte carminis abhorrere, Hermannus opusc. vii 117 et Luebbertus, De Pindari carmine Pythico secundo, Kiliae 1880 exposuerunt. Sed ne illis quidem, qui aut Anaxilaum tyrannum (Hermannus) aut cives seditiosos Syracusanos (Mezger in Philol. xxxv 430 ss.), aut plebem Thebanam optimatibus infestam (Leop. Schmidt Pind. Leb. 194 ss.) Ixionis imagine vellicari putarunt, suam sententiam satis probare contigit. Qua de causa nihil ego reconditi in illa fabula quaerendum esse ratus Pindarum, quod fabulam hominibus miracula audiendi avidis gratam et ab aliis nondum decantatam longius persecutus est, poetarum communi iure usum esse sentio.

De metris.

Odae huius splendidissimae pleraque cola sunt logaoedica, ita tamen temperata, ut anacrusi crebro praemissa et admixtis pedibus trochaicis anapaesticisque concitatorius cursus numerorum factus sit. Pro brevi syllaba iambicae dipodiae versus quinti epodi contra morem semel, v. 45, longam positione syllabam poeta admisit. Tetrapodiis tripodiae crebrae admixtae sunt, neque solum in fine versus, ut str. 1. 2. 6. ep. 2, sed etiam in media et initiali parte versus; earum nonnullae initiali syllaba longa longius producta (str. 5. 6. 8. ep. 7) vel iambica anacrusi extra ordinem posita (str. 7. ep. 6) removeri possunt; ceterae utrum ferendae an audacioribus remediis tollendae sint, ut in epodi versibus primo et tertio hac scansione

— — — — —
 — — — — —

equidem in medio relinquo.

Carmen quomodo cantatum esse iudicemus, ex interpretatione versus 67—71 pendet. Veteres enim grammatici Pindarum duo carmina misisse statuerunt, hoc carmen epinicium, quod ut faceret mercede ab Hierone conductus fuisset, et alterum hyporchema (*Καστόρειον*), quod gratis addidisset. Contra Boeckhius et Graevius (de Graecorum veterum re musica p. 63—6) Castoreum illud carmen (v. 69) ab hoc nostro carmine diversum fuisse negant, unde quae de illius cantu poeta vv. 69—71 praecipiat, ad hoc nostrum carmen epinicium trahenda sint. Quorum virorum si vera est sententia, hyporchematicus modus huius epinicii fuit, ut Hierone fidibus succinente, cantores cantasse simulque chorus tripudiasse putandi sint. Alterum quaeritur, utrum publice an intra parietes regiae aulae carmen cantatum sit. Atque tam privatae res in eo tractantur,

ut priorem sententiam nemo sanus amplectatur. Sed ne sic quidem extrema pars carminis offensione caret; qua de causa ultimam hanc partem (vv. 72—96) regi non ut coram aliis cantaretur, sed ut ab ipso perlegeretur, a poeta missam esse crediderim. Qua in re haec una offensio manet, quod poeta eam carminis partem, quae coram aliis agenda fuit, non usque ad finem epodi perduxit, sed a media epodo tertia (v. 72) privatam istam partem incohavit. Atque tum quidem temporis Pindarus artem suam nondum ad eum, quem in carminibus O. VII. XIII. N. x admiramur, perfectionis gradum adduxisse videtur, ut unaquaque pericopa triadica (stropha antistropha epodo) plenam et in se rotundam sententiam amplecteretur. Dubito tamen an carminis publice agendi alia olim finis fuerit et in hanc fere sententiam exierit: *γένοι' ὀλος ἔσσι μαθῶν καλὸς κἀγαθὸς παρὰ πᾶσιν αἰεί.*

Μεγαλοπόλιες ᾧ Συράκοσαι, βαθυπολέμου *Στρ. α'.*
τέμενος Ἄρεος, ἀνδρῶν
ἵππων τε σιδαροχαρμῶν ·
δαιμόνιαι τροφοί, 5
ὑμῖν τόδε τᾶν λιπαρᾶν ἀπὸ Θη-βᾶν φέρων
μέλος ἔρχομαι ἀγγελίαν τετραορίας ἐλελίχθονος,
5 *ἐδάρατος Ἰέρων ἐν ἄ κρατέων*
τηλαυγέσιν ἀνέδησεν Ὀρτυγίαν στεφάνοις, 10
ποταμίας ἔδος Ἄρ-
τέμιδος, ἄς - οὐκ ἄτερ
κείνας ἀγαναῖσιν ἐν
χερσὶ ποικιλανίους ἐδάμασσε πῶλους. 15

VARIA LECTIO. Inscr. Ἰέρωνι τῷ ἀντὶ ἄρατι C, τῷ ἀντὶ D, inscr. et vv. 1—56 om. B — Schol.: καὶ οὗτος ὁ ἐπὶνικος γέγραπται μὲν Ἰέρωνι νικήσαντι ἄρατι, ἄδηλον δὲ εἰς ποῖον ἀγῶνα· διεστασίασται γὰρ οὐ μετρίως τοῖς περὶ ἡμῶν. οἱ μὲν γὰρ οὐδὲ ὄλως ἐπὶνικον αὐτὸν εἶναι φασί, Τίμαιος δὲ θυσιαστήριον, Καλλιμαχος δὲ Νεμεακόν, Ἀμμώνιος δὲ καὶ Καλλίστρατος Ὀλυμπιακόν, ἔνιοι Πυθικόν, ὡς Ἀπολλώνιος ὁ εἰδογράφος, ἔνιοι δὲ Παναθηναϊκόν. αὐτίκα γοῦν Διονύσιος ὁ Φασηλίτης οὐκ οἶεται δεῖν γράφεσθαι τᾶν λιπαρᾶν ἀπὸ Θηβᾶν, ἀλλὰ τᾶν λιπαρᾶν ἀπ' Ἀθηνᾶν, διὰ τὸ Παναθηναϊκόν εἶναι τὸν ἐπὶνικον — 1. συράκοσ. C, συράκοσσ. D — βαθυπτ. D, βαθυπολέμου con. Hecker — 2. ἵπων D — 7. ἄς con. Hermann: τᾶς codd. — 8. χερσὶ om. C¹ —

COMMENTARIUM. v. 1. μεγαλοπόλιες· schol.: μεγαλοπόλιας εἶπε τὰς Συρακούσας, ἐπειδὴ Ἀρχίας τέσσαρας πόλεις καταστρεφόμενος εἰς μίαν συνήγαγεν· εἰσὶ δὲ αὐταὶ Ἀρχαδίγη, Νεάπολις, Ἐπιπολαί, Τύχη, quod ut bene expositum est, ita hac doctrina facile caremus, quandoquidem etiam Athenas μεγαλοπόλιας poeta dixit P. VII 1 — βαθυπολέμου· bellicosissimi, ut βαθύδοξοι, celeberrimi P. I 66, βαθυμήτα, sapientissimus N. III 53 — 3. Θηβᾶν· non solum quod Pindarus carmen Thebis misit, sed etiam quod Hiero Thebanis Iolaiis victoriam quadrigis reportaverat; v. arg. — 4. anapaestico metro bene depingit velocitatem quadrigarum — 6. Ὀρτυγίαν· schol.: ἐν τῇ Ὀρτυγίᾳ ἦν τὰ ἵπποτροφεῖα Ἰέρωνος· Ὀρτυγίαν δὲ τὴν ἐπὶ τῆς Σικελίας χερρόνησόν φασιν· αὕτη γὰρ νῆσος οὕσα τοπρότερον συνήφθη ταῖς Συρακούσαις. De hac praeninsula urbis Syracusarum Dianae deae sacra v. N. I 1 — 8. πῶλους equos hoc nomine dixisse videtur, ut iuvenilem eorum vigorem praedicaret, neque enim iam tum temporis certamina equo-

	ἐπὶ γὰρ ἰοχέαιρα παρθένος χερὶ διδύμα	Ἄντ. α΄.
10	ὃ τ' ἐναγώνιος Ἐρμῆς	
	αἰγλάεντα τίθησι κόσμον,	
	ξεστὸν ὅταν δίφρον	20
	ἐν θ' ἄρματα πεισιχάλινα κατα- ξενγνή	
	σθένος ἵππειον, ὀρσοτρίαιναν εὐρυβίαν καλέων θεῶν.	
	ἄλλοις δέ τις ἐτέλεσεν ἄλλος ἀνήρ	
	εὐαχέα βασιλεῦσιν ὕμνον, ἄποιν' ἀρετᾶς.	25
15	κελαδέοντι μὲν ἄμ-	
	φὶ Κινύραν - πολλάκις	
	φάμαι Κυπρίων, τὸν δ	
	χρυσοχαῖτα προφρόνως ἐφίλησ' Ἀπόλλων,	30
	ἱερέα κτίλον Ἀφροδί-	Ἐπ. α΄.
	τας ἄγει δὲ χάρις φίλων	
	ποινίμος ἀντὶ φέρ-γων ὀπιζομένα·	
	σὲ δ', ὃ Δεινομένειε παῖ, - Ζεφυρία πρὸ δόμων	35

10. Ἐρμῆς C^{ac} — αἰγλάντα CD — 11. τ' ἄρμ. C¹ D fort. recte; cf. Stzb. d. b. Ak. 1891 p. 42 — 13. ἐτέλεσεν CD — 14. εὐαχέα D — 15. κινύραν E: κινύραν CD — 16. χρυσοχαίτας CD, corr. Mosch. — 17. ποινίμος conii. Spiegel: ποιίνος CD — ὀπαζομένα conii. M. Schmidt Pind. p. xcviij —

rum (ἵπποις) et pullorum (πόλοις) discernabantur; v. Prol. lxxi. πόλους κείνας dixit, quod illic victoriam reportaverant — 9. ἰοχέαιρα non est 'sagittas fundens'; nomen enim iam ab Homero usurpatum compositum est ex ἰός et χέφα — 10. ὃ τ' ἐναγώνιος: schol.: ἐναγώνιος δὲ ὁ Ἐρμῆς, ὡς τῶν ἀγῶνων προστάτης, ὡς καὶ Ἀισχύλος (fr. 384) φησὶν· Ἐναγώνιε Μαλας καὶ Διὸς Ἐρμᾶ. cf. O. vi 79 — αἰγλάντα κόσμον. cf. Orph. Argon. 587 χρυσαίαν φαλάκρων πολυτεχνία κόσμον — 11. ἐν θ' ἄρματα Aeolico usu dixit pro ἐς θ' ἄρματα· similiter v. 86 ἐν πάντα νόμον· cf. P. v 38. N. vii 31 — πεισιχάλινα: audacter poeta epitheton, quod equorum proprium est, ad currus traxit et priori parti verbali contra analogiam vim passivam tribuit 'oboedientia frenis' non 'persuadentia frenis' — 12. σθένος ἵππειον· ad analogiam Homericam βίη Ἡρακλείη· cf. σθένος ἡμιόων O. vi 22 — 14. ἄποιν' ἀρετᾶς, praemium virtutis; cf. O. vii 15. N. vii 15. I. iii 7. viii 3 — 15. Cinyrae, mythico regi Cypriorum eidemque sacerdoti Veneris Paphiae, unde gens Cypria Cinyridarum descendit (v. schol.), Hieronem regem poeta comparat, quod hic quoque rex Syracusarum idemque sacerdos Cereris et Proserpinae (O. vi 96) fuit. Etymologia vero nominis Ἰέρων Pindarus fr. 105 abusus est ad sanctam dignitatem regis Hieronis significandam: σύνες ὁ τοι λέγω, ἱερῶν ὁμᾶνυμε πάτερ, κτίστορ Ἀτνας. Totam hanc rem docte illustrarunt scholia: διαπορεῖται δὲ τί δήποτε εἰς τοὺς τοῦ Ἰέρωνος ἐπαίνοους τὸν Κινύραν προσήκται, εἰ μὴ ὅτι ταῖν θεῶν ἱεροφάντης ἀπεδέδεικτο. Δεινομένους γὰρ νίεις οἱ περὶ τὸν Ἰέρωνα τοῦ τὰ ἱερά ἐκ Τριόπου τῆς Καρίας εἰς Σικελίαν κομισάντος. — 17. ἄγει, sc. Κυπρίους, quos gratus animus, quo beneficia accepta remunerentur, adducit, ut hymno Cinyram praedicent — 18. schol.: Ἀναξίλα τοῦ Μεσσηνῆς καὶ Ῥηγίου τυράννου Λοκροῖς πολεμοῦντος Ἰέρων πέμψας Χρόμιον τὸν κηδεστήν δηηλήσεν αὐτῷ, εἰ μὴ καταλύσαιτο τὸν πρὸς αὐτοῦ πόλεμον, αὐτὸν πρὸς τὸ Ῥηγιον στρατεύειν· οὐκ ἐρ δὴ πρὸς τὴν ἀπειλήν ἐνδόντος ἐν εἰρήνῃ διήγον οἱ Λοκροί· ἐφ' οἷς οὖν ἐπαθον αἱ Λοκρίδες, ἦδον καὶ καθύμνον τὸν Ἰέρωνα· cf. schol. P. i 98 — πρὸ δόμων· aedibus egredientes in publico Hieronem libera-

- Λοκρὶς παρθένος ἀπύει,*
πολεμίων καμάτων - ἔξ ἀμαγάνων
 20 *διὰ τεὰν δύναμιν δρακεῖσ' - ἀσφαλές.*
θεῶν δ' ἔφετ-μαῖς Ἰξίονα φαντὶ ταῦ-τα βροτοῖς 40
λέγειν ἐν πτερόεν-τι τροχῶ
παντᾶ κυλινδόμενον
τὸν εὐεργέταν ἀγαναῖς ἀμοιβαῖς
ἐποιχομένους τίνεσθαι.
- 25 *ἔμαθε δὲ σαφές. εὐμενέσσι γὰρ παρὰ Κρονίδαις* Στρ. β'. 45
γλυκὺν ἔλῶν βίοντον,
μακρὸν οὐχ ὑπέμεινεν ὄλβον,
μαινομέναις φρασὶν
Ἥρας ὅτ' ἐράσσατο, τὰν Διὸς εὐ-ναὶ λάχον 50
πολυγαθῆες· ἀλλὰ νιν ὕβρις εἰς ἀνάταν ὑπεράφανον
ᾤρσεν· τάχα δὲ παθῶν ἑοικὸτ' ἀνήρ
 30 *ἐξαίρετον ἔλε μόχθον. αἱ δύο δ' ἀμπλακίαι* 55
φερέπονι τελέθον-
τι· τὸ μὲν ἦ-ρωσ ὅτι
ἐμφύλιον αἷμα πρῶ-
τιστος οὐκ ἄτερ τέχνας ἐπέμιξε θνατοῖς·

23. παντᾶ CD — 24. ἀμοιβαῖσι D — 28. πολυγαθῆος D^o E — ἔταν C^o — ὑπερφίαλον C — 30. ἔλε Mosch.: ἔσχε CD, ἔχε M — 31. ὅτι τ' CDE, τ' eiec. Hermann —

toem praedicant; cf. P. III 78 — 19. *Λοκρὶς παρθένος*: comparatio Hieronis cum Cinyra eo perficitur, quod ut Veneris sacerdotem mulierculae meretrices in fano deae degentes celebrabant, ita Hieronem liberatorem Locrenses non viri sed virgines; apud Locros autem maiore in honore feminas fuisse, quod principis gentis nobilitatem generis a matribus, non patribus derivarent, tradidit Aristoteles apud Polyb. XII 5. cf. O. IX 56. Töpfer, Attische Geneal. 194 s.

21. fabularis pars carminis incipit — *θεῶν δ' ἔφετμαῖς*. Ixionis impii vox cum per se parum valeat, deorum iussu prolata esse dicitur; punitus enim a diis et rotae illigatus homines commonuit, ut ne suum exemplum imitati ingrati contra eos essent, a quibus beneficia accepissent. — 21. cf. Soph. Phil. 678: *λόγῳ μὲν ἐξήκουσ', ὄπωπα δ' οὐ μάλα, | τὸν πελάταν λέκτρων ποτὲ τῶν Διὸς κατ' ἄντυγα δὴ δρομάδα | δέσμιον ὡς ἔλαβεν | παγκρατῆς Κρόνον παῖς* — 24. *ἐποιχομένους*: de acc. c. inf. post dat. *βροτοῖς* (v. 21) cf. O. I 9 — 25. similem Ixionis animum Pindarus fingit atque Tantalum, quem et ipsum ad deorum commercia admissum felicitatem ferre non potuisse exponit O. I 55 — 28. *ἀνάταν*: in Aeolico vocabulo digamma in cognatam vocalem *v* abiit, ut in *ἀνερώη* O. III 81; cf. P. III 24 — *τελέθοντι*: praesenti utitur, quod poena Ixionis perpetua manet, ut iam Homerus de diis et rebus divinis praesenti tempore usus est — 32. *ἐμφύλιον αἷμα* . . . *οὐκ ἄτερ τέχνας*: parricidium primus Ixion commisit, quod Deioneo socero id insidiarum struxit, ut ad convivium vocatus in scrobem carbonibus plenam et ut falleret antea leviter opertam incideret. Videntur autem primum duae de Ixione a diis punito fabulae circumlatae esse, cum alii eum, quod Iunonem reginam nefarie concupivisset, alii, quod Deioneo socero insidias impie struxisset, poenas luere dicerent; iam qui duas fabulas contaminabant, Ixionem, cum ab fraudulento isto parricidio nemo eum expiare voluisset,

- ὅτι τε μεγαλοκευθέεσσιν ἐν ποτε θαλάμοις 'Αντ. β'. 60
 Διὸς ἄκοιτιν ἐπει-
 ρᾶτο. χρῆ δὲ κατ' αὐτὸν αἰεὶ
 παντὸς ὄραν μέτρον.
- 35 εὐνάϊ δὲ παράτροποι ἐς κακότατ' - ἀθρόαν 65
 ἔβαλον ποτὶ κοῖτον ἰόντ', ἐπεὶ νεφέλα παρελέξατο,
 ψεῦδος γλυκὺ μεθέπων, ἄιδρις ἀνήρ·
 εἶδος γὰρ ὑπεροχωτάτα πρόπευ Οὐραυιδᾶν, 70
 θυγατέρι Κρόνου· ἄν-
 τε δόλον αὐ-τῶ θέσαν
- 40 Ζηνὸς παλάμαι, καλὸν 75
 πῆμα. τὸν δὲ τετρακναμον ἔπραξε δεσμόν,
 ἐὼν ὄλεθρον ὄγ'· ἐν δ' ἀφύ-
 κτοισι γυιοπέδαις πεσῶν
 τὰν πολύκοινων ἄν- δεῖξαι' ἀγγελίαν.
 ἔνευ Φοι Χαρίτων τέκεν - γόνον ὑπερφίαλον,

34. κατ' αὐτόν em. Thiersch: καθ' αὐτόν C^{ac}, καθ' αὐτόν C^{nc} D — 35. ἀθρόαν: ὄρθάν v. l. schol. — 36. ποτὶ κοῖτον ἰόντ' conii. Boeckh, cui praei-
 iuit ex parte Jacobs: ποτὶ (ποτὲ C^o) καὶ τὸν ἰόντ' codd.; ποτε καὶ τὸν ἰόντ'
 Schneidewin, ποτε καὶ τὸν· ἐκὼν Fraccaroli — 38. Οὐραυιδᾶν Bergk: Οὐραυιᾶν
 codd., Οὐραυιδα ex schol. Mommsen — 39. ἄντε E: τὰν τε C, ἄν ποτε D
 — 41. ἐν ἀφ. (omisso δ') D — γυιοπέδαισι C — πετῶν requiro cum Her-
 werdeno — ἀνδείξ. conii. Mitscherlich: ἀνεδείξ. codd. vett., ἀνδείξ. Mosch. —

supplicem Iovem adiisse et ab eo non solum expiatum, sed etiam ad deorum
 mensas admissum esse fabulabantur; v. Diod. iv 69 et schol. Eur. Phoen. 1125 —
 34. κατ' αὐτόν, pro quo Attici καθ' αὐτόν dicebant, dicendi usus Pindaricus
 flagitat; cf. O. xiii 53. Ceterum Pindarus reddit sententiam Pittaci τὰν κατὰ
 αὐτὸν ἔλα, ut similiter Aeschylus Prom. 890 — 36 ss. schol. Eur. 1185: Ἰξίων
 ἀκολασταίνων ἰδὼν τὴν Ἥραν ἠράσθη αὐτῆς· μὴ φέρονσα δὲ ἡ Ἥρα τὴν μανίαν
 αὐτοῦ φησι τῷ Διὶ· ἐφ' ᾧ ἀγανακτήσας ὁ Ζεὺς βουλούμενός τε γινῶναι εἰ γε
 ἀληθές ἐστιν, ἀπέκασε τῇ Ἥρᾳ νεφέλην, ἣν ἰδὼν ὁ Ἰξίων, νομίσας τὴν Ἥραν
 εἶναι, μίγνυται αὐτῇ καὶ ποιεῖ παῖδα διφυῆ, τὰ μὲν ἀνθρώπου ἔχοντα, τὰ δὲ
 ἵππου, ἀφ' οὗ καὶ οἱ λοιποὶ Κένταυροὶ γεγόνασιν. Pindarus hanc fabulam ita
 mutavit, ut non Centauro, Ixionis et Nephelae filio, ipsi corpus ex equo et
 homine mixtum fuisse fingeret, sed filiis Centauri ex equabus procreatis;
 tota autem fabula ex vetere carmine epico de pugna Lapitharum et Centau-
 rorum sumpta esse videtur. Prorsus alia de origine mixtae formae Centauri
 Apollonius Arg. ii 1231 ss. et Pherecydes in schol. ad Apoll. l. i. narraverunt —
 37. ἀνήρ· nomen hoc additum ad infirmitatem humanae mentis significandam,
 ut v. 43 ἀνδράσι i. e. mortalibus dii contrarii ponuntur — 40. καλὸν πῆμα· oxy-
 moron ad exemplar καλὸν κακόν, quod de Pandora dixit Hesiod. theog. 585 —
 τετρακναμον· rotæ priscis temporibus quatuor radii erant (cf. P. iv 214), qua
 forma rotæ apte hic poeta usus est, ut manus et pedes Ixionis illigatos fuisse
 significaret — 41. ἀγγελίαν· praeceptum illud, ut homines grati sint adversus
 benefactores (v. 24), tamquam nuntium hominibus missum; confer Christianorum
 εὐαγγέλιον — 42. ἔνευ χαρίτων Plutarchus amat. 5 et unus ex scholiastis blan-
 das voluptates concubitus interpretantur; melius alter scholiasta haec verba
 cum γόνον iungit vertens ἀχαριν γόνον, ut Gratiae nascenti Centauro non ad-
 fuisse dicantur —

- μόνα καὶ μόνον, οὐτ' ἐν ἀν- 80
 δράσι γερασφόρον οὐτ' - ἐν θεῶν νόμοις·
 τὸν ὀνύμαξε τραφοῖσα Κέν-ταυρον, ὃς
 45 ἵπποισι Μαγ-νητίδεσσι ἐμίγνυτ' ἐν - Παλίου
 σφυροῖς, ἐκ δ' ἐγένον-το στρατὸς 85
 θαυμαστός, ἀμφοτέροις
 ὁμοιοι τοκεῦσι, τὰ ματρόθεν μὲν
 κάτω, τὰ δ' ὑπερθε πατρός.
- θεὸς ἄπαν ἐπὶ Φελπίδεσσι τέκμαρ ἀνύεται, Στρ. γ'. 90
 50 θεός, ὃ καὶ πτερόεντ'
 αἰετὸν κίχρ, καὶ θαλασσαι-
 ον παραμειβεται
 δελφίνα, καὶ ὑψιφρόνων τιν' ἔκαμ-ψε βροτῶν, 95
 ἑτέροισι δὲ κῦδος ἀγήραον παρέδωκ'. ἐμὲ δὲ χρεῶν
 φεύγειν δάκος ἀδινὸν κακαγοριᾶν.
 εἶδον γὰρ ἐκάς ἐὼν ταπόλλ' ἐν ἀμαχανίᾳ
 55 ψογερὸν Ἀρχίλοχον, 100
 βαρυλόγοις - ἔχθεσιν
 πλαινώμενον· τὸ πλου-
 τεῖν δὲ σὺν τύχᾳ πότμου σοφίας ἄριστον.

43. ἀνδράσι D E: ἀνθρώποισι C — 44. ὀνύμαξε C — τραφοῖσα Mosch. —
 49. τέκμαρ C — 50. καὶ om. D — 53. κακαγοριᾶν Schmid — 54. ἐν μαχ. D —
 55. βαρυλόγοις Byz.: βαρυλόγοισιν C D — 56. πότμου σοφίας τ' conl. Bergk —

46. ἐγένοντο στρατὸς· structura quam dicunt κατὰ σύνεσιν· στρατὸς autem hic, ut saepe apud Pindarum (v. O. v 12), non exercitum, sed populum significat — 48. ματρόθεν iuxta πατρός vim genetivi habet; cf. O. vii 21 — 49. veram esse fabulam de Iove cupiditatem Ixionis frustrante et puniente poeta comprobatur summa Iovis potentia et maiestate.

49. a fabulosis ad praesentes res redit, suam causam cum laude Hieronis miscens — ἐπὶ ἐλπίδεσσι, secundam suam voluntatem; contrarium est παρὰ ἐλπίδα O. xiii 83; cf. ἐπ' ἐγγᾶ P. ix 89 — 50. κίχρ . . . παραμειβεται . . . ἔκαμψε· in sententia generali aoristo gnomico simulque praesenti Graeci utuntur; cf. N. iii 40 — 51. ὑψιφρόνων τιν', non certum aliquem superbum, sed unum et alterum, ut olim Ixionem, nunc Anaxilaum; cf. N. i 61 — 52. ἐμὲ δὲ χρεῶν κτλ. transitu frigido Pindarus utitur, ut a fabula de fraude Ixionis ad rem propositam et Hieronis laudem se revocet: suum esse munus in carmine encomio, ut non more Archilochi in rebus turpibus narrandis et vituperandis versetur, sed in rebus praeclare gestis praedicandis. Somnia sunt scholiastae ubi vis inimicitias Pindari et aemulorum eius odorantis, cum ad δάκος ἀδινὸν adnotet: αἰνύττεται δὲ εἰς Βαχυλίδην· αἰεὶ γὰρ αὐτὸν τῷ Ἰέρωνι διεύσσειν. Illud verisimilius, poetam nomine κακαγοριᾶν et exemplo Archilochi tecte simul se defendere contra calumnias eorum, qui cum eum non solum veridicum, sed etiam convictorium amantem insimulassent, regis Hieronis animum ab eo abalienabant — 56. τὸ πλουτεῖν δὲ σὺν τύχᾳ πότμου σοφίας ἄριστον· σοφίας cum πλουτεῖν, πότμου cum τύχᾳ coniungendum est, ut sententia evadat Pindari familiarissima, summum bonum esse affluentiam opum cum sapientia coniunctam; quod Boeckhii scripsit πότμου, σοφίας ἄριστον, homines divites sapientia (σοφία) fieri perperam ponit —

- τὸ δὲ σάφα νιν ἔχεις, ἔλευθέρῃ φρενὶ πεπαρεῖν, Ἄντ. γ'. 105
 πρῦτανι κύριε πολλᾶν
 μὲν εὐστεφάνων ἀγνιᾶν
 καὶ στρατοῦ. εἰ δέ τις
 ἤδη κτεάτεσσι τε καὶ περὶ τι-μᾶ λέγει 110
 60 ἔτερόν τιν' ἀν' Ἑλλάδα τῶν πάροιθε γενέσθαι ὑπέρτερον,
 χαύνα πρᾶσιδι παλαιμονεῖ κενεά.
 εὐανθέα δ' ἀναβάσομαι στόλον ἄμφ' ἀρετᾶ
 κελადέων. νεότα- 115
 τι μὲν ἀρή-γει θράσος
 δεινῶν πολέμων ὄθεν
 φαμί καὶ σὲ τὰν ἀπείρονα δόξαν εὐρεῖν,
 65 τὰ μὲν ἐν ἵπποσόαισιν ἄν- Ἐπ. γ'.
 δρεσσι μαρνάμενον, τὰ δ' ἐν 120
 πῆζομάχαισι· βου-λαὶ δὲ πρεσβύτεραι
 ἀκίνδυνον ἔμοι φέπος - σὲ ποτὶ πάντα λόγον
 ἐπαινεῖν παρέχοντι. χαῖ-
 ρε. τόδε μὲν κατὰ Φοῖ-νισσαν ἔμπολᾶν 125

57. πεπαρεῖν BCDE: πεπορεῖν Mosch. — 59. κτεάνοισι C — 61. χαύνα . . . κενεά ex scholiis Pauw: χαύνα (χαύνα B) . . . κενεᾶ (κενεῖα D) codd. — 65. ἀνδρεσσι coni. Hermann: ἀνδράσι BCD — πῆζομάχαισι C — 66. σὲ ποτὶ πάντα ex scholiis Bergk: ποτὶ πάντα (omisso σε) ABCD, ποτὶ ἅπαντα Tricl., ποτὶ σὲ πάντα Boeckh —

57. νιν opes cum sapientia coniunctas — πεπαρεῖν scholia interpretantur πορῖσαι καὶ παρασκευάσαι ἢ περιποιῆσαι ἢ παρασχέιν ἢ πλοσίλους ἀποδείξαι. Hesychius lexicographus πεπαρεῖν ἐνδείξει, σημήναι. Vox obsoleta, pro qua Byzantinorum πεπορεῖν recipere dubitavi, a πορεῖν nisi dialectica varietate differre non videtur — 59. κτεάτεσσι τε καὶ περὶ τιμᾶ: praepositio cum ad utrumque membrum pertineat, secundo soli adiecta est, ut supra v. 10 δίφρον ἐν θ' ἄρματα, P. iv 130 νύκτεσιν ἐν θ' ἀμέραις, N. ix 14 οἴκων ἀπὸ τ' Ἄργεος, N. x 53 Ἐριμᾶ καὶ σὺν Ἡρακλεῖ, P. viii 89 Διὶ καὶ κρέοντι σὺν Αἰακῷ, I. i 29 φέε-θροισὶ τε Δίῳ καὶ παρ' Εὐρώτῃ. Comparare iuvat similem collocationem negationis, de qua v. O. xi 18 — 62. ἀναβάσομαι στόλον similem comparationem poetae laudes hominum canentis cum nauta coronatam navem conscendente habes O. xiii 49 — 63 ss. in laudatione Hieronis fortis facta, quae iuvenis ille (νεότατι μὲν v. 63) in pugnis contra Carthaginienses, imprimis ad Himeram edidit, et sapientia consilia (βουλαὶ δὲ v. 65), quae senectutem decent, particulis μὲν . . . δὲ opponuntur — 65. πρεσβύτεραι: comparativus, nisi plane suam vim exiit, duas extremas partes aetatis, iuventutem et senectutem, comparat; cf. P. i 35; simili in sententia positivo πρέσβυς poeta usus est P. iv 282 — 66. σὲ ποτὶ πάντα λόγον ἐπαινεῖν haec verba pendent ab ἀκίνδυνον ἔπος παρέχοντι: prudentia tua consilia laudatorem a periculo mendacii tutum reddunt, ut te omni ex parte laudare possit.

67. χαῖρε: hac formula hic et N. iii 76 de carmine epinicio ad finem producto decedit, valere virum laudatum iubens, ut in fine epistolarum et elogiorum facere solebant. Similiter autem poeta in hoc carmine atque in carmine P. i encomio perfecto suam causam in epilogo agit. — τόδε μὲν κτλ. ut in loco conclamationis primum certas res expeditamus, τόδε μέλος est hoc, in quo versa-
 rum, carmen epiniciium, κατὰ Φοῖνισσαν ἔμπολᾶν carmen instar Punicæ mer-

- μέλος ὑπὲρ πολιᾶς ἄλως - πέμπεται
 τὸ Καστόρειον δ' ἐν Αἰολίδεσσι χορ-δαῖς θέλων
 70 ἄθρησον χάριν ἐπ- τακτύπου
 φόρμιγγος ἀντόμενος. 130
 γένοι' οἶος ἐσσι μαθῶν. καλὸς τοι
 πίθων παρὰ παισίν, αἰεὶ
- καλός. ὁ δὲ Ῥαδάμανθους εὖ πέπραγεν, ὅτι φρενῶν Στρ. δ'.
 ἔλαχε καρπὸν ἀμώ-
 μητον, οὐδ' ἀπάταισι θυμὸν 135
 τέρπεται ἔνδοθεν,
- 75 οἶα ψιθύρων παλάμαις ἔπει' αἰ-εὶ βροτῶν.
 ἕμαχον κακὸν ἀμφοτέροις διαβόλιᾶν ὑποφάτιες, 140

68. πέμπεται τὸ Καστόρειον, σὺν δ' Αἰολ. Hartung — 69. θέλων codd.: ἐκὼν Boeckh, quod paraphrasis exhibet — 71. ἀντόμενος D — 72. γένοι' οἶος Tricl.: γένοι δ' οἶος B, γένοι δ' οἶος CD, γενοῦ δ' οἶος Mingarelli — 74. ἀμωμήτων conl. Jacobs — 75. βροτῶ conl. Heindorf — 76. διαβόλιᾶν codd.: διαβολιᾶν Bergk — ὑποφάτιες BCD: ὑποφάτιες Boeckh probabiliter, ὑποφάτορες ex scholiis conl. Bothe —

cis navi missum, τὸ Καστόρειον sc. μέλος carmen hyporchematicum, ad quod chorus tripudiarēt, a Castore Lacone denominatum (cf. I. 1 16), ἐν Αἰολίδεσσι χορδαῖς carmen Aeolicis modis cantandum (cf. O. 1 105). Hinc profecti duo carmina Pindarum misisse veteres grammatici et Hermannus opusc. vii 123 statuerunt, hoc carmen epinicion mercede conductum, alterum hyporchematicum a poeta gratis (χάριν) additum, cuius initium fuisse dicunt σύνες ὁ τοι λέγω, ζαθέων ἱερῶν ὁμώνυμε πάτερ (fr. 105). At hoc nostrum carmen tam artificiose et diligenter factum est, ut ad legendum, non ad cantandum et saltandum id destinatum fuisse plane improbabile sit. Deinde numeri et oratio huius carminis plane Aeolici sunt (cf. ἀνάταν v. 28 et ἐν c. acc. vv. 11 et 86), ut Aeolicum hoc carmen Aeolicis fidibus vix opponi potuerit. Denique hyporchema illud, quod grammatici afferunt (fr. 105), cum Hieronem urbis Aetnae conditorem appellet, a temporibus huius carminis alienum est. Qua de causa cum Boeckhio magis in eam sententiam inclino, ut non duo carmina, sed eiusdem huius carminis verba a Pindaro facta et saltationem Hieroni fidibus accinenti instituendam significari ducam. Quodsi ita est, χάριν apparet non appositionem esse nominis τὸ Καστόρειον neque carmen gratis missum significare, sed cum ἀντόμενος ad normam verborum eundi (cf. O. x 87) coniungendum esse hanc in sententiam: saltationem Castoream Aeolicis fidibus factam specta, gratam heptachordam phormingemprehendens. — 72. γένοι' οἶος ἐσσι μαθῶν praesta te talem, qualem a natura te factum esse cognoveris; primum igitur omnium cura, quod Delphica sententia γνώθι σεαυτὸν praecipit, ut te ipsum cognoscas, ne quidquid adulatoris de te tuisque facultatibus praedicant, credulus audias — καλὸς τοι πιθῶν respicit Galenus de usu part. 1 22: καλὸς τοι πιθῆκος παρὰ παισιν αἰεὶ, φησὶ τις τῶν παλαιῶν, ἀναμνηστικῶν ἡμᾶς ὡς ἐστὶν ἄθυρμα γελοίων παιζόντων παιδῶν τοῦτο τὸ ζῶον. De contemptu simiae conf. Aristoph. Ran. 1085 βωμολόγοι δημοπίθηκοι — καλὸς . . . καλὸς iterata hac acclamatione lusum puerorum ludit stulte turpem bestiam blandientium. Similiter acclamationem καλός, καλός iterant Theocritus viii 73, Bion 1 71, Callimachus epigr. 30 — 73. Rhadamanthum, qui quod severo iudicio omnia expendat summo honore floreat, Hieroni ad aemulandum proponit — 76. ἀμφοτέροις schol.: καὶ τῶ διαβαλλομένῳ καὶ τῶ πρὸς δὲ διαβάλλουσιν — διαβόλιᾶν, producta vocali finali praepositionis ad concursum brevium syllabarum vitandum, ut Theogn. 321 διαβόλιη — ὑποφάτιες.

ὄργαις ἀτενὲς ἀλωπέκων ἔκελοι.

κερδοὶ δὲ τί μάλα τοῦτο κερδαλέον τελέθει;

ἄτε γὰρ εἰνάλιον

πόνον ἐχοί-σας βαθὺ

145

80 σκευᾶς ἐτέρας, ἀβάπ-

τιστός εἰμι φελλὸς ὡς ὑπὲρ ἔρκος ἄλμας.

ἀδύνατα δ' ἔπος ἐμβαλεῖν κραταῖον ἐν ἀγαθοῖς

Ἄντ. δ'.

δόλιον ἀστὸν ὄμως μὲν

150

σαίνων ποτὶ πάντας, ἀγὰν

πάγχυ διαπλέκει.

οὐ φοι μετέχω θράσεος. φίλον εἶ-η φιλεῖν

ποτὶ δ' ἐχθρὸν ἄτ' ἐχθρὸς ἔων λύκοιο δίκαν ὑποθεύσομαι,

155

85 ἀλλ' ἄλλοτε πατέων ὁδοῖς σκολιαῖς.

ἐν πάντα δὲ νόμον εὐθύγλωστος ἀνὴρ προφέρει,

παρὰ τυραννίδι, χῶ-

πότεν ὁ λάβ-ρος στρατός,

160

78. κερδοὶ conl. Huschke: κέρδει codd. — τί τοῦτο μάλα C — τελέθει: τί δὴ οἱ B — 79. ἐναλ. BCD; cf. O. ix 99 — ἐχοίσας CD: ὄχοίσας B, ὄχεισας conl. Ahlwardt — βάθει conl. Hartung, βαθὺν Bergk — 80. εἰμι praeferunt Bergk³ et Schnitzer de Pind. emend. 32 — 81. ἀδύνατον δ' D — 82. ἀγὰν Boeckh: ἄγαν codd., ἔταν Heyne — διάπλεκε v. l. schol. recent. — 84. ἴων Huschke — 87. λαῦρος BD —

schol.: ὑποφάτιες δὲ ἀντὶ τοῦ ἐρμηνευταὶ καὶ διάβολοι. Ex hac explicatione non cum Bothio concludere audeo scholiastam in suo libro ὑποφάτιες exaratum invenisse; immo ille abstractis nominibus poetam pro concretis usurpasse monuit, unde calumniarum delationes idem significant atque calumniatores et delatores. Acute autem Hermannus opusc. vii 121 monuit a Pindaro ὑποφάτιας eosdem, qui Syracusis ποταγωγίδες audirent, significari; convicium enim latere in ipso nomine ποταγωγίδα, quo tales homines cum meretricibus componerentur. De re ipsa vide Aristot. polit. v 11: οἶον περὶ Συρακοῦσας αἱ ποταγωγίδες καλοῦμεναι, καὶ τοὺς ὠτακουστὰς ἐξέπεμπεν Ἰέρων ὅπου τις εἶη συνουσία καὶ σύλλογος: cf. Phot. lex. ποταγωγίδες φάνται ἢ μνηνται, et Plut. Dion. 28, de curiositate p. 522 — 78. κερδοὶ vulpi fabulae comparat calumniatorem ob calliditatem; eum tamen nihil proficere addit, incolumem enim se evasisse ex insidiis calumniatorum. Rerum hunc mihi ordinem et cursum fingo: primum Hiero Pindarum quoque ad suam aulam regiam adducere cogitabat; tum ulici, inter quos Bacchylidem quoque fuisse haud improbabile est, ut regem ab eo consilio deterrerent, Pindarum omni modo calumniabantur; ad postremum tamen Hiero reiectis istis criminationibus Pindarum per legatos invitavit, ut victoriam, quam nuper Thebis recuperaverat, sua Musa praedicaret — 79 s. eadem comparatione simili in causa usus est Aesch. Choeph. 305: παῖδες γὰρ ἀνδρὶ κληθόντες σωτήριοι | θανόντι, φελλοὶ δ' ὡς ἄγουσι δίκτυον, | τὸν ἐκ βυθοῦ κλωστήρα σώζοντες λίγον — βαθύ, nisi cum Bergkio in βαθὺν corrigere praestat, vim adverbii habet: suber in aequore maris natat, dum reliqua pars retis in profundum maris demersa piscationis labore premitur — 81. κραταῖον, quod valeat nocere ei, qui falsis criminibus petitur — 82. ἀγὰν διαπλέκει: metaphora a cane et palaestra petita astutus homo adulando omni modo sinum facere et se insinuare dicitur; cf. Aeschin. in Ctes. 28: ἀντιδιαπλέκει πρὸς τοῦτο — 86. ἐν πάντα νόμον: ad quodvis

χῶταν πόλιν οἱ σοφοὶ
τηρέωντι. χεῖρ δὲ πρὸς θεὸν οὐκ ἐρίζειν,

- ὅς ἀνέχει ποτὲ μὲν τὰ κεί- Ἐπ. δ'.
νων, τότε αὐθ' ἑτέροις ἔδω-
κεν μέγα κῦδος. ἀλλ' - οὐδὲ ταῦτα νόον 165
90 λαίψει φθονερῶν· στάθμας - δέ τινος ἐλκόμενοι
περισσᾶς ἐνέπαξαν ἔλ-
κος ὀδυναρὸν ἑᾶ - πρόσθε καρδίᾳ,
πρὶν ὅσα φροντίδι μητίον-ται τυχεῖν. 170
φέρειν δ' ἔλαφ-
ρῶς ἐπανχένιον λαβόν-τα ζυγὸν
ἀρήγει· ποτὶ κέντρον δέ τοι
95 λακτιζέμεν τελέθει 175
ὀλισθηρὸς οἶμος. ἀδόντα δ' εἶη
με τοῖς ἀγαθοῖς δμιλεῖν.

88. τηρέωντι BC — 89. ἀνέχει D — ποτὲ BC: ποτὲ D — τότε αὐθ' Tricl.:
τοτὲ δ' αὐθ' BCD — 90. τινος C¹ — ἐλκόμενοι . . . ἐνέπαξαν DC^{pc}: ἐλκόμενος
. . . ἐνέπαξαν BC^{ac} — 92. μητίωνται coni. Thiersch — 95. λακτιζέμεν C.

genus civilium institutorum — 88. οἱ σοφοί· optimates, qui in aristocraticis civitatibus cum aliis tum inferioris Italiae laude sapientiae florebant et partim Pythagoreorum sectae adscripti erant — χεῖρ δὲ πρὸς θεὸν οὐκ ἐρίζειν· cum quidquid deus impertiat, homini ferendum esse poeta dicat, hoc quoque inimicos suos admonet, ne sibi quod nunc beneficio dei maiore gratia et auctoritate floreat, inuideant; at istos addit hac ratione non commoveri, sed cum dei numine neglecto invidere pergant, ipsos sibi vulnera infligere — 90. στάθμας δέ τινος ἐλκόμενοι περισσᾶς homines dici videntur, qui iusto maiora moliantur; unde autem locutio ista tracta sit, obscurum est; scholiastae ad lineam agrimensorum referunt, Hermannus opusc. vii 121 ad funem, quem in palaestra pueri ἐλκυστίνδα ludentes utrimque ad se trahere conantur — 94. ποτὶ κέντρον λακτιζέειν· contra stimulum calcitrare, proverbialiter a Graecis dicitur; cf. Aesch. Ag. 1624. Prom. 323, Eur. Bacch. 795.

ΠΡΩΙΟΝ. Γ'.

ΙΕΡΩΝΙ ΣΤΡΑΚΟΣΙΩ.

ΚΕΛΗΤΙ.

Strophæ.

ι υ - - ι ω - ω υ |
ι υ - - ι ω - ω υ | - ι υ - - ι υ υ |
- ι ω - ω υ |
ι ω - ω ι ω - ω ι | - ι υ - - ι υ - - ι ω υ |
5 ι υ - - ι ω - ω ι | - ι υ υ |
ι ω - ω ι | ι υ - - ι υ - - ι υ υ |
ι ω - ω ι - ι υ - - |

Epodi.

ι υ - - ι ω - ω υ |
ι υ - υ ι υ - - ι υ υ |
ι υ - - ι ω - ω ι - ι υ υ |
ι υ - υ ι ω - ω ι υ |
5 ι ω - ω ι | - ι υ - - ι υ υ |
ι ω - ω ι | - ι υ - - ι υ υ |
ι ω - ω ι | - ι ω - ω υ |
ι υ - - ι ω - ω ι - ι υ - υ |
ω - ω ι | - ι υ - - ι υ υ |

Argumentum.

Remotam, non recentem victoriam celete partam (v. 74) hoc carmen spectare poeta particula *πρωτέ* v. 74 declaravit; iam cum ex scholiis ad P. I et III inscr. compertum habeamus Hieronem Pythia celete bis, Pyth. 26 et 27, vicisse, ad has victorias illustrandas opportunitate nescio qua oblata poetam hoc carmen scripsisse apparet; neque enim unam coronam, sed plures coronas v. 73 prædicat. Quo autem tempore carmen scriptum sit, cognomen Hieronis *Αίρναλον* (v. 69) et totius carminis argumentum satis certa indicia præbent. Namque *Αίρναϊός* Hiero ante urbem Aetnam Ol. 76, 1 conditam cognominari non potuit, et splendidae victoriae Pythicae Hieronis quadrigis a. 474 partae nulladum in hoc carmine mentio fit. Itaque inter annos 476 et 474, fortasse brevi ante expeditionem contra Etruscos, quo tempore regem morbo calculi

laborasse ex carmine P. I comperimus, Pindarum hoc carmen misisse apparet. Accuratiores Boeckhii definire conatus est, qui cum redeunte Pythiade sollemnia victoriarum iterata esse sibi persuasisset, mense Augusto anni 474 carmen scriptum esse opinatus est. Minus mihi eiusdem viri ingeniosi acumen probatur, versibus 56 ss. mortem filii vel filiae Hieronis et regis ipsius consilium sedem imperii Syracusis Aetnam transferendi significari putantis. Immo poetam in dulci hoc carmine ipso studio fabulandi ad res latius tractandas et exornandas tractum esse lectorumque animos leniter secum trahere (*ψυχαγωγείν*) sentio; cf. Hermannum Opusc. VII 129 ss. et Heimsoethium Rh. M. V 16 ss., accuratius Boeckhii argutias refutantes.

Carmen fere totum in Hieronis animo ob malam valetudinem consolando consumitur; statim in exordio poeta ut Chiron etiam nunc vivat, optat, ut qua Aesculapium instituit arte aegrotanti regi medeatur (1-7). Inde fabulam de Aesculapio, filii Apollinis et Coronidis, natalibus vita morte lepide et copiose narrat (8-62). Quo facto ad sententiam, unde exorsus erat, ita redit, ut cum sibi non liceat regi optimo coronisque victoriarum splendidis ornato Aesculapium medicum adducere, ad matrem deorum preces pro salute eius fundat (63-79). Interim ei ex considerata communi hominum sorte, in qua mala bonis commixta esse iam Homerus dixerit et clarissimorum virorum, ut Cadmi et Pelei, fata doceant, solatii argumenta petenda esse (80-104). Ad extremum se quoque suum animum fortunae accomodare dicit et, si magnas opes haberet, magnam sibi famam paraturum esse favore poetarum.

Fabulam Coronidis et Aesculapio Pindarus ex Hesiodi Eois, quorum versus scholia ad P. III 14 et 48 afferunt, repetivit, quo eodem fonte Pherecydem historicum usum esse ex scholiis ad P. III 50 comperimus. Tertio a. Chr. saeculo eandem fabulam Isyllus, poeta tenuissimus Argivus, in paeane enarravit, cuius versus ex ruinis templi Aesculapio Epidauri protractos Wilamowitzius Phil. Unt. IX 13 ss. uberrimis commentariis instruxit.

De metris.

Carminis huius indoli, magis in Hieronis animo consolando quam in victoria celebranda versantis, numeri dactylo-epitritici aptissimi sunt. In digerendis versibus a vetere usu ita poeta discessit, ut in quarto versu strophae pentapodiam dactylicam admitteret et epodi versum ultimum capite suo privaret. Versiculus tertius monocolos strophae, si sententiam spectas, modo vice epodi (vv. 3. 26. 49. 79), modo proodi (v. 72) fungitur, modo utrimque pendet (vv. 10. 33. 56. 95. 102), ut similes versiculi O. VIII ep. 5. I. I 4. v 4; numeris idem cum antecedenti versu cohaeret. Mor. Schmidt, Minutiae Sophocleae, 1881 p. 4, cum Pindarum versus symmetrice disposuisse sibi persuasisset, tertium versum strophae cum priore parte quarti versus coniunxit, unde primus versus septimo, secundus sexto, tertius quinto responderent. Prorsus alias symmetricae rationes Rossbachius, Griech. Metr.³ 458, cum excogitasset, pentapodiam quarti versus a reliqua parte versus separavit. Ego cur ob has subtilitates symmetricae compositionis a Boeckhianis rationibus non discedendum putarim, in Prol. LVIII exposui, nescio tamen an rectius strophae versum quartum in duos versus quam in duo cola dividas et totum

carmen dipodice percutias, licet poeta post catalecticam tripodiam sexti versus strophae versum v. 52 non incidit. Denique carmen poeta ut in comissione caneretur se misisse, versu 73 significavit.

Ἥθελον Χείρωνά κε Φιλυρίδαν, Στρ. α'
 εἰ χρεῶν τοῦθ' ἀμετέρας ἀπὸ γλώσσας κοινὸν εὐξασθαι ἴεπος,
 ζῶειν τὸν ἀποιχόμενον,
 Οὐρανίδα γόνον εὐρυμέδοντα Κρόνου, 5
 βάσσαισι τ' ἄρχειν Παλίου Φῆρ' ἀγρότερον,
 5 νοῦν ἔχουτ' ἀνδρῶν φίλον· οἶος ἔων θρέψεν ποτὲ 10
 τέκτονα νωδυνίας
 ἄμερον γνιαρκέος Ἀσπλαπιόν,
 ἤρωα παντοδαπᾶν ἀλκτῆρα νοῦσων.

τὸν μὲν εὐίππου Φλεγυᾶ θυγάτηρ, Ἄντ. α'.
 πρὶν τελέσσαι ματροπόλῳ σὺν Ἐλειθυῖα, δαμείσα χρυσείως 15
 10 τόξοισιν ὑπ' Ἀρτέμιδος
 ἐν θαλάμῳ, δόμον εἰς Αἶδα κατέβα
 τέχναις Ἀπόλλωνος. χόλος δ' οὐκ ἀλίθιος 20
 γίνεταί παιδων Διός. ἃ δ' ἀποφλαυρίζαισά νιν

VARIA LECTIO. INSCR. Ἰέρωνι νικήσαντι κέλῃτι τὴν κς' (κε' C) καὶ κς' πυθιάδα B C D. — Schol.: Ἰέρωνι Πύθια νικήσαντι τὴν κς' πυθιάδα γέγραπται· μέμνηται δὲ καὶ τῆς πρὸ ταύτης πυθιάδος, ὥστε ἐπὶ ταῖς δύο νίκαις τὴν φθὴν συντετάχθαι. συνάδει δὲ καὶ τὰ ἀπὸ τῶν χρόνων. ὡς γὰρ ἤδη βασιλεύοντος φησὶν ὁ Σουρακ. v. β. πρ. ἀστ. (v. 70) καθίσταται δὲ ὁ Ἰέρων βασιλεὺς κατὰ τὴν ος' (Ol. 76, 1 Aetna urbe condita; οε' corr. Sitzler) ὄλ., τῆς κη' πύθ. τῇ προκειμένῃ πυθιάδα, ἣτις γέγονε περὶ (i. e. circa) τὴν ος' (οε' corr. Schroeder) ὄλ., συντετάχθαι τόνδε τὸν ἐπὶνικον — 1. Φιλ. B C D^o — 4. εὐρυμέδοντος C — βάσαι C — 5. νοῦν Tricl.: νόον B C D — 6. τέκτον' (τέκνον B) ἀνωδ. B C D — γνιαρκέος codd.: νωδυνιᾶν... γνιαρκέων coni. Hermann — 7. ἀλεκτ. B — 8. φλεγυῖα B C — 9. ελλειθ. C — 11. εἰς αἶδαο (αἶδα Byz.) δόμον ἐν θαλάμῳ codd., transpos. Oelschlaeger —

COMMENTARIUM. v. 1. Φιλυρίδαν· metronymicum non patronymicum est, Philyra enim mater Chironis fuit; cf. P. vi 22; pater eius ferebatur Saturnus, ut paulo post v. 4 Pindarus ipse dicit, consentiens cum Pherecyde ap. schol. Apoll. Arg. II 1231: Φερεικῆς φησὶν ὅτι Κρόνος ἀπεικασθεὶς Ἰππῶ ἐμίγη τῇ Φιλύρᾳ τῇ Ὠκεανοῦ — 2. ἤθελον... ἀμετέρας ἀπὸ γλώσσας· similiter numerum variat infra v. 41 et N. III 1 — 4. ἀγρότερον comparationis vi abiecta eum, qui ruri degit, significat (cf. P. I 35), contra ἄγριος eum, qui cum vita rustica feros mores induit. Ceterum φῆρ, quo nomine Chiron etiam P. IV 119 notatur, in Thessalica dialecto idem significasse dicitur, quod in vulgari oratione θῆρ — 5. ἀνδρῶν φίλον· φιλόφρονον — 8. Φλεγυᾶς princeps fuit veteris gentis Phleggyarum (cf. hymn. Hom. xv 3), cuius filia Coronis ab Apolline Aesculapium concepit — 9. πρὶν τελέσσαι, antequam foetum partui maturum edidisset; cf. Eur. Bacch. 100 ἔτεκεν δ', ἀνίκα Μοῖραι τέλεσαν, ταυροκέρων θεόν — 10. Ἀρτέμιδος. Apollo et Diana suis sagittis, id est ardentibus radiis siderum (cf. v. 50), morbos pestiferos mortalibus, ille maribus, haec feminis, inicere credebantur —

- ἀμπλακίαισι φρενῶν,
 ἄλλον αἴνησεν γάμον κρύβδαν πατρός, 25
 πρόσθεν ἀκρειροκόμα μιχθεῖσα Φοίβῳ.
- 15 καὶ φέροισα σπέρμα θεοῦ καθαρὸν, Ἐπ. α΄.
 οὐκ' ἔμειν' ἔλθειν τράπεζαν νυμφίαν,
 οὐδὲ παμφώνων ἰαχὰν ὑμεναίων, ἄλικες 30
 οἶα παρθένου φιλέοισιν ἑταῖραι
 ἐσπερίαις ὑποκουρίζεσθ' αἰδαίης· ἀλλὰ τοι
 20 ἤρατο τῶν ἀπεόντων· οἶα καὶ πολλοὶ πάθου. 35
 ἔστι δὲ φῦλον ἐν ἀνθρώποισι ματαιότατον,
 ὅστις αἰσχύνων ἐπιχώρια παπταίνει τὰ πόρσω,
 μεταμώνια θηρεύων ἀκράντοις ἐλπίσιν. 40
- ἔσχε τοιαύταν μεγάλην ἀνάταν Στρ. β΄.
 25 καλλιπέπλου λῆμα Κορωνίδος. ἐλθόντος γὰρ εὐνάσθη ξένου
 λέκτροισιν ἀπ' Ἀρκαδίας. 45
 οὐδ' ἔλαθε σκοπόν· ἐν δ' ἄρα μηλοδόκῳ
 Πυθῶνι τόσσαις ἄιεν ναοῦ βασιλεὺς

14. ἀκρειροκ. B C; ἀκρεροκ. D; cf. I. 1 7 — 15. cum praecedente versu coniunxit et post καθαρὸν punctum posuit Heyne — 16. οὐδ' corr. Hermann et Boeckh; equidem satis esse duxi post Φοίβῳ interpungere — νυμφίαν coni. Schmid: νυμφιδίαν B C D — 24. τοιαύταν I M: τοι ταύταν B C^o D, τοιαύτης C^o — 27. μηλοδ. B C^o, μαθοδ. D¹, μηθοδ. C^o D² —

13. αἴνησαν γάμον· verbo in hac re sollemni; cf. Eur. Or. 1092 ἧς λέχος γ' ἐπήνεσα, 1672 καὶ λέκτρο' ἐπήνεσα — κρύβδαν πατρός· cum ad concubitum et Ischysis et Apollinis referri possit, ad priorem referri praestat, ut impietas Coronidis significetur — 14. ἀκρειροκόμας· Apollo intonsus et capillos summittens a poetis et artificibus fingebatur — 16. οὐκ ἔμεινε· non gravi amore hospitis percussa, sed quod verecundiam dei, cuius semen conceperat, domi quidem observabat, virginum aequalium lusibus et epulis interesse noluit. Wilamowitzii (Phil. Unters. ix 59) interpretatio "sie konnte nicht abwarten, dass hochzeitsmal und brautlied herankäme" ab hoc loco aliena est; nimirum frustra nuptias cum deo expectasset — 19. ὑποκουρίζεσθαι, sollemne verbum de cantilenis ante conclave sponsarum cantandis, quales Sapphus ἡμέναιου et ἐπιθαλάμια erant; cf. Hesych. κουρίζομαι: ὑμεναιομένης — 20. ἤρατο· Coronis amore Ischysis alienigenae, cum ille domum patris hospes venisset, flagrare coepit. Iam quod huic narrationi generalis sententia de perverso amore rerum remotarum (cf. N. iii 80) adnectitur (20—24), Pindari proprium est, ad adiunctas res frequenter exspatiantis et narrationi praecepta sapientiae immiscentis; cf. O. i 3. P. iv 92. 248. xii 17. N. i 53. iii 53. ix 15. x 78. I. i 13. 63. Inde nihil est causae, cur Hieronis amicos, quod a peregrinis medicis auxilium petiverint, a poeta tecte reprehendi statuamus — 24. ἀνάταν pro ἀτάταν, ἄταν· cf. P. ii 28. O. xii 81 — 25. λῆμα Κορωνίδος, periphrastice, ut ἴς Τηλεμάχοιο, Οἰνομάων βία (O. i 88), σθένος ἡμιόνων (O. vi 22) — 26. ἀπ' Ἀρκαδίας· sensim quem Coronis deperierit, aperit; hic Arcadem eum fuisse significat, v. 31 nomen Ἴσχυος addit — 27. Apollinem deum sua divina mente Coronidis perfidiam cognoscentem Pindarus fecit sprete veteri de corvo internuntio dei traditione, quam Hesiodus in Eoeis proposuerat: τῷ μὲν ἄρ' ἄγγελος ἦλθε κόραξ ἱερῆς ἀπὸ δαιτός | Πυθῶ ἐς ἡγαθήην καὶ ἑ' ἐφρασεν ἔργ' ἀίδηλα | Φοίβῳ ἀκρειροκόμῃ, ὅτι Ἴσχυος γῆμε Κορωνίην | Εἰλατίδης, Φλεγάοιο διαγονήτοιο θύγατρα.

- Λοξίας, κοινᾶν παρ' εὐθυστάτῳ γνώμαν πιθῶν,* 50
πάντα Φίσαντι νόῳ·
ψευδέων δ' οὐχ ἄπτεται· κλέπτει τέ νιν
 30 *οὐ θεὸς οὐ βροτὸς ἔργοις οὔτε βουλαῖς.*
- καὶ τότε γνοὺς Ἴσχνος Εἰλατίδα* Ἄντ. β'. 55
Ξεινίαν κοίταν ἄθεμίν τε δόλον, πέμψεν κασιγνήταν μένει
θύοισαν ἀμαιμακέτῳ
ἐς Λακέρειαν. ἐπεὶ παρὰ Βοιβιάδος 60
κρημνοῖσιν ᾧκει παρθένος. δαίμων δ' ἕτερος
 35 *ἐς κακὸν τρέψαις ἑδαμάσσατό νιν· καὶ γειτόνων*
πολλοὶ ἐπαῦρον, ἀμᾶ δ' 65
ἔφθαρεν, πολλὰν δ' ὄρει πῦρ ἐξ ἐνὸς
σπέρματος ἐνδορὸν αἰστωσεν ὕλαν.
- ἀλλ' ἐπεὶ τείχει θέσαν ἐν ξυλίνῳ* Ἐπ. β'.
σύγγονοι κούραν, σέλας δ' ἀμφέδραμεν
 40 *λάβρον Ἀφαιστοῦ, τότε ἔειπεν Ἀπόλλων· Οὐκέτι* 70
τλάσομαι ψυχᾶ γένος ἀμὸν ὀλέσσαι
οἰκτροτάτῳ θανάτῳ ματρὸς βαρεῖα σὺν πάθῃ.
ὣς φάτο· βάματι δ' ἐν πρώτῳ κιχὼν παῖδ' ἐκ νεκροῦ 75

28. γνώμα CD¹, γνώμα Boeckh — πιθῶν con. Schmid: πεπιθῶν BCD — 32. ξειν. Byz.: ξειν. BCD — 34. μοιβιάδος B — 36. ἀμᾶ codd. vet., ἀμᾶι Q, ἀμᾶ et ἀμᾶ schol. — δ' BD: γ' C, τε schol. — πολλὰν δ' ἐν BCD, ἐν ciec. Mosch. — 39. δ' om. D — 40. λαῦρον B — 41. ὀλέσθαι con. Schmid — 43. πρώτῳ] τριτάτῳ con. Aristarchus, τέτρῳ con. Bergk —

Poeta enim Thebanus, cum de deorum sanctitate et maiestate altiora et veriora sentiret, veteris famae vestigia derelinquere et deorum fabulas ad dignitatem divinae sapientiae immutare non dubitabat; cf. O. I 56. viii 31. N. iii 34. viii 20. x 80 — *μηλοδόκῳ Πυθῶνι*, quod ovium aliarumque bestiarum hostias accipiebat — 28. *κοινᾶν παρ' εὐθυστάτῳ* ex iudicio integerrimi sodalis, animi omnia scientis, menti persuadens; *παρ'* non esse cur praeverbium esse ducamus a suo verbo *πιθῶν* tmesi disiunctum, usus praepositionis *παρὰ* c. dat. arguit, ut ap. Demosth. 10, 17 *ταῦτα τοίνυν ἕκαστον εἰδὸτα καὶ γιγνώσκοντα παρ' αὐτῷ δεῖ μὰ Δι' οὐ γράφαι κελεύειν πόλεμον* —

29. *νιν, νόον*, qui etiam verbi *ψεύδεται* subiectum est — 30. *ἔργοις οὔτε βουλαῖς* pro οὔτε ἔργοις οὔτε βουλαῖς, cf. O. xi 14 — 34. *ἐς Λακέρειαν* Pindarum secutus Apollonius Rhodius narrat iv 616: *τὸν ἐν λιπαρῇ Λακέρειᾳ | δῖα Κορωνίς ἔτικτεν ἐπὶ προχοῆς Ἀμύροιο*. Pindarum ipsum memorem Hesiodei *λακέρουζα κορώνη* (opp. 745) Coronidem Laceraeae habitasse finxisse ingeniose Herwerdenus perspexit. *Δατίῳ ἐν πεδίῳ* Coronidem habitantem fecit hymn. Hom. 15, 3 et Hesiod. fr. 76 — *ἕτερος*, adversus, fausto genio contrarius, ut N. viii 3 — 36. cf. Hes. opp. 238 *πολλάκι καὶ σύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπήνρα*. Pulchre hanc sententiam Pindarus illustravit comparatione incendii silvae montanae ex una scintilla orti — 38. *τείχει* munito castello, non muro simplicis lignae rogis comparatur — 39. *σέλας Ἀφαιστοῦ, σέλας πυρός*; item Nonnus xxxvi 151 *Ἡφαιστον πεφύλαξο σέλας*, Pind. N. iii 40; iam Homerus simili metonymia usus est B 426. Ψ 33; v. Volkmann Rhetorik p. 425 sq. — 43. *βάματι δ' ἐν πρώτῳ* cum Homerus Il. xiii 20 dixisset *τοῖς μὲν δρέξατ' ἰών (Ποσειδῶν)*, τὸ δὲ τέτατον ἴκετο

ἄρπασε· καιομένα δ' αὐτῷ διέφανε πυρά·
 45 καὶ ῥά νιν Μάγνητι φέρων πόρε Κενταύρω διδάξαι 80
 κολουπήμονας ἀνθρώποισιν ἰάσθαι νόσους.

τοὺς μὲν ὦν, ὅσσοι μόλον αὐτοφύτων Στρ. γ'.
 ἐλκέων ξυνάονες, ἢ πολιῶ χαλκῷ μέλη τετραμένοι 85
 ἢ χερμάδι τηλεβόλω,
 50 ἢ θερινῷ πυρὶ περθόμενοι δέμας ἢ
 χειμῶνι, λύσαις ἄλλον ἀλλοίων ἀχέων 90
 ἔξαγεν, τοὺς μὲν μαλακαῖς ἐπαοιδαῖς ἀμφέπων,
 τοὺς δὲ προσανέα πί-
 νοντας, ἢ γυλοῖς περάπτων πάντοθεν
 φάρμακα, τοὺς δὲ τομαῖς ἔστασεν ὀρθοῦς. 95

ἀλλὰ κέρδει καὶ σοφία δέδεται, Ἄντ. γ'.
 55 ἔτραπεν καὶ κείνον ἀγάνορι μισθῷ χρυσὸς ἐν χερσὶν φανείς,
 ἄνδρ' ἐκ θανάτου κομίσει
 ἤδη ἀλωκότα· χερσὶ δ' ἄρα Κρονίων 100
 ῥίψαις δι' ἀμφοῖν ἀμπνοᾶν στέρνων καθέλεν
 ἀκέως, αἰθῶν δὲ κεραννὸς ἐνέσκιμψεν μόρον. 105

44. διέφανε DC²: διέφαινε (-γεν B) B C¹, διέχαινε Schmid scholiorum glossam διεσχίσθη secutus — 48. συναόνες B, ξυνάοντες C¹ — 52. περάπτων C: περιάπτων BD — 57. ἀλ. Schmid: ἐαλ. codd., ὀλωκότα coni. Naber — δι' δ' C — 58. ἐνέσκιμψεν B —

τέκμωρ, Pindarus, ut potentiam dei augeret, primo passu finem quem petebat assecutum Apollinem facit — 44. διέφανε· intransitive, ut ap. Xenoph. mem. III 10, 5 τὸ μεγαλοπρεπές τε καὶ ἐλευθέριον διὰ τοῦ προσώπου καὶ διὰ τῶν σημάτων διαφαίνει.

45. redivit poeta ad v. 5 Χείρων θρέψεν ποτὲ τέκτονα νωδυνίας — 47. αὐτοφύτων sponte natorum ulcerum; opposita sunt iis, quae hostes gladio vel saxo infligunt — 49. χέρμαδι· pro χερμάδιω Homericō, quod cum formam diminutivi nominis habeat, vi primitivum aequiparat — 51. morborum aestu vel frigore ortorum distinguit curam aut incantationibus (ἐπαοιδαῖς) factam aut medicamentis bibendis inungendisve aut denique secando; in remediis autem enarrandis orationis formis variis, ut adsolet, utitur — 52. περάπτων pro περιάπτων, ut περόδοις pro περιόδοις N. XI 40, et περ' pro περί O. VI 38. P. IV 265 — 55. ἀγάνορι μισθῷ, mercede valde opes viri augente; ut enim πλοῦτον μέγανορα dixit O. I 2, sic etiam ἀγάνορα πλοῦτον P. X 18 — 56. ἄνδρα, hominem mortalem. Schol.: λέγεται δὲ ὁ Ἀσκληπιὸς χρυσῷ δειλασθεὶς ἀναστήσαι Ἰππόλυτον τεθνηκότα, οἱ δὲ Τυνδάρεων, ἔτεροι Καπανέα, οἱ δὲ Γλαῦκον, οἱ δὲ Ὀρφικὸν Ἰππείων, Στρίχορος δὲ ἐπὶ Καπανεὶ καὶ Λυκούργῳ, οἱ δὲ διὰ τὰς Προϊτίδας ἰάσασθαι, οἱ δὲ διὰ τὸν Ὀρίωνα, Φύλαρχος ὅτι τοὺς Φινεΐδας ἰάσατο, Φερεκίδης δὲ ὅτι τοὺς ἐν Δελφοῖς θνήσκοντας ἀναβιοῦν ἐποίησεν. Vides, ut comminiscendo Graeci fabulam simplicem nominibus fabulisque variis exornaverint — 57. δι' ἀμφοῖν . . . στέρνων ipsa variatio formae admonet, ut ἀμφοῖν non vice adiectivi fungi putemus 'per utraque pectora', sed genitivi 'per pectora utriusque, Aesculapii et cui is medebatur' —

- χρῆ τὰ Φεικότα παρ
 δαιμόνων μαστενέμεν θναταῖς φρασίν,
 60 γρόντα τὸ παρ ποδός, οἷας εἰμὲν αἰσας.
- μῆ, φίλα ψυχά, βίον ἀθάνατον Ἐπ. γ'.
 σπεῦδε, τὰν δ' ἔμπρακτον ἄντλει μαχανάν. 110
 εἰ δὲ σῶφρων ἄντρον ἔναι' ἔτι Χείρων, καί τί σοι
 φίλτρον ἐν θυμῷ μελιγάρυες ὕμνοι
 65 ἀμέτεροι τίθεν· λατῆρά τοί κέν νιν πίθον 115
 καί νυν ἔσλοῖσι παρασχεῖν ἀνδράσιν θερμᾶν νόσων
 ἢ τινα Λατοῖδα κεκλημένον ἢ πατέρος.
 καί κεν ἐν ναυσὶν μόλον Ἴονίαν τέμνων θάλασσαν 120
 Ἄρεθουσαν ἐπὶ κράναν παρ' Αἰτναῖον ξένον,
- 70 ὃς Συρακόσσαισι νέμει βασιλεὺς Στρ. δ'.
 πραῦς ἀστοῖς, οὐ φθονέων ἀγαθοῖς, ξείνοις δὲ θανμαστός 125
πατήρ
 τῷ μὲν διδύμας χάριτας
 εἰ κατέβαν ὑγίειαν ἄγων χρυσέαν
 κῶμόν τ' ἀέθλων Πυθίων αἴγλαν στεφάνοις, 130
 τοὺς ἀριστεύων Φερένικος ἔλ' ἐν Κίρρα ποτί,
 75 ἀστέρος οὐρανίου,
 φαμί, τηλαυγέστερον κείνῳ φάος 135
 ἔξικόμαν κε βαθὺν πόντον περάσαις.

60. γρόντας C — εἰμὲν C¹ D^{ac}: ἐμὲν D^{nc}, ἤμεν C², ἐμὲν B; ἐμὲν an
 εἰμὲν poeta dixerit, incertum est; scripsit EMEN — 64. ἐν om. BCD, habent
 codd. rec. — 67. πατέρα coni. Bergk — 70. συρακόσ. B: συρακόσ. D, συρα-
 κόσ. C — 71. δὲ BC: τε D — 74. ἔλ' ἐν Pauw: ἔλεν BD, ἔλε C — 76. πόν-
 τον BD: πόρον C —

59. θναταῖς φρασίν et ad μαστενέμεν et ad εἰκότα referendum est; con-
 ferunt sententiam celebrem Eur. Alc. 809 ὄντας δὲ θνητοὺς θνητὰ καὶ φρονεῖν
 χρεῶν.

61. a fabula mythica ad res praesentes transit — φίλα ψυχά· schol.: ὁ
 λόγος πρὸς ἑαυτὸν· cf. O. i 4. Hom. Od. xx 18; suum animum cum alloquatur,
 ad Hieronem admonitio tendit — 63. σῶφρων idem fere hoc loco valet atque
 σῶς, vivus, cf. v. 106 — 66. καί νυν· νυν etiam in formula καί νυν corripere
 ausus est Pindarus O. iii 34. vii 13. x 78. P. iv 42. ix 71 — θερμᾶν νόσων, febrili-
 um morborum — 67. Λατοῖδα κεκλημένον ἢ πατέρος· medicum (λατῆρα) seu
 Apollinis filium dictum (i. e. Ἀσκληπιόν) seu Jovis ipsius hominumque deumque
 patris (i. e. Ἀπόλλωνα). De dicendi formula conferre iuvat Soph. El. 365 ἔξῳν
 πατρός πάντων ἀρίστου παῖδα κεκλησθαι — 69. Αἰτναῖον ξένον· Aetnaeum
 audivisse Hieronem, quod Aetnam urbem condidit, ex P. i cognovimus, ξένον
 autem poeta cum appellat proleptice, quod ab eo, opinor, ut suo hospitio
 uteretur, invitatus erat; denique nomine βασιλέως eundem ornat, quod Ol. 76, 1
 (v. schol. ad inscr. carm.) Aetna urbe condita Hiero se una cum filio Dinomene
 (v. P. i 60) reges nuncupari iussit, ut Aetnaeorum perinde atque Lacedaemonio-
 rum bini reges essent — 72. διδύμας χάριτας, quae fuerint ut epexegesi explicet,
 addit ὑγίειαν et κῶμον — 75. φαμί rectae orationi interpositum est, ut passim ἔφη.

ἀλλ' ἐπεύξασθαι μὲν ἐγὼν ἐθέλω Ἄντ. δ'.
 Ματρί, τὰν κοῦραι παρ' ἐμὸν πρόθυρον σὺν Πανὶ μέλπονται
 θαμὰ

σεμνὰν θεὸν ἐννύχιαι. 140

80 εἰ δὲ λόγων συνέμεν κορυφάν, Ἴερον,
 ὀρθὰν ἐπίστα, μανθάνων οἶσθα προτέρων·
 ἐν' παρ' ἐσλὸν πῆματα σύνδυο δαίονται βροτοῖς 145
 ἀθάνατοι· τὰ μὲν ὧν
 οὐ δύνανται νήπιοι κόσμῳ φέρειν,
 ἀλλ' ἀγαθοί, τὰ καλὰ τρέψαντες ἔξω.

τιν δὲ μοῖρ' εὐδαιμονίας ἔπεται. Ἐπ. δ'. 150

85 λαγέταν γάρ τοι τύραννον δέρεται,
 εἰ τιν' ἀνθρώπων, ὁ μέγας πότμος. αἰὼν δ' ἀσφαλῆς

78. μέλποντι C — 79. σεμνὸν D^{ac}? — θεῶν vel θεῶν C^{ac} — 80. ἐπίστασαι μαθῶν con. Naber probabiliter — 81. δαίονται BCD: δέονται schol. ad O. I 97, unde δαίοντι Mommsen — 85. τοι om. C¹ — 86. σ' ὁ μέγας con. Bergk —

77. Graecis minus quam nobis usurpato more poeta, quod medica arte Hieroni aegrotanti opitulari non posset, preces se pro eius salute fundere dixit — 77 sq. schol.: Ἀριστόδημος φησὶν Ὀλύμπιον ἀγλήτην διδασκόμενον ὑπὸ Πινδάρου γενέσθαι κατὰ τὸ ὄρος, ὅπου τὴν μελέτην συνετίθει, καὶ ψόφον ἱκανὴν καὶ φλόγα ἰδεῖν καταφερομένην· τὸν δὲ Πινδάρου ἐπαισθόμενον συνιδεῖν Μητρὸς θεῶν ἄγαλμα λίθινον (Meteorstein) τοῖς ποσὶν ἐπερχόμενον, ὅθεν αὐτὸν συνιδρῶσασθαι πρὸς τῇ οἰκίᾳ Μητρὸς θεῶν καὶ Πανὸς ἄγαλμα· τοὺς δὲ πολίτας πέμψαντας ἐς θεοῦ πονθάνεσθαι περὶ τῶν ἐκβησομένων· τὸν δὲ ἀνειπεῖν, ἱερὸν Μητρὸς θεῶν ἰδρῶσασθαι· τοὺς δὲ ἐκπλαγέντας τὸν Πινδάρου διὰ τὸ προειληφέναι τὸν χρησμόν, ὁμοίως τῷ Πινδάρῳ ἐκείσῃ (pro ἐκεῖ) τιμᾶν τὴν θεὸν τελεταῖς. Ad hanc fabulam, quam Aristodemus ex commentariis sacerdotum templi matris deae sumpsisse videtur, pertinet commentum vitae Pind. Vrat. in Prol. c 17 — 78. σὺν Πανί· schol.: οὐχ ὅτι αἱ κόραι σὺν τῷ Πανὶ χορεύουσι καὶ ἀνυμνοῦσι τὴν Ῥέαν, ἀλλὰ τὴν Ῥέαν καὶ τὸν Πᾶνα ἀνυμνοῦσι. πάρεδρος γὰρ ὁ Πᾶν τῇ Ῥέᾳ, ὡς αὐτὸς ὁ Πινδάρους ἐν τοῖς κηχωρισμένοις τῶν Παρθενίων φησὶν· Ὁ Πᾶν Ἀρκαδίας μεδίων, ἕως τοῦ, Ματρὸς μεγάλας ὅπαδὲ σεμνῶν Χαρίτων μέλημα τερπνόν (fr. 95) — ἄλλως· πρὸς τῇ οἰκίᾳ τοῦ Πινδάρου Μητρὸς θεῶν ἰδρῶντο ἱερὸν καὶ Πανός, ὅπερ αὐτὸς ἰδρῶσατο· cf. vit. Pind. in Prol. p. c. Contra Welckerus ad Philostrat. p. 465 et Michaelis, Il dio Pan colle ore e con nimfe, annal. del. Istit. arch. 1863 p. 331, loco Philostr. II 12 ἔλέγοντο καὶ αἱ Νύμφαι χορεύσαι οἱ (τῇ Ῥέᾳ) καὶ ἀνασκιστῆσαι τὸν Πᾶνα· et simili loco Eur. Ion. 492 ss. ἰχορὸς στεῖβουσι ποδοῖν Ἀγραύλου κόραι τρίγονοι . . . ὅταν ἀλλοῖς σωφίης, ὃ Πᾶν, his locis commoti, cum κόρας Nymphas intellexissent, Nymphas una cum Pane Magnam deam celebrare opinati sunt. Scholiastarum interpretationem adiuvare etiam pulchro anaglypho Boeotio prope Tanagram reperto adnotant Furtwängler, Satyr aus Pergamon p. 28 et L. Gurlitt Arch. Zeit. 1880 p. 188 — 80. προτέρων· cum proverbialis et popularis esset sententia ἐν παρ' ἐσλὸν πῆματα δύο, qua sententia sapientiae summam (κορυφάν) contineri poeta dicit, veteres sapientes eius auctores esse ferebantur — 84 ss. quam vera ista sententia sit, exemplis Pelei et Cadmi comprobatur, qui cum summa potentia floruerint, tamen malis non caruerunt — 85. τύραννον· regem, non regem crudelem suaque potestate abutentem vox tyranni hic significat, ut in fabula Sophoclea Ὀιδίποδος τυράννου, cuius de fabulae titulo confer doctam commentationem Aristophanis in hypothesi illius fabulae —

- οὐκ ἔγεντ' οὐτ' Αἰακίδα παρὰ Πηλεΐ
οὔτε παρ' ἀντιθέῳ Κάδμῳ· λέγονται μὰν βροτῶν 155
ὕλβον ὑπέρτατον οἱ σχεῖν, οἶτε καὶ χρυσαμπύκων
90 μελπομενᾶν ἐν ὄρει Μοισᾶν καὶ ἐν ἑπταπύλοις 160
ἄϊον Θήβαις, ὀπόθ' Ἀρμονίαν γάμεν βοῶπιν,
ὁ δὲ Νηρέος εὐβούλου Θέτιν παῖδα κλυτάν.
- καὶ θεοὶ δαΐσαντο παρ' ἀμφοτέροις, Στφ. ε'. 165
καὶ Κρόνου παῖδας βασιλῆας ἴδον χρυσεῖαις ἐν ἔδραις, ἔδνα τε
95 δέξαντο· Διὸς δὲ χάριν
ἐκ προτέρων μεταμειψάμενοι καμάτων 170
ἔστασαν ὀρθὰν καρδίαν. ἐν δ' αὐτε χρόνῳ
τὸν μὲν ὀξείαισι θύγατρεις ἐρήμωσαν πάθαις
εὐφροσύνας μέρος αἰ 175
τρεις· ἀτὰρ λευκωλένῳ γε Ζεὺς πατήρ
ἤλυθεν ἐς λέχος ἱμερτὸν Θυῶνα.
- 100 τοῦ δὲ παῖς, ὄνπερ μόνον ἀθανάτα Ἀντ. ε'.
τίκτεν ἐν Φθίᾳ Θέτις, ἐν πολέμῳ τόξοις ἀπὸ ψυχᾶν λιπῶν 180
ᾤρσεν πυρὶ καιόμενος
ἐκ Λαναῶν γόον. εἰ δὲ νόῳ τις ἔχει
θνατῶν ἀλαθείας ὀδόν, χρηὴ πρὸς μακάρων 185
τυγχάνοντ' εὐ πασχέμεν. ἄλλοτε δ' ἄλλοιαι πνοαί

87. ἔγεντ' B^{pc} D, ἔγεντο B^{ac}, ἐγένετ' C — 88. λέγονται γε μὰν B C D, γε eiec. Mosch. — 98. γε om. D, γ' αὐ Hermann — 99. ἤλθεν C — 100. ἀθανάτος E — 101. λιπῶν: βαλῶν coni. Hecker coll. O. viii 39, δικῶν Herwerden — 102. ᾤρσεν ἐν πυρὶ B D —

87. ἔγεντο· pro ἐγένετο per syncopen, ut P. vi 28 et Hes. theog. 199 — 90. ἐν ὄρει i. e. Pelio Musae Peleo et Thetidi (cf. N. v 22), in urbe Thebis Cadmo et Harmoniae hymenaeos cecinisse ferebantur. Hymenaeum carmen nuptiarum Cadmi et Harmoniae Pindarus ipse panxerat in hymno Thebano, cuius exstant fr. 29—33. Eodem pertinet Eur. Phoen. 922: Ἀρμονίας δὲ ποτ' εἰς ἕμεναιούς ἤλυθον Οὐρανίδαι, φόρμιγγι τε τείχεα Θήβας τὰς Ἀμφιονίας τε λύρας ὑπο πύργος ἀνίστα. Etiam Pausaniae (ix 12. 5) aetate in arce Cadmea locus, quo Musae hymenaeum cecinissent, ostendebatur: Ἑλλήνων δὲ τοῖς ἀποδεχομένοις ἄσαι Μούσας ἐς τὸν Ἀρμονίας γάμον τὸ χωρίον ἐστὶν ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς, ἔνθα δὴ φασὶ τὰς θεὰς ἄσαι. In sella vero Amyclaea teste Paus. iii 18, 12 ἐς τὸν γάμον Ἀρμονίας δῶρα κομίζουσιν οἱ θεοὶ — 91. γάμεν, Κάδμος, quo ducebatur quod proxime antecedit Θήβαις — 94 sq. eandem rem (nuptias Thetidis et Pelei) similibus verbis Pindarus, epicum carmen Cypriorum secutus, N. iv 66 ss. iii 56 et Catullus carm. 64 descripserunt atque artifices cum alii tum Clitias (v. Mon. Inst. iv 51 ss., Baumeister Denkm. n. 1883) picturis illustraverunt, nisi quod hi deos curru vehentes, non in sedilibus (ἔδραις) sedentes ponebant — 97. θύγατρεις . . . αἰ τρεῖς· Ino Agave Autonoe; paulo aliter fata Cadmeae domus narravit O. ii 25 ss. — 99. Θυῶνα· eidem Semelae nomen dedit O. ii 28 — 101. τόξοις. Paridis, ut in Aethiopide narratum erat — 102. πυρὶ καιόμενος, in rogo concrematus Achilles — 104. τυγχάνοντ' εὐ πασχέμεν· εὐ cum ad al-

- 105 ὑψιπετᾶν ἀνέμων.
 ὄλβος οὐκ ἐς μακρὸν ἀνδρῶν ἔρχεται
 σῶς, πολὺς εὐτ' ἂν ἐπιβρίσαις ἔπηται. 190
- σμικρὸς ἐν σμικροῖς, μέγας ἐν μεγάλοις Ἐπ. ε'.
 ἔσομαι· τὸν ἀμφέποντ' αἰεὶ φρασὶν
 δαίμον' ἀσκήσω κατ' ἑμὴν θεραπεύων μαχανάν.
- 110 εἰ δέ μοι πλοῦτον θεὸς ἄβρον ὀρέξαι, 195
 ἐλπίδ' ἔχω κλέος εὐρέσθαι κεν ὑψηλὸν πρόσω.
 Νέστορα καὶ Λύκιον Σαρπηθόν', ἀνθρώπων φάτις,
 ἐξ ἐπέων κελαδενῶν, τέκτονες οἶα σοφοὶ 200
 ἄρμους, γινώσκωμεν. ἃ δ' ἀρετὰ κλειναῖς ἀοιδαῖς
 115 χρονία τελέθει, παύροις δὲ πράξασθ' εὐμαρές. 205

105. ὄλβος δ' BCD, δ' eiec. Tricl. — 106. σῶς coni. Emperius: ὄς codd.; πάμπολυς coni. Dissen. — ἐβρίσας C^{ac} — 110. πλοῦτον: πότμον coni. Hartung — 111. κεν: καὶ C¹ — 112. σαρπηθ. codd., σαρπαθ. in lapide Farnesiano ex-stare animadvertit Ahrens d. gr. ling. dial. II 141 — 113. κελαδεν. C ex κελαδεν. corr. — 114. γινώσκωμεν. ἃ δ' ἀρ. Schmid: γινωσκομένα δ' ἀρ. codd.

terum membrum (πασχόμεν) adiectum sit, ad utrumque membrum (πάσχοντ' et πασχόμεν) pertinet, ut simile quid de negatione et praepositionibus vidimus O. XI 18 et P. II 59. Praeivit Pindarus Horatio ep. I 11, 22: *tu quaecumque deus tibi fortunaverit horam, grata sume manu* — 105. summae felicitati maxime impendere periculum adversae fortunae, res est ab omnibus omnium temporum poetis decantata; simili imagine aurae secundae et adversae Pindarus usus est O. VII 95: ἄλλοτ' ἄλλοιαι διαιθύσσοισιν ἀύραι — 107. σμικροῖς et μεγάλοις neutr. gen. — 110. ut itentidem in hoc carmine, sic hoc quoque loco poeta sub sua persona Hieroni consilia dat: si mihi deus, ait, gratas divitias det, magnam me sperem famam assecuturum esse, poetas scilicet largis muneribus adducentem, ut mea praeclara facta carminibus illustrent. Sic Hieronis liberalitatem efflagitat, poetarum admonens ope factum esse, ut Sarpedonis bellicae virtutes et Nestoris prudentia consilia in ore hominum etiamtum vigeant. Ceterum conferre iuvat Theocriti carm. 16, quo ille similiter se Hieroni iuniori praeconem praeclare factorum offert — 112. φάτις: pro φάτιας: est enim appositio nominum Νέστορα καὶ Σαρπηθόνα — 113. τέκτονες: cf. Cratineum τέκτονες ἐπικαλάμων ὕμνων in Aristoph. eq. 577 — 115. πράξασθαι, efficere carminibus, ut virtutes immortalitate floeant, non res praeclare facere, vel comparare qui virtutes praedicent poetas; suam enim artem efferre et cum fortibus factis suorum clientium componere in fine carminum consuevit, ut O. I 117. VI 105. IX 107. XIII 115. P. II 96. IV 299. V 124. N. III 80. IX 54. I. V 63. VI 75.

ΠΥΘΙΟΝ. Δ΄.

ΑΡΚΕΣΙΛΑ, ΚΥΡΗΝΑΙΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

Strophae.

$\dot{\iota}$ υ - - $\dot{\iota}$ ω - ω υ |
 $\dot{\iota}$ υ - - $\dot{\iota}$ ω - ω - | - $\dot{\iota}$ υ - - $\dot{\iota}$ ω - ω υ |
 $\dot{\iota}$ υ - - $\dot{\iota}$ ω - ω - | - $\dot{\iota}$ υ - - $\dot{\iota}$ υ - υ
 $\dot{\iota}$ ω - ω - | ω - υ $\dot{\iota}$ υ - υ |
5 $\dot{\iota}$ ω - ω - | - $\dot{\iota}$ υ - υ - υ υ |
 $\dot{\iota}$ υ - - $\dot{\iota}$ υ - - | $\dot{\iota}$ ω - ω - ω υ |
 $\dot{\iota}$ υ - - $\dot{\iota}$ υ - - | - $\dot{\iota}$ υ - - $\dot{\iota}$ υ υ |
 $\dot{\iota}$ υ - - υ $\dot{\iota}$ υ - - |

Epodi.

$\dot{\iota}$ υ - - $\dot{\iota}$ ω - ω - | - $\dot{\iota}$ υ - - $\dot{\iota}$ υ υ |
 $\dot{\iota}$ ω - ω - | - $\dot{\iota}$ υ - υ $\dot{\iota}$ ω - ω υ |
 $\dot{\iota}$ υ - - $\dot{\iota}$ υ - - | $\dot{\iota}$ ω - ω υ
 $\dot{\iota}$ ω - | - $\dot{\iota}$ υ - - | - $\dot{\iota}$ υ - ω υ |
5 - $\dot{\iota}$ ω - ω - ω - | - $\dot{\iota}$ υ - υ
 $\dot{\iota}$ υ - | - $\dot{\iota}$ υ - υ $\dot{\iota}$ ω υ |
 $\dot{\iota}$ υ - - υ $\dot{\iota}$ ω - ω - | $\dot{\iota}$ υ - - $\dot{\iota}$ υ - υ |

Argumentum.

Arcesilaus IV. Batti IV. filius, qui Cyrenarum octavus post Battum I. rex fuit (v. Prol. cxxvi), Pythiade 31 = 466 (462) a. Chr. quadrigis Pythia vicit. Eundem Ol. 80 = 460 a. Chr. Olympicam victoriam obtinuisse scholia ad P. iv inscr. tradunt, eumque iam tum, cum P. v canebatur, Olympicum certamen animo volvisse Pindarus ipse extremo carmine quinto (v. 124) significat. Arcesilai nostri proavus et regiae stirpis Cyrenaicae auctor Battus ab Herodoto iv 150 dicitur *Βάττος ὁ Πολυμνήστου ἐὼν γένος Ἐὐφημίδης τῶν Μινυέων*. Atque Euphemi nomen uni ex comitibus Batti, conditoris urbis, fuisse idemque aequali cuidam nostri victoris Arcesilai, quo ad mercenarios milites in Graecia conducendos ille usus sit, Didymus in scholiis ad P. iv 455 docte exponit. Minyaeae autem originis indicia ex nominibus Cyrenaicorum magistratum *Ίάσωνος* et *Αἰσῶνος* Boeckhius Expl. 264 bene repetivit. Iam cum reges Cyrenarum et a Minyis se

ortos profiterentur et Euphemum, quem auctorem gentis ferebant, olim Taenari in agro Lacedaemonio suam sedem habuisse crederent, duas res genealogi Cyrenaeici ita contaminaverunt, ut Euphemum unum ex Argonautis, quos Pindarus ipse P. iv 69 Minyas dixit, fuisse et eius progeniem, quam ex Minya femina Lemni insulae genuisset, primum Lacedaemonem et deinde Theram venisse fabularentur (cf. Herod. iv 145. 147). Haec ficta et commenticia esse et Minyas, priusquam Lacedaemonii coloniam Theram deducerent, insulam Theram tenuisse post Odofredi Mülleri sagacissimum de Minyis librum inter omnes constat. Sed non id hoc loco quaeritur, sed quid Cyrenaei crediderint et Pindarus ab iis acceptum habuerit. His certe, cum a Minyis et Euphemo originem ducerent, fabula Argonautarum et vetus Minyarum fama gratissimae fuerunt. — Praeter Argonauticas res Damophili cuiusdam Cyrenaei causam huic epinicio poeta intexuit. Nostri enim Arcesilai regnum, ut iam maiorum eius, Arcesilaeorum II. et III. (v. Herod. iv 160. 162), civilibus seditionibus magnopere vexatum fuit, cum et regiae domus gentiles inter se dissiderent, et plebis factiones regiae potestatis iura et privilegia impugnarent. Ex iis autem, qui civili tumultu represso in exilium exacti erant, etiam Damophilus fuit, de quo scholia ad P. iv 467 haec adnotant: *ἐν τοῖς οὖν στασιώταις ἦν καὶ Δημόφιλος, ὃς καὶ αὐτὸς ἀνάστατος γέγονε τῆς πατρίδος καὶ φυγαδευθεὶς ἔρχεται εἰς Θήβας καὶ ἀξιοῖ τὸν Πίνδαρον*. Pindarus igitur cum huic Damophilo admodum faveret et hospitio eum Thebis excepisset (v. 299), narrationi prolixae de expeditione Argonautarum preces pro salute hospitis et amici subiecit; neque a vero aberrare mihi videor, si Pindarum hoc Damophilo carminum suorum chorodidascolo vel rhapsodo uti voluisse (v. 294. 299) coniecturam facio.

Post breve prooemium, quo Musas poeta ut stantes Arcesilai victoriam Delphis partam praedicent cohortatur (1—3), ab oraculo, quod Pythia Batto, proavo victoris, dederat, exorsus, huic oraculo vaticinium Medae intexit, quo divina illa femina Theraeos, quod fatalis gleba, quam Euphemus Argonauta ab possessore Libyae dono acceperat, prope Theram insulam ex navi in mare decidisset, Libyae aliquando conditores futuros esse praedixerat. Hac parte fabulae Argonauticae narrata (9—53), poeta ad oraculum Pythium redit Arcesilaumque victorem debita laude ornat (54—69). Atque in hac re poeta consistere et epinicio finem imponere potuit, sed cum magis epicam rhapsodiam quam lyricum carmen pangere sibi proposuisset et Cyrenaeos fabulis Argonautarum inprimis gaudere nosset, post brevem commemorationem victoriae Arcesilai ad Argonautas rediit, ut totam fabulam inde a principio contexeret: Iasonem a Chirone educatum in patriam redire et sceptrum regium a Pelia repetere; Argo navem ab Iasone, ut Phruxi animam et aureum vellus reduceret, adornari militibusque compleri; Argonautas iter per Symplegadas in Colchidem terram suscipere; Iasonem a Medea adiutum certaminum ab Aeta propositorum pericula feliciter peragere; Medeam Iasonis uxorem factam patrem et patriam fugere; denique Argonautas per Oceanum, rubrum mare, Lemnum insulam domum redire (70—257). Haec autem ita poeta narravit, ut non omnes partes pari prolixitate exponeret, sed quae magis ad Minyarum Iasonisque laudes pertinerent, copiosius, reliqua compendiosa oratione referret. Neque temporum ordinem ubique poeta servavit,

sed eximia quadam arte primum in medias res nos ducit (70—100), 158—164; cf. O. XIII 76 ss.), deinde ad ea, quae ante gesta erant, deinceps oratione revoluta (101—119) extremo loco concubitus Argonautarum et Lemniarum feminarum ponit (252—256), unde ad Euphemum et Cyrenas rediret. Atque haec quasi corpus carminis efficiunt; in epilogo vero (263—299) poeta pulcherrimo aenigmate usus quercus etiam post casus tempestatum speciem priscae roboris exhibentis, Demophilum Cyrenaeum exulem clementiae regis commendat; esse enim eum a factionum turbis alienum, liberalibus artibus deditum musicaeque facultate ornatum, denique nuper sibi Thebis hospitem factum.

Rhapsodici carminis indoles secum fert, ut, etiamsi ab ineptiis eorum, qui poetae carmina tamquam scriptoris historias dissecant, longissime abhorreamus, tamen unde poeta fabulam hauserit, quae a maioribus accepisse, quae ipse finxisse videatur quaeramus. Quamvis enim Pindarus nova ipse invenire et comminisci minime sperneret, tamen vestigia antiquiorum auctorum ut in aliis fabulis, sic in hac quoque Argonautica eum secutum esse, ipsa rerum natura comprobatur. Atque Homeri quidem temporibus carmen de Argonautis existit (cf. Od. μ 70 Ἀργῶ πᾶσι μέλουσα), sed illius carminis non solum nullam notitiam grammatici Alexandrini scholiastaeque habebant, sed ne Pindarus quidem habuisse videtur. At habebant procul dubio et Hesiodus, qui in tertio libro Catalogi de Argonautis exposuit (schol. Apoll. Rh. II 181), et qui Hesiodi vestigia legebant poetae genealogici. Horum igitur ex carminibus lineamenta fabulae Pindaro reconcinnanda erant; quae qualia fuissent, hoc loco colligere olim in animo fuit. Sed postquam totam hanc materiem in Prolegomenorum quinto libro adumbrari melius esse duximus, lectores ad hunc librum et inprimis p. cxxv sq. delegamus. Hic solum monemus, quod in hoc carmine Argonautas redeuntes, non in Colchidem tendentes, Lemno appulisse legimus, hoc Pindarum, ut oeconomiae carminis consuleret, novasse videri, eundem autem, quod pauciores quam Apollonius duces Argonauticae expeditionis participes fuisse narrat, ad genuinam formam veteris famae propius quam poetam Alexandrinum accedere. Argonautica enim expeditio antiquitus solius fuit stirpis Aeolidarum, ut Thebana bella Labdacidarum et Argivorum, Troianum bellum gentis Atridarum et Dardanidarum. Atque hoc iam ex antiquioribus auctoribus Pindarus sumpsisse videtur, quod non solum Aeolides, qui in Thessalico agro regnabant, sed etiam eos, qui in Peloponnesum migraverant, consortes expeditionis fecit. Unum tamen nescio an ipse Hesiodi personati, qui in *Κήρυκος γάμω* Herculem ab Argonautis circa Magnesiam relictum esse rettulerat (schol. Apoll. I 128, 9), vestigia secutus novaverit, quod una cum Ledae filiis etiam Alcmenae filium Herculem Colchos navigantem fecit. Is enim non solum nulla cum Thessaliae priscis regibus affinitate coniunctus erat, sed etiam post Argonauticam expeditionem floruisse olim credebatur, ut maxime ex eo apparet, quod Megaram, filiam Creontis, uxorem duxisse ferebatur. Nihil autem miri habet, quod Pindarus, quo studio Doricorum institutorum flagrabat, auctorem Doricae gentis Herculem a clarissimo coetu Argonautarum abesse noluit. Ceterum confer de Iasone et Argonautis Seeliger, Roscher lex. myth. II 63 ss. I 502 ss.

- καὶ τὸ Μηδείας ἔπος ἀγκομίσαι Ἄντ. α'. 15
 10 ἔβδῶμα καὶ σὺν δεκάτα γενεᾷ Θήραιον, Αἰήτα τό ποτε ζαμενῆς
 παῖς ἀπέπνευσ' ἀθανάτου στόματος, δέσποινα Κόλχων. εἶπε
δ' οὕτως
 ἡμιθέοισιν Ἰάσονος αἰχματᾶο ναύταις 20
 Κέλυτε, παῖδες ὑπερθύμων τε φωτῶν καὶ θεῶν·
 φαμί γὰρ τᾶσδ' ἐξ ἀλιπλάκτου ποτὲ γᾶς Ἐπάφοιο κόραν 25
 15 ἀστέων ῥίξαν φυτεύσεσθαι μελη- σίμβροτον
 Διὸς ἐν Ἀμμωνος θεμέθλοις.
Ἐπ. α'.
 ἀντὶ δελφίνων δ' ἐλαχυπτερύγων ἵππους ἀμείψαντες θοάς, 30
 ἀνία τ' ἀντ' ἐρετμῶν δίφρους τε νωμάσοισιν ἀελλόποδας.
 κείνος ὕρνις ἐκτελευτάσει μεγαλᾶν πολίων
 20 ματρώπολιν Θήραν γενέσθαι, τὸν ποτε Τριτωνίδος ἐν προχοαῖς 35
 λίμνας θεῶ ἀνέρι φειδομένῳ γαῖαν διδόντι
 ξείνια πρόφαθεν Εὐφάμος καταβάς
 δέξαιτ'· αἴσιον δ' ἐπὶ Σοι Κρονίων 40
 Ζεὺς πατήρ ἔκλαγξε βροντάν·

Hermann — 9. ἀγκομίσαι scholia: ἀγκομίσαιθ' (ἐγκ. C) B C D; cf. P. iv 179 —
 10. ἔβδῶμα σὺν καὶ δεκ. Herwerden — 14. ἀλιπλάκτου B: ἀλιπλέγκτου C, ἀλι-
 πλάτον D — 15. μελισσόμβ. C — 16. om. B¹ — ἐν om. D — 17. fort. ἐλαφροπ-
 τερύγων — 18. νωμάσσ. C — 20. τήν B — 22. πρόφρ. codd. — 23. δέξαιτ' D —

νόεντι μαστῶ· schol.: Ἀρίσταρχος μὲν τὸ Ὀμηρικὸν οὐδ' αὖ ἀροῖρης παράγειν
 αὐτὸν φησὶ πιθανῶς ὑπαλλαξάμενον τὸν μαστόν. Ἰεροκλῆς δὲ φησὶ κείσθαι
 τὴν πόλιν ἐπὶ λόφου μαστοειδοῦς λευκογείου. Atque non pinguem, sed albi-
 cantem et cretaceum collem a poeta significatum esse situ urbis confirmatur,
 de quo v. Studniczka, Kyrene p. 167 ss. — 10. σὺν· de tempore usurpatum, ut
 P. xi 10 et fr. 123 — ἔβδῶμα καὶ σὺν δεκάτα γενεᾷ· septendecim aetatum inter-
 vallum inter tempus Argonauticae expeditionis et annum, quo Cyrenae conde-
 bantur, interiectum esse chronographi veteres computabant, qua de re v. Prol.
 p. cxvii — 14. Ἐπάφοιο κόραν· schol.: τὴν Λιβύην· ὅτι ἡ χώρα Λιβύης τῆς
 Ἐπάφου τοῦ Διὸς καὶ Ἰοῦς τῆς Ἰνάχου συνόννημος· εἰώθεσι δὲ οἱ ποιηταὶ
 συμπλέκναι τὰ τῶν χωρῶν ἢ τῶν πόλεων καὶ τὰ τῶν ἡρωϊδῶν ὀνόματα δια-
 κοινοποιούντες, οἷον Εὐάραματε χρυσοχίτων, ἱερώτατον ἄγαλμα Θήβα· cf. P. xi
 in. N. i in. Fabulam de gleba Libyae telluris ad Theram perlata, a qua au-
 gurium coloniae a Theraeis in Libya olim condendae fieret, ex hoc Pindari
 carmine Apollonius Arg. iv 1731 ss., Callimachus hymn. ii 71 ss. repetiverunt et
 logographi Libyci uberius persecuti sunt, quibusde v. schol. in Apoll. iv 1750:
 ἰστορεῖται ταῦτα παρὰ Πινδάρῳ ἐν Πυθιοῖσιν, ἐπιμελέστερον δὲ παρὰ Θεοχρήστῳ
 ἐν πρώτῳ Λιβυκῶν καὶ παρὰ Ἀνεσάνδρῳ ἐν πρώτῳ περὶ Κυρήνης — 15. ἀστέων
 ῥίξαν, τὴν Κυρήνην· ἐξ αὐτῆς γὰρ καὶ Ἀπολλωνία καὶ Τεύχειρα ἐκείσθησαν schol.
 Inprimis autem poeta hoc versu et v. 20 Arcesilai consilium in Hesperidas in-
 sulas colonos deducendi illustrare voluisse videtur — 17. δελφίνων· de delphi-
 norum velocitate proverbiali copiose disserit O. Keller, Thiere des class. Alt. 232
 — ἵππους· apposite equos et curulia studia Cyrenaeorum laudat in carmine ad
 curulem victoriam illustrandam facto — 19. κείνος ὕρνις, illud augurium gle-
 bae, de quo iam dictura est — 21. θεῶ· pendet a verbo δέξατο, de qua struc-
 tura v. P. xii 5 — 22. πρόφαθεν· quod πρόφρα Euphamum fuisse, προμνεία
 Iasonem Pindarus fingeat consentiens cum Apollonio, sed dissentiens a Philo-
 strato imagg. ii 15 —

Ἐπ. β'.

40 ἑσπέρας, ὕγρῳ πελάγει σπομέναν. ἦ μάν νιν ὄτρυνον θαμὰ 70
 λυσιπύνοις θεραπόντεσσιν φυλάξαι· τῶν δ' ἐλάθοντο φρένες·
 καί νιν ἐν τᾷδ' ἄφθιτον νάσῳ κέχνται Λιβύας 75
 εὐρυχόρου σπέρμα πρὶν ὄρας. εἰ γὰρ οἴκοι νιν βάλε παρ
 χθόνιον

Ἄϊδα στόμα, Ταίναρον εἰς ἱερὰν Εὐφάμος ἐλθῶν,
 45 υἱὸς ἱππάρχου Ποσειδάωνος ἀναξ, 80
 τὸν ποτ' Εὐρώπα Τιτυοῦ θυγάτηρ
 τίκτε Καφισοῦ παρ' ὄχθαις,

τετράτων παιδῶν κ' ἐπιγεινομένων Στρ. γ'.
 αἰμά σοι κείναν λάβε σὺν Δαναοῖς εὐρεῖαν ἄπειρον. τότε γὰρ
 μεγάλας 85

ἔξανίστανται Λακεδαιμόνος Ἀργείου τε κόλπου καὶ Μυκηναῶν.
 50 νῦν γε μὲν ἄλλοδαπᾶν κριτὸν εὐρήσει γυναικῶν
 ἐν λέχεσιν γένος, οἳ κεν τάνδε σὺν τιμᾷ θεῶν 90

40. σπωμ. C; fort. πελάγει 'σπομέναν — ὄτρ. BC — 41. λυσιπύνοισι C — 42. ἀφθίτω D — 43. εὐρυχωρ. CD — 45. ποσειδάωνος B — 46. Εὐρώπα: Εὐρώπα schol. ad v. 15; at v. Studniczka, Kyrene p. 65 sq. — τίκτε BD — 49. μῆκων. CD — 50. μὲν Byz.: μάν BCD — 51. λέχεσσι C — τάνδε ex τάδε corr. m. rec. B —

σιν Aesch. Prom. 710. ἐναλίξι ἄλλα quod codices praebent, bis idem diceret — 40. ἑσπέρας, quod frustra sollicitavit Hecker Phil. v 414, consulto poeta addidit, quod vesperi somnus supercilia animantium obrepere solet — 41. λυσιπύνοις, si quando de labore et vigilantia remittebant; sic λυσιπυλον τελευτάν dixit fr. 131; cf. Horat. C. III 27, 16 famulis operum solutis — 43. πρὶν ὄρας, ante iustum tempus; cf. πρὶν φάους ap. Arrian. anab. III 18, 6 — 45. Euphamum Neptuni filium hic et infra v. 175 dixit Hesiodi Eoas (v. schol. ad v. 35) secutus, qui tamen non ex Europa, sed ex Mecionica Neptunum Euphemum genuisse dixerat — 46. Καφισοῦ amnis Boeotici, cui Orchomenus urbs Minyarum adiacebat — 47. τετράτων παιδῶν, quod Heraclidae, qui cum Doribus Peloponnesum invaserunt veteresque incolas de sedibus suis expulerunt, ab Hercule, qui unus ex Argonautis fuit (v. 172), quarto gradu descenderunt; cf. Prol. cxxiv. Quodsi glebam Africae telluris Euphamus Taenarum patriam detulisset, iam tum, cum a Doribus et Heraclidis eius progenies domo pellebatur, Africa Graecos colonos sortita esset — 49. τότε . . . ἔξανίστανται praesens pro futuro positum est, quod tempus adverbio τότε iam indicatum erat, qua simili de causa Graeci adverbium πρότερον (P. IV 25) et πάλαι, Indi pura, Latini dum cum praesenti iungunt. — 50. hic et infra v. 252 Pindarus ab aliis poetis hoc nomine differt, quod illi Argonautas cum Colchidem peterent, hic cum Colchide redirent, Lemnum insulam appulisse narrat; cf. Gröger, de Argonautarum fabularum historia p. 59. Pindarus autem hoc ita instituisse videtur, ut commode in fine narrationis ab Argonautis cum Minyis mulieribus concubantibus ad conditores Cyrenarum transiret — ἄλλοδαπᾶν Lemniarum — κριτὸν, egregium, ut Latini lectos iudices dicunt — 51. οἳ κεν τάνδε . . . νάσον ἐλθόντες hinc quominus concludas poetam veterem famam secutum Lemnius Minyas a Lemno insula ipsa insulam Theram petivisse putasse, obstant loci P. IV 258 et v 73 ss., unde Euphami et Lemniae mulieris progeniem primum Lacedaemonem venisse et inde una cum aliis Lacedaemoniis Theram migrasse patet —

νᾶσον ἐλθόντες τέκωνται φῶτα κελαινεφείων πεδίων
 δεσπόταν· τὸν μὲν πολυχρῦσφ ποτ' ἐν - δῶματι 95
 Φοῖβος ἀμνάσει θέμισσιν,

55 Πύθιον ναὸν καταβάντα χρόνῳ Ἄντ. γ'.
 ὑστέρω, νάεσσι πολεῖς ἀγαγεῖν Νεῖλοιο πρὸς πῖον τέμενος
 Κρονίδα.

ἧ ῥα Μηδείας ἐπέων στίχες. ἑπτάξαν δ' ἀκίνητοι σιωπᾷ 100
 ἥρωες ἀντίθεοι πυκινὰν μῆτιν κλύοντες.

ὦ μάκαρ νῆε Πολυμνάστου, σὲ δ' ἐν τούτῳ λόγῳ 105

60 χρησμὸς ὥρθωσεν μελίσσας Δελφίδος ἀντομάτῳ κελάδῳ·
 ἃ σε χαιρείν ἐστρὶς ἀνδάσαισα πε-πρωμένον
 βασιλέ' ἀμφανευ Κυράνα, 110

Ἐπ. γ'.

δυσθρόου φωνᾶς ἀνὰ κρινόμενον ποινὰ τίς ἔσται πρὸς θεῶν.

ἧ μάλα δὴ μετὰ καὶ νῦν, ὅτε φοινικανθέμου ἥρος ἀκμᾶ,

65 πασι τούτοις ὄγδοον θάλλει μέρος Ἀρκεσίλας 115

54. ἀμν. B D — θέμισιν D — 55. χρόνῳ δ' ὑστέρω B C D et schol., δ' del. Schmid, χρόνῳ δευτέρῳ con. M. Schmidt, Pind. Ol. Sieg. p. civ — 56. ἀγαγεῖν C et schol.: ἀγαγε B D, ἀγαγεῖν E e corr. — 57. αἶ ῥα Boeckh in pr. ed. — 61. εἰς τρὶς B C D — ἀνδάσαισαι B — 62. κυράνα C D et schol.: κυράνας B — 63. δυσθρόου B^{ac}, δυσαθρόου C¹ — 64. ὅτε Bergk: ὥστε B, om. C D — ἥρος ἀκμᾶ C: ἥρος ἐν ἀκμᾶ B D — 65. fort. τούτοι', οὕτως con. Emperius — μέλος C², γένος con. Herwerden —

52. κελαινεφείων, fertilitatem regionis ubertate pluviarum auctam significat, quod cum rerum naturae contrarium sit, vix tum temporis iam poeta Libyam et Cyrenas viderat. Quodsi nigrum colorem cutis humanae ad agros Africae regionis poetam traxisse putare malis, non multo melior causa poetae eiusque peritiae fiet — 53. δεσπόταν· Battum, unde redit ad oraculum, quod Batto Pythiam dedisse narrare coepit v. 6 — 54. θέμισσιν· oraculis sanctis, unde Themis deam ante Apollinem Delphis oracula edidisse fingit Aeschyl. Eum. 2 — 56. Νεῖλοιο . . . Κρονίδα· profectus Pindarus est a versu Homeri Od. iv 581 ἄψ δ' εἰς Αἰγύπτιοιο Διυκετός ποταμοιο, sed utrum Nilum Cronidam dicere voluerit, quae scholiastae sententia est (τὸν Νεῖλον ἀντὶ Διός φησιν, ἐπειδὴ παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις τιμᾶται ὡς θεός), an campum Nili opimum esse Cronidae i. e. Iovis Ammonis, filii Saturni, significaverit, ambiguum est — 57. ἧ· Homericu usu post orationem finitam positum primum valuit 'sic', ut in sanscrita lingua *iti*, postea pro truncata forma verbi *ῥη* habitum est — ἐπέων στίχες· στιχομυθίαν scholia interpretantur — ἑπτάξαν ἀκίνητοι σιωπᾷ· cf. Soph. Ai. 171 σιγῇ πηξείαν ἄφωνοι — 59. νῆε Πολυμνάστου· Battus, conditor Cyrenarum, Polymnesti filius esse prohibebatur; falso autem grammaticos veteres hoc loco, ut victorem nostrum Arcesilaum Polymnesti filium putarent, commotos esse Boeckhiius coarguit — 60. μελίσσας· schol.: μελίσσας δὲ κυρίως μὲν τὰς τῆς Διμήτρος ἱερίας φασί, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰς πάσας, διὰ τὸ τοῦ ζῶου καθαρὸν — ἀντομάτῳ κελάδῳ, quoniam de alia re Pythia a Batto rogata erat. Simili oraculo Pythia coloniam Rhodum deduci iussit O. vii 32 — 63. δυσθρόου φωνᾶς· fabulabantur enim etymo nominis Βάττου abusive, ab oraculo illum remedium balbutientis vocis petivisse; confer ipsa verba Pythiae apud Herod. iv 155: Βάττ', ἐπὶ φωνῆν ἤλθες· ἀναξ δὲ σε Φοῖβος Ἀπόλλων | ἐς Λιβύην πέμπει μηλοτρόφον οἰκιστήρα — 65. ὄγδοον· antecesserant, ut ex Herodoto iv 159 ss. novimus, septem hi reges Battus I., Arcesilaus I., Battus II. ὁ ἐόδαί-

τῶ μὲν Ἀπόλλων ἅ τε Πυθῶ κῦδος ἐξ ἀμφικτιόνων ἔπορεν
 ἱπποδρομίας. ἀπὸ δ' αὐτὸν ἐγὼ Μοῖσαισι δάσω 120
 καὶ τὸ πάγχρυσον νίκος κριοῦ· μετὰ γὰρ
 κείνο πλευσάντων Μινυᾶν, θεόπομ-
 ποί σφισιν τιμαὶ φύτευθεν.

70 τίς γὰρ ἀρχὰ δέξατο ναυτιλίας; Στρ. δ'.
 τίς δὲ κίνδυνος κρατεροῖς ἀδάμαντος δῆσεν ἄλλοις; θέσφατον
 ἦν Πελίαν 125
 ἐξ ἀγαυῶν Αἰολιδᾶν θανέμεν χεῖρεςσιν ἢ βουλαῖς ἀκάμπτους.
 ἦλθε δέ Φοι κρούεν πνικινῶ μάντευμα θυμῶ, 130
 παρ μέσον ὀμφαλὸν εὐδένδροιο ῥηθὲν ματέρος·
 75 τὸν μονοκρήπιδα πάντως ἐν φυλακᾷ σχεθέμεν μεγάλη,
 εὐτ' ἂν αἰπεινῶν ἀπὸ σταθμῶν ἐς εὐ- δείελον 135
 χθόνα μόλη κλειτᾶς Ἴωλκοῦ,

ξείνος αἰτ' ὧν ἀστός. ὁ δ' ἄρα χρόνον Ἀντ. δ'.

66. ἀμφικτιον codd. — 70. τίς σφ' ἄρ' con. Herwerden — ἀρχὴ δέξατο B^{pc},
 ἄρχ' ἐδέξ. B^{ac} CD — ναυτιλλ. C — 71. ἄλλοις D — 72. ἀκάμπτους Hermann:
 ἀκνάμπτους B D, quod ἀγνάμπτους scribendum fuit, ἀκάμποις C; βουλαῖσι κρη-
 ταῖς vel βουλαῖς κλιτυκαῖς dubitantur con. Herwerden —

μων, Arcesilaus II. ὁ χαλεπός, Battus III. ὁ ζωλός, Arcesilaus III., Battus IV. ὁ
 καλός — 66. ἐξ ἀμφικτιόνων ludos Delphicos ab Amphictionibus adornatos
 esse inter omnes constat — 69. Μινυᾶν· Minyes Argonautas a Pindaro appella-
 tos esse scholiastae Appollonium Arg. i 230 secuti interpretantur, quod plerique
 eorum a Minya, Neptuni et Tritogeniae filia, prognati fuerint. At vereor ut
 hanc fabulam Pindarus noverit; immo hic melioribus testibus usus, veteres
 incolas Iolci, Orchomeni (O. xiv s. II. n 511. Her. i 146), Lemni (Her. iv 145) e gente
 Minyarum fuisse putabat — σφισιν· regibus Cyrenarum vel ipsis Cyrenaeis;
 schol.: σφισιν· αἰτοῖς τοῖς Κυρηναίοις τοῖς ἐς Θῆραν τὴν ἀποικίαν στειλαιμένοις.

70 ss. fabulam Argonauticam inde ab initio pandit; orditur autem, ut in
 medias res nos ducat, ab Iasone in patriam redeunte et a Pelia sceptrum patrium
 repetente. Hanc vero partem fabulae Argonauticae peropportune poeta sele-
 git, quod similibus dissidiis etiam regia domus Cyrenaica vexata erat; v. Her.
 iv 162 — 70. δέξατο sine obiecto, ut ἄγει P. n 17 — 71. δῆσεν ἄλλοις· clavi
 sunt fati, quales necessitatis ap. Hor. C. i 35, 17. iii 24, 5; cf. Suchier Philol. 33,
 340 ss. — θέσφατον ἦν κτλ. schol.: Ὀμηρικῶ ζήλω μετὰ τὴν ἐρώτησιν ἐπάγει
 τὸ αἰτιον· periculum autem, quod Peliae, cui per Aeolidas perire fatale fuit,
 impendebat, causa fuit, cur fatali quadam necessitate Minyae Medeam, quae
 Peliam interimeret (v. 250), ex Colchide arcesserent — 72. Αἰολιδᾶν· Iason,
 cuius uxor Medea ut Peliam occideret in fatis erat, filius fuit Aesonis (v. 118),
 nepos Crethei, pronepos Aeoli; cf. Prol. cxvi — 73. οἱ . . . πνικινῶ θυμῶ, eius
 callido animo, ut supra v. 48 αἰμά οἱ — 74. εὐδένδροιο ματέρος· Telluris,
 cuius umbilicus ager Delphicus fuisse credebatur; vide ad v. 4 — 75. τὸν
 μονοκρήπιδα· cur uno calceo Iason usus sit, veteres iam quaesivisse et varias
 causas commentos esse (cf. Roscher lex. myth. n 86, Holzinger ad Lycophr. 1310)
 scholia docent, ex quibus notabilis est haec: εἰσι δὲ καὶ Αἰτωλοὶ πάντες μονο-
 κρήπιδες διὰ τὸ πολεμικώτατοι εἶναι (cf. schol. Eur. Phoen. 138), quo de more
 docte disputavit Wissowa, de Macrobiani Saturnaliorum fontibus p. 46 sq. —
 76. εὐδείελος, solis radius clara, ut εὐδείελος ἀκτὴ apud. Hom. Od. xii 231 —

ἴκετ' αἰχμαῖσιν διδύμαισιν ἀνήρ ἔκπαγλος· ἐσθᾶς δ' ἀμφοτέρα
 νιν ἔχεν, 140
 80 ἃ τε Μαγνήτων ἐπιχώριος ἀρμόζοισα θαητοῖσι γυίοις,
 ἀμφὶ δὲ παρδαλέα στέγεται φρίσσοντας ὕμβρους·
 οὐδὲ κομᾶν πλόκαμοι κερθέντες ᾤχοντ' ἀγλαοί, 145
 ἀλλ' ἄπαν νῶτον καταίδυσσον. τάχα δ' εὐθύς ἰὼν σφετέρως
 ἐστάθη γνώμας ἀταρβάκτιο πει-ρώμενος 150
 85 ἐν ἀγορᾷ πλήθοντος ὄχλου.

Ἐπ. δ'.

τὸν μὲν οὐ γίνωσκον· ὀπιζομένων δ' ἔμπαρ τις εἶπεν καὶ τόδε·
 Οὐ τί που οἴτος Ἀπόλλων, οὐδὲ μὲν χαλκάρματός ἐστι πόσις 155
 Ἀφροδίτας· ἐν δὲ Νάξῳ φαντὶ θανεῖν λιπαρᾷ
 Ἴφιμεδείας παιδας, ὧτον καὶ σέ, τολμᾶεις Ἐφιάλτα Γάναξ.
 90 καὶ μὲν Τιτυὸν βέλος Ἀρτέμιδος θήρευσε κραιπνόν, 160
 ἐξ ἀνικάτου φαρέτρας ὀρνύμενον,
 ὄφρα τις τᾶν ἐν δυνατῷ φιλοτά-
 των ἐπιψαύειν ἔραται.

τοὶ μὲν ἀλλάλοισιν ἀμειβόμενοι Στρ. ε'. 165

γάρουν τοιαύτ'· ἀνὰ δ' ἡμίονοις ξεστᾶ τ' ἀπήνα προτροπάδαν

Πελίας

95 ἴκετο σπεύδων· τάφε δ' αὐτίκα παπτάναις ἀρίγνωτον πέδιλον
 δεξιτερῷ μόνον ἀμφὶ ποδί. κλέπτων δὲ θυμῷ 170

79. ἀμφοτέρα E, quocum conspirat scholium ἐσθῆς δὲ διπλῆ συνεῖχεν
 αὐτόν: ἀμφοτέρον BCD — 81. παρδαλία G ex corr., παρδαλέα BCD et schol.
 — 82. ᾤχοντ' Boeckh: οἴχοντ' BCD — 84. ἀταρβάκτιο BCD: ἀταρβύκτιο
 lemma in E, ἀταρμύκτιο conl. Hermann collato Bentleio ad Hor. C. 1 3, 18
 — 86. οὐκ ἐγίν. B, οὐ γίγν. D — 87. οὐ τοι C — 88. ἐν Νάξῳ . . . Ἐφιάλτα
 schol. Od. λ. 309 — λιπαρᾶς B^{ac} — 90. τερπνόν C — 94. ἐπὶ δὲ B — 95. παπ-
 τήνας (-ήνας B) BCD —

79. αἰχμαῖσιν διδύμαισιν, more Homericorum heroum — 80. ἀρμόζοισα
 adstricta artubus vestis, contra libere fluens pellis pardalis vesti superiecta;
 simili modo indutum Paridem fingit Homerus II. III 17; paulo differt Philo-
 stratus iun. im. 7: λευκὸν χιτῶνα ἔξωσται (Ἰάσω) λεοντῆν ἐξηρημένως. —
 82. tamquam alter Apollo ἀκερσεκόμης intonsus erat; heroicis enim temporibus
 comam capitis alebant liberi Graeci, κερηκομόοντες Ἀγαιοί. Optime autem poeta
 accuratius formam egregiam iuvenis poeta descripsit, ut admirationem homi-
 num movere potuisset crederetur — 83. σφετέρως, suae Iasonis; de hoc usu Pin-
 darico cf. O. IX 78 — 85. ἐν ἀγορᾷ πλήθοντος ὄχλου· i. e. ἐν ἀγορᾷ πληθούσῃ
 palam medio die, non clam in tenebris noctis — 86. τις εἶπεν secundum
 Homericum ὧδε δέ τις εἶπεσκε — 87. Ἀπόλλων· latius hanc similitudinem
 persequitur Apoll. Rhod. I 307 ss. — πόσις Ἀφροδίτας Ἄρης — 89. a diis iu-
 venili forma insignibus descendit poeta ad heroes formosissimos, inter quos
 primos nominat Aloidas, quos Homerus Od. XI 310 καλλίστους μετὰ γε κλυτὸν
 Ὠρίωνα praedicaverat, secundo loco Tityum, quem Diana, ut illos Apollo, suis
 sagittis interemerat (Od. XI 500) — 92. ἔραται· coniunctivus Doricae dialecti;
 v. Ahrens de gr. ling. dial. II 313 — 94. ἀπήνα· rhedae mularae Thessalorum
 nobiles erant, unde primum rheda Thersiam Thessalum Olympia vicisse tradit

δεῖμα προσέννεπε· Ποίαν γαῖαν, ὦ ξεῖν', εὔχεται
 πατρίδ' ἔμμεν; καὶ τίς ἀνθρώπων σε χαμαιγενέων πολιᾶς 175
 ἔξανῆκεν γαστρός; ἐχθίστοισι μὴ - ψεύδεσιν
 100 καταμιάνας εἰπὲ γένηναι.

τὸν δὲ θαρσῆσαις ἀγανοῖσι λόγοις Ἄντ. ε'.
 ὦδ' ἀμείφθη· Φαμὶ διδασκαλίαν Χείρωνος οἴσειν· ἄντροθε γὰρ 180
 νέομαι
 παρ Χαρικλοῦς καὶ Φιλύρας, ἵνα Κενταύρου με κοῦραι θρέψαν
 ἀγναί.
 εἴκοσι δ' ἐκτελέσαις ἐνιαυτοὺς οὔτε Φέργον 185
 105 οὔτ' ἔπος ἐκτράπελον κείνοισιν εἰπὼν ἰκόμαν
 οἰκαδ', ἀρχὰν ἀγκομίζων πατρὸς ἐμοῦ, βασιλευομένην
 οὐ κατ' αἶσαν, τὰν ποτε Ζεὺς ὤπασεν - λαγέτα 190
 Αἰόλω καὶ παισὶ τιμάν.

Ἔπ. ε'.
 πεύθομαι γὰρ νιν Πελίαν ἄθεμιν λευκαῖς πιθήσαντα φρασίν
 110 ἀμετέρων ἀποσυλᾶσαι βιαίως ἀρχεδικᾶν τοκέων· 195

97. προσέννεπε B, προσήνεπε C, προσήνεπε D — ξέν' B C D — 98. χαμαι-
 γαίων D — πολιᾶς: ποτε Fās conī. Herwerden — 99. ἐχθίστοις σε conī.
 Mingarelli, αλοχίστοις conī. Hecker. — 101. θαρρ. D — 102. ναίωμ. C^{ac} —
 103. φιλύρ. C — 105. ἐκτράπ. conī. Heyne: ἐντράπ. B C D, utrumque schol.
 — κείνοισιν: ξείνοισιν conī. Wilamowitz Herm. 14, 171 — κείνοισιν Pauw. —
 106. ἀρχὰν ἀγκομ. em. Chaeris; ἀρχαίαν κομ. (καιν. B D*) codd. — 110. ἀμε-
 τέρων (ἡμετέραν B*) . . ἀρχεδικᾶν codd. ex emendatione Chairidis: ἀμετέραν . .
 ἀρχεδικᾶν vetus lectio ante Chaeridem — τοκῶν B —

Paus. v 2, 1 — 97. imitatur Homericam formulam τίς πόθεν ἔσθ' ἀνδρῶν; πόθι
 τοι πόλις ἢ δὲ τοκῆς (Od. i 170) — 98. πολιᾶς . . . γαστρός, neque senilem matrem,
 ut Boeckhius, neque sordidam, ut Wilamowitzius Eur. Herc. ii 183 voluit, signi-
 ficat; nullus enim contumeliae aut ironiae hic locus est; neque Hermannum
 probo Opusc. vii 139 filium τηλόγετον vocabulo πολιᾶς significari opinantem; immo
 eadem matris pullum dici, ex quo in claram lucem infantes prodeant, osten-
 dit comparatio locorum O. vi 43 et N. i 35 — 99. ἐχθίστοις, commonet loci
 clarissimi Homeri Il. ix 312 ἐχθρὸς γὰρ μοι κείνος ἀνὴρ ὁμῶς Αἰδαο πόλησιν, | ὅς
 χ' ἔτερον μὲν κεύθη ἐνὶ φρεσὶν ἄλλο δὲ εἴπη — 102. ἀμείφθη· pro ἡμείψατο·
 eadem forma usus est Xen. anab. ii 5, 15. Theocr. vii 27 — φαμὶ . . οἴσειν·
 bene institutum a Chirone me probabo, ut et vera dicam et pius erga parentes
 sim; hoc enim cum maxime ὑποθῆναι Χείρωνος praecipiebant. Eximie autem
 Iason orationem praemunit nec continuo quis sit praefatur — 103. Philyra
 mater, Chariclo uxor Chironis esse perhibebantur; eadem paulo post Κενταύρου
 κοῦραι ἀγναί praedicantur; contra Clitias, pictor amphorae Francoisii (Baum.
 Denkm. n. 1883) Pindaro fere aequalis, Chariclo deam fingit una cum Cerere et
 Vesta Peleo et Thetidi blanditiam (χάριν) afferentem — 106. κείνοισιν· Chironi
 eiusque matri et uxori — 108. τιμάν, dignitatem regiam; cf. P. i 48 — 109. λευ-
 καῖς· ἐπιπολαίους interpretatur scholiasta, φρένας λευκάς φρεσὶν ἀμφιμελαίνας
 Homerī Il. xvii 83 opponens; similiter Hesychius λευκῶν πραπίδων· κακῶν
 φρεσῶν; apte vero Usenerus R. M. 1869 p. 382 monuit ab Alexandro probl. iv 58
 albas notas unguium digitorum signum amorum et mendaciorum dici. Tamen
 Hermanni magis mihi arridet sententia, Pindarum etymologiae falsa specie com-
 motum verbis λευκαῖς πιθήσαντα φρασίν Homericā verba φρεσὶ λευγαλέησι
 πιθήσας (Il. ix 119) reddere voluisse putantis — 110. ἀρχεδικᾶν· quibus primum

τοί μ', ἐπεὶ πάμπρωτον εἶδον φέγγος, ὑπερφιάλου
 ἀγρόμος δεισαντες ὕβριν, κᾶδος ὠσεῖτε φθιμένου δυοφερόν 200
 ἐν δώμασι θηκόμενοι μίγα κωκυτῶ γυναικῶν,
 κρῦβδα πέμπον σπαργάνοις ἐν πορφυρέοις,
 115 νυκτὶ κοινάσαντες ὀδόν, Κρονίδα
 δὲ τράφειν Χείρωνι δῶκαν. 205

ἀλλὰ τούτων μὲν κεφάλαια λόγων Στρ. ε'.
 ἴστε. λευκίππων δὲ δόμους πατέρων, κεδνοὶ πολῖται, φράσ-
 σατέ μοι σαφέως·

Αἴσωνος γὰρ παῖς ἐπιχώριος οὐ ξείναν μὲν ἴκω γαῖαν ἄλλων. 210
 Φῆρ δέ με θεῖος Ἰάσωνα κικλήσκων προσαύδα.
 120 ὡς φάτο. τὸν μὲν ἐσελθόντ' ἔγνον ὀφθαλμοὶ πατρὸς.
 ἐκ δ' ἄρ' αὐτῶ πομφόλυξαν δάκρυα γηραλέων γλεφάρων, 215
 ἄν περὶ ψυχὰν ἐπεὶ γάθησεν ἐξ-αίρετον
 γόνον ἰδὼν κάλλιστον ἀνδρῶν.

καὶ κασίγνητοὶ σφισιν ἀμφοτέροι Ἄντ. ε'. 220
 125 ἦλυθον κείνου γε κατὰ κλέος· ἐγγὺς μὲν Φέρης κρέναν Ἰπερήδα
 λιπών,
 ἐκ δὲ Μεσσάνας Ἀμυθάν. ταχέως δ' Ἀδματος ἴκεν καὶ Μέ-
 λαμπος

113. μίγα DC¹⁰ E¹⁰: μετὰ B, μέγα F¹⁰ — 115. τράφειν coni. Hartung: τράφειν (τράφε C¹⁰) BCD et schol. — 118. μὲν ἴκω scripsi: ἰκόμαν (ἰκόμην B) codd., ἰκοίμαν coni. Hermann, οὐ μὲν ξείνος ἴκω Bergk, οὐ ξείνος ξείναν ἴκοιμ' ἄν αἶαν Jurenka — 119. προσήδα codd. — 120. ἐσελθ. BCD — ἔγνων CD, ἔγγν. . . B in perforata charta — 121. αὐτῶ coni. Bergk: αὐτοῦ codd. — 122. περὶ: πέρη Hermann; ὕπερ malo — 124. σφιν CD — 126. μέσαν. BCD — ἦκε B —

ius regnandi suppetit — 113. μίγα κωκυτῶ· similiter μίγδα cum dativo iunxit Homerus II. III 437 — 114. πέμπον cum vi aoristi, conf. ad I. II 16 — πορφυρέοις, ut Herculis κροκατὸν σπάργανον dixit N. I 38 — 115. νυκτὶ· nocti tamquam fideli sociae iter committentes — Κρονίδα Χείρωνι, Chironi a Saturno sato; cf. N. III 47 Κρονίδαυ Κένταυρον — 117. λευκίππων· albi equi sunt principum; sic Amphiarai O. VI 14, Tyndaridarum P. I 66, Cadmeorum P. IX 83, Mycenaeorum fr. 202, Molionidarum ap. Athen. II 58 a, Zethi et Amphionis ap. Eur. Phoen. 606; forma autem λευκίππος, quae natura nominis proprii servata remansit, eo tempore orta est, quo nomen ἵππος (lat. equus, scr. *equus*) nondum falsam aspirationem assumpserat — 119. Φῆρ· Centaurus Chiron; cf. P. III 6 — 121. αὐτῶ· dativus ethicus suaviorem reddidit orationem quam genitivus; cf. P. III 73. IV 48. N. III 10 — πομφόλυξαν· Homericō more neutrum plurale nominis cum plurali verbi iunxit, ut O. II 92. X 85. P. I 63 — 122. ἄν περὶ ψυχάν· schol.: κατὰ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ἐξαιρέτως καὶ ὑπερβεβλημένως ἦσθη, unde Hermannus adverbium πέρη restituendum duxit, conferens Homericum γεγήθει δὲ φρένα. Immo patrem senem magis quam sua vita gavisum esse filio sibi reddito poeta significare voluisse videtur; quae vis si praepositioni περὶ non inesse videatur, ἄν ὕπερ ψυχάν emendandi tibi auctor sum — 124. κασίγνητοι· Aesonis patris, non Iasonis fratres Pheres et Amythaon erant. Fratribus dein patruales (ἀνεψιοί) opponuntur, fratrum filii, Admetus et Melampus; v. Prol. cxvi sq. — 125. κείνου γε κατὰ κλέος, illius quidem rumor cum perlatus esset —

εὐμενέοντες ἀνεψιοί. ἐν δαιτὸς δὲ μοίρα 225
 μειλιχίοισι λόγοις αὐτοὺς Ἰάσων δέγμενος,
 ξείνι' ἀρμόζοντα τεύχων, πᾶσαν ἐνφροσύναν τάννεν, 230
 130 ἀθροαῖς πέντε δραπῶν νύκτεσσιν ἐν - θ' ἀμέραις
 ἱερὸν εὐζῳίας ἄωτον.

Ἐπ. ε'.

ἀλλ' ἐν ἔκτα πάντα λόγον θέμενος σπουδαῖον ἐξ ἀρχᾶς ἀνήρ 235
 συγγενέσιν παρεκουνᾷθ'· οἱ δ' ἐπέσποντ'. αἴψα δ' ἀπὸ κλισιᾶν
 ὄρωτο σὺν κείνοισι. καὶ ῥ' ἦλθον Πελία μέγαρον,
 135 ἐσύμενοι δ' εἴσω κατέσταν. τῶν δ' ἀκούσαις αὐτὸς ὑπαν-
 τίασεν 240

Τυροῦς ἐρασιπλοκάμου γενεά· πραῦν δ' Ἰάσων
 μαλθακᾷ φωνᾷ ποτιστάζων ὕαρον
 βάλλετο κρηπίδα σοφῶν ἐπέων· 245
 Παῖ Ποσειδᾶνος Πετραίου,

ἐντὶ μὲν θνατῶν φρένες ὠκύτεραι

Στρ. ζ'.

Μελάμπους B C D E: Μελάμπους F^{pc} R fort recte — 127. ἀνεψιοί R et Hartung: ἀνεψιὸν codd. rell. — 129. τεύχων C — πᾶσαν ἐνφρ. con. Bergk: πᾶσαν ἐφφρ. B, πᾶσαν ἐς (εἰς C) ἐφφρ. CD — 130. ἐν τ' ἄμ. C — 133. συγγενέσιν B — 134. ἦλθε C — 135. εἴσω Mosch.: εἴσω B C D; εἴσω an εἴσω poeta voluerit non liquet — 136. ἔλασ. Cⁱ, ἐρασ. Cⁱⁱ — 138. ποσειδᾶνος B — 139. ὠκύποροι con. Naber —

129. largas epulas, quales Thessalorum εὐωχίαν decebat, per quinque, non solum per tres dies noctesque continuatas lepide describit — ξείνι' ἀρμόζοντα τεύχων, epulas largas parans, quales decet hospitibus apponi; cf. N. i 21 ἀρμόδιον δειπνον — 132. πάντα· plenam orationem compendiosae versus 116 contrariam; item σπουδαῖον addidit, ut seria colloquia facietis convivii opponeret — λόγον θέμενος periphrastice, ut μῆμος τῶν λόγων ἔθον Soph. OC. 1139, θέμεν σπουδῆν P. iv 276, κρύφον τιθέμεν O. ii 107, θέμεν αἶνον N. i 5; cf. Ph. Thielmann, Das Verbum dare im Lateinischen p. 26 sq. — 133. ἐπέσποντο· scholia interpretantur ἠκολούθησαν· immo valet ἐπήνεσαν, quoniam de protectione comitum postea sermo est. Videtur igitur hoc verbum a radice *sep* scr. *sak'*, a qua *ἐνεπε* (= *ἐνεσεπε*) et *insece* descendunt, derivandum esse — κλισιᾶν· non de tentoriis, quibus nullus hic locus est, sed de sellis, quae sollemnis huius vocabuli notio apud Homerum est — 136. Τυροῦς . . . γενεά· Pelias, quem ex Tyro Neptunus genuerat — 138. βάλλετο κρηπίδα· principium orationis iecit, cuius principii munus est, ut auditorem benevolum faciat; cf. P. vii 3 κρηπίδ' αἰοιδᾶν βαλέσθαι — Πετραίου· epitheton dei est ab aquis Penei fluminis saxa Ossae montis perrumpentibus tractum. Schol.: ἐπίθετον Ποσειδᾶνος ὁ Πετραῖος· φασὶ δὲ καὶ ἀγῶνα διατίθεσθαι τῷ Πετραίῳ Ποσειδῶνι, ὅπου ἀπὸ τῆς πέτρας ἐξεπήδησεν ὁ πρῶτος ἵππος· διὸ καὶ Ἴππιος ὁ Ποσειδῶν. Uberius causam epitheti prius scholium exponit: Πετραῖος τιμάται Ποσειδῶν παρὰ Θετταλοῖς, ὅτι διατεμῶν τὰ ὄρη τὰ Θετταλικά, λέγω δὲ τὰ Τεμπῆ, πεποίηκε δι' αὐτῶν ἐπιτρέχειν τὸν ποταμὸν Πηνειόν, πρότερον διὰ μέσης τῆς πόλεως (fort. πεδιάδος) ῥέοντα καὶ πολλὰ τῶν χωρίων διαφθείροντα· καὶ Καλλιμαχος· φεῖγε δὲ καὶ Πηνειὸς ἰλισσόμενος διὰ Τεμπῶν. οἱ δὲ ὅτι ἐπὶ τινος πέτρας κοιμηθεὶς ἀπεσπερμάτισε, καὶ τὸν θορὸν δεξαμένη ἡ γῆ ἀνέδωκεν ἵππον πρῶτον, ὃν ἀπονόμευσε Σκύριον. Hanc fabulam, quam etiam Herodotus vii 129 refert, illustrari tabula a Philostrato imagg. i 14 descripta sagaciter perspexit G. Wentzel, Aus der Anomia p. 134 ss., quamquam aliena eum admiscuisse docuerunt Gurlitt Gött. Gel. Anz. 1892 p. 521 et Benndorf in edit. Philostrati a sodalibus semin. Vindob.

140 κέρδος αινῆσαι πρὸ δίκας δόλιον, τραχεῖαν ἐρπόντων πρὸς
 ἐπίβδαν ὄμως·
 ἀλλ' ἐμὲ χρῆ καὶ σὲ θεμισσαμένους ὄργας ὑφαίνειν λοιπὸν 250
 ὄλβον.
 εἰδῶτι τοι φερέω· μία βοῦς Κρηθεῖ τε μάτηρ
 καὶ θρασυμήδει Σαλμωνεῖ· τρίταισιν δ' ἐν γοναῖς . 255
 ἄμμες αὖ κείνων φντευθέντες σθένος ἀελίου χρύσειον
 145 λεύσσομεν. Μοῖραι δ' ἀφίσταντ', εἴ τις ἔχ-θρα πέλει
 ὁμογόνους, αἰδῶ καλύψαι. 260

οὐ πρόπει νῶν χαλκοτόροις ξίφεσιν Ἄντ. ζ'.
 οὐδ' ἀκόντεσσιν μεγάλην προγόνων τιμὰν δάσασθαι. μῆλὰ τε
 γὰρ τοι ἐγὼ
 καὶ βοῶν ξανθὰς ἀγέλας ἀφίημι· ἀγρούς τε πάντας, τοὺς
 ἀπούρας 265

150 ἄμετέρων τοκέων νέμει, πλοῦτον παιῶνων·
 κοῦ με πονεῖ τεὸν οἶκον ταῦτα πορσύνοντ' ἄγαν,
 ἀλλὰ καὶ σκάπτου μόναρχον καὶ θρόνος, ᾧ ποτε Κρηθεΐδας 270
 ἐγκαθίζων ἱππότηαις εὐθύνε λα-οῖς δίκας·
 τὰ μὲν ἄνευ ξυνᾶς ἀνίας

141. χρῆ om. C¹ — 144. ἄμμες B²: ἀμῆς B¹ C D, cf. O. ix 106 — 145. λεύσομ. BC — ἀμφιστ. CD; ἀφίσταντ' corr. Chairis — 146. αἰδῶ: αἰδῶς conii. Leop. Schmidt Pind. Leb. 301, αἰδοῖ Hermann opusc. vii 140, postquam antea αἰδῶ καλύψαι cum sequentibus verbis οὐ πρόπει coniunxit — αἰδοῖ καλύψαι conii. Hermann — 147. χαλκοτόροις (-τέροις BC) B C D — ξίφεσσι B — 148. μεγάλων C¹ — προγόνων B — 149. οὖς B D — ἀπούρας codd. — 150. νέμει] C¹ D: νέμει B, νέμεν C² — 152. καί: κῶ conii. M. Schmidt — θρόνον F — ποί' ὁ D — 153. ἱππότηαις B² —

parata a. 1893 p. 87 — 140. κέρδος αινῆσαι πρὸ δίκας· similiter Plat. rep. ii p. 361 e τοὺς ἐπαινοῦντας πρὸ δικαισύνης ἀδικίαν —

142. μία βοῦς, Enarea coniux Aeoli, quae peperit Cretheum, cuius nepos Iason, et Salmoreum, cuius nepos Pelias. Eadem metaphora usus est Aesch. Ag. 1125 ἄπεχε τὰς βοῦς τὸν ταῦρον — 144. σθένος ἀελίου, periphrastice ut σθένος ἡμιόνων O. vi 22 — 145. ἀφίσταντ', Parcae, quae gignentibus hominibus adstant (cf. O. vi 42. O. x 52), decedunt, si cognatis inimicitiae incidunt, sicuti in anaglypho ap. Campana Op. in plast. 46 Pudicitia dea aufugit, impia dona meretriculae aversata — 146. αἰδῶ καλύψαι· utrum a verbo πέλει an a verbo ἀφίσταντ' infinitivus καλύψαι pendeat quaeritur; priorem sententiam equidem scholia secutus amplecti malim, quod et verbum πέλει propius adest et activa forma infinitivi καλύψαι non admittit Dissenii interpretationem 'ad pudorem suum occultandum'. Inimicitias igitur tantas dici puto, ut pudorem abiciant. Ceterum egregie hoc loco poeta epilogum carminis praeparat; ut enim Iason Peliam commonet, ne necessitudinis pudorem abiciat, ita Arcesilao poeta tecte quidem, sed impense suadet, ut cum Damophilo suo cognato in gratiam redeat — 150. πλοῦτον παιῶνων· vocabula haec duo alliterationis figura arctius coniuncta sunt — 151. πονεῖ· λυπεῖ, cuius verbi subiecta sunt ταῦτα et καί (adeo) σκάπτου καὶ θρόνος· cum verbo hoc iungas adverbium ἄγαν — Κρηθεΐδας, Aeson Crethae f. pater meus — 153. ἱππότηαις· equites Thessali in omnium ore erant — εὐθύνε· similiter Solon fr. 15, 38 εὐθύνει δὲ δίκας σκολιῶς· praeverta conferre

'Επ. ζ'.

- 155 λῦσον ἄμμιν, μή τι νεώτερον ἐξ αὐτῶν ἀνασταίῃ κακόν. 275
ὡς ἄρ' εἶπεν. ἀκᾶ δ' ἀνταγόρευσεν καὶ Πελλίας· Ἔσομαι
τοῖος. ἀλλ' ἤδη με γηραιὸν μέρος ἀλικίας 280
ἀμφιπολεῖ· σὺν δ' ἄνθος ἦβας ἄρτι κυμαίνει· δύνασαι δ' ἀφελεῖν
μᾶνιν χθονίων. κέλεται γὰρ ἕαν ψυχὰν κομίζαι
- 160 Φοῖξος ἐλθόντας πρὸς Αἰήτα θαλάμους, 285
δέρμα τε κριοῦ βαθύμαλλον ἄγειν,
τῷ ποτ' ἐκ πόντου σαώθη

ἐκ τε ματριᾶς ἀθέων βελέων.

Στρ. η'.

ταῦτά μοι θανμαστός ὄνειρος ἰὼν φώνει. μεμάντευμαι δ' ἐπὶ

Κασταλία, 290

εἰ μεταλλάτον τι. καὶ ὡς τάχος ὀτρύνει με τεύχειν ναῖ πομπάν.

- 165 τοῦτον ἄεθλον ἐκὼν τέλεσον· καί τοι μοναρχεῖν
καὶ βασιλευμένον ὕμνυμι προήσειν. καρτερός 295
ὄρκος ἄμμιν μάρτυς ἔστω Ζεὺς ὁ γενέθλιος ἀμφοτέροις.
σύνθεσιν ταύταν ἐπαινῆσαντες οἱ - μὲν κριθεῖν. 300
ἀτὰρ Ἰάσων αὐτὸς ἤδη

- 170 ὄρνυεν κάρυκας ἐόντα πλόον Ἄντ. η'.

φαινέμεν παντᾶ. τάχα δὲ Κρονίδαο Ζηνὸς νιοὶ τρεῖς ἀκα-
μαντομάχαιἤλθον Ἀλκμήνας θ' ἐλικοβλεφάρου Αἰήδας τε, δοιοὶ δ' ὕψι- 305
χαῖται

155. ἀναστή (ἀναστή cum G. Curtio praefert Schroeder) con. Hermann, ἀναστήσῃ B^{ac} CD et v. l. schol., ἀναστήσῃ B^{no}, ἀνασταίῃ v. l. schol., unde ἀνασταίῃ Ahrens — 156. ἔσομαι BCD — 157. τοῖος Mosch.: τοιοῦτος BCDE — γερ. D — 161. βαθύμαλον BD — 162. ἐκ τε: ἐκ τῶν B — βουλέων D — 163. φώνει schol.: φωνεῖ codd. — 164. μεταλλάτον mavult Bergk, hoc vel κατάλλακτον Herwerden Stud. Pind. 31 — με: σε B — 165. τέλεσσ. BCD — 169. ἀτὰρ BC — 170. ὄρνυεν Boeckh: ὄρνυεν BCD — κάρυκας τᾶς ἐόντα C¹ — ἐόντα codd.: ἐπόντα con. Jurenka, ἔταισι con. Bergk; fort. ἰόντα — 172. τ' ἐλ.

iuvat nostrum *nichten* — 156. καί· Pelias et ipse placida oratione utitur — 159. ψυχὰν κομίζαι, ἀνικλήσει, ter anima hominis in peregrina terra mortui vocanda et sic quasi in patriam reducenda, ut notum est ex Hom. Od. x 64 — 161. de Phrixo insidias novercae fugiente et in dorso arietis per mare vehente omnia nota. Schol.: ἐκακώθη γὰρ διὰ τὴν μητριᾶν ἐρασθεῖσαν αὐτοῦ καὶ ἐπεβουλεύθη, ὥστε φγεῖν. ταύτην δὲ ὁ μὲν Πίνδαρος ἐν Ἰωνοῖς Λημοδίκην φησί, Ἰαπίας δὲ Γοργῶπιν, Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀθάμαντι Νεφέλην, Φερεκυδῆς Θεμιστώ· ὅς καὶ φησι τῶν καρπῶν φθειρομένων ἐκ ταύτομάτου ἐθελούσιον δοῦναι ἐαυτὸν εἰς σφαγὴν. τὸ δὲ ἀθέων βέλων ἀλληγορικῶς ἀντὶ τοῦ βουλευμάτων ἢ λόγων ἢ πραγμάτων — 164. εἰ μεταλλάτον τι· an quid curandum sit, cum somnia sint partim vera partim falsa — ὀτρύνει· scil. Ἀπόλλων, qui nomine Κασταλία satis significatus est — πομπάν· expeditionem — 167. Ζεὺς ὁ γενέθλιος ἀμφοτέροις, Iupiter, a quo, cum Hellenem, patrem Aeoli, genuisse ferretur, uterque genus derivavit — 168. κριθεῖν· διεκριθήσαν.

170 ss. enumerantur Argonautarum principes, de quibus v. Prol. cxxv — 171. τρεῖς· Hercules, Alcmene filius, Castor et Pollux, Ladae filii —

άνερες, Ἐννοσίδα γένος, αἰδεσθέντες ἀλκάν,
 ἐκ τε Πύλον καὶ ἀπ' ἄκρας Ταινάρου. τῶν μὲν κλέος 310
 175 ἔσλόν Εὐφάμον τ' ἐκράνθη σόν τε, Περικλύμεν' εὐρυβία.
 ἐξ Ἀπόλλωνος δὲ φορμικτὰς ἀοι-δᾶν πατήρ
 ἔμολεν, εὐαίνητος Ὀρφεύς. 315

Ἐπ. η'.

πέμπε δ' Ἐρμᾶς χρυσόραπισ διδύμους υλοῦς ἐπ' ἄρτυτον πόνου,
 τὸν μὲν Ἐχίονα, κεχλάδοντας ἦβα, τὸν δ' Ἔρτυτον. ταχέες
 180 δ' ἄμφι Παγγαίου θεμέθλοις ναιετάοντες ἔβαν· 320
 καὶ γὰρ ἱκὼν θυμῷ γελανεῖ θᾶσσον ἔντυεν βασιλεὺς ἀνέμων
 Ζήτην Κάλαιν τε πατήρ Βορέας, ἄνδρας πτεροῖσιν 325
 νῶτα πεφρικόοντας ἄμφω πορφυρέοις.
 τὸν δὲ παμπειθῆ γλυκὴν ἡμιθέοι-
 σιν πόθον ἔνδαιεν Ἥρα

185 ναὸς Ἀργούς, μὴ τινα λειπόμενον Στρ. θ'.
 τὰν ἀκίνδυνον παρὰ ματρὶ μένειν αἰῶνα πῆσσοντ', ἀλλ' ἐπὶ 330
 καὶ θανάτῳ

(ἕλ. D) BD — ἐλιοβλεφάρων D — δυοὶ B — 173. αἰδεσθέντες codd. et schol.: ἀλδήσκοντες Mor. Schmidt, αἰν' ἐσθέντες Jurenka, ἤ Φασθέντες ἀλκᾶ Bergk — 176. φορμικτ. C — 178. χρυσόρα. BCD — 179. κεχλάδοντας D — Ἔρτυτον con. Schmid: εὐρτυτον BCD — ταχέες δ' BCD, ταχέως δ' VE² in lit., δ' eiec. Boeckh; cf. P. iv 9 — 180. θεμέθλοις con. Boeckh: θέμεθλα B²C, om. B¹ DGP — 181. ἔντυεν C¹V: ἔντυεν B C²D — 183. πεφρικόοντας D et lemma in B — 184. παμπειθῆ D — πόθον γ' Mosch., πόθον τόνδ' αὖεν con. Emperius; at v. not. ad O. vi 28 — ἔνδαιεν B in lemm. C²D: ἔδαιεν B C¹, πρόσδαιεν Boeckh, δαίεισκιν Hermann — 185. ναοὺς B — 186. μητέρι CD —

173. Ἐννοσίδα γένος· Euphampus, qui Taenaro venit, Neptuni filius, et Periclymenus, qui Pylo venit, Pelei filius et Neptuni nepos — αἰδεσθέντες ἀλκάν, qui fortitudinem tamquam deam reverebantur; locutionem singularem formasse Pindarus videtur ex Homeri oratione Il. xv 561 ὃ φίλοι άνήρες ἔστε καὶ αἰδῶ θεῖσθ' ἐνὶ θυμῷ — 176. ἐξ Ἀπόλλωνος· schol.: Ἀπόλλωνος τὸν Ὀρφέα φησὶν εἶναι, ὃν καὶ αὐτὸς ὁ Πίνδαρος (fr. 139) καὶ ἄλλοι Οἰάγρον λέγουσιν. Dubito tamen an poeta verbis ἐξ Ἀπόλλωνος potius Thraciam urbem Ἀπολλωνίαν, unde Thracius poeta venerit, significare voluerit — 179. κεχλάδοντας· schema Alcmanicum, quod Alcman frequenter pluralem priori nomini, priusquam alterum additum esset, adiungere solebat; sed iam Homerus Il. v 771 ἦχι φοῶς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος, et Il. xx 138. Od. x 513 — Ἔρτυτος (sic etiam Apoll. Argon. i 52) in scholiis et apud Apollod. i 112 Εὐρτυτος audit — 180. Παγγαίου· Pangaeus mons, unde Boreae filii alati venerunt, in Thraciae et Macedoniae confiniis fuit — ἔβαν· Boreadae, qui Thraciae montes tenebant et proximis versibus nominatim declarantur — 183. πορφυρέοις· epitheton non tam coloris quam splendoris significandi gratia additum esse videtur; cf. N. xi 28 et Hor. C. iv 1, 10 purpureis oloribus. Alae Boreae Boreadarumque ex vasibus aliisque monumentis artis satis notae sunt; conf. Welcker, Alte Denkm. iii 144 ss. — Ceterum paucorum tantum heroum, qui ipso genere insignes erant, nomina poeta attulit; praeterea a Pindaro ipso O. iv 21 Erginus Clymeni filius, fr. 172 Telamon, fr. 48 Peleus, in Cypseli cista (Paus. v 17, 9) Pisus et Asterio, multi alii ab Apollonio inter Argonautas fuisse feruntur — 186. τὰν αἰῶνα· schol.: θηλυκῶς κατὰ τὸ ἴδιον ἔθος ἐξήνεγκε· item P. v 7. N. ix 44; contra masculino genere utitur O. ix 60. N. iii 75; de locutione αἰῶνα πῆσσοντα cf. O.

- φάρμακον κάλλιστον ἔας ἀρετᾶς ἄλιξιν εὐρέσθαι σὺν ἄλλοις.
 ἔς δὲ Ἴωλκὸν ἐπεὶ κατέβα ναυτᾶν ἄωτος, 335
 λέξατο πάντας ἐπαινήσας Ἰάσων. καὶ ῥά Φοι
 190 μάντις ὀρνίχεσσι καὶ κλάροισι θεοπροπέων ἱεροῖς
 Μόφος ἄμβασε στρατὸν πρόφρων. ἐπεὶ - δ' ἐμβόλου 340
 κρέμασαν ἀγκύρας ὑπερθεν,
 χρυσέαν χεῖρεσσι λαβὼν φιάλαν Ἴαντ. θ'.
 ἀρχὸς ἐν πρύμνῃ πατέρ' Οὐραυιδᾶν ἐγγεικέραννον Ζήνα, καὶ
 ὠκυπόρους 345
 195 κυμάτων ῥιπὰς ἀνέμων τ' ἐκάλει, νύκτας τε καὶ πόντου κε-
 λεύθους
 ἄματά τ' εὐφρονα καὶ φιλίαν νόστοιο μοῖραν·
 ἐκ νεφέων δὲ Φοι ἀντάνυσε βροντᾶς αἴσιον 350
 φθέγμα· λαμπρὰ δ' ἦλθον ἀκτῖνες στεροπᾶς ἀπορηγνύμεναι.
 ἀμπνοῶν δ' ἦρωες ἔστασαν θεοῦ - σάμασιν 355
 200 πιθόμενοι· κάρυξε δ' αὐτοῖς
 Ἴαντ. θ'.
 ἐμβαλεῖν κώπαισι τερασκόπος, ἀδείας ἐνίπτων ἐλπιδας.
 εἰρεσία δ' ὑπεχώρησεν ταχειᾶν ἐκ καλαμᾶν ἄκορος. 360
 σὺν Νότου δ' αὐραῖς ἐπ' Ἀξείνου στόμα πεμπόμενοι
 ἦλυθον· ἐνθ' ἀγνὸν Ποσειδάωνος ἔσσαντ' ἐνναλίῳ τέμενος,

187. *lās B* — 188. δ' Ἴωλκὸν conl. Schmid — κατέβαν *D* — 190. θεοπροπ. *B* — 191. ἄμβασε *B* — 193. φιάλαν: ἄγκυραν *B^{ac}* — 195. ἀνέμων *PQ*: ἀνέμουσ *BCDE* — 197. ἀντάνυσε *C¹* — 198. ἀπορη. *BC* — 199. ἐμπλοον conl. Coraes — 200. πιθ. Mosch.; πιθ. *BCDE* — 202. ταχειᾶν *C* — 203. ἀξείν. *BE* et schol.: ἐθέξείν. *CD* — 204. ποσειδάωνος *B* — ἔσσαντ': fort. ἔσσαντ' vel potius

1 85 — 187. φάρμακον ἀρετᾶς laus dicitur, ut Eur. Bacch. 283 φάρμακον πόνων, N. iv 1 εὐφροσύνα πόνων ἰατρός — ἔας ad plures hic relatum est, ut vice versa σφέτερος ad singulos — 189. λέξατο· recensuit, simul ad virtutem cohortatus ad exemplar Agamemnonis Il. iv 231 88. — 190. ὀρνίχεσσι καὶ κλάροις, cum ἄμβασε, quam cum θεοπροπέων iungere malo — κλάροις . . . ἱεροῖς· sortibus sacris, non profanis — 194. ἀρχὸς· dux navis Iason, cum ancoras ex utraque parte proriae (ἀγκύρας, non ἀγκύραν) solutas suspendissent, libationem ante profec-tionem fecit; cf. Thucyd. vi 32, Arrian. anab. vi 3 — ἐν πρύμνῃ· quae sedes ducis navis erat; contra in prora Euphamus suam sedem habebat; vide v. 22 — 195. ῥιπὰς ἀνέμων· cf. P. ix 48. N. iii 59. fr. 88. Soph. Ant. 929 — 198. αἴσιον, faustum; cf. Hom. B 353 ἀστράπτων ἐπιθέξῃ ἐνναλίμῃ σήματα φαιώνων — 199. ἀμπνοῶν ἔστασαν, periphrastice pro ἀνέπνευσαν, ut ἐλπίδα στήσαι ap. Eur. Iph. Aul. 728 — 201. τερασκόπος· Morsus signa Iovis interpretans et bonam spem animis Argonautarum iniciens — 203. σὺν Νότου δ' αὐραῖς· Notus a meridie flans navem ad ostium ponti ferebat, ubi celebre erat delubrum (ἱερόν) duo-decim deorum, de quo v. Apoll. Arg. ii 532 et Wieseler, Spicilegium de locis scriptorum veterum ad Bosporum Thracium spectantibus p. 32 — 204 ἔσσαντ', scholium ἐκτίσαν interpretantur, reddentes, opinor, δωμήσαντες βωμόν Apollonii Arg. ii 531; quod si recte faciunt, Argonautae ipsi illud delubrum condidisse putandi sunt. At cum iam exstare (ὑπάρχειν) ara dicatur nuper, scilicet a Phrixo, condita, exspectamus notionem intrandi, unde ἔσδον i. e. ἐσέδυσαν

- 205 φοίνισσα δὲ Θρηκίων ἀγέλα τάρων ὑπάρχεν 365
 καὶ νεόκτιστον λίθων βωμοῖο θέναρ.
 ἐς δὲ κίνδυνον βαθὺν ἴεμενοι
 δεσπότην λίσσοντο ναῶν,
- συνδρόμων κινήμων ἀμαιμάκετον Στρ. ι'. 370
 ἐκφυγεῖν πετρᾶν. δίδυμαι γὰρ ἔσαν ζωαί, κυλινδέσκοντό τε
 κραιπνότεραι
- 210 ἢ βαρυγδούπων ἀνέμων στίχες· ἀλλ' ἤδη τελευτὰν κείνος 375
 αὐταῖς
 ἡμιθέων πλόος ἄγαγεν. ἐς Φᾶσιν δ' ἔπειτεν
 ἦλθον· ἐνθα κελαινώπεσσι Κόλχοισιν βίαν
 μίξαν Αἰήτα τ' ἄγαυῶ. πότνια δ' ὄξυτάτων βελέων 380
 ποικίλαν Ἴνγγα τετράκναμον Οὐ-λυμπόθεν
- 215 ἐν ἀλύτῳ ζεύξαισα κύκλω,
 μαινάδ' ὄρνιν Κυπρογένεια φέρειν Ἄντ. ι'.

ἔσδον — ἐναλ. B C D — 206. λίθων Tricl.: λίθινον BCDE; θέναρ βωμοῦ λίθινον con. Ahlwardt — 208. σύνδρομον E — 209. δίδυμαι D: δίδυμοι B C — κραιπνὸν D (accentus et ν in lit.) — 211. δ': γ' C, quod ex τε ortum videtur — ἐπειτ' ἀνήλ. B, ἐπειτ' .. ἦλ D (lit. inter τ et ἦ) — 212. -πεισι (' — 213. τ' ἄγαυῶ con. Herwerden: παρ' αὐτῶ codd., τ' ἄγαυῶ con. M. Schmidt — ὄξυτ. C et schol.: ὠκυτ. B D — 216. ὄρνιν B —

legendum esse conieci. Aliter Timosthenes in scholiis Apollonii II 532 rei difficultatem expedire conatus est: Τιμοσθένης δὲ φησι τοὺς μὲν Φοῖξον παῖδας βωμοὺς δώδεκα ἰδρῶσασθαι τῶν θεῶν, τοὺς δὲ Ἀργοναύτας τοῦ Ποσειδῶνος scil. ἐναλίον — 205. φοίνισσα scrupulis veteribus grammaticis movit, quoniam nigri tauri Neptuni sacri erant; vide tamen O. XIII 69 — Θρηκίων· cum delubrum illud in Asiatico litore positum esset, Thraces intellegendi sunt Bithyni, quos Herodotus VII 75 ex Europa in Asiam traiecit tradit: οὗτοι μὲν (Θρηκίαι) διαβάντες μὲν ἐς τὴν Ἀσίην ἐκλήθησαν Βιθυνοί — 306. θέναρ scholia interpretantur τὸ τοῦ βωμοῦ κοίλωμα τὸ ὑποδεχόμενον τὰ θύματα, qua a significatione non abhorret trita locutio θέναρ χειρὸς — 208. συνδρόμων . . . πετρᾶν, quae vulgo Συμπληγάδες audiunt et iam Homero μ 69 notae erant; eas συνορμάδας (an συνορμάδας?) Simonidem dixisse tradit schol. Eur. Med. 2 — 210. ἀνέμων στίχες· ventorum tamquam acies inter se configere dicuntur — 212. κελαινώπεσσι· fuscis finxisse poeta videtur Colchos, quod Oceano et orientalibus Aethiopibus propinquos eos esse opinabatur; eosdem tamen etiam Herod. II 104 μελάγχρους fuisse tradit, eos ab Aegyptiis militibus ortos esse ratus; conf. Lycophr. 1312 et Holzingeri comm. ad h. l. — 212 s. βίαν μίξαν· Dissenius Boeckhio auctore Argonautas statuit primum, cum urbem peterent, a Colchis prohibitos esse et armis viam sibi parasse, deinde autem inter Colchos et Argonautas convenisse, ut vellus certis condicionibus redderetur. At hoc nimis obscure poeta narrasset, quamobrem dubito an rectius scholiasta verba interpretatus sit: βίαν μίξαν· ἀντι τοῦ συνῆλθον, ἐπιμιχθῆναι ἐποίησαν τὴν ἐαυτῶν βίαν ἐκείνοις, τοντέστιν ἐμίγξαν αὐτοῖς — 214. Ἴνγγα· torquilla seu verticilla avis mobilitate sua agitationem aestuantis amoris significare videbatur, unde in incantationibus ea utebantur illigata rotae, quam circumagebant; hoc autem incantationis genus Venerem tum primum, ut Iasonem suum adiuveret, de caelo mortalibus intulisse poeta fingit; cf. N. IV 35 Ἴγγι ἔλκομαι ἦτορ, Plaut. Cistell. II 1, 4 versor in amoris rota miser —

- πρῶτον ἀνθρώποισι, λιτάς τ' ἐπαιοιδᾶς ἐκδιδάσκησεν σοφὸν 385
Αἰσονίδα
 ὄφρα Μηδείας τοκέων ἀφέλοιτ' αἰδῶ, ποθεινὰ δ' Ἑλλάς αὐτὰν
 ἐν φρασί καιομέναν δονέοι μάστιγι Πειθοῦς. 390
- 220 καὶ τάχα πείρατ' ἀέθλων δείκνυεν πατρώϊων·
 σὺν δ' ἔλαιφ φαρμακώσασ' ἀντίτομα στερεᾶν ὀδυνᾶν
 δῶκε χρίεσθαι. καταίνησάν τε κοι-νὸν γάμον 395
 γλυκὴν ἐν ἀλλάλοισι μίξειν.
- Ἐπ. ι'.
- ἀλλ' ὄτ' Αἰήτας ἀδαμάντινον ἐν μέσσοις ἄροτρον σκίμψατο
 225 καὶ βόας, οἱ φλόγ' ἀπὸ ξανθᾶν γενύων πνέον καιομένοιο 400
πυρός,
 χαλκείαις δ' ὀπλαῖς ἀράσσεσκον χθόν' ἀμειβόμενοι·
 τοὺς ἀγαγὼν ξεύγλα πέλασσεν μοῦνος· ὀρθᾶς δ' αὐλακας
 ἐντανύσαις 405
 ἤλαν', ἀνὰ βωλακίας δ' ὀρόγνιαν σχίζε νῶτον
 γᾶς. εἶπεν δ' ᾧδε· Τοῦτ' ἔργον βασιλεύς,
 230 ὅστις ἄρχει ναός, ἐμοὶ τελέσαις
 ἄφθιτον στρωμνὴν ἀγέσθω, 410
- Στρ. ια'.
- κῶας αἰγλᾶεν χρυσέφ θυσάνφ.
 ὡς ἄρ' ἀυδάσαντος ἀπὸ κροκόεν ρίψαις Ἰάσων εἶμα θεῶ πί-
 σννος
 εἴχετ' ἔργου· πῦρ δέ νιν οὐκ ἐόλει παμφαρμάκου ξείνας ἐφετ-
 μαῖς. 415

217. ἐδιδ. B — -νίδα D — 218. Μηδειαν coni. Beck — 220. πατρώϊων Byz.: πατρώων B C D — 223. ἐν om. C — μίξειν (μίξιν D) B D E: μίξαι C — 224. μέσσοις C D — 225. γενῶν coni. Dindorf bene, γνάθων coni. Boeckh — 227. ἐκτανύσαις coni. Hecker — 228. ἀναβωλακίας B C D, ἀνὰ βῶλακας, ἐς δ' ὄρ. coni. Hartung — ὀρόγνιαν coni. Hermann: ὀργνιαν B C D — 229. fort. τῶντ' — 231. χρυσέφ om. C — 232. κροκόεν B: κρόκειον C D — 233. ἐόλει coni.

218. τοκέων ἀφέλοιτ' αἰδῶ: cf. O. xiii 53 — ποθεινὰ Ἑλλάς ποθομένη Ἑλλάς, vel πόθος Ἑλλάδος — 219. μάστιγι Πειθοῦς: Veneri, cuius socia amorumque conciliatrix Πειθῶ perhibebatur (P. ix 39. fr. 122, 2. 123, 10), flagellum tribuit Hor. C. iii 26, 11 — 221. φαρμακώσασ' ἀντίτομα: herbas et radices, quae contra spiritum boum valerent, decisas oleo unguens; cf. Aesch. Agam. 17 ὑπνου τόδ' ἀντίμολπον ἐντίμων ἄκος — 224. ἀδαμάντινον ἄροτρον: cf. Apoll. Arg. iii 1284 ἀδάμαντος ἄροτρον — 225. ξανθᾶν γενύων: cf. P. iv 149 βῶν ξανθᾶς ἀγέλας, 205 φοίνισσα ἀγέλα ταύρων — 227 ss. Aetes prior tauros flammivomos iunxit sulcosque rectos firma manu arvo impressos (ἐντανύσας) duxit, ut Iason Solis filium aemulatus idem hoc facinus perpetraret — 228. ἀνὰ βωλακίας ὀρόγνιαν: in ulnae altitudinem; βωλακίας quaeritur adiectivumne sit nominis γᾶς, glebosae terrae, an nomen formatum a βῶλος vel βῶλαξ, ut χαρακία a χάραξ. Equidem ob verborum ordinem alterum praefendum duxi — 229. βασιλεύς: ironice Aetes rex Iasonem regulum alloquitur — 232. ἀυδάσαντος: participii absoluti similia exempla habes N. x 89. P. viii 43. 85 — 233. εἴχετ' ἔργον: agrediebatur rem, ut Herod. vii 5 λόγον εἴχετο — ἐόλει plusquamperfectum est

σπασσάμενος δ' ἄροτρον, βοέους δήσαις ἀνάγκας
 235 ἔντεσιν ἀχένας, ἐμβάλλων τ' ἐριπλεύρω φνᾶ
 κέντρον αἰανὲς βιατὰς ἐξεπόνας' ἐπιτακτὸν ἀνήρ
 μέτρον. Ἴγξεν δ' ἀφωνήτω περ ἔμ-πας ἄχει,
 δύνασιν Αἰήτας ἀγασθεῖς. 420

πρὸς δ' ἑταῖροι καρτερόν ἄνδρα φίλας Ἄντ. ια'. 425
 240 ὄρεγον χεῖρας, στεφάνοισί τέ νιν ποίας ἔρεπτον, μελιχίους τε
 λόγοις
 ἀγαπάζοντ'. ἀντίκα δ' Ἀελίου θαναμαστός υἱὸς δέρμα λαμπρόν
 ἔννεπεν, ἔνθα νιν ἐκάνυσαν Φοῖξον μάχαιραι· 430
 ἤλπετο δ' οὐκέτι φοι κεινόν γε πράξεσθαι πόνον.
 κείτο γὰρ λόχημα, δράκοντος δ' εἶχετο λαβροτατῶν γενύων, 435
 245 ὅς πάχει μάκει τε πεντηκόντορον - ναῦν κράτει,
 τέλεσαν ἂν πλαγαὶ σιδάρου.

Ἐπ. ια'.

μακρὰ μοι νεῖσθαι κατ' ἀμαξιτόν· ὦρα γὰρ συνάπτει καὶ τινα 440
 οἶμον ἴσαμι βραχύν· πολλοῖσι δ' ἄγῃμαι σοφίας ἐτέροις.
 κτεῖνε μὲν γλανκῶπα τέχναις ποικιλόνωτον ὄφιν,
 250 ὦ ῥκεσίλα, κλέψεν τε Μήδειαν σὺν αὐτᾷ, τὰν Πελῖαιο φόνον· 445

Boeckh: αἰόλλει codd., αἰόλει Pauw. — 234. σπασάμ. BCD — βοέους C: βοείας B² (in loco perforato) D et schol. — δήσαις DE, δήσαν B²C — ἀνάγκας B²CD: ἀνάγκας et ἀνάγκα schol., quorum alterum praetulit Hermannus opusc. vii 142 — 235. ἐμβάλλων BP: ἐμβάλων CDE — 237. ἀμφων. C — 239. ἑταῖροι Byz.: ἑτάροι B? CD¹⁰, ἑτεροι D¹⁰c — 243. πράξεσθαι coni. Herrmann: πράξασθαι codd.; cf. 223 — 244 λαβροτάταιν γενύων coni. Bergk. — 246. τέλεσαν BDE, τέλεσεν v. l. schol. — 248. πολλοῖς B — 250. κλέψεν coni. Herwerden — σὺν αὐτῷ C et v. l. schol., σὺν αὐτῷ Πελ. coni. Bergk — φόνον requirit Gildersleeve —

ab radice *fel* formatum ut *φοργα*, *φοικα* — 234. ἀνάγκας ἔντεσιν: loris ita collum constringentibus, ut extrahi nequeat — 234 sq. σπασσάμενος . . . δήσαις . . . ἐμβάλλων: trium actionum prima, qua aratrum Iason in sulcum traxit, reliquis duabus particula *τε* arctius inter se coniunctis antecessit; harum autem iterum prior, qua loris cervices constrinxit, antecessit alteri, qua stimulos lateribus iniecit — 237. Ἴγξεν δ' ἀφωνήτω περ ἄχει: oxymoron ita explicandum est, ut Aetes, quamvis prae dolore verba non fecerit, tamen voce inarticulata admirationem expressisse dicatur — 240. στεφάνοισι ποίας: coronis ex herbis, velut apio, flexis; cf. P. vii 20 ποία Παρνασίδι — 242. Φοῖξον μάχαιραι: arietis vellus cultris abstractum Phrixus in denso dumeto suspenderit — 244. εἶχετο λαβροτατῶν γενύων: periphrasta cum interpretetur κατεῖχετο τὸ κῶας ὑπὸ τῶν δεινοτάτων τοῦ δράκοντος γενύων, λαβροτάταις γενύων vel λαβροτάταιν γενύων legisse videtur.

247 ss. casus reditus Argonautarum plene referre ad consilium, quod in hoc carmine sibi poeta proposuerat, nihil attinebat, qua de causa semita compendiaria se rediturum promittit — ὦρα γὰρ συνάπτει: schol.: καιρὸς γὰρ μ' ἐπίγει: cf. N. iv 34 ὦραι ἐπειγόμεναι — 248. πολλοῖσι . . . ἐτέροις: sententia poetae suam artem iactantis, ad rem tamen nihil attinens; cf. P. iii 20 — 250. σὺν αὐτῷ: sua sponte Medeam secutam, non vi raptam esse lepide poeta significat, unde apud Lycophronem v. 1317 Iason dicitur ἀτόκλητον ἀρπάζας

ἐν τ' Ὀκεανοῦ πελάγεσσι μίγην πόντῳ τ' Ἐρυθρῷ
 Λαμνιᾶν τ' ἔθνει γυναικῶν ἀνδροφόνων·
 ἔνθα καὶ γυίων ἀέθλοισ ἐπεδεί- 450
 ξαντο ἕν' ἑσθᾶτος ἀμφίς,

καὶ συνεύνασθεν. καὶ ἐν ἄλλοδαπαῖς Στρ. ιβ'.
 255 σπέρμ' ἀρούραις τουτάκις ὑμετέρας ἀκτίνος ὄλβον δέξατο
 μοιρίδιον
 ἄμαρ ἢ νύκτες. τόθι γὰρ γένος Εὐφάμου φντευθὲν λοιπὸν 455
 αἰεὶ

τέλλετο· καὶ Λακεδαιμονίων μιχθέντες ἀνδρῶν
 ἦθεσι τὰν ποτε Καλλίσταν ἀπώκησαν χρόνῳ 460
 νᾶσον· ἐνθεν δ' ὕμμι Λατθίδας ἔπορεν Λιβύας πεδίον
 260 σὺν θεῶν τιμαῖς ὀφέλλειν κᾶστυ χρο-σοθρόνου
 διανέμειν θεῖον Κυράνας, 465

ὀρθόβουλον μῆτιν ἐφευρομένοις. Ἄντ. ιβ'.
 γνῶθι νῦν τὰν Οἰδιπόδα σοφίαν. εἰ γὰρ τις ὄξους ὄξυτόμῳ
 πελέκει

251. *τενάγεσσι* conī. Bergk, *περάτεσσι* Hecker coll. Od. xi 13 — 253. *ἕν'* conī. Kayser: *κρίσιν* codd. et schol., *κρίμ'* vel *ἐπέδειξαν κρίσις* conī. Hermann, *ἐπέδειξαν βίαν* conī. Oelschläger — ἀμφί C? — 255. *σπέρμ'* . . . ἀκτίνος conī. Hermann: *περ* . . . ἀκτίνος codd. — ὄλβον B? E: ὄλβω D et schol., ὄλβον B? C — 256. *νύκτες* B Cⁱ et schol.: *νυκτός* C^o D — 257 *τέλλετε* B — 258. *τὰν* conī. Boeckh: *ἄν* BCD et v. l. schol.: *ἄν* i. e. *ἀνά* Hermann, ἐν Chairis in scholiis — ἀπώκησαν BC — 260. *θεῶν* codd.: *θεῶ* schol. — κᾶστυ conī. Dawes: ἄστυ codd. et schol. — 263. *ὄξυτόμῳ* C: *ὄξυτάμῳ* BD —

περαῖδα | τὴν γνωτοφόντιν καὶ τέκνων ἀλάστορα — τὰν Πελίαο φόνον· *redit poeta ad v. 71, quod Pelias ut necaretur, in fatiis fuit; de locutione cf. O. ii 107 κρόφον τιθέμεν ἐσλῶν καλοῖς* — 252. cur Argonautas redeuntēs Lemnum insulam appellentes Pindarus fecerit, vide ad v. 50 — 251. de Hypsipyla Lemnia in honorem Thoantis uxoris mortui gymnica certamina instituentē confer O. iv 21 ss. — 254. *ἑσθᾶτος ἀμφίς*: si vestem mercedem victori propositam fuisse poeta dicere voluit, ἀμφί scribere debuit; quod in optimis codicibus est ἀμφίς, *absque veste* vertendum est, ut gymnici ludi fuisse indicentur. Priorem sententiam Simonidem in carmine nescio quo proposuisse auctor est scholiasta: καὶ γὰρ καὶ παρὰ Σιμωνίδῃ ἐστὶν ἡ ἱστορία, ὅτι περὶ ἑσθῆτος ἡγωνίσαντο· καὶ Πίνδαρος ἐν Ὀλυμπιονίκαις (l. ix 97) — 256. ἀρούραις: ut saepe translata vi de feminae ventre usurpatum est; construe σπέρμα ὑμετέρας ἀκτίνος ὄλβον, semen vestri splendoris prosperitatis, quod utrum die an nocte conceptum sit, non liquere festive poeta dicit. Schol.: οἱ γὰρ Ἀργοναῦται ἐν τῇ Αἴγυπῳ ταῖς Λημνιάσι ἐπλησίασαν. ἐν οἷς καὶ Εὐφάμος Μαλαχῇ συνελθῶν Λευκοφάνῃ ἐποίησεν, ἀφ' οὗ Ἀριστοτέλης ὁ πρόγονος Ἀρκεσίλαον — 257. Λακεδαιμονίων μιχθέντες ἀνδρῶν ἦθεσι . . . ἀπώκησαν primum igitur qui ab Euphamo et Lemnia muliere progeniti erant, Lacedaemonem venerunt, unde postquam Lacedaemoniorum mores acceperunt, in Theram insulam migraverunt — 258. Καλλίσταν, hoc cognomine etiam Herodotus iv 147 insulam Theram nuncupat — 259. ἐνθεν· hinc iam redire coepit ad Cyrenas et argumentum carminis proprium — 260. θεῶν τιμαῖς ὀφέλλειν· templis conditis sacrisque deorum institutis; cf. P. v 89.

263 ss. Cyrenacos quod sapientes et acutos praedicavit, Arcesilao acnigma

ἔξερείψῃ μὲν μεγάλας δρυός, αἰσχίνῃ δέ σοι θαητὸν εἶδος, 470
 265 καὶ φθινόκαρπος εἴσα διδοῖ ψάφον περ' αὐτᾶς,
 εἴ ποτε χειμέριον πῦρ ἐξίκηται λοισθιον,
 ἢ σὺν ὀφθαῖς κίονεσσιν δεσποσύναισιν ἐρειδομένα 475
 μόχθον ἄλλοις ἀμφέπη δύστανον ἐν - τείχεσιν,
 ἐὼν ἐρημώσασα χῶρον.

Ἐπ. ιβ'.

270 ἐσσι δ' ἰατῆρ ἐπικαιρότατος, Παιᾶν τέ σοι τιμᾶ φάος. 480
 χρῆ μαλακὰν χέρα προσβάλλοντα τρώμαν ἔλκεος ἀμφιπολεῖν.
 ῥᾷδιον μὲν γὰρ πόλιν σεισαι καὶ ἀφανροτέροις· 485
 ἀλλ' ἐπὶ χώρας αὐτίς ἔσσαι δυσπαλῆς δὴ γίνεται, ἑξαπίνας
 εἰ μὴ θεὸς ἀγεμόνεσσι κυβερνατῆρ γένηται.
 275 τὴν δὲ τούτων ἐξυφαίνονται χάριτες· 490
 τλαῖθι τᾶς εὐδαίμονος ἀμφὶ Κυρά-
 νας θέμεν σπουδὰν ἄπασαν.

τῶν δ' Ὀμήρου καὶ τόδε συνθέμενος Στρ. ιγ'.

ῥῆμα πόρσυν· ἄγγελον ἐσλὸν ἔφα τιμὰν μεγίσταν πράγματι
 παντὶ φέρειν. 495
 ἀύξεται καὶ Μοῖσα δι' ἀγγελίας ὀρθᾶς. ἐπέγνω μὲν Κυράνα
 280 καὶ τὸ κλευνότατον μέγαρον Βάττου δικαῖαν
 Λαμοφίλου πραπίδων. κείνος γὰρ ἐν παισὶν νέος, 500

264. ἔξερείψῃ conī. Hermann: ἔξερείψαι (-οίψ. BC) BCD — μὲν Hermann: κε BCD E — 265. φθινόκαρος paraphrasis — 268. ἀμφέπη conī. Heyne: ἀμφέπει codd. — 271. τραῦμα C — 272. φανρ. C — 273. fort. ἐξ ἀνίας — 276. σπουδὴν BCD — 278. ὁ φᾶ conī. Bergk — 280. μέγαρον βάττου Mosch.: βάττον μέγαρον BCD — 281. λαμοφίλουσι D, λαμοφίλου conī. Beck et probat Madvigius Adv. 1 187 — ἐν πράξει conī. Herwerden —

tamquam Oedipodi alteri solvendum proponit; pulcherrime autem fabula (apologo) ex arborum genere ducta sortem Damophili exulis adumbrat — 265. φθινόκαρος, fructus perdens vel non iam pariens, ut φθινοπαρῆς P. v 102 — περ' pro περὶ usu Aeolico, ut O. vi 38 — 367. ἐρειδομένα· columna quercea una cum aliis columnis vestibulo domus suffulta, quibus moles epistylī imponatur — 267. δύστανον, miserum onus — 268. ἄλλοις, alienis, ut ex opposito ἐὼν apparet — 270. τιμᾶ φάος, favet spendori tuae fortunae — 272. σεισαι . . . ἐπὶ χώρας ἔσσαι· concutere et rursus erigere dicit in eadem metaphora specie permanens, deinde ad navigationis imaginem deflectit; simili metaphora utitur Soph. Ant. 182 τὰ μὲν δὴ πόλειος ἀσφαλῶς θεοὶ | πολλῶ σάλω σεισάντες ᾤφθωσαν πάλιν — 275. τούτων . . . χάριτες· attractionis quadam vi pluralis χάριτες pluralem τούτων procreavit; nam una de re agitur, quod Arcesilao grata copia turbatam rempublicam pacandi concessu est — 277. respicere videtur Hom. O 207: ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἶδῃ· orat enim poeta Arcesilao, ut sibi permittat nuntium reconciliatae gratiae Damophilo reddere — συνθέμενος· cf. Hom. Od. ρ 153 ἐμειο δὲ σύνθεο μῦθον — 279. ἐπέγνω . . . πραπίδων· genet. defenditur similibus exemplis Homeri, ut γνώτην ἀλλήλων (φ 36), γνωσόμεθ' ἀλλήλων (ψ 109) — 281. ἐν παισὶν νέος· quasi dicat ἐν παιδείαις νέος, οἷα νέος παίζει· cf. v. 294 —

ἐν δὲ βουλαῖς πρέσβυς ἐγκύρσαις ἑκατονταετεί βιοτᾶ·
ὀρφανίζει μὲν κακᾶς γλῶσσαν φαεν-νᾶν ὀπός, 505
ἔμαθε δ' ὑβρίζοντα μισεῖν,

285 οὐκ ἐρίζων ἀντία τοῖς ἀγαθοῖς, Ἄντ. γ'.
οὐδὲ μακύνων τέλος οὐδέν. ὁ γὰρ καιρὸς πρὸς ἀνθρώπων
βραχὺ μέτρον ἔχει.
εὐ νιν ἔγνωκεν· θεράπων δέ Φοι, οὐ δράστας ὀπαδεῖ. φαντὶ 510
δ' ἔμμεν

τοῦτ' ἀνιαρότατον, καλὰ γινώσκοντ' ἀνάγκη
ἐκτὸς ἔχειν πόδα· καὶ μὲν κείνος Ἄτλας οὐρανῶ 515
290 προσπαλαίει νῦν γε πατρώας ἀπὸ γᾶς ἀπὸ τε κτεάνων.
λῦσε δὲ Ζεὺς ἄφθιτος Τιτᾶνας. ἐν - δὲ χρόνῳ
μεταβολαὶ λήξαντος οὐρου 520

Ἐπ. γ'.

Ἰστίων. ἀλλ' εὔχεται οὐλομένην νοῦσον διαντλήσας ποτὲ
οἶκον ἰδεῖν, ἐπ' Ἀπόλλωνός τε κράνα συμποσίας ἐφέπων

283. ὀρφ. μὲν κακ. om. D — κακᾶς γλῶσσαν φαεννᾶν con. Herwerden: κακᾶν γλῶσσαν φαεννᾶς (φαενᾶς B C²) codd. — 285. ἐξερίζων C — 288. ἀνιαρότ. CD — γιν. B — 291. ἀφθίτους mavult Bergk — 294 κράνα: κυράνα D —

282. πρέσβυς ἐγκύρσαις ἑκατονταετεί βιοτᾶ, senex centenarius — 283. facilem et commodam sententiam praebet Herwerdeni emendatio κακᾶς γλῶσσαν φαεννᾶν ὀπός, atque dubito num traditam lectionem in similem sententiam interpretari liceat: contumeliosam linguam splendida oratione orbat neque animi malignitatem verborum specie dissimulat — 284. praeceptum Hesiodi opp. 711 spectat μηδὲ κακῶν ἔταρον μηδ' ἐσθλῶν νεικητήρα — 286. ἔγνωκεν, Δαμόφιλος καιρὸν, non καιρὸς μέτρον — 287. θεράπων· minister, qui constanti animo rem opportunam administrat, et δράστας servus, qui facta copia aufugit (ἀπέθρα), inter se opponuntur, unde recte vertit Hecker Phil. v 440: servus fidus nec umquam fugitivus; cf. Pind. fr. 134 εὐδαιμόνων δραπέτας οὐκ ἔστιν ὄλβος — 288. τοῦτ' ἀνιαρότατον . . . πόδα· bene contulit Jebb Journ. of Hell. stud. III 156 Herod. IX 16: ἐχθίστη δὲ ὁδύνη ἐστὶ τῶν ἐν ἀνθρώποισιν αὐτῇ, πολλὰ φρονέοντα μηδεὸς κρατεῖν — 289. κείνος Ἄτλας, Damophilus nunc quidem exul procul patria aerumnas exantlat, ut Atlas in extremis terrae oris onus caeli sustinens — νῦν γε cum emphasi poeta addit, quod sperat Damophilum mox ab Arcesilao rege patriae redditum domum rediturum esse, ut Titanas Iupiter rex deorum ex vinculis solvit. Non bene autem poeta exemplo Atlantis usus est, ut qui etiam nunc caeli onus sustineat nec spem habeat ab onere se umquam liberatum iri; hoc recte iam veteres reprehendisse scholia adnotant: ἐγκαλοῦσι δὲ τινες τῷ Πινδάρῳ, ὅτι οὐκ οἰκείως ἐπὶ τῆς διαλλαγῆς τὸν Ἀτλαντα παρείληφε· διηνεκῶς γὰρ μοχθεῖ — 294. ἐπ' Ἀπόλλωνος κράνα· huius fontis, unde urbs Cyrene nomen traxit, Callimachus meminit in hymn. Apoll. 88: οἱ δ' οὐκῶ πηγαῖσι Κυρῆς ἐδύναντο πελάσσαι Λαριέες. Cave autem, ne usu particularum τε . . . τε seductus Ἀπόλλωνός τε κράνα et ἐν τε σοφοῖς sibi respondere putes; re enim ipsa admonemur, ut Apollinis fontem communem sedem ludibundorum et gravium carminum esse existimemus. Ceterum Arcesilaum ipsum, ut Hieronem Syracusanum (v. O. I 17), a poeticis studiis non abhorruisse patet ex P. v 107. 114 —

295 θυμὸν ἐκδόσθαι πρὸς ἦβαν πολλάκις, ἐν τε σοφοῖς 525
 δαιδαλέαν φόρμιγγα βαστάζων πολίταις ἤσυχία διγέμεν,
 μήτ' ὦν τινι πῆμα πορών, ἀπαθῆς δ' αὐτὸς πρὸς ἀστῶν. 530
 καί κε μυθήσαιθ' ὁποῖαν Ἀρκεσίλα
 εὔρε παγὰν ἀμβροσίων ἐπέων,
 πρόσφατον Θήβα ξενωθείς.

296. δαιδαλέοις *D* — 298. μυθήσαιθ' ὁποῖαν *C*: μυθήσαιτο ποῖαν *B D* — Ἀρκεσίλα *B C D*: Ἀρκεσίλα Stephanus.

296. ἤσυχία διγέμεν· de dat. cf. P. viii 22 — 299. παγὰν ἀμβροσίων ἐπέων· ipsam hanc odam, quam Damophilo Pindarus canendam mandaverit, intelligendum esse in commentariolo odæ præmissæ monui.

ΠΡΩΙΟΝ. Ε΄.

ΑΡΚΕΣΙΑΔΑ. ΚΤΡΗΝΑΙΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

Strophæ.

υ ε υ - ε υ υ |
 υ ε υ ω ε υ - | υ ε υ υ
 υ ε υ ω ε υ υ υ ε υ - ω υ υ |
 ω υ υ υ ε |
 5 υ ε υ ω ε υ υ |
 υ - ε υ υ |
 - ε υ, - ε υ υ - | υ ε
 υ - ε υ υ υ ε υ υ |
 υ ε υ - | ε υ - ε υ υ |
 10 υ ε υ - ε υ υ - ω υ - ε υ υ |
 υ ε - | ε υ - υ ε υ υ |

Epodi.

υ - ε υ ω ε υ - | υ ε υ υ
 υ ε - υ υ ε υ - υ, ε υ - ε υ υ ω |
 ε υ υ - ω υ υ υ |
 υ ε υ - ε υ υ υ ε - |
 5 υ - ε υ υ - ω | υ ε
 ε υ υ -, ω υ υ | υ - ε υ υ |
 υ ε υ ω υ ε υ ω υ ε -
 ε υ - ε υ υ |
 ω υ υ υ ε υ - ε υ υ - | υ ε υ - ε υ υ |

Argumentum.

De Arcesilao rege Cyrenaico eiusque victoria Pythiade 31 = 466 (462) a. Chr. quadrigis reportata vide quae ad P. iv praefati sumus. Cum autem duobus carminibus eadem victoria illustrata sit, quaeritur, utrum utro prius Pindarus fecerit. Boeckhius igitur, cum priore carmine poeta victoriam paucis verbis attigerit eiusque pericula ne verbo quidem commemoraverit, alterum carmen, P. v, iustum epinicium esse ideoque ante P. iv esse factum statuit. Atque hoc quidem recte vir

clarissimus iudicavit, prioris carminis cardinem magis circa fata Argonautarum et Demophili sortem quam circa victoriam Arcesilai verti, sed inde nondum illud, quod de carmine quinto ante quartum facto conclusit, consequitur. Immo pluribus causis in contrariam sententiam nos deducimur. Primum enim poeta in carmine P. v situm urbis tam vividis et veris coloribus depinxit, ut eum tum suis iam oculis urbem et agrum Cyrenaicum lustrasse sentias; eius autem rei cum in carmine P. iv nulla prorsus indicia compareant, hoc carmen probabile fit poetam, priusquam Cyrenam urbem vidisset, composuisse. Deinde Carneae quotannis septimo die mensis Metagitnionis acta esse ex Plut. symp. viii 1, 2, paulo ante Olympia (sic Unger Philol. 33, 231, recte; non multo post Olympia, Nissen Rh. Mus. 40, 352) ex Herod. viii 72 efficitur, unde non eodem quo victoria Delphis parta est anno carmen P. v scribi, nedum agi potuit, sed uno pluribusve annis interiectis. Denique duo loci sunt carminis P. v 29 et 62, quibus poeta ipse res in carmine quarto relatas respicere videatur. Quae cum ita sint, equidem nullus dubito sententiae accedere Leopoldi Schmidtii, Pind. Leb. p. 283, et Rehmii mei, Comm. philol. Monac. p. 150, qui P. v aliquanto post P. iv, cum auriga Arcesilai Carrhotus ex Graecia rediisset, scriptum et cantatum esse statuerunt. Quantum autem temporis inter victoriam Pythicam et Carneae, quibus hoc carmen cantabatur, interlapsum sit, huius rei indicium latere videtur in fine carminis, quo Arcesilao victoriam Olympicam, quam eum Ol. 80 consecutum esse schol. ad P. iv inser. testantur, poeta auguratur. Verum certi nihil inde effici potest, quia et quam in Olympiadem Pythias tricesima prima inciderit viri docti litigant, et facile fieri potuit, ut Arcesilaus iam Ol. 79 certamina Olympica obiret, sed non hac sed proxima Olympiade palmam victoriae ferret.

Multiplex argumentum carminis ex variis rebus compositum est, quae ut tenui filo cum consilio poetae victoriam Arcesilai celebrandi cohaerent, ita paulo arctius cum tempore et loco, quibus carmen cantabatur, coniunctae sunt. In prooemio igitur divitias cum virtute coniunctas poeta laudat, quibus Arcesilaus, cui beneficio Castoris et regia potestas post civiles turbas restituta sit et magnifica victoria Pythica obvenerit, nunc cum maxime eminere praedicatur (1—22). Inprimis Carrhotum aurigam sua laude ornandum esse, qui ex magno naufragio, quo quadraginta currus Delphis corruerant, integer et victor domum redierit (23—53). Quodsi victoriam ille per laborem comparaverit, id a rebus Batti, conditoris urbis Cyrenarum, non abhorrere, qui quamvis aerumnis non caruerit, tamen insigne decus suae gentis extiterit, in condenda urbe numine Apollinis adiutus (54—69), cuius eiusdem dei oraculo etiam Herculis filii ad occupandam Lacedaemonem compulsi sint. Ex agro Lacedaemonio Aegidas primum Theram insulam, deinde in Libyam venisse, Carneae sacra ex metropoli in colonias ferentes (69—81); Cyrenas autem cum antea Antenoridae Troiani obtinuissent, Battum quasi denuo condidisse et magnifice auxisse (82—93). Denique a conditore urbis veteribusque regibus, quorum sepulcra pompa praetervehebatur (94—101), ad Arcesilai virtutes praedicandas poeta redit et pro eius futura salute victoriaeque Olympicae pia vota facit (102—124).

πολύφιλον ἐπέταν. 5
 5 ὦ θεόμορ' Ἀρκεσίλα,
 σύ τοί νιν κλυτᾶς
 αἰῶνος ἀκρᾶν βαθμίδων ἄπο
 σὺν εὐδοξίᾳ μετανίσσεται
 ἔκατι χρυσαρμάτου Κάστορος,
 10 εὐδίαν ὃς μετὰ χειμέριον ὕμβρον τεῶν
 καταιδύσσει μάκαιραν ἐστίαν.
 σοφοὶ δέ τοι κάλλιον ἄντ. α'. 15
 φέροντι καὶ τὰν θεόδοτον δύναμιν.
 σὲ δ' ἐρχόμενον ἐν δίκᾳ
 πολλὸς ὄλβος ἀμφινέμεται.
 15 τὸ μὲν ὄτι βασιλεὺς
 ἐσσι μεγαλᾶν πολιῶν, 20
 ἔχει συγγενές τ'
 ὄφθαλμὸς αἰδοιότατον γέρας,

5. θεόμορ' conī. Schmid: θεόμοιρ' BCD — 6. νιν BC^vD et schol.: νον C^{ac} — 7. ἀπὸ βαθμίδων in verso ordine maluit Boeckh. — 8. μετανίσ. BCD — 10. εὐδιανός conī. Schneider, εὐδιάν' ὡς conī. Bergk — ἐὰν C — κατ' αἰδύσσει in proeodosi scripseram — 12. δέ τοι Mosch.: δ' ἐτι (δέ τι C) BCD — 13. ἐρχόμενος conī. Drachmann — 16. ἐσι D — 17. συγγενές conī. Bergk: συγγενῆς codd. et schol. — τ' add. Mommsen: δ' add. Cratandrina; ἐπει συγγενῆς conī. Hermann — 18. αἰδοιότατον conī. Schmid: αἰδοίεστατον codd. et schol. —

— 4. πολύφιλον ἐπέταν, comitem multos amicos afferentem, ut in Ovidiano *donec eris felix, multos numerabis amicos* — 7. ἀκρᾶν βαθμίδων ἄπο, inde a primis gradibus vitae tuae beatae opes cum virtute coniunctas venaris — 9. Κάστορος· Tyndaridarum sacra a Lacedaemone per Theram insulam Cyrenas allata erant, unde eis in strata via urbis aedes exstructa erat; cf. schol. ad v. 121: λέγεται δὲ καὶ τὸ ἱερὸν τῶν Διοσκουέων ἐν ἐκείνῃ τῇ πλατείᾳ εἶναι. Etiam in nummis Cyrenarum silphium, quae planta Cyrenaico in agro uberime nascebatur, cum stellis Dioscurorum coniunctum exstat. Peropportune autem felicitatem Arcesilai beneficio Castoris factam dicit, ut qui et equestrium certaminum praeses sit et serenum caelum post turbidas procellas reducere credatur; cf. Hor. C. i 12, 26. Recte enim ad turbas civiles, quibus Damophilum quoque in exilium actum esse supra P. iv 263 ss. cognovimus, iam veteres scholiastae locum rettulerunt: τοῦτο δὲ φησιν, ὅτι ἐστασίαστο τὰ περὶ τὴν Κυρήνην πράγματα τῷ Ἀρκεσίλῳ κατ' ἐκείνο καιροῦ. Quod ad structuram verborum attinet, accusativus τεῶν ἐστίαν pendet a praepositione κατὰ verbi compositi καταιδύσσει, ut P. iv ss πλόκαμοι νότον καταίδυσσον, accusativus εὐδίαν autem rem significat, quae ex Castore focum Arcesilai illuminante efficiatur — 13. θεόδοτον· a deo datum; idem nomen fr. 42 redit et iam ab Hesiodo opp. 320 usurpatum est, ad analogiam compositi διός-δοτος falso illud formatum — 15 ss. fortunatum dicit Arcesilaum, quod et regia potestate ornatus sit a maioribus hereditario iure accepta, et nunc ob victoriam Delphis partam commissatione invenum celebretur — 18. ὄφθαλμός· non est cur cum plerisque editoribus ὄφθαλμὸν metaphoricè lumen fortunae interpreteris; immo ὄφθαλμός est ipsius Arcesilai, qui vultu gravitatem et maiestatem regiae dignitatis prae se ferebat, quam innatam (συγγενές) et a maioribus acceptam habebat. Rem contrario exemplo illustrat Cicero in Verr. iv 29: *os hominis insignemque im-*

τεᾷ τοῦτο μινύμενον φρενί·
 20 μάκαρ δὲ καὶ νῦν, κλευνᾶς ὄτι 25
 εὐχος ἤδη παρὰ Πυθιάδος ἵπποις ἑλῶν
 δέδεξαι τόνδε κῶμον ἀνέρων,
 Ἐπ. α΄.
 Ἀπολλώνιον ἄθυρμα. τῷ σε μὴ λαθέτω, 30
 Κυράνα γλυκὴν ἀμφὶ κᾶπον
 Ἀφροδίτας ἀειδόμενον,
 25 παντὶ μὲν θεὸν αἴ-τιον ὑπεριθέμεν,
 φιλεῖν δὲ Κάρρωτος ἕξοχ' ἑταίρων,
 ὃς οὐ τὰν Ἐπιμαθέος ἄγων 35
 ὄψινόου - θυγατέρα πρόφασιν - Βαττιδᾶν
 ἀφίκετο δόμους θεμισκρεόντων·
 30 ἀλλ' ἀρισθάρματον
 ὕδατι Κασταλίας ξενω- 40
 θεῖς γέρας ἀμφέβαλε τεαῖ-σιν κόμαις,

22. δέδεξο *D* in lit. — 23. σε μὴ coni. Schmid: μὴ σε codd. — 24. Κυράνα Schmid: κυράνα codd. et schol., Κυράνας coni. Hartung, Κυράνας Schroeder Jahrb. f. Phil. 1877 p. 24 — ἀειδόμενον *B C D*: ἀειδομένα legisse videtur scholiasta, ἀειδομένη *C** — 26. φιλεῖν codd. cum Aristarcho: φίλει ante Aristarchum vulgatum fuisse testantur scholia — 27. ἐπιμηθ. codd. — 28. ὄψινόου (*ὄψ. C**) *B C D*, ὄψινόου *P*, utramque lectionem agnoscunt schol. — Βαττιδ. Mosch.: βαττιδ. *BCD* — 29. ἀφίκεται coni. Hermann — θεμικρ. coni. Hartung — 31. ξενωθ. *B* —

prudenciam cognoscite — 22. κῶμον ἀνέρων· cum infra v. 104 poeta eandem rem verbis αἰοιδᾶ νέων significet, viri non iuvenibus et pueris, sed virginibus et feminis hoc loco opponuntur — 23. Ἀπολλώνιον ἄθυρμα· comissionem bene Apollineum lusum dicit, quod et sacris Apollinis Carneis fiat et in honorem Pythicae victoriae; similiter auctor Anacreontei vs dixit Ἀφροδίσιον ἄθυρμα.

23 ss. transit ad causam comissionis, victoriam Delphicam arte Carrhoti aurigae partam — 24. Κυράνα... ἀμφὶ κᾶπον Ἀφροδίτας, Cyrenis in horto Veneris; Veneris autem hortum agrum Cyrenaicum dicit ob amoenitatem et fertilitatem eius; cf. *P.* vi 1. ix 29 et *Soph. O. C.* 693 — 26. Κάρρωτος, cui post deum maxime gloriam victoriae deberi dicit, ambigunt veteres grammatici simplexne auriga fuerit, an frater uxoris Arcesilai, cui praeterea munus iniunctum fuerit colonos per Graeciam colligendi in coloniam Hesperidum deducendos; quarum sententiarum alteri favet et eximia laus, qua poeta virum minime sordidum ornat, et id quod longe post victoriam Delphis partam haec comissatio facta est. Carrhotus enim domum non rediisse videtur, antequam colonorum idoneum numerum collegisset. Quid? quod poeta ipse una cum illo Cyrenas venisse et in itinere ab eo accuratiora de discriminibus victoriae accepisse videtur. Mirum autem illud est, quod scholia ex Theotimi libro de rebus Cyrenaicis non Carrhotum, sed Euphemum quandam equos rexisse et Pindarum laudes Euphemi in Carrhotum transtulisse tradunt — 27. Ἐπιμαθέος... πρόφασιν· conf. *Προμαθέος αἰδώς O.* vii 41. Originem nominis Promethei a prospiciendo et Epimethei a poenitendo derivatam novit iam Hesiodus opp. 84 et theog. 516 — 29. θεμισκρεόντων· respicere videtur *P.* iv 54 Φοῖβος ἀμνάσει θέμισσιν, ut Battidae non tam iudicia exercere quam consiliis Apollinis regnare dicantur — 30. ἀρισθάρματον... γέρας, laudem optimi currus ceterorum curribus praestantis —

	ἀκηράτους ἀνίαις	Στρ. β'.	
	ποταρκέων δώδεκ' ἄν δρόμων τέμενος.		45
	κατέκλασε γὰρ ἐντέων		
	σθένος οὐδέν· ἀλλὰ κρέματαί,		
35	δπόσα χειραρᾶν		
	τεκτόνων δαίδαλ' ἄγων		
	Κρισαῖον λόφον		
	ἄμειψεν ἐν κοιλόπεδον νάπος		50
	θεοῦ· τῷ σφ' ἔχει κυπαρίσσινον		
40	μέλαθρον ἄμφ' ἀνδριάντι σχεδόν,		
	Κρηῆτες δὲν τοξοφόροι τέγει Παρνασίῳ		
	κάθεσσαν, τὸν μονόδροπον φυτόν.		55
	ἐκόντι τοίνυν πρέπει	Ἄντ. β'.	
	νόῳ τὸν εὐεργέταν ὑπαντιάσαι.		

32. ἀκηράτους C: ἀκηράτοις B D — 33. ποταρκέων conl. Boeckh: ποταρκέων codd., ἐπαρκέων schol. interpretantur — δώδεκ' ἄν δρόμων conl. Thiersch: δωδεκαδρόμων B C, δωδέκα δρόμων D, δωδεκάδρομον Mosch. — 36. δαίδαλ' conl. Pauw (cf. Hom. T 13, 19, τ 227): δαίδαλατ' codd.; χειράρα τέκτονος ἀγάλατ' conl. Schmid, τεκτόνια δαίδαλ' Hermann — 38. post ἄμειψεν interpunctit Bergk, ut ἐν κοιλόπεδον νάπος ad κρέματαί referatur — 39. θεοῦ. τὸ codd., θεῶ· τοῦ conl. Bergk, θεοῦ· τῷ Rauchenstein, νάπος· θεοῦ τέ σφ' ἔχει Hartung — 41. Παρνασσ. C D — 42. κάθεσσαν τὸν conl. Boeckh: καθέσσαντο vel καθέσσαν. τὸ codd. — μονόδροπον τύπον conl. Herwerden —

33. ποταρκέων, sufficiens, quem vires non deficient duodecies curriculum integris habenis permetientem. De duodecim cursibus equorum v. O. II 55 — 34. ἐντέων σθένος, periphrastice ut σθένος ἀελίου P. IV 144, σθένος ἡμιόνων O. VI 22 — 35. δαίδαλα, artificiosa ornamenta currus, fabrorum manu facta; cf. Hom. T 13, 19, τ 227 — τεκτόνων χειραρᾶν, fabrorum manu artifice insignium — 37. Κρισαῖον λόφον· collem dicit inter campum Crisaeum, ubi equi decurrebant, et Delphos urbem montanam situm, qui cum et ab iis, qui Delphis in campum descendebant, et ab iis, qui e campo ad templum dei redibant, praetereundus esset, alterum iter post victoriam curulem in Crisaeo campo reportatam unice huic loco accommodatum esse patet, ut Leop. Schmidtium, Pind. Leb. p. 305 contrariam sententiam amplecti et defendere mireris. Anathema istud Pausanias non iam vidit, licet praeter signum Iovis Ammonis a Cyrenaeis dedicatum (Paus. x 13, 5) magnificentum monumentum Batti curru a Cyrene recto in Libyam vehentis (Paus. x 15, 6) viderit — 39. θεοῦ cum proprie ad νάπος, ut quod nomen proxime antecedit, referendum sit, tamen etiam ad verbum κρέματαί pertinet, quoniam in vallem dei Carrhotus profectus est, ut ibi armamenta currus victoris suspenderet — τό si recte se habet neque in τοῦ vel potius τῷ emendandum est, valet 'idcirco'; cf. O. VI 56 — 40. κυπαρίσσινον μέλαθρον· cupressina aedicula, quae thesaurorum instar currus artificiosa armamenta e columnis trabibusque tecti suspensa recipiebat, cuius moris currus armaque victoriae diis consecrandi (cf. O. v s. Paus. VI 9, 4) insignia monumenta in Etruria Perusiae reperta sunt, quibus de v. Mitteil. d. Röm. Inst. 1894 — 42. μονόδροπον φυτόν· arboream statuem ex uno trunco factam, non ex pluribus partibus compositam — 44. εὐεργέταν· Carrhotum aurigam, cui victoriam Arcesilaus debet, non deum Apollinem; Pindarus autem, ut adsolet, laudationi admonitionem immiscet; videtur enim Arcesilaus minus propensus fuisse ad merita ministrorum suorum remuneranda —

- 45 Ἀλεξιβιάδα, σὲ δ' ἠύκο-
μοι φλέγοντι Χάριτες 60
μακάριος ὅς ἔχεις
καὶ πεδὰ μέγαν κάματος
λόγων φερτάτων
μναμή'. ἐν τεσσαράκοντα γὰρ 65
50 πετόντεσσι ἀνιόχοις ὄλον
δίφρον κομίζαις ἀταρβεῖ φρενί
ἤλθες ἤδη Λιβύας πεδίων ἐξ ἀγλαῶν
ἀέθλων καὶ πατρωίαν πόλιν. 70

Ἐπ. β'.

- πόνων δ' οὐ τις ἀπόκλαρός ἐστὶν οὐτ' ἔσεται.
55 ὁ Βάττου δ' ἔπεται παλαιὸς
ἄλβος ἔμπαν τὰ καὶ τὰ νέμων,
πύργος ἄστεος ὕμ-μα τε φαεννότατον 75
ξένοισι. κείνόν γε καὶ βαρύκομποι
λέοντες περὶ δείματι φύγον,
γλώσσαν ἐπί-σφιν ἀπένεικεν ὑπερ-ποντίαν.
60 ὁ δ' ἀρχαγέτας ἔδωκ' Ἀπόλλων 80
θήρας αἰνῶ φόβῳ,

49. μναμήα D et schol.: μναμήιον (μνημ. B) BC — 50. ἀνιόχοισιν C — 51. hic desinit C — 52. ἀγλαῶν Mosch.: ἀγαθῶν BD — ἔσεται Mosch.: ἔσεται BDE — 57. ξεν. X: ξείν. BDE — 58. φύγον Mosch.: φεῦγον BDE — 59. ἐπένεικεν lemma cod. U probante Heynio —

45. Ἀλεξιβιάδα Carrhote, Alexibiae fili — ἠύκομοι pro εὐκομοι ad normam Homericorum nominum ἠύκομος, ἠυγένεια — φλέγοντι, illustrant, ut O. ix 21 — 47. πεδὰ Aeolica forma praepositionis, ut ἐν cum acc. pro dat. v. 38, Aeolicos numeros huius carminis decet; mirum tamen, quod iuxta Aeolicam formam πεδὰ etiam vulgaris μετὰ v. 94 usurpata est, scribarum, opinor, negligentia — 52. πεδίων . . . πόλιν de accusativo ad locum, quem quis petit, significandum vide ad O. x 87 — 54. sententia simillima O. x 22 — τε . . . οὔτε etiam I. vi 26 et N. xi 39 sibi respondent.

55. ad laudes maiorum victoris transit, cum Apollinis laude eas coniungens: quamvis enim non sine laboribus prosper eventus certaminis comparatus sit, similem tamen (ἐμπαν) veteris Battii fortunam ad eius progeniem propagari — τὰ καὶ τὰ νέμων secunda et adversa afferens, ut I. iii 51 — 55. ἔπεται conspirat Battii sors et fausta et adversa secum ferens cum eo, quod de laboribus cum prosperitate coniunctis dixi, unde scholiasta verbum ἔπεται O. ii 21 interpretatur ἀρμόζει — 57. ξένοισι laudis gratia augetur, si Pindarum tum ipsum hospitalitate regis usum statuamus — 57 ss. miraculum leonum a Battio, conditore Cyrenarum, in fugam compulsorum auget etiam Paus. x 15, 6: ἐπεὶ ᾤκισε Βάττος τὴν Κυρήνην, λέγεται καὶ τῆς φανίης γενέσθαι οἱ τοῖόνδε Γαμαῖ ἐπίων τῶν Κυρηναίων τὴν χώραν ἐν τοῖς ἐσχάτοις αὐτῆς ἐρήμοις αἰφνιδίως θεᾶται λέοντα, καὶ αὐτὸν τὸ δείμα τὸ ἐκ τῆς θείας βοήσας σαφῆς καὶ μέγα ἠνάγκασεν Contra Pindarus voce e navi super mare missa Battum leones in fugam vertisse fingit. De fabulis hominum cum leonibus in Libya dimicantibus vide ad P. ix 27 — 58. περὶ δείματι, prae metu; cf. περὶ φόβῳ Aesch. Choeph. 35, περὶ τάρβει Aesch. Pers. 696 —

- ὄθεν γεγενναμένοι 'Αντ. γ'.
 75 ἴκοντο Θήρανδε φῶτες Αἰγείδαι, 100
 ἔμοι πατέρες, οὐ θεῶν
 ἄτερ, ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγεν.
 πολύθυτον ἔρανον
 ἐνθεν ἀναδεξάμενοι,
 Ἄπολλον, τεῖ, 105
 80 Καρνή', ἐν δαιτὶ σεβίζομεν
 Κυράνας ἀγακτιμέναν πόλιν·
 ἔχοντι τὰν χαλκοχάρμαι ξένοι
 Τρωῆς Ἀντανορίδαι. σὺν Ἑλένα γὰρ μύλον, 110
 καπνωθεῖσαν πάτραν ἐπεὶ Φίδου
'Επ. γ'.
 85 ἐν Ἄρει. τὸ δ' ἐλάσιππον ἔθνος ἐνδυκῶως

77. πολύθυτον ἐς ἐρ. B D F G P O R V, ἐς om. E et Mosch. neque legisse videntur schol.; ἄγ' ἐν coni. Mingarelli commate ante πολύθ. sublato — 78. ἀναδεξαμένην et σεβίζομεν coni. Hermann — 80. Καρνή' ἐν Boeckh: καρνεῖ' ἐν B D E, Καρνεῖς σ' ἐν et deinde Κυράνας τ' coni. Bergk — σεβίζομεν coni. Pauw, probavit Hermann — 81. ἀγακτιμέναν codd.: ἀγακλυμέναν coni. Hecker, ἀν' ἐκτιμέναν coni. Schömann Op. iv 78 — 84. εἶδον D — 85. ἐνδικαίως D^o — δέχονται D — ἄνδρας οἰχνηόντας σφι ex scholiis Hartung: ἄνδρες οἰχνηόντες σφι B D E et pars scholiorum —

Pindari in inscriptionibus Anaphae, insulae vicinae Therae, recurrere (CIG. 2480. 2480b. 2480a) admodum memorabile est neque veri dissimile Καρνειάδας (v. P. ix 71), a Carneis sacris illos denominatos, gentis Aegidarum fuisse, tamen inde neque Aegidas omni tempore sacra Carneae administrasse efficitur neque Thebis Lacedaemonem illa sacra perlata esse. Plus fidei habet, quod Pindarum ipsum e gente Aegidarum progenitum esse credunt, nisi vero hoc poetam sibi arrogasse putas, ut arctiore necessitudinis vinculo se cum civibus Cyrenaeis coniunctum iactaret; cf. P. ix arg. et nott. ad I. vii 15 et Luebbert, Diatriba in Pindari locum de Aegidis et sacris Carneis, Bonn. 1883 — 77. πολύθυτον ἔρανον, Carneae sacra, quae operantes multas victimas offerunt — 78. ἐνθεν, ab insula Thera; relativum postpositum est ut vv. 10. 41. 46; Mingarellii speciosa coniectura ἄγ' ἐν πολύθυτον ἔρανον. ἐνθεν nititur fabula ex Ephoro a scholiastis excerpta de Aristodemo et Doriensibus Aegidas Thebanos sacra diis facientes invenientibus, quae vereor ut iam Pindaro innotuerit — 80. Ἄπολλον, τεῖ, Καρνή', ἐν δαιτὶ confer O. xi 11 Ἀρχεστράτου παῖ, τεῖς, Ἀγησιδάμει, πνυμαγίας — 81. σεβίζομεν celebramus ego cum choreutis Cyrenaeis, non ego cum meis popularibus Thebanis; nimirum Pindarus ipse ad commissationem feriis Carneis faciendam Thebis Cyrenas venisse videtur.

82 ss. transit ad veteres heroas urbis, Antenoridas Dardanos, qui primi Troia in Libyam venerant, et Battiadas Minyas, qui aliquanto post Thera accesserunt; de fabula Antenoridarum cum Helena in Libyam profectorum conferre iuvat schol.: περὶ τῆς εἰς Κυρήνην ἀφίξεως τῶν Ἀντηνοριδῶν Ἀνσίμαχος ἐν πρώτῳ τῶν νόστων ἱστορεῖ, παρ' Ἄμνακι βασιλεὶ αὐτοῦς ὠκημέναι μὴ βουλομένους συνοικεῖν τοῖς τὸ Ἴλιον πεπορθηκόσι, καὶ ὅτι ἔκτισε μεθ' ἱκανὸν χρόνον τὸν μεταξὺ Κυρήνης καὶ τῆς θαλάσσης κείμενον λόφον Ἀντηνοριδῶν ἐπιεκλημένον. Fuit autem unus de cyclicis poetis Eugummus Cyrenaeus, cuius Telegoniam Proclus in sua chrestomathia excerpserit — 85. τὸ δ' ἐλάσιππον ἔθνος, Cyrenaei cives, qui etiamtum Antenoridas mortuos (οἰχνηόντας· τεθνηκότας schol.) sacrificiis aut advenientes symbolicis cerimoniis inter sacrificia diligenter placabant; per synesin enim pluralis verbi cum singulari nominis coniunctus est, neque Dissenius probandus, qui cum δέκονται praesens historicum esse dureret, otiosum

- δέκονται θυσίαισιν ἄνδρας
οἰχέοντάς σφι δωροφόροι.
τοὺς <δ'> Ἀριστοτέλης ἄγαγε, ναυσὶ θοαῖς
ἀλὸς βαθεῖαν κέλευθον ἀνοίγων.
κτίσεν δ' ἄλσεια μείζονα θεῶν, 120
- 90 εὐθύτομόν - τε κατέθηκεν Ἀπολ-λωνίαις
ἀλεξιμβρότοις πεδιάδα πομπαῖς
ἔμμεν ἰππόκροτον
σκυρωτὰν ὁδόν, ἔνθα πρυμ-
νοῖς ἀγορᾶς ἐπὶ δίχα κεῖται θανῶν. 125
- μάκαρ μὲν ἀνδρῶν μέτα Στρ. δ'.
95 ἔναιεν, ἥρωσ δ' ἔπειτα λαοσεβῆς.
ἄτερθε δὲ πρὸ δωμαίων
ἔτεροι λαχόντες αἶδαν 130
βασιλέες ἱεροὶ
ἐντί· μεγάλην δ' ἀρετὰν
δρόσφ μαλθακᾶ
100 ἄνθεισαν ὕμνων ὑπὸ χεύμασιν
ἀκούοντί που χθονία φρενί, 135

87. τοὺς δ' Ἀρ. scripsi: τοὺς Ἀρ. codd. — 88. βαθείας ex scholiis Bergk — 90. εὐθύτονον ex scholiis Schmid; at. cf. I. vi 22 — 98. μεγάλην δ' ἀρετῶν . . . ἄνθεισαν B D E, et genetivos et accusativos agnoscunt schol. — 100. ὕμνων ex scholiis Beck: κώμων θ' B D E, θ' om. X Z Mosch. — 101. που ex scholiis Hermann: ποι codd., τοι Boeckh —

nominativum οἰχέοντες 'adeuntes' retinuit — 87. τοὺς δ' Ἀριστοτέλης Δ, quod facile ante A incidere potuit, addendum censui, ut expositio, cur Cyrenae ἀγαγετιμῆνα πόλις dicatur (v. 81), verbis ἔχοντι . . . Ἀνταγορίδαι inchoata, iam altera ex parte continetur et perficiatur — 89. μείζονα, quam quae Antenoridae condiderant — 90. εὐθύτομον· via pavita (σκυρωτὰ), quae proprio nomine Σκυρωτὰ audivisse in scholiis dicitur et etiam nunc admirationem peregrinantium movet, aequo iure dicitur e saxo excisa (εὐθύτομος) et recta (εὐθύτονος); eam cum Battus pompis, quibus Apollinis opem contra morbos pestiferos implorarent, idoneam fecisset, tum temporis choreutae hoc carmen canentes incedebant. Simili modo Romae carmina salutaria, quae pestilentiam averterent, canentes vias urbis peragrabant, quo de more dixi Stzb. d. b. Ak. 1893 p. 143 — 93. πρυμνοῖς ἀγορᾶς ἐπὶ in extrema parte fori, quo Apollinaris illa via ducebat, Batti veteris sepulcrum erat, a Catullo 7, 6 commemoratum; forum enim etiam Mycenis et Megarae et Sicyone venerandis sepulcris et monumentis conditorum (κτιστῶν) urbis destinatum fuit; cf. Schliemann, Mykenae p. 147 — λαοσεβῆς, cum vita decessisset, tamquam heros a populo pie cultus est — 96. πρὸ δωμαίων ἔτεροι· ceteris regibus separatim a conditore urbis pro sua cuique domo, in utroque latere viae pompalis sepulcra exstructa erant; vix enim πρὸ δωμαίων idem atque πρὸ πυλῶν, ut scholiastae interpretari maluerunt, significare potest — 98. ἀρετῶν . . . χεύμασι· virtutis laudem tenero rore tinctae sub libaminibus hynorum; cf. O. viii 6 — 101. ἀκούοντι· Battus conditor urbis et ceteri reges mortui — χθονία φρενί, periphrastice pro ἐν χθονί, ut νέα κεφαλῆ P. xi 34; recte schol.: χθονία δὲ φρενί φησι, παρῶσον τεθνήκασιν καὶ ἐν τῇ γῆ κείνται. immerito Jebb. Journ. of Hell. stud. iii (1882) 153 certam quandam laturam animarum in Orco degentium his verbis significari putavit —

- σφὸν ὄλβον νίῳ τε κοινὰν χάριν
 ἐνδικόν τ' Ἀρκεσίλα. τὸν ἐν αἰοιδᾷ νέων
 πρέπει χρυσάορα Φοῖβον ἀπύειν, 140
- 105 ἔχοντα Πυθωνόθεν Ἄντ. δ'.
 τὸ καλλίνικον λυτήριον δαπανᾶν
 μέλος χαρίεν. ἄνδρα κείνον ἐπ-
 αινέοντι συνετοί.
 λεγόμενον ἐρέω 145
 κρέσσονα μὲν ἀλικίας
- 110 νόον φέρβεται
 γλῶσσάν τε· θάρσος δὲ τανύπτερος
 ἐν ὄρνιξιν αἰετὸς ἐπλετο 150
 ἀγωνίας δ' ἔρκος οἶον σθένος·
 ἔν τε Μοῖσαισι ποτανὸς ἀπὸ μητρὸς φίλας,
- 115 πέφανται θ' ἀρματηλάτας σοφός·
 Ἐπ. δ'.
 ὄσαι τ' εἰδὼν ἐπιχωρίων καλῶν ἔσοδοι, 155
 τετόλμακε. θεὸς τέ Φοι τὸ
 νῦν τε πρόφρων τελεῖ δύνασιν,
 καὶ τὸ λοιπὸν ὁμοῖ-α, Κρονίδαι μάκαρες,

102. σφιν *I* et fort. schol. — 103. Ἀρκεσίλα Stephanus: Ἀρκεσίλα *BDE* — 107. ἐπαιν. Mosch.: αἰν. *BDE* — 111. θάρσος δὲ e scholiis restit. Schneide-
 win: θάρσος τε codd. vett. — τανυπτεροῖς Bergk — 112. ὄρνιξιν *D* — 113. ἀγω-
 νίαις ex scholiis Bergk — 114. ποτηνός *B*, πτηνός *D* — 115. πέφανται, χάσμ.
 Hartung — 116. ὄσαι Mosch.: ὄσαι *BDE* — 118. λοιπὸν ὦ Κρον. *BDE*,

102. σφὸν ὄλβον . . . ἐνδικόν· appositiones sunt verborum ἀρετῶν . . . χερί-
 μαισιν· praeconium virtutis suum decus et communem gratiam sibi et Arcesilao
 esse ducunt. Simili modo sub finem carminum O. vii. xiv. N. iv mortuos laudi-
 bus victorum gaudere earumque consortes fieri dicit.

103 ss. aptissime a maioribus victoris, qui etiam in Orco praesentis felicitatis
 consortes sunt, ad victorem ipsum redit — 103. τὸν, Arcesilaum, cui Apollinem
 praedicandum esse monet, seu ipse thiasota fuit seu thiasum adornavit —
 104. χρυσάορα· aureo instrumento (i. e. cithara) instructum; eodem epitheto
 Orpheus ornatur fr. 139 — 106. δαπανᾶν, sumptuum, qui equis alendis et poeta
 conducendo fiunt; cf. N. iv 1 — 108. λεγόμενον ἐρέω· laudem virtutum regis,
 quam iam prompturus est, non suam solius sed communem omnium civium
 esse significat, ut P. iii 2 — 109. super aetatem sapit et loquitur; iuvenis enim
 etiamtum fuisse videtur — 111. θάρσος δὲ· δὲ pro τε probavi, quod oratio et ratio
 apte iuxta ponuntur, fortitudo autem illis opponitur; sublimiter vero fortitudine
 Arcesilaus dicitur quasi aquila esse latis alis insignis inter ceteras aves —
 113. ἀγωνίας ἔρκος praedicati, σθένος scil. Ἀρκεσίλα subiecti vice fungitur, οἶον
 autem est admirantis cum exclamatione robur eius corporis — 114. ἀπὸ
 μητρὸς· aut a prima aetate sublimis (cf. I. i 64) in Musis dicitur aut, quod
 ob additum nomen φίλας praefero, a dulci matre arte imbutus — 115. πέφαν-
 ται θ' ἄσμ. particula τε proprie ad nomen ἀρματηλάτας pertinet, sed omni
 sententiae adiuncta est; cf. P. iv 294 — 116. ἐπιχωρίων καλῶν, domesticorum
 certaminum Libyae, quae eadem commemorat P. ix 103 —

διδοῖτ' ἐπ' ἔργοισιν ἀμφί τε βουλαῖς 160
 120 ἔχειν, μὴ φθινοπωρὶς ἀνέμων
 χειμερῖα - κατὰ πνοὰ δαμαλί-ζοι χρόνον.
 Διὸς τοι νόος μέγας κυβερνᾷ
 δαίμον' ἀνδρῶν φίλων. 165
 εὐχομαί νιν Ὀλυμπία
 τανὸτὸ δόμεν γέρας ἐπι Βάττου γένει.

λοιπὸν ὧ πλείστα Κρον. Mosch., λοιπὸν ὄμως ἔ Κρον. coni. Bergk; ὧ eiecto
 suppleverunt ὁμοία Hartung, ἔπειτα Hermann, ὀπισθε Boeckh — 121. καταπνοὰ
 δαμ. vulgo — δνοπαλίζοι coni. Bergk, πελεμιζοί coni. Herwerden — χρόνον
 codd.: βίον interpretantur scholia, χλόαν coni. Bergk probabiliter — 123. φίλων
 B — 124. τανὸτὸ Bergk: τοῦτο codd. — ἐπι Tricl.: ἐπι BD, ἔτι coni. Heyne.

120. similiter atque O. vii et viii sub finem carminis poeta, qui vere vates
 fuit, commonet periculorum, quae insignibus opibus, tamquam brumalis ventus
 graminibus et arborum foliis (χλόα), impendent — 123. δαίμονα, cuiusque ho-
 minis genitalem deum significat ut O. xiii 28 — 124. victoriam proximis Olym-
 piis reportandam significat, de qua ad P. v arg. p. 171 disserui — ἐπι tmesi a
 suo verbo δόμεν seiunctum esse duco, ut δόμεν ἐπι idem fere valeat, quod
 δόμεν ἔτι ab Heynio propositum.

cubuerat, praeclare aemulari laudat (19—46). Ad postremum iuvenis dilecti ceteras virtutes, modestiam, studium poeticum, morum comitatem praedicat (47—54).

Carmen, quod Pindarus iuvenis panxit, audacia comparationum et tumore orationis iuvenilem animum poetae prodit. Illud ipsum, quod Thrasymbulum pro patre equos regentem cum Antilocho pro patre fortiter dimicante et mortem occumbente comparavit, iustos fines similitudinis excedere videtur. Nihilo tamen secius, si hoc carmen Pindaricum cum antiquissimo, P. x, contuleris, magnopere paucis annis artem poetae propectam et corroboratam esse invenies.

De metris.

Carminis huius numeri Aeolici sunt paeonicis mixti, unde pro trochaica dipodia saepe creticus et vel paeonicus pes usurpatus est. In dipodias, quas in embaterio carmine quam maxime exspectes, omnes versus dividendos curavi, quod ut in plerisque versibus facile cessit, ita in versibus quinto et sexto dimetiendis gravissimas difficultates paravit, quae cum pluribus modis expediri possent, eum, qui mihi potior esse videbatur, in schemate hoc metrico exhibui, alterum in Prol. p. LVI proposui. Ceterum confer quae de similibus versibus supra ad O. x adnotavimus. — Carmen cantatum esse videtur Delphis post ipsam victoriam in pompa ad templum Apollinis a Thrasymbulo eiusque comitibus instituta (vv. 1—4). Nam primis carminis versibus chorum ipsum in Delphica arca choreas ducentem audire et spectare nobis videmur. Aptissima vero incedenti choro fuit monostrophica compositio carminis; v. Prol. I. x. Neque ultimis carminis verbis, quibus epularem comissionem ad victoriam celebrandam factam indicari Boeckhius putavit, a proposita sententia revocor. Possunt enim illa verba etiam ad morum comitatem Thrasymbuli universam aut ad epulas post pompam apparandas referri.

Ἄκούσατ' ἤ - γὰρ ἐλικώπιδος Ἀφροδίτας Στρ. α'.
 ἄρουραν ἢ Χαρίτων
 ἀναπολλίζομεν, ὄμφαλὸν ἐριβρόμου
 χθονὸς ἐς - νάϊον προσοιχόμενοι.

VARIA LECTIO. INSCR. Ξενοκράτει Ἀκραγαντίνῳ ἄρματι B D — Schol.: γέγραπται Ξενοκράτει Ἀκραγαντίνῳ νενικηκίτι κατὰ τὴν κδ' Πυθιάδα; conf. I. II INSCR. — 3. ἀναπολλήσομεν con. Schmid — 4. νάϊον con. Hermann; ναὸν codd., λαϊνὸν con. Bergk —

COMMENTARIUM. v. 1. ἀκούσατε: Horatius C. III 4, 5 *auditis? an me ludit amabilis insania? audire et videor pios errare per lucos* non recte Graecum exemplar expressit; etenim ἀκούσατε non est interrogantis, sed admonentis homines praeconis ritu, ut audiant et linguis faveant — Ἀφροδίτας ἄρουραν ἢ Χαρίτων: Veneris et Gratiarum arva poetam et chorum canentem orbiculatim peragrare (schol. ὑπὸ τὸ χωρίον ἀναστρεφόμεθα) poeta dicit. Veneris autem hortis idem poesim comparat, quod utraque amoenitate excellunt (cf. P. v 24 et fr. 90); noli enim cum Dissenio de carmine amatorio cogitare — 3. ὄμφαλὸν ἐριβρόμου χθονὸς ἐς νάϊον: in umbilico orbis terrarum Delphicum templum positum credi nota res est, de qua sodes conferas P. IV 4; ἐριβρόμος autem hic locus dicitur partim propter rivorum curruumque strepitum, partim propter repercussam

5 Πυθιονίκος ἐνθ' - ὀλβίοισιν Ἐμμενίδαις
ποταμία τ' Ἀκράγαντι καὶ μὲν Ξενοκράτει
ἔτοῖμος ὕμνων
θησαυρὸς ἐν πολυχρῶσφ
'Απολλωνία τετείχισται νάπα·

10 τὸν οὐτε χει-μέριος ὕμβρος ἐπακτὸς ἐλθῶν, Στρ. β'.
ἔριβρόμου νεφέλας
στρατὸς ἀμείλιχος, οὐτ' ἄνεμος ἐς μυχοῦς
ἄλος ἄξι-οισι παμφόρῳ χεράδι
τυπτόμενον. φάει - δὲ πρόσωπον ἐν καθαρῷ
15 πατρὶ τεῶ, Θρασύβουλε, κοινὰν τε γενεᾷ
λόγοισι θνατῶν
εὐδοξον ἄρματι νίκαν
Κρισαίαις ἐνὶ πτυχαῖς ἀπαγγελεῖ.

10. οὐτε V et scholia: οὐ B D E, οὐχί Tricl. — ἐπακτὸς conl. Bergk: ἐπακτὸς codd. — 12. ἄνεμος B D: ἄνεμοι E et schol. — 13. fort. ἄξοντι, at conf. P. ix 63. x 43. xii 26. N. ix 41. I. vi 66 — 14. τυπτόμενον conl. Dawes: τυπτόμενοι B D E et schol., τυπτόμενος V, χεράδει σποδέων aut legit aut interpretatur Et. M. 804, 32, ἄξιτο παμφόρος et ἐνσποδέων conl. Bornemann Philol. 51, 469, τυπτομένους conl. Leutsch — 18. κρισαίαισιν ἐνὶ πτυχαῖσιν B D, corr. Mosch. — ἀπαγγελεῖ Byz.: -ἔλλει B, -ἔλει D, ἀπαγγελεῖς conl. Heyne —

imaginem vocis chori — 5. Ἐμμενίδαις, genti Xenocratis et Theronis Agrigentinae, de qua vide O. iii 38 et O. ii arg. — 6. καὶ μὲν Ξενοκράτει Xenocrati patri Thrasybuli, qui victor renuntiatus erat — 8. θησαυρὸς carmina comparantur thesauro, quales multas civitates ad recipienda dona et monumenta Delphis et Olympiae aedificatos habuisse constat; atque nescio an Pindarus Thrasybulo amico auctor fuerit carmine canoro potius quam lapideo thesauro gloriam gentis illustrandi. Agrigentinarum quidem thesaurum Pythicum Pausanias novit nullum — πολυχρῶσφ. cf. Soph. OR. 151 τὰς πολυχρῶσον Πυθῶνος — 10. χειμέριος ὕμβρος imitatus est hunc locum Horatius C. iii 30, 1: cregi monumentum quod non imber edax, non Aquilo impotens possit diruere — 11. imber hibernalis irruens pulchre dicitur exercitus asper tonantis nubis -- 13. ἄξιοισι plurali poeta utitur, quod coniunctis viribus imbris et venti lapideus thesaurus destruitur; ceterum similem structuram habes Eur. Alc. 360. Hor. C. i 13, 5 — χεράδι colluvie omnis generis, glareae limo lapillis, quibus thesaurus vi venti deiectus et imbris impetu delatus feriri fingitur -- 14. φάει πρόσωπον ἐν καθαρῷ accusativo relationis (acc. der beziehung) πρόσωπον poeta insolite usus est, tamquam ὕμνος φαινήσ pro ὕμνος ἐν φάει dixisset — 15. Θρασύβουλε utrum ipse equos in illo certamine rexisset, an solum patris aequilibus praefuisse Thrasybulus putandus esset, iam veteres grammaticos quaesivisse scholia docent; commoti autem isti esse videntur loco I. ii 22, quo Xenocrates Nicomacho auriga Athenis et Olympiae usus esse dicitur. At mira esset comparatio Thrasybuli cum Antilochō, si ne equos regendi quidem periculum ipse sustinisset -- κοινὰν τε γενεᾷ commune fuisse certamen Xenocratis et fratris eius Theronis ex Pindaro ipso O. ii 54 comperimus; quid? quod ex schol. ad O. ii 87 efficitur Aristotelem in catalogum victorum non Xenocratem, sed Theronem relatum invenisse — τε cum ad totam locutionem κοινὰν γενεᾷ positum sit, proprie pertinet ad γενεᾷ, non ad κοινὰν: νίκαν κοινὰν πατρὶ τεῶ γενεᾷ τε Ἐμμενίδων — 18. Κρισαίαις ἐνὶ πτυχαῖς iungit cum νίκαν potius quam cum ἀπαγγελεῖ — ἀπαγγελεῖ, mortalium sermonibus denuntiabit, i. e. hominibus, ut sermonibus victoriam celebrent; cf. P. i 93.

σὺ τοι σχέθων - νυν ἐπιδέξια χειρὸς ὀρθὰν Στρ. γ'.

20 ἄγεις ἐφημοσύναν,
 τὰ ποτ' ἐν οὔρεσι φαντὶ μεγαλοσθενεῖ
 Φιλύρας - υἷὸν ὀρφανιζομένῳ
 Πηλεΐδα παραι-νεῖν· μάλιστα μὲν Κρονίδαν,
 βαρυόπαν στεροπαῦν κεραννῶν τε πρύτανιν,
 25 θεῶν σέβεσθαι·
 ταύτας δὲ μὴ ποτε τιμᾶς
 ἀμείρειν γονέων βίον πεπρωμένον.

ἔγεντο καὶ - πρότερον Ἀντίλοχος βιατᾶς Στρ. δ'.

νόημα τοῦτο φέρων,
 30 ὃς ὑπερέφθιτο πατρός, ἐναρίμβροτον
 ἀναμεί-ναις στρατάρχον Αἰθιοπίων
 Μέμνονα. Νεστόρει-ον γὰρ ἵππος ἄρμ' ἐπέδα
 Πάριος ἐκ βελέων δαιχθεῖς· ὁ δ' ἔφεπεν
 κραταῖον ἔγχος·
 35 Μεσσανίου δὲ γέροντος
 δονηθεῖσα φρὴν βόασε παῖδα Ἰόν·

19. νῦν B et schol.: νυν DE — 21. τὰ Schmid: τὰν BDE et schol., τὸ Tricl. — μεγαλοσθενεῖ codd.: μεγαλοσθενῆ coni. Bergk — 25. θεῶν B — 26. τακτᾶς Herwerden — 28. ἔγεντο Tricl.: ἐγένετο BD — 30. ἐναριβρ. D — 31. ἀναμ. Tricl.: ἀμ. BD — 32. νεστόρειον Tricl.: νεστόρειον BD — 33. δαιχθεῖς B — 36. δονηθ. BDE — βόασε BD: βόασεν Schmid —

19. a laude victoriae Thrasybuli ad pietatem eius praedicandam transit — νυν quamvis correptum sit, tamen opponitur particulae ποτέ v. 21; cf. P. III 66 — ἐπιδέξια χειρὸς reverentiae gratia ad dextram ducere Thrasybulus praeceptum dicitur metaphora satis audaci; cf. Hom. Od. v 277 τὴν (ἄρκτον) ἐπ' ἀριστερᾷ χειρὸς ἔχοντα — 21. τὰ, ad ἐφημοσύναν libere relatum, ut oia P. II 75, oia P. VIII 69 — μεγαλοσθενῆ pro μεγαλοσθενεῖ Bergkianus reposuit, ut uterque, Achilles et Chiron, suo epitheto gauderet neve Achillis pueri praepostere robur laudaretur; nescio tamen an poeta respexerit quae de Achillis pueri insolita virtute paulo ante N. III 14 ss. exposuerat — 22. Φιλύρας υἷὸν, Chironem; cf. P. III 1 — ὀρφανιζομένῳ non orbo, sed in tempus orbato et a parentibus Chironi ad educandum tradito — 23 sq. cf. Eur. fr. 219: θεοὺς τε τιμᾶν τοὺς τε θρέψαντας γονεῖς. Copiose de hac sententia ab Hesiodo personato in Χείρωνος ὑποθήκαις (v. schol. et P. IV 102) proposita et ab Orphicis divulgata nuper disseruit Dietrich, Necyia 166 f. — 27. βίον πεπρωμένον, vitam parentium, quamdiu eis a fato concessa erit.

28 ss. Thrasybuli pietas erga suum parentem illustratur exemplo Antilochi, filii Nestoris, cuius pietas cum iam ab Homero II. VIII 86 significata esset, egregie ab Aretino in Aethiopide exornata est, in quo carmine Antilochus, dum patri Nestori a Memnone vexato, equo eius Paridis sagitta vulnerato, succurrit, ipse mortem occubuisse narrabatur. Ea autem fama huius facinoris fuit, ut Xenophon Cyneq. I 14 dixerit: Ἀντίλοχος τοῦ πατρός ὑπεραποθανῶν τσαούτης ἐτυγεν εὐκλείας, ὥστε μόνος φιλοπάτωρ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἀναγορευθῆναι — 28. ἔγεντο pro ἐγένετο, cf. P. III 87 — 33. ὁ δ', Memnon, qui non arcum, ut Paris, sed ferocem hastam manu gestabat — 35. Μεσσανίου: quod Pylus, Nestoris patria, in Messenia sita esse a Pindaro (cf. P. v 70) putabatur — γέροντος φρὴν periphrastice

χαμαιπειτές - δ' ἔφ' ἔπος οὐκ ἀπέριψεν· αὐτοῦ Στρ. ε'.
 μένων [δ'] ὁ θεῖος ἀνήρ
 πρίατο μὲν θανάτοιο κομιδᾶν πατρός,
 40 ἐδόκησέν τε τῶν πάλαι γενεᾷ
 ὀπλοτέροισιν, ἔρ-γον πελώριον τελέσαις,
 ὕπατος ἀμφὶ τοκεῦσιν ἔμμεν πρὸς ἀρετάν.
 τὰ μὲν παρίκει·
 τῶν νῦν δὲ καὶ Θρασύβουλος
 45 πατροφᾶν μάλιστα πρὸς στάθμαν ἔβα,
 πάτρῳ τ' ἐπερ-χόμενος ἀγλαίαν ἄπασαν. Στρ. ε'.
 νόφ δὲ πλοῦτον ἄγει,
 ἄδικον οὐθ' ὑπέροπλον ἦβαν δρέπων,
 σοφίαν - δ' ἐν μυχοῖσι Πιερίδων·
 50 τίν τ', Ἐλέλιχθον, ὄρ-γᾶς ὅς ἱππειᾶν ἐσόδων,
 μάλα φιδόντι νόφ, Ποσειδᾶν, προσέχεται.

37. ἀπερρ B — ἀπέριψεν αὐτοῦ· ante Heynium, ἀπέριψεν· αὐτοῦ com-
 mendavit Heyne — 38. δ' ὁ B E et paraphr.: δὲ (om. ὁ) D, δ' abiecit
 Bergk bene — 40. τέ codd.: δὲ Beck cum paraphr.; fort. ἰδόκησ' ἐν δὲ —
 43. παρήκει D — 44. τῶν: τὰ D — νῦν δὲ Tricl.: δὲ νῦν B D E — 46. πά-
 τρωι (πάτρῳ B) B D, πάτρῳ F^{ac} — τ' codd.: γ' in proeodosi scripseram —
 ἀγλαίαν ἔδειξεν ἄπασαν B D E, ἄπασαν om. Byz., mihi potius ut Bergkio⁸
 ἔδειξεν interpolatorem redolere videtur; ἀγλαίαν πέπεται M. Schmidt Pind.
 Siegesges. p. cvii — 47. ἄγειν D — 48. ἦβαν codd. et schol.: ἀνάταν coni. Her-
 mann collato P. ii 28 — 49. μυχοῖσι: πτυχαῖσι coni. Leutsch Phil. 39, 395 —
 50. τίν: τὴν D — ὄργᾶς ὅς ἱππειᾶν ἐσόδων de coni. scripsi: ὄργαῖς πάσαις ὅς
 (ἄσον B) ἱππειᾶν ἐσόδων B D E; schol.: ὅς εὐρες ἱππείας ἐσόδους, unde ὁσθ'
 εὐρες ἱππείαν ἐσόδων Boeckh, ὡς εὐρες ἱππείας ἐσόδους Mommsen — Ἐλάσιχθον
 coni. Bergk e fr. 18 probabiliter — 51. προσέχεται Schmid: προσέρχεται B D E
 et schol. —

neque apte huic loco; melius Horatius C. iii 5, 13: hoc caverat mens provida
Reguli — 37. αὐτοῦ, illico; quodsi αὐτοῦ cum ἔπος, interpunctione post ἀπέριψεν
 sublata, coniunxeris, et mutatio subiecti (βόασε Νέστωρ, ἀπέριψεν Ἀντιλοχός)
 dura fiet et pronomen αὐτοῦ, quamvis insigni loco positum, sua vi carebit —
 40. ἐδόκησε, non tam iuvenum priscae aetatis plausum tulisse, quam inter
 iuvenes priscae aetatis Antilochem excellentissimum visum esse exspectamus,
 unde nescio an ἐν ὀπλοτέροισι τῶν πάλαι γενεᾷ Pindarus dixerit — 44. καὶ
 non quod praeter Thrasymbulum alii qui patris normam sequerentur fuerint,
 sed quod etiam praesenti tempore erat qui Antilocho conferri posset —
 46. πάτρῳ τ' similiter atque Πυθία τε I. v 19 ita dictum esse sentio, ut Thra-
 symbulum et patri Xenocrati et patruo Theroni obsequi dicatur, unde verba
 πατροφᾶν πρὸς στάθμαν ἔβα πάτρῳ τ' ἐπερχόμενος idem valeant atque ἔβα πρὸς
 πατροφᾶν στάθμαν βαίνων πάτρῳ τ' ἐπερχόμενος· quod si tibi argutius esse videat-
 ur, meam priorem emendationem πάτρῳ γ' comprobare debebis; nam ἔδειξεν,
 quod codices post ἀγλαίαν addunt, ab interpolatore, qui locum intricatum
 expedire voluerit, additum esse in aprico est — 48. ἄδικον οὐθ' ὑπέροπλον
 pro οὐτ' ἄδικον οὐθ' ὑπέροπλον· cf. O. xi 18 — 49. ἐν μυχοῖσι, recessus sal-
 tum amant Musae, non turbas fori — 50. ἱππειᾶν ἐσόδων, equestrium certum-
 inum; cf. P. v 116; locum conelamatum ita restitui, ut coniunctio relativa ὅς
 primo vocabulo relativi enunciati postposita sit, id quod nihil habet offensio-
 nis in Pindaro; cf. O. v 12. P. ii 5, iii 89. v 10. 41. 78. vi 5. N. vii 90 — 51. ἀδόντι
 νόφ· non coactus, sed lubens, ut est in titulis votivis —

γλυκεία δὲ φρῆν
καὶ συμπόταισιν ὀμιλεῖν
μελισσᾶν ἀμείβεται τρητὸν πόνον.

53. ὀμιλῶν coni. Pauw.

52 sq. infinitivus ὀμιλεῖν pendet a nomine γλυκεία, i. e. γλυκεία ὥστε ὀμιλεῖν, καὶ autem additum est, ut Thrasybulus non solum sapientes sermones, sed pro tempore etiam amabilem consuetudinem et convivii facetias amare dicatur — 54 μελισσᾶν confer fabulam de apibus labra poetarum et amabilium scriptorum insidentibus, quae ipsa vita Pindari (v. Prol. c 5) egregie illustratur.

ΠΙΘΙΟΝ. Ζ'.

ΜΕΓΑΚΛΕΙ ΑΘΗΝΑΙΩ.

ΤΕΘΡΙΠΠΩ.

Strophæ.

- - υ - υ υ υ υ υ - - |
υ υ υ - - υ - | υ - υ υ υ -
- - υ - - |
- - υ υ - υ
5 υ - | υ υ - υ - υ |
- - υ υ - υ - |
υ υ - υ υ
υ υ υ - - |

Epodi.

- υ υ υ - | - υ υ υ - |
υ - - - υ - |
- - υ υ - υ - |
5 υ υ - υ υ - |
- - υ - υ υ υ - |
υ υ υ - - |

Argumentum.

Carmen hoc scriptum est in honorem Pythiae victoriae curulis Megaclis Hippocratis Atheniensis. Ortus is erat de illustrissima gente Attica Alcmaeonidarum, de qua uberrime olim Boeckhius Expl. 300 ss., nuper Toepferus, Attische Genealogie 225 ff. disputaverunt. Atque Alcmaeonidae quidem non solum summa in republica Atheniensi auctoritate et potentia florebant, sed etiam sacrorum ludorum splendore gloriam suae domus magnopere augebant, siquidem et templum Apollinis, cum a Pisistratidis in exilium exacti essent, magnifice exaedificaverunt (P. vii 10. Her. v 62. Paus. x 5, 13) et Alcmaeo Ol. 47 (potius 57 sec. Boeckhium et Herodoti interpp.) nobilissimam victoriam Olympicam quadrigis consecutus est (v. schol. ad inscr. et Herod. vi 125). Is quoque, qui hoc carmine praedicatur, Megaclis ante Pythiam victoriam alias victorias Isthmicas et Pythicas reportaverat, quamquam, qua ambiguitate dicendi Pindarus v. 17

utitur, non accurate discernere licet, quas victorias ipse, quas maiores eius adepti sint. De tempore, quo haec Pythia victoria parta sit, iam Boeckhio suboluit verbis *φθόνον ἀμειβόμενον τὰ καλὰ ἔργα* fugam patriae Megacli testarum suffragio irrogatam indicari; testimonium vero huius rei luculentum, quo aegre vir clarissimus carebat, iam nobis suppeditatum est Aristotelis libro *περὶ Ἀθηναίων πολιτείας* invento, cuius ex c. 22 Megaclem Hippocratis filium ex demo Alopece anno 487/6 ostracismo in exilium eiectionem esse comperimus. Atque hac de re primum iuvenis amicus Rehmus me commonuit, postea a Wilamowitzio, Aristot. u. Athen. II 323 accuratissime disputari cognovi. Inde iam constat victoriam Pythiam, quam hoc carmen spectet, Ol. 73, 3 sive a. 486 a. Chr. Delphis reportatam esse. Sed qua Pythiade id factum sit, ne sic quidem exploratum est, quandoquidem codices scholiorum inter numeros *κε'* et *πη'* et *κς'* et *πς'* vacillant, unde lites veteres, a quo tandem anno Pythiades numeratae sint (v. Proleg. LXXXVI), ne nunc quidem compositae sunt.

Exorditur poeta a splendore urbis Athenarum et gentis Alcmaeonidarum (1—10). Deinde aedem Apollinis ab illis exaedificatam et victorias praeclaras a Megacle eiusque maioribus reportatas esse refert (11—18). Denique in epilogo unum illud conqueritur, quod ob invidiam civium integra ac plena felicitas hominibus non concessa sit, et nunc quoque bono (victoriae) malum (exilium) commixtum sit (18—22).

Optimatum imperium cum Athenis mature in populare vertisset, cives Attici laudi rerum strenue gestarum magis quam ludorum victoriis studere coeperunt, unde Pericles rebus musicis potius quam ignava et rudi palaestra plebem delectandam et educandam censuit (Plut. vit. Pericl. 11; cf. Eurip. fr. 282). Inde Atheniensibus Pindarus nec multa nec longa epinicia fecit. Quid? quod ex duobus, quae Atheniensibus composuit, epiniciis, P. VII et N. II, prius certe non Athenis, sed Delphis cantatum est. Idem autem celeberrimum dithyrambum civitati Atheniensi scripsit (fr. 75. 76. 77), quapropter a suis civibus multa mille drachmarum punitus, ab Atheniensibus duplo maiorem mercedem accepisse fertur. Denique eum pro Hippocrate, patre nostri Megacelis, threnum composuisse scholiasta ad P. VII 17 memoriae prodit, cuius tamen threni nulla iam exstant fragmenta.

De metris.

Metra huius carminis sunt logaedica, insolita brevitate versuum memorabilia. In versibus dividendis cum ex ipso carmine propter insolentiam metrorum et exiguum numerum stropharum certa indicia peti nequeant, veteris colometriae vestigiis hic magis quam alias insistendum esse putavi. Adeo vero in hoc carmine ad numerorum aequabilitatem revocando mihi ipse diffusus sum, ut punctis ictus et rhythmos signare non auderem. Vereor enim ne solito maior pars intervallorum in hoc carmine pausis et tibiatarum sonis expleta sit. Stropha anacrusi quinti versus in duas pericopas dirimitur, quae metrica structura etiam sententiarum conformatione adiuta est. Primi versus mensura pendet a varietate lectionis, de qua vide not. crit. ad vv. 1. 9. Carmen Delphis cantatum esse nunc Aristotelis testimonio etiam verisimilius factum est; inde autem nescio an etiam brevitatis carminis explicanda sit.

Κάλλιστον αἰ μεγαλοπόλιες Ἀθῆναι Στρ.
 προοίμιον Ἀλκ-
 μανιδᾶν εὐφροσθενεῖ γενεᾷ,
 κρηπιδ' αἰοιδᾶν
 ἵπκοισι βαλέσθαι.
 5 ἐπεὶ τίνα πάτραν, τίνα Φοῖκον 6
 αἰνέων ὀνυμάξομαι
 ἐπιφανέστερον
 Ἑλλάδι πνθέσθαι;
 πάσαισι γὰρ πολίεσι λόγος ὀμιλεῖ Ἀντ.
 10 Ἐρεχθεὸς ἄσ-
 τῶν, Ἀπόλλον, οἷ τεόν γε δόμον 10
 Πυθῶνι δία

VARIA LECTIO. Inscr. Μεγ. Ἀθ. ἵπκοις ὀλύμπια ἴσθμια πύθια D, quid haberit B non iam liquet — Schol.: γέγραπται ἢ ᾠδὴ Μεγαλεῖ Ἀθηναῖω νικήσαντι τὴν κε' (sic D E G V: πη' B quod ex κς corruptum puto) Πυθιάδα τεθρίπρω. ἔστι δὲ οὗτος οὐχ ὁ τὰ Ὀλύμπια νενικηκώς, ἀλλ' ἕτερος, τὴν δὲ ἐκείνου νίκην τούτῳ προσάπτει Πίνδαρος, συνηθῶς ἀτόφῃ τὴν γὰρ τεσσαρακοστήν (πεντηκοστήν coni. Boeckh Expl. 304) ἐβδόμην ἐκείνος Ὀλυμπιάδα ἀναγράφεται νενικηκώς, ὁ δὲ τὴν κς' (sic D: πη' B, κς' E G V, quod Schroeder Phil. 54, 282 probat et hoc modo supplet: ὁ δὲ τὴν κς' (scil. ὀλυμπιάδα νενικηκώς, τὸ μὲν γένος Ἀλκμεωνίδης, Μεγακλῆς δὲ τοῦνομα), κε' Πυθιάδα coni. Boeckh; Pythiadem indicari ipse quoque puto; Olympiadem in corrupto numero latere opinatus Wilamowitzius alterum δ' post ἕτερος eiciendum censuit), ἕτερος δ' ἂν εἴη Μεγακλῆς τούτῳ ὀμῶνμος. — 1. μεγαλοπόλ. coni. Boeckh, μεγαλοπόλ. codd. et metr. schol. — 2. εὐφροσθ. B D et schol.: ἐρισθ. Tricl. — 4. ἵπκοισι Byz.: ἵπκοις B D E — 5. τίν' οἶκον D, τίνα τ' οἶκον B E et schol.; τ ex digammo natum esse videtur — 6. αἰνέων coni. Kayser: ναίων codd. quod antiquitus lectum et Didymo probatum esse testantur scholia, ναίοντ' et αἰῶν' coniecturae in scholiis commemoratae, δίων coni. Bergk, ὕμῶν Wölfflin Phil. 7, 210, λαῶν vel θνατῶν Schneidewin — ὀνυμάξομαι Tricl. cum scholiis: ὀνυμάξει (ὄνομ. D) B l) — 9. πολίεσι Tricl.: πολίεσσι B D; cf. v. 1 — ὁ λόγος B D, ὁ om. V Mosch. — 10. Ἀπόλλον Ald. fort. recte — τεόν γε Mosch.: τεόν τε B D E; τεὸν μέγαρον coni. Rauchenstein —

COMMENTARIUM. v. 1. μεγαλοπόλιες eodem epitheto Syracusae ornantur P. II 1; cf. Herod. v 66: Ἀθῆναι εὐδοῦσαι καὶ πρὶν μεγάλαι, τότε ἀπαλλαγθεῖσαι τῶν τετραίων ἐγένοντο μέζονες. Inde a Cleochare in prosodio nuper Delphis in thesauro Atheniensi invento praedicatur κλυτὰ μεγαλόπολις Ἀθθίς — 2. Athenas pulcherrimum prooemium dicit, si quis Alcmaeonidarum genti carminum fundamentum iacere velit, quandoquidem gloria reipublicae Atheniensis factis illustribus illius gentis maximam partem contineatur — αἰοιδᾶν ἵπκοισι: carminum ad praedicandam victoriam equis sive quadrigis reportatam; cf. I. I 14 — 5. πάτραν, patriam urbem, qualis Atheniensium, οἶκον, gentem, qualis Alcmaeonidarum fuit — 10. Ἐρεχθεὸς ἄστων: reddit Homericum δῆμον Ἐρεχθῆος (II. II 547); similiter I. II 19 Ἐρεχθεΐδας Athenienses ab Erechtheo vetustissimo rege Atticae appellavit — τεόν γε δόμον: templum Delphicum, Ol. 58, 1 = 548 a. Chr. igne deletum, denuo Alcmaeonidas splendide exstruxisse narrat Herod. v 62. Ceterum merito Pindarum reprehendunt, quod Alcmaeonidarum infenso erga cives suos animo hoc dedit, ut summam gloriam urbis Athenarum nuper victoria Marathonica partam silentio praeteriret — Ἀπόλλον: cuius circa templum hoc carmen cantatum esse videtur —

θαητὸν ἔτευξαν.
 ἄγοντι δέ με πέντε μὲν Ἴσθμοὶ
 νίκαι, μία δ' ἐκπρεπῆς

15 Διὸς Ὀλυμπιάς,
 δύο δ' ἀπὸ Κίρρας,

ὦ Μεγάκλεες, ὑμαί τε καὶ προγόνων. Ἐπ. 15

νέα δ' εὐπραγία
 χαίρω τι τὸ δ' ἄχνημαι,

20 φθόνον ἀμειβόμενον
 τὰ καλὰ ἔργα. φαντί γε μὰν 20
 οὕτω κεν ἀνδρὶ παρμονίμαν
 θάλλοισαν εὐδαιμονίαν
 τὰ καὶ τὰ φέρεσθαι.

16. διοὶ ἀπὸ Tricl. — 18. τι codd.: τε conl. Hartung — 22. οὕτω conl. Goram — 22. παρμενέμεν conl. Hartung.

13 ss. victorias maiorum Megaclis ita laudi praesenti victoris Megaclis poeta commiscet, ut cuius quaeque victoria sit discerni nequeat. Atque gentium decora praeter praesens decus Pindarus in aliis quoque epiniciis recenset, sed hic nihil distinguit, idque idcirco, opinor, quod Megacles ipse aut nullas aut paucas victorias praeter hanc Pythicam reportaverat — 15. Διὸς Ὀλυμπιάς: v. arg. carminis p. 188 — 17. ὑμαί: aut pluralis pro singulari σαί usurpatus est, ut pronomina ἀμέτερος et ἀμός ad singulos relata exstant O. III 2. XI 8. P. III 41. IV 27. I. VI 45, aut cum Boeckhio victoriae Megaclis et Alcmaeonidarum Megaclis aequalium intellegendae sunt; cf. ὑμαῖς P. VIII 66 — 19. χαίρω τι: pronomini τι ea est vis, ut poeta se quidem gaudere, sed non plane gaudere, quod gaudio dolor admixtus sit, significet — 20. φθόνον, non deorum, sed civium, qui Megaclem testarum iudicio in exilium eiecerant; cuius invidiae causam Boeckhio ex iis, quae de prodicionis crimine Alcmaeonidarum Herodotus VII 115 narrat, repetivit. Quod autem scholia perhibent Ἀρίσταρχος συμβεβηκέναι αὐτῷ τι σύμπτωμα περὶ τὴν νίκην ταύτην, ὅθεν καὶ φησι τὸ μὲν χαίρειν, τὸ δ' ἄχνησθαι, φθόνον τινὸς παρακειμένον τοῖς καλοῖς ἔργοις, hoc ut recte loci sententiam reddit, ita praeclarum grammaticum arguit coniecturae potius indulsisse quam annalium scriptores evolvisse — 22. οὕτω si recte se habet, ita tantum stabilem felicitatem hominibus (ἀνδρὶ) esse significat, ut etiam adversa secum ferat; vis autem particulae κεν apertior fiet, si pro participio θάλλοισαν optativum posueris: φαντί γε, ὡς οὕτω ἂν ἀνδρὶ βροτῷ παρμονίμα θάλλοι εὐδαιμονία, ὥστε τὰ καὶ τὰ φέρεσθαι. De ἂν c. partic. v. Kühner § 398 Anm. 4 — 23. εὐδαιμονίαν: latius hoc nomen patere quam εὐπραγίαν et originatione et usu vocabulorum constat — 24. τὰ καὶ τὰ: cf. I. III 51 τῶν καὶ τῶν, Theogn. 398 γῆ τὰ τε καὶ τὰ φέρειν.

ΠΥΘΙΟΝ. Η΄.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΕΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗ.

ΠΑΛΛΑΙΣΤΗ.

Strophæ.

ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ |
ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ |
ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ |
ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ |
5 ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ | ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ | ῥ ῥ ῥ
ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ | ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ |
ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ | ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ |

Epodi.

ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ | ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ
ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ | ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ
ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ | ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ
5 ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ | ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ |
ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ | ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ ῥ

Argumentum.

Aristomenes Xenarcis filius Aegineta e nobili gente Midylidarum (v. 38) Pythiade 35 = 450 (446) a. Chr. lucta Delphis vicisse a scholiastis traditur. Verum de tempore primum ab Od. Muellero, Aeginet. p. 177, tum a Boeckhio Bergkio Luebberto vehementer dubitatum est, qui cum a. 456 Aeginetae ab Atheniensibus victi naves tradere, muros diruere, tributum pendere coacti essent, eo autem tempore, quo hoc carmen cantabatur, Aegina libertate frui diceretur (v. 98), numerum codicum λ ε' in λ γ' (Boeckh) vel λ β' (Luebbert) emendandum esse censuerunt, ut hoc carmen ante Aeginam subactam, sed cum iam saluti insulae grave periculum impenderet, anno 458 (Boeckh) vel 462 scriptum esse perhiberent. Atque si codicum fides vellicanda est, Luebberti potius quam Boeckhii sententiae meum calculum adiciam. Hermannii enim sententiam carmen hoc Pythiade κ η' vel anno 478 a. Chr. scriptum esse opinantis et Porphyrione atque Typhone (v. 12. 16) Xερξेम, Persarum regem, significari sentientis (Opusc. VII 155 ss.) nihil moror, quandoquidem

totus tenor carminis tristitiam senis redolet et descriptio certaminis versibus 81—87 facta simillima est versuum 67—69 carminis O. VIII anno 460 facti. Sed quaeritur num omnino quidquam mutandum sit et exordium carminis ad intestinos tumultus turbulentorum civium quam ad arma Atheniensium referre praestet; v. schol. ad v. 3 *ἰδίᾳ Αἰγινήταις ἦσαν στάσεις περὶ τὸν τῆς νίκης τοῦ Ἀριστομένους καιρὸν*. Iniiit hanc interpretandi viam K. W. Krueger Stud. hist. phil. p. 177 ss., neque video, cur non statuere liceat Aeginetas etiam post pugnam apud Cecryphaliam et expugnationem murorum (458—56), priusquam anno 431 in ditionem ab Atheniensibus redigerentur (Thuc. II 27), specie libertatis uti et res publicas ipsos administrare perrexisset, ut poetae maiora pericula a factionibus civium timenti in fine carminis anxio animo dicere licuerit *ἑλευθέρω στόλῳ πόλιν τάνδε κόμιζε*: cf. commentationem meam, Zur Chronol. Pind. in Stzb. d. b. Ak. 1889 p. 1 ss. Pulchritudo autem carminis in ipsa illa animi anxietate et tristitia inest, quam totum carmen tam egregie spirat, ut nos quoque vehementer animo commoveamur. Quamquam inter veteres fuerunt qui hoc reprehenderent (schol. ad v. 136) et hoc carmen magis threnum quam epinicium esse dicerent. Sed ut ad res ludicras redeam, Midylidarum gens Aeginetica similiter atque Bassidarum multis et insignibus victoriis ludorum agonisticorum clara inter Graecos fuit. Pindarus praeter hanc odam aliam quoque, cuius fragmentum (fr. 190) scholia ad P. VIII 53 afferunt, in laudem huius gentis victoriae Isthmiae composuit. Aristomenem vero iuvenem vicisse ex verbis *Ξενάρκειον υἱόν* (v. 19), *ὦ παῖ* (v. 33), *πατέρων παισὶ* (v. 45) colligunt, quamquam poeta non, ut in puerorum certamine facere consuevit, aliptae eius mentionem fecit.

In principio Hesychiam poeta invocat, ut coronam ab Aristomene Pythiis partam propitia accipiat (1—5); esse enim eam deam potentissimam, qua ferocium hominum irae reprimantur, ut Porphyrius Gigantumque minae olim Apollinis telis prostratae sint (6—19). Apollinis mentione iniecta ad praedicandam victoriam, quam ab eodem Apolline Aristomenes nactus erat, revocatus, primum insulae universae gloriæ virtutibus clarorum heroum et fortium virorum comparatam laudat (21—28). Deinde ne longiore carmine fastidium hominum moveat, ad munus sibi iniunctum ita transit (29—34), ut victorem Aristomenem exempla suorum maiorum, inprimis avunculorum Theogneti et Clitomachi, feliciter aemulatum esse et praesagium Amphiarai de fortibus filiis ex fortibus parentibus nascentibus sua parte optime comprobasse dicat (35—56). Ad hanc autem comparisonem filiorum Amphiarai et Xenarcis poeta adductus est, quod Alcmaeon, de exitu certaminis ab Aristomene sive a Pindaro rogatus, fausta vaticinatus erat (57—60). Ex hac igitur digressionem ad Aristomenem oratione reflexa, eius victorias Delphis Aeginae Megaræ Marathone Argis partas praedicat (61—87). Hinc ad generales sententias de fragilitate et infirmitate rerum humanarum delapsus, omnia bona a deorum numine pendere monet, hominem esse tamquam umbræ somnium; denique in fine Aeginam deam invocat, ut cum Iove et heroibus Aeaco Peleo Telamone Achille libertatem et incolumitatem civitatis tueantur (98—100).

Totius carminis quinque pericopae (strophæ antistrophæ epodus) sunt,

- βουλᾶν τε καὶ πολέμων
 ἔχουσα κλαῖδας ὑπερτάτας, 5
 5 Πυθιονίκον
 τιμᾶν Ἀριστομένει δέκεν.
 τὸ γὰρ τὸ μαλθακὸν ἔρξαι
 τε καὶ παθεῖν ὁμῶς
 ἐπίστασαι καιρῷ σὺν ἄτρεκεϊ.
- τὸ δ', ὁπότεν τις ἀμείλιχον ἄντ. α'. 10
 καρδίᾳ κότον ἐνελάσῃ,
 10 τραχεῖα δυσμενέων
 ὑπαντιάξ-αισα κράτει τιθεῖς
 ὕβριν ἐν ἄντλῳ.
 τὰν οὐδὲ Πορφυρίων λάθειν 15
 παρ' αἴσαν ἐξερεθίζων.
 κέρδος δὲ φίλτατον,
 ἐκόντος εἰ τις ἐκ δόμων φέροι·
- 15 βία δὲ καὶ μεγάλαυχον ἔσ- Ἐπ. α'.
 φαλεν ἐν χρόνῳ. 20

4. κλάδας B — ὑπερτάτους D — 5. ἀριστομένους D^a — 6. ὄπως B —
 11. τιθεῖς: τίθης malo — 12. λάθειν coni. Mathiae Obs. misc. π 11: μάθει (μάθειν
 D) codd. et schol. — 14. ἐκόντες B — 15. βία B D et schol.: βία Z quod
 Heynius anteposuit —

Tranquillitatis dicitur, ipsa filia Themitis perhibetur O. xiii 7 — 4. ut hic Hesychia
 clavigera (κληδοῦχος) esse fingitur, sic Πειθῶ P. ix 39, Ἔρως Eur. Hipp. 540, Minerva
 Aesch. Eum. 827 et Aristoph. Thesm. 1142 — 5. Πυθιονίκον τιμᾶν, coronam Py-
 thiiis partam et pompam in eius honorem institutam; cf. Aristoph. ran. 322:
 ἔγκατακροῦσάν ποδὶ τᾶν ἀκόλαστον φιλοπαίγμονα τιμᾶν — Ἀριστομένει· de da-
 tivo personae, a qua quis accipit vel, cui quis rem demit, vide ad P. xii 5 —
 7. καιρῷ σὺν ἄτρεκεϊ· suo tempore placidam mitemque esse deam in civēs
 iustos eandemque asperam in homines factiosos et hostes superbos — 9. καρδίᾳ,
 ἑαυτοῦ recte interpretatur scholiasta; confer Homericum κότον ἐνθετο θυμῷ
 Od. v 312 — 11. ὑπαντιάξαισα hic cum dativo (κράτει) coniunctum est, ut saepe
 apud scriptores, cum acc. P. v 44 — 12. τιθεῖς ὕβριν ἐν ἄντλῳ, demergis inso-
 lentiam alta aqua; de locutionibus a navigatione ad res politicas translatis
 v. Lobeck Soph. Ai. 1083 — 13 ss. generalem sententiam de hominibus turbu-
 lentis a Tranquillitatis numine repressis egregie poeta exemplis a clade Gi-
 gantum et victoria almorum deorum petitis illustrat. Pindarum imitatus est
 Horatius C. iii 4, 69: *testis mearum centimanus Gyas | sententiarum, notus et
 integræ | temptator Orion Dianæ, | virginea domitus sagitta etc.* — 13. schol.:
 τοῦτο δὲ εἶπεν, ὅτι Πορφυρίων ἐπεχειρήσεν ἀποσπάσασθαι βοῆς Ἡρακλῆος ἄκον-
 τος αὐτοῦ. Sed procul dubio poeta his verbis etiam factiones Aeginetarum
 democraticas carpit optimates opibus privantes — 14. conferre iuvat sententiam
 Biantis ap. Stob. flor. iii 79: *πέισας λάβε, μὴ βιασάμενος* — 15. βία hominum
 superbiorum, qui ut quae cupiunt consequantur, vi utuntur non verbis ad per-
 suadendum factis; qua de causa cum pronomen *νιν* v. 16 ad Hesychiam sive
 subiectum antecedentis enuntiatum referendum sit, verba βία . . . ἔσφαλεν (aor.
 gnom.) ἐν χρόνῳ quasi parenthesi media interiecta esse puto —

Τυφῶς Κίλιξ ἑκατόγ-
 κρανος οὐ νιν ἄλυξεν,
 οὐδὲ μὰν βασιλεὺς Γιγάντων·
 δμᾶθεν δὲ κεραυνῷ
 τόξοισί τ' Ἀπόλλωνος· ὅς εὐμενεῖ νόφ 25
 Ξενάρκειον ἔδεκτο Κίρ-
 ραθεν ἑστεφανωμένον
 20 νῖον ποία Παρνασίδι Δωριεῖ τε κόμω.

 ἔπεσε δ' οὐ Χαρίτων ἐκὰς Στρ. β'. 30
 ἃ δικαιοπόλις ἀρεταῖς
 κλειναῖσιν Αἰακιδᾶν
 θιγοῖσα νᾶ-σος· τελέαν δ' ἔχει
 25 δοξαν ἀπ' ἀρχᾶς.
 πολλοῖσι μὲν γὰρ αἰδέεται, 35
 νικαφόροις ἐν ἀέθλοις
 θρέψαισα καὶ θοαῖς
 ὑπερτάτους ἦρωας ἐν μάχαις.

 τὰ δὲ καὶ ἀνδράσιν ἐμπρέπει· Ἄντ. β'.
 εἰμὶ δ' ἄσχιλος ἀναθέμεν 40

16. ἑκατόγκρανος coni. Schmid: ἑκατοντοκάρανος B, ἑκατοντάκρανος D, ἑκατοντακάρανος E — 17. δαμᾶθεν B — κεραυνῷ D — 20. παρνασίδι coni. Boeckh: παρνασία codd. — 21. ἔπεσε codd.: ἔπετε exspectes, cf. v. 41 — 24. δ' ἔχει om. D — 26. νικαφόροις B D: νικαφόρους E — 28. καὶ ἀνδρ. V: καὶ ἐν ἀνδρ. B D E —

16. de Typhoeo a Iove superato et punito monte Aetna superiecto v. P. 1 15 ss. — 17. βασιλεὺς Γιγάντων, Πορφυρίων schol.; sed cum Porphyrio ante iam dictus sit, dubito an Pindarus alium ex Gigantibus, velut Eurymedontem, quem Gigantibus imperare Homerus Od. vii 58 dixit, regem poeta intellexerit; v. Welcker Griech. Götterlehre 1 793 — 18. Ἀπόλλωνος· unus enim, ut scholia adnotant, Porphyrio sive rex Gigantum telis Apollinis, ceteri Gigantes ab aliis deis domiti esse ferebantur. Ceterum mentione Apollinis regem Gigantum domantis iniecta copia poetae facta est redeundi ad victoriam praesentem Aristomenis favore Apollinis Delphis comparatam — 19. Ξενάρκειον . . . νῖον, Aristomenem Xenarcis filium — ἔδεκτο· de pompa Delphis a victore de stadio Cirrhaeo redeunte instituta Heynius, Boeckhii alii interpretati sunt; equidem pompam, in qua hoc carmen canebatur, Aeginae post reditum in patriam ab Aristomene institutam intellegere malo et aoristo ἔδεκτο tribuere vim significandi rem iam inchoatam; cf. O. vii 55 — 20. Δωριεῖ τε κόμω· quod Δωριεῖ, non Δωρίω poeta dixit, chorum ex Doriensibus viris constare indicat, ut similiter O. viii 30 Doricam originem Aeginetarum praedicat. Verum hoc loco etiam Doricam harmoniam carminis, quod iam canere choreutae coeperant, a poeta indicari admodum verisimile est.

21. ἔπεσε· locutio de sortitione ducta esse videtur — 22. ἀρεταῖς . . . θιγοῖσα· de verbis θιγεῖν et ἀπτεσθαι cum dat. iunctis cf. P. iv 296. ix 42. N. iv 35. P. viii 60. x 28. I. iii 30 — 25. πολλοῖσι . . . αἰδέεται· inprimis Homerum poeta respicit, qui Aiaceum et Teucrum non solum fortiter cum hostibus pugnantes, sed etiam certamina (ἀέθλοις v. 26) naviter subeuntes induxit — 28. ἀνδράσιν· de heroibus ad homines Aeginetas transit, sed ne longius aberret, pugnas ad Salamina et Cecryphaliam aliasque singillatim referre supersedit — 29. εἰμὶ

- 30 *πᾶσαν μακραγορίαν*
λύρα τε καὶ - φθέγματι μαλθακᾷ,
μὴ κόρος ἔλδῶν
κρίση. τὸ δ' ἐν ποσί μοι τράχον
ἴτω τεὸν χρέος, ὦ παῖ, 45
νεώτατον καλῶν,
ἐμᾶ ποτανὸν ἀμφὶ μαχανᾶ.
- 35 *παλαισμάτεσσι γὰρ ἰχνεύων* Ἐπ. β'.
ματραδελφεοῦς
Ἵλυμπία τε Θεόγ-
νητον οὐ κατελέγγεις, 50
οὐδὲ Κλειτομάχοιο νίκαν
Ἴσθμοὶ θρασύγνιον·
αὔξων δὲ πάτραν - Μιδυλιδᾶν λόγον φέρεις
τόν, ὄνπερ ποτ' Ὀικλέος 55
παῖς ἐν ἑπταπύλοις ἰδὼν
- 40 *νιόυς Θήβαις αἰνίξατο παρμένοντας αἰχμᾶ,*
ὀπότ' ἀπ' Ἄργεος ἤλυθον Στρ. γ'.
δευτέραν ὁδὸν Ἐπίγονοι· 60
ὦδ' εἶπε μαρναμένων·
Φυᾶ τὸ γεν-ναῖον ἐπιπρέπει·

32. *κρίση* conl. Schroeder — *μοι* B; *μου* D — 35. *παλαισμάταισι* B¹ — 40. *Θήβαις νιόυς* conl. Schmid — *αἰν.* Boeckh: *ἦν.* (*ἦν.* D) codd. — 43. *ὦδ'* εἶπε Tricli.: *ὠδε δ' εἶπε* B D E — 44. *ἐπιπρέπει* D —

ἀσχολος, non vacat omnes laudes, cum multae et longae sint, fidibus et cantui committere — 32. *μὴ κόρος . . . κρίση* conf. O. π 105. N. x 20 — *τὸ δ' ἐν ποσί μοι τράχον*, quod mihi ante pedes versatur, non ex remoto tempore petitum est — 33. *ἴτω . . . ποτανόν* gloria victoriae recentis alis carminis (cf. N. vii 22. P. v 114. viii 91) efferatur — 34. *ἐμᾶ ἀμφὶ μαχανᾶ*, mea arte; cf. P. i 12 *ἀμφὶ Λατοῖδα σοφία* — 36. *Ἵλυμπία* noli ad *κατελέγγεις*, sed ad *Θεόγνητον*, unum ex avunculis, referre; neque enim Aristomenes, sed solus Theognetus Olympiae vicerat, cuius de victoria Olympica et statua in eius memoriam posita v. Paus. vi 9, 1; ad eandem Schneidewinus refert epigramma Simonidis 206 — 37. *νίκαν θρασύγνιον* epitheto *θρασύγνιον* victoria lucta reportata esse significatur; cf. O. i 99 — 39. *Ὀικλέος παῖς*, *Ἀμφιάραος*, ut infra v. 56 poeta ipse declarat; apte autem Amphiararus, licet mortuus, faustum augurium edidisse fertur, ut qui terrae voragine haustus Oropi oracula promere creditus sit; vidit igitur strenue pugnantibus superiorum ducum filios non corporis oculis, sed mentis intuitu, quamquam merito Erw. Rohde, Psyche p. 497 adn. 5 necesse esse negavit, ut de oraculo Amphiarai ab Epigonis consulto cogitarem. Pindaro vero in hac re narranda praevisse videtur vetus auctor carminis epici *Ἐπιγόνων*, de quo vide Paus. i 34, 4. Eur. Suppl. 1223 ss. Bethe Thebanische Heldenlieder 116 s. — 43. *μαρναμένων* huius genetivi absoluti similia exempla habes P. iv 332. viii 85. N. x 89 — 44. *ἐπιπρέπει* respicit Plut. Arat. 1: *ὅ γε φύσει τὸ γενναῖον ἐπιπρέπει ἐν πατέρων, κατὰ Πίνδαρον*. Post *ἐπιπρέπει* interpuncti, ut prior sententia *φυᾶ τὸ γενναῖον ἐπιπρέπει* altera *ἐν πατέρων παισὶ λήμα* explicetur —

- 45 *ἐκ πατέρων*
καισὶ λῆμα. θαίομαι σαφῆς 65
δράκοντα ποικίλον αἰθᾶς
Ἄλκμᾶν' ἐπ' ἀσπίδος
νωμῶντα πρῶτον ἐν Κάδμου πύλαις.
- ὁ δὲ καμῶν προτέρα πάθᾳ* Ἄντ. γ'.
νῦν ἀρείονος ἐνέχεται
- 50 *ὄρνιχος ἀγγελία* 70
Ἄδραστος ἤ-ρωσ' τὸ δὲ Φοίκοθεν
ἀντία πράξει.
μόνος γὰρ ἐκ Δαναῶν στρατοῦ
θανόντος ὅστέα λέξαις
υἱοῦ, τύχᾳ θεῶν 75
ἀφίξεται λαῶ σὺν ἀβλαβεί
- 55 *Ἄβαντος εὐρυχόρου ἀγνι-* Ἐπ. γ'.
ᾶς. τοιαῦτα μὲν
ἐφθέγγατ' Ἀμφιάργου.
χαίρων δὲ καὶ αὐτὸς
Ἄλκμᾶνα στεφάνοισι βάλλω, 80
φαίνω δὲ καὶ ὕμνω,

45. *καισὶ* *BD*, *καισιν Byz.*, *και, σοι* interpunctione post *ἐπιπρέπει* deleta conii. Hermann opusc. vii 159 probabiliter — *θαίομαι B²*: *θαίομαι B¹ D — 48. *ποτέρα D — 52. *μόνος*: *μόνον* conii. Bornemann Phil. 1891 p. 231; *μούνος* hic et 72 *Ἐίναρες* cum *Byz.* Hermann; idem v. 92 *μέμνησαν* an scribendum sit dubitat opusc. vii 158 — 55. *εὐρυχόρου D — 56. *ἀμφιάρου D —****

46. schol.: *τοῦτό φησιν ὡς τοῦ Ἄλκμάουτος ἔχοντος ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ἐπίσημον δράκοντα . . . καθὼ ἦν ἀπὸ Μελάμποδος* serpentibus enim divinum quoddam inesse credebant; ceterum etiam alii heroes, ut Menelaus (v. Paus. x 26, 3), Aiax, Achilles in tabulis et vasculis draconem in clypeo gerebant; cf. Baumeister Denkm. d. kl. Alt. p. 2039 — 47. *νωμῶντα δράκοντα*, pro *νωμῶντα ἀσπίδα δράκοντα ἐπίσημον ἔχουσαν* cf. Aesch. Sept. 590 *τοιαῦθ' ὁ μάντις ἀσπίδ' εὐκνυλον νέμων* — 50. *ὄρνιχος ἀγγελία*, quia aves augurales nuntiae deorum esse credebantur; cf. Hom. Il. xxiv 292. Od. xv 526 — 52. schol.: *μόνος γὰρ τὸν παῖδα ἀπολέσει· ἐν γὰρ τῇ πρώτῃ στρατείᾳ οἱ μὲν ἄλλοι ἔξ στρατηγῶν ἀπόλοντο, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ, ὅτε οἱ Ἐπίγονοι, μόνος δὲ Ἄδραστος παῖς Ἀλγιάλεὺς ἀπόλετο*. Cur hunc tristem casum filii Adrasti Pindarus commemoraverit, obscurum est. Equidem has res coniunctas eum in epico carmine invenisse conicio; Dissenio non improbabile esse videbatur ducem classis Aeginetarum in pugna ad Cecryphaliam e gente Midylidarum fuisse et revertisse *λαῶ σὺν ἀβλαβεί*, filio tamen amisso — 55. *Ἄβαντος ἀγνιάς*, Argos urbem ab Abante, filio Lyncei et Hypermnestrae, denominatam; cf. Prol. cxxi — 56. *καὶ αὐτὸς* poeta nunc ipse, ut olim Amphiarus — 57. *Ἄλκμᾶνα*: de Alcmaeone fausta vaticinantem Amphiarum fecisse poeta videtur, quod ille de exitu certaminis ab Aristomene ineundi rogatus fausta vaticinatus erat. Miro enim interpretandi acumine Leop. Schmidt Pind. Leb. 403 poetam comminiscitur sub Alcmaeonis nomine suum ipsius filium inter

γείτων ὅτι μοι - καὶ κτεάνων φύλαξ ἔμῳν
 ὑπάντασεν ἰόντι γᾶς
 ὀμφαλὸν παρ' αἰοίδιμον, 85
 60 μαντευμάτων τ' ἐφάψατο συγγόνοισι τέχναις.
 τὸ δ', ἑκαταβόλε, πάνδοκον Στρ. δ'.
 ναὸν εὐκλέα διανέμων 90
 Πυθῶνος ἐν γυάλοις,
 τὸ μὲν μέγιστον τόθι χαρμάτων
 65 ὠπασας οἴκοι
 δὲ πρόσθεν ἀρπαλέαν δόσιν
 πενταεθλίου σὺν ἑορταῖς
 ὑμαῖς ἐπάγαγες. 95
 ὄναξ, ἐκόντι δ' εὐχομαι νόφ
 κατὰ τιν ἁρμονίαν βλέπειν Ἄντ. δ'.
 ἄμφ' ἕκαστον, ὅσα νέομαι.
 70 κώμῳ μὲν ἀδυμελεῖ

58. γείτων: τέγγων L. Schmidt — 59. ὑπάντασεν Schmid: ὑπαντίασεν BDE, ὑπάντασε τ' ex scholiis Boeckh — γᾶς Tricl.: γαίας BDE — 60 αἰοίδιμον μάντις, χρησμῶν τ' ἄμφ' ἄψ. Hermann — 61. ὄναξ BD: ἄναξ E — ἐκόντι σ' εὐχ. conl. Jurenka; at cf. O. viii 88 — 68. τιν' codd., τιν pronomen esse voluerunt Pauw, Hermann alii — βλέπειν codd.: ἐπειν conl. Kayser, ῥέπειν Bergk — 69. ὅσα BD —

Delphicos sacerdotes receptum significare — ζαῖνα . . . ὕμνω· de hac metaphora ex consuetudine arbores graminaque irrigandi tracta confer O. x 99. P. v 100. I. vi 21 — 58. γείτων· schol.: τῆ Ἀριστομένους οἰκία παρίδρωτο Ἀλκμαίονος ἠρώων, ἴσως δὲ καὶ τῆ αὐτοῦ μαντεία χρησάμενος ἐπὶ τὸν ἀγῶνα ἐπορεύθη καὶ ἐνίκησεν. Rectius Disсенius de sacello Alcmaeonis Thebano prope domum Pindari, in cuius tutela eius bona erant, cogitavit; obviam autem heros venit poetae Delphos ituro in somnis — 60. συγγόνοισι τέχναις, quod pater Amphiarus et frater Amphilochoch et avus Melampus vaticinandi arte florebant; dativus τέχναισι pendet ab ἐφάψατο, genetivus μαντευμάτων a τέχναισι.

61. a vaticiniis Amphiarai et Alcmaeonis ad auctorem huius artis Apollinem deum transit, ut ex victoriis Aristomenis primas eas commemoret, quas ludis Apollinaribus Delphis (v. 63) et Aeginae (v. 66) reportaverat, ad ceteras eius victorias infra demum v. 78 transiturus — 63. Πυθῶνος ἐν γυάλοις montanam regionem Delphicam spectat — 66. σὺν ἑορταῖς ὑμαῖς, Delphiniis Aegneticis, quae feriae cum Apollinis caedemque sororis eius Dianae fuisse videntur, plurali ὑμαῖς uti poeta ausus est; miscent enim res scholiastae cum dicant τὸ δὲ ὑμαῖς ἀντὶ τοῦ σοῦ, καὶ πλεονάζει τούτῳ ὁ Πίνδαρος· etenim saepe σφέτερος ad singulos Pindarus rettulit (cf. O. ix 78), rarius idem in pronomine primae, rarissime in pronomine secundae personae hoc facere sibi permisit; cf. P. vi 17 — 67. ἐκόντι . . . νόφ utrum ad εὐχομαι, an ad βλέπειν pertineat, ab eo pendet, deusne respicere (βλέπειν) dicatur, quae scholiastae sententia est, an poeta, quod ipse praefero — 68. κατὰ τιν ἁρμονίαν· schol.: εὐχομαι ἐφορᾶν σε ἕκαστον τῶν ποιημάτων, ὅσα κατὰ τιν ἁρμονίαν ἐπέχομαι καὶ γράφω; rettulit igitur scholiasta verba κατὰ τιν ἁρμονίαν non ad proximum verbum βλέπειν, sed ad remotum νέομαι· cf. O. viii 6 — τινα defendi potest simili loco O. ix 26; sed praetulimus dativum τιν de dativo pro possessivo pronomine posito confer P. iv 47 αἰμά οἱ — 69. de plurali ὅσα post singularem ἕκαστον conf. P. vi 21 — 70. quod comissationi iustitiam adesse poeta dicit, hoc non

- Δίκα παρέσ-τακε· θεῶν δ' ὕπιν* 100
ἄφθιτον αἰτέω
Ξέναρκες, ὑμετέραις τύχαις.
εἰ γὰρ τις ἐσλὰ πέπαται
μὴ σὺν μακροῦ πόνῳ,
πολλοῖς σοφὸς δοκεῖ πεδ' ἀφρόνων 105
- 75 βίον κορυσσέμεν ὀρθοβού- *ἼEp. δ'.*
λοισι μαχαναῖς·
τὰ δ' οὐκ ἐπ' ἀνδράσι κεῖται·
δαίμων δὲ παρίσχει,
ἄλλοτ' ἄλλον ὑπερθε βάλλων,
ἄλλον δ' ὑπὸ χειρῶν· 110
μέτρῳ κατάβαιν'· - ἐν Μεγάρους δ' ἔχεις γέρας,
μυχῶ τ' ἐν Μαραθῶνος, ἼΗ-
ρας τ' ἀγῶν' ἐπιχώριον
- 80 νικᾶς, τρισσοῦς δ', ᾧ ῥιστόμενες, δάμασσας ἔργῳ. 115
τέτρασι δ' ἔμπετες ὑψόθεν *Στρ. ε'.*
σωμάτεσσι κακὰ φρονέων,

νέομαι codd. et schol.: *νέμομαι* conl. Mingarelli, *χέομαι* Jurenka — 72. *ἄφθιτον* *BD*: γρ. καὶ *ἄφθορον* *G* in marg. — 73. *πόνῳ*: *χρόνῳ* *V*¹ — 75. κηρυσσ. *D* — 77. *ἄλλοτ' Byz.*: *ἄλλοτε δ' B D E* — *χειρῶν μέτρῳ (μέτρον D*)* iungunt codd. et schol.; *ὑπὸ χειρῶν μέτρῳ* conl. Hartung — 78. *κατάβαιν'*, ἐν conl. Bergk, qui tamen in novissima editione *καταβαίνειν* scripsit: *καταβαίνειν* ἐν codd. et schol. — 80. *νικᾶς, τρισσοῦς δ'* scripsi secutus Bergkium, qui tamen in editione quarta *νικᾶς τρις ἄς* scripsit: *νίκαισι (νίκαις lemma B) τρισσαῖς B D E* — ᾧ ῥιστ. *BD E*: *ῥιστ.* sine ᾧ *Z* probante Heynio — *δάμασσας Byz.*: *δαμάσσαις B, δάμασας D E* — *ἔργῳ*: *Ἄργει* susp. Bergk —

solum comissionem, sed etiam victoriam ipsam merito Aristomeni contigisse innuit — 74. nihil est causae, cur cum Tafelio contra verborum ordinem et dicendi usum *πεδ' ἀφρόνων* cum *πολλοῖς* iungas: multis ille sapiens inter insipientes vitae culmen videtur attingere suorum consiliorum dexteritate — 76. *ἐπ' ἀνδράσι κεῖται*: menti poetae observabatur Homericum *θεῶν ἐν γούνασι κεῖται* — 77. *βάλλων*: deum hominum fortuna tamquam pila ludere poeta significat — 78 ss. iam pergit poeta in enarrandis ceteris victoriis Aristomenis, de quibus vide Prol. lxxxviii ss. — *μέτρῳ* cum in principio novi versus positum sit, ab antecedente sententia, quae in se perfecta est, divelli et cum *κατάβαινε* coniunxi: variavit autem poeta vulgarem formulam *μέτρον ἄριστον* — 79. *ἼΗρας τ' ἀγῶν' ἐπιχώριον*: schol.: *ὡς καὶ ἐν Αἰγίνῃ Ἡραίων ἀγομένων κατὰ μίμησιν τοῦ ἐν Ἄργει ἀγῶνος: ἄποικοι γὰρ Ἀργείων Αἰγινήται. Δίδυμος δὲ φησι τὰ Ἐκατόμβαια αὐτὸν νῦν λέγειν ἐπιχώριον ἀγῶνα Αἰγινήτων διὰ τὴν συγγένειαν.* Cum de Heraeis Aegineticis nihil constet neque veteribus grammaticis quidquam constituisse appareat, equidem verbis illis Heraea Argiva indicari et nomen *ἐπιχώριον* iis ab eo, quod terra Argiva Iunonis sacra fuit, inditum esse crediderim. De *νικᾶς* pro *ἐνίκησας* conf. O. x 16.

81 ss. redit poeta ad nuperum certamen Delphicum, transitum autem sibi parat lusu verborum *τρισσοῦς* et *τέτρασι* — 81. *τέτρασι* et *τρισσοῦς* quomodo intellegenda sint, vide Prol. lxxx ss.; neque enim simul cum quatuor, ut scholiasta opinatur, sed deinceps cum quatuor adversariis luctatus est; ceterum conf. O. viii 68 et epigr. Olymp. n. 129 et 130 in Arch. Zeit. 1878 — 82. *κακὰ*

- τοῖς οὔτε νόστος δμῶς
 ἔκαλπνος ἐν - Πυθιάδι κρήθη, 120
- 85 οὐδὲ μολόντων
 παφ ματέρ' ἀμφὶ γέλωσ γλυκὺς
 ὤρσεν χάριν· κατὰ λαύρας
 δ' ἐχθρῶν ἀπάροιο
 πτώσσουτι, συμφορᾶ δεδαιγμένοι. 125
- ὁ δὲ καλόν τι νέον λαχῶν Ἄντ. ε'.
 ἀβρότατος ἐπι μεγάλας
 90 ἔξ ἐλπίδος πέταται 130
 ὑποπτέροις - ἀνορέαις, ἔχων
 κρέσσονα πλούτου
 μέριμναν. ἐν δ' ὀλίγω βροτῶν
 τὸ τερπνὸν αὔξεται· οὔτω
 δὲ καὶ πιτνεῖ χαμαί,
 ἀποτρόπῳ γνώμα σεσεισμένου.
- 95 ἐπάμεροι· τί δέ τις; τί δ' οὐ Ἐπ. ε'. 135
 τις; σκιᾶς ὄναρ
 ἄνθρωπος. ἀλλ' ὅταν αἴγλα
 διόσδοτος ἔλθῃ,
 λαμπρὸν φέγγος ἐπεστιν ἀνδρῶν
 καὶ μείλιχος αἰῶν.

84. ἐπ' ἀλπνός Bergk — 85. οὐδὲ codd.: οὔτε conī. Hartung, probabīlīter; confer tamen I. π 45 — 86. δ' ἐχθρῶν | χορῶν conī. Bergk — 87. δεδαιγμένοι conī. Bergk — 88. τι καὶ νέον B — 89. ἐπι BD, ἀπό E, ἐπι Hermann — 90. πέταται BDE: τέταται R — 93. τὸ om. D — καὶ ἐπιτνεῖ D — 95. οὐ τις: οὔτις al. — 96. ἄνθρωπος Plut. de cons. 6: ἄνθρωποι codd. Pindari — 97. φέγγος ἐπεστιν conī. Heyne: ἐπεστι φέγγος codd., φέγγος ἐπέσπεν conī. Hartung —

φρονέων dixit Homerum secutus Π. xvi 743 Πάτροκλος δὲ Τρωσὶ κακὰ φρονέων ἐπόρουσε — 85. ἀμφὶ adverbii vim habet, ut P. iv 81; cf. Hom. K 535 ἀμφὶ κτύπος οὔατα βάλλει — 86. κατὰ λαύρας· per angiportus et latebras redeunt, ne si per plateas eant, cachinnis inimicorum derideantur — 89. μεγάλας utrum cum ἀβρότατος an cum ἐλπίδος coniungendum sit, si sententiam spectes, dubitare possis, unde metri indicium secutus cum ἀβρότατος coniungendum esse censui cum Hermannō — 91. ὑποπτέροις· cf. Theogn. 707 φροντίδες ἀνθρώπων ἔλαχον πτερά — ἔχων κρέσσονα πλούτου μέριμναν, si quidem animum habet divitiarum cupidine excelsiorem, i. e. maiora quam divitias appetentem; cf. N. ix 32. P. ix 31 — 92. ἐν ὀλίγω scil. χρόνω — 95. σκιᾶς ὄναρ· cf. Soph. Ai. 126 ὄρω γάρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο πλὴν | εἰδῶλ', ὅσοιπερ ζῶμεν, ἢ κούφην σκιάν· Soph. fr. 12 ἀνθρώπος ἐστὶ πνεῦμα καὶ σκιά· fr. 860 ὡς οὐδὲν ἔσμεν πλὴν σκιᾶς εὐκίστες· Eur. Med. 1221 τὰ θνητὰ δ' οὐ νῦν πρῶτον ἡγοῦμαι σκιάν. Plut. cons. ad Apoll. 6 eximie laudat Pindari versum: ἐκφαντικῶς σφόδρα καὶ φιλοτέχνως ὑπερβολῇ χρησάμενος τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ἐδήλωσε. τί γὰρ σκιᾶς ἀσθενέστερον; τὸ δὲ ταύτης ὄναρ οὐδ' ἂν ἐκφράσαι τις ἕτερος δυνήθειη σαφῶς — 97. ἀνδρῶν pendet a praeverbio ἐπι verbi compositi ἐπεστι —

Αἴγινα, φίλα - μάτερ, ἐλευθέρω στόλῳ 140
πόλιν τάνδε κόμιζε Δι
καὶ κρέοντι σὺν Αἰακῷ
 100 *Πηλεῖ τε κἀγαθῷ Τελαμῶνι σὺν τ' Ἀχιλλεῖ.* 145

100. καὶ ἀγαθῷ *B D*: κἀρίστῳ *Tricl.*, Πηλεῖ τ' ἐσθλῷ καὶ σὺν Τελ. *Hermann opusc. vii 160.*

98. ἐλευθέρω στόλῳ, metaphora a navigatione petita, qua merces ad suum locum deferuntur; latet vero in his verbis anxia quaedam sollicitudo de libertate insulae sive ne incursionibus Atheniensium hostium occumbat, sive ne funditus perdatur civilibus factionibus — 99 s. praepositio σόν, quamquam uni nomini praeposita est, tamen ad omnia pertinet; cf. *P. ii 59.*

ΠΥΘΙΟΝ. Θ'.

ΤΕΛΕΣΙΚΡΑΤΕΙ ΚΥΡΗΝΑΙΩ.

ΟΠΑΙΤΟΔΡΟΜΩ.

Strophæe.

ω - υ - ω - ω - - |
: υ - - - υ - - - υ
ω - υ - ω - ω - υ |
: ω - ω - - - ω - ω - υ |
5 : υ - - - ω - ω - - - υ - - - | ω - ω - υ |
: ω - ω - - - ω - ω - - - υ | : ω - ω - υ |
: ω - ω - - - υ - - - - υ - - - |
: υ - - - υ - - - - υ - - - - υ - - - |

Epodi.

- : ω - ω - - - υ - - - |
: ω - ω - - - υ - - - - υ - - - : ω - ω - υ
: υ - - - ω - ω - - - υ - - - |
: υ - - - υ - - - - -
5 : υ - υ - ω - ω - - - υ - - - |
: υ - - - ω - ω - - - υ - - - |
: υ - - - ω - ω - - - υ - - - - υ - - - |
: ω - ω - υ |
: υ - - - ω - ω - - - |

Argumentum.

Telesicrates Carneadis filius (v. 51), e nobili gente Cyrenaica (v. 105) ortus, duas victorias Delphis reportavit, unam armato cursu Pythiade 28, alteram stadio Pythiade 30. Prioris victoriae monumentum Delphis exstabat, statua viri casside armati; hanc eandem victoriam cum solam respiciat hoc carmen Pythiade 28 = 478 (474) a. Chr. scriptum est. Poeta vero iuvenis egregii formam et virtutem tam enixe laudat, ut interiore quadam familiaritate ei coniunctus esse videatur. Atque Odo-fredus Muellerus Orchom. 340 utrumque, poetam et victorem, eiusdem gentis Aegidarum fuisse aut saltem habitos fuisse sagacissime collegit; quae coniectura licet non omni ex parte confirmata sit, magnam tamen habet probabilitatem. Carmen ut Thebis cantaretur destinatum fuisse

Boeckhii intellexit; huc enim deducimur verbis *τάνδε πόλιν* v. 91, quae, nisi codicum fidem convellere audeas, ad urbem Thebas referas necesse est. Locum quoque urbis, ubi carmen cantaretur, prope stadium Iolai et sepulcra familiae Pindari (v. Paus. ix 23, 2) situm fuisse, ex versibus 79 ss. idem vir doctissimus Expl. 326 conclusit. Fabula autem de Cyrena virgine ab Apolline in Libyam traducta et futurum *δέξεται* v. 73 indicio mihi sunt, Telesicratem tum iam reditum in patriam urbem meditatam esse; neque refragabor, si quis hoc carmen Pindari similiter atque Horatii carmen saeculare bis, primum Thebis, deinde Cyrenis cantatum esse sumserit.

Brevi prooemio poeta Pythiam victoriam Telesicratis ope Musarum sibi praedicandam proponit (1—4). A nomine Cyrenae profectus fabulam narrat de Cyrena virgine ab Apolline deo ex Pelio monte in Libyam translata et cognomine urbe in fertilissimo agro Libyae condita (5—70). Inde ad victoriam, quam Telesicrates Delphis reportaverat, redit neque tamen amplius eam sibi exaggerandam esse dixit, quod omnibus in rebus modus et opportunitas plurimi aestimanda essent (71—79). Hoc ipso nomine cum Iolaum, qui Eurystheum interimendi opportunitate egregie usus esset, laudasset, Telesicratem etiam Iolaiorum victoriam consecutum esse significat (79—90), unde ceteras quoque victorias, quas ille et in Graeciae multis civitatibus et in domesticis ludis reportaverat, recenset (91—103). Denique quasi corollarii instar lepidam fabulam domesticam subtexit de victoria, qua Alexidamus, unus ex maioribus Telesicratis, Antaei, regis Irasorum, filiam praemium cursus consecutus sit (104—125). Omne carmen dulcedine Venereorum lusu iucundissime perfusum est; etenim amorem spirant et Cyrena virgo ab Apolline rapta et mulierculae Athenienses iuvenem victorem depereuntes (v. 98 ss.) et filia regis Libyci prociis a patre pro mercede certaminum proposita. Neque tamen quidquam reconditi in his narrationibus latere putaverim, nisi quod poetam suam Musam moribus et amoribus iuvenis victoris pulcherrime adcommo-dasse sentio. Subtiliora quaedam de futuro et sperato nubio Telesicratis (Boeckh) vel de Telesicrate virgini honestae insidiato et ad iustum matrimonium ineundum admonendo (Dissen) excogitaverunt Boeckhii (Kl. Schr. vii 389 ss.), Dissenius, Mezgerus, Welckerus (Kl. Schr. ii 198 ss.), quorum commenta merito reiecit Drachmann, De recentiorum interpretatione Pindarica cap. vi.

Trium carminum (P. iv. v. ix), quae Pindarus Cyrenaeis victoribus panxit, hoc antiquissimum est; neque quae in hoc carmine de urbe Cyrena et ora Libyae dicit, tam veris coloribus tincta sunt, ut tum iam in illam regionem venisse et suis oculis agrum Cyrenaicum lustrasse videatur. Verum cum Thebana gens Aegidarum per Lacedaemonem et Theram in Libyam venisse et una cum Minyis Cyrenam urbem condidisse crederetur (v. P. v 75 ss.), poeta Thebanus mature cum civibus Cyrenaeis familiaritatem contraxisse et si qui ex iis ludorum certaminibus operam navarent atque praecorem suarum victoriarum quaerent, suam operam obtulisse videtur. Telesicrates vero ipso nomine patris Carneadis speciem quandam affinitatis cum Thebano poeta prae se ferebat, quod Aegidae Carneorum sacrorum Apollinis antistites et sacerdotes inde ex vetustissimis temporibus fuisse perhibebantur. Simile vero exemplum nominis a Car-

neis sacris ducti philosophus Carneades praebet, quem quod Carneis Cyrenaeis natus esset, nomen Carneadis accepisse narrat Plut. Sympos. viii 1, 2.

Poetae narratio de Apolline cum Cyrena in Africam tendente et ibi a dea Libyae benigne accepto artifice Amphioni obversata est, qui paulo post Pindari mortem anathema Delphis posuit, quod Paus. x 15, 6 sic describit: *Κυρηναῖοι δὲ ἀνέθεσαν ἐν Δελφοῖς Βάττον ἐπὶ ἄρματι, ὃς ἐς Λιβύην ἤγαγε σπᾶς ναυσὶν ἐκ Θήρας. ἠνλόχος μὲν τοῦ ἄρματός ἐστι Κυρήνη, ἐπὶ δὲ τῷ ἄρματι Βάττος τε καὶ Λιβύη στεφανοῦσά ἐστιν αὐτόν· ἐποίησε δὲ Ἀμφίων Ἀκίστορος Κνώσιος*, quo de opere disputavi Stzb. d. b. Ak. 1895 p. 21.

De metris.

Metra pulcherrimae huius odae sunt dactylo-epitritica, a vetere severitate huius carminum generis et minore ambitu versuum et frequentia anacrusis nonnihil declinata. Strophae versus secundus, licet in fine eius non solum ancipitis syllabae licentia bis (vv. 27. 102), sed etiam hiatus ter (vv. 5. 60. 110) admissus sit, tamen numerorum continuitate cum tertio versu ita cohaerere videtur, ut pausae breve spatium in fine versus secundi admissum acceleratis numeris pedum initialium tertii versus compensetur. Sextus versus strophae, cum ob syllabam ancipitem v. 114 *ἅπαντα χορὸν ἐν τέρμασι* in duos versus discerpi possit, integer a me servatus est, ut quinto versui similis maneret. — Carmen destinatum esse videtur, ut in convivio ab amicis et propinquis Telesicratis victoris adornato caneretur; in pompa enim quominus cantatum esse statuamus, caesura post catalecticam tripodiam septimi versus strophae ter neglecta (vv. 15. 107. 115) impedimento est. Chorus constabat ex comitibus Telesicratis, verum ita eum poeta de iis, quae una cum illis fecerat et viderat, loquentem fecit (vv. 89—92. 98), tamquam ipse unus ex choreutis esset.

Ἐθέλω χαλκασπίδα Πυθιονίκαν

Στρ. α'.

σὺν βαθυζώνοισιν ἀγγέλλων

Τελεσικράτη Χαρίτεσσι γεγωνεῖν,

ὄλβιον ἄνδρα, διαξίππου στεφάνωμα Κυράνας·

5

*5 τὰν ὁ χαιταίεις ἀνεμοσφραράγων ἐκ Παλίου κόλπων ποτὲ Λα-
τοῖδας*

VARIA LECTIO. INSCR. OM. B, *Τελεσικράτει Κυρηναῖω ὀπλιτοδρόμῳ D* — Schol.: *γράφεται Τελεσικράτει Κυρηναῖω ὀπλιτοδρόμῳ νικήσαντι τὴν κη' Πυθιάδα, τῇ δὲ λ' στάδιον, παρὸ δὲ ὁ μνημονεύει τῆς ἐν τῷ σταδίῳ νίκης· τούτου δὲ ἀνάκειται ἐν Δελφοῖς ἀνδρῆς ἔχων κράνος. — 2. ἀγγέλλων D* —

COMMENTARIUM. v. 1. *χαλκασπίδα* cursorem armatum (*ὀπλιτοδρόμον*) clypeum cassidem ocreas gessisse ex Paus. vi 10, 4 apparet; sed horum armorum clypeus potissima pars fuit (cf. I. 1 23. Paus. ii 11, 8 *νίκας ἀνέλετο . . καὶ γυμνὸς καὶ μετὰ τῆς ἀσπίδος*), licet statuarius, ne forma corporis obscuraretur, Telesicratem casside indutum fingere maluerit (v. schol. ad inscr.) — 3. *Χαρίτεσσι*. Gratiae et ipsae per se et cum Musis coniunctae carmini chorico atque comisationi praesunt; v. O. iv 10. vii 11. ix 27. P. vi 2. ix 3. N. vi 42. x 1. I. v 21. viii 16 — 4. *διαξίππου* cf. P. iv 17 — *στεφάνωμα* victorem decus, quo Cyrena quasi coronetur, esse dicit; cf. *τιμὰν πλούτου στεφάνωμα* P. i 50.

5 ss. poeta aliter atque in ceteris epiniciis a fabula narranda exorditur idemque in fabulam desinit (105—125), suavissime illud et aptissime, quoniam

- ἄρπασ', ἐνεγκέ τε χρυσέω παρθένον ἀγροτέραν δίφρω, τόθι 10
 νιν πολυμήλου
 καὶ πολυκαρποτάτας
 θῆκε δέσποιναν χθονός,
 ῥίζαν ἀπείρου τρίταν εὐήρατον θάλλοισαν οἰκείν. 15
- ὑπέδεκτο δ' ἀργυρόπεζ' Ἀφροδίτα Ἄντ. α'.
 10 Λάλιον ξείνον, θεοδμάτων
 ὀχέων ἐφαπτομένα χερὶ κούφα·
 καὶ σφιν ἐπὶ γλυκεραῖς εὐναῖς ἐρατὰν βάλεν αἰδῶ, 20
 ξυνὸν ἀρμόζοισα θεῶ τε γάμον μιχθέντα κούφα θ' Ἐψέος εὐ-
 ρυβία·
 ὅς Λαυιδᾶν ὑπερόπλων τουτάκις ἦν βασιλεύς, ἐξ Ὀκεανοῦ
 γένος ἦρας 25
- 15 δεύτερος· ὃν ποτε Πίν-
 δου κλεενναῖς ἐν πτυχαῖς
 Ναῖς εὐφρανθεῖσα Πηγνείου λέχει Κρείοισ' ἔτικτεν, 30
- Γαίας θυγάτηρ. ὁ δὲ τὰν εὐώλενον Ἐπ. α'.

6. ἄρπασεν *BD* — ἐνεγκε *BDE*: ἐνεικε *V*; cf. v. 36 et 53 — νιν *E* et fort. *B*²⁰: νῦν *B*¹⁰ *D* — 8. τρίταν *D*: τριτάταν *B* — 10. ξείνον *D* — θεοδμάτων *BD*: θεοδώτων *E*, θεοσδώτων *V* — 11. κούφα *G*: κούφα *BDE* — 12. ἐρατὰν *B*: ἀρετὰν *D* — 13. μιχθέντα *B*: μιχθέντι *D* — 16. Κρείοισ' *Byz.*: κρείοισ' *BDE* — 17. γαία *D* fortasse recte, cf. *N.* III 10 — εὐώλενον *codd.*: λευκώλενον *ex paraphrasi λευκόπηχυν expiscatus est Lehrs, probabiliter* —

Telesicratem fabulis cum aliis tum amatorii maxime gavisum esse apparet et facta eius parum amplam materiem epinicio carmini suppeditabant. Prioris fabulae argumentum Pindarus ab Hesiodi Eoeis petiit, ut ex scholiis certiores facti sumus; sed num jam Hesiodus Cyrenam ab Apolline in Libyam translata induxerit, merito dubitat Luebbert, De Pindari studiis Hesiodicis et Hemicis p. 7. Fabula vero Cyrenae Thessalicae nymphe in Libyam nescio an translata sit, quod species viraginis cum leonibus pugnantis optime in terram leonum nutricem quadrare videbatur — 6. ἀγροτέραν non agrestem, ut *P.* III 4, sed venatricem, ut *O.* II 60 — 8. ῥίζαν ἀπείρου . . . οἰκείν, ibi virginem collocavit ut habitaret; cf. *O.* I 42. Tres Pindarus, ut plerique scriptores veteres (cf. Herod. IV 42), continentis partes esse statuit, Europam Asiam Libyam, quae cum ex communi fundo maris mediterranei quasi nasci viderentur, oram Cyrenaicam radicem tertiam continentis dixit — θάλλοισαν· δέσποιναν, non ῥίζαν, ut ne iusto pluribus epithetis unum nomen ornaret — 9. ὑπέδεκτο· praeverbium ὄπο et amantibus opitulantem Venerem significat et de curru alto istos sublevantem; cf. Eur. Iph. Aul. 615 ἡμεῖς δὲ νεάνιδες νιν ἀγκύλαις ἐπι | δέξασθε καὶ πορεύσατ' ἐξ ὀχημάτων — Ἀφροδίτα· Venerem, quamvis non praecipuo cultu in Libya frueretur, tamen ob amoenitatem regionis ibi regnantem poeta fecit, qua de re cf. *P.* V 24 — 13. construe ξυνὸν ἀρμόζοισα γάμον μιχθέντα θεῶ τε κούφα θ' Ἐψέος· rem illustrat similis locus *P.* IV 223 καταίνησάν τε κοινὸν γάμον γλυκὺν ἐν ἀλλάλοισι μιξαι — 15. Hypseum Penei filium et Oceani nepotem, eius amatam Creusam filiam Telluris perhibet; v. schol.: Ναῖδος δὲ καὶ Πηγνείου τὸν Ἐψέα Φερεκύδης, Ἀκίσανδρος δὲ Φιλλύρας τῆς Ἀσωποῦ καὶ Πηγνείου ἰστορεῖ τὸν Ἐψέα —

- θρέφατο παῖδα Κυράναν· ἃ μὲν οὐδ' ἴστων παλιμβάμους ἐφί-
 λησεν ὁδοῦς,
 οὔτε δειπνῶν οἰκοριᾶν μεθ' ἑταιρᾶν τέρψιας, 35
 20 ἀλλ' ἀκόντεσσίν τε χαλκίους
 φασγάνῳ τε μαρναμένα κεραίξεν ἀγρίους
 θήρας, ἧ πολλὰν τε καὶ ἡσύχιον 40
 βουσίην εἰρήναν παρέχοισα πατροφάις, τὸν δὲ σύγκοιτον γλυκύν
 παῦρον ἐπὶ γλεφάροις
 25 ὕπνον ἀναλίσκοισα φέποντα πρὸς ἁῶ.
 κίχε νιν λέοντι ποτ' εὐρυφαρέτρας Στρ. β'. 45
 ὀβριμῶ μούναν παλαίοισαν
 ἄτερ ἐγγέων ἐκάεργος Ἀπόλλων.
 αὐτίκα δ' ἐκ μεγάρων Χείρωνα προσέννεπε φωνᾶ·
 30 Σεμνὸν ἄντρον, Φιλυρίδα, προλιπῶν θυμὸν γυναικὸς καὶ με- 50
 γάλαν δύνασιν

19. δειπνῶν *BD*¹: δειπνον *D*^s et v. l. schol., δεινων con. Bergk — οἰκου-
 ριᾶν (οἰκοριᾶν Mosch., οἰκοοριᾶν Schroeder) μεθ' ἑταιρᾶν τέρψιας codd.: τέρ-
 ψιας οὐδ' ἑταρᾶν οἰκουριᾶν ex scholiis elicit Bergk — 22. ἀσυχ. *BD* —
 24. γλεφ. *V*: βλεφ. *BD* — ὕπνον . . . παῦρον *V*, ὕπνον ἐπὶ γλεφάροις παῦρ'
 ἀναλίσκοισα con. Bergk; ἀλδησκουσα pro ἀναλίσκοισα con. M. Schmid —
 27. ὄβρ. *BD*, ὄβρ. *P*, cf. O. iv 7 — 29. ἐκ μεγάρων codd.: δὲ σμαραγῶν con.

18. παλιμβάμους ὁδοῦς Heynius de radio interpretatur per tramam eunte
 et redeunte, Boeckhius de mulieribus iugum textorium ambientibus. Boeckhii
 interpretationem illustrant scholia: παλιμβάμους· ἀντὶ τοῦ παλιμπορεύτους, αἱ
 γὰρ ὄρθαι ὑφαίνουσαι προπορεύονται καὶ ἄλλιν τὸν αὐτὸν πορεύονται τόπον καὶ
 ὑποστρέφονται — 19. scholiastae cum οὔτε τῶν δειπνῶν τὰς τέρψιας οὔτε τῶν
 ἑταιρῶν τῶν τοῦ οἴκου δεσποζουσῶν τὰς τέρψιας interpretentur, ipsam codicum
 lectionem confirmant, sed parum commode tres res, quibus virgines aequales
 (ἑταῖραι) delectentur, Cyrenam aspernatam esse statuerunt, opus textorium,
 conviviorum gaudia, domus administrationem. Apte enim Cyrena conviviorum
 una cum sodalibus domum custodientibus obeundorum gaudia respuisse dici-
 tur. Offensioni sane est forma οἰκουριᾶν non tam genere feminino (-ᾶν pro
 -ῶν) quam correpta diphthongo ου· nescio tamen an haec correptio Aeolica
 dialecto et analogia duplicium formarum μούνος et μόνος, κοῦρος et κόρος,
 νοῦσος et νόσος, οὔρος et ὄρος satis defendi possit — 20. χαλκίους· aeneis, non
 ferreis, ad aevum heroum significandum; cf. O. i 78. iv 24. N. i 58. x 61 — 25. ὕπνον
 φέποντα πρὸς ἁῶ· cf. Eur. Rhés. 555 ὕπνος· ἄδιστος γὰρ ἔβα βλεφάροις πρὸς
 ἁοῦς, quae pars somni cum dulcissima sit, maxime venatoribus fugienda est.
 Recta via vetus paraphrasta aberravit interpretans: τοῦτο δὲ φησιν ὡς τὰς νύκ-
 τας ὅλας περὶ τὰ κνηγέτεια γινομένης, πρὸς ὕρθρον δὲ κοιταζομένης· immo mane
 surgebat somni dulcedine spreta — 26. futuram dominam terrae leonum nutri-
 cis (cf. P. v 58) pugna cum leone decebat; quam autem pugnam Pindarus et
 Callimachus hy. ii 91. iii 208 Cyrenam cum leone in Pelio monte committentem
 facit, eam in Libya factam alii postea narraverunt, qua de re vide uberrime
 disputantem Studniczka, Herm. 28, 1 ss. — 28. ἄτερ ἐγγέων epexegetis esse vi-
 detur nominis μούναν; cf. N. iii 31 — 29. ἐκ μεγάρων· ex regione ante domum,
 quae notio ex locutionibus ἐκ δεξιᾶς, ἐκ τοῦ ἐμπροσθεν nata est, nisi ἐκ μεγάρων
 προσέννεπε idem valere ducis atque ἐκ μεγάρων πρὸς ἑαυτὸν ἐκάλεσε. Certo
 aliena ab hoc loco aedes Apollinis Delphica est, ex qua Apollinem Chironem
 alloquentem facit Boeckhius — 30. Φιλυρίδα, Philyrae filii; cf. P. iii 1 —

- θαύμασον, οἶον ἀταρβεῖ νεῖκος ἔχει κεφαλᾶ, μόχθου καθύ-
 περθε νεῦνις 55
 ἦτορ ἔχοισα· φόβω δ'
 οὐ κειμίμανται φρένες.
 τίς νιν ἀνθρώπων τέκεν; ποίας δ' ἀποσπασθεῖσα φύτλας
 ὀρέων κευθμῶνας ἔχει σκιοέντων; Ἄντ. β'. 60
 35 γεύεται δ' ἀλιᾶς ἀπειράντου.
 ὄσια κλυτὰν χεῖρα Φοι προσενεγκεῖν,
 ἦ φα καὶ ἐκ λεχέων κείραι μελιαδέα ποίαν;
 τὸν δὲ Κένταυρος ζαμενῆς, ἀγαυᾶ χλαρὸν γελάσσαις ὀφρύι, 65
 μῆτιν ἔαν
 εὐθύς ἀμείβετο· Κρονταὶ κλαῖδες ἐντὶ σοφᾶς Πειθούς ἱερᾶν
 φιλοτάτων, 70
 40 Φοῖβε, καὶ ἔν τε θεοῖς
 τοῦτο κἀνθρώποις ὁμῶς
 αἰδέοντ', ἀμφανδὸν ἀδείας τυχεῖν τοπρῶτον εὐνᾶς.
 καὶ γὰρ σέ, τὸν οὐ θεμιτὸν ψεύδει θιγεῖν, Ἐπ. β'. 75
 ἔτραπε μείλιχος ὀργὰ παρφάμεν τοῦτον λόγον· κούρας δ', ὀπό-
 θεν, γενεᾶν
 ἔξερωτᾶς, ὦ Σάνα, κύριον ὅς πάντων τέλος 80
 45 οἶσθα καὶ πάσας κελεύθους·

M. Schmidt Pind. Olymp. p. cix, δ' ἔκκαλέων conl. Herwerden — προσήνεπε
 B D, cf. Prol. xi — 31. νεῖκος B D¹: νίκος D², νίκην interpretatur schol. —
 κεφαλᾶ codd.: καρδία conl. Schneidewin — 32. οὐκ ἐχειμίμανθεν conl. Mommsen
 ex paraphrasi ἐχειμάσθησαν — φρένας conl. Bergk probabiliter — 33. νιν B:
 μὲν D — ἀποσπασθεῖσα interpretatur schol. — 34. σκιοέντων D — 36. ὄσια D:
 ὄσια B — κλυτὰν F V: κλειτὰν B D — 37. ἦ φα B D: ἦ φα Hermann — κείραι
 B — 38. χλαρὸν P: χλιαρὸν B D E — 41. ἀμφανδὸν conl. Schmid: ἀμφαδὸν
 B D E — 43. γενεᾶν B D: γενετᾶν E, γενεᾶ ex scholiis Hermann —

31. ἀταρβεῖ . . . κεφαλᾶ· periphrastice nomine κεφαλᾶ usus est etiam O.
 vi 60. vii 67. P. xi 35 — μόχθου καθύπερθε . . . ἦτορ ἔχοισα· cf. P. viii 92 ἔχων
 κρέσσονα πλοῦτον μέριμναν — 32. κειμίμανται pluraliter dictum est ut κέκραν-
 ται συμφοραὶ (συμφορὰ corr. Elmsley) Eur. Hipp. 1255, δέδοκται τλήμονες φρυγαί
 Eur. Bacch. 1350; cf. Curtius, Verbum ii 223 — 35. ἀλιᾶς, ἱαντοῦ, non λέοντος·
 cf. N. iii 42 — ὄσια non adiectivum esse pro ὄσιον, ut δικαία pro δικαίον, sed
 nomen abstractum evincit Homericum οὐχ ὄσην κταμένοισι ἐπ' ἀνδράσιν εὐχ-
 τάσθαι Od. xxi 412. xvi 423 — 36. κλυτὰν· in epica narratione epicis epithetis
 ornantibus uti Pindarus amat — 37. κείραι μελιαδέα ποίαν, ut infra v. 110 Ἦβρας
 καρπὸν ἀνθήσαντ' ἀποδρέψαι, et fr. 122, 8 ὄρας ἀπὸ καρπὸν δρέπεσθαι — 39. de
 Suadae clavibus v. P. viii 4, σοφᾶ autem Πειθῶ audit, quod non vi, sed per-
 suasione et orationis blanditiis suam rem peragit — 42. ψεύδει θιγεῖν· de
 dativo v. P. viii 22 — similia habes in epinicio P. iii 29, quod carmen cum
 eodem fere tempore scriptum sit, cum fabula hoc in carmine narrata multa
 communia habet — 43. παρφάμεν, dicere contra animi sententiam, simulate
 dicere; cf. O. vii 66. N. x 30 —

ὄσσα τε χθὼν ἡρινὰ φύλλ' ἀναπέμπει, χῶπόσαι
 ἐν θαλάσῃσ'α καὶ ποταμοῖς ψάμαθοι
 κύμασι ῥιπαῖς τ' ἀνέμων κλονέονται, χῶ τι μέλλει, χῶπόθεν 85
 ἔσσειται, εὖ καθοροῖς.
 50 εἰ δὲ χρῆ καὶ παρ σοφὸν ἀντιφερίζαι,

ἔρέω. ταῦτα πόσις ἴκεο βᾶσσαν Στρ. γ'.
 τάνδε, καὶ μέλλεις ὑπὲρ πόντου 90
 Διὸς ἔξοχον ποτὶ κάπον ἐνεΐκαι·
 ἐνθα νιν ἀρχέπολιν θήσεις, ἐπὶ λαὸν ἀγείραις
 55 νασιώταν ὄχθον ἐς ἀμφίπεδον· νῦν δ' εὐρυλείμων πότνια· σοι 95
Λιβύα
 δέξεται εὐκλέα νύμφαν δώμασιν ἐν χρυσέοις πρόφρων· ἴνα
Ἴοι χθονὸς αἴσαν
 αὐτίκα συντελέθειν 100
 ἔννομον δωρήσεται,
 οὔτε παγκάρπων φυτῶν νήποινον, οὔτ' ἀγνώτα θηρῶν.

τόθι παῖδα τέξεται, ὃν κλυτὸς Ἑρμᾶς 'Αντ. γ'.
 60 εὐθρόνοις Ὠραισι καὶ Γαίᾳ 105
 ἀνελὼν φίλας ὑπὸ μητέρος οἴσει.
 ταὶ δ' ἐπιγουνίδιον θαησάμεναι βρέφος ἀγαῖς,
 νέκταρ ἐν χεῖλεσσι καὶ ἀμβροσίαν στάξοισι, θήσονται τέ νιν 110
ἀθάνατον
 Ζῆνα καὶ ἀγνὸν Ἀπόλλων', ἀνδράσι χάσμα φίλοις, ἄγχιστον
ὀπάονα μῆλων,

47. ψαμμ. D — 48. κύμασι codd. vett., κύμασιν rec.; cf. P. I 45 — χῶπόθεν con. Schmid: χ' ὡτι πόθεν BDE, χ' ὡ τί ποτ' Byz. — 50. ἀντιφερίζαν D — 52. ὑπερποντίου D — 54. ἀρχάπολιν D — ἀγείρας BD — 57. ἐννόμως Hartung — 59. ὃν om. D — 62. θαησάμεναι ex paraphrasi θανατάσασαι restit. Bergk: θακάμεναι B, θαηάμεναι D, κατθηάμεναι Mosch. — ἀγαῖς con. Bergk: αὐταῖς B, αὐταῖς D — 63. fort. στάξοντι, cf. P. VI 13 — τέ B: γέ E, om. D — 64. ἀγχιστον: ἀλπισστον con. Hermann collato I. v 12 —

46. imitatur Homerum II. II 468: ὄσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὄρη· confer oraculum Delphicum apud Herod. I 47: οἶδα δ' ἐγὼ ψάμμον τ' ἀριθμὸν καὶ μέτρα θαλάσσης — 53. Διὸς, Ἄμμωνος· cf. P. IV 16. 56. V 24. I. II 27 — 55. λαὸν νασιώταν, ex insula Thera, ut carminibus P. IV et V proluxe narratum est — 57. συντελέθειν ἐννομον· schol.: ὥστε συντελεῖν ἐννόμως αὐτῇ, unde poeta istam portionem terrae fructibus non carere addit; contra notionem incolae vocabulo ἐννόμον tribuit Aesch. Suppl. 565 βροτοὶ δ' οἱ γὰς τότε ἦσαν ἐννομοί — 59. Ἑρμᾶς, ut minister deorum; neque enim insigni cultu ille Cyrenis florebat — 60. Γαίᾳ, quod mater matris Cyrenae fuit (V. 17) eademque matris Horarum (V. Hes. theog. 901); aptissima autem erat nutriendo infantem genibus insidentem tamquam κοροτόφος θεά· cf. Roscher Lex. myth. I 1575 — 61. ὑπὸ· de sous; cf. O. VI 43. N. I 35 — 63. cf. hymn. Apoll. Del. 124 οὐδ' ἄρ' Ἀπόλλωνα χρυσάορα θήσατο μήτηρ, | ἀλλὰ θεμὶς νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινήν | ἀθανάτοις χεῖλεσιν ἐπήρξατο — 64. Ζῆνα καὶ ἀγνὸν Ἀπόλλωνα· fecerunt eum immortalem, ut

- 65 Ἀργεῖα καὶ Νόμιον, 115
 τοῖς δ' Ἀρισταῖον καλεῖν.
 ὡς ἄρ' εἰπὼν ἔντυεν τερπνὰν γάμου κραίνειν τελευτάν.
- ὠκεῖα δ' ἐπειγομένων ἤδη θεῶν Επ. γ'.
 πρᾶξις ὁδοὶ τε βραχεῖαι. κείνο κείν' ἄμαρ διαίτασεν· θαλάμῳ 120
 δὲ μίγην
 ἐν πολυχρόσῳ Λιβύας· ἵνα καλλίσταν πόλιν
- 70 ἀμφέπει κλεινὰν τ' ἀέθλοισι. 125
 καὶ νῦν ἐν Πυθωνί νιν ἀγαθῆα Καρνειάδα
 νῆος εὐθαλεῖ συνέμιξε τύχῃ·
 ἐνθα νικάσαις ἀνέφανε Κυράναν, ἃ νιν εὐφρων δέξεται, 130
 καλλιγύναικι πάτρα
- 75 δόξαν ἰμερτὰν ἀγαρόντ' ἀπὸ Δελφῶν.
- ἀρεταὶ δ' αἰεὶ μεγάλαι πολύμυθοι· Στρ. δ'.
 βαιὰ δ' ἐν μακροῖσι ποικίλλειν
 ἀκοὰ σοφοῖς· ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως 135
 παντὸς ἔχει κορυφάν. ἔγνον ποτὲ καὶ Ἴολαον
- 80 οὐκ ἀτιμάσαντά νιν ἐπτάπυλοι Θῆβαι· τόν, Εὐρυσθέης ἐπεὶ
 κεφαλάν 140
 ἔπραθε φασγάνου ἀκμᾶ, κρύψαν ἔνερθ' ὑπὸ γᾶν διφρηλάτα
 Ἀμφιτρώωνος
 σάματι, πατροπάτωρ
 ἐνθα Φοι Σπαρτῶν ξένος 145
 κείτο, λευκίπποισι Καδμείων μετοικήσας ἀγνυαῖς.

65. ἀργεῖα B¹ — 67. ὠκεῖα ... πρᾶξις B: ὠκεῖται ... πρᾶξις D — 71. ἀγαθῆα interpretantur scholia: ἀγαθῆα BD — καρνειάδα BD — 73. νικάσαις BD — 78. σοφοῖο B — 79. ἔγνον Ahrens collatis P. iv 120 et P. i 42: ἔγνων codd. — 80. ἀτιμᾶσ. B¹ — Εὐρυσθέης Byz.: Εὐρυσθέος B D — 82. σάματι πατρο-

esset Iupiter quidam et Apollo Nomius, unde ab aliis Ἀργεῖος et Νόμιος, patronus venatorum et gregum, ab aliis Ἀρισταῖος appellaretur. Aristaei huius fata venuste Vergil. Georg. iv 317 ss. exornavit, tamquam matri eius thalamus in flumine Peneo fuisset — 69. Λιβύας· terrae, licet antea v. 55 Libya dea esse prohibita sit.

70 ss. a Cyrene nymphe, cuius urbem Telesicrates nuper victoria Delphica ornaverat, ad victorem ipsum eiusque laudes transit — 73. δέξεται, redeuntem Telesicratem, qui etiamtum in Graecia versabatur (v. 91), sed iam reditionem parabat — 77. βαιὰ δ' ἐν μακροῖσι ποικίλλειν· in larga materia pauca ornate dicere; cf. Soph. El. 688 ἐν πολλοῖσι παῦρά σοι λέγω — 78. ἀκοὰ σοφοῖς, acroamen sapientibus est, qui verborum prolixitatem spernunt; cf. O. ii 93 φωνάεντα συνετοῖσιν et not. ad N. iv 37 s. — 79. Schol.: ὁ γὰρ Ἴολαος τεθνηκώς ἐπειδὴ ἔμαθεν Εὐρυσθέα ἐξαιτούμενον παρ' Ἀθηναίων τοὺς Ἡρακλείδας καὶ ἀπειλοῦντα πόλεμον, εἰ μὴ δώσουσιν, εὔξατο ἀναβιῶναι, καὶ ἀναβιῶς ἀπέκτεινε τὸν Εὐρυσθέα καὶ πάλιν τέθνηκε. Alii eodem scholiasta teste non mortuum Iolaum revixisse, sed decrepitem iam factum brevem vigorem virium a Iove petiisse narrabant. Laude opportunitatis, quam Iolaus meruit, poeta utitur, ut ad Iolaia et victoriam Telesicratis ibi partam transitum sibi paret — 82. Ἀμφι-

- τέκε Φοῖ καὶ Ζηνὶ μιγεῖσα δαΐφρων Ἴαντ. δ'.
 85 ἐν μόναις ὠδίσιν Ἀλκμήνα
 διδύμων κρατησίμαχον σθένος υἱῶν. 150
 κωφὸς ἀνὴρ τις, ὃς Ἡρακλεῖ στόμα μὴ περιβάλλει,
 μηδὲ Διοκλαίων ὑδάτων ἀεὶ μέμνεται, τὰ νιν θρέψαντο καὶ
 Ἴφικλέα. 155
 τοῖσι τέλειον ἐπ' εὐχᾶ κωμάσομαί τι παθῶν ἐσλόν. Χαρίτων
 κελαδευνᾶν
 90 μὴ με λίποι καθαρόν
 φέγγος. Αἰγίνα τε γὰρ 160
 φαμί Νίσου τ' ἐν λόφῳ, τρεῖς δὴ πόλιν τάνδ' εὐκλείξει,
 σιγαλὸν ἀμαχανίαν ἔργῳ φηγῶν. ἼΕπ. δ'.
 οὐνεκεν, εἰ φίλος ἀστῶν, εἰ τις ἀντάεις, τό γ' ἐν ξυνῶ πεπο- 165
 νημένον εὖ
 μὴ λόγον βλάπτων ἀλίοιο γέροντος κρυπτέτω.

πᾶτωρ codd.: σάματι πάρ, προπᾶτωρ ex scholiis elicit Hartung — 85. μόναις] μόν' D — ἀλκμήνα D: ἀλκμάνα B, cf. Prol. x — 87. περιβάλλει B E: παραβάλλει D — 88. διοκλαίων D — ἀεὶ Hermann: αἰεὶ B D E, ἀναμémνεται coni. Pauw, ἄτων μνάται Bergk scholiastam αἰσθάνεται καὶ ἔχει μνήμην interpretantem secutus; ἀεὶ Pisandrum usurpasse testatur gramm. anon. ap. Cram. An. Par. III 321, 28 — 91. φαμί . . . εὐκλείξει . . . φηγῶν codd.: φαμί coni. Schneidewin, εὐκλείξεν Pauw, εὐκλείξας Hermann, φηγόντ' Beck, τόνδ' . . . φηγόνθ' Dissen — 92. ἀμηχ. D — 93. οὐν. B D τοῦν. Bergk — πεποναμένον codd.; cf. O. VI 11 —

τρῶνος σάματι: de communi sepulcro Amphitryonis et Iolai ad portas Proetides et de ludis ibi in gymnasio Iolai actis v. schol. O. IX 148, Paus. IX 23, 1, Prol. xci — 83. λευκίπποις Καδμείων ἀγυαῖς, pro λευκίππων Καδμείων ἀγυαῖς: qua de figura traiectionis v. Lobeck ad Soph. Ai. 7 — 89. hoc versu poeta vota pro se et Telesicrate se fecisse significat, quibus impletis carmine se iam res bene gestas illustraturum esse fatetur, id quod fecit hoc ipso versu; cf. O. VII 20. Vota autem illa non tam certamina Aeginetica et Megarensia (Νίσου ἐν λόφῳ v. 91) spectasse videntur quam Iolai Thebana, quae et ipsa Telesicratem vicisse poeta verbis τι παθῶν ἐσλόν licet non disertim declaret, tamen sapienti satis perspicue significat — ἐπ' εὐχᾶ: conf. ἐπὶ ἐλπίδεσσι P. II 49 — 90. μὴ με λίποι: Gratiarum clara lux ne se deficiat poeta precatur, quod praeter res antea iam commemoratas nova praeterea decora sibi carmine illustranda sint — Αἰγίνα τε γὰρ . . . Νίσου τ' ἐν λόφῳ: priore particula τε hoc enuntiatum cum superiore copulari duco, ut Thebis et Megarae et Aeginae vicisse et in summa tres (τρεῖς) victorias reportasse dicatur — 91. φαμί . . . φηγῶν, si recte verba tradita se habent — et dubia profecto est eorum emendatio — non possunt non ad poetam ipsum referri carmine laudatorio (ἐργῳ) laurum prae ceteris poetis merentem et sic patriae suae laudem adstruentem; πόλιν τάνδε enim Thebas non Cyrenas intellegendas esse ex futuro δέξεται v. 73 apparet. Simul autem his verbis etiam Telesicrates praedicatur, quandoquidem nisi ille antea vicisset, copia laudandi poetae defuisset. Neque enim de quovis certamine poetico, sed solis de epiniciis in honorem Telesicratis factis hoc loco agi cum nexus sententiarum et indoles totius carminis epinicii tum particula καὶ versus 97 demonstrant; veritas igitur: ego cum meo cliente iuvene glorior inertiam nos fugisse — 92. ἀμαχανίαν, inopiam taciturnam carminum; contrarium poeta dixit loco paene gemino I. III 20 ὦ Μέλισσ' εὐμαχανίαν γὰρ ἴφανας Ἴσθμίοις — 94. ἀλίοιο γέροντος, Νηρέως, qui epitheto ἀλίοιο γέροντος ornatur

95 κείνος αίνειν καὶ τὸν ἐχθρὸν
 παντὶ θυμῷ σὺν γε δίκᾳ καλὰ φέζοντ' ἔννεπεν. 170
 πλεῖστα νικάσαντά σε καὶ τελεταῖς
 ὥρῳ ἐν Παλλάδος εἶδον, ἄφωνοί θ' ὡς ἕκασται φίλτατον
 παρθενικὰ πόσιν ἦ 175
 100 υἷον εὖχοντ', ὧ Τελεσίκρατες, ἔμμεν,

ἐν Ὀλυμπίοισι τε καὶ βαθυκόλπου Στρ. ε'.
 Γᾶς ἀέθλοισι, ἐν τε καὶ πᾶσιν
 ἐπιχωρίοις. ἐμὲ δ' ὧν τις ἀοιδὰν
 διψᾷδ' ἀκείομενον πρᾶσσει χροῆος αὐτίς ἐγείραι 180

96. σὺν γε conī. Boeckh: σὺν τε codd. et schol. — 97. νικήσ. *BD* — 98. ἕκασται *B*: ἕκαστα *D* — 99. παρθενικῶν Bergk — ἦ codd.: αἱ δ' conī. Hartung — 101. ἐν τ' Ὀλ. *BDE*, τ' eiec. *BH*. — 103. δ' ὧν Hermann: δ' οὖν *BDE*, δ' οὐ lemma cod. *B* — ἀοιδὰν διψᾷδ' ex schol. Hermann: ἀοιδᾶν δίψαν codd. —

ab Homero *Il.* xviii 141; versus Nerei ipse non servatus est — 96. σὺν γε δίκᾳ: etiam adversarium laudari oportet, si quidem cum iustitia praeclara faciat — 98. τελεταῖς ὥρῳ ἐν Παλλάδος: Panathenaica sacra (cf. *O.* iii 41) intellegit scholiasta, recte, ut mihi quidem videtur, quandoquidem in domesticis ludis Libyae Telesicratem vincentem Pindarus videre non potuit, verbum autem εἶδον, si tertia persona dictum esset, omni gratia destitueretur. Difficillimum vero ad explorandum est, quosnam ludos poeta proximis verbis ἐν Ὀλυμπίοισι τε καὶ βαθυκόλπου Γᾶς ἀέθλοισι significaverit. Hermannus quidem opusc. vii 161 ludos Olympicos Delphicosque intellegere non dubitavit. At ut mittam obscurissime verbis Γᾶς βαθυκόλπου Delphicos ludos indicari, ne Olympicos quidem ludos commemorandi aptus hic locus erat; verissime enim scholiasta adnotavit: Ὀλυμπίοισι ὁ τοῖς ἐν Πίσῃ νῦν· οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἐρροψεν ἀπλῶς τὸν λόγον· quo accedit, quod Pindarus Olympicos ludos nusquam Ὀλύμπια, sed Ὀλυμπιάδα vel Ὀλυμπίας ἀγῶνα dicit. Quae autem idem scholiasta addidit ἀλλὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις, ἐκ κοινοῦ νικήσαντα εἶδον καὶ ἐν τοῖς ἀγομένοισι ἀγῶσι τῆ Γῆ, λέγει δὲ ἐν Ἀθήναις· τὸ δὲ γῆς, ὅτι καὶ αὐτῆς ἀγῶν ἄγεται ἐν Ἀθήναις, ὡς φησι Διδύμος, haec parum mihi probantur, quandoquidem cum Olympiis sacris Atheniensibus ludos coniunctos fuisse, nihil memoriae proditum est (v. *Prol.* lxxxix), et num epheborum certamen Sciris institutum (v. *Athen.* xi p. 495 f.) ad Thesmophoria sive sacra Magnae deae trahere liceat, viri docti dubitant. Sin autem Athenienses ludos Olympicos et Thesmophorios intellegere merito dubitas, nihil relinquitur quam ut inter ludos domesticos et Libycos (cf. v. 70) etiam Iovis Olympii et Telluris ludos fuisse, et verbum εἶδον, cum proprie ad Panathenaena spectet, etiam ad ceteros ludos zeugmate a poeta tractum esse statuas — 99. παρθενικὰ πόσιν, ἢ (γυναικες) υἷον εὖχοντ' ἔμμεν· menti poetae obversabatur Nausicaa apud Hom. *Od.* vi 244 optans: αἱ γὰρ ἔμολ τοῖσδε πόσις κεκλημένος εἴη.

103 ss. lepidissima fabula de Alexidamo filiam Antaei mercedem cursus nanciscente carmen pulcherrimum clauditur. Hac cum fabula conferre iuvat narratiunculas de Hippodamia (*O.* i 70 ss.) Penelopa (*Paus.* iii 12, 2) Atalanta necnon quae de Indis refert Strabo xv p. 717: τὸ τὰς παρθένους ἀθλον παρά τισι προκίεσθαι τῷ πυγμαῖον νικήσαντι — 103. διψᾷδα· scholiastam, cum διψᾷσαν φῶδῃν interpretetur, ἀοιδᾶν διψᾷδα pro ἀοιδᾶν δίψαν legisse acute Hermannus perspexit, quod eo magis mihi probatur, quod etiam alteri parti sententiae lectio ἀοιδᾶ διψᾶς quam ἀοιδᾶν δίψα aptior est — τις· Alexidamus, si codicum auctoritatem secutus τεῶν scripseris, Telesicrates, si Hermannō duce ἔων praetuleris — 104. χροῆος αὐτίς ἐγείραι· munus mihi iniunctum postulat, ut rursus suscitem carmen, cuius sitim iam exstincturus eram, et gloriam maiorum carmine illustrandam —

105 καὶ τεῶν δόξαν παλαιῶν προγόνων· οἷοι Λιβύσσης ἀμφὶ γυ-
 ναικὸς ἔβαν
 Ἴρασα πρὸς πόλιν, Ἀνταίου μετὰ καλλίκομον μναστῆρες ἀγα- 185
 κλέα κούραν·
 τὰν μάλα πολλοὶ ἀρισ-
 τῆς ἀνδρῶν αἶτεον
 σύγγονοι, πολλοὶ δὲ καὶ ξείνων. ἐπεὶ θαητὸν εἶδος 190

ἔπλετο· χρυσοστεφάνου δὲ Φοι Ἴβας Ἄντ. ε΄.
 110 καρπὸν ἀνθήσαντ' ἀποδρέψαι
 ἔθελον. πατήρ δὲ θνηγατρὶ φντεύων
 κλεινότερον γάμον, ἄκουσεν Δαναόν ποτ' ἐν Ἄργει, 195
 οἷον εὗρεν τεσσαράκοντα καὶ ὀκτὼ παρθένοισι, πρὶν μέσον
 ἄμαρ ἐλεῖν,
 ὀκνύτατον γάμον. ἔστασεν γὰρ ἅπαντα χορὸν ἐν τέρμασιν 200
 αὐτίκ' ἀγῶνος.
 115 σὺν δ' ἀέθλοισι ἐκέλευ-
 σεν διακρῖναι ποδῶν,
 ἄντινα σχήσοι τις ἠρώων, ὅσοι γαμβροὶ σφιν ἦλθον. 205

οὕτω δ' ἐδίδου Λίβυς ἀρμόξων κόρα ἼΕπ. ε΄.
 νυμφίον ἄνδρα· ποτὶ γραμμῆ μὲν αὐτὰν στάσε κοσμῆσαις τέ-
 λος ἔμμεν ἄκρον, 210
 εἶπε δ' ἐν μέσσοις ἀπάγεσθαι, ὅς ἂν πρῶτος θορῶν
 120 ἀμφὶ Φοι ψαύσειε πέπλοισι.
 ἐνθ' Ἀλεξίδαμος, ἐπεὶ φύγε λαιψηρὸν δρόμον, 215

105. καὶ τεῶν δόξαν παλαιῶν προγόνων transpos. Bergk: καὶ παλαιῶν δόξαν τεῶν προγόνων B D E, παλαιῶν Mosch., παλαιὰ δόξα Schmid, ἔων cum Moschopulo Hermann — 106. Ἴρασα Heyne: Ἴρασαν B D E; Ἴρασαν ἐς Tricl. — 112. ἄκουσε D — 113. ἐλεῖν (ἐλ. P¹) G P¹: ἐλθεῖν B D E, ἐλεῖν conl. Bergk — 115. ἀέθλοισι E: ἀέθλοισιν B D — 116. σχήσοι B: σχήσει D, σχοίση E — 117. οὕτω B: οὕτως D — 119. μέσοις B — ἀπαγεσθαι conl. Naber —

106. Ἴρασα urbem Libyae commemorat Herod. iv 158 — Ἀνταίου· regis cognominis regi Libyae ab Hercule superato; nam longe post Herculis aetatem Graeci Cyrenas condiderunt, et diligens in servandis temporibus Pindarus est — 108. ἀριστῆες ἀνδρῶν· principes virorum, quae dignitas communis erat et propinquorum procorum et peregre venientium — 109 Ἴβας καρπὸν, pubertatem; cf. O. vi 58 χρυσοστεφάνοιο λάβειν καρπὸν Ἴβας· fr. 122, 8 ἐν εὐναῖς μαλθακᾶς ὄρας ἀπὸ καρπὸν δρέψασθαι — 113. τεσσαράκοντα καὶ ὀκτώ, non quinquaginta filias Danaus praemia celeritatis pedum proponit, quod Hypermnestra iam Lynceo nupserat et Amymone Neptuni amata erat — πρὶν μέσον ἡμαρ ἐλεῖν sine obiecto (αὐτὸν vel αὐτάς), ut in formula ὁ λόγος αἰρεῖ — 114. χορὸν· gregem virginum filiarum, ut N. v 23 Μουσᾶν ὁ κέλαιστος χορός — 116. σφιν· ei, ut saepe σφέτερος de singulis a Pindaro dicitur; cf. O. ix 78 — 119. ἐν μέσσοις ad εἶπε, non ad ἀπάγεσθαι pertinet — 120. οἱ πέπλοισι coniungit scholiasta,

παρθένον κεδνὰν χειρὶ χειρὸς ἑλών

ἄγεν ἰππευτᾶν Νομάδων δι' ὄμιλον. πολλὰ μὲν κείνοι δίκον
φύλλ' ἐπι καὶ στεφάνους,

125 πολλὰ δὲ πρόσθεν πτερὰ δέξατο Νίκας.

220

122. χειρὶ χειρὸς *D* — 123. μὲν conl. Boeckh: μιν *BDE* — 125. νίκας *BD*:
νικᾶν *V*.

interpretans ὅστις ἂν πρῶτος τῶν πέπλων αὐτῆς ἐφάψηται; cf. αἰμά οἱ *P.* iv 18, ἔμοι πατέρες *P.* v 70, κρέοντι θύγατερ *N.* iii 10. — ὅς ἂν de ὅς ἂν cum optativo in oratione obliqua conf. Hes. theog. 392, Kühner gram. gr. § 594, 4 — 122. χειρὶ χειρὸς cf. *P.* iv 37 χειρὶ οἱ χεῖρα — 124. φύλλ' ἐπι καὶ στεφάνους Boeckhiius confert Clem. Alex. Paedag. ii 8: ἐν δὲ τοῖς ἀγῶσι πρῶτον ἢ τῶν ἄθλων δόσις ἦν, δεύτερον δὲ ὁ ἐπαγερός, τρίτον ἦν φυλλοβολία, τελευταῖον ὁ στέφανος ἐπίδοσις λαβούσης εἰς τρυφήν τῆς Ἑλλάδος μετὰ τὰ Μηδικά — 125. pulcherrimum carmen paene indignor quod tenuissima sententia poeta claudit, cum Alexidamum iam antea multa praemia certaminum consecutum esse dicat — πτερὰ sunt taeniae coronarum, de quibus v. *O.* xiv 22.

ΠΤΘΙΟΝ. 1'.

ΙΠΠΟΚΛΕΑ, ΘΕΣΣΑΛΩ.

ΠΑΙΔΙ ΔΙΑΤΛΟΔΡΟΜΩ.

Strophæ.

⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄
⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄
⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄
⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄
5 ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄
⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄

Epodi.

⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄
⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄
⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄
5 ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄
⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄

Argumentum.

Hippocleas Phriciae filius (v. 16) Pelinnaeus Pythiade 22 = 502 (498) a. Chr. puer diaulo Delphis vicit. Eundem non solum postea bis Olympia, sed etiam eadem Pythiade stadio vicisse scholia tradunt, quibus in tali re obloqui difficile est, quamvis admodum mirum sit Pindarum duplicis victoriae, qua gloriam victoris non mediocriter auctam esse patet, mentionem non fecisse. Neque multum equidem tribuo Boeckhii excusationi, qui scholiasta duce plures poetas ad celebrandum Hippoclem invitatos et Pindaro solius diaulo victoriae illustrandae munus iniunctum esse statuit. Immo maiore laude duplicis cursus *διαυλοδρομον* (v. 9) minorem laudem victoriae simplicis stadii elevatam et quasi obscuratam esse crediderim. Quid? quod Pindarus ipse vv. 26 et 58 plurali *στεφάνων* non unam, sed plures victorias Pythicas Hippocli obtigisse significavit. — Carmen faciendum pactus erat Thorax, qui poetae hospes erat (v. 64) et Hippoclem puerum in diliciis habebat. Is fuit unus ex tribus fratribus nobilissimae gentis Aleuadarum, qui tum temporis Larissae urbi imperitabant (v. Herod. ix 58). Larissae quoque ad Peneum flumen (v. 56) carmen

cantatum esse Boeckhius statuit, qua tamen de re me non adsentientem vir doctissimus habet.

Exorditur poeta a clara gente Heraclidarum, Thessalis aequae atque Lacedaemoniis imperitantium (1-3). Sed statim ab hac re, ut aliena a consilio sibi proposito, se revocat ad praedicandos Aleuadas et Hippoclem, qui diaulo victor Delphis renuntiatus patris, qui bis Olympia et semel Pythia vicerit, vestigia legat et ope deorum etiam plura decora consecuturus sit; omni quidem ex parte beatam vitam mortalibus non concessam esse neque viam ad Hyperboreorum beatam gentem patere (4-30). Hinc profectus fabulam subtexit, tenui filo illam cum Pythica victoria cohaerentem, de Perseo, Danaae filio, usque ad Hyperboreos penetrante et sortem felicissimam visente istius gentis, quae sub tutela Apollinis morbis et senectutis malis careat et choreis comissionibusque vacans laetissimam vitam degat (31-50). Iterum a grata hac specie perfectae felicitatis se revocans ad Hippoclis praesentem fortunam sua Musa illustrandam redit (51-63). Sub finem a Thorace, uno ex Aleuadis, ad carmen faciendum invitatum se esse profitetur et gentis Aleuadarum regimen, quo Thessalorum res optime administrantur, candidè laudat.

Pindarus admodum iuvenis hoc carmen panxit, sed iam in hoc carmine, omnium antiquissimo, egregie artem epiniciarum carminum expressit. Habes fabulam laudationi intextam, orationem splendidis comparationibus (27. 51. 54. 67) audacibusque metaphoris exornatam, chorum partes poetae non suas tuentem, denique sententias deorum reverentiam (20. 27. 44. 47) et optimatum favorem (71 sq.) spirantes. Altera ex parte non desunt huic carmini iuvenilis ardoris et audaciae indicia, unde quod filium orationis modo inchoatum (v. 4) abruperit, fabulam Hyperboreorum ex remotissimo loco accessiverit (v. 31 ss.), regiones septentrionales et occidentales commutaverit (v. 46), denique frigidas et dithyrambicas elocutiones descriptionesque non fugerit (v. 36. 64), iam veterum criticorum in reprehensiones incurrit. — Ad postremum adnoto quatuor antiquissima epinicia Pindari omnia Pythia esse (P. x. xii. vi. vii), quod ex intima familiaritate, qua poeta cum sacerdotibus Delphicis coniunctus erat, explicandum esse videtur.

De metris.

Carminis huius, quod Pindarus iuvenis panxit, numeri sunt Aeolici, exultantes illi et ritu paeonum libere vagantes, ut saepe et sententiarum et numerorum rectus ordo interruptus sit. Divisio versuum in cola haud mediocres difficultates praebet, praesertim cum iuxta versus, qui procul dubio in dipodias dividendi sunt (str. 1. 2, ep. 1. 2), alii occurrant, quorum tetrapodiis tripodias commixtas esse vulgo statuunt (str. 3. 4. 6, ep. 6). Verum audacia si tibi non deerit, omnes versus me duce ad dipodicam scansionem ita revocabis, ut tripodiis nisi in fine versuum locus non relinquatur. Hoc quidem certum esse duco, syllabam initialem epodi versuum tertii quarti quinti non anacrusis vim habere, sed partem primae dipodiae efficere; minus hoc mihi constat, utrum strophae versus quartus et quintus a monosyllaba an ab iambica anacrusi incipiant. — Poetam victori carmen, quod chorus virorum Ephyraeorum in comissione caneret (v. 6. 55), misisse duco, quamquam, si quis poe-

- στρατῶ τ' ἀμφικτιόνων ὁ Παρ-
νάσιος ἀν-τόν μυχὸς
διαυλοδρομᾶν ὑπατον παίδων ἀνέειπεν.
10 Ἄπολλον, γλυκὺ δ' ἀνθρώπων τέλος ἀφ- 15
χά τε δαίμονος ὄφ-νύντος αὔξεται·
ὁ μὲν που τεοῖς γε μῆδεσι τοῦτ' ἐπραξεν·
τὸ δὲ συγγενὲς ἐμβέβακεν ἴχνησιν πατρός, 20
- Ὀλυμπιονί-κα δις ἐν πολεμαδόκοις Ἐπ. α'.
Ἄρεος ὄπλοις·
15 θῆκεν δὲ καὶ βαθυλεί-
μων ὑπὸ Κίρ-ρας ἀγῶν
πέτραν κρατησίποδα - Φοικίαν. 25
ἔσποιτο μοῖρα καὶ ὑστέραισιν
ἐν ἀμέραις ἀγάνορα πλοῦτον ἀν-θεῖν σφίσιν.
- τῶν δ' ἐν Ἑλλάδι τερπνῶν Στρ. β'.
20 λαχόντες οὐκ ὀλίγαν δύσιν, 30
μὴ φθονεραῖς ἐκ - θεῶν
μετατροπιάις ἐπικύρσαιεν. θεὸς αἰεὶ

8. ἀμφικτυ. codd.; στρατῶ περικτιόνων θ' conl. Hermann — παρνάσιος D: παρνάσιος B — 9. -δρομῶν B^{nc}, -δρομῶν B^{no} — 11. τεοῖς γε Mosch.: τεοῖσι τε B D — 15. θῆκεν δὲ καὶ Boeckh: ἔθηκε καὶ codd. — βαθυλείμων D: βαθυλείμων B et schol. — ὑπὸ Κίρρας ἀγῶν Tricl.: ἀγῶν ὑπὸ Κίρρας B D — πέτραν codd.: πέτρας conl. Hartung; fort. βαθυλείμων ὑπὸ Κίρρας πετρᾶν ἀγῶν — 17. ἔσποιτο Mosch.: ἔποιτο B D — 21. αἰεὶ conl. Schneidewin: εἶη codd. et schol., οἶος conl. Hermann —

8. στρατῶ ἀμφικτιόνων, conventui populorum circumcolentium (Amphictyonum), quibus ludi Pythici curae erant; cf. Prol. lxxxvii — 9. παίδων, quod separata erant currendi certamina puerorum et virorum; cf. Prol. lxxv — 10. Ἄπολλον· ut nunc faustum principium deus Pythius Hippocli dedit, sic ab eius numine etiam felix finis exspectandus est — 11. τεοῖς γε μῆδεσι· cf. O. i 110 — 12. τὸ δὲ συγγενὲς· acc. absol. adverbii vicem obtinet: quod attinet ad eam, quae ei ingenua est, naturam. Namque hominum fortuna maxime ex dis pendet, secundo tamen gradu ex virtute a maioribus accepta; cf. P. v 17 — 13. Ὀλυμπιονίκα· schol.: δις ἐνίκησεν ὁ Φοικίας ἐν Ὀλυμπία ὁ πατήρ τοῦ Ἰπποκλείου· ἦν δὲ ὀπλίτης — 15. βαθυλείμων, non βαθυλείμων· scribendum fuit, quoniam ut planities Cirrhaea, in qua certamina fiebant, pratosa recte dicitur, ita rupes supra illum campum (cf. P. v 37) pratosa dici non potuit; construe βαθυλείμων ἀγῶν ὑπὸ Κίρρας πέτραν θῆκε Φοικίαν κρατησίποδα — Φοικίαν, patrem Hippocleae, quem armato cursu vicisse verbis κρατησίποδα (cf. N. ix 4) et Ἄρεος ὄπλοις indicatum est. Hermannus opusc. vii 165, cum v. 57 τὸν Ἰπποκλέα scripsisset, Φοικίαν aut alius cuiuspiam cognati aut equi nomen fuisse perperam putavit — 16. πέτραν· cf. Hom. hymn. Ap. Pyth. 108 de hoc ipso loco αὐτὰρ ὑπερθεῖν | πέτρῃ ἐπικρέματα, κοίλῃ δ' ὑποδέδρομε βῆσσα — 17. ἔσποιτο μοῖρα· cf. Her. i 32 ἡ τύχη ἐπίσποιτο — 18. ἀνθεῖν = ὥστε ἀνθεῖν· cf. i 42. P. iii 45. iv 116. ix 8. 69 — 19. τῶν δ' ἐν Ἑλλάδι τερπνῶν· respicit nomen Ἑλληνικῶν ἀγῶνων, qui omnibus Graecis patebant; cf. Prol. lxxxv — 20. φθονεραῖς· deos hominum nimiae felicitati invidere communis Pindari et Hesiodi opinio fuit; cf. I. vii 39 ὁ δ' ἀθανάτων μὴ θρασσετω φθόνος, Herod. i 32 τὸ θεῖον πῦν φθονερόν —

- ἀπήμων κέαρ· εὐδαίμων δὲ καὶ ὑμ-
 νητὸς οὗτος ἀνήρ - γίνεταί σοφοῖς, 35
 ὅς ἄν χερσὶν ἢ ποδῶν ἀρετᾶ κρατήσῃς
 τὰ μέγιστ' ἀέθλων ἔλη τόλμα τε καὶ σθένει,
- 25 καὶ ζῶων ἔτι νεαρόν ʼΑντ. β'.
 κατ' αἴσαν νῖον ἴδη τυχόν- 40
 τα στεφάνων - Πυθίων.
 ὁ χάλκεος οὐρανὸς οὐ πως ἀμβατὸς αὐτῶ·
 ὄσαις δὲ βροτὸν ἔθνος ἀγλαΐαις
 ἀπτόμεσθα, περαί-νει πρὸς ἔσχατον 45
 πλόον. ναυσὶ δ' οὔτε πεζὸς ἰὼν ἄν εὐροῖς
 30 ἐς Ἵπερβορέων ἀγῶνα θανματὰν ὁδόν.
- παρ' οἷς ποτε Περ-σεὺς ἐδαίσατο λαγέτας, ʼΕπ. β'. 50
 δώματ' ἐσελθῶν,
 κλειτὰς ὄνων ἑκατόμ-
 βας ἐπιτόσ-σαις θεῶ
 ῥέζοντας· ὦν θαλίαις - ἔμπεδον.

24. ἔλη: ὄλη B' — 26. ἴδη ed. Rom. cum scholiis: ἴδοι B D — 27. οὐ πως conii. Hermann: οὐ ποτ' B D E, οὐ ποτάμβατος Bergk — αὐτῶ Tricl. et alterum scholium: αὐτοῖς B D et prius scholium — 28. βροτὸν conii. Schmid: βρότεον B D — ἀπτόμεσθα Tricl.: ἀπτόμεθα B D — 29. ἔσχατον· πλέων ναυσὶ conii. Jurenka — ἄν om. B D E, add. Mosch., κεν Hermann, τάχ' ex scholiis Bergk — 30. ἐς om. D — θανματὰν conii. Schmid: θανμαστὰν codd. — 32. δώματ' ἔλθ. D —

22. σοφοῖς, poetis doctis; cf. O. 1 9 — 23. χερσὶν ἢ ποδῶν ἀρετᾶ· cf. Hom. Od. viii 137 οὐ μὲν γὰρ μείζον κλέος ἀνέρος ὄφρα κεν ἦσιν, ἢ ὃ τι ποσσὶν τε ῥέξη καὶ χερσὶν ἔησιν — 26. στεφάνων· σταδίου καὶ διαύλου — 27. οὐρανός· cf. Horat. C. 1 3, 38 caelum ipsum petimus stultitia, Cic. Tusc. 1 46, 111 Laconis illa vox, qui, cum Rhodius Diagoras Olympionices nobilis uno die duo suos filios victores Olympiae vidisset, accessit ad senem et gratulatus, morere Diagora, inquit, non enim in caelum ascensus es — 28. περαίνει· intrans. 'penetrat' — 29. ναυσὶ δ' οὔτε πεζὸς pro οὔτε ναυσὶ δ' οὔτε πεζός, ut v. 41, O. xi 19, P. vi 48. De variata structura ναυσὶ et πεζός ἰὼν cf. N. v 46 et Wilamowitz ad Eur. Herc. 225.

30 ss. digressio (παρέμβασις) ad Hyperboreos iam veteres grammaticos offendit; recentiores interpretes ut poetam excusarent, partim (v. Boeckh. expl. 331) Perseum inter maiores Herculis fuisse monuerunt eumque ab Aleuadis ut heroem gentilicium inprimis cultum esse suspicati sunt, partim (v. Tych. Mommsen, Pindaros p. 34) ad cognationem quandam Persei et Persarum (cf. Her. vii 150. Apollod. ii 49) et Aleuadarum studia Persica confugerunt. Sed ipsa descriptio beatæ vitæ Hyperboreorum a praesenti festiuitate epiniciorum et pii hymni cultorum Apollinis (37 ss.) a victoria in ludis Apollinaribus comparata non alieni erant — 30. ἀγῶνα, conventum festum; Pindari hunc locum ante oculos habuit Simias Rhodius in carmine de Apolline apud Tzetz. Chil. vii 693: τηλυγέτων δ' ἀφίκανον Ἵπερβορέων ἀνὰ δῆμον, τοῖς δὲ καὶ ποτ' ἀναξ ἦρος παρεδαίσατο Περσεός — 33. ὄνων ἑκατόμβας· asinos ab Hyperboreis Apollini mactatos esse etiam Callimachus fr. 187. 188 (v. scholia et Clem. Alex. protr. 8; cf. Iuv. vi 470) refert, quin etiam Delphica asinorum sacrificia testatur lapis CIG. 1688 —

- 35 εὐφαιμίαις τε μάλιστ' Ἀπόλλων
 χαίρει, γελᾷ δ' ὄρων ὕβριν ὀρθίαν - κνωδάλων. 55
 Μοῖσα δ' οὐκ ἀποδαμεί Στρ. γ'.
 τρόποις ἐπὶ σφετέροισι· παν-
 τᾶ δὲ χοροὶ - παρθένων
 λυρᾶν τε βοᾷ καναχαί τ' αὐλῶν δονέονται. 60
 40 δάφνα τε χρυσέα κόμας ἀναδή-
 σαντες εἰλαπινά-ξοισιν εὐφρόνως.
 νόσοι δ' οὔτε γῆρας οὐλόμενον κέκραται
 ἰερᾷ γενεᾷ· πόνων δὲ καὶ μαχᾶν ἄτερ 65
 οἰκίοισι φυγόντες Ἄντ. γ'.
 ὑπέροδικον Νέμεσιν. θρασεί-
 α δὲ πνέων - καρδία
 45 μόλεν Δανάας ποτὲ παῖς, ἀγείτο δ' Ἀθήνα, 70
 ἔς ἀνδρῶν μακάρων ὄμιλον· ἔπεφ-
 νέν τε Γοργόνα, καὶ - ποικίλον κάρα
 δρακόντων φόβαισιν ἤλυθε νασιάταις
 λίθινον θάνατον φέρων. ἔμοι δὲ θανμάσαι 75
 θεῶν τελεσάν-των οὐδὲν ποτε φαίνεται Ἐπ. γ'.

35. εὐφαιμίας D — 36. γελᾷ B; γελᾷ D — ὀρθίαν BD; γελᾷσ' ὕβριν Ὄρθία coni. Crusius in Roscheri lex. myth. i 2816 adn. — 38. δρόποις coni. Bergk — δὲ χοροὶ τὲ D — 43. fort. οἰκίοντι, cf. P. vi 13 — 48. θανμάται coni. Hermann —

36. ὕβριν ὀρθίαν, libidinem salacium asinorum; cf. Aristoph. Lys. 995 ὄρα Λακεδαιμῶν πᾶσα καὶ τοὶ σύμμαχοι· quo aspectu Apollinis dei risum moveri quod poeta lasciva Musa referret, merito a Didymo in scholiis vituperatus est; neque tamen Leop. Schmidtio ruditum asinorum, quem et ipsum verbo ὑβρίζειν Hero dotus iv 125 indicet, intelligenti adstipulor, quoniam rudentes bestiae, ut recte Boeckhius monuit, risum non movent. Motus hyperchematicos Hyperboreorum (κνωδάλων) significari mire statuit Zielinski Rh. M. 38, 825 — 38. παρθένων... δάφνα· parthenica carmina et daphnephorica lepide a poeta adsignificantur — 40. χρυσέα, non de colore dictum, sed de dignitate et pulchritudine, v. O. viii 1 — εὐφρόνως· cf. N. v 38 εὐφρονες ἴλαι σὲν καλάμοιο βοᾷ θεὸν δέκονται, Hom. Od. xx 8 ἀλλήλοισι γέλωτα καὶ εὐφροσύνην παρέχουσαι — 41. νόσοι δ' οὔτε γῆρας· cf. v. 29 — 42. ὑπέροδικον, severe et vel supra modum indicantem atque punientem; cf. Aesch. Agam. 1396 et Soph. Ai. 1119, quibus locis ὑπέροδικα modum δικαίων excedere dicuntur — 45. Persens ope Minervae deae usus esse dicitur etiam P. xii 19, quo loco eadem fabula plenius narratur. Pindarum poetam iam veteres grammatici merito exagitaverunt, quod itinere Persei in terram Hyperboreorum et expeditione eius adversus Gorgones confusus contra historiam et rerum veritatem aut Gorgones in septentrionali aut Hyperboreos in occidentali parte Europae habitare putasset. Similiter autem etiam fabula de bobus Solis et pastore Geryone ex oriente in septentrionales regiones ab Herodoto iv 8, Aristeia opinor duce, translata est, qua de re confer Stzb. d. b. Ac. 1895 p. 29 — 47. κάρα acc. obiecti, θάνατον acc. praedicati — 48. θανμάσαι non cum τελεσάντων, sed cum φαίνεται ἄπιστον iungendum esse patet; expressit autem Pindarus Homericum θεοὶ δὲ τε πάντα θένανται (Od. x 306).

50 ἔμμεν ἄπιστον.

κώπαν σχάσον, ταχὺ δ' ἄγ-

κυραν ἔρει-σον χθονὶ

80

πρώραθε, χοιράδος ἄλ-καρ πέτρας.

ἐγκωμίων γὰρ ἄωτος ὕμνων

ἐπ' ἄλλοτ' ἄλλον ὥτε μέλισσα θύ-νει λόγον.

55 ἔλπομαι δ' Ἐφουραίων

Στρ. δ'. 85

ὄπ' ἀμφὶ Πηγεῖον γλυκεῖ-

αν προχεόν-των ἐμᾶν

τὸν Ἴπποκλέαν ἔτι καὶ μᾶλλον σὺν ἀοιδαῖς

ἔκατι στεφάνων θαητὸν ἐν ᾗ-

λιξι θησέμεν ἐν - καὶ παλαιτέροις,

90

νέαισιν τε παρθένοισι μέλημα. καὶ γὰρ

60 ἐτέροις ἐτέρων ἔρωσ ὑπέκνιξε φρένας·

51. citat schol. Arist. Nub. 107 et 740 — 52. *πρώραθε* codd. — *ἀλκὰν D* — 54. *ὥτε G I: ὥστε BDE* — 57. *Ἴπποκλέαν F: ἱπποκλέα BDE, τὸν Ἴπποκλέα Hermann, Ἴπποκλέα ποτε Kayser* — 58. *ἐν καὶ Tricl.: ἐν τε καὶ B' ἐν τε B'D, ἐν τ' αὐ' Heyne* — *παλαιοι. D* — 60. *ἐτέροις lemma in V: ἐτέροισιν BDE — ὑπέκνιξε ex scholiis Hermann: (-ξῆ B) ἐκνιξε BD, ἐκνιξέ γε Mosch., ἐκνιξε τὰς Tricl.* —

51. a digressionem ad rem praesentem redit, eadem navigationis imagine usus, qua supra (28 s.) in transitu ad digressionem faciendo usus erat; cf. ad O. i 93 — *κώπαν σχάσον*, remum inhiere — *πρώραθε* in prora ancoras suspensas fuisse docemur P. iv 191; ancoram autem eici et terrae infigi iubet, ne navis scopulis illidat (*ἀλκαρ πέτρας*) — 53. ancoram eiciendam esse dicit, quod encomia carmina apud ritu vagari soleant, unde periculum esse, ne a proposito cursu longius aberrant — *ἄωτος ὕμνων* flos hymnorum i. e. floridi hymni; cf. *μουσικᾶς ἐν ἀώτῳ O. i 15, Χαρίτων ἄωτων I. viii 18* — 55. *Ἐφουραίων* scholiasta Cineam auctorem secutus, itemque Strabo ix p. 442 et Stephanus Byz. s. v. *Κραννῶν*, Crannonem, urbem Thessaliae, similiter atque Corinthum, olim Ephyram dictam esse et eius incolas in Homeri versu N. 301 τῷ (*Ἄρης καὶ Φόβος*) μὲν ἄρ' ἐκ Θρηῆς Ἐφύρους μετὰ θαρήσσεσθον ἢ μετὰ Φλέγνας μεγαλήτορας nomine Ἐφύρων declaratos esse duxerunt. Quod cum Boeckhius verum esse putasset, chorum ab Aleuadis, dominis Larissae, ex Crannoniis, qui Scopadis parebant, conductum esse opinatus est. At indignum et inauditum est neque Pelinnae neque Larissae fuisse, qui carmen canere et saltare possent; qua de causa Pindarum aliter atque Cineam et Strabonem locum Homericum interpretatum esse et Ἐφύρους Thessalos omnes, non incolas certae cuiusdam urbis Thessalicae intellexisse equidem duco — 56. *ἀμφὶ Πηγεῖον* hinc Larissae, in ipsa ripa Penei fluminis sitae, carmen cantatum esse Boeckhius statuit; sed Pelinna non tam longe a ripa afuit (v. Strab. ix 438, Bursian, Geogr. Griech. i 53), ut Dissenio adstipulari verear ad patriam victoris haec verba referenti; de choro interprete sententiae poetae vide Prol. xcvi. — 57. *τὸν Ἴπποκλέαν* articulum praeter consuetudinem nomini proprio poeta addidit, ut ipsum Hippoclem, quem iam v. 5 dixerat, quasi digito monstraret — *ἔτι καὶ μᾶλλον* certamina etiam Olympica ad exemplar patris subire Hippocleam meditatatum esse poeta significat — 58. *ἐν καὶ παλαιτέροις* pro *καὶ ἐν καὶ παλ.* cf. O. ii 31. vii 26 — 59. *παρθένοισι μέλημα* nimirum gratus puellis est iuvenis laudibus et coronis ornatus — 60. *ὑπέκνιξε*, subditis stimulis egit; cf. Herod. vi 62 τὸν δὲ Ἀριστῶνα ἐκνιξε ἄρα τῆς γυναικὸς ταύτης ὁ ἔρωσ --

- τῶν δ' ἕκαστος ὀρούει, Ἄντ. δ'. 95
 τυχῶν κεν ἀρπαλέαν σχέθιοι
 φροντίθια τᾶν - παρ ποδός·
 τὰ δ' εἰς ἐνιαυτὸν ἀτέκμαρτον προνοῆσαι.
 πέποιθα ξενία προσανεί Θῶ-
 ρακος, ὅσπερ ἐμᾶν - ποιπνύων χάριν 100
 65 τὸδ' ἔξευξεν ἄρμα Πιερίδων τετράρονον,
 φιλέων φιλέοντ', ἄγων ἄγοντα προφρόνως.
- πειρῶντι δὲ καὶ - χρυσὸς ἐν βασάνῳ πρέπει Ἐπ. δ'. 105
 καὶ νόος ὀρθός.
 ἀδελφεοὺς τε μέγ' αἰ-
 νήσομεν ἐσ-λούς, ὅτι
 70 ὑψοῦ φέροντι νόμον - Θεσσαλῶν
 αὔξοντες· ἐν δ' ἀγαθοῖσι κείνται 110
 πατρῷαι κεδναὶ πολίων κυβερ-νάσιες.

61. ὀροῦη mavult Bergk bene — 69. ἀδελφεοὺς *BD E*: κἀδελφεοὺς Tricl.
 — τε μέγ' αἰν. scripsi: τ' ἐπαιν *BD*, μὲν ἐπαιν. Hermunn, ἐπὶ τ' αἰν. Bergk
 — 71. ἐν δ' *BD*, ἐνθ' *U* Mommsen — κείνται *B*: κείται *D* et schol., conf.
 ad P. iv 246 et O. viii 8.

61. τῶν ab ὀρούει pendet et ad τυχῶν supplendum est — 62. τᾶν παρ ποδός· cf. Horatiana *carpe diem et quid sit futurum cras fuge quaerere*; de locutione παρ ποδός conf. P. viii 32 τὸ δ' ἐν ποσὶ μοι τράχον — 64. Θῶρακος· unius ex Aleuadis, quem pro dilecto puero comissionem instituendam curasse scholiasta adnotat; cf. Herod. ix 1 et 58 — 64. ποιπνύων χάριν, studiosè poscens meam artem canendi, audacter dictum ad exemplum Homerici ποιπνύοντα *A* 600. Θ 219. Ξ 156. Ω 600. ν 149, ubi tamen non cum accusativo hoc verbum iunctum est — 65. ἄρμα Πιερίδων, ut *Μουσαῖον ἄρμα* I. viii 62; cf. O. vi 22. I. ii in. — 67 sq. experientia et aurum spectari et mentis sinceritatem exponit etiam Bacchyl. fr. 22: *Λυδία μὲν γὰρ λίθος μανύει χρυσόν, ἀνδρῶν δ' ἀρετὰν σοφίαν τε παγκρατῆς ἐλέγχει ἀλάθεια* — 69. ἀδελφεοὺς, Eurypylum et Thrasydaeum Thoracis fratres fuisse narrat Herod. ix 58 — 70. νόμον utrum lege constitutam rempublicam, an terram (cf. O. viii 33) significet dubitare possis — 71. en sententia Theognide digna.

ΠΙΘΟΙΟΝ. ΙΑ'.

ΘΡΑΣΥΔΑΙΩ. ΘΗΒΑΙΩ.

ΠΑΙΔΙ ΣΤΑΔΙΕΙ.

Strophæ.

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 5 — — — — —

Epodi.

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 5 — — — — —

Argumentum.

Thrasydaem Pythonici filium Thebanum Pythiade 28 puerum stadio, Pythiade 33 virum diaulo vicisse scholia tradunt. Namque quod in scholiis ad inscr. post *διανλον* scriptum est *ἡ στάδιον*, hoc ab iis, qui hoc carmine alteram victoriam illustrari putabant, ex versu 49 interpolatum esse veri simile est. Ex carmine Pindari ipso discimus patrem Thrasydæi Pythonicum Olympia curru vicisse (v. 46). Namque alium quendam ex maioribus Thrasydæi Olympicam istam victoriam reportasse quominus cum Boeckhio Expl. p. 337 statuamus, versus antecedentes, qui Pythonici et Thrasydæi solorum mentionem faciunt, impedimento sunt. Iam ex duabus Thrasydæi victoriis ultra poetæ hoc carmen faciendi copiam fecerit, nobis quaerendum est. Cum enim corona hoc carmine illustrata v. 14 tertia domus victricis esse dicatur, utrumque fieri potest, ut aut una victoria filii duæ patris, aut duæ filii una patris fuerint. Atque ut alteram victoriam Thrasydæi Pythiade 33 = 458 a. Chr. partam hoc carmine illustrari putarem, politicis rationibus et interiore quadam similitudine, quæ inter fabulam huius carminis et Orestiam Aeschyleam, a. 458 in scenam productam, intercedit, olim commotus sum (Stzb. d. b. Ak. 1889 p. 13 ss.). Etenim et similitudo ista ea est, ut poeta lyricus

tragicum magis quam tragicus lyricum imitatus esse videatur, et in annum 458, quo Thebani cum Lacedaemoniis foedere icto arma iunxerant, laus amicitiae Pyladis Phocensis et Orestae Laconis (v. 16) quam maxime quadrat. At altera ex parte victoria Thrasydae stadio comparata esse aperte v. 49 dicitur, et Thrasydaeus ipse, cum in foco patris coronam deposuisse v. 14 dicatur, nondum sui iuris tum fuisse videtur, qua utraque ratione iam commoveor, ut ipse me corrigam et cum plerisque interpretibus hoc carmine priorem victoriam Thrasydae, a. 478 partam, illustrari ducam. Inde patrem Thrasydae bis, Olympiae curru, Delphis stadio, filium semel Pythiade 28 = 478 a. Chr. stadio vicisse versibus 46—50 significari existimo. Hoc vero ut iam statuam non solum ipsa verba poetae tantum non flagitant, sed etiam totius carminis color, imprimis importuna digressio fabulae (17—37), metaphorarum frequentia (38—40), dicendi audacia (vv. 1. 26. 35) iuvenilem fervorem animi prodere videntur. Quod autem politicas rationes attinet, optimates Thebani, inter quos Thrasydaeum fuisse ex versibus 50—58 apparet, etiam post cladem Plataensem et Pausaniae in Thebanos infensum animum magis ad Lacedaemonios quam ad Athenienses inclinasse et a foedere cum Lacedaemoniis ineundo restitutionem suarum opum sperasse veri haud dissimile est.

Carmen ex tribus partibus constat. In prima parte, quae proemii vice fungitur et primam triadicam pericopam amplectitur (1—16), heroinas Thebanas poeta convocat, ut sub vesperum in fanum Ismenium conveniant, ubi cum tripodes aurei antiquitus depositi essent, etiam Thrasydaeus suam coronam, in campo Cyrrhae reportatam, depositurus fuisse videtur. Cyrrhae, quae olim pars regni Pyladae erat, mentione iniecta poeta adducitur, ut in secunda parte carminis (17—37) fabulam de Oreste puero cruentis Clytaemnestrae manibus per Arsinoam nutricem subtracto et, cum in patriam rediisset, Clytaemnestram Aegisthumque trucidante prolixè narrat, unde Cassandrae triste fatum, Iphigeniae nefastam immolationem, causas impii parricidii Clytaemnestrae fabulae Orestis immisceat. Ab hac digressionem ad munus sibi irrogatum reversus (38—42), in tertia parte carminis (43—64) Thrasydae eiusque patris victorias illustrat et pudoris civilisque modestiae famam, qua maius bonum a parentibus liberis relinqui posse negat, exemplis Iolai, herois Thebani, et Castoris Pollucisque, heroum Laconicorum, eximie illustrat.

Totum carmen a victoria Pythica in secunda et longissima parte adeo deflectit, ut fuisse non mireris, qui interiore quodam vinculo digressionem istam cum causa victoris conexam fuisse opinarentur. Quod autem poeta ipse a recta via se declinasse dicit (38—40), hoc magis leges iustae compositionis neglectas excusat, quam nihil vinculi intercedere arguit. Quo cum accedat, quod in extrema parte poeta non tam virtutem et gloriam gymnicae domus victricis laudat quam affectationem tyrannidis dissuadet, merito me iudice Boeckhii fata domus oligarchicae Thrasydae et gentis regiae Agamemnonis obscura quadam similitudine coniuncta fuisse suspicatus est. Neque deerat causa, cur nobiles cives Thebanos poeta ad modestiam cohortaretur, quando apud Thucydidem III 62 Thebani ipsi de reipublicae statu hoc modo querunt: ὅπερ ἐστὶ νόμοις μὲν καὶ τῷ σωφρονεστάτῳ ἐναντιώτατον, ἐγγυτάτῳ δὲ τυράννου, δυναστεία ὀλίγων ἀνδρῶν εἶχε τὰ πράγματα.

De metris.

Carminis huius numeri medium locum inter paeonum impetum et logaoediorum versuum lenitatem tenent. Primi versus strophae syllaba initialis utrum anacrusis extra ordinem rhythmicum positae locum obtineat an partem primae dipodiae efficiat dubitari potest. Equidem ne tripodiam dipodiis immisceretur, priorem sententiam praeferendam duxi. Toto enim in carmine versus ad dipodicam scansionem, utpote quae pompae unice apta esset, redigere conatus sum. Quamquam similis dubitatio etiam in aliis versibus, praesertim in ultimo strophae et epodi recurrit, et quartum versum strophae erunt qui uno ex his modis dividere malint

ι ο υ υ ε ε υ υ ο υ υ ι
 ο υ υ υ ε ε ο υ ο υ υ ι

et paeonem pro dactylo cyclico positum similibus exemplis poetarum tragicorum defendant, quae in meo libro Metr.² § 270 congesi. Ceterum conferre iuvat similia metra carminum P. II. V. X. O. X. — Carmen cantatum est in pompa vespertina (v. 10) a comitibus Thrasydaeus victoris coronam Delphis partam in Ismenio sacello deae Meliae deponentis. Metrorum autem ex natura colligere posse mihi videor, chorum ex pueris constituisse (*παιδων χορόν*) et modis Aeolicis cum tripudio sollemnique saltatu incessisse.

Κάθμουν κόραι, Σεμέλα μὲν Ὀλυμπιάδων ἀγνι-ἄτις, Στρ. α΄.

Ἴνῳ δὲ Λευκοθέα

ποντιᾶν ὀμοθάλαμει Νηρηίδων,

ἵτε σὺν Ἡρακλέος ἀριστογόνῳ

5

ματρὶ παρ Μελίαν

χρυσέων ἐς ἄδυτον τριπόδων

ἢ θησαυρόν, ὃν περιᾶλλ' ἐτί-μασε Λοξίας,

VARIA LECTIO. INSCR. OM. *BD* — Schol.: γέγραπται ἡ ᾠδὴ Θρασυδαίῳ παιδὶ Θηβαίῳ σταδιεὶ νικῆσαντι καὶ Πυθιάδῃ, καὶ λγ' διαυλον [ἢ στάδιον] ἀνδρας — 1. fort. ἀγνιᾶτι — 2. δὲ *BD*: τε Boeckh — *Νηρηίδων Byz.*: νηεῖδων *BD* — 3. ἀριστογόνῳ (-ω *D*) *BD*, ἀριστογόνου, quod scholia interpretantur, praetulit Mommsen — 4. ἐς Tricl.: εἰς *BD* —

COMMENTARIUM. V. 1—8. Apollo in suum fanum Ismenium, quod ante portas Electrae fuit (Paus. ix 10, 2), heroinas Thebanas convocat, ut secum participes fiant publicae laetitiae et pompae a Thrasydaeus, Pythico victore, deo Pythio ducendae. Quod autem eae Pythonem atque umbilicum terrae primo vespero celebrare instituunt (v. 10), virgines imitantur, quae Daphnephoriis ramos laureos gestantes et hymnos concinentes praesule iuvene daphnephoro ad aedem Apollinis Ismenii pompam ducebant; v. Procl. chrest. c. 26 et Boeckhium ad Pind. parth. 1 — 1. Ὀλυμπιάδων ἀγνιᾶτις et ὀμοθάλαμει Νηρηίδων cum iuxta ponantur, vix dubium est, quin vetus interpres priora verba recte interpretatus sit: τῶν Ὀλυμπίων θεῶν σύνοικε licet et usu dicendi (cf. ἀγνιᾶτις Aesch. Agam. 1081) et etymologia magis notio 'tutoris platearum' quam 'socii et vicini' comprobetur. De Semela matre Bacchi inter caelicolas recepta v. O. II 28 — 2. Ἴνῳ Λευκοθέα, Cadmi et Harmoniae filia, quae duplici nomine etiam ab Homero ε 333 appellatur, inter deas marinas recepta et Nerei filiabus consociata est; cf. O. II 31 ss. — 3. Ἡρακλέος ματρὶ: Alcmeneae cui clarissima proles fuit (ἀριστογόνῳ) — 4. Meliam ut convenient reliquae heroinae convocantur, quod ea Apol-

Ἴσμήνειον δ' ὀνύμαξεν, ἀλαθία μαντείων - θῶκον· Ἄντ. α'. 10
 ὦ παῖδες Ἀρμονίας,
 ἔνθα καὶ νῦν ἐπίνομον ἠ-ρωίδων
 στρατὸν δμαγυρέα καλεῖ συνίμεν,
 ὄφρα Θέμιν ἱερὰν 15
 Πυθῶνά τε καὶ ὀρθοδίκαν
 10 γὰς ὀμφαλὸν κελαδήσεται ἄκ-ρα σὺν ἐσπέρα,
 ἑπταπύλοισι Θήβαις Ἐπ. α'.
 χάριν ἀγῶνι τε Κίρρας, 20
 ἐν τῷ Θρασυδαίῳ ἄμ-νασεν ἐστίαν
 τρίτον ἐπι στέφανον πατρῶ-αν βαλῶν,
 15 ἐν ἀφνεαῖς ἀφούραισι Πυλάδα
 νικῶν ξένου Λάκωνος Ὀρέστα.

6. Ἰσμήνιον BD — ἀλαθία D — μαντείων BD: μαντίων Hermann — 8. ὀμήγεο. D, ὀμηγεο. B — συνίμεν B et schol.: συνέμεν D — 10. κελαδήσεται conl. Heyne: κελαδήτε codd., coniecturae receptae favet paraphrasis ὀμνήσητε, κελαδήτων Bergk — 13. ἀμνασεν ex scholiis Kayser: ἔμνασε codd., ἔμνασέ μ' Hermann — ἐστίαν . . . πατρῶαν conl. Rauchenstein probabiliter — ἐπι Hermann: ἐπι codd. — 16. νικῶν

linis amata et Ismeni herois mater (fr. 29. Paus. ix 10, 6) esse ferebatur. Schol.: Μελία Ὠκεανοῦ θυγάτηρ, ἐξ ἧς καὶ Ἀπόλλωνος Τήνερος ὁ μάντις, ὃς παρ' Ἰσμηνῶ τῷ ποταμῷ ἔμαντεύετο. καὶ αὐτόθι μαντεῖόν ἐστιν, ὃ καλεῖται Ἰσμήνιον· ἐστὶ δὲ καὶ πηγή ὀμῶννμος τῇ ἠρωίδι — τριπόδων· schol.: τριπόδων δὲ εἶπε θρησαστὸν τὸ Ἰσμήνιον διὰ τὸ αὐτόθι πολλοὺς ἀνακείσθαι τρίποδας· οἱ γὰρ Θηβαγενεῖς ἐτριποδηφόρου ἐκείσε. ἢ δὲ Μελία Ἰσμηνοῦ ἀδελφὴ ὑπὸ Ἀπόλλωνος φθαρεῖσα καὶ γεννήσασα Τήνερον, ἀφ' οὗ ἐν Θήβαις Τήνερικὸν πεδίον. Conf. Herod. v 59. Paus. ix 10, 4. Similia de tripodibus templi Apollinis Triopici tradit Herod. i 144. Ceterum cum tripodes olim praemia certaminum gymnycorum atque musicorum fuissent, apte Thrasydæum poeta fecit ad hanc potissimum aedem Apollinis gratiarum actionem deferentem — 6. μαντείων θῶκον· in Ismenio fano deum similiter atque Olympiae ex hostiis mactatis (δι' ἐμπύρων) consultum esse testantur Herod. viii 131 et Soph. OR. 21. Acute autem Dissenius hanc vaticinandi artem etymologia nominis Ἰσμηνοῦ 'scientis' confirmari adnotat — 7. ὦ παῖδες Ἀρμονίας, Semela et Ino, quarum parte potiore simul Alcmena, Electryonis filia, indicatur. De νῦν idem quod νῦν significante v. O. iii 24. vi 13. P. iii 68 — 7. ἐπίνομον· ad analogiam vocabuli ἐπιχώριον formatum et a nomine νομός 'regio' deductum est. Alios ἐπίνομον στρατὸν interpretatos esse τὰς ἐπινεμομένας καὶ ἐποπτεούσας scholia tradunt — 8. καλεῖ Ἀπόλλων· alii partim Meliam, partim Thrasydæum convocare statuunt, sed Thrasydæi persona certe ab hoc loco aliena est — 9. Θέμιν, quae post Γαίαν et ante Apollinem oraculum Delphicum tenuisse ferebatur; v. Aesch. Eum. 2 — 10. γὰς ὀμφαλὸν· terrae umbilicum Pythonem habitum esse Pindarus dicit etiam P. iv 4. vi 3 — ἄκρας σὺν ἐσπέρα· prima nocte, crepusculo, quod aptissimum tempus pompae ducendae et sacrificiis igne faciendis fuit. Conf. Soph. Ai. 285 κείνος γὰρ ἄκρας νυκτός, ἠνίχ' ἔσπεροι νυκ-τήρες οὐκέτ' ἦθον — 12. χάριν, carmen in honorem Pythicae victoriae a dis hominibusque cantandum — 13. ἀμνασεν i. e. ἀνέμνησεν cum Kaysero restitui scholiorum paraphrasin ἀνέμνησε τὴν πατρῶαν ἐστίαν secutus. Thrasydæum enim, cum vicisset, Pythonici filium a praecone renuntiatum esse similia exempla docent; cf. Prol. xxi. Tertiam vero coronam in foco paterno ille deposuit, quod antea pater bis iam vicerat, de qua re in argumento carminis disputavi — 15. Πυλάδα· Pyladem eiusque patrem Strophium Phocæum agrum tenuisse pueri sciunt — 16. genitivus Λάκωνος Ὀρέστα a nomine ξένου pendet. Orestem autem et Agamemnonem (v. s2) pro Laconibus Pindarus venditavit, quod Aga-

Στρ. β'.

- τὸν δὴ φονευομένου πατρὸς Ἀρσινόα Κλυταιμνήστρας 25
 χειρῶν ὑπο κρατερῶν
 ἐκ δόλον τροφὸς ἄνελε δυσ-πενθέος,
 ὅποτε Λαρδανίδα κόραν Πριάμου
 20 Κασσάνδραν πολιῶ 30
 χαλκῶ σὺν Ἀγαμεμνονία
 ψυχῆ πόρευσ' Ἀχέροντος ἀκ-τὰν παρ' εὐσκιον

'Αντ. β'.

- νηλὴς γυνά. πότερόν νιν ἄρ' Ἰφιγένει' ἐπ' Εὐ-ρίπῳ 35
 σφαχθεῖσα τῆλε πάτρας
 ἔκνισεν βαρυνάλαμον ὄρ-σαι χόλον;
 ἢ ἑτέρῳ λέγει δαμαζομένην
 25 ἔννυχοι πάραγον
 κοῖται; τὸ δὲ νέαις ἀλόχοις 40
 ἐχθιστον ἀμβλακιῶν καλύψ-αι τ' ἀμάχανον

coni. Hermann — 17. Κλυταιμνήστρας non Κλυμαιμνήστρας B D — 18. χειρῶν Schmid: χειρῶν codd. — καρτ. B — ἐκ: κῆκ (κᾶκ Gildersleeve) Bergk — 20. κασσάνδρ. B, -δρα D — 23. χόλον B D: λόχον V — 24. δαμαζ. B: δαμαλιζ. D, θαμιζ. coni. M. Schmidt — 25. ἐννύχοι B — 26. αἰσχιστον coni. Hecker — ἀμπλακιῶν (vel -ιᾶν) coni. Hecker: ἀμπλάκιον (ἀμβλ. B) codd. —

memnonis monumenta non solum Mycenis, sed etiam in Laconia prope Amyclas esse ferebantur; v. Paus. III 19, 6. Herod. 7, 163. Lycophr. 1124 — νικῶν . . . Ὀρέστα· haec verba ansam praeberunt Sophocli fabulam certaminis Pythici Orestae (El. 681 ss.) inveniendi. De vi praesentis νικῶν vide ad O. x 16.

17—37. fabulam narrat de Oreste hospitio Phocensis regis excepto et patris caedem nefariam ulciscente — 17. Ἀρσινόα, nutrix Orestae; schol.: Ἰδίας δὲ φησιν ὁ Πίνδαρος Ἀρσινόην εἶναι τὴν Ὀρέστου τροφόν. Φερεκύδης δὲ Λαοδάμειαν λέγων αὐτὴν τὸν ταύτης φησὶ παιδὰ ἀνηροῦσθαι ὑπὸ Αἰγίσθου νομιζόμενον Ὀρέστην εἶναι. Laodamiam eam apud Stesichorum audivisse scholia Aesch. Cho. 729 tradunt; Aeschylus Choeph. 732 eam, ut servam, nationis nomine Κίλισσαν nominavit — 18. construe τὸν Ἀρσινόα τροφὸς ἐκ δόλον δυσπ. ἄνελε πατρὸς ὑπὸ χειρῶν κρατερῶν Κλυταιμνήστρας φονευομένου — 20. Κασσάνδραν una cum Agamemnone interfectam esse Homerus Od. xi 471 narravit, quem auctorem Pindarus et Aeschylus in Agamemnone secuti sunt. Haec autem fama originem traxerat ex confusis Cassandra filia Priami et Cassandra viripotenti heroina Laconica, cuius sepulcrum prope Therapnam vidit Paus. II 16, 6. III 19, 6; cf. Wecklein Aesch. Orestie p. 7. — νηλὴς γυνά· magna cum vi in initio novae strophae positum, ut νόσς Λανάας P. XII 17 — 22 ss. quamvis causa Clytaemnestra ad nefarium facinus patrarium impulsiva sit, similiter Aeschylus Agam. 900. 1526. 1417 quaerit, ita tamen, ut impia caede filiae Iphigeniae atrocitatem sceleris Clytaemnestrae purgare studeat — 23. βαρυνάλαμον ὄρσαι χόλον, ut iram moveat difficile reprimendam; cf. Eur. Med. 99 μήτηρ κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον — 25. ἔννυχοι κοῖται· eandem in sententiam Aeschylus Agam. 411 chorum canentem facit: ἰὼ λέχος καὶ στίβοι φιλόνορες· cf. P. II 35 εὐναὶ παράτροποι — τὸ δέ: τοῦτο δέ — 26. ἐχθιστον· quod odium mariti maxime incestus amor mulieris excitat; activa vis in consimili re huic nomini inest ap. Aesch. Choeph. 991 φίλον τέως, νῦν δ' ἐχθρὸν ὡς φαίνει κακόν — καλύψαι τ' ἀμάχανον· occultari et dissimulari nequit incestus amor ob convicia linguae civium maledicorum; cf. Aesch. Ag. 387 οὐκ ἐκρύφθη, πρέπει δὲ φῶς αἰνολαμπές σίνος —

- ἄλλοτρίαισι γλώσσαις· Ἐπ. β'.
 κακολόγοι δὲ πολῖται.
 ἴσχει τε γὰρ ὄλβος οὐ - μείονα φθόνον· 45
 30 ὁ δὲ χαμηλὰ πνέων ἄφαν-τον βρέμει.
 θάνεν μὲν αὐτὸς ἦρωας Ἀτρεΐδας
 ἵκων χρόνῳ κλυταῖς ἐν Ἀμύκλαις,
Στρ. γ'.
 μάντιν τ' ὕλεσσε κόραν, ἐπεὶ ἀμφ' Ἑλένα πυρω-θέντων 50
 Τρώων ἔλυσε δόμους
 ἄβροτάτος. ὁ δ' ἄρα γέρον-τα ξένον
 35 Στρόφιον ἐξέκετο νέα κεφαλᾶ,
 Παρνασοῦ πόδα ναί-
 οντ'· ἀλλὰ χρονίῳ σὺν Ἄρει 55
 πέφνεν τε ματέρα θῆκέ τ' Αἰ-γισθον ἐν φοναῖς.
Ἄντ. γ'.
 Ἥ δ', ὦ φίλοι, κατ' ἀμεισίπορον τρίοδον ἐδι-νάθην,
 ὄρθαν κέλευθον ἰῶν
 τοπρίν· ἧ μὲ τις ἄνεμος ἔ-ξω πλόου 60
 40 ἔβαλεν, ὡς ὄτ' ἄκατον εἰναλίαν.
 Μοῖσα, τὸ δὲ τεόν, εἰ
 μισθοῖο συνέθεν παρέχειν
 φωνὰν ὑπάργυρον, ἄλλοτ' ἄλ-λα ταρασσέμεν, 65

29. ἴσχει μέγας conl. Hartung — 30. ἄφαντος D — βρέμει conl. Hartung — 32. κλυταῖς F: κλειταῖς B D E — 34. ἔλυσε: ἔπανσε conl. Herwerden — γέροντα ξένον Tricl.: ξένον γέροντα B D E — 35. νέα κεφαλᾶ Heyne — 36. Παρνασοῦ B D — χρονίῳ Tricl.: χρόνῳ B D — 37. πέφνεν τε Mosch.: ἔπεφνε (sine τε) B D E — 38. φίλοι B D: φίλη P, unde φίλα Bornemann Philol. 52, 39 — ἀμεισίπορος τρίοδος conl. Hermann — ἐδινάθην D: ἐδινήθην B; cf. I. v 6 — 40. ἐναλ. B D; cf. ad O. ix 99 — 41. δὲ τεόν Mosch.: δ' ἔτεόν B D — μισθοῖο scripsi: μισθῶ B D. μισθὸν σὺν Bornemaun Phil. 52, 41; genetivum interpretantur scholia — συνέθεν παρέχειν codd.: μισθῶ παρεχέμεν συνέθεν Hermann — 42. ἄλλα G Heyne: ἄλλα χρῆ codd, χρῆ non legebant scholia — χα-

29. maiore invidia homines opulentos premi similiter exponit Aesch. Ag. 467 — 30. de particulis τε - δὲ sibi respondentibus conf. P. iv 80. vii 36. xi 46; apte hic particulam poeta variat, ut accuratius quod sentit exprimat, divites non minore quidem invidia premi, sed in occulto invidios humiles fremere; cf. Aesch. Ag. 1030 νῦν δ' ὑπὸ σκότῳ βρέμει — 32. ἐν Ἀμύκλαις consentit in hac quoque re Pindarus cum Stesichoro; v. schol. Eur. Or. 46: Ὀμηρος ἐν Μυκίταις φησὶν εἶναι τὰ βασίλεια Ἀγαμέμνονος, Στήσιχορος δὲ ἐν Λακεδαιμονίᾳ — 35. νέα κεφαλᾶ: ἀντὶ τοῦ νέος ὦν ἐτι schol.; cf. O. vi 60. vii 67 et Juv. vi 49 si tibi contigerit capitis matrona pudici — 36. χρονίῳ σὺν Ἄρει: sera vindicta; σὺν cum nomine proprio quomodo vim dativi instrumentalis induere potuerit, facile intellegitur: sed etiam cum aliis nominibus coniunctum eandem vim apud Pindarum habet, ut σὺν ἐλαίῳ φαρμακώσασσα P. iv 221, σὺν μάχαις πρόθον I. v 35, σὺν ἀοιδαῖς θαητόν P. x 57. I. vii 20 etc. — 37. φοναῖς: scholia provocant ad Hom. K 521: ἀσπαίροντας ἐν ἀργαλέῃσι φονήσιν· cf. Soph. Ant. 696 ἐν φοναῖς πεπτάτα.

38. a digressionem poeta se revocat imaginibus trivii et navigii commixtis usus, similiter atque P. x 51 — ἀμεισίπορον τρίοδον: trivium iter mutans et in diversas partes secans — 39. ἔξω πλόου, extra cursum navis — 42. φωνὰν

- ἦ πατρὶ Πυθονίῳ Ἐπ. γ'.
 τό γέ νυν ἦ Θρασυδαίῳ·
- 45 τῶν εὐφροσύνα τε καὶ - δόξ' ἐπιφλέγει.
 τὰ μὲν ἐν ἄρμασι καλλίνι-κοι πάλαι 70
 Ὀλυμπία ἀγώνων πολυφάτων
 ἔσχον θοὰν ἀκτίνα σὺν ἵπποις·
- Πυθοὶ τε γυμνὸν ἐπὶ στάδιον καταβάντες ἤ-λεγξαν Στρ. δ'.
 50 Ἑλλανίδα στρατιᾶν 75
 ὠκύτατι. θεόθεν ἐραί-μαν καλῶν,
 δυνατὰ μαιόμενος ἐν ἀλικία.
 τῶν γὰρ ἄμ πόλιν εὐ-
 ρίσκων τὰ μέσα μάσσοι σὺν
 ὄλβῳ τεθαλότα, μέμφομ' αἰ-σαν τυραννίδων· 80
- Ἄντ. δ'.
 ξυναῖσι δ' ἄμφ' ἀρεταῖς τέταμαι· φθονεροὶ δ' ἀμύ-νονται
 55 ἄται, εἴ τις ἄκρον ἑλών
 ἦσυχᾶ τε νεμόμενος αἰ-νὰν ὕβριν 85
 ἀπέφυγεν, μέλανα δ' ἄν' ἔσχατιᾶν

ρασσέμεν con. Bergk, παρασσεμέν Jurenka — 43. πυθονίῳ Tricl.: πυθιονίῳ B, πυθονίῳ D; Πυθονίῳ nominis proprii locum obtinere docuit Bergk, Πυθόνιον con. Bornemann Philol. 52, 42 — 46. τὰ μὲν ἐν Tricl.: τὰ μὲν (sine εν) B D E — 47. Ὀλυμπία γ' con. Ahlwardt: ὀλυμπία τ' B D, τ' eiec. Pauw, Ὀλυμπίας con. Schmid coll. O. 1 7, ὀλυπιᾶν Boeckh — πολυφάτων D B²: πολυφάτων B¹ — 48. θοὰν: θοαῖς con. Hartung — 49. τῆ] δὲ Pauw paraphrasin secutus — γυμνοὶ P Q — 51. ἀλικία: εὐδικία con. Hecker — 52. ἄμ Hermann: ἀνὰ B D E — μακροτέρῳ (μακροτάτῳ D et schol.) σὺν ὄλβῳ B D, σὺν eiec. Tricl., μάσσοι σὺν con. Bergk probabiliter — 54. ἀμύνονται ἄται, εἰ Hermann: ἀμύ-νοντ' ἄτα (ἄτα schol.), εἰ codd. et schol., ἀμύνονται ῥᾶστ', εἰ con. Leop. Schmidt, Leb. Pind. p. 183; nominis ἄται altera syllaba cum εἰ coalescit — 55. ἄσυχᾶ (ἦσ. Mommsen) Hermann: ἦσυχία B D E' — 56. μέλανα δ' con. Hermann: μέλανος δ' codd., μέλανος Schmid —

ὑπάρρητον, vocem argentea mercede conductam; cf. I. 11 8. Soph. Ant. 1091 εἰ κατηργρωμένος λέγω — 43. construe ἄλλοτ' ἄλλα ταρασσεμέν, τό γε νῦν ἦ πατρὶ Πυθονίῳ ἦ Θρασυδαίῳ alio quidem tempore alii cursum convertere poteris, nunc autem solis Pythonico et Thrasydæo — 45. ἐπιφλέγει, lucet, intransitive, licet transitiva vis sit eiusdem verbi O. 1x 22 — 46. καλλίνικοι· ad augendam gloriam suorum clientium poeta ita loquitur, tamquam uterque Olympia vicerit (cf. P. vii 135. viii 36); licuit autem ei ita loqui, quod alterum quidem uterque consecutus est, ut Delphis stadio vinceret — 48. θοὰν ἀκτίνα, velocitatis decus; cf. I. iii 30 ἐργμάτων ἀκτὶς καλῶν — 49. γυμνὸν ἐπὶ στάδιον, contrarium δρόμῳ ὀπίτη· cf. I. 1 23 — 50. Ἑλλανίδα στρατιᾶν, ut Ἑλλανα στρατόν N. x 23; cf. Prol. LXXV — 51. ἐν ἀλικία ad δυνατὰ bene rettulit Heyne interpretans: τὰ δυνατὰ ὄντα κατὰ ἡλικίαν· cf. N. iii 72 — 52. τὰ μέσα· mediam viam laudans Pindarus praevit Horatio C. ii 10: auream quisquis mediocritatem diligit; sed iam ante Pindarum Theognis 335: μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· πάντων μέσ' ἄριστα. Conferunt praeterea Aesch. Eum. 503, Phocyl. fr. 8 — 53. μέμφομ' αἰσαν τυραννίδος· cf. Thucyd. iii 62 — 54. ξυναῖσι δ' ἄμφ' ἀρεταῖς· virtutibus studeo comibus et quae τὰ κοινῇ συμφέροντα spectent —

κάλλιπεν θανάτοι'
αἶσαν γλυκνυτάταν γενεᾶ,
εὐώνυμον κτεάνων κρατίσ-ταν χάριν πορών· 90

ἄ τε τὸν Ἴφικλείδαν Ἐπ. δ'.
60 διαφέρει Ἴόλαον
ὕμνητὸν ἐόντα, καὶ - Κάστορος βίαν,
σέ τε, Ἰάναξ Πολύδευκες, υἱ-οὶ θεῶν,
τὸ μὲν παρ' ἄμαρ ἔδραισι Θεράπνας, 95
τὸ δ' οἰκέοντας ἐνδον Ὀλύμπου.

57. κάλλιπεν θανάτοι' αἶσαν scripsi dubitanter: καλλίονα θανάτου ἐν (εσχεν ἐν D) B D E — γλυκνυτάταν conī. Bornemann: γλυκνυτάτα codd.; μόρον ὁδ' ἀν' ἐσχατιᾶν καλλίονα βιοτᾶς ἔσχεν conī. Kayser, μέλανος ὁ δ' ἐσχατιᾶν καλλίονα θανάτου τέμνει conī. Bergk — 58. κρατίστον B¹, κρατίστην B² D E — 62. υἱοῦς maluit Pauw — 64. ἐντὸς conī. Hecker.

57 ss. locum misere corruptum audacter ita restitui, ut sententiam saltem probabilem et Pindaro dignam nanciscerem: invidiae casus arcentur, si quis superbiam fugit et in fine atrae mortis sortem dulcissimam suae genti reliquit, famam bonam, quo bono nullum potius est, suis comparando — 60. διαφέρει, divulgat; schol.: πανταχοῦ διάγει — 61. Κάστορος βίαν periphrastice, ut. Homericum βίη Ἡρακλείη cf. Μέμνονος βίαν I. viii 54, Οἰνομάου βίαν O. i 91, βία Φάκου N. v 12, ἀδελφεοῦ βία N. x 73 — 62. Ἰάναξ Πολύδευκες, υἱοὶ θεῶν audacter poeta duos vocativos copulavit, quorum alter unum, alter duos fratres spectat — 63. παρ' ἄμαρ, alternis diebus; eadem locutione de eadem re utitur Lycophr. 565; cf. Soph. OC. 1455 χρόνος στρέφων μὲν ἕτερα, τὰ δὲ παρ' ἡμαρ αὐθις αὐξῶν ἄνα. Similiter παρ' ἐνιαυτὸν ἄρχειν i. e. alternis annis sive altero quoque anno magistratum capere dixerunt Diod. iv 65, 1. Plut. Cleom. 15. Fabulam totam Pindarus ipse illustravit N. x 55 ss.

ΠΥΘΙΟΝ. ΒΒ'.

ΜΙΔΑ. ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ.

ΑΤΑΗΤΗ.

Strophæ.

-		∞	-	∞		-		∞	-	∞	∞		∞
-		∞	-	∞		-		∞	-	∞		∞	
-		∞	-	∞		-		∞	-	∞		∞	
-		∞	-	∞		-		∞	-	∞		∞	
5	-		∞	-	∞		-		∞	-	∞		∞
-		∞	-	∞		-		∞	-	∞		∞	
-		∞	-	∞		-		∞	-	∞		∞	
-		∞	-	∞		-		∞	-	∞		∞	

Argumentum.

Midas Agrigentinus Delphis bis tibiis assis vicit, Pyth. 24 et 25, quarum victoriarum priorem hoc carmine praedicari, ex eo apparet, quod alterius victoriae nulla mentio fit. Quodsi Pyth. 24 = 494 (490) a. Chr. hoc carmen compositum est, iisdem ludis Midas tibiis vicit, quibus Xenocrates Agrigentinus curru victoriam peperit (v. P. VI).

Principalis pars carminis versatur in fabula narranda de tiliarum cantu et polycephalo nomo a dea Minerva sororum Gorgonis lugubres planctus imitante invento; haec autem fabula cum fabula de Gorgone a Perseo, filio Danaae, interfecta arcte coniuncta est (7-27). Praemissa est prooemii loco brevis invocatio deae patronae urbis Agrigenti, ut Midam victorem propitia acciperet (1-6); subiecta instar epilogi est generalis sententia de hominum felicitate numquam sine labore paranda (28-32). Hoc autem Midas quoque in certamine Delphico expertus esse ferebatur, quoniam lingua calamorum inter canendum ei rupta est, qua tamen rupta nihil conturbatus calamis ad modum fistulae usus modos carminis ad finem deduxit.

Fabulam de Gorgone a Perseo interfecta Pindarus ex Hesiodi theog. 274-81 et carmine aliquo epico, fortasse Phoronide vel Danaide, repetivit, quo ex altero carmine plenam narrationem huius mythi Apollodorus II 37 excerptis. Fabulam qualem Pindarus exornavit, respicit Nonnus Dionys. XL 227 ss.; Gorgonis praeterquam hoc loco Pindarus mentionem fecit O. XIII 63 et P. X 45 ss. — Tiliarum usum in ludis Pythicis et

Παλλὰς ἐφεῦρε θρασειᾶν Γοργόνων
οὔλιον θρηνον διαπλέξαισ' Ἀθάναι·

τὸν παρθενίοις ὑπὸ τ' ἀπλιότοις ὀφίων κεφαλαῖς Στρ. β'. 15
10 ἄε λειβόμενον δυσπενθεῖ σὺν καμιάτῳ,
Περσεὺς ὀπότε τρίτον ἄνυσεν κασιγνητᾶν μέρος, 20
εἰναλία Σερίφῳ λαοῖσι τε μοῖραν ἄγων.
ἦτοι τό τε θεσπέσιον Φόρκοιο μαύρωσεν γένος,
λυγρόν τ' ἔρανον Πολυδέκτα θῆκε ματρός τ' ἔμπεδον 25
15 δουλοσύνην τό τ' ἀναγκαῖον λέχος,
εὐπαράου κράτα συλάσαις Μεδοίσας

νιδὸς Δανάας· τὸν ἀπὸ χρυσοῦ φαμὲν αὐτοριτίου Στρ. γ'. 30
ἔμμεναι. ἀλλ' ἐπεὶ ἐκ τούτων φίλον ἄνδρα πόνων
ἐρρύσατο παρθένος αὐλῶν τεύχε πάμφωνον μέλος,
20 ὄφρα τὸν Εὐρυνάλας ἐκ καρπαλιμᾶν γενύων 35
χρῆμφθέντα σὺν ἔντεσι μιμήσται' ἐρικλάγγεταν γούν·
εὔρεν θεός· ἀλλὰ νιν εἴροισ' ἀνδράσι θνατοῖς ἔχειν, 40

7. γοργόνων Q R et schol.: om. BDE — 8. διαπλέξασθ' ἀθ' /// τὸν D — 9 ὀφίων om. I) ^{ac} — 10. ἄ. i.e. D — 11. ἄνυσεν Boeckh: ἄνυσεν (-σε BE) BDE, ἄνυσεν et ἄνυσε schol., ἄϊξεν coni. Kaibel, Herm. 19, 217 — 12. εἰναλία BI); cf. O. ix 99 — σερίφῳ (sine τε) BD: τε· πείρα coni. Hermann³, τε Σερίφῳ Boeckh, Fē Σερίφῳ Mommsen; de licentia prosodica nominum propriorum v. I. v 12 — λαοῖσι Boeckh, λάσι Boehmer, τοῖσι Hermann³ — 13. φόρκοι' ἀμαύρωσε BD: Φόρκοιο μαύρωσεν Hermann — 16. εὐπαράου D — συλήσ. BD. cf. O. ix 89 — 17. αὐτορρύτου BD — 19. ἀπλᾶν D ^{ac} — 21. ἐρικλάγγεταν (?) D —

7. ἐφεῦρε — 22. εἴρε· eodem verbo bis posito initium et finem fabulae facite poeta indicat; cf. O. i 93. P. x 51 — 10. λειβόμενον· cf. ἔχεαν θρηνον I. viii 58 — 11 ss. Pindarus Hesiod. theog. 271 ss. sequitur, nisi quod Minervam Perseo patrocinantem facit hic et P. x 45, qua in re eum ducem secuti sunt Ovid. met. v 250 *hactenus aurigenae comitem Tritonia fratri | se dedit*, et Apollod. ii 41 — μέρος· cf. P. iv 58 — 13. ἀμαύρωσεν· obcaecavit ablato uno communi oculo, quo alternatim Phorci filiae i. e. Gorgones (sic schol. et Ovid. met. iv 773; Phorcidēs et Gorgones distinxit Apollod. ii 57) utebantur — 14. Perseus, Danaae filius, Polydectae, regi Seriphi insulae, amorem matris Danaae et symbolum, quod pro nuptiis cum Hippodamia eum poposcerat, in perniciem vertit; allato enim tamquam symbolo Medusae capite insulam et Polydectam in saxa commutavit; cf. Ovid. metam. v 212 ss. — 16. εὐπαράου· Ovidio met. iv 792 est *clarissima forma*. Hinc profecti et artifices caput Medusae speciem summae pulchritudinis ne morte quidem extinctae prae se ferre voluerunt, et poetae novicii cum Minerva Medusam de pulchritudine certasse finxerunt (v. schol. P. xii 21) — 17. νιδὸς Δανάας, cum emphasi in principio novae strophae positum est, ut Θήρωνος O. ii 105, ἀγλαόκωμον O. iii 6, Μολίονες O. x 34, ἀρχὸς οἰανῶν P. i 7, ναδὸς Ἀργοῦς P. iv 185, νηλῆς γυνά P. xi 22, Ἡρακλῆς I. vi 35, νιδὸς Ἀλκμήνας I. iii 73 — τὸν . . . ἔμμεναι· hoc, quod ad rem propositam nihil attinebat, quasi in transitu poeta adlevit, ut simile quid de Hercule I. i 13 interserit. De Iove aurum plente cf. I. vii 15 — 19. παρθένος medio loco collocavit, ut subiectum duorum verborum, ἐρρύσατο et τεύχε, esset — πάμφωνον μέλος· cf. O. vii 12 — 20. Εὐρυνάλας· nomen alterius Gorgonis; tertiae sororis nomen Sthenus praetermisit — 22 ἀνδράσι θνατοῖς ἔχειν· num hoc ad notam fabulam de tibiis a dea, quod vultum deformarent, abiectis spectet, incertum est —

ἠνύμασεν κεφαλᾶν πολλᾶν νόμον,
εὐκλεᾶ λαοσσῶων μναστῆρ' ἀγώνων,

- 25 λεπτοῦ διανισσόμενον χαλκοῦ θ' ἅμα καὶ δονάκων, Στρ. δ'.
τοὶ παρὰ καλλίχορον ναίοισι πόλιν Χαρίτων, 45
Καφισίδος ἐν τεμένει, πιστοὶ χορευτῶν μάρτυρες.
εἰ δέ τις ὕλβος ἐν ἀνθρώποισιν, ἄνευ καμάτου 50
οὐ φαίνεται· ἐκ δὲ τελευτάσει νιν ἢ τοι σάμερον
30 δαίμων· τὸ δὲ μόρσιμον οὐ παρφυκτόν· ἀλλ' ἔσται χρόνος
οὔτος, ὃ καὶ τιν' ἀελπία βαλῶν 55
ἐμπαλιν γνώμας τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' οὔπω.

23. ἠνύμ. BDE — 24. λαοσσῶων Mosch. — 25. διανισσόμ. BD — θαμὰ BD — 26. καλλίχορον ναίοισι πόλιν em. Hermann: καλλιχόρω BD (syll. paenultima in lit. D); ναίοισι B, ναίονσι D; πόλιν BD: πόλει V Mosch. — 27. καφισίδ. D — χορευτὰ B — 29. τελευτάσει D — νιν ἦτοι, codd. schol.: νέωτ' ἢ tentavit Mommsen, νιν, ἦτοι σάμερον Buecheler apud Boehmer — τελευτάσειν, Μίδα, τοι σάμερον Kaibel Herm. 19, 247 — 30. τό γέ BD, τὸ δὲ () et scholia — 30 s. ἔσται χρόνος, ἢ ὄγε coni. Schroeder Stud. Pind. 8 — 31. ἀελπία D, ἀελπία B, unde ἀελπίαι coni. Mommsen.

23. κεφαλᾶν πολλᾶν νόμον; nomen νόμον πολυκεφάλου per ambages adumbrat; eum autem non Minervam deam, sed Olympum tibicinem invenisse Plut. de mus. 5 tradit. Fuit is procul dubio idem modus, quo Midas ludis Pythicis vicit. Nomen unde traxisset, iam veteres litigabant, cum alii ad multa capita serpentium crinibus Gorgonum illigatarum provocarent, alii ad chorum quinquaginta virorum, alii denique ad multa prooemia, ex quibus ille nomus constaret; quarum sententiarum ultimam plerique interpretes amplexi κεφαλᾶς partes (Absätze) cantus interpretantur. Nuper vero Guhrauer, Verh. d. Phil. 1890 p. 438 ss. primum veriloquium ut defenderet, νόμος πολυκεφάλω similiter atque Pythico ipsam illam pugnam Persei cum Gorgonibus expressam esse sagacissime coniecit — 24. μναστῆρ' ἀγώνων· turbae hominum concitandae aequae atque vehementi planctui exprimendo acuti soni tibiatarum facti erant — 25. χαλκοῦ θ' ἅμα καὶ δονάκων· tibiae constabant ex calamis, qui optimi prope paludem Copaim et Orchomenum urbem (cf. O. xiv 3 et Theophrast. hist. plant. iv 11) nascebantur, et ex aenea fistula (γλωσσίδι), qua inflabantur. Alius usus aeris calamos vincientis obversabatur Horatio a. p. 202 tibia non ut nunc orichalco vincita tubaeque aemula — 26. καλλίχορον πόλιν. Orchomenum pulchro foro, quod saltationibus sacris et publicis pompis inserviret, instructam. Sic Homerus Od. xi 581 καλλίχορον Πανοπῆα dicit et Il. xviii 582 a Daedalo Cnosi χορὸν Ariadnae factum esse refert; denique in foro Atheniensi ante theatrum Dionysiacum exstructum orchestra fuit — 27. Καφισίδος ἐν τεμένει· cf. O. xiv 1. — χορευτῶν μάρτυρες calami dici videntur, quod choreutarum saltationi moderantur. Nam ne voci chori calamos moderari dici arbitremur, obstat quod πολυκέφαλος νόμος ἀθλητικὸς non ἀθλοδικὸς fuit — 28 ss. schol. ad inscr.: ἱστοροῦσι δὲ τι ἴδιον σύμπτωμα συμβεβηκέναι περὶ τὸν ἀύλητῆν τοῦτον· ἀγωνιζομένου γὰρ αὐτοῦ κατακλασθείσης τῆς γλωσσίδος ἀκονσίως καὶ προσκολληθείσης τῷ οὐρανίῳ, μόνοις τοῖς καλάμοις τρόπῳ σύριγγος ἀύλησαι, τοὺς δὲ ἀκροατὰς ἠσθέντας καὶ ξενισθέντας τῷ ἤχῳ τερφθῆναι, καὶ οὕτω νικῆσαι αὐτόν — 29 ἦτοι σάμερον, non ἦτοι σάμερον exarandum curavi, ut verba dubitantis vel cum dubitatione interrogantis essent, cui dubitationi poeta ita respondet, ut hoc quidem, num hodie deus perficiat, dubium esse concedat, sed certe futurum esse asseveret — 31. ἀελπία βαλῶν pro ἐμβάλων, ut Hom. Il. vii 128 κυνῆ βάλει, Soph. Trach. 210 ὡς νιν ματαιῶς αἰτία βάλει κακῆ.

NEMEONIKAIΣ.

Α΄.

ΧΡΟΜΙΩ.

ΙΠΠΟΙΩΣ.

Strophæe.

— ἔ ὀ — ὠ ἔ ὀ ὠ |
— ἔ ὀ — — ἔ ὀ — ὠ ὠ |
ἔ ὠ — ὠ ὠ |
5 — ἔ ὀ — — ἔ ὠ — ὠ ὠ |
ἔ ὀ — — ἔ ὀ ὠ |
ἔ ὠ — ὠ ἔ ὠ — — ἔ ὀ — — ἔ ὀ ὠ ὠ |
ἔ ὀ — — ἔ ὠ — ὠ — — ἔ ὀ — — ἔ ὀ ὠ — —
ἔ ὀ — — ἔ ὀ — — ἔ ὀ ὠ |

Epodi.

ἔ ὀ — — ἔ ὀ — — | ἔ ὠ — ὠ ὠ; ἔ ὀ ὠ |
ἔ ὠ — ὠ ἔ ὠ — — ἔ ὀ — — ἔ ὀ ὠ |
ἔ ὀ — — ἔ ὀ — ὠ ἔ ὠ — — ἔ ὀ — — | ἔ ὀ ὠ |
— ἔ ὀ — — ἔ ὠ — — | ἔ ὀ — — ἔ ὀ ὠ |

Argumentum.

Chromius Agesidami filius, cui hoc carmen et quod infra sequitur N. ix Pindarus scripsit, inter nobilissimos duces Syracusanos fuit. Iam adulescens Geloni ad Helorum Syracusanos fundenti suum robur et virtutem probavit (N. ix 42), unde ille, cum Hippocrate mortuo (491) primum Gelæ, deinde (484) etiam Syracusarum imperio potitus esset, ei sororem suam in matrimonium dedit et moriens eius et Polyzeli fratris tutelæ filiolum suum commisit; cf. Timæum in schol. ad N. ix 95. Etiam Hieronis, qui Geloni a. 477 in regno Syracusano successit, gratia atque familiaritate usus multa sub eius auspiciis praeclare terra marique gessit; v. N. ix 34. 49 s. et schol. P. ii 34. Quin etiam ab eo Aetnae urbi praefectus esse fertur a scholiasta ad N. ix inser. Rei equestris cum inprimis peritus esset, Hieronis studia curulia sua cura adiuvit (Hofmarschall) et ipse equis in certamen descendit. Duas enim victorias,

quas Pindarus sua Musa (N. 1 et N. ix) illustravit, equis seu quadrigis consecutus est. — Iam quo tempore hoc carmen Nemeaeum compositum sit, si quaeras, post Aetnam urbem conditam (v. 6 et schol. ad inscr.), dum Pindarus in regia aula Hieronis commoratur (v. 19), id compositum esse certum est. Porro cum Pindarus post ludos Pythios Ol. 76, 3 Syracusas venisse et post ludos Ol. 77, 1 ante Ol. 78, 1 inde abiisse constet, victoriam Nemeaeam, cui praedicandae hoc carmen destinatum est, aut Ol. 76, 4 aut Ol. 77, 2 reportatam esse necesse est. Utrum vero post an ante N. ix hoc carmen factum sit, certo testimonio caremus, nisi quod exitus huius carminis magis convenit seni militiae lasso et post labores aerumnosae vitae quiete dulci fruenti. Exigua enim fides est scholiastae ad v. 8 adnotantis *νικῆ δὲ νῦν ἱππων ἄρματι πρῶτον ἀγωνισάμενος*, longe vero minor probabilitas sententiae Bornemanni hoc carmen multo ante, quo tempore Chromius Gelonis sororem uxorem ducebat, scriptum esse conicientis (Jahrb. d. cl. Ph. 1891 p. 279).

In prooemio poeta ab Ortygia, dea patrona cognominis paeninsulae celeberrimae Syracusarum, exorsus ad victoriam illustrandam Chromii, Nemeae curru partam, sese accingit (1—9). Quod consilium ita exsequitur, ut primum Siciliam insulam in gratiam Proserpinae a Iove opulentissimis urbibus ornatam et coronis Olympicis illustratam (13—18), tum victoris ipsius hospitalitatem liberalitatem fortitudinem sapientiam summis laudibus efferat (18—32). Deinde saltu satis audaci ad Herculis famam praedicandam transit. Iam infantem eum duos serpentes ab Iunone invida missos angendo enecasse, unde Tiresiam vatem auguratum esse multa illum praeclara facinora perpetraturum esse et ad extremum ob egregia merita inter deos receptum iri (33—72). Haec autem fabula cum argumento carminis eo cohaerere patet, quod Chromius laudem Herculis aemulabatur et fortasse etiam cognomen Herculei, ut postea inter Romanos imperatores Nero (Cass. Dio 63, 20) et Maximianus, adfectabat. Neque illud immerito Dissenium statuere duco, sicut Tiresias vates Herculi laboribus perfuncto vitam beatam in Olympo cum Heba uxore transigendam praedixerit (41 ss.), ita Pindarus quoque Chromio, qui et ipse iuvenis iam praeclare res gesserit, post exantlatos labores serenam senectutem cum blanda uxore peragendam vaticinari; sic enim optime explicatur, quo pacto felicitatem illam Herculis laetissimis coloribus exornans eximio carmini finem poeta imposuerit (69—72). Quod autem Pindarus non iam a mythica narratione ad victorem ipsum rediit, id similiter et ipse N. x et Horatius c. III 5 instituit.

De metris.

Metra egregii huius carminis dactylo-epitritica sunt, a vetere simplicitate huius generis carminum ita deflexa, ut praeter tripodias dactylicas etiam tetrapodias admissae sint (str. 6 ep. 2), quae eadem variatio in carminibus O. VI, P. IV, N. V, I. V occurrit. Strophae versus primus et secundus, tertius et quartus continuitate numerorum inter se cohaerere videntur. Verum cum ei licentiis hiatus (vv. 28. 64) et syllabae ancipitis (vv. 37. 57.) plus semel dirempti sint, in singulos versus eos coniungere dubitavi, magis ut ne mutata versuum numeratione turbas moverem, quam quod Boeckhiana divisio mihi magis probabatur. Certe

enim strophæ, similiter atque epodus, ex quatuor periodis (vv. 1—2, 3—4, 5—6, 7) fere paris ambitus constat, et licentia ancipitis syllabæ etiam in medio versu primo bis admissa est (vv. 51. 69). — Carmen, quod v. 7 ἐγκώμιον μέλος dicitur, Syracusis in paeninsula Ortygia ante fores Chromii victoris a choro cantatum est, lautis epulis in aedibus apparatus, quibus post cantum choreutæ ceterique amici victoris exciperentur (v. 22). Pindarus ipse cantui interfuisse et tamquam magister choro prævisse fidibusque succinuisse videtur (v. 19).

Ἄμπνευμα σεμνὸν Ἀλφειοῦ, Στρ. α'.
κλεινᾶν Συρακοσσᾶν θάλασσαν Ὀρτυγία,
δέμνιον Ἀρτέμιδος,
Δάλου κασιγνήτα, σέθεν ἀδυεπῆς
5 ὕμνος ὀρμαῖται θέμεν 5
αἶνον ἀελλοπόδων μέγαν ἵππων, Ζηνὸς Αἰτναίου χάριν
ἄρμα δ' ὀτρύνει Χρομίου Νεμέα θ'
ἐργμασιν νικαφόροις ἐγκώμιον ζεῦξαι μέλος. 10

VARIA LECTIO. INSCR. OM. BD — Schol.: γέγραπται ὁ ἐπίνομος Χρομίου Αἰτναίου (Αἰτναίῳ falso a grammaticis ex v. 6 additum esse comprobatur Luebbert, de ludis Pythiis Sicyoniiis p. 14) — 4. κασιγνήταν lemma in D, κασιγνήτων coniectura Bornemann — 7. θ' ἐργμασι D^{ac}, θ' ἐργμασι D^{pc}, θ' ἐρμασι B —

COMMENTARIUM. v. 1—4. Ortygiam paeninsulam Syracusanam in principio carminis poeta invocatur, quod in hac parte urbis et carmen cantabatur et Chromius victor suam domum habebat; cf. schol.: ἐνιοι μὲν οὖν φασιν, ὅτι τὰ ἱπποτρόφια τοῦ Ἰέρωνος καὶ τοῦ Χρομίου ὁμοίως ἐν τῇ Ὀρτυγίᾳ ἦν. Hanc Ortygiam, quæ quasi decus Syracusarum fuit, cubile vel sedem Dianæ dicit (v. 3), quod Dianæ fluvialis sacra erat (cf. P. II 7), unde eam Deli, quæ vera patria Latoidarum fuit, sororem nuncupat (v. 4). Denique ἄμπνευμα Ἀλφειοῦ eam dicit (v. 1), quod sacerdotes, ut eandem deam et in ripa Alphei et in paeninsula Ortygia coli significarent, Alpheum fluvium, cum prope Eleam terra haustus esset, in fonte Arethusa Ortygiæ rursus ebullire perhibebant. Hanc autem rem ut fabulis exornarent, Alpheum fluvium Dianam, cuius amore flagrabat, fugientem persecutum esse, et cum post longos errores prope Arethusæ fontem eam consecutus esset, in amoeno loco conquievissent comminiscerentur. Schol.: τὸν γὰρ Ἀλφειὸν φασιν ἔρωτι ἀλόγιστα τῆς Ἀρτέμιδος ἐπιδιώξαι αὐτὴν ἄχρι τῆς Σικελίας· τοῦ δὲ τέλους τῆς διώξεως αὐτόθι γενομένου, αὐτόθι συστήναι τὴν Ἀρέθουσαν· διὰ τοῦτο δὲ καὶ τὴν Ἀρτεμιν Ἀλφειῶσαν προσαγορεύεσθαι· καὶ ἐν Ὀρτυγίᾳ δὲ ὁ Ἀλφειὸς τῇ Ἀρτεμιδι συναφίδρται . . . εἰσι δὲ οἱ Ἀλφειῶσαν τὴν Ἀρτεμιν λέγουσι διὰ τὸ τὸν Ἀλφειὸν πλησίον τῆς Ἡλείας Ἀρτεμισίας καταφέρεσθαι. Similia Sophocles fabulatus est de Inacho flumine Epitrotico in Inacho Argivo rursus emergente; v. Strab. VI p. 271. De amatoria parte fabulæ, iam ab Ibyco et Telesilla tractata (cf. schol. Theocr. I 115), vide Rich. Holland, De Alpheo et Arethusa, in comment. Ribbeck. p. 399 — 5. ὀρμαῖται θέμεν· ab Ortygia orditur, ut inde ad laudem victoriae transeat, similiter atque in hymnis a diis exorsi poetae ad facta hominum transibant; cf. O. VI 88 et Hom. Od. VIII 499 ὁ δ' ὀρμηθεὶς θεοῦ ἤρχετο, φαίτε δ' αἰοιδὴν — θέμεν αἶνον periphrastice; vide ad P. IV 132 — 6. χάριν appositio est vocabuli αἶνον, quia, cum ludi Nemeæi Iovis sacri essent, etiam laudes Nemeæorum victorum Iovi gratæ erant; cf. P. XI 12 — Ζηνὸς Αἰτναίου· cognomen Aetnaei Iovi in Sicilia inditum est, quod in summo monte Aetna tamquam altero Olympo suam sedem habere ducebatur; v. P. I 29. O. VI 91 — 7. ζεῦξαι μέλος· de hac metaphora conf. P. X 65, de tota sententia O. III 6 —

- ἀρχαὶ δὲ βέβληνται θεῶν Ἴαντ. α΄.
 κείνου σὺν ἀνδρὸς δαιμονίαις ἀρεταῖς.
 10 ἔστι δ' ἐν εὐτυχίᾳ
 πανδοξίας ἄκρον· μεγάλων δ' ἀέθλων
 Μοῖσα μεμνᾶσθαι φιλεῖ. 15
 σπειρέ νυν ἀγλαίαν τινὰ νάσῳ, τὰν Ὀλύμπου δεσπότης
 Ζεὺς ἔδωκεν Φερσεφόνα, κατένευ-
 σέν τέ Φοι χαίταις, ἀριστεύουσιν εὐκάρπου χθονὸς 20
- 15 Σικελίαν πείρασαν ὀρθώσειν κορυφαῖς πολιῶν ἼΕπ. α΄.
 ἀφνεαῖς.
 ὤπασε δὲ Κρονίων πολέμου μναστήρᾳ Φοι χαλκεντέος
 λαὸν ἵππαιχμον, θαμὰ δὴ καὶ Ὀλυμπιάδων φύλλοις ἐλαιᾶν 25
 χρυσέοις
 μιχθέντα. πολ-λῶν ἐπέβαν
 καιρὸν οὐ ψεύδει βαλῶν.
- ἔσταν δ' ἐπ' ἀλλείαις θύραις Στρ. β΄.
 20 ἀνδρὸς φιλοξείνου καλὰ μελπόμενος, 30

8. θεῶν: θεῶν coni. Davisius, misc. crit. p. 56, βέβληντ' ἐκ θεῶν coni. Mingarelli — 11. μεγάλων B: μεγίστων D — 13. σπείρε ex paraphrasi restituit Beck: ἔγειρε B D — 16. χαλκεντέος ex corr. B — 17. ὑπαιχμόν D — θαμὰ B: θ' ἅμα D^{ac}, utrumque agnoscunt scholia, θάμα praefert Lentsch, Addit. ad Diss. I 4 — χρυσέοις Triel.: χρυσεῖσι B D —

8. θεῶν, Dianae et Iovis, quorum deorum prooemia (ἀρχαί) tamquam fundamenta carminis iam posita sunt — βέβληνται: cf. P. vii 3 κρηπιδ' αἰοιδᾶν βαλέσθαι, fr. 194 κερῶτηται χρυσέα κρηπὶς ἱεραῖσιν αἰοδαῖς — 11. πανδοξίας ἄκρον: dictum est ad analogiam Homericī ἔρκος ὀδόντων, ut in rebus secundis fama quoquo perlata (πανδοξία) summum felicitatis (ἄκρον) esse dicatur. — 13. νάσῳ: Siciliae (v. 15), non Ortygiae paeninsulae — 14. Ζεὺς ἔδωκεν Φερσεφόνα: schol.: δοκεῖ δὲ αὐτὴν ὁ Ζεὺς εἰς τὸν γάμον Ἠλούτωνος τοῖς ἀνακαλυπτηρίοις τῇ Φερσεφόνῃ δωρήσασθαι — κατένευσεν . . . χαίταις, dictum ad exemplar Hom. II. I 524. x 393 — οἱ: Persephona, cui Iupiter se insulam urbibus clarissimis ornaturum esse pollicetur — ἀριστεύουσιν εὐκάρπου χθονός: participium ἀριστεύουσιν cum genetivo χθονός ad analogiam verborum πλεονεκτεῖν εὐπορεῖν similitum innetum est, ut Sicilia praeter alias terras fertilitate adhaere praedicetur — 15 κορυφαῖς πολιῶν, quod urbes Siciliae quasi cacumina urbium sunt, ut poeta O. I 14 κορυφᾶς ἀρετᾶν summas et praeclarissimas virtutes dixit; minoris enim laudis est quod Mezgero placuit, Siciliae urbes κορυφᾶς dici, quod in collibus sitae essent — 16. πολέμου μναστήρα, ad exemplum Homericī μναστήρας ἀντιῆς (II. iv 32); oportuit autem utroque loco μαστήρα non μναστήρα dici, ut Κλυταιμνήστραν non Κλυταιμνήστραν olim dicebant — 17. Ὀλυμπιάδων φύλλοις: haec non ideo praedicasse poeta videtur, ut Hieronis splendidam victoriam Olympicam carmine O. I illustratam auditoribus in memoriam revocaret; namque multis iam ante Hieronem victoriis Olympicis Sicilia clara fuit; cf. arg. O. II p. 15 — χρυσέοις, splendidis, non aureis; cf. O. XI 13. XIII 1 — 18. πολλῶν ἐπέβαν καιρὸν: multarum rerum iustum scopum carmine meo petii; ne enim genetivum πολλῶν a verbo ἐπέβαν pendere dicas, impedit usus dicendi Pindari, qui ἐπιβαίνειν cum accusativo iunxit — 19. ἔσταν, steti et inde sto, ut similiter O. VIII 55 aoristus

ἔνθα μοι ἀρμόδιον
 δειπνον κεκόσμηται, θαμὰ δ' ἄλλοδαπῶν
 οὐκ ἀπείρατοι δόμοι
 ἐντί· λέλογχε δὲ μεμφομένοις ἑσλοὺς ὕδωρ καπνῶ φέρειν 35
 25 ἀντίον. τέχνη δ' ἐτέρων ἕτεροι·
 χρῆ δ' ἐν εὐθείαις ὁδοῖς στείχοντα μάρνασθαι φυᾶ.

πράσσει γὰρ ἔργῳ μὲν σθένος, Ἄντ. β'.
 βουλαῖσι δὲ φρῆν ἑσόμενον προιδεῖν, 40
 συγγενὲς οἷς ἔπεται.
 Ἀγησιδάμον παῖ, σέο δ' ἀμφὶ τρόπῳ
 30 τῶν τε καὶ τῶν χρήσιες.
 οὐκ ἔραμαι πολλὴν ἐν μεγάρῳ πλοῦτον κατακρύψαις ἔχειν, 45

24. ἑσλοὺς Tricl.: ἑσλὸς BD quod ex antiqua scriptura ΕΣΛΟΣ pro ἑσλῶς
 = ἑσλοὺς, remansisse scite monuit in scholiis Aristarchus — 25. δ' ἐν: δέ
 μ' olim conieceram — 31. ἔραμαι codd. et schol.: ἔρασαι con. Mingarelli
 acute —

de re praesenti usurpatus est; de carmine ante fores aedium cantato cf. I. viii 2. Poetam ipsum inter choreutas fuisse ex prima persona verbi apparet — ἀλείαις θύραις domus fores principales oppositae sunt ἐρκείαις, foribus stabuli; cf. Aristoph. vesp. 1482. Eur. Hel. 438. Soph. Ant. 18. 98. — 21. ἀρμόδιον δειπνον, ut ξείνια ἀρμολοῦντα P. iv 199, sunt epulae largae, felicitati temporis aptae. Cantoribus enim, postquam epinicion ante fores cecinerant, lauta convivia apparari solebant; cf. N. ix 50 — 23. δόμοι, aedes ex pluribus conclavibus constantes — 24. in difficili hoc versu explicando veteres et recentes interpretes in diversas vias abierunt. Atque quae probari nequeunt ut primum reiiciamus, accusativus ἑσλοὺς non subiecti vicem obtinet, quae Heynii fuit opinio hoc modo verba construentis λέλογχε τοὺς ἑσλοὺς φέρειν ἀντίον τοῖς μεμφομένοις ὕδωρ καπνῶ, sed obiecti verbi proxime antecedentis μεμφομένοις. Deinde verba Plutarchi fr. 23 τὸν φθόνον ἔνιοι τῷ καπνῷ εἰκάζουσι· πολὺς γὰρ ἐν τοῖς ἀρμολοῦσιν ὢν, ὅταν ἐκλάμψωσιν, ἀφανίζεται· ἤκιστα γοῦν τοῖς πρεσβυτέροις φθονοῦσι' aut nihil ad explicationem huius loci pertinent aut hoc unum efficiunt, ut invidiam cum fumo a Graecis comparatam esse intellegamus. Iam quod Aristarchus interpretatus est, reprehensoribus bonorum contingere, ut famam eorum calumniis velut fumum aqua exstinguant (Ἀριστάρχος οὕτω τοῖς δὲ τοῖς ἀγαθοῖς μεμφομένοις τοῦτο λέλογχε καὶ ὑποκείμενόν ἐστιν, οἷον ἀκολουθεῖ, ὥσπερ καπνῶ ὕδωρ φέρειν ἀντίον καὶ κατασβεννύναι schol.) nihil ad hunc locum attinet, praesertim cum poeta non se tamquam aequum iudicem calumniatoribus invidis opposuerit. Verum igitur vidisse videtur Leutschius (Additam. ad Dissenii comment. 1865 p. 4), qui vituperatores hominum proborum rem cassam agere neque quidquam efficere dici opinatus est. Sed unde haec sententia verbis ὕδωρ καπνῶ φέρειν accessit? certe non quod voce καπνοῦ res vilis significabatur (Leutsch), sed quod fumus aqua superfusa magis augetur quam minuitur (Mezger), atque igni et aedificio, dum ardet, aquam infundi oportet, non fumo et ruinis aedificii fumum exhalantibus — 25. τέχνη δ' ἐτέρων ἕτεροι· cf. Soph. Phil. 137 τέχνη γὰρ τέχνας προὔχει — 26. πράσσει γὰρ· conducit rei gerendae robur, rei deliberandae ut futura praevideas consilium; particulam γὰρ ad φυᾶ referri oportet, quod natura alii homines ad res strenue agendas, alii ad res subtiliter examinandas nati sunt — 26 s. utrum ante ἑσόμενον an post προιδεῖν interpungendum sit quaeritur; equidem quod simplicius est praetuli; adumbrat autem Pindarus Homericum ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἔπειαν δ' ἐνὶ βουλῇ (II. xiii 730).

ἀλλ' ἐόντων εὖ τε παθεῖν καὶ ἀκού-
σαι φίλοις ἐξαρκέων. κοιναὶ γὰρ ἔρχονται ἐλπίδες

πολυπόνων ἀνδρῶν. ἐγὼ δ' Ἡρακλῆος ἀντέχομαι Ἐπ. β'.
προφρόνως, 50
ἐν κορυφαῖς ἀρετῶν μεγάλαις ἀρχαῖον ὀτρύνων λόγον,
35 ὡς ἐπεὶ σπλάγγων ὑπο ματέρος ἀντίκα θαητῶν ἐς αἴγλιαν
παῖς Διδὸς 55
ὠδῖνα φεύ-γων διδύμῳ
σὺν κασιγνήτῳ μόλεν,

ὡς οὐ λαθῶν χρυσόθρονον Στφ. γ'.
Ἥραν κροκατὸν σπάργανον ἐγκατέβη·
ἀλλὰ θεῶν βασιλεῖα
40 σπερχθεῖσα θυμῷ πέμπε δράκοντας ἄφαρ. 60
τοὶ μὲν οἰχθεῖσάν πυλᾶν
ἐς θαλάμῳ μυχὸν εὐρὺν ἔβαν, τέκνοισιν ὠκειῖας γνάθους
ἀμφελίξασθαι μεμαῶτες· ὁ δ' ὀρ-
θὸν μὲν ἄντεινεν κάρα, πειρᾶτο δὲ πρῶτον μάχης, 65

δισσαῖσι δοιοῦς ἀχένων Ἄντ. γ'.
45 μάρψαις ἀφύκτοις χερσὶν ἑαῖς ὕφιας·

35. ὡς ἐπεὶ . . . 37. ὡς οὐ coni. Boeckh: ὡς ἐπεὶ . . . ὡς τ' οὐ codd. neque aliter schol., τὸνδ' ὅπως . . . ὡς τ' οὐ coni. Beck, ὡς ἄρα . . . ὡς τ' οὐ vel ὡς ἐπεὶ . . . οὗτοι Hermann, ὡς ἐπεὶ . . . ὡπ' οὐ λαθῶν χρυσόθρονοι Ἥρας Ahrens — 39. βασιλεῖα Heyne: βασιλεια codd., βασιλῆς coni. Schmid — 43. ἄντεινε lemma in B: ἀντέεινε BD — 45. ἀφύκτοις D —

32. ἐόντων εὖ τε παθεῖν· genetivo participii vis absoluta inest: cum opes adsint; obversatum enim esse Pindaro videtur Homericum *χαριζομένη παρ-ἐόντων* — ἀκούσαι φίλοις ἐξαρκέων· laudari quod liberalis sim erga amicos, quo modo vulgo dicebant *καλῶς ἀκούειν*, bene audire — *κοιναὶ ἐλπίδες*· communiter exspectationes hominum sunt laudantium praeceptum illud: *κοινὰ τὰ τῶν φίλων*.

33 ss. audaci saltu poeta, ut se hominum avaritiam et illiberalitatem damnare et laudi strenuorum virorum studere demonstraret, ad herois Herculis fabulam, qui iam infans suam virtutem probaverit, transit. Eandem hanc fabulam Theocritus id. 24 Pindarum imitatus tractavit. Paulo aliter rem narravit Pherecydes mythologus, de quo Apollodorus II 62: *Φερεκύδης δὲ φησὶν Ἀμφιτρούωνα βουλόμενον μαθεῖν, ὁπότερος ἦν τῶν παίδων ἐκείνου, τοὺς δράκοντας εἰς τὴν εἰνῆν ἐμβαλεῖν καὶ τοῦ μὲν Ἡρακλέους φηγόντος, τοῦ δὲ Ἡρακλέους ὑποστάντος μαθεῖν ὡς Ἴφικλῆς ἐξ αὐτοῦ γεγέννηται* — 35. ἐπεὶ . . . ἀντίκα, simulac, ubi primum; parum enim verecundum et nimis diligentem poetam Fennellius facit, qui foetum subito in lucem prorumpentem adverbio ἀντίκα significari sentit — *σπλάγγων ὑπο*· cf. O. VI 43 *σπλάγγων ὑπ' ὠδίνος τε* — 36. *κασιγνήτῳ*, Iphicli — 42. *ὠκειῖας*· celeriter movent maxillas, qua re aviditas bestiarum significatur — 43. *ὀρθόν*· proleptice — 44. *ἀχένων*· genetivus cum *μάρψαι* ut apud scriptores cum *λαβέσθαι* et *ἄγειν* iunctus est ad partem corporis, unde quis quem comprehendit, significandam —

ἀγχομένους δὲ χρόνος
 ψυχὰς ἀπέπνευσεν μελέων ἀφάτων. 70
 ἐκ δ' ἄρ' ἄτλατον δέος
 πλάξε γυναικάς, ὅσαι τύχον Ἀλκμήνας ἀρήγοισαι λέχει·
 50 καὶ γὰρ αὐτὰ ποσσὶν ἄπεπλος ὄρου-
 σαισ' ἀπὸ στρωμνᾶς, ὁμῶς ἄμυνεν ὕβριν κνωδάλων. 75

ταχὺ δὲ Καδμείων ἀγοὶ χαλκίοις ἔδραμον σὺν ὄπλοις Ἐπ. γ'.
 ἀθρόοι·
 ἐν χερσὶ δ' Ἀμφιτρούων κολεοῦ γυμνὸν τινάσσω φάσγανον 80
 ἵκετ', ὀξείαις ἀνίαισι τυπεῖς. τὸ γὰρ οἰκτεῖον πιεῖται πάνθ' ὁμῶς·
 εὐθύς δ' ἀπή-μων κραδία
 κᾶδος ἀμφ' ἀλλότριον.

55 ἔστα δὲ θάμβει δυσφόρῳ Στρ. δ'. 85
 τερπνῶ τε μιχθεῖς. εἶδε γὰρ ἐκνόμιον
 λῆμᾶ τε καὶ δύναμιν
 νιού· παλίγγλωσσον δέ Φοι ἀθάνατοι
 ἀγγέλων ῥῆσιν θέσαν.
 60 γείτονα δ' ἐκκάλεσεν Λιδὸς ὑψίστου προφάταν ἐξοχον, 90
 ὄρθόμαντιν Τειρεσίαν· ὁ δὲ Φοῖ
 φράζε καὶ παντὶ στρατῶ, ποίαις ὀμιλήσει τύχαις,

46. ἀγχομένους *D* — χρόνος] χρόμος con. M. Schmidt, χρόνος Herwerden; ἀγχομένοι δὲ χρόνον ψυχὰς ἀπέπνευσαν Benedictus — 48. δέος *BD*: βέλος *V*^{ac} *X*, ἄτλατος θεά con. Iurenka — 50. ποσσὶν ἄπεπλος codd. et schol.: παισίν, ἄπεπλος con. Bergk — ὁμῶς codd.: ὁμῶς Boeckh — 51. ἔδραμον σὺν ὄπλοις ἀθρόοι con. Bergk: σὺν ὄπλοις ἔδραμον ἀθρόοι *BD*, ἀθρόοι σὺν ὄπλοις ἔδραμον con. Hermann — 52. φάσγανον om. *BD*, add. Mosch.; ξίφος ἐκτινάσσω Tricl. — 54. κραδία Schmid: καρδία *BD* — 60. ἐκκάλεσεν Tricl.: ἐκάλεσαν *B*^{ac}, ἐκάλεσαν *DB*^{pc} (corr. prima manu) —

46. χρόνος si recte se habet, non extemplo, sed paulatim serpentibus spiritum angore interclusum esse indicat — 47. ἀφάτων, ingentium; similiter Herod. vii 190 ἄφατα χρήματα — 50. αὐτά, matrona et domina, non solum servae et nutrices — ὁμῶς, una cum servis. Hunc locum ante oculos habuit Philostr. iun. Imagg. c. 5 de eadem re: ἡ δ' ἐκπληξίς αὐτὴν οὐδὲ λεγῶ κείσθαι ξυνεχῶρησεν· ὁρᾶς γὰρ πον, ὡς ἄβλαυτος καὶ μονοχίτων ἀναπηθήσασα τῆς εὐνῆς ἐὼν ἀτάκτω τῇ κόμῃ τὰς χεῖρας ἐκπετάσασα βοᾷ, θεράπαιναι τε, ὅσαι παρήσαν εἰκτούση, ἐκπλαγεῖσαι ἄλλη ἄλλο τι προσδιαλέγονται τῇ πλησίον. De monumentis Herculem angues enecantem exhibentibus v. Roscher lex. myth. i 2222 s. — 52. ἐν χερσὶ pro simplici χερσὶ dixit, ut imaginem rei clariorem proponeret; cf. P. ii s — κολεοῦ γυμνον· cf. Theocr. 24, 45 κουφίζων ἐτέρα κολεὸν μέγα λῶτινον ἔργον — 53. πάνθ' ὁμῶς, universos. Similia, ut Meinelius per litteras me docuit, sentit Eur. El. 290 αἰσθητὶς γὰρ οὖν κὰκ τῶν θυραίων πημάτων δάκνει βροτούς. De sententiis generalibus crebro a Pindaro narrationi intextis cf. P. iii 20 — 55. scholia conferunt Hom. Z 484 et τ 471 τῇ δ' ἄμα χάσμα καὶ ἄλγος ἔλε φρένα — 56. ἐκνόμιον· extraordinarium, unde ἐκνομίως et ἐκνομιάτα dixit Aristoph. Plut. 98. 99r — 57. λῆμα καὶ δύναμιν, animum et vires. — 60. γείτονα· re vera Amphitryonis et Tiresiae domos vicinas fuisse, utramque prope portam Electrae sitam, docet Paus. ix 11. ix 16 — 61. ὄρθόμαντις, recta vaticinans; cf. Aesch

- ὄσους μὲν ἐν χέρσῳ κτανῶν, Ἄντ. δ'. 95
 ὄσους δὲ πόντῳ θήρας ἀδροδίκας·
 καὶ τινα σὺν πλαγίῳ
 65 ἀνδρῶν κόρῳ στείχοντα τῷ ἐχθροτάτῳ
 φᾶσέ νιν δώσειν μόρῳ.
 καὶ γὰρ ὅταν θεοὶ ἐν πεδίῳ Φλέγρας Γιγάντεσσιν μάχαν 100
 ἀντιάζωσιν, βελέων ὑπὸ ῥι-
 παῖσι κείνου φαιδίμαν γαῖα πεφύρσεσθαι κόμαν

 ἐνεπεν· αὐτὸν μὰν ἐν εἰρήνῃ τὸν ἅπαντα χρόνον 105
 ἐν σχερῶ,
 70 ἥσυχίαν καμάτων μεγάλων ποινὰν λαχόντ' ἐξαιρέτον
 ὀλβίοις ἐν δώμασι, δεξάμενον θαλερὰν Ἥβαν ἄκοιτιν καὶ γάμον 110
 δαΐσαντα, παρ - Δι Κρονίδα
 σεμνὸν αἰνήσειν νόμον.

63. δ' ἐν BD, ἐν eiec. Schmid — 64 sq. τινα . . . τῷ ἐχθροτάτῳ (παν-
 ἐχθροτάτῳ Kayser) . . . μόρῳ coni. Beck: τινα . . . τὸν ἐχθροτάτον . . . μόρον
 BD et schol.: τιν . . . στείχοντι τὸν ἐχθρ. . . μόρον coni. Hermann; τὸν
 ἐχθροτάτον φᾶσέ νιν ὄσειν πόρον Wilamowitz Herm. 14, 171 — 68. ἀντιάζωσιν
 mavult Bergk — γαῖα schol.: γαῖα B, γαῖαν D, quo probato φαιδίμα . . .
 κόμα scribendum erit, Γαῖα Hartung; σφε (vel σφι) φύρσεσθαι Bergk — κόμαν
 om. D — 69. ἐνεπ. Tricl.: ἐνεπ. BD — ἐν σχερῶ coni. Hermann: σχερῶ
 (σχίρω D) BD — καμάτων μεγάλων ἐν σχερῶ ἥσυχίαν τὸν ἅπαντα χρόνον
 Boeckh — 72. Δι Boeckh: διὸ BD — αἰνήσειν D: αἰνήσει B — νόμον ex
 scholiis Pauw: δόμον B¹ D, γάμον B², σταθμόν coni. Bergk.

Ag. 1215 ὀρθομαντίας πόρος — στρατῶ, populo, ut saepe apud Pindarum; cf.
 O. v 12. — 62. κτανῶν, de re non praeterita, sed eodem tempore facta (παρα-
 τατικῶς); cf. O. vii 5 — 63. ἀδροδίκας, pro ἀνδροδίκας, quia olim vocabulum
 ἴδρος digamma praefixum habuit; vim compositi nominis declarat Homericum
 ἄνδρ' οὔτε δίκας εὐ εἰδῶτα οὔτε θήμιστας (Od. i 215) — 64. τινὰ . . . ἀνδρῶν·
 non unum aliquem ex hominibus, sed unum et alterum; cf. P. ii 51. I. viii 1 —
 66. δώσειν μόρῳ· cf. P. ii 30 — 67. Φλέγρας· in Thracica isthmo, ubi Gigantes
 a diis devictos esse poetae ferebant, memores, ni fallor, belli olim a Graecis contra
 barbaros in Thracia gesti; cf. I. vi 33 — 68. ἀντιάζωσιν cum vim intransitivam
 eundi obvium habeat, accusativus μάχαν finem quo tendant significat 'zur
 Schlacht', cf. Thuc. i 38 στρατείαν ξυνήλθον — πεφύρσεσθαι κόμαν· nimirum
 Γιγάντων, non Telluris comam; cf. Hor. c. i. 13, 20 crines pulvere collines —
 70 ss. eandem Herculis cum Iuventute vitam beatam degentis speciem exhibet
 N. x 17. I. iii 77. Hom. hymn. 15, 7; cf. Paus. iii 18, 12 in descriptione sellae
 Amycleae exhibentem Ἀθηναῖν ἄγουσαν Ἡρακλέα συνοικήσοντα ἀπὸ τοῦτον θεοῖς·
 v. Furtwängler, Roscher lex. mythol. i 22:7 s. 2241 — 70. construe ἥσυχίαν λα-
 χόντα ποινὰν ἐξαιρέτον καμάτων μεγάλων, ut καμάτων μεγάλων ad ποινὰν non
 ἥσυχίαν referatur — 71. γάμον δαΐσαντα· cf. Hom. Il. xix 299 δαΐσων δὲ γάμον
 μετὰ Μνημιδόνεσσιν. Totum vero hunc locum illustrant Iovis et Iunonis sacrae
 nuptiae (ιερός γάμος) et ad eorum exemplar viri beati cum suis uxoris epulis
 accubantes in sepulcralibus monumentis — 72. νόμον· sanctum institutum
 caelestium nuptiarum sive ἱεροῦ γάμον

ἄρχονται, Διὸς ἐκ προουμίου· καὶ ὄδ' ἀνήρ
καταβολὰν ἱερῶν ἀγώνων
νικαφορίας δέδεκται
πρῶτον Νεμεαίου
5 ἐν πολυμυνήτρῳ Διὸς ἄλσει.

ὄφρῆι δ' ἔτι, πατρίαν Στρ. β'.
εἶπερ καθ' ὁδὸν νιν εὐθυπομπὸς 10
αἰὼν ταῖς μεγάλαις δέδωκε κόσμον Ἀθάναις,
θαμὰ μὲν Ἰσθμιάδων δρέπεσθαι
κάλλιστον ἄωτον ἐν
Πυθίοισι τε νικᾶν 15
10 Τιμονόου παιδ'. ἔστι δ' εἰκόδς

ὄρειᾶν γε Πελειάδων Στρ. γ'.
μὴ τηλόθεν Ὠαρίωνα νεῖσθαι.

4. ἱερῶν coni. Schmid: ἱερῶν *BD* — πρῶτον codd. et schol.: πρῶταν *SUPR.* Heyne — 6. δ' ἔτι *V*: δέ τι *BD* — 7. καθ' ὁδόνιν *D* — εὐθύπομπὸς *V*: εὐθύπομπος *B*, εὐθύποντος *D* — 8. ἀθάναις *D* — 9. θαμὰ *BD*: ἄμα coni. Hartung; cf. *N.* iv 15 — πυθίοισι *D* — 10. ἔστι δ' *BD*, παῖδα δ' ἔστιν lemma *B* — 11. ὄρειᾶν *BD* et schol.: θερειᾶν coniecisse Cratetem testantur scholia — 12. Ὠαρίων' ἀνεῖσθαι *BD*; Ὠαρίωνα νεῖσθαι *Athen.* xi p. 190 f. —

brevissimus Iovis — 1. Ὀμηρίδαι· schol.: Ὀμηρίδας ἔλεγον τὸ μὲν ἀρχαῖον τοὺς ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου γένους, οἱ καὶ τὴν ποιήσιν αὐτοῦ ἐκ διαδοχῆς ἤδον· μετὰ δὲ ταῦτα καὶ οἱ φαυλοὶ οὐκέτι τὸ γένος εἰς Ὀμηρον ἀνάγοντες. ἐπιφανεῖς δὲ ἔγνοντο οἱ περὶ Κύναιθον, οὗς φασὶ πολλὰ τῶν ἐπῶν ποιήσαντας ἐμβαλεῖν εἰς τὴν Ὀμήρου ποιήσιν κτλ. — 2. ῥαπτῶν· per leges etymologicas constat hoc nomen non a nomine ῥάβδος, sed a verbo ῥάπτειν derivandum esse, quam sententiam iam vetus grammaticus Philochorus (v. schol.) comprobavit allato versu Hesiodi: ἐν Δήλῳ τότε πρῶτον ἐγὼ καὶ Ὀμηρος αἰοῖδοι | μέλλομεν ἐν νεαροῖς ὕμνοις ῥάπταντες αἰοιδῆν — 3. ἀνήρ, prima syllaba producta, ut *N.* iii 72 — 4. καταβολὰν νικαφορίας ἀγώνων· initium victoriae ludorum; schol.: μετῆται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῶν τὰς οἰκίας κατασκευαζόντων καὶ βαλλόντων τοὺς θεμελίους· cf. *Polyb.* xiii 6 καταβολὴν ἐποιεῖτο καὶ θεμέλιον ὑπεβάλλετο πολυχρονίου τυραννίδος — ἱερῶν· hoc nomine proprie significabantur ludi Olympii Pythii Nemeaei Isthmii, v. *Prol.* lxxxv — 4. ἄλσει, de nemore cupressino prope templum Iovis Nemeaei v. *Paus.* ii 15, 2. *Strab.* viii p. 377 — 6. ὄφρῆι impersonaliter hoc loco dictum esse recte adnotavit Aristarchus — 7. πατρίαν καθ' ὁδόν· per patriam viam aevum eum recta deducens decus Athenis dedit; nimirum pater et maiores Timodemi multas victorias Isthmiis et Pythiis consecuti erant — κόσμον· referendum esse patet ad pronomem νιν. Athenis autem decus et ornamentum Timodemus dici videtur, quod Athenis, capite Atticae terrae, pompa ducebatur et epinicion carmen cantabatur — 9. de particulis μὲν . . . τε pro τε . . . τε positus vide *O.* iii 6; νικᾶν infinitivum esse malo quam genitivum a nomine ἄωτον pendente — 10. multas eum alias insuper victorias consecuturum esse poeta comprobatur divino et proverbiali exemplo vicinitatis et familiaritatis Orionis et Pleiadum — 11. ὄρειᾶν· Pleiades ut non longe ab Orione in caelo distare et verti significet, lusu similitum nominum ὄρειᾶν et Ὠαρίωνα poeta utitur; ὄρειαι autem sive montanae Pleiades dicuntur, quod filiae Atlantis erant et in monte Cyllene degere ferebantur, qua de re scholiasta scite adnotat: Σιμωνίδης δὲ μίαν τῶν Πλειάδων Μαίαν

καὶ μὰν ἂ Σαλαμίς γε θρέψαι φῶτα μαχατὰν 20
 δυνατός. ἐν Τροίᾳ μὲν Ἐκ-
 τωρ Αἴαντος ἐπάϊσ' ὦ
 Τιμόδημε, σὲ δ' ἄλλὰ
 15 παγκρατίου τλάθυμος ἀέξει.

Ἀχάρναι δὲ παλαίφατον Στρ. δ'. 25
 εὐάνορες ὄσσα δ' ἄμφ' ἀέθλοις,
 Τιμοδημίδαι ἐξοχάτατοι προλέγονται.
 παρὰ μὲν ὑψιμέδοντι Παρ-
 νασῶ τέσσαρας ἐξ ἀέθ-
 λων νίκας ἐκόμιξαν. 30
 20 ἀλλὰ Κορινθίων ὑπὸ φωτῶν

ἐν ἔσλοῦ Πέλοπος πύλαις Στρ. ε'.
 ὀκτὼ στεφάνοις ἐμιχθὲν ἤδη·
 ἑπτὰ δ' ἐν Νεμέᾳ, τὰ δ' οἴκοι μάσσον' ἀριθμοῦ, 35

14. ἐπάϊσ' conl. Bergk: ἄκουσεν codd. — 15. τλάθυμος B: θυμὸς D —
 16. παλαίφατον BD, παλαίφατοι ex novicio codice Boeckh — 19. παρὰ Tricl.:
 παρ BD — παρνασσῶ BD, conf. O. ix 43 — 21. πύλαις: πτυχαῖς codd. et
 schol., μυχοῖς, tum πύλαις conl. Hecker — 23. ἀριθμοῦ B': ἀριθμῶ D,
 ἀριθμῶ B" —

ὄρειαν προσηγόρευσεν εἰπὼν· Μαιάδος οὐρείας ἐλικοβλεφάρου. κατὰ λόγον· αὐτὴ
 γὰρ "Κυλλήνης ἐν ὄρεσσι θεὸν κήρυκα τέχ' Ἐρμῆν". Pindarus ipse fabulam de
 Orione cum suo cane Pleionam amatam persequente in dithyrambo tractavit, cuius
 laciniam (fr. 74) scholia servarunt — 12. νεισθαι, verti; cf. Lamprocleum ap.
 Athen. xi p. 491 o de Pleiadibus: αἱ τε ποταναῖς ὁμώνυμοι πελειάσιν αἰθέρι νεισθε
 — 13. φῶτα μαχατὰν· cf. μαχητὰς ἐμμεναι ἄνδρας Hom. σ 280 — 13 ss. Σαλαμίς
 γε θρέψαι . . . Ἀχάρναι παλαίφατον εὐάνορες· laudes duorum locorum ita con-
 cinnamus, ut Timodemum Salamine educatum, Acharnis natum esse con-
 iciamus; Acharnensis Timodemus perhibetur in titulo Attico CIA. II 1347. —
 14. ἐπάϊσ' quod felici acumine Bergkii restituit et etiam in Aristoph. ran. 1028
 (ἐπὶ νίκη ἄλων pro ἡνίκ' ἤμουσα) restituendum esse iudico, illustratur versu
 Homericο A 532 τοὶ (ἵπποι) δὲ πληγῆς ἄιοντες ὄμιφ' ἔφερον θεὸν ἄρεα. Egregie
 autem iuveni poeta blanditus est, quod eum cum Aiaee heroe composuit —
 16. παλαίφατον· hoc addidisse poetam suspicor, quod Acharnarum vetus
 fama fuit, Salaminiorum virtus nuper pugna Salaminia comprobata fuit —
 17. ὄσσα δ' ἄμφ' ἀέθλοις· quod ad certamina attinet; cf. O. I 103 — 19. ὑψι-
 μέδοντι· schol. καταρηστικῶς ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ· rectius montem Parnassum
 deum a poeta fingi dices ex alto cacumine in humiliores regiones dominantem
 — 21. Πέλοπος πύλαις· codicum lectionem πτυχαῖς defendunt similibus locu-
 tionibus Πίνδου ἐν πτυχαῖς P. ix 15, Κρισαλαῖς πτυχαῖς P. vi 18. At ut bene
 convalles et saltus montium Pindi et Parnassi πτυχαῖ 'flexus tortuosi' dicuntur,
 ita minus commode campi Isthmi; quo cum accedat, quod aliae regiones Pelo-
 ponnese multo aptius quam Isthmica Πέλοπος πτυχαῖ dicantur, illud nomen
 recipiendum duxi, quod Isthmi proprium est et etiam Bergkii applausum tulit;
 bene enim scholiasta ad I. II 19 Corinthum πύλας τῆς Πελοποννήσου dicit, se-
 cutus Pind. P. ix 86. XIII 5. N. x 27 et Bacchyl. fr. 7 ὦ Πέλοπος λιπαρῆς νάσσου
 θεόδωμοι πύλαι — 24. Διὸς ἀγῶνι ad ἑπτὰ δ' ἐν Νεμέᾳ ita refero, ut τὰ
 δ' οἴκοι μάσσον' ἀριθμοῦ parenthesi interiecta esse ducam. Namque num

Διὸς ἀγῶνι. τὸν, ὦ πολι-
 ται, καμάξατε Τιμοδή-
 μου σὺν εὐκλείῃ νόστῳ·
 25 ἄδυμελεῖ δ' ἐξάρχετε φωνᾶ.

40

24. ἀριθμοῦ. Διὸς ἀγῶνι τὸδ' (scil. τὸ ἐγκώμιον) coni. Bergk — εὐκλείη: εὐκλείη BD — Τιμοδήμου Tricl., τιμοδήμω BD.

cum sacris Olympiis vel Diasiis Atheniensibus ludi coniuncti fuerint, admodum dubium est, neque intellegitur, cur Timodemus celeberrima certamina Atheniensia Panathenaica non obierit, obierit minora Diasia vel Olympia — τὸν, Iovemne an agonem Iovis intellegas, nihil interest — καμάξατε pompa celebrate, ut simili modo χοροῦσιν 'saltando celebrare' cum accusativo iungebatur — 25. ἐξάρχετε: cum verba τὸν ὦ πολιτῆαι καμάξατε Τιμοδήμῳ σὺν εὐκλείῃ νόστῳ procul dubio ad cives choreutas, redeuntem Timodemum pompa prosequentes et victorem hoc ipso carmine praedicantes, referenda sint, insequentia quoque verba ἄδυμελεῖ ἐξάρχετε φωνᾶ de hoc carmine ipso intellegenda esse patet. Negotia solum verbum ἐξάρχετε facessit. Namque hoc nostrum carmen adeo iusti epinicii partes tuetur, ut alii carmini eo praeludi parum probabile sit. Qua de causa rectius illud verbum ita interpretaberis, ut epinicii cantum ceteris festivitatis generibus antecedere ducas; nescio tamen an prorsus alia interpretandi via ineunda sit, ut ἐξάρχετε hoc loco idem valere ducamus atque canite tamquam praecentores, unde choreutae laetis acclamationibus ceterae catervae civium undique circumfusae suo carmine praeceant.

NEMEON. Γ'.

ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΙΔΗ, ΑΙΓΙΝΗΤΗ.

ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗ.

Strophæ.

ἔ - - - - - ἔ - - - - - ἔ - - - - - ἔ - - - - - ἔ - - - - - ἔ - - - - -
 ἔ - - - - - ἔ - - - - - ἔ - - - - - ἔ - - - - - ἔ - - - - - ἔ - - - - -
 ἔ - - - - - ἔ - - - - - ἔ - - - - - ἔ - - - - - ἔ - - - - - ἔ - - - - -
 5 ἔ - - - - - ἔ - - - - - ἔ - - - - - ἔ - - - - - ἔ - - - - - ἔ - - - - -
 ἔ - - - - - ἔ - - - - - ἔ - - - - - ἔ - - - - - ἔ - - - - - ἔ - - - - -
 ἔ - - - - - ἔ - - - - - ἔ - - - - - ἔ - - - - - ἔ - - - - - ἔ - - - - -

Epodi.

ἔ - - - - - ἔ - - - - - ἔ - - - - - ἔ - - - - - ἔ - - - - - ἔ - - - - -
 ἔ - - - - - ἔ - - - - - ἔ - - - - - ἔ - - - - - ἔ - - - - - ἔ - - - - -
 ἔ - - - - - ἔ - - - - - ἔ - - - - - ἔ - - - - - ἔ - - - - - ἔ - - - - -
 5 ἔ - - - - - ἔ - - - - - ἔ - - - - - ἔ - - - - - ἔ - - - - - ἔ - - - - -

Argumentum.

Carmen hoc pulcherrimum Aristoclidis Aristophanis filii (v. 20) Aeginetae victoriam pancratio Nemeis ludis partam eiusdemque victorias antea Epidauri et Megaris reportatas illustrat. Cantatum id esse a choro iuvenum in curia (Θεαρίω) inter epulas a theoris Aeginetis apparatus ex versu 70 apparet, quo eodem ex loco illud quoque efficitur, Aristoclidem quo tempore carmen cantabatur, in collegio Θεωρῶν, sive sacerdotes sive senatores illi erant, interfuisse. Is tum temporis iam provecta aetate erat, quandoquidem in antistropha quarta iuvenilis et virilis et provectae aetatis munera optime administrasse laudatur. Neque haec epinicia continuo post victoriam Nemeaeam, sed aliquanto post, redeunte sacro mense Nemeorum, acta esse poeta ipse vv. 1—5 declaravit. Tamen multos annos inter victoriam et epinicia intercessisse et Aristoclidem iam iuvenem Nemea vicisse neutiquam crediderim. Quamvis enim pancrati certamen laboriosum Pindari temporibus fere iuvenes obierint, tamen ne viros quidem adultos a laboribus huius certaminis prorsus abhorruisse exemplo

Melissi Thebani (I. iv) comprobatur. De tempore carminis nihil memoriae proditum est, sed ex tota indole carminis elucet nondum fractas tum fuisse opes Aeginetarum. Ex magno autem numero locorum, quibus hoc carmen cum carminibus O. i. ii. iii. P. ii concordat (cf. commentationem meam, Zur Chronologie Pind. Siegesgesänge, Stzb. d. B. Ak. 1889 p. 52 ff.) colligere ausus sum, non multum hoc carmen a temporibus illorum carminum distare, unde circa a. 469 id scriptum esse videri. Neque quae a Fraccarolio observata est similitudo inter N. iii 72 s. et P. iv 281 s. intercedens ad meam sententiam refutandam valet, quandoquidem unius similitudinis non eadem atque multarum vis est. Sic autem si natales carminis ordinamus, idoneam quoque causam carminis sero missi (v. 80) nanciscimur. Si enim Nemeaea victoria a. 473 vel 471 ab Aristoclide parta est, tum temporis Pindarus, cuius Musam Aeginetae inprimis ambibant, in Sicilia commorabatur, unde redux demum ab itinere Syracusano amicis Aegineticis morem gerere potuit.

In exordio poeta Musam invocat, ut in honorem Nemeaeae victoriae carmen canat diu iam promissum et expectatum (1—5); certaminum enim coronis carminum praeconium maxime postulari, qua de causa iam Aeginam, terrae decus, se illustraturum esse et una cum ea Aristoclidem, qui Myrmidonibus, priscis incolis insulae, pancratio dignum se praestiterit, ut Herculis columnas iam assecutus esse videatur (6—21). Columnarum Herculis mentione facta cum poeta ad res, quas ille in remotissimis finibus terrarum et marium gessisset, narrandas abreptus esset, inde se revocat ad domesticas laudes Aeacidarum praedicandas (22—32). In principali igitur parte carminis Peleum laudat, qui Iolcum expugnaverit et Thetidem coniugem nactus sit, Telamonem, qui una cum Iolao Laomedontem et Amazonas devicerit, Achillem, qui iam puer miranda facinora ediderit et vir factus in bello Troiano agmina Lyciorum et Phrygum prostraverit Memnonemque ducem Aethiopum interemerit (32—63). A fabulis ad res praesentes dexterrime poeta ita redit, ut cum heroibus, qui de sanguine Iovis prognati praeclarissime res gesserint, Aristoclidem, qui Iovis in ludis Nemeaeis vicerit, componat eumque optime cuiusque aetatis munere fungi laudet (64—76). Sub finem ubi se excusavit, quod sero carmen miserit, ad Musam, unde exorsus erat, rediit Aristoclidis rerum fautricem.

Aeginetis victoribus praeter hoc epinicion Pindarus plurima epinicia scripsit, quae hoc ordine chronologico sese excipiunt: N. v (481), I. vi (480), I. viii (478), I. v (476), N. iii (469), N. vii (467), N. iv (465), N. vi (463), N. viii (461), O. viii (460), P. viii (450). Vides plura carmina Nemeaeas et Isthmicas quam Olympicas et Pythicas victorias spectare, id quod satis ex eo, quod Corinthus et Nemea ab insula Aegina non multum distabant, explicatur. Quod autem curulem victoriam Aegineticam nullam Pindarus praedicavit, plurimas pancratii et luctae, nemo mirabitur, qui Aeginam insulam similiter atque Ithacam equis alendis (*ἵππορροφλαίς*) minus idoneam fuisse reputaverit. Luctae vero et pancratii studia Aeginetae maxime exercebant, quod iis optime iuvenes ad belli pericula obeunda institui putabant, unde etiam Peleum inventorem pentathli fuisse perhibebant (v. schol. N. vii 9; cf. Paus. v 17, 10. Philostr. gymn. 3). In carminibus autem Aegineticis quasi sollemne fuit et a

<i>Ἴκεο Δωρίδα νᾶσον Αἰ-γιναν. ὕδατι γὰρ</i>	5
<i>μένοντ' ἐπ' Ἀ-σωπίῳ μελιγαρῶν - τέκτονες</i>	
<i>5 κώμων νεανίαι, σέθεν ὅπα μαιόμενοι.</i>	
<i>·διψῆ δὲ πρᾶγος ἄλλο μὲν ἄλλον·</i>	10
<i>ἄεθλονικία δὲ μάλιστ' ἀοι-δᾶν φιλεῖ,</i>	
<i>στεφάνων ἀρετᾶν τε δεξιωτάταν ὀπαδόν.</i>	
<i>τᾶς ἀφθονίαν ὄπαξε μῆτιος ἀμᾶς ἄπο·</i>	<i>Αντ. α'. 15</i>
<i>10 ἄρχε δ', οὐρανοῦ πολυνεφέλα κρέον-τι θύγατερ,</i>	
<i>δόκιμον ὕμνον· ἐγὼ δὲ κεί-νων τέ νιν δάροις</i>	
<i>λύρα τε κοι-νάσομαι. χαριέντα δ' ἔξει πόνου</i>	20

3. γὰρ om. D — 4. μὴ γαρῶν D — 5. γέθεν D — 6. πρᾶτος D, quod interpretamentum falsae lectionis ΠΡΑΤΟΣ esse docui Beitr. z. Dial. Pind. in Stzb. d. b. Ak. 1891 p. 30 — 7. μάλιστ' D — 9. ἀκᾶς D — 10 οὐρανοῦ πολυνεφέλα ex sententia Didymi Boeckh: οὐρανοῦ πολυνεφέλα BD, οὐρανοῦ πολυνεφέλα Aristarchus et Ammonius; dativum agnoscit etiam schol. Eur. Hec. 685 falso eum cum ἄρχε coniungens; schol. Pind.: οὐρανοῦ ἀολικῶς ἀντὶ τοῦ οὐρανοῦ. πολυνεφέλα an πολυνεφέλα scribas dubitare possis — 12. κοινάσομαι coni. Boeckh: κοινάσομαι codd., κοινῶς ἄσομαι paraphr., unde κοῖν' ἀείσομαι Bergk — ἔξεις coni. Rauchenstein —

λωνος | ἄνδρες ἀοῖδοι ἴασι (hymn. 25, 2). Infra v. 83 Musam proprio nomine Κλειῶ, quae famam hominum divulgat, appellat — μᾶτερ ἀμετέρᾳ λίσσομαι· similiter numerum pronominis variat P. III 2 ἤθελον . . . ἀμετέρᾳ ἀπὸ γλώσσας· cf. Hom. Il. I 29, Verg. ecl. 7, 21, Tacit. hist. 1, 1 — 2. ἱερομηνία, sacris eius mensis diebus, quo Nemea celebrabantur. cf. Thucyd. v 54 Καρνεῖος δ' ἦν μῆν, ἱερομηνία Δωριεῶσι. Redeunte igitur die, quo victoria reportata erat, carmen cantatum esse videtur — 3. Δωρίδα νᾶσον· Doricam originem prae se ferebant Aeginetae; cf. O. VIII 30 — 4. μένοντ' i. e. μένοντι, exspectant — ὕδατι Ἀσωπίῳ· tres noti fluvii Asopi fuerunt, unus in Boeotia, alter Sicyonio in agro prope Nemeam, tertius in Phthiotide. Sed horum vix quisquam in hunc locum quadrat. Namque Phthiotidis Asopus prorsus ab argumento huius carminis alienus est; sed Boeotiae quoque Asopus tum tantum huc referri posset, si Thebae, unde poeta carmen misit, in ripa Asopi sitae essent aut saltem rivuli Thebani Dirca et Ismenius in Asopum influerent. Quod vero Aristarchus Sicyonium fluvium intellexit (v. schol.), paene ridiculum est putare cantores Nemeae in ripa Asopi Sicyonii mansisse, donec carmen a poeta mitteretur, praesertim si multis annis post victoriam Nemeae partam hoc carmen cantabatur; neque quod infra v. 18 ἐν βαθυπεδίῳ Νεμέᾳ dicit, ad locum, quo carmen cantabatur, sed ad eum, quo labores pancratiū sustinebantur, pertinere par est. Nihil igitur relinquitur quam ut scholia audiamus ad Didymi et Callistrati auctoritatem provocantia: ὁ δὲ Δίδυμος διηπατήσθαί φησι τοῦς ἰπομνηματισαμένους τῆ ὁμωνυμία τῶν ποταμῶν· οἱ γὰρ Ἀσωποὶ πλείους, ὧν ἓνα φασὶν (φησὶν Boeckh probabiliter) εἶναι καὶ τὸν ἐν Αἰγίνῃ· ὁ δὲ Καλλιστράτος Ἀσωπίδα ἐν Αἰγίνῃ, quamquam apud ceteros scriptores de Asopo Aeginetico altum silentium est — 4. τέκτονες κώμων hic choreutae intelleguntur, P. III 113 poetae — 6. alia alia postulare, victoriam maxime carmina, amplius poeta exponit O. XI in. — διψῆ conferunt Artemid. Oneirocrit. I 68: τὸ μὲν γὰρ διψῆν οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ ἐπιθυμεῖν· cf. P. IX 104 — 9. τᾶς ἀφθονίαν ὄπαξε· cf. Hor. c. III 4, 2 dic age longum Calliope melos — 10. κρέοντι pendet a θύγατερ (cf. ad P. VIII 68), οὐρανοῦ πολυνεφέλα a κρέοντι. πολυνεφέλα fictum est ad exemplum Homericum νεφεληγερέταο — 11. δόκιμον, hymnum qui gloriam (δόξαν) afferat; hunc a Musa acceptum poeta cum iuvenibus canentibus et fidibus cantui succinentibus communicaturus est — 12. λύρα· inde non licet colligere solis fidibus cantui accantatum esse, siquidem infra v. 79 legimus tibiis quoque

- χώρας ἄγαλμα, Μυρμιδόνες ἵνα πρότεροι*
ᾤκησαν, ὧν παλαιάφατον ἀλκᾶν
 15 οὐκ ἐλεγχέσσιν Ἀριστοκλεί-δας Ἴεᾶν 25
ἐμίανε κατ' αἴσαν ἐν περισθθενεὶ μαλαχθεῖς .
- παγκρατίου στόλῳ· καματωδέων δὲ πλαγᾶν* Ep. α'.
ἄκος ὑγιηρὸν ἐν βαθυπέδιῳ Νεμέᾳ 30
τὸ καλλίνικον φέρει.
εἰ δ' ἔων καλὸς ἔρ-δων τ' εἰκότα μορφᾶ
 20 ἀνορέαις ὑπερτάταις ἐπέβα
παῖς Ἀριστοφάνευσ, - οὐκέτι προτέρῳ 35
ἀβάταν ἄλα κίωνων
ὑπὲρ Ἡρακλέος περᾶν - εὐμαρές,
- ἦρωσ θεὸς ἄς ἔθηκε ναυτιλίας - ἐσχάτας* Στρ. β'.
μάρτυρας κλυτᾶς· δάμασε δὲ θήρας ἐν - πελάγει 40
ὑπερόχους, διὰ τ' ἐξερεύ-νασε τεναγέων

13. πρότερον lemma in *D* — 14. ἀλκᾶν (vel ὄρμᾶν) coni. Rauchenstein: ἀγορᾶν codd. et schol., ἔθραν coni. Kayser — 15. ἐᾶν Pauw: τεᾶν *BD*, quod ex *Ἴεᾶν* ortum esse patet — 18. ἐν βαθυπέδιῳ *X*, unde ἐν γε βαθυπέδιῳ Mosch. — νεμέαν *D* — φέρειν ex schol. coni. Bergk — 20. Ἀριστοφάνευσ *VX*: Ἀριστοφάνους *BD* — προτέρῳ ex schol. Hermann: πρόσω codd. — 24. ὑπερόχους Mosch.: ὑπέροχος *BD*, ὑπερόχος vel ὑπερόχως schol. — διὰ τ' ἐξερ. coni. Boeckh: ἰδία τ' ἐρ. *BD*, ἰδία τ' ἐρ. et διὰ τ' ἐρ. schol., διὰ τ' αὐτ' ἐρ. coni. Hermann, σπιδίας τ' ἐρ. coni. M. Schmidt.

in hoc carmine agendo locum fuisse; cf. Prol. xcviij. Dissenium prooemium ad tibiam cantatum esse, post prooemium accessisse lyram putantem bene refutavit E. Graf, De Graec. vet. re mus. p. 51 — *χαρίεντα πόνον* carmen suum elaboratum cum apium opere poeta comparat — 13. *χώρας ἄγαλμα* subiectine an obiecti locum teneat ambigunt; ego scholiorum auctoritatem secutus, cum neque lyra neque hymnus iucundum habere laborem apte dicatur, Aeginam subiecti locum tenere sentio, ut carminis a poeta, Musarum interprete, inventi et ab eo cantoribus fidicinibusque mandati gratus lusus in amoena insula Aegina futurus esse declaretur — *Μυρμιδόνες*, prisci incolae insulae, quorum nomen cum nominis *μυρμύκων* simile esset, ex formicis homines factos esse iam Hesiodus in Eois fr. 93 fabulabatur — 15. *ἐλεγχέσσι* cf. O. viij 19 — 16. *μαλαχθεῖς*, male mulctatus — 17. *στόλῳ*, expeditione seu pugna pancratiij; cf. P. viij 98 — 18. similem sententiam amplius persequitur N. iv in., unde τὸ καλλίνικον subiecti vice fungi apparet — 20 sq. apodosin non incompta oratione, sed admixta comparatione columnarum Herculis reddit, quae cum fines terrae essent, iis humanorum quoque studiorum finem significari monuit hic et O. iij 44 — 21. *ἀβάταν* pro vulgari *ἄβατον* cf. O. ix 33 — 22. *ἦρωσ θεὸς* Hercules; hoc loco duo haec nomina confunduntur, quae O. ii 2 plane distinguuntur — 23. *κλυτᾶς μάρτυρας* an *κλυτᾶς ναυτιλίας* coniungerent, veteres grammaticos dubitasse scholia testantur; equidem *κλυτᾶς ναυτιλίας* melius cum iis, quae proximis versibus de claris facinoribus Herculis exponuntur, conspirare putaverim — 23 s. *δάμασε* . . . *σοᾶς* media interiecta sunt, ut cum particula *ἄπα* poeta ad *ἔθηκε μάρτυρας* (v. 22) redeat — 24. *τεναγέων*, vadorum; et Syrtes Libycas (cf. Apoll. Rhod. iv 1264. 1400) et freta extra columnas Herculis, de quibus Plato Crit. 108 e et Avienus or. mar. 184. 234. 362 fabulantur, Pindarus spectasse videtur —

- 25 *ῥοάς· ὄπα - πόμπιμον κατέβαινε νό-στου τέλος,*
καὶ γὰν φράδασσε. θυμέ, τίνα πρὸς ἀλλοδαπὰν 45
ἄκραν ἐμὸν πλόον παραμείβει;
Αἰακῶ σε φαμί γένει τε Μοῖ-σαν φέρειν.
ἔπεται δὲ λόγῳ δίκας ἄωτος ἐσλὸς αἰνεῖν· 50
- 30 οὐδ' ἀλλοτρίων ἔρωτες ἀνδρὶ φέρειν - κρέσσονες. 'Αντ. β'.
οἰκοθεν μάτενε. ποτίφορον δὲ κόσ-μον ἔλαβες
γλυκὺ τι γαρνέμεν. παλαι-αῖσι δ' ἐν ἀρεταῖς 55
γέγραθε Πη-λεὺς ἄναξ ὑπέραλλον αἰχ-μὰν ταμών·
ὄς καὶ Φιωλκὸν εἶλε μόνος ἄνευ στρατιᾶς,
- 35 *καὶ ποτῖαν Θέτιν κατέμαρψεν* 60
ἐγκονητί. Λαομέδοντα δ' εὐ-ρυσθενῆς
Τελαμών Ἰόλα παραστάτας ἐὼν ἐπερσεν·
- καὶ ποτε χαλκότοξον Ἀμαζόνων μετ' ἀλκὰν* 'Επ. β'. 65
ἔπετό Φοι· οὐδέ μιν ποτε φόβος ἀνδροδάμας
ἔπαυσεν ἀκ-μὰν φρενῶν.

25. ὄπα codd. — 26. φράδασε *BD* — 29. ἐσλὸς *D*, ἐσλὸν *B*; schol.: τὸ ἐσλὸς ἀντὶ τοῦ ἐσλοῦς — 30. κρέσσονες *D* — 31. μαντ. *D* — ἔλαβες ex scholiis Bergk — 34. μόνος *Byz.*: μόνος *BD* — 36. ἐγκονητί mavult Bergk, ἀγκόνησι conl. Matthiae eleganter — 37. Ἰόλα *Z*: ἰόλα *BD* — 38. χαλκότοξον *VX*: χαλκοτόξων *BD* — 39. ἀκμὰν *VX* Mosch.: ἀλκμὰν *BD*, αἰχμὰν conl. Heyne: fort. ἀλκᾶς —

25. πόμπιμον νόστου τέλος, secundum itineris finem; cf. Tibull. iv 1, 53 illa per ignotas auidax erraverit urbes, qua maris extremis tellus includitur undis — κατέβαινε . . . φράδασσε: mire aoristis poeta imperfectum immiscuit; tamen ei hoc quoque loco inest vis actionis dum altera fit durantis — γὰν φράδασσε: locum, quousque pervenisset, columnis positus signavit; sic enim Graeci falso signa summi dei Phoeniceii interpretabantur —

26 ss. ab Herculis navigatione, ad quam narrandam mentione columnarum Herculis facta abreptus erat, ad laudes victoris et insulae Aeginae se revocat, quo simili modo O. ix 35 ab Herculis facinoribus ad domesticas laudes redit — 28. Μοῖσαν φέρειν: humiliore dicendi genere usus O. ix 42 dixit φέροις γλῶσσαν: metaphora musae et altae naturae huius odae melius convenit et egregie principio carminis (v. 1) accommodata est — 29. ἐσλὸς Aeolicus accus. est pro ἐσλοῦς, ut νάσος pro νάσους O. ii 78; infinitivus αἰνεῖν autem subiecti, ἄωτος δίκας praedicati vim obtinet: probos laudare orationi summa iustitia est — 30. similem sententiam habes P. iii 20; hic autem poeta semet ipse hortatur, ut palmam ex domesticis laudibus sibi comparet, quarum decus amplum et dulce ad canendum sibi suppeditatum sit — 32. παλαιαῖσιν ἀρεταῖς: virtutibus, quales prisci et heroici aevi propriae erant — 33. ταμών: respicit Pindarus Homerum II. xix 390: Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλο τάμε Χείρων· quamquam non Chironem sed Peleum ipsum hastam sibi secantem facit — 34. μόνος ἄνευ στρατιᾶς: schol.: δόξει δὲ ὁ Πίνδαρος διὰ τὸν Αἰγινήτην (corr. διὰ τὸ Αἰγινήτην εἶναι) χαρίζεσθαι τῷ Πηλεῖ: οὐ γὰρ μόνος εἶλε τὸν Ἰωλκόν, ἀλλὰ μετ' Ἰάσονος καὶ τῶν Τυνδαριδῶν, ὡς ἱστορεῖ Φερεικῆς (et Apollod. iii 173), unde rhetor Dio Chrysost. or. i p. 61 R. Pindaricum μόνος ἄνευ στρατιᾶς irridet — 35. κατέμαρψεν, prehendit Thetin varias formas animalium indumentem — 36. Λαομέδοντα . . . ἔπερσε: non evertit, sed perdidit et interemit; cf. O. x 32. P. ix 81 — 37. Iolaum hic Pindarus Telamoni, non Herculi munus aurigae admini-

- 40 συγγενεὶ δὲ τις εὐ-δοξία μέγα βρίθει· 70
 ὅς δὲ διδάκτ' ἔχει, ψεφεννὸς ἀνήρ
 ἄλλοτ' ἄλλα πνέων - οὐ ποτ' ἀτρεκέι
 κατέβα ποδί, μυριαῦν δ'
 ἀρετῶν ἀτελεὶ νόφ - γεύεται.
- ξανθὸς δ' Ἀχιλεὺς τὰ μὲν μένων Φιλύρας - ἐν δόμοις, Στρ. γ'. 75
 παῖς ἔων ἄθυρε μεγάλα φέργα, χερ-σὶ θαμινὰ
- 45 βραχυσίδαρον ἄκοντα πάλ-λων ἴσα τ' ἀνέμοις· 80
 μάχῃ λέον-τεσσιν ἀγροτέροις ἔπρασ-σεν φόνου,
 κάπρους τ' ἔναιρε, σώματα δὲ παρὰ Κρονίδα
 Κένταυρον ἀσθμαίνοντα κόμιζεν·
 ἔξετης τοπρῶτον, ὄλον δ' ἔπειτ' - ἀν χρόνον· 85
- 50 τὸν ἐθάμβεον Ἄρτεμις τε καὶ Θρασεὶ Ἀθάνα
 κτείνοντ' ἐλάφους ἄνευ κυνῶν δολίων θ' - ἐρκέων Ἀντ. γ'.
 ποσσὶ γὰρ κράτεσκε. λεγόμενον δὲ τοῦ-το προτέρων 90

41. ψεφηνὸς *BD*; Et. M. 818, 33: ψεφηνὸς καὶ ψεφηνὸς ἀνήρ· σκοτεινός, οὗ ἐπιφανής· ψέφος γὰρ τὸ σκότος· φησὶ Πίνδαρος Ἀριστοκλεί — ἀτρεμεὶ *D*, ἀτρεμὶ Hecker — 43. Ἀχιλλεύς *BD* — 45. ἴσα τ' ἀνέμοις Moch.: ἴσον τ' ἀνέμοισιν *BD*, ἴσον ἀνέμοις Schmid — 46. μάχῃ Tricl.: ἐν μάχῃ *BD*, μάχας (sine φόνου) paraphr.; μάχας λέοντες τ' ἀγρ. ἔπρ. πικρᾶς coni. Rauchenstein, φόνου λε. ἀγρ. ἔπρασ' ἐν μάχῃ transposuit M. Schmidt Ind. lect. Jen. 1879 p. 7 — 47. σώματα . . . ἀσθμαίνοντα κόμ. Heyne: σωμάτια . . . ἀσθμαίνοντα κόμ. *B*, σώματι (σώματα *D*⁹⁰) . . . ἀσθμαίνοντα κόμ. *D*, σώματι . . . ἀσθμαίνοντι κόμ. Tricl., σώματι . . . ἀσθμαίνων ἐκόμ. ex paraphrasi Hartung — 50. ἐθάμβεον *Byz.*: ἐθάμβεον *B*, ἐνθάμβεον *D*, ἐνθάμβεον lemma in *D* — 52. προτέρων *B*⁹⁰: πρότερον *B*¹ *D* —

strasse dicit, quia Hercules ipse in illo proelio sagittarii, non militis hastati partes sustinuisse ferebatur, ut tum quotidie Aeginetis in tympano templi Minervae videre licebat. Hinc etiam explicandum est, quod v. 39 Telamonem Iolao (οἶ), non Herculi ipsi comitantem inducit — 39. νιν . . . ἀκμῶν de duobus accusativis alter est totius (νιν), alter partis (ἀκμῶν φρενῶν) — 40. βρίθει . . . κατέβα . . . γεύεται in generalibus sententiis tempora Pindarus variare et iuxta aoristum gnomicum praesenti tempore uti solet; cf. O. II 64. VII 44. P. II 50. 89. N. IV 3. XI 39. I. V 8 — 41. διδάκτ' ἔχει cf. Eur. Hipp. 79 ὅστις δίδακτον μηδέν, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει | τὸ σφραγεῖν ἐλληγεν naturae dotes multo iis, quae quis dederit, praestare communis Graecorum persuasio erat — 43. τὰ μὲν quae facinoribus pueri Achillis respondent res in bello Troiano gestae infra v. 59 ss. variata structura sine particula δὲ exponuntur — 43. Φιλύρας, matris Chironis — 45. βραχυσίδαρον ἄκοντα, non solum brevi ferro munitum, sed ipsum breve iaculum; aliter de Germanis Tacitus Germ. 6 dicit: hastas vel ipsorum vocabulo frameas gerunt angusto et brevi ferro — 46. ἀγροτέροις feris cf. P. III 4 et not ad P. I 35 — 47. lectio codicis *B* σωμάτια ex duabus lectionibus σώματι et σώματα conflata est; quam recepi lectionem illustrat locus Hom. Γ 293 καὶ τοὺς (ἀρνᾶς) μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὸς ἀσπείροντας, θυμοῦ δευομένους — Κρονίδα Κένταυρον cf. P. IV 115 Κρονίδα Χείρωνι — 50. τὸν ἐθάμβεον sic etiam artifices Graeci deos hominum facta spectantes fingere consueverunt. Diana autem eum admirabatur tamquam dea venatrix, Minerva tamquam patrona virtutis bellicae — 52. ποσσὶ γὰρ κράτεσκε respicit Homericum epitheton πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς — λεγόμενον . . . ἔχω conf. similem locutionem P. V 108 — 52 ss. fabulas narrandi studio abreptus (cf. P. III 20)

- ἔπος ἔχω· βαθυμῆτα Χείρων τράφε λιθίνω
 Ἴάσον' ἐν-δον τέγει, καὶ ἔπειτεν Ἄσ-κλαπίον,
 55 τὸν φαρμάκων δίδαξε μαλακόχειρα νόμον· 96
 νύμφευσε δ' αὐτὶς ἀγλαόκολπον
 Νηρέος θυγάτρα, γόνον τέ Φοι - φέρτατον
 ἀτίταλλεν ἐν ἀρμένιοισι πάντα θυμὸν αὔξων· 100
- ὄφρα θαλασσίαις ἀνέμων ῥιπαῖσι πεμφθεῖς Ἐπ. γ'.
 60 ὑπὸ Τροϊαν δορίκτυπον ἀλαλὰν Λυκίαν
 τε προσμένοι - καὶ Φρυγῶν 105
 Δαρδάνων τε, καὶ ἐγ-χεσφόροις ἐπιμίξαις
 Αἰθιόπεσσι χεῖρας ἐν φρασί πά-
 ξαιθ', ὅπως σφίσι μῆ-κοίρανος ὀπίσω
 πάλιν οἶκαδ' ἀνεψιὸς 110
 ζαμενῆς Ἐλένοιο Μέμ-νων μόλοι.
- τηλαυγὲς ἄραρε φέγγος Αἰακιδᾶν - αὐτόθεν· Στρ. δ'.
 65 Ζεῦ, τὸν γὰρ αἶμα, σέο δ' ἀγών, τὸν ὕμ-νος ἔβαλεν 116
 ὀπὶ νέων ἐπιχώριον - χάσμα κελαδέων.
 βοᾷ δὲ νι-καφόρῳ σὺν Ἀριστοκλεί-δα πρέπει,

53. βαθυμῆτα *D*^ν: βαθυμῆτα *BD*^α — 54. λιθίνω γ' Ἴάσον' *B*, λιθίνω Ἴά-
 σων' *D* — ἔπειτεν *D*^ν: ἔπει. τὸν *B*¹, ἔπειτὸν *D*^α, ἔπει. τὸν *B*^α — ἀσκληπ. codd.,
 at v. P. III 6 — 55. τὸν: τὸν *D*¹ — μαλακ. *Bh.*: μαλθακ. *BD* — 56. αὐτὶς Boeckh:
 αὐθὶς *BD* — ἀγλαόκολπον *B*¹: ἀγλαόκαρπον *B*^α *D*^α, ἀγλαόκρανον *D*^ν, ἀγλαό-
 καρνον *V*¹ *X* — 57. Νηρέως *B* — 58. ἀτίταλλεν ἐν ἀρμ. Pauw: ἀτίταλλεν ἀρμ.
 (omisso ἐν) *BD* — 58. πᾶσι con. Hecker: at cf. N. vi 2 — 60. δορύκτ *D* —
 61. ἐγχειφ. *B* — 62. Αἰθιόπεσι *D* — χεῖρας codd. et schol.: κῆρας con. Iacobs —
 πάξαι θάπος con. Bergk — 65. ὕμνον *D* — 66. κλαδ. *D* — 67. βοᾷ v. l. schol. —

narrationi Achillis intexit duos superiores Chironis discipulos, Iasonem et Aesculapium, licet ad rem propositum nihil attinerent; horum de altero confer P. III, de priore Hesiod. fr. 111 — 55. μαλακόχειρα: conferunt P. IV 271 et epigr. AP. VI 244: ὠδίντας νέσασαι Ἄντωνίη Ἰλαοὶ ἔλθειν | περῆας μαλακαῖς χερσὶ σὺν Ἠπίονης — 56. postea nuptias Chiron conciliavit Thetidis, Nerei filiae, et Pelei, unde Clitias pictor in vase Francoisio (v. Baumeister Denkm. n. 1883) Chironem fecit Thetidi Peleum coniungentem — 58. ἀτίταλλεν ἐν ἀρμένιοισι: exposita haec praecepta erant ἐν Χείρωνος ὑποθήκαις, claro multumque lectitato poemate gentis Hesiodae — 62. ἐπιμίξαις: cum verbum ἐπιμιγνύναι absolute a Graecis saepe usurpetur, χεῖρας non cum ἐπιμίξαις iungendum est, sed cum πάξαιτο — φρασί, praecordiis, ut N. VII 26 — πάλιν ὀπίσω cf. Hom. I 119 πάλιν εἶπον ὀπίσω — 63. Memnon patruelis Heleni dicitur, quod Helenus Priami, Memnon Tithoni, Priami fratris, filius fuit, cf. Prol. CXXIV. Helenum autem prae ceteris filiis Priami commemorasse poeta videtur, quod solus Troiae captae superstes fuit.

64. ad victorem ipsum praedicandum se accingit — τηλαυγὲς: in principio strophae posuit et prima vocabuli syllaba tres moras expleri voluit, ut vis eius etiam magis augetur — αὐτόθεν non ad bella Troiana refero, sed idem atque οἰκοθεῖν (N. VII 22) valere sentio — 65. ἔβαλεν de scopo carminis dictum est simili metaphora atque P. II 98 — 66. ἐπιχώριον χάσμα: laetam rem ad omnem populam pertinentem —

ὅς τάνδε νᾶσον εὐκλέει προσέθηκε λόγῳ 120
καὶ σεμνὸν ἀγλααῖσι μερίμναις
70 Πυθίου Θεάριον· ἐν δὲ πείρα τέλος
διαφαίνεται, ὧν τις ἔξοχώτερος γένηται,

ἐν παισὶ νέοισι παῖς, ἐν ἀνδράσι ἀ-νήρ, τρίτον Ἄντ. δ'. 125
ἐν παλαιτέροισι, μέρος ἕκαστον οἶ-ον ἔχομεν
βρότεον ἔθνος· ἔλα δὲ καὶ τέσσαρας ἀρετὰς 130
75 ὁ μακρὸς αἰ-ών, φρονεῖν δ' ἐνέπει τὸ παρ-κείμενον·
τῶν οὐκ ἄπεσσι. χαῖρε, φίλος. ἐγὼ τὸδε τοι

68. εὐκλεει BD — 72. ἐν δ' ἀνδρ. BD, δ' eiec. Hermann — τρίτον Byz.: τρίτατος B, τρίτατον D, τρίτος Bergk — 74. κὰς τέσσαρας ἀρετὰς vel καὶ τετραδ' ἐς ἀρετὰς susp. Bergk — 75. ὁ om. BD, add. ex schol. Tricl. — μακρὸς D: θνατὸς B cum Aristarcho — αἰών: ἰών B — 76. ἄπεσσι coni.

70. Πυθίου Θεάριον· schol.: ἔστιν ἐν Αἰγίνῃ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἱερόν, ἐν ᾧ οἱ θεῶροι διητῶντο οἱ τὰ θεῖα φυλάσσοντες· θεῶροι γὰρ οἱ θεοφύλακες· cui testimonio adde Pausaniam II 31, 6 θεάριον Doricam vocem esse tradentem. Iam quod alter scholiasta adnotat τὸ δὲ Θεάριον τόπος ἐν Αἰγίνῃ δημόσιος, ἔνθα τὰ συμπόσια, ex eo verisimile fit, Aristoclidem non solum sobria consilia in collegio sacerdotum dedisse, sed etiam victoriam eius in conciliabulo illorum sacerdotum lautis epulis celebratam esse — 70. ἐν δὲ πείρα τέλος· cf. O. IV 20 et Herod. VII 9 ἀπὸ πείρης πάντα ἀνθρώποισι φιλέει γίνεσθαι. Experientia autem cernitur, quibus quisque in rebus excellat virtutisque finem assecutus sit, ut puer emineat virtute puerorum propria (cf. P. IV 281), vir virorum, tertium (τρίτον, non τρίτος) senior seniorum — 73. παλαιτέρους, intellego homines, qui quinquaginta annis maiores sint neque tamen senes iam facti publicis rebus interesse desierint. In hac aetate tum temporis Aristoclidem fuerit oportet; namque, quamvis communis hic locus sit, tamen Aristoclidis virtutes iam probatas laudari in aperto est. Iam quae sequuntur verba ἔλα δὲ καὶ τέσσαρας ἀρετὰς κτλ. utrum virtutem senum, qui hominum senescentium (παλαιτέρων) aetatem superarint, propriam, an communem aliquam omnium aetatum, quae tribus virtutibus puerorum adolescentium virorum propriis tamquam quarta accedat, significant, veteres et recentes interpretes inter se dissident. Atque facilius sane et magis in promptu posita prior sententia est, neque eam ideo derelinquendam esse iudico, quod Aristoclidem, qui ab his virtutibus non abesse laudatur (τῶν οὐκ ἄπεσσι v. 76), cum quartam aetatem nondum attigisset, etiam virtutis quartae aetatis propriae compos esse non potuit. Nimirum in laudatione Pindarus a nimia diligentia abhorrebat et hoc loco etiam magis negligentia quadam ei uti licuit, quod extremis verbis φρονεῖν δ' ἐνέπει τὸ παρκείμενον (v. 75) non virtus quarti gradus aetatis, i. e. senectutis propria exponitur, sed cardo et medulla omnium quatuor virtutum, ut homines, sive pueri sive adolescentes sive viri sive senes sunt, id, quod cuique aetati propositum est, petant atque sectentur. Magis autem huic, quam me amplecti fateor, sententiae convenit adiectivum μακρὸς quam θνατὸς αἰών (v. 75); qua de causa, postquam diu anceps haesi, ad postremum ab auctoritate Aristarchi, ut quae in Pindaro multo levior sit quam in Homero, recedere ausus sum. Bene vero Hümmerichius meus, Comment. phil. Mon. p. 126, totam hanc sententiam Pindari cum placitis Pythagoreorum de praestantia numeri quaternarii cohaerere exposuit. Possis etiam Platonis quatuor virtutes σωφροσύνην ἀνδρείαν σοφίαν δικαιοσύνην huc trahere, quamquam a nostro poeta philosophus eo discedit, quod iustitiam trium priorum virtutum moderatricem esse voluit.

76. χαῖρε, vale; hoc verbo poeta etiam P. II 67 laudationem et epinicium carmen claudit; iam addit pauca, quae ad moram excusandam valeant —

- πέμπω μμιγμένον μέλι λευκῶ
 σὺν γάλακτι, κιρναμένα δ' ἔερσ' - ἀμφέπει, 135
 πόμ' αἰοίδιμον Αἰολῆσιν ἐν πνοαῖσιν αὐλῶν,
- 80 ὄψε περ. ἔστι δ' αἰετὸς ὠκὺς ἐν ποτανοῖς, Ἐπ. δ'.
 ὃς ἔλαβεν αἶψα, τηλόθε μεταμαιόμενος, 140
 δαφοινὸν ἄγ-ραν ποσίν·
 κραγέται δὲ κολοι-οὶ ταπεινὰ νέμονται.
 τίν γε μὲν, εὐθρόνου Κλειοῦς ἐθελοί- 145
 σας, ἀεθλοφόρου - λήματος ἔνεκεν
 Νεμέας Ἐπιδαυρόθεν τ'
 ἄπο καὶ Μεγάρων δέδορ-κεν φάος.

Bergk: ἀπεστι codd. et schol. — τό δέ τι *D* — 77. suppl. in marg. *D* — 79. Αἰολῆσιν Boeckh: αἰολίαιν *BD* — πνοαῖσιν *V*: πνοαῖς *BD* — 80. περ. *D* — 83. κλειοῦς *D*: κλειοῦς *B*, κλειοῦς *V*; conf. Pind. fr. 308.

77. suavi et bene temperato potui suum carmen comparat tibiis Aeolice temperatis canendum, id quod cum ipsum per se bonam sententiam praebeat, etiam aptius huic loco fit, si carmen in convivio cantatum esse statuimus, ut *O. vii* — μμιγμένον· de potu mixto conf. Aelian de an. 15, 7: ἀμέλγουσι γὰρ Ἴνδοι περιγλύκιστον γάλα καὶ οὐ δέονται ἀναμίξαι αὐτῶ μέλι, ὅπερ οὖν δρῶσιν Ἕλληνες — 78. κιρναμένα δ' ἔερσα non vinum mellis et lacti admixtum significat, id quod a rerum natura et hominum usu abhorret, sed liquorem illum ipsum ex commixtione mellis et lactis natum — 79. πόμ' αἰοίδιμον, appositionis instar ad τόδε (*v. 76*) additum est — 80 ss. sero quidem carmen mittitur, sed a poeta, qui ceteros longe superet et etiamsi longo intervallo post proficiscatur, tamen ceteros facile consequatur. Superbam hanc suae artis iactationem hic et *O. ii 94* comparatione aquilae graculos clamitantes spernentis et cruentam praedam celeriter capientis illustrat — 83. μὲν similem hic habet vim atque μῆν, ut nomini, cui postponitur, pondus addat; duplex autem vis huius particulae ex confusis longa et brevi vocalibus (*MEἸN* = μὲν et μῆν) orta est, ut particulae *NTN* vocalis et longa et brevis apud Pindarum est — 84. δέδορκεν φάος, longe conspicuum est lumen tuarum victoriarum; cf. *O. i 97*; conspicuum autem id factum esse significat suo carmine non invita Musa facto. Speciosa vero coniectura Dissenii est ex collato versu 72 profecta, Nemeaeam victoriam ab Aristoclide proveciore aetate, Epidauriam virili, Megarensis puerili reportatam esse.

NEMEON. Δ'.

TΙΜΑΣΑΡΧΩ; ΑΙΓΙΝΗΤΗ.

ΠΑΙΔΙ ΠΑΛΛΑΙΣΤΗ.

Strophæ.

ὄ ἔ ὄ ὄ ὄ ἔ | ὄ - ὄ ὄ ὄ |
 ὄ ὄ ὄ - ὄ ἔ |
 - ἔ ὄ ὄ ὄ ἔ - | ὄ ὄ ὄ ὄ ὄ |
 ἔ ὄ ὄ ὄ ἔ ὄ - | ὄ ὄ ὄ - ὄ |
 5 ἔ ὄ ὄ - ὄ ὄ ὄ - | ὄ ὄ ὄ - ὄ ὄ |
 ἔ ὄ ὄ - ὄ ὄ ὄ - | ὄ ὄ ὄ - ὄ |
 ὄ ὄ ὄ ὄ ὄ ὄ |
 ὄ ὄ ὄ ἔ ὄ - ὄ ἔ ὄ |

Argumentum.

Victoria Nemeaea, quam Timasarchus Timocratis filius Aegineta ex illustrissima gente Theandridarum lucta consecutus erat, praeclaro hoc carmine illustratur. Ut enim aliae gentes nobiles Aegineticae, sic etiam Theandridarum gens gymnics certaminibus impense operam navabat, unde maiores Timasarchi Olympicis Isthmicis Nemeaeis coronis clari extiterunt. Singularis vero laus huius gentis erat, quod iuxta gymnica studia etiam musica exercebat; inprimis Timocriti, patris Timasarchi, ars fidibus canendi, Euphanis avi epinicia carmina a Pindaro laudantur (v. 14. 90). Alipta Timasarchus Melesia Atheniensi usus erat (v. 98), cuius Pindarus etiam O. viii 54 et N. vi 74 mentionem fecit. Ceterum non sine magno labore et periculo Timasarchum victoriam reportasse versus 28—32 arguunt. — De tempore carminis nihil memoriae proditum est, sed ex varia ratione, qua poeta Melesiam locis laudatis commemorat, elucet hanc victoriam ante O. viii et N. vi, sive ante annum 460 a. Chr., quo anno carmen O. viii factum est, partam esse. Praeterea laetum tum temporis statum rerum publicarum fuisse necdum quidquam periculi Aeginetarum libertati ab Atheniensibus impendisse tota indoles carminis gaudio quasi exultantis declarat. Quod vero Salamina Cypriam inter decora Aeginae poeta recenset (v. 48) et fabulis mythicis utitur, ut quam late Aeginae opes pateant demonstret, hoc ita interpretor, ut specie mythica praesentes res Atheniensium eorumque sociorum Aeginetarum post pugnam ad Eurymedonta per terras et maria dominantium signi-

ficari coniciam. Inde hoc carmen inter 467 et 463, verisimiliter a. 465 scriptum esse statuo; cui sententiae magna quoque favet similitudo rerum et mythorum in hoc et in antecedente carmine N. III tractatorum. Contra Leop. Schmidt, Pind. Leb. p. 447 ex vv. 41—3 collegit hoc carmen a Pindaro ea aetate scriptum esse, qua nondum ad summum artis et famae fastigium pervenisset.

In exordio postquam poeta vim recreatricem poesis post exantlatos labores certaminis illustravit (1—8), statim ad victorias Timasarchi transit, quas etiam pater eius, si etiamtum inter vivos esset, fidibus caneret, filii laudans coronas Nemeis et Atheniensibus et Thebanis ludis partas (9—24). Thebis cum Timasarchus Heraclea vicisset, Herculis et Telamonis societatem armorum gloriosissimam, Troiam expugnatam, Meropes devictos, Alcyoneum superatum succincte refert (25—32). Iam ab hac fabula longius persequenda se revocat, ut suae artis legem secutus obtreptorum calumniis reiectis ingenii dotes sibi natura ingenitas pandat (33—46). Sic ubi quasi altero prooemio viam ad reliquam partem epinicii perficiendam sibi paravit, Aeginetarum heroum opes quam latissime patuisse exponit: Salamina Cypriam a Teucro conditam esse, albam insulam ponti Euxini ab Achille teneri, Thetidi Phthiam Thessalicam paruisse, in Epiro Neoptolemi progeniem regnare, Peleum Iolcum regnumque perfidi Acasti expugnasse; denique longius, ut in carminibus, quae iuvenibus ad faustos hymenaeos iam adspirantibus scripsit, facere solet, nuptias Pelei et Thetidis deae persequitur (46—72). Inde ubi se ad res praesentes et laudes victoris eiusque gentis revocavit, Theandridarum virtutum insignia documenta Olympiis Isthmiis Nemeis exstare praedicat, avunculi Calliclis victoriam Isthmicam praemio poetico Paria statua potiore dignam esse fatetur, denique Melesiae aliptae dexteritatem imagine a lucta petita ita illustrat, ut simul Euphanem, avum Timasarchi, poeticae artis laurea corona ornet — Uberrima rerum in hoc carmine expositarum copia inde maxime nata est, quod poeta non in una quadam fabula narranda moratus est, sed ad varias fabulas deflexit. Hac in re simillimum hoc carmen est carminum N. III. VI. X. O. XIII, eodem fere tempore factorum, dissimile, ut sola Aeginetica commemorem, carminum O. VIII. N. V. I. V. VIII. Neque defuisse iam inter aequales Pindari, quibus haec rerum abundantia et subitarii transitus ab una ad aliam fabulam displicerent, ex versibus N. IV 33—43 cognoscimus.

De metris.

Carminis huius dulcissimi modi sunt Lydii (v. 45), numeri logaoedici, similes carminis O. IX, nisi quod hoc carmen epodo caret et metra eius graciliora eademque apertiora sunt. Versus enim omnes facile in dipodias ita dividi possunt, ut tripodiis nisi in clausulis versuum locus non relinquatur. Tertius versus quomodo dividendus sit, indicio est caesura post octavam syllabam in omnibus strophis praeter septimam observata. Ultimi versus prima syllaba non anacrusis vice fungi, sed partem primae dipodiae efficere videtur. Tota in stropha componenda eam legem symmetriae poeta secutus est, ut mediam partem principalem ex quatuor versibus constantem (vv. 3—6) bimembris partibus dextra (vv. 1—2) et sinistra (vv. 7—8) cingeret. De affinitate, quae inter metra huius odae et O. IX

- ἠύπυργον ἔδος, δίκᾳ ξεναρκεί κοινόν 20
 φέγγος. εἰ δ' ἔτι ζαμενεῖ Τιμόκριτος ἀελίῳ
 σῶς πατήρ ἐθάλλετο, ποικίλον κιθαρίζων
- 15 ἄμα κε τῷδε μέλει κλιθεῖς 25
 ὕμνον κελᾶδῃσε καλλίνικον
- Κλεωναίου τ' ἀπ' ἀγῶνος ὄρμον στεφάνων Στρ. γ'.
 πέμψαντι καὶ λιπαρᾶν
 εὐωνύμων ἀπ' Ἀθανᾶν, 30
 Θήβαις τ' ἐν ἑπταπύλοις
- 20 οὐνεκ' Ἀμφιτρώωνος ἀγλαὸν παρὰ τύμβον
 Καδμείοί νιν οὐκ ἀέκοντες ἀνθεσι μίγνυον, 35
 Αἰγίνας ἕκατι. φίλοισι γὰρ φίλος ἐλθῶν
 ξένιον ἄστν κατέδραμεν
 Ἡρακλῆος ὀλβίαν πρὸς ἀυλάν.
- 25 ξὶν ᾧ ποτε Τροίαν κραταιὸς Τελαμῶν Στρ. δ'. 40

12. ἠύπυργον Schmid: εὐπυργον *BD*, ὑψίπυργον conl. Schroeder — 13. ζα-
 θερεῖ scholiastam legisse putat Lehrs, ζαμενεῖς conl. Bergk — 14. σῶς scripsi:
 σὸς codd. et schol., ὄς conl. Pauw — 15. ἄμα scripsi: θάμα codd. et schol. —
 16. ὕμνον . . . πέμψαντι conl. Pauw: ὕμνον . . . πέμψαντα codd., ὕμνον . . . πέμ-
 ψαντος schol., υἶον . . . πέμψαντα conl. Bergk — 19—38. in *D* ab alia manu
 exarati sunt — 19. τ' om. *D* — 20. οὐνεκεν *BD* — 23. ξένιον *BD* — κατέ-
 δραμεν Tricl.: κατέδρακεν *BD* et schol. — 25. κραταιὸς vel κράτιστος conl.
 Schmid: καρτερὸς *BD* —

12. ἠύπυργον pro vulgari εὐπυργον, cf. ad *O.* v 14 — 13. δίκᾳ κοινόν φέγγος
 quomodo ἠύπυργον ἔδος sive Aegina dicatur, patet collato *O.* viii 26 — 14. σὸς
 πατήρ, quod codices et scholia exhibent, vix sanum est, quia et ante et post
 Timasarchus tertiam personam induit; qua de causa nescio an in vetere scrip-
 tura ΣΟΞ lateat σῶς (cf. *P.* iii 106); nihil autem ad lectionem σὸς defendendam
 similis locus *N.* v 15 valet, ut qui et ipse corruptus sit et medela indigeat —
 15. ἄμα, quod similiter atque *N.* ii 9 ex corrupta lectione θάμα restituendum
 fuit, illustratur Horatiano *concinnes maiore poeta plectro* (*C.* iv 2, 31) — 16. ὕμνον
 cum hymnus ipse fascem coronarum mittere dici vix possit, πέμψαντι pro
 πέμψαντα coniectura reponere malui — 17. Κλεωναίου Κλεωναίων, qui Ne-
 meaeos ludos administrabant; v. *N.* x 42 et *Prol.* lxxxvii — 18. λιπαρᾶν ar-
 tissimum epitheton Athenarum est ex dithyrambo Atheniensi (fr. 76) sumptum
 — 18. Θήβαις ἐν ἑπταπύλοις iuxta εὐωνύμων ἀπ' Ἀθανᾶν simili loco *O.* xii 17
 defendi potest; sed facillior via interpretandi est, si virgula post Ἀθανᾶν
 posita verba ἐν Θήβαις cum μίγνυον iunxeris — 20. Ἀμφιτρώωνος παρὰ τύμ-
 βον . . . 24. Ἡρακλῆος πρὸς αὐλάν ludi Heraclei non in vetere stadio Hercules,
 quod extra Electrae portam prope fanum Herculis et domum Amphitryonis erat
 (v. *Paus.* ix 11. Fabricius, *Theben* p. 21), agebantur, sed in amplo stadio atque
 hippodromo prope Amphitryonis et lolai commune sepulcrum extra Proetides
 portas; cf. *P.* ix 21. Hunc ad locum, qui in planitie situs erat, cum Timasarcho
 ex Cadmea arce et urbe superiore decurrendum esset, Byzantinos grammaticos
 veterem lectionem κατέδρακεν recte emendasse iudicavi; accusativum ξένιον ἄστν
 ad praepositionem κατὰ verbi compositi κατέδραμεν (ἄστν κατ' ἔδραμεν) quam
 ad participium ἐλθῶν referri praestat — 21. ἀνθεσι μίγνυον, fronde, qua victores
 obruere solebant (cf. *P.* ix 124), aut corona myrtea, qua victores ludis Heracleis
 redimiebantur; cf. *I.* iii 88 — 25 ss. Hercules et Telamonis contra Troiam et

πόρθησε καὶ Μέρωπας
 καὶ τὸν μέγαν πολεμιστὰν
 ἔκπαγλον Ἀλκνονῆ,
 οὐ τετραορίας γε πρὶν δωδέκα πέτρῳ 45
 ἥρωάς τ' ἐπεμβεβαῶτας ἵπποδάμους ἔλεν
 30 δις τόσους, ἀπειρομάχας ἑὼν κε φανείη 50
 λόγον ὁ μὴ ξυνιείς· ἐπεὶ
 ῥέξοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικεν.

 τὰ μακρὰ δ' ἐξενέπειν ἐρύ-κει με τεθμός 7στφ. ε'
 ὦραί τ' ἐπειρόμεναι· 55
 35 ἴνγγι δ' ἔλκομαι ἦτορ
 νεομηνία θιγέμεν.

30. τόσους Tricl.: τόσους B D — 31 sq. ἐπηρεάζοντα Stob. flor. 46, 12 et schol. Soph. El. 1026 --

Meropes, veteres incolas Coi insulae, expeditiones, quas in vetere aliquo carmine narratas esse constat, similiter perstrinxit N. III 36 ss. I. VI 31 ss. Copiosius eandem fabulam tractavit in hymno, cuius exstant fr. 50 s. (cf. schol. Apoll. Rhod. I 1289). Similia de Peleo praedicavit fr. 172 — 26. πόρθησε et ad urbem Troiam et ad homines referrī posse docet similis usus verbi ἐπερσε N. III 37 — 28 ss. schol.: οὐ πρότερον οὐν φησὶν ἀνεῖλε τὸν Ἀλκνονέα Ἡρακλῆς, πρὶν τὰ ἄρματα αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀλκνονέως βληθῆναι· μετὰ γὰρ τὸ συντρίψαι αὐτοῦ δώδεκα ἄρματα καὶ εἰκοσιτέσσαρας ἄνδρας λίθῳ μεγίστῳ, τὸ τελευταῖον κατ' αὐτοῦ (Herculis) τὸν λίθον ἔρριψεν, ὃν τῷ ῥοπαλῷ ἀποσεισάμενος οὕτως ἀπέκτεινε τὸν Ἀλκνονέα, καὶ φασὶ κείσθαι τὸν λίθον ἐν τῷ ἰσθμῷ. λέγεται δὲ τότε συμπαρεῖναι τῷ Ἡρακλεῖ καὶ τὸν Τελαμῶνα. Inde subiectum verbi ἔλεν Alcyoneum esse patet non Herculem. Ceterum in vasis pictis Alcyoneus a Minerva consopitus ab Hercule opprimitur, qua de differentia fabulae v. Köpp, Arch. Zeit. 1884 p. 31 et Robert, Herm. 19, 473 ss. — δις τόσους, aurigas et pugnatōres — 32. scholiasta comparat versum Sophoclis fr. 209: τὸν δρῶντα γὰρ τι καὶ παθεῖν ὀφείλεται· quem versum eo aptius comparavit, quod ex Sophoclis fabula cognata Ἡρακλέους ἐπὶ Ταινάρῳ sumptus erat. Merito autem ex his verbis scholiastae collegerunt Timasarchum quoque non sine vulneribus victoriam consecutum esse.

33. τεθμός, norma carminis, quae cum et ad naturam carminis epinicii universam (cf. I. VI 19) et ad eam, de qua inter poetam et victorem convenerat, formam (cf. P. XI 41) et magnitudinem (cf. Prol. xcvi adn.) pertinere possit, hoc loco magnitudinem potissimum respici ex adiectis verbis ὦραί τ' ἐπειρόμεναι effici mihi videtur; hae enim impedimento poetae erant, quominus longius in fabulis narrandis exspatiaretur. Summam igitur vim verbis τὰ μακρὰ et praepositioni ἐξ verbi ἐξενέπειν tribuo, ut cavendum poetae fuisse putem, ne idem, quod in carmine N. I commisit, tunc quoque committeret, ut fabulam narrandi dulcedine abreptus prorsus victoris eiusque victoriarum oblitus esse videretur. Namque fabulas epinicio intexendi et heroes civitatis cuiusque laudandi more non universum vituperatum esse, ex iis, quae iam sequuntur, satis apparet. Nimirum non statim post hoc emblemata (33—43) ad Timasarchum eiusque gentem redit, neque quae de Teucro Achille Neoptolemo Peleo (45—68) narravit, magis quam quae antea (25—32) de Telamone narraverat, ad Aeginetas et victorem Aeginetam pertinent. Verum, ut dixi, non digressiones ipsae et domesticorum heroum laudes Pindaro vitio vertebantur, sed compendiosa brevitatis, Simonidis prolixo flumini in fabulis narrandis contraria — 35. ἴνγγι· summo desiderio, metaphora ab amoris lusu, de quo P. IV 214 conferre iuvat, ad alias res translata — νεομηνία· novilunio, quo sacro tempore

ἔμπα, καίπερ ἔχει βαθεῖα ποντίας ἄλμα
 μέσσον, ἀντίτειν' ἐπιβουλία· σφόδρα δόξομεν 60
 δαῖων ὑπέρτεροι ἐν φάει καταβαίνειν·
 φθονερά δ' ἄλλος ἀνήρ βλέπων
 40 γνῶμαν κενεὰν σκότῳ κυλίνδει 65

χαμαὶ πετοῖσαν. ἐμοὶ δ' ὅποι-αν ἀρετὰν Στρ. 5'.
 ἔδωκε πότμος ἄναξ,
 εὖ φοῖδ' ὅτι χρόνος ἔρπων
 πεπρωμέναν τελέσει. 70
 ἐξύφαινε, γλυκεῖα, καὶ τόδ' ἀντίκα, φόρμιγξ,
 45 Ἀυδία σὺν ἀρμονίᾳ μέλος πεφιλημένον
 Οἰνώνα τε καὶ Κύπρω, ἐνθα Τεῦκρος ἀπάρχει 75

36. καίπερ *B D*, κείπερ *Bergk* — 37. ἐπιβουλίας *V* — δόξομεν *Tricl.*:
 δόξομεν *B D* — 42. ἔδωκε *coni. Mommsen*, vide vv. 82 et 90 — 46. ἀπάρχει
B D: ὑπάρχει *lemma in B D*, ἐπάρχει *coni. Pauw*, ἀποικεῖ *Rauchenstein* —

haec epinicia acta esse videntur; victoria enim ipsa non novilunii, sed plenilunii tempore comparabatur. Quodsi novilunium tangere poeta cupiebat, hoc non tam ad epinicia, quam ad deos et heroes, quorum hic dies sacer erat, pertinebat. Quod autem scholia ad N. III 2 novilunium Apollinis sacrum fuisse tradunt, hoc nescio an ad hunc locum non pertineat; immo si quae deinceps poeta praedicat, reputaveris, novilunium Aeginae Aeaci et heroum domesticorum sacrum fuisse verisimilius duces — 36. ἔμπα, quod ex ἐν πᾶν ortum est, cum similiter atque nostrum 'jedenfalls' conditionali enuntiato et praemitti et postmitti possit, ἔμπα καίπερ ἔχει idem valere equidem puto, quod vulgo Graeci dicunt καὶ εἴπερ ἔχει . . . ὅμως ἀντίτεινε, unde haec loci sententia evadit: quamvis latum mare te, mi anime, ab adversariis distineat, tamen fortiter calumniis obnitere; in contentionem enim si tu descenderis, praestantia tuae artis et dotes natura tibi insitae elucebunt. Sed iam quaeritur, quinam isti adversarii fuerint et quid Pindaro vitio verterint. Atque veteres quidem grammatici hic quoque aemulum Pindari Simonidem respici et carpi putabant (schol.: δοκεῖ δὲ ταῦτα τείνειν εἰς Σιμωνίδα, ἐπεὶ ἐκεῖνος παρεκβάσει χρῆσθαι εἴωθε), neque deerunt, qui verba ἔχει βαθεῖαν ποντίας ἄλμα μέσσον in hanc sententiam interpretari audeant, ut iis adversarium Ceum adsignificari putent, qui mari lato discretus e longinquo tela mittat. Tamen nihil equidem huic argumentationi tribuo, praesertim cum Aeginetici quoque adversarii mari profundo a Thebano poeta discreti essent. Duo vero Pindaro vitio verti poterant, et quod nimia brevitate capita rerum comprehenderet neque epico more fabulam panderet (cf. P. IX 77), et quod digressionibus atque fabulis intexendis adeo vacaret, ut a re proposita deflecteret et munus victoriae praedicandae neglegeret. Horum prius hoc quidem loco ego intellegendum esse duco, ut quod cum verbis ἴνγγι ἔλκομαι νεομηρία θυγέμεν et tota carminis forma (v. ad v. 33) melius conciliari possit, licet plerique interpretes contrariam sententiam amplectantur. Nihil igitur cavillationes adversariorum curans Pindarus pergat in sua arte persequenda, ut digressiones ad laudes heroum Aegineticorum non fugiat, sed tamen breviter eas perstringat neque provinciam a victore sibi iniunctam obliviscatur — 44. τόδ' ἀντίκα μέλος, hoc illico carmen velis expansis pande; cf. AP. II 70 μέλος δ' ἐνυμνον ὑφαίνειν — 46. Οἰνώνα, Aeginae, cui pridem nomen Oenonae fuisse constat — ἀπάρχει de Teucro in colonia remota regnante dictum est ad analogiam verbi ἀποικεῖν. Externo huic regno Teucro opponitur regnum in terra patria (πατρώα) Aiacis, cuius de templo in Salamine insula vide Paus. I 35, 3 —

ὁ Τελαμωνιάδας· ἀτὰρ
Αἴας Σαλαμῖν' ἔχει πατρώαν·

ἐν δ' Εὐξείνῳ πελάγει φαεν-νάν Ἀχιλεὺς Στρ. ζ'. 80
50 νᾶσον· Θέτις δὲ κρατεῖ
Φθία· Νεοπτόλεμος δ'
Ἄπειρῳ διαπρυσία,
βουβόται τόθι πρῶνες ἔξοχοι κατάκεινται 85
Δωδώνῃθεν ἀρχόμενοι πρὸς Ἴόνιον πόρον.
Παλίου δὲ πᾶρ ποδὶ λατρείαν Ἴαολκόν
55 πολεμία χερὶ προστραπῶν 90
Πηλεὺς παρέδωκεν Αἰμόνεσσιν,

δάμαρτος Ἰπολύτας Ἀκάσ-του δολίαις Στρ. η'.
τέχναισι χρησάμενος.
τᾷ Δαιδάλου δὲ μαχαίρα
φύτενέ Φοι θάνατον

49. ἐν δ' εὐξείνῳ *BD*, ἐν εὐξείνῳ *Tricl.*; fort. ἐν Εὐξείνῳ δ' Ἀχιλεὺς φαεν-
νάν πελάγει — Ἀχιλλεύς *D* — 53. ἰώνιον *B* — 54. λατρείαν *Schmid* — Ἴαολκόν
V: Ἴαολκόν *BD* — 55. χερὶ *Tricl.*: χερὶ *BD* — παστραπῶν *coni. Hartung*
— πολεμίαν χέρα *προστρ. Rauchenstein* — 58. χρησάμενος *BD* et *schol.*: χρωσά-
μενος *quidam ap. Tricl.* — 59. δαιδάλου *BD*: δαιδάλω *coni. Didymus* —

49. ἐν Εὐξείνῳ *schol.*: ἔστι δὲ τις ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου καλουμένη Λευκὴ
νῆσος, εἰς ἣν δοκεῖ τὸ Ἀχιλλέως σῶμα ὑπὸ Θέτιδος μετακεκομίσθαι· καὶ δρόμον
τινάς δεικνύουσι διὰ τὰ τοῦ ἥρωος γυμνάσια. cf. *Strab. vii p. 307* — 50. Θέτις.
schol.: Πηλεὺς ὄχετο εἰς Φθίαν καὶ Θέτιν ἐπὶ τῶν ἵππων τούτων ἄγων οἰκῆ ἐν
Φαρσάλῳ καὶ ἐν Θετιδίῳ, ὃ καλεῖται ἀπὸ τῆς Θέτιδος ἢ πόλις. cf. *Strab. ix*
p. 431 — 51. Neoptolemum Troia redeuntem ad Epirum et Molossos delatum
esse et ibi regnum condidisse iam in *Nostis* narratum erat; cf. *N. vii 37* —
διαπρυσία, late patenti, ad exemplum *Homericum P 748* πρὸν ὀλήεις πεδίοιο δια-
πρυσίον τετυχηκώς — 52. κατάκεινται, ad maris oram de superiore regione
Dodonea descendunt; cf. *Hor. C. i 17, 11: Usticae cubantis leuia saxa* —
54. Ἴαολκόν, olim a Pelasgis, unde regio tota Pelasgis audiebat, habitatam
Peleus cum expugnasset, *Haemonibus* sive *Thessalis* tradidit; qua de re cf.
N. iii 34. v 26 ss. — 55. προστραπῶν, aggressus hostili manu; eidem verbo
activam vim tribuit *Soph. El. 1193 τίς γάρ σ' ἀνάγκη τῆδε προστρέπει βροτῶν*
— 57 *ss.* fabulam ascivit ex *Hesiodi Eois fr. 110: Acastus, Peliae filius, Hippo-*
lytae uxoris mendaci fraude adductus in saltibus, quos feri Centauri tenebant,
ensem artificiosum per insidias abdidit, ut *Peleus*, cum eum quaereret, a *Centau-*
ris opprimeretur. Quamquam in narranda hac fabula *scholiastae Pindari* et
Apollonii Arg. i 221 ab *Hesiodo* et *Pindaro* ita recedunt, ut *Peleum*, cum solus
in silvestri regione relictus esset, ensem ad feras feriendas a *Mercurio* acce-
perisse ferant. De tota fabula cf. *Holzinger ad Lycophr. 328* — 58. χρησάμενος (cf.
Hom. Φ 212) recipere praestat — 59. Δαιδάλου μαχαίρα, quod in proverbium
abiit (*v. Zenob. v 21*), ensem *Daedali* arte factum significat; *Hesiodus l. i.* eum
dixerat μάχαιραν καλήν, ἣν οἱ ἔτευξε περίκλυτος Ἀμφιγυήεις. *Correcturam Di-*
dymi δαιδάλω quamvis facilem et *Hauptio opusc. ii 262* probatam recipere
veriti sumus propter articulum τᾷ, qui nisi genetivus inter eum et nomen
intericiatur, omni vi caret. *Pindarus* igitur similiter atque *figulus vasculi*

- 60 ἐκ λόχου Πελίοιο παῖς, ἄλαλκε δὲ Χείρων.
καὶ τὸ μόνσιμον Διόθεν πεπωμένον ἔκφερον· 100
πῦρ δὲ παγκρατὲς θρασυμαχάνων τε λεόντων
δυνῆας δέξυτάτους ἀκμάν
τε δεινοτάτων σχάσαις ὀδόντων
- 65 ἔγαμεν ὑψιθρόνων μίαν - Νηρείδων· Στρ. θ'. 105
εἶδεν δ' εὐκυκλον ἔδραν,
τᾶς οὐρανοῦ βασιλῆης
πόντου τ' ἐφεζόμενοι
δῶρα καὶ κράτος ἐξέφαναν ἑγγενὲς αὐτῶ. 110
Γαδείρων τὸ πρὸς ζόφον οὐ περατόν. ἀπότρεπε
70 αὐτίς Εὐρώπην ποτὶ χέρσον ἔντεα ναός· 115
ἄπορα γὰρ λόγον Αἰακοῦ
παίδων τὸν ἴπαντά μοι διελθεῖν.
- Θεανδρίδαισι δ' ἀεξιγνί-ων ἀέθλων Στρ. ι'.
κᾶρυξ ἑτοῖμος ἔβαν 120
- 75 Οὐλυμπία τε καὶ Ἴσθμοῖ
Νεμέα τε συνθέμενος,
ἔνθα πείραν ἔχοντες οἴκαδε κλυτοκάρπων
οὐ νέοντ' ἄνευ στεφάνων, πάτραν ἴν' ἀκούομεν, 125

61. ἔκφερον *D* — 62. θρασυμαχάνων em. Hermann collato *O.* vi 67: θρασυμαχᾶν *BD* — 64. τε: τ' ἢ con. Bergk, fort. τε δ*σειν*. — 68. ἐξέφαναν con. Bury — ἑγγενὲς ex scholiis Rittershusius: ἐς γενεάς *BD*, ἐς γένος Tricl., ἐς γένος Ursinus. ἐς γέρας Pauw — 70. Εὐρώπην: εὐπορον con. Kayser, εὐρωπᾶν Bergk, εὐορον Leutsch — 75. Οὐλ. Schmid: Ὀλυμπ. *BD* — 77. νέον *D*^{ac} —

litterati apud Wieseler, Theat. ix 14 Vulcanum nomine Λαιδάλου indicasse videtur, id quod nuper comprobavit Töpfer Attische Genealogie p. 168, reiecit Wilamowitz Nachr. d. Gött. Ges. 1895 p. 222 — 60. Χείρων . . . ἔκφερον· Chiron Peleo opitulatus necem cruentam arcuit, unde ille quod Iovis consilio constitutum erat fatum ad exitum perduxit — 62. De Thetide Nerei filia, ut amplexus Pelei effugeret, varias formas induente, ut in ignem, leonem, draconem mutaretur, nota omnia et iam ab Homero *Il.* xviii 432 significata sunt — 64. σχάσαις inhibens; cf. *P.* x 51 κόπαν σχάσον — 65. ἔγαμεν Πηλεΐδης· verba enim τᾶ Λαιδ . . . Χείρων parenthesi interiecta sunt — 66. εὐκυκλον ἔδραν· schol.: κυκλοτερές, sedem in orbem et circuitum conformatam; fubulam de diis dona nuptialia offerentibus eximie illustravit Catullus *carm.* 61 et Clitias pictor; v. ad *P.* iii 91.

69. ad laudem domus victricis redit — Γαδείρων τὸ πρὸς ζόφον, iter ultra Gades versus occidentem; cf. *N.* iii 21 — 73. Θεανδρίδαισι· schol.: φρατρία τις ἀπὸ τίνος Θεάνδρον προγόνου ἐνδόξου τῶν περὶ Τιμάσαρχον, ᾧ γέγραπται ἡ φῶδη — 75. συνθέμενος, pactus sponsione facta inter poetam et victorem eiusque gentem; cf. *Prol.* xcvi; quinam autem ex Theandridis Olympia vicerit, neque ex hoc carmine ipso neque ex scholiis cognoscitur — 77. ἴνα ad οἴκαδε referendum est; Aeginae igitur gens (πάτρα) Theandridarum epiniciis carminibus praeter ceteras gentes insignis fuisse dicitur, quod non solum victorias multas reportaverant, sed etiam carminibus eas illustrandas curaverant —

- Τιμάσαρχε, τῶν ἐπινικίοισιν αἰοδαῖς
 πρόπολον ἔμμεναι. εἰ δέ τοι
 80 μάτρω μ' ἔτι Καλλικλεῖ κελεύεις 130
- στάλαν θέμεν Παρίου λίθου - λευκοτέραν· Στρ. ια'.
 ὁ χρυσὸς ἐψόμενος
 ἀνὰς ἔδειξεν ἀπάσας,
 ὕμνος δὲ τῶν ἀγαθῶν 135
 ἐργμάτων βασιλευσιν ἰσοδαίμονα τεύχει
 85 φῶτα· κείνος ἀμφ' Ἀχέροντι ναιετάων ἑμὰν
 γλῶσσαν εὐρέτω κελαδῆτιν Ὀρσοτριάνα, 140
 ἴν' ἐν ἀγῶνι βαρυνκτύπου
 θάλλησε Κορινθίοις σελίνοις·
- τὸν Εὐφάνης ἐθέλων γεραι-ὄς προπάτωρ Στρ. ιβ'. 145
 90 σὸς ἔεισεν τότε, παῖ.
 ἄλλοισι δ' ἄλικες ἄλλοι·
 τὰ δ' αὐτὸς ἄν τις ἴδῃ,
 ἔλπεταί τις ἕκαστος ἐξοχώτατα φάσθαι. 150
 οἶον αἰνέων κε Μελησίαν ἔριδα στρέφοι,

πάτραν ἴν' Hermann: πάτρανιν D^{ac}, πάτραν νιν B D^{pc} — 78. τῶν codd: σῶν Hermann — 82. ὁ χρυσὸς δ' ἔψ. conl. Boeckh — 87. ἴν' ἐν codd.: ὄς ἐν conl. Rauchenstein, ἐνεκ' Mommsen — 88. θάλλησε Schmid: θάλλησε codd.; cf. N. x 42 et Prol. xi — 90. σὸς ἔεισεν τότε (ποτε Hermann) παῖ conl. Rauchenstein: ὁ σὸς ἀείσεται παῖ codd. et schol. — 91. ἄν τις ἴδῃ ex scholiis Hermann: ἄν τις τύχη codd., ἄντα τύχη vel ἀντιτύχη Mingarelli — 93. οἶον D Didymus: οἶον Ari-

81. columnnam Pario marmore candidiorem dicit carmen epinicium; cf. N. v in. et Hor. C. iv 8, 13: *non incisa notis marmora publicis claris indicant laudes quam Calabriae Pierides*. Candorem idem Horatius C. i 19, 4 comparatione Parii marmoris illustrat: *Glyceræ nitor splendentis Pario marmore purius* — 82. verba ὁ χρυσὸς . . . φῶτα, quibus res in protasi significata confirmatur, media inter protasin (v. 80 s.) et apodosin (v. 85 ss.) interiecta sunt; paratactica autem structura ea comparationem auri et hymni exhibent, ut haec sit versuum sententia: marmorea columna praestantius monumentum carmen est, quod ut aurum igne coctum omnibus luminibus clarescit (cf. O. i in.), ita res bene gestae carmine illustratae hominem regibus parem reddunt — 87. ἴν' ἐν ἀγῶνι· ἴνα ad genetivum Ὀρσοτριάνα, qui a nomine verbali κελαδῆτιν pendet, referendum est, nisi forte coniunctioni ἴνα hic non localis aut finalis sed modalis vis inest, ut cognata particula ὅπα et 'ubi' et 'quo parto' significat. De animis mortuorum apud inferos vivere perguntibus confer Erw. Rohde, Psyche p. 496 — 89. Εὐφάνης avus maternus Timasarchi et pater Calliclis fuisse dicitur, qui filium suum Calliclem, ut Timasarchum eius pater Timocritus, carmine illustraverat — 91. ἄλλοισι δ' ἄλικες ἄλλοι· respicit proverbium ἤλιξ ἤλικα τέρπει — 93. sub finem carminis eximie poeta Melesiam Atheniensem, aliptam Timasarchi, imaginibus a palaestra ductis ornat; ad luctam enim pertinent non solum vocabula ἀπάλαιστος et ἐφεδρος, sed etiam verba στρέφειν torquere, πλέκειν flectere, ἔλκειν trahere — οἶον, si recte se habet, neque ad αἰνέων neque ad ἔριδα, sed ad phrasin ἔριδα στρέφοι referendum est —

θήματα πλέκων, ἀπάλαιστος ἐν λόγῳ ἔλκειν,
 95 μαλακὰ μὲν φρονέων ἔσλοϊς, 155
 τραχὺς δὲ παλιγκότοις ἔφεδρος.

~~starchus~~, utrumque *B*, οἶων coni. Ahrens, οἶαν Boeckh — ξριδας v. l. schol. —
 94. ἔλπει *B*^{ac}, fort. ἔλκων — 95. μαλακὰ coni. Schmid: μαλθακὰ *BD*.

94. ἀπάλαιστος ἐν λόγῳ ἔλκειν, qui in oratione, ut athleta in lucta, difficilis est ad trahendum, i. e. ~~trahendo~~ depugnari non potest — 96. τραχὺς δὲ παλιγκότοις ἔφεδρος: Pindaro observatum esse Archilochi fr. 88 τρηχὺς τε καὶ παλίγκοτος Schneidewinus scite observavit.

NEMEON. Ε΄.

ΠΥΘΕΑ. ΑΙΓΙΝΗΤΗ.

ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗ.

Strophæ.

— ἔ ὦ — ὦ — ὦ — ὦ — | ἔ ὦ — — ἔ ὦ — — | ὦ — ὦ — — ἔ ὦ — |
— ἔ ὦ — ὦ — — | ἔ ὦ — ὦ — ὦ — ὦ — — |
— ἔ ὦ — — ἔ ὦ — — | ἔ ὦ — ὦ —
— ἔ ὦ — — | ἔ ὦ — ὦ — ἔ ὦ — ὦ — |
δ — ἔ ὦ — ὦ — ὦ — ὦ — ὦ — |
— ἔ ὦ — ὦ — — ἔ ὦ — — — | ἔ ὦ — — ἔ ὦ — ὦ — |

Epodi.

ὦ — ὦ — ὦ — ὦ — ὦ — | ἔ ὦ — — ἔ ὦ — ὦ — |
— ὦ — ὦ — — — | ἔ ὦ — ὦ — | ἔ ὦ — — ἔ ὦ — ὦ — |
— ἔ ὦ — ὦ — — | ἔ ὦ — ὦ — ἔ ὦ — — |
— ἔ ὦ — — ἔ ὦ — — — | ὦ — ὦ — ὦ — ἔ ὦ — — |
δ — ἔ ὦ — ὦ — — — ἔ ὦ — ὦ — |
— ἔ ὦ — — ἔ ὦ — ὦ — — | ὦ — — ἔ ὦ — ὦ — |

Argumentum.

Pytheas Lamponis filius Aegineta e nobilissima gente Psalychidarum (v. I. vi 63), cuius victoriam Nemeaeam hoc carmen illustrat, gentilis, sed non filius Lamponis eius fuit, qui pugnae Plataeensi interfuit et ab Herodoto ix 78 unus ex principibus Aeginetarum fuisse dicitur: ἐν δὲ Πλαταιῆσι ἐν τῷ στρατοπέδῳ τῶν Αἰγινητέων ἦν Λάμπων Πυθέω Αἰγινητέων τὰ πρῶτα. Illum enim Pytheae filium dixit Herodotus, hunc nostrum Cleonici Pindarus (I. v 55. vi 16). Frater minor Pytheae Phylacida fuit, cuius Isthmicas victorias duas Pindarus I. v et vi praedicavit. Praeterea avunculus (μάτρωσ) eius Euthymenes gymnici ludis operam dederat (N. v 41. I. vi 62), et avi materni Themistii insignia duarum victoriarum Epidaurearum in vestibulo fani Aeacei suspensa erant (N. v 53) — De tempore carminis hoc quidem constat, Pytheae victoriam Nemeaeam, cum in carminibus I. v 19. vi 4. 61 ea respiciatur et carmen hoc Nemeaeum tamquam prima libatio domus Lamponis oblata esse dicatur (I. vi 2), ante Isthmicas victorias Phylacidae reportatas esse. Neque exiguum temporis intervallum inter N. v et I. v intercessisse videtur, quoniam Phylacida frater ad alterum illud certamen

Isthmicum a Pythea institutum esse traditur I. v 49. Iam cum carmen I. v non longe post pugnam Salaminiam scriptum sit (v. I. v 48), hoc carmen Nemeaeum ante eam scriptum esse necesse est, probabiliter Ol. 74, 4 = 481 a. Chr. vel Ol. 74, 2 = 483 a. Chr. Denique quo certaminum genere Pytheas vicerit, non plane exploratum est. Pancratio quidem eum vicisse poeta aperte N. v 5 et I. v 60 declarat, sed num puer vicerit, valde dubium est. Nam quod in codice optimo B huic carmini inscriptum est *Πυθέα παιδί Λαμπίτη*, inde effici quidem videtur Pytheam puerum vicisse; sed cum titulorum Pindaricorum fides incertissima sit et puerorum pancratium Olympiae demum Ol. 145, Delphis Ol. 108 institutum sit (v. Paus. v 8, 11. x 7, 8; cf. Prol. LXXI), parum credibile est Nemeae iam Ol. 74 duo genera pancratii distincta fuisse. Quae cum ita sint, aut ab librario codicis B ex versu sexto notionem pueri sumptam esse, aut ante vel post *παιδί* nomen patris Lamponis in codice illo excidisse puto.

Carmen ipsum si quod aliud metaphoris et imaginibus egregie splendet, idem tamen quod iusto magis versicolor est et ab alia in aliam rem magis transilit quam commode transit, ardoris iuvenilis vitia prodit. Splendido igitur in exordio comparatione epinicii cum statua facta poeta animum suum cohortatur, ut Pythae iuvenis victoriam Nemeaeam, qua heroas Aeginetas et patriam insulam eximie ille illustraverit, carmine praedicet (1—8); hanc autem insulam claram factam esse Iovis beneficio preces trium filiorum Aeaci exaudientis (9—13). Iam trium filiorum mentione facta poeta dissidia fratrum, Phoci nefandam caedem, Pelei et Telamonis fugam recordatur, sed has res tristes se ait silentio premere malle, decora potius gentis sibi illustranda esse (14—21). Atque iam unum ex decoribus illis hymnum fuisse refert, quo Musae in nuptiis Pelei et Thetidis fata mariti et nymphae cecinissent, insidias ab impudica Acasti uxore Peleo structas et Thetidis coniugium pio heroi tamquam praemium pudicitiae a Iove et Neptuno donatum (22—37). Hinc satis audacter ad Neptunum praesidem Isthmicorum certaminum, quae nescio an iam tum Phylacida aut Pytheas ipse obire meditatus sit, poeta transit (37—40). Deinde saltu etiam audaciore Isthmicis ludis adnectit Aegincticam victoriam Euthymenis, avunculi Pythae, Pythae ipsius victorias Nemeaeam Megarensis Aegincticam, denique Themistii, unius ex cognatis Pythae, Epidauraeas (41—54).

Pythae, cui hoc carmen factum est, etiam in epiniciis fratris Phylacidae (I. v 19. 59. vi 58) mentio fit. Idem praeterea in fragmento carminis, quod scholia ad inscr. I. v servaverunt, commemoratur, quo Isthmia eum vicisse, sed iam mortem occubuisse poeta significat.

De metris.

Carmen hoc ad antiquam normam dactylo-epitriticorum carminum compositum ex pedibus epitritis et tripodiis dactylicis constat, quibus una in epodo tetrapodia dactylica (ep. 6) et in stropha simile colon logaoedicum (str. 2; cf. O. vi 5. XIII 3) admixtum est. Idem similiter atque O. III fere continuis numeris decurrit, unde strophae versus 3—5, epodi 2—3 singulas in periodos coniungere malim et in epodi medio versu 34 caesuram neglectam aegre feram. Pompae chorive gradientis nullum in-

dicium exstat; immo comparatione cum choro Musarum, in quo medio Apollo deus stans citharam plectro pulsat, versibus 22—24 instituta effici videtur in hoc quoque carmine choro canenti poetam fidibus ita prae-
cuisse, ut uno loco fixus maneret neque choreas duceret.

Ὄν ἀνδριαντοποιός εἰμ', Στρ. α'.
ὥστ' ἐλινύσονται φεργάζεσθαι ἀγάλματ' ἐπ' αὐτὰς βαθυμίδος
ἔσταότ' ἀλλ' ἐπὶ πάσας δλκάδος ἐν τ' ἀκάτω, γλυκεῖ' αἰοιδά, 5
στεῖχ' ἀπ' Αἰγίνας, διαγγέλλοισ', ὅτι
Λάμπωνος νῆος Πυθίας εὐρουσθενῆς
νίκη Νεμείοις παγκρατίου στέφανον, 5
οὐπω γένυσι φαίνων τέρειναν ματέρ' οἰνάνθας ὀπώραν, 10

ἐκ δὲ Κρόνου καὶ Ζηνὸς ἦ- 'Αντ. α'.
ρωας αἰχματὰς φντενθέντας καὶ ἀπὸ χροσεῶν Νηρηίδων
Αἰακίδας ἐγέραρεν ματρόπολιν τε, φίλαν ξένων ἄρουραν. 15

VARIA LECTIO. INSCR. Πυθέα παιδί (fort. Λάμπωνος παιδί) Αἰγινήτη ὠδή ε' B, Πυθέα νῆος Λάμπωνος παγκρατιαστῆ D — 1. ἐλινύσσ. D — 2. in marg. add. D — πάσας Tricl.: πάσης B D — 5. νίκη Heyne: νικῆ B D, νικῆ Bergk — 6. γένυσι con. Hermann — οἰνάνθας ὀπώρας con. Pauw — 7. νηρείδων B D — 8. ἐγέραιρε B D: ἐγέραρε ed. Rom. —

COMMENTARIUM. v. 1 ss. Carmen epinicium statua potius esse exponit, quod non ut illa eodem loco fixum maneat, sed tamquam navigium super omnia maria famam victoris diffundat. Huius vero comparationis lepidam, licet commenticiam, causam scholia afferunt hanc: Pindarum carminis mercedem tria milia drachmarum poposcisse, quod primum recusasse gentiles Pythaeae victoris, quando signum aeneum tanta pecunia comparari posset, postea autem, cum carmine magis quam signo famam hominis illustrari cognovissent, non inuitos dedisse. Sententiam Pindari reddit Horatius C. iv 2, 17: *sive quos Elea domum reducit | palma caelestes pugilem equumve | dicit et centum potiore signis | munere donat.* De statu victorum Pindari aetate positus copiose disputat Jebb, *Journal of Hell. stud.* iii 175 ss. — αὐτὰς = τὰς αὐτὰς, quod dicendi genus Pindari et Homeri esse constat — 2. apte poeta de maiore navi praepositione ἐπὶ, de parva linte praepositione ἐν usus est; bene idem in insula mercaturae studiosa imagine navigationis divulgationem famae illustravit — 5. νίκη στέφανον, consecutus est victoria coronam; sic νικῶν χαλκόν N. x 48, νικῶν τρίποδα append. epigr. 79 — 6. ματέρ' οἰνάνθας ὀπώραν si recte se habent, poeta ὀπώραν non autumnum, sed aestatis calorem intellexit, quam similem vim huic vocabulo poeta tribuit I. ii 5; de comparatione lanuginis barbae cum viteo germine confer Eur. Phoen. 1160 οἰνωπὸν γένυν — 7. schol.: ἐκ δὲ Κρόνου καὶ Ζηνός: Τελαμών καὶ Πηλεός, qui filii Aeaci, filii Jovis, et Endaidis, neptis Saturni, erant; schol.: Κρόνον μὲν γὰρ Χείρων καὶ Φιλύρας, Χείρωνος δὲ Ἐνδηΐς, Ἐνδηΐδος δὲ Τελαμών καὶ Πηλεΐς ἐξ Αἰακοῦ. Atque hoc quidem loco Pindarus re vera Endaidem pro Chironis filia Saturnique nepte habuisse videtur, quamquam aliis locis Chironem, quippe quem Achillis et Iasonis magistrum dixerit, minorem natu quam Aeacum fuisse statuit et alii scriptores (v. Prol. cxx) Endaidem non Chironis, sed Scironis filiam fuisse perhibebant. Nimirum in permutatis his nominibus (Chironis et Scironis) historiae fabularis scintillae similitatis Atheniensium et Aeginetarum latent, neque scio an Pindarus in hac fabula et in ea, quam de Aeaci auxilio a Graecis omnibus implorato N. viii 10 exposuit, auctor interpolatae et corruptae veteris traditionis extiterit — Νηρηίδων: ex quibus et Phocus Aeaci filius et Achilles Pelei filius nati sunt — 8. ματρόπολιν: hic matris urbem sive Aeacidarum patriam (cf. Soph. Ant. 1122

τάν ποτ' εὐανδρόν τε καὶ ναυσικλυτάν
 10 θέσσαυτο παρ βαμόν πατέρος Ἑλλαυίου
 στάντες, πύταν τ' εἰς αἰθέρα χεῖρας ἀμᾶ 20
 Ἐνδαῖδος ἀρίγυωτες υἱοὶ καὶ βία Φώκου κρέοντος,

ὁ τᾶς θεοῦ, ὃν Ψαμάθεια τίκτ' ἐπὶ ῥηγμῖνι πόντου. Ἐπ. α'.
 αἰδέομαι μέγα Φεῖπειν ἐν δίκᾳ τε μὴ κευδυυευμένον, 25
 15 πῶς δὴ λίπον εὐκλέα νᾶσον, καὶ τίς ἄνδρας ἀκίμους
 δαίμων ἀπ' Οἰνώνας ἔλασεν.
 στάσομαι. οὐ τοὶ ἅπασα κερδίων 30
 φαίνοισα πρόσωπον ἀλάθει' ἀτρεκές
 καὶ τὸ σιγᾶν πολλακίς ἐστὶ σοφώτατον ἀνθρώπῳ νοῆσαι.

εἰ δ' ὄλβον ἦ χειρῶν βίαν Στρ. β'.
 ἦ σιδαρίταν ἐπαινήσαι πόλεμον δεδόκηται, μακρά μοὶ 35

12. ἐνδαῖδος D — 13. ὃν Schmid: τὸν BD — τίκατ' D — ἐπὶ Φρήγμ.
 Mommsen; conf. P. i 45 — 15. δὴ B: δὲ D — 17. ἀτρεκές Bergk: ἀτρεκῆς
 (ἀτρεκ. D) BD — 19. σιδαρ. Heyne: σιδηρ. BD —

Βακχᾶν ματρόπολιν Θήβαν) significat; contra vulgaris vis urbis, quae mater
 aliarum urbium fuerit, eidem nomini est P. iv 30 — 9 ss. schol.: φασὶ γὰρ
 ἀγχοῦ ποτε πιζόντος τὴν Ἑλλάδα, ἐνιοὶ δὲ κατακλυσμοῦ, συυελθόντας τοὺς
 Ἑλλήνας καθικετεύσαι τὸν Αἰακὸν ὡς ὄντα παῖδα Διός, ἐξαιτήσασθαι τῶν
 τότε συυστάντων κακῶν τὴν Ἰασιν· τοῦτον δὲ εὐξάμενον ἀποθεραπεῦσαι τὰ
 δεινά, καὶ οὕτω διὰ τὴν τῆς Ἑλλάδος σωτηρίαν Ἑλλήνιον παρὰ τοῖς Αἰγι-
 νῆταις τετιμῆσθαι Δία· quo cum scholio conspirant schol. N. viii 19. Isocr. 9, 14.
 Diodor. iv 61. Paus. ii 29, 7. i 44, 9. At haec fabula non prorsus in hunc lo-
 cum quadrat, quandoquidem hic poeta non proceres Graeciae, sed filios
 Aeaci manibus sublatis orantes facit, nisi forte homines precantes, qui in
 vestibulo Aeacei delineati erant (v. Paus. ii 19, 7) tum quidem Pindaro filii
 Aeaci esse videbantur, postea autem pro legatis Graecarum civitatum auxi-
 lium pii Aeaci implorantibus (N. viii 10) venditati sunt, quam rem fusius ex-
 posui in Stzb. d. b. Ak. 1895 p. 16 ss. — 10. θέσσαυτο· 'precati sunt' vulgo
 veterum grammaticorum auctoritatem secuti interpretantur; equidem θέσσαυτο
 aequae atque θέσσαυ O. i 68 a verbo τίθημι descendere duco neque video quo iure
 nova et inaudita radix θεσ graecae linguae obrudatur. Nam qui ad hanc
 sententiam, quam etiam Georgio Curtio Etym.⁶ 520 placuisse miror, comprobam-
 dam afferuntur loci Apoll. Arg. i 824 et Callimachi hymn. vi 48 Alexandrinorum
 poetarum sunt, Hesiodi autem et Archilochi laciniae breviores sunt, quam ut
 quidquam ex iis concludas; restat unum Homericum ἀπόθεστος Od. ρ 296, quod
 falsa analogia similiter atque θεόσδοτος excusare malo quam ad novam neque
 in ceteris linguis Aricis usurpatam radicem θεσ statuendam abuti — 12. βία
 Φώκοιο periphrastice pro Φώκος, unde poeta pergīt ὁ τᾶς θεοῦ, cf. P. xi 61 —
 13. fabulam de Psamathia ab Aeaco amata latius tractat schol. Eur. Androm. 687:
 μίγγυται Αἰακὸς Ψαμάθῃ τῇ Νηρέως εἰς φώκην ἡλλαγμένη διὰ τὸ μὴ βοῦλεσθαι
 συυελθεῖν· καὶ τεκνοὶ ἐκ ταύτης παῖδα τὸν Φώκου, ὃν ὁ Πηλεὺς ἀνεῖλεν ἐπι-
 βουλεύσας διὰ τὸ ἐν τοῖς ἀγῶσι διαφερόντα αὐτὸν εἶναι Πηλέως καὶ Τελαμῶνος
 — 15. λίπον εὐκλέα νᾶσον· concesserunt Telamon Salamina, Peleus Phthiam
 Thessalicam, pulsī a Furiis parricidium ulciscētib; v. schol. ad h. l. et Apoll.
 Arg. i 91 — 16. στάσομαι· egregie ante hoc verbum poeta cursum versus catalexi
 inhibuit. De re ipsa confer O. i 52 — 19. αἰ δ' ὄλβον κτλ.: abominanda facinora
 silentio premere malo; at si de praedicandis rebus bene gestis agitur, magno

- 20 αὐτόθεν ἄλμαθ' ὑποσκάπτοι τις· ἔχω γονάτων ἑλαφρὸν ὀρμάν·
καὶ πέραν πόντοιο πάλλοντ' αἰετοί. 40
πρόφρων δὲ καὶ κείνοις ἄειδ' ἐν Παλίῳ
Μοισᾶν ὁ κάλλιστος χορός, ἐν δὲ μέσαις
φόρμιγγ' Ἀπόλλων ἐπτάγλωσσον χρυσέῳ πλάκτρῳ διόκων
- 25 ἀγεῖτο παντοίων νόμων. Ἄντ. β'. 45
αἱ δὲ πρότιστον μὲν ὕμνησαν Διὸς ἀρχόμενοι σεμνὰν Θέτιν,
Πηλέα θ', ὧς τέ νιν ἀβρὰ Κρηθεῖς Ἴππολύτα δόλῳ πεδᾶσαι
ἤθελε, ξυνᾶνα Μαγνήτων σκοπὸν 50
πεῖσαισ' ἀκοίταν ποικίλοις βουλευμάσιν,
ψεύσταν δὲ ποιητὸν συνέπαξε λόγον,
30 ὧς ἄρα νυμφείας ἐπέιρα κείνος ἐν λέκτροις Ἀκάστον 55
- Ἐπ. β'.
εὐνᾶς· τὸ δ' ἐναντίον ἔσκεν· πολλὰ γάρ νιν παντὶ θυμῷ
παρφαμένα λιτάνευεν. τοῦ δ' ἄρ' ὄργαν κνίζον αἰπεινοὶ λόγοι·
εὐθύς δ' ἀπανάνατο νύμφαν, ξεινίου πατρὸς χόλον 60

20. ἔχω γον. Byz.: ἔξω γονν. BD — ἑλαφρὸν con. Schmid: ἑλαφρὰν BD — 22. κείνοις codd. — ἄειδ' ἐν con. Pauw: ἄειδεν Schmid, ἀείδει BD — 23. ὁ om. B^{ac} — μέσαις B, μοίσαις D — 26. Κρηθεῖς Heyne: κρηθηῖς codd. — Ἴππολύτα: Ἴππολύτου θυγάτηρ interpretantur scholia hic et N. iv ss — 27. ξυνᾶνα D: ξυνεῖνα B — 28. ἀκοίταν: Ἄκαστον con. Bergk — ποικίλοι D — 29. συνέπαξε B: συνέπλεξε D — 30. ἀκάστα D — 32. τοῦ δὲ ὄργ. codd.: τοῦτο δ' ὄργ. con. Hermann, τοῦ δ' ἄρ' ὄργ. Rauchenstein —

impetu ferar, ut latum spatium transiliendum mihi sulco ducto signare possis. Schol.: ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν πεντάθλων, οἷς σκάμματα σιάπτονται, ὅταν ἄλλωνται· ἐκείνων γὰρ κατὰ τὸν ἀγῶνα πηδῶντων ὑποσκάπτεται βόθρος ἐκάστον τὸ ἔλμα δεικνύς, unde proverbium ὅπερ τὰ ἐσκαιμένα πηδᾶν, de quo vide Eust. ad Hom. Od. viii 198. Iuvenem rastro fossam ducentem in vase agonistico habes ap. Bötticher, Olympia n. 7 — 21. αἰετοί· aquilae generositatem suae Musae comparat etiam N. iii 80.

22. transit ad fabulam de Musis Peleo et Thetide carmina nuptialia canentibus — καὶ κείνοις· ut ipse Pytheae, sic etiam Peleo, uni ex Aeacidis, Musarum chorus carmen in Pelio monte cecinit — 23 s. conferre iuvat hymni Apoll. Pyth. init., ubi Apollo fidibus praeit Musis voce canentibus; hic autem Apollo fidibus canens medius (ἐν μέσαις) circumfunditur a choro Musarum — 25. παντοίων νόμων· varios carminum modos praeit Apollo, ut ab alio ad aliud carmen transeat; rem illustrat Aristoph. Ran. 382 ss., ubi coryphaeus chorum adhortatur ἄγε νῦν ἑτέραν ὕμνων ἰδέαν τὴν καρποφόρον βασίλειαν κελαιδίτε· cf. Stesich. fr. 46 μέτεμι δ' ἐφ' ἑτέρων προοίμιον — Διὸς ἀρχόμενοι· cf. N. ii in. et Hor. C. i 12, 13 — 26 ss. eandem fabulam attigit N. iv 57 ss., similes fabulas collegit Wilamowitz, Eur. Hipp. 34 — 26. Κρηθεῖς· Crethae filia; v. Prol. cxvii. Hippolyta altera quaedam Putiphar est; nimirum tales narratiunculae mutatis nominibus ab alio populo ad alium populum migrare solent — 27. ξυνᾶνα Μαγνήτων σκοπὸν· custodem sive regem Magnetum amicam et sodalem Pelei — 32. λιτάνευεν· imperfecto sua vis conaminis est, quae clare apparebit, si aoristum κατένευσεν v. 34 contuleris — 33. ἀπανάνατο· cf. Hom. Od. x 297 ἀπανήσασθαι θεοῦ εὐνήν — ξεινίου πατρὸς· quod hospitalis Iovis iram veritus esse dicitur, inde colligas Peleum exulem hospitio Acasti usum esse —

- δείσαις· ὁ δ' ἐφράσθη κατένευ-
σέν τέ φοι ὀρσινεφῆς ἐξ οὐρανοῦ
- 35 Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεύς, ὥστ' ἐν τάχει
ποντιᾶν χρυσαλακάτων τινὰ Νηρείδων πράξειν ἄκοιτιν, 65
- γαμβρὸν Ποσειδάωνα πεί- Στρ. γ'.
σαις, ὅς Αἰγᾶθεν ποτὶ κλειτὰν θαμὰ νίσσεται Ἴσθμὸν Δωρίαν·
ἐνθα μιν εὐφρονες ἴλαι σὺν καλάμοιο βοᾷ θεὸν δέκονται, 70
καὶ σθένει γυίων ἐρίζοντι θρασεῖ.
- 40 πότμος δὲ κρίνει συγγενῆς ἔργων περὶ
πάντων. τὸ δ' Αἰγίναθεν ἄπ', Εὐθύμενες, 75
Νίκας ἐν ἀγκώνεσσι πιτνῶν ποικίλων ἔψαυσας ὕμνων.
- ἦτοι μεταίξαντα καὶ Ἄντ. γ'.
νῦν τεὸς μάτρως σ' ἀγάλλει καὶ σου ὀμόσπορον ἔθνος, Πυθέα. 80

36. *ποντιᾶν* Heyne: *ποντιᾶν* codd. — *πράξιν* D — 37. *κλειτὰ* D^{pc} — *νίσσεται*. BD — 38. *ἐνθα μὲν* conl. Mingarelli — 40. *συγγενῆς* D — 41. *Αἰγίναθεν ἄπ'* scripsi praesente Mingarellio, qui *Αἰγίναθεν ᾧ* proposuerat: *Αἰγίναθεᾶς* codd. et pars schol., *Αἰγίνα θεοῦ* Schmid quem recentiores editores secuti sunt — 43. *τεὸς μάτρως σ' ἀγάλλει καὶ σου ὀμόσπορον ἔθνος Πυθέα* scripsi scholiorum vestigia secutus: *τεὸς μάτρως ἀγάλλει κείνον ὀμ. ἔθν. πυθέας* codd.; prima verba sic iam refingere malim: *τὲ* (= *σέ*, cf. O. 1 49) *τεὸς μάτρως ἀγ.* —

34. *κατένευσεν* . . . ὥστε *πράξειν*: cf. Thucyd. viii 28 *ἐπαγγελλόμενοι ὥστε βοηθεῖν* — 36. *πόντιος* cum semper vim adiectivi habeat, non *ποντιᾶν* *τινα*, sed *ποντιᾶν Νηρείδων* *τινα* poetam dixisse veri simile est — 37. *γαμβρὸν Ποσειδάωνα* dixit, quod Neptunus, qui Amphitritam, unam ex Nereidibus, uxorem duxerat, Peleo, Thetidis marito futuro, affinitate iunctus erat — *Αἰγᾶθεν*: Aegae Neptuni sacras fuisse iam Homerus II. viii 203 dixerat, Pindarus autem Neptunum Aegaei Isthmum ludosque Isthmicos petentem fecit, ut a Thetidis nuptiis ad certamina ludorum Pytheamque victorem rediret. Pytheam vero eiusque fratrem Phylacidam iam tum de Isthmicis ludis obeundis cogitasse videri bene Dissenius monuit — 41. *πάντων*: hoc vocabulo transitus ad sequentia fit: omnium cum rerum eventus ab ingenita fortuna et indole pendeat, Euthymenes quoque ceterique gentiles Lamponis virtute sua ad victoriam quasi nati erant.

41. *τὸ δ' Αἰγίνα θεᾶς, Εὐθύμενες*: genuina si haec esset lectio, aut audacissimo saltu poeta a Neptuno praeside ludorum Isthmiorum ad Aegineticos ludos transiret, aut Euthymenem Isthmia quidem vicisse, sed Aeginae honorem hymni epinicii consecutum esse obscura oratione significaret. Sed alia legisse videtur scholiasta vetus ad v. 67 adnotans: *διατὶ ὠνόμασε νῦν τὸν Ἴσθμὸν; ὅτι οἰκείος τις ἦν τοῦ Πυθέου, εἰς δὲ αὐτῆ ἢ ὁδῆ γέγραπται, Εὐθυμένης, ὃς ἐνίκησεν Ἴσθμια*. Accedit quod Pindarus ipse I. vi 61 Euthymenem Isthmia aut Nemea vicisse aperte declarat. Inde codicum lectionem, quae falsa esse metro ipso coarguitur, Mingarellio duce ita emendavi, ut inter victores Isthmicorum ludorum etiam qui Aegina (*Αἰγίναθεν*, ut v. 37 *Αἰγᾶθεν*) venerit Euthymenes fuisse dicatur — 42. *Νίκας ἐν ἀγκώνεσσι πιτνῶν*: cf. I. ii 26 *ἐν γούνασι πιτόντα Νίκας*: aliter Romanus poeta Iuv. viii 63 *rara iugo Victoria sedit* — 43. ex verbis scholiastae *ἀγάλλει σοῦ τὸ ὀμόσπορον ἔθνος τὸ τῶν Αἰγινητῶν*: *καταλλήλοτερον δὲ ἐνιοὶ γράφουσι Πυθέας, ἐν' ἣ μήτρως Πυθέας* apparet lectionem codicum *Πυθέας* interpolatoris manu in textum illatam esse; emendatum locum sic interpretor: nunc te, Pythea, vestigia avunculi secutum et avunculus et tota gens praedicat —

ἂ Νεμέα μὲν ἄραρεν μείς τ' ἐπιχώριος, ὄν φίλησ' Ἀπόλλων·
 45 ἄλικας δ' ἐλθόντας οἴκοι τ' ἐκράτεις,
 Νίσου τ' ἐν εὐαγγελί λόφω. χαίρω δ', ὅτι 85
 ἐσλοῖσι μάρναται περὶ πᾶσα πόλις.
 ἴσθι, γλυκεῖάν τοι Μενάνδρου σὺν τύχῃ μόχθων ἀμοιβάν

Ἐπ. γ'.

ἐπαύροο. χροῖ δ' ἀπ' Ἀθανῶν τέκτον' ἀθληταῖσιν ἔμμεν. 90
 50 εἰ δὲ Θεμιστιον ἴκεις, ὥστ' αἰδεῖν, μηκέτι φήγει· δίδοι
 φωνάν, ἀνὰ δ' ἰστία τεῖνον πρὸς ζυγὸν καρχασίου·
 πύκταν τέ νιν καὶ παγκρατίω
 φθέγγει ἐλεῖν Ἐπιδαύρω διπλόαν 95
 νικῶντ' ἀρετάν, προθύροισιν δ' Αἰακοῦ
 ἀνθέων ποιᾶντα φέρειν στεφανώματα σὺν ξανθαῖς Χάρισσιν.

45. ἐλθόντας vix sanum; fort. ἐρδοντας — τ' ἐκράτεις Kayser: τε κράτει
 codd. — 47. μάρναται coni. Ahlwardt probabiliter — 48. σὺν τύχῃ codd. et
 schol.: συμπτουχᾶ coni. Hartung — 49. ἔμμεν *BD* — 50. δίδοι coni. Hermann:
 δίδου codd.; cf. *O.* i 87. vi 104. vii 89 — 52. πύκτα *D* — παγκρατίω *B*: παγ-
 κρατίου *D* — διπλόαν *D* et schol.: τριπλόαν *B* — 54. ἀνθέων coni. Hermann:
 ἀνθεα codd. — χάρισσιν *BD*.

44. μεις . . . Ἀπόλλων· ludi Aeginetici Apollinis Delphini significantur; cf.
P. vii 66. Prol. lxxxviii — 45. ἐλθόντας οἴκοι τε non aequales iuvenes qui
 peregre venerant (ἐλθόντας) et qui ex Aeginetis in arenam descenderant (οἴκοι),
 opponi inter se videntur — haec enim distinctio inutilis et pæne dixerim in-
 ficeta esset — sed domestici (οἴκοι) ludi Aeginetici et peregrini Megareses
 (Νίσου ἐν εὐαγγελί λόφω), quapropter, si ἐλθόντας ad priorem partem enuntiati
 solam (οἴκοι ἐκράτεις) referre dubitas, ἐρδοντας pro ἐλθόντας scribendi tibi
 auctor sum, ut iuvenes magna cum contentione virium certamina obeuntes
 significentur, similiter atque *N.* vii 11. iii 19. *I.* v 54 — 46. Νίσου τ' ἐν εὐαγ-
 γελί λόφω· Megara urbs a Niso rege mythico cognomen traxit; cf. *P.* ix 91 —
 48. Μενάνδρου σὺν τύχῃ, cum felici ope Menandri aliptae Atheniensis; de
 formula σὺν τύχῃ conf. *N.* iv 7. *P.* ii 66 — 49. schol.: καὶ Πολέμων δὲ ἱστορεῖ
 πάλην εὐρημέναι Φόρβαντα Ἀθηναίων· ὅτι δὲ Θεσεὺς παρ' Ἀθηναῖς ἔμαθε τὴν
 πάλην, Ἴστρος ἱστορεῖ — 50. Themistius a scholiasta avus maternus Pythaeae
 fuisse dicitur; cf. *I.* vi 65; in eo praedicando poeta, ut assolet (cf. *I.* vi 53),
 etymologia ludit: vela (ἰστία) carminis extende ad antennam (ζυγόν) summi
 mali, ut plenis velis veharis; simili metaphora utitur *P.* i 92. Plat. Prot. 334a
 — ἴκεις non semet ipsum alloquitur, sed eundem, quem paulo antea eadem
 secunda persona allocutus erat, Pytheam victorem eiusque comites — 51. καρ-
 χήσιον cacumen mali a similitudine poculi appellatum esse creditur — 52. πύκ-
 ταν τέ νιν καὶ παγκρατίω· adeo variationis amans Pindarus erat, ut etiam
 hic, ubi metro quominus πυγμαῖ τέ νιν καὶ παγκρατίω diceret nihil impedi-
 ebat, locutionem variare mallet — 53. Ἐπιδαύρω· schol.: ἐν δὲ Ἐπιδαύρω Ἀσ-
 κληπιῶ ἱερὸς ἀγὼν ἀγεται — ἀρετάν, laudem virtutis; cf. *O.* viii 6 — 54. φέρειν
 tulisse Themistium dicit duas coronas Epidauri partas ad aedem Aeaci, ut in
 vestibulo eius suspenderentur; de Aeaci hac aede, ex albo lapide extracta v.
Paus. ii 29, 7.

tempore Alcimida vicerit, nihil relatum exstat, sed cum Melesias, qui eum instituit et extremis versibus huius carminis laudatur, Alcimedontis quoque, qui Ol. 80 Olympia vicit, alipta fuerit et a Pindaro etiam impensius in odae Olympicae VIII versu 55 laudetur, hoc carmen ante Ol. 80, 1, fortasse Ol. 79, 2 vel Ol. 78, 4 scriptum esse conicio. Hoc autem cum tempore conspirat etiam senilis quidam languor orationis atque sententiarum, quo hoc carmen a iuvenili ubertate et fervore carminum Aegineticorum N. v. I. VI valde discrepat.

In prooemio (1—7) deos et homines, quamvis multum differant, tamen nonnulla habere communia exponit, quo illud quoque pertinere, quod ut terra alternis fruges ferat et requiescendo novas vires colligat, ita hominum quoque gentes cum aliae tum Bassidarum alternis clarescant. Claros enim fuisse pugiles Alcimidam ipsum et avum eius et abavum, contra ignavos patrem et proavum (8—24). Inde eo transit, ut nullam usquam gentem plures quam Bassidarum gentem victorias pugilatu reportavisse exponat (25—44), neque poetam, si Aeginam insulam venerit, materiem laudationis deficere, cum iam Aeacidae praeclarum virtutum fundamentum iecerint, et Achillis fama Memnone interfecto usque ad Aethiopes penetraverit (45—53). In epilogo a vetere fama Aeginetarum ad praesentem felicitatem illustrandam se revocat, ut duplici onere suscepto et Alcimidae victoriam Nemeaeam denuo praedicet et Melesiae aliptae celeritatem et dexteritatem laudet (53—66). — Carmen hoc cum longiore fabula careat et paene totum in victoriis gentis Bassidarum enumerandis et praedicandis versetur, inter frigidiora carmina Pindari ponendum est. Ut enim decora ista gymnastica eximio praeconio ornata gentiles Bassidas magnopere iuvabant, ita nostrum animum minime commovent.

De metris.

Carminis huius numeri sunt Aeolici, a vulgari forma modorum Aeolicorum ita declinati, ut cola dactylica et anapaestica logaoedicis intermixta sint. Strophae versum primum olim in duos versus diviseram, nunc, ne in re dubia a consensu virorum doctorum recederem, in eo acquievi, ut cola versus separanda curarem. Item epodi versus sexti cola in unum versum coniunxi Hermanni et Bergkii auctoritatem secutus, licet syllaba anceps finalis prioris coli v. 20 in contrariam rationem Boeckhii trahat. Denique ultimum versum strophae Hermannum opusc. VIII 70 ss. et Bergkium, cum alias lectiones probassent et sexti versus ultimas quatuor syllabas in principium septimi versus transtulissent, aliter dimensos esse lectores admonitos velim. Totius autem carminis colometria cum ipsa per se ob insolentiam numerorum difficillima sit, etiam difficilior facta est multis et gravibus corruptelis verborum, de quibus conferas not. crit. ad vv. 7. 13. 18. 28 s. 51. 60. 66. Carmen hoc quo modo cantatum sit, certum indicium non exstat, nisi quod poeta v. 57 Aeginam se venisse testatur et vocabulo *ἔγκαιλον* (v. 32) publica commissatio indicari videtur. Cetera ab eo pendent, utrum omnes versus in dipodias dividendi sint necne. Atque dipodica scansio versuum str. 1. 2. 6. 7. ep. 2. 3. 6 certa et explorata esse videtur; de reliquis versibus adeo vacillo, ut ne ictuum quidem signa ubivis ponere ausus sim.

Ἐν ἀνδρῶν,

Στρ. α'.

ἔν θεῶν γένος· ἐκ μιᾶς - δὲ πνέομεν
ματρὸς ἀμφοτέροι· διείρ-
γει δὲ πᾶσα κεκριμένα
δύναμις, ὡς τὸ μὲν οὐ- 5
δέν, ὁ δὲ χάλκεος ἀσφαλὲς αἰὲν ἔδος
(5) μένει οὐρανός. ἀλλὰ τι προσ-
φέρομεν ἔμπαν ἢ μέγαν
δ νόον ἢ-τοι φύσιν ἀθανάτοις,
καίπερ ἐφαμερίαν οὐκ εἰδότες οὐ-
δὲ μετὰ νύκτας ἄμμε πότμος 10
οἶαν τιν' ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ στάθμαν.

τεκμαίρει

Ἄντ. α'.

(10) καὶ νυν Ἀλκιμίδας τὸ συγ-γενὲς ἰδεῖν 15

VARIA LECTIO. Inscr. Ἀλκιμίδα Αἰγινήτη παιδί παλαιστῆ D — Schol. in B: τοῦτον τὸν Ἀλκιμίδαν ἀναγράφεσθαι φησιν Ἀσκληπιάδης ἀντὶ Αἰγινήτου Κρήτα, οὕτως· Ἀλκιμίδας Θεῶνος Κρής — 1. Ἐν ἀνδρῶν . . . πνέομεν γαστρὸς ἀμφοτέροι, τῆς φύσεως Stob. ecl. phys. II 7 p. 186 C; ματρὸς tuentur Clem. Al. str. v 710 et Eus. pr. ev. viii 13 — 3. αἰὲν Hermann: αἰεὶ codd. — 6. ἄμμι coni. Schneidewin — 7. οἶαν τιν' coni. Hermann²: ἄν τιν' codd., αἶσαν τιν' coni. Ahrens, ἄν σύμφυτος Hermann opusc. viii 70 — 8. τεκμαίρει δὲ καὶ

COMMENTARIUM. v. 1 ss. Poetae animum victorias gentis Bassidarum paene innumeras recensentis cum vices mirae virorum strenuorum et ignavorum non fugissent, ab hac re initium carminis cepit, vices istas gentis Bassidarum cum vicibus frugum terrae comparans; iam ut splendidiore specie hanc sententiam exornaret, a summorum entium generum dissimilitudine et similitudine exorsus est — 1. Ἐν ἀνδρῶν, Ἐν θεῶν γένος· interpretes dissident, utrum diversa duo genera esse an uno vinculo (ἐν) ea contineri poeta dicere voluerit. Utramque interpretationem cum grammaticae leges admittant, priori rhetoricus color magis favet, ut primum poeta sedato orationisque principio accomodato modo duo esse genera proponat, deinde quae ratio inter ea intercedat exponat. Anaphora similis duo cola distinxit Soph. OC. 124 πλανάτας, | πλανάτας τις ὁ πρέσβυς — ἀνδρῶν hic ut saepe apud Pindarum et alios scriptores notionem hominum mortalium, non virorum masculi generis habet. — ἐκ μιᾶς δὲ πνέομεν ματρὸς· Γαίας. Hesiodum enim Pindarus sequitur omnia ex hoc uno principio procreantem (theog. 117), unde profecti et deos a Terra matre (ἐκ Γαίας μητρός) progenitos et homines ex gleba terrae formatos fecerunt (Hes. opp. 70. Ovid. met. I 81. Apollod. I 45. Claudian. in Eutr. II 493). Subtilius Clemens Alex. strom. p. 710 docet Pindarum tamquam assecclam Pythagoricae philosophiae μίαν μητέρα intellexisse τὴν ὕλην — 2. πᾶσα δύναμις· facultas omnis generis vel omni ex parte; cf. N. III 58 πάντα θυμόν — κεκριμένα, acc. neutr. plur., non nom. fem. sing.: discreta tenet genera hominum et deorum. Simili modo dixit Hes. Scut. 55 κεκριμένην γεσθήν· cf. N. VII 6 — 3. χάλκεον οὐρανόν ante Pindarum dixerat Homerus II. XVII 425, eundem Od. VI 42 θεῶν ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ — 4. προσφέρομεν, similes sumus; eandem vim medio προσφέρεσθαι tribuit Herod. I 116 (cf. Pind. fr. 43); contrariae igitur inter se notiones compositorum προσφέρειν et διαφέρειν sunt. Similes autem homines immortalibus esse poeta dicit partim ingenii magna vi partim humanae naturae indole — μέγαν νόον, quem tum maxime Anaxagoras omnium rerum principium esse docebat — 6. ἐφαμερίαν οὐδὲ μετὰ νύκτας στάθμαν variandae orationis studio dixit pro οὐτε τὰν μεθ' ἡμέραν οὐτε τὰν μετὰ νύκτα στάθμαν, nimirum nescimus quam ad metam interdium aut noctu nos currere fatum iubeat; cf. Hom. Φ 111.

- ἄγχι καρποφόροις ἀρού-
 ραῖσιν, αἴτ' ἀμειβόμεναι
 10 τόκα μὲν ὦν βίον ἀν-
 δράσιν ἐπηετανὸν ἐκ πεδίων ἔδοσαν,
 τόκα δ' αὖτ' ἀναπαυσάμεναι 20
 σθένος ἔμαρψαν. ἤλθέ τοι
 Νεμέας - ἐξ ἐρατῶν ἀέθλων
 (15) παῖς ἐναγώνιος, ὃς ταύταν μεθέπων
 Διόθεν αἶσαν νῦν πέφανται 25
 οὐκ ἔμμορος ἀμφὶ πάλα κυναγέτας,
- 15 Ἴχνησιν ἐν - Πραξιδάμαντος ἔδν - πόδα νέμων Ἐπ. α'.
 πατροπάτορος δμαιμίον.
 κείνος γὰρ Ὀλυμπιόνικος ἔων - Αἰακίδαῖς 30
 (20) ἔρνεα πρῶτος ἔνεικεν ἀπ' Ἀλφειῶ,
 καὶ πεντάκις Ἴσθ-μοῖ στεφανωσάμενος,
 20 Νεμέα δὲ τρίς,
 ἔπανσε λάθραν 35
 Σωκλείδα, ὃς ὑπέρτατος
 (25) Ἀγησιμάχῳ νίεων γένετο.

B D, δὲ del. Schmid — Ἀλκιμίδα coni. Hartung — 10. ἀνδράσιν Hermann: ἀνδρῆσιν *B D* — 13. τε πέφανται *B D*; τε eiec. Tricl. — 14. ἀμοιρος *D* — 16. δμαιοῖον coni. Rauchenstein, δμαιομόνος Hecker, δμαιομίον Hermann — 18. ἔνεικεν suppl. Bergk, ἐδρέψαντ' Hartung, ἐλαίας Boeckh — 19. ἰσθμοῖ *Bys.*: ἰσθμῶ *B*, ἰσθμοῖα *D* — 20. τρίς codd.; τρεῖς coni. Hermann coll. *O.* vii 82 probabiliter, τρίς κάππασε Boeckh² — 21. σωκλείδα Tricl. — 22. ἀγησιμάχῳ (*χω B*) *B D*, Ἀγησιμάχου schol. — νίεων γένετο Tricl.: νίαν ἐγένετο *B D*

8 ss. de generali sententia prooemii ad argumentum huius carminis proprium poeta transit: similem naturam rerum humanarum et immortalium esse testatur etiam nunc Alcimida, ut cognationem eius videre liceat non longe distantem a frugiferis arvis. Eandem sententiam simili exemplo probat *N.* xi 38 ss; similiter ex vita crescente et decrescente cognationem hominum et arborum comprobatur Euripides apud Plut. consol. ad Apoll. 6: κῆλος γὰρ αὐτὸς καρπίμοις τε γῆς φυτόις | θνητῶν τε γενεῶ· τοῖς μὲν αὐξεται βίος, | τῶν δὲ φθίνει τε κάκθεται πάλιν — 10. ἐπηετανόν, victum qui in annum sufficiat; cf. *Od.* iv 89. vi 86. vii 99. viii 233 — 11. σθένος ἔμαρψαν· aor. gnóm.: vires colligunt, quo uberiores fruges proximo anno ferant — 13. ταύταν· hanc in ludorum certaminibus (ἐναγώνιον) sortem auxilio Iovis, Nemeorum praesidis, appetens felix nunc inventus est lucta venator — 15. Ἴχνησιν ἐν Πραξιδάμαντος· cf. *P.* x 12 ἐμβέβακεν Ἴχνησιν πατρός. Patris ignavi nomen pius poeta silentio premit; avum Praxidamantem *Ol.* 59 Olympia pugilatu vicisse testatur Paus. vi 18, 7 — 16. δμαιομίον, avi eiusdem sanguinis; videtur enim Alcimida aut pater eius adoptione in aliam familiam transiisse — 21. Σωκλείδα· hunc Soclidam patrem Praxidamantis et filium Agesimachi fuisse ex ipso hoc loco elucet. Agesimacho autem cum quatuor filii essent, tres iuniores victoriarum laude floruerunt, natu maximus (ὑπέρτατος) Soclida oblivionem genti contraxit. Didymum enim sequor ὑπέρτατον de astate accipientem et περισβύτατον interpretantem — 23. οἱ non articuli nominativum plur., sed pronominis dativum sing. esse hiatus arguit, quo nisi digamma pronomini praefixum esset, oratio hisceret; pronomine οἱ autem non Soclidam, sed Agesimachum significatum esse pars scholiastarum bene intellexit —

- ἐπεὶ Φοῖ
 τρεῖς ἀεθλοφόροι πρὸς ἄ-κρον ἀρετᾶς
 ἦλθον, οἷτε πόνων ἐγεύ- 40
 σαντο. σὺν θεοῦ δὲ τύχα
- 25 ἔτερον οὐ τίνα Φοῖ-
 κων ἀπεφάνετο πυγμαχία πλεόνων
 ταμίαν στεφάνων μυχῶ Ἑλ-
 λάδος ἀπάσας. ἔλπομαι 45
- (30) μέγα Φει-πῶν σκοποῦ ἄντα τυχεῖν
 ὅτ' ἀπὸ τόξου λείξ' εὐθύν' ἐπὶ τοῦ-
 τον ἐπέων, ὦ Μοῖσ', ἄγ' οὐρον
 εὐκλεία· παροιχομένων γὰρ ἀνέρων 50
- 30 αἰοῖδαι Ἄντ. β'.
- (35) καὶ λόγοι τὰ καλὰ σφιν ἔργ' - ἐκόμισαν,
 Βασσίδαισιν ἅ τ' οὐ σπανί-
 ζει· παλαιάφατος γενεά,
 ἴδια ναυστολέον- 55
 τες ἐπικώμια, Πιερίδων ἀρόταις

25. πλεόνων om. codd., ex scholiis add. Schmid — 27. σκοποῦ ἄντα τυχεῖν con. Mingarelli: ἄντα σκοποῦ τυχεῖν (τετυχεῖν B) B D; ἄν τετυχεῖν v. l. schol. — 28. εὐθύν' Schmid: εὐθύν B D; cf. O. vii 33 — ἐπέων ὦ Μοῖσ' ἄγ' οὐρον con. Boeckh: ἄγε μοῖσα οὐρον ἐπέων B D, ἄγε Μοῖσα | οὐρον ἐπέων con. Hermann — 29. εὐκλεία παροιχ. Boeckh: εὐκλεία παροιχ. B D, ἐνκλί' ἀποιχ. Schneidewin collato P. i 93 — 30. αἰοῖδαι καὶ λόγοι con. Pauw: αἰοῖδοι καὶ λόγοι B D et schol., ut legitur P. i 94 — 30. ἐκόμισαν Tricl.: ἐκόμξαν B D — 31. Βασσίδ. D, Βουδίδαισιν scribendum censuit Didymus a Budione quodam gentem derivans —

24. πόνων ἐγεύσαντο· libenter labores subierunt, cf. P. x 7 — σὺν θεοῦ τύχα· cum fausto numine deorum; cf. P. vii 53. N. iv 7. I. vii 67 — 26. μυχῶ Ἑλλάδος ἀπάσας· Cum Homerus verbis ἐν μυχῶ Ἄργεος ἰκποβότοιο (II. vi 152. Od. iii 263) recessum et convallem Argivi agri significasset, Pindarus Homeri locutione audacissime amplificata μυχῶ Ἑλλάδος ἀπάσας omnes convalles omnis Graeciae significavit — 27. μέγα, magnum illud, quod nulli Graeciae genti gentem Bassidarum gloria pugilatus cedere dixi — σκοποῦ ἄντα τυχεῖν· eadem metaphora utitur N. ix 55. O. ii 99; metaphoricè autem se dicere particula ὅτε (= ὅς, v. O. x 86. P. ix 54. N. vii 62. I. iii 36) indicavit — 28. τοῦτον rectius οἶκον quam σκοπὸν interpretaberis, licet hoc nomen proprius absit — ἐπέων οὐρον, ut P. iv 3 οὐρον ὕμνων — 29. εὐκλεία ex εὐκλεία contractum, ut saepe in Boeoticis titulis genet. in -κλείος exit; v. Meister, Griech. Dial. i 268 — παροιχομένων . . . ἐκόμισαν· mortuorum hominum facta carminibus et orationibus resuscitari locus communis est (ἐκόμισαν aor. gnom.), similiter a Pindaro P. i 93 expositus, sed hoc huius loci proprium, quod dativus σφιν post genetivum absolutum οἰχομένων ἀνέρων usurpatus est, quae licentia cum exemplis non prorsus careat (v. Kühner gram. ii § 495), hic eo excusatur, quod genetivus et dativus sine strophae dirimuntur — 32. ἴδια ναυστολέοντες ἐπικώμια· metaphora a nautis et suas et alienas merces vehentibus tracta huic loco etiam aptior fuit, si Bassidae, ut in Aeginetica gente sumere licet, mercaturam exercebant. Eadem metaphora usus est Eur. Or. 741; nihil autem offensionis habet constructio

- δυνατοὶ παρέχειν πολὺν ὕμ-
 νον ἀγερώχων ἐργμάτων
 ἔνεκεν. - καὶ γὰρ ἐν ἀγαθῆα
 35 (40) χεῖρας ἱμάντι δεθεῖς Πυθῶνι κράτη- 60
 σεν ἀπὸ ταύτας αἶμα πάτρας
 χρυσσαλακάτου ποτὲ Καλλίας ἄδων
 ἐρνεσι Λα-τοῦς· παρὰ Κασταλία - τε Χαρίτων Ἐπ. β'. 65
 ἐσπέριος ὁμάδῳ φλέγεν.
 πόντου τε γέφυρ' ἀκάμαντος ἐν ἀμ-φικτιόνων
 40 (45) ταυροφόνῳ τριετηρίδι Κρεοντίδαν 70
 τίμασε Ποσει-δάμιον ἀν τέμενος·
 βοτάνα τέ νιν
 πόθ' ἅ λέοντος
 νικῶντ' ἤρεφε δασκίοις
 (50) Φλιοῦντος ὑπ' ὠγγύιοις ὄρεσιν.
 45 πλατεῖαι Στρ. γ'. 75
 πάντοθεν λογιόισιν ἐν-τὶ πρόσδοι

35. ἱμάντι δεθεῖς Tricl.: ἱμαντωθεῖς BD — αἵματι coni. Hermann: τῶντοφ αἵματος γο. Bergk — 36. χρυσσαλακάτου: χρυσσαλακάτας Schmid, χρυσοπλοκάμων Hermann coll. Hom. in Ap. Pyth. 27 — ἄδων B, ἄδων D^{ac} — 37. κασταλία BD — 38. ἐσπέριοις D^{ac} — 39. τε om. B — ἀμφικτιόνων D — 40. Κρεοντιδῶν Rauchenstein ingeniose — 43. νικῶντ' ἤρεφε coni. Hermann: νικάσαντ' ἤρεψε BD, νικάσαντ' ἤρεφ' ἀσίοις coni. Schmid, atque ἀσίοις scripserat iam Tricl. ---

κατὰ σύνεσιν, quod singulari γενεᾷ plurales ναυστολέοντες et δυνατοὶ iuncti sunt — Πιερίδων ἀρόταις: eadem metaphora usus est N. x 26; hinc iam redit poeta ad decora gymnica gentis illustranda — 35. ἱμάντι δεθεῖς: caestu involutae pugilum manus et a scriptoribus dicuntur et ab artificibus exhibentur — ἐπὶ ταύτας αἶμα πάτρας nominis Καλλίας appositionem efficiunt, quae cum graviorem vim habeat, ante nomen proprium posita est — πάτρας, gentis Bassidarum: cf. πάτραν Μιδυλιδῶν P. vii 38, Ψαλυχιδῶν πάτραν I. vi 68, πάτρα Χαριάδαις N. viii 46 — 36. Καλλίας: unus ex gente Bassidarum, fortasse idem unus ex tribus fratribus Soclidae, quorum virtutes supra v. 23 breviter attigerat — 38. ἐσπέριος: de vespertina pompa sodalium victorem ad aram dei comitantium v. Prol. xciv; de translata vi verbi φλέγειν cf. I. vii 23 — 39. πόντου γέφυρα, isthmus Corinthiaca, in qua ludi Isthmii tertio quoque anno agebantur — 40. ταυροφόνῳ: tauros Neptuno mactari solitos esse tradidit iam Homerus Od. iii 8 — Κρεοντιδῶν: alterum quendam ex Bassidis Isthmiis et Nemeacis ludis victorem intellego; contra Rauchensteinius, cum genet. Κρεοντιδῶν reposuisset, Corinthios intellexit a Creonte, vetere Corinthiorum rege, appellatos, ut omnes tres victoriae (Pythica, Isthmica, Nemeaea) ab uno Callia reportatae esse dicerentur — 42. βοτάνα λέοντος, apium nemoris Nemeaei, quo leo ab Hercule interfectus pascebatur; cf. O. xiii 44. I. iii 11; nemus autem illud vicinum Phliunti urbi erat; cf. Paus. ii 13, 3 ἔστι γὰρ ἐν τῇ Φλιασίαν ἀκροπόλει κρη-ορίσων ἄλος.

45 ss. transit ad mythicas laudes Aeginae insulae, sed ne longius carmen fieret, similiter atque in carmine N. iv nullam fabulam fusius epico modo exposuit — 45. λογιόισι: carminum et historiarum scriptores uno nomine poeta hoc loco amplectitur; de sententia ipsa cf. I. ii 33. iii 19; de infinitivo finali et consecutivo cf. P. x 18 — 46. εὐκλέα redit ad εὐκλεία v. 29 —

- νᾶσον εὐκλέα τάνδε κοσ-
 μείν· ἐπεὶ σφιν Αἰακίδαί
 ἔπορον ἔξοχον αἰ-
 σαν ἀρετὰς ἀποδεικνύμενοι μεγάλας. 80
 (55) πέταται δ' ἐπὶ τε χθόνα καὶ
 διὰ θαλάσσης τηλόθεν
 ὄννυ' αὐ-τῶν· καὶ ἐς Αἰθίοπας
 50 Μέμνονος οὐκ ἀπονοστήσαντος ἔπαλ-
 το· βαρὺ δ' ἔμπεσέ σφι νεῖκος 85
 χαμαὶ καταβάς Ἀχιλεὺς ἀφ' ἀρμάτων,
 φαεννᾶς 'Αντ. γ'.
 (60) υἷον εὐτ' ἐνάριξεν Ἀ-όος ἀκμᾶ
 ἔγχεος ζακότιο. καὶ 90
 ταῦτα μὲν παλαιότεροι
 ὁδὸν ἀμαξιτὸν εὐ-
 ρον· ἔπομαι δὲ καὶ αὐτὸς ἔχων μελέταν·
 55 τὸ δὲ παρ ποδὶ ναὸς ἔλισ-
 σόμενον αἰεὶ κυμάτων 95
 λέγεται - παντὶ μάλιστα δονεῖν
 (65) θυμόν. ἐκόντι δ' ἐγὼ νώτῳ μεθέπων
 δίδυμον ἄχθος ἄγγελος βᾶν,
 πέμπτον γ' ἐπὶ Φείκοσι τοῦτο γαρούων 100

46. σφιν Byz.: σφισιν BD — 48. τηλόθεν γ' Tricl. — 49. ὄννυ' BD, κλέος
 ex schol. Bergk — 50. ἀπον. Tricl.: ἄν ἀπον. BD — — δ' ἔμπεσε σφι νεῖκος
 conl. Kayser: δέ σφιν νεῖκος ἔμπεσε' BD — 51. χαμαὶ καταβάς (χαμάζε καβάς
 Hermann) Ἀχιλεὺς conl. Dissen: Ἀχιλεὺς χαμαὶ καββάς (καμβᾶς B) BD; fort.
 καββάς Ἀχιλεὺς χαμαὶ αἰψ' — 52. ἐνάριξεν B — Ἀόος ἀκμᾶ conl. Schmid: ἀοὺς
 αἰχμᾶ codd.; ἀκμᾶ habet vet. paraphr; conf. N. x 60 — 53. ταῦτα conl. Pauw:
 ταῦταν codd., τάνδε conl. Schmid — 56. παντὶ om. B¹, παντιδς (i. e. παντὶ et
 παντὸς) D — 57. βᾶν conl. Hermann: ἔβαν codd. — 58. γ' om. codd., add.

46. σφιν: inter veteres grammaticos alii λογίους, alii πολιτάς Αἰγίνης intellex-
 runt; prius sententiarum nexui aptius est — 49. τηλόθεν contra consuetudinem di-
 cendi hic non eum unde quis veniat locum significat, similiter atque O. i 97. N. ii 12
 — Μέμνονος οὐκ ἀπονοστήσαντος: similiter, sed ornatus eandem rem attingit
 N. iii 63. In 're exponenda Pindarus locum Aethiopicis, ubi Achilles, cum
 curru desiluisse, in Memnomen ruit, ante oculos habuisse videtur; similia enim
 narrat veterem poetam epicum procul dubio secutus Quintus Smyrn. ii 404:
 ὁ δ' ἄρ' ὅστι τρέσας περιμήγεια πέτρην | ἀντίκα οἱ σχεδὸν ἦλθε μακρὸν δόρυ
 πρόσθε τιταίνων | πεζός, ἐπεὶ δᾶ οἱ ἵπποι ἔσαν μετόπισθε κυδοιμοῦ — 53. ἔγ-
 χεος ζακότιο: simili translatione dixit Horat. C. i 3, 36 iracunda ponere ful-
 mina — ταῦτα, quod felici acumine Pauwius restituit, obiecti, ὁδὸν ἀμαξιτὸν
 appositionis praedicativae vicem obtinent — 54. ἔχων μελέταν: cf. O. i 110
 ἔχων τοῦτο κᾶδος.

55 ss. sub finem rursus ad victorem ipsum redit — 55. παρ ποδὶ ναὸς:
 navis vehentis proram pedem metaphoricè dicit — 57. δίδυμον ἄχθος: duplex
 onus esse laudem victoris pueri Alcimidae et laudem Melesiae aliptae sequentia
 docent — 58. πέμπτον ἐπ' εἰκοσι, vicesimam quintam victoriam gentis Bassi-

- εὐχος ἀγώνων ἔπο, τοὺς ἐνέποι-σιν ἱερούς, Ἐπ. γ'.
 60 Ἀλκιμίδας τό γ' ἐπάργεσε
 κλειτᾶ γενεᾶ· δύο μὲν Κρονίου - παρ τεμένει, 105
 (70) καί, σέ τ' ἐνόσφισε καὶ Πολυτιμίδα
 κλᾶρος προπετής - ἄνθε' Ὀλυμπιάδος.
 δελφίνι κεν
 τάχος δι' ἄλμας
 65 εἰκάξοιμι Μελησίαν, 110
 (75) χειρῶν τε καὶ ἰσχύος ἀνίοχον.

Hermann — 60. Ἀλκιμίδας τό γ' ἐπάργεσε κλειτᾶ γενεᾶ BD, Ἀλκιμίδα ὃ γ' ἐπάργεσε κλειτᾶ γενεᾶ coni. Schmid, Ἀλκιμίδα, τό γ' ἐπάργεσας κλειτᾶ γενεᾶ Bergk; τ' pro γ' maluit Hermann probabiliter — 62. καὶ πολυτιμίδα B: καὶ πολυτιμίδα D, καὶ σὲ Πολυτιμίδα coni. Hermann — 64. δι' D: δ' B — 65. εἰκάξοιμι coni. Bergk: ἴσον εἰκοίμι BD, quod ex glossemate natum esse coarguunt scholia — 66. χειρῶν D.

darum, non ut in simili loco O. viii 66 Melesiae aliptae; de victoriis gentis enim agi apparet ex v. 61 κλειτᾶ γενεᾶ — 59. ἱερούς ἀγῶνας intellegit Olympios Pythios Nemeaeos Isthmios ludos; cf. Prol. lxxxv — 60. Ἀλκιμίδα in locum veteris lectionis Ἀλκιμίδας restituumt, praecipui critici; nescio tamen an ad metricam licentiam nominis proprii confugere praestet collatis O. x 105 et N. vii 70; certe Aeolicus nominativus in ἄ locis similibus O. viii 48 et N. iii 53 parum defenditur, apte autem non iam hoc loco poeta vocativo usus est, sed sequente demum versu pronomine σέ addito — 61. Κρονίου παρ τεμένει Olympico campo in radice Cronii montis sito; namque Κρόνιον etiam omisso nomine ὄρους collem Saturni sacrum significat O. i 114. iii 23. vi 64 — 62. καί addidit poeta, ut de certamine puerorum, non virorum hoc loco agi significaret — Πολυτιμίδα familiarem Alcimidae fuisse scholiastae narrant, coniectura opinor ducti — 63. κλᾶρος προπετής res obscura est. Quod enim scholiasta interpretatur κληρωθέντες οὗτοι παίδων ἀγωνίασθαι, μεταξὺ γενεαίαντες ἐξεκρούσθησαν τοῦ ἀγῶνος, non satis explicat, cur propera (προπετής) ista sors dicta sit; quod etiam magis cadit in Dissenii opinionem sorte illos cum adversariis nimis robustis commissos esse putantis; neque quod Mezgerus poetam queri putat, quod sorte mature prolapsa illis felicior sors ephedri non obvenerit, mihi probatur, quandoquidem parum honorifica haec excusatio esset. Qua de causa Hermanno opusc. viii 74 adstipulatus Alcimidam et Polytimidam, cum nomina iam professi essent, ob praeproperam sortem, quod nondum maturi ad luctandum ab Hellanodicis reperti essent, a certamine exclusos esse duco, cuius rei exempla attulit Paus. vi 11, 15 — 66. ἀνίοχον similiter laudavit Simonides fr. 119 Theognetum Olympionicam παῖδα παλαιμοσύνης δεξιὸν ἠνίοχον.

inter quos Aristarchum fuisse mireris, Neoptolemum quendam Achaeum, qui pro Sogene labores certaminis sustinuisset, Pindaro ansam inserendi fabulam de Neoptolemo heroe praebuisse putaverunt (cf. schol. ad inscr. et v. 56), id contra veritatem et praeter necessitatem excogitatum bene iam Didymus in scholiis refutavit. Sed ut ad epinicii causam redeam, Sogenes Thearionis filius Aegineta ex nobili gente Euxenidarum (v. 70) Nemea quinquertio vicerat. Hanc igitur victoriam poeta sibi praedicandam proposuit, neque ad gentilium victorias, ut in aliis carminibus Aegineticis fecit, deflexit, quod nullae, opinor, eorum fuerunt. — Locum, ubi carmen cantabatur, vv. 90 ss. indicatum esse merito Dissenius statuit; nam quae de Sogenis domo media inter duo sacella Herculis posita dicuntur, tum demum grata et apta erant, si hoc loco ipso epinicia agebantur. Denique de tempore carminis ex scholiis ad inscr. discimus, Sogenem Nemeade 54 (*τεσσαρεσκαίδεκάτην* codd., emend. G. Hermann) pentathlo vicisse; quod si Nemea Ol. 51, 4 instituta esse Eusebio credimus (cf. Prol. LXXXVII), hoc carmen Ol. 78, 2 = 467 a. Chr. scriptum est.

Exorditur poeta, ut fere in epiniciis, a diis, in carminis principio Ilithyiam deam, cuius beneficio cum homines nascantur et ad iuventutis florem perveniant, Sogenes quoque ludos obeundi facultatem adeptus sit (1—8). Deinde Musarum favore, quae mendacii grata specie corda hominum demulceant, famam rerum bene gestarum augeri exponit (9—24); nuda enim veritate vulgus non commoveri exemplo Aiaceis comprobari (25—30); contra a deo heroes etiam mortuos honoribus augeri exemplo Aeacidiae Neoptolemi demonstrari; cum enim post aerumnas belli Troiani et errores reditus primum Ephyram et exin Delphos venisset, in rixa eum quidem propter carnes hostiae a Delphico quodam cive interemptum esse, sed nunc tamquam antistitem et iudicem sacrarum pomparum divinis honoribus fungi (30—52). Quae cum antea ita narrasset, ut ab invidis hominibus perperam sua verba interpretantibus de fama illius herois detraxisse insimularetur, a falso hoc crimine iterum iterumque se purgat et ut aliorum, ita etiam Thearionis, patris Sogenis, famae boni se consulere asseverat (52—69). Sic oratione ad res praesentes reflexa Sogenis virtutem quinquertio singulariter comprobata corona ex auro ebore corallio composita ornat (70—79), simulque Iovem Nemeaeum, Aeacum, Iovis filium eundemque Herculis amicum, Herculem ipsum deinceps pie praedicat (80—94). Sub finem Herculem implorat, ut eo intercedente Iunonis et Minerva felicitatem Thearionis filiorumque eius integram servant (94—101), et semet ipsum denuo ab criminibus invidorum calumniatorum defendit.

In carmine hoc explicando duo viri a vulgari via longe recesserunt God. Hermannus (opusc. III 22 ss.), qui poetam ob paeanem illum a falsis criminationibus se purgare negavit, et Bornemannus (Philol. 1886 p. 596 ss.), qui hoc carmen *ἐπικήδειον* esse Sogenis aestu solis (*εἰ πόνοσ ἦν* v. 74) inter ludendum interempti et in fano Herculis sepulti miro acumine demonstrare conatus est. Sobrio cum indicio de carminis consilio Curtius Steffen, progr. Lips. 1882 commentatus est, ita tamen, ut cum scholiastae narrationi non plane confidere ausus esset, Neoptolemum ab aliis quibusdam diffamatum esse putaret.

5 ἀναπνέομεν - δ' οὐχ ἅπαντες ἐπὶ Ἴσι·
 εἶργει δὲ πότμῳ ζυγύνθ' - ἕτερον ἕτερα. σὺν δὲ τιν
 καὶ παῖς ὁ Θεαρῖω-νος ἀρετᾶ κριθεῖς
 εὐδοξος αἰδεῖται - Σωγένης μετὰ πενταέθλοις. 10

πόλιον γὰρ φιλόμολπον οἰ-κεῖ δορικτύπων Ἄντ. α'.
 10 Αἰακιδᾶν· μάλα δ' ἐθέλοντι σύμ-
 πειρον ἀγωνία - θυμὸν ἀμφέπειν. 15
 εἰ δὲ τύχη τις ἔρ-θων, μελίφρον' αἰτίαν
 φοαῖσι Μοι-σᾶν ἐνέβαλε· ταὶ μεγάλαί γὰρ ἀλκαὶ
 σκότον πολὺν ὕμ-νων ἔχοντι δεόμεναι·
 ἔργοις δὲ καλοῖς ἔσοπ-τρον ἴσαμεν ἐνὶ σὺν τρόπῳ, 20
 15 εἰ Μναμοσύνας ἔκα-τι λιπαράμπυκος
 εὐρηται ἅποινα μόχ-θων κλυταῖς ἐπέων αἰοδαῖς.

σοφοὶ δὲ μέλ-λοντα τριταῖ-ον ἀνεμόν Ἐπ. α'. 25
 ἔμαθον, οὐδ' ὑπὸ κέρ-δει βλάβεν·
 ἀφνεὸς πενιχρός - τε θανάτου πέρας

5. ἀναπνέομεν conī. Bornemann — 6. πότμος D — ζυγύνθ' conī. Schmid:
 ζυγύνθ' BD — 8. εὐδοξος D — πενταέθλ. Byz.: πεντάθλ. BD — 9. δορικτύπων
 B¹: δορικτυπων (δορύκτ. D) B¹ D — 10. ἀγωνίας conī. Hartung — 12. ἐνέβαλεν
 ex schol. Schmid: ἔβαλε BD — ταὶ B — φοαῖσι codd.: προαῖς unus ex scho-
 liastis — 13. δεόμεναι D — 15. μνημ. BD — 16. εὐρηται ἀπ' conī. Hermann:
 εὐρηται τις ἀπ. BD, εὐρη τις ἀπ. Schmid — 18. βλάβεν B et schol.: λάβεν D
 — 19. ἀφνεὸς τε πεν. BD, τε eiec. Byz. — πέρας ἅμα conī. Wieseler: παρὰ
 σῆμα BD —

est, ut I. viii 35 — καὶ παῖς, ut aliis, sic etiam filio Thearionis ab Iithyia sors
 destinata erat, eique ea, ut virtute distinctus bona fama et epinicii laude
 floreret — 6. εἶργει· composito διείργει in simili sententia poeta N. vi 2 usus
 est — 8. Σωγένης· ad etymologiam huius nominis, quae similis latini nominis
 Bonifati est, poeta alludere videtur — 10. σύμπειρον ἀγωνία· dativus ex ana-
 logia ceterorum nominum cum praeverbio σὺν compositorum, ut συγγόνον et
 συμφώνον, usurpatus est — 11. εἰ c. conī. pro εἴαν c. conī. ad exemplar Homeri
 Pindarus saepe utitur; cf. O. vii 3 et locos ibi allatos; hic haec constructio eo
 facilius erat, quod praeteritum ἐνέβαλε cum vi gnomici aoristi adiunctum est —
 τύχη· finem suum assequatur, ut O. ii 56. P. iii 104 — 12. φοαῖσι· cf. v. 62;
 orationem cum flumine etiam pedestres scriptores comparant — 13. σκότον
 ἔχοντι· tenebris premuntur hymnis carentes; cf. Soph. fr. 1062, 8 ἢ δ' εὐλάβεια
 σκότον ἔχει καθ' Ἑλλάδα — 14. ἔσοπτρον· specula ex aere facta iam tum tem-
 poris, ut etiam archaeologicis ex indiciis constat, in usu cotidiano erant,
 quibus pulchra corpora ostenderentur sicuti carminibus pulchra facta —
 15. Μναμοσύνας· apposite de novem Musis Mnemosynam hic commemorat, ut
 quae a memoria (μνήμη) nomen traxerit; eam λιπαράμπυκα dicit, quod Musas
 artifices candidis coronis ornatas ponebant — 16. ἐπέων αἰοδαῖς, carmine logaoe-
 dico, non assis tibiis fidibusve — 17. ut prudentes mercatores cum casus futurae
 tempestatis praevideant atque fugiant, non prae cupiditate quaeustus salutem vitae
 neglegunt, ita sapientes homines non adeo nummis parcere oportet, ut bonam
 famam et posteritatem nihil curent. De re ipsa conferre iuvat Strab. vi p. 270
 ex Polybio de Liparis insulis haec referentem: προσημαίνεσθαι καὶ τὸν εἰς
 ἡμέραν τρίτην πάλιν μέλλοντα ἀνεμον πνεῖν — 19. θάνατον πέρας ἅμα νέονται,
 mortis ad terminum omnes una tendunt; cf. Hor. C. iii 1, 16 omne carax movet

- 20 ἄμα νέονται· ἐγὼ - δὲ πλέον' ἔλπομαι
 λόγον Ὀδυσσεός ἢ πάθεν 30
 διὰ τὸν ἀδυεπῆ γενέσθ' Ὀμηρον·
 ἐπεὶ ψεύδεσσι φοι ποτα-νᾶ τε μαχανᾶ Στρ. β'.
 σεμνὸν ἐπεστί τι· σοφία δὲ κλέπ-
 τει παράγοισα μύ-θοις· τυφλὸν δ' ἔχει
 ἦτορ ὄμιλος ἀν-δρῶν ὁ πλείστος. εἰ γὰρ ἦν 35
 25 ἔ τὰν ἀλά-θειαν ἰδέμεν, οὐ κεν ὄπλων χολωθεῖς
 ὁ καρτερός Αἴ-ας ἔπαξε διὰ φρενῶν
 λευρὸν ξίφος· ὃν κράτισ-τον Ἀχιλλεύς ἄτερ μάχα 40
 ξανθῷ Μενέλα δάμαρ-τα κομίσει θοαῖς
 ἀν ναυσὶ πόρευσαν εὐ-θυπνόου Ζεφύροιο πομπαὶ
 30 πρὸς Ἴλου πόλιν. ἀλλὰ κοι-νὸν γὰρ ἔρχεται Ἄντ. β'.
 κῦμ' Αἶδα, πέσε δ' ἀδόκητον ἐν 45
 καὶ δοκίοντα· τι-μὰ δὲ γίνεται,
 ὦν θεὸς ἀβρὸν αὖ-ξη λόγον τεθνακότων.
 βία θάνεν - τοι παρὰ μέγαν ὀμφαλὸν εὐφροκόλου

20. πλέον BD — 21. πάθεν Byz. et fort. schol.: πάθαν BD — 22. ψεύδεσαι B — τε om. BD, add. Hermann — 25. ἔ τὰν conl. Boeckh: ἔαν BD, ἐτὰν conl. Bergk — ἰδέμεν conl. Schmid: εἰδέμεν BD — 29. εὐθυπνόου D: εὐθυπόρου B — ξεφύρο D — πομπαὶ D et B margo: πνοαὶ B, quod πνοαὶ scribendum fuit — 31. Αἶδα ed. Oxon. a. 1697: αἶδαο BD — 32. ἀβρὸν D — ἀξῆ cum schol. Bergk: ἀξῆι BD — 33. βία θάνεν τοι . . . μολῶν scripsi: βοαθῶαν τοι

urna nomen et similes locos Hor. C. II 3, 21. II 14, 11. De accusativo finis quem quis petat a verbo eundi dependente v. O. x 47. Versus N. VII 19 et I. VII 42 confavit Tzetzes Chil. 798: πενιχρὸς καὶ ἀφνειὸς θναίσομεν ἄμα πάντες, ut scite adnotavit Sternbach, Melet. gr. p. 142 — — 20 sq. his versibus de laude Ulixis, ut qui minora perpessus esset quam ab Homero laudaretur detrahi et Athenienses, qui illius similes essent, oblique carpi exposuerunt Leop. Schmidt, Leb. Pind. p. 487. et P. Mommsen in vers. germ. — 22. ψεύδεσαι· hoc nomine Graeci quaecunque ficta erant comprehendebant, unde etiam de poetis Pindarus utitur hic et O. I 30; cf. Arist. poet. 24 δεδίδαχε δὲ μάλιστα Ὀμηρος καὶ τοὺς ἄλλους ψευδῆ λέγειν ὡς δεῖ — ποτανᾶ τε μαχανᾶ· de volatu poesis et expedita oratione dictum, quae eadem vis est Homericō ἔπεα πτερόεντα et Pindarico πτερόεντα ὕμνον I. v 68 — 23. σοφία, scilicet poetarum, qui et ipsi a Pindaro σοφοὶ dicuntur; similem habes sententiam O. I 30 — 25. ἔ τὰν facili et eleganti coniectura Boeckhii reposuit, unde plerique homines veritatem ipsam sine melle poesis perspicere posse negantur — 26 s. favorem suum erga heroes Aegineticos ut declararet, occasionem defendendi Aiace[m] arripuit contra iniquum iudicium Achivorum, qui Achilles arma callido Ulixi potius quam forti Aiaci adiudicaverant — 27. κράτιστον Ἀχιλλεύς ἄτερ· cf. Alcaei fr. 48, scol. Att. 15 (v. Reitzenstein, Epigr. u. Scol. 16 s.), Hor. Sat. II 3, 193 Aiax heros ab Achille secundus, qui omnes vestigia legerunt Homeri II. II 768 — 28. ξανθῷ Μενέλα· epitheton sollemne Menelai apud Homerum — 31. ἐν pro ἐς Aeolico usu; cf. P. II 11 — 31. ἀδόκητον καὶ δοκίοντα· 'ignobilem et illustrem' verto, non 'necopinatum et opinantem', quamquam altero modo haec verba inter se opponuntur in notissima exodo fabularum Euripidearum καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη, τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον εὖρε θεός. Sed haec oppositio ab hoc loco aliena est, et claritudinis vim verbo δοκίοντος Pindarus etiam O. XIII 56 tribuit.

	μολῶν χθονός, ἐν - Πυθίοισι δὲ θαπέδοις	50
36	κεῖται Πριάμου πόλιν - Νεοπόλεμος ἐπεὶ πρᾶθεν, τᾶ καὶ Δαναοὶ πόνησαν· ὁ δ' ἀποπλέων Σκύρου μὲν ἄμαρτεν, ἴκοντο δ' εἰς Ἐφύραν πλάνητες.	55
	Μολοσσία - δ' ἐμβασίλευ-εν ὀλίγον	Ἐπ. β'.
	χρόνον· ἀτὰρ γένος αἰ-εὶ φέρει	
40	τοῦτό Φοι γέρας. ᾤ-χετο δὲ πρὸς θεόν, κτεάν' ἄγων Τροῖα-θεν ἀκροθινίων·	60
	ἵνα κρεῶν νιν ὑπερ μάχας ἔλασεν ἀντιτυχόντ' ἀνήρ μαχαίρα.	
	βάρυνθεν δὲ περισσὰ Δελ-φοὶ ξεναγέται.	Στρ. γ'.
	ἀλλὰ τὸ μόρσιμον ἀπέδωκεν· ἐχ- ρῆν δέ τιν' ἔνδον ἄλ-σει παλαιτάτῳ	65

γὰρ... ἐμολεν *BD*, qua in lectione ἐμολεν pro genuina ἐμολον vel μόλον e Didymi coniectura scriptum esse scholia testantur; γὰρ eiec. Hermann, μόλεν coni. Schmid; βοαθόν· ἦ τοι... μόλεν coni. Feine — 35. πριάμου Tricl.: πριάμοιο *BD* — Νεοπόλ. scripsi: νεοπόλ. codd., Νεωπτ. Boehmer; cf. Kretzschmer *KZ.* 33 (1895) 571 — 37. ἄμαρτε, πλαγῆθίντες δ' εἰς Ἐφύραν Boeckh: ἄμαρτεν. ἴκοντο δ' εἰς Ἐφύραν πλαγῆθίντες *BD* (πλαγῆθ. *D*^α); ἀμ. ἴκ. δ' εἰς ἐφ. πλάναισιν (vel πλάνητες) coni. Bergk — 39. φέρει *D*: φέρην *B*, ἔσχεν paraphr. — 41. κτεάτ' ἀνάγων *D*, quod ex duplici lectione κτεάτ' ^{αν} ortum esse videtur — 43. βάρυνθε *D* — δὲ περισσὰ coni. Schmid: περισσὰ δὲ *BD* —

33 ss. mortem occumbere omnes homines, sed honore ornari quorum famam mortuorum deus augeat, exemplo Neoptolemi poeta illustrat, qui mortuus antistes pomparum Delphicarum a diis constitutus sit — 33. τοι tertio loco positum defenditur similibus exemplis *P.* 11 94. viii 59. fr. 71 — ὄμφαλδν χθονός: Delphos; cf. *P.* 1v 4 — 35. Νεοπόλεμος pro Νεοπτόλεμος ad exemplum duplicis formae Homericæ πτόλεμος et πόλεμος usurpare eo magis Pindaro licuit, puod pinguis littera πτ huius nominis prosodica ratione, ne quinque syllabae breves sese deinceps exciperent, nata erat — 36. καὶ Δαναοί: non solum Dardani, sed etiam Danai mala perpassi sunt — 37. Σκύρου: quam insulam primam Neoptolemus petebat, quod in ea natus et educatus erat — Ἐφύραν, Epiroticam, unde in Molossorum terram venit et regnum Aeacidarum condidit; eadem Neoptolemi fata attigit *N.* 1v 53 — 40. γέρας, sceptrum et solium regis — 41. κτεάν' ἀκροθινίων: res captae, e quibus primitiae belli constabant, ut in notissima formula ἔρκος ὀδόντων. Pindaro igitur haec causa iustissima itineris Neoptolemi placuit, alios aliter sensisse, quin etiam fuisse, qui praedandi gratia eum Delphos profectum esse dicerent, scholia et Strabo p. 421 tradunt — 42. fusius Neoptoleum a Delpho quodam interemptum esse narrat Eur. Andr. 1149 ss. — 43. βάρυνθεν δὲ περισσὰ Δελφοὶ ξεναγέται: Delphos aegerrime, qua erant pietate erga hospites, Neoptolemi caedem tulisse poeta adseveravit, ut eorum causam a scelere improbi cultrarii separaret et semet ipsum ab excusando isto facinore quam maxime abhorrere ostenderet. Hanc enim in suspicionem antea inciderat, cum in paeane nulla doloris significatione addita solum dixerat Neoptoleum occidisse ἀμφιπόλοισι μαρνάμενον μοιριᾶν περὶ τιμᾶν (schol. ad v. 94) — 44. ἐχρῆν: hoc loco verbum valet id, unde ortum est, χρεῖα ἦν, fatale fuit, ut saepe apud poetas tragicos — ἔνδον ἄλσει: cf. *N.* 111 54 ἔνδον τέγει, quibus locis dativus non pendet ab ἔνδον, sed dativo loci ἄλσει, τέγει ad rem accuratius declarandam adverbium ἔνδον additum est. Sepulcrum Neoptolemi muro cinctum exeunti templum ad sinistram fuisse docet Paus. x

45 *Αἰακιδᾶν κρεόν-των τολοιπὸν ἔμμεναι*
θεοῦ παρ' εὐ-τειχέα δόμον, ἡρωταῖς δὲ πομπαῖς
θεμισκόπον οἰ-κεῖν ἔόντα πολυθύτοις
εὐώνυμον ἐς δίκαν. - τρία ἔπεα διακρέσει. 70
οὐ ψεῦδις ὁ μάρτυς ἔργ-μασιν ἐπιστατεῖ.

50 *Αἴγινα, τεῶν Διὸς τ' - ἐκγόνων θρασύ μοι τόδ' εἰπεῖν*
φαιρναῖς ἀρεταῖς ὄδδον - κυρίαν λόγων Ἄντ. γ'. 75
οἰκοθεν. ἀλλὰ γὰρ ἀνάπανσις ἐν
παντὶ γλυκεῖα φέρ-γφ' κόρον δ' ἔχει
καὶ μέλι καὶ τὰ τέρπν' - ἄνθε' Ἀφροδίσια.
φνᾶ δ' ἕκασ-τος διαφέρομεν βιοτὰν λαχόντες, 80

47. θεμισκόπον *BD* — πολυθύτης *D*; post πολυθύτοις interpunxit Aristarchus, ante ἐς δίκαν Hayne — 49. ψεύδει μάρτυς conl. Bornemann Philol. 45, 608, ψεύδιν· idem ap. Bursian-Müller 1892^a 290 — μάρτυς *B¹ D*; μάντις *B^a* — 50. τόδ', εἰπεῖν φαιρν. conl. Steffen Progr. Nicolaigymn. Leipz. 1882 p. 4 — 51. λέγων conl. Heimsoeth —

21, 6. Scholiasta quod narrat Neoptolemum primum sub limine templi, postea a Menelao in sacro nemore (ἐν τῷ τεμένει) sepultum esse, cum narratione de infenso in Neoptolemum animo Delphicorum sacerdotum cohaerere videtur. Eodem spectat quod Pausanias 1 4, 4 narrat Delphicos sacerdotes primum sepulcrum Neoptolemi tamquam inimici et sacrilegi in nullo honore habuisse et postea demum, cum contra Gallos iis auxilium tulisset, litare sacrificiis coepisse — 46. ἡρωταῖς δὲ πομπαῖς πολυθύτοις· sacra (ἐναγίσματα) heroibus multis victimis facta significat, quibus cum sacris lectisternia heroum coniuncta erant, de quibus schol.: γίνεται ἐν Δελφοῖς ἡρωσι ξένια, ἐν οἷς δοκεῖ ὁ θεὸς ἐπὶ ξένια καλεῖν τοὺς ἡρώας. Haec sacra et lectisternia ut rite fierent, Neoptolemus heros curabat, cuius nomen, cum Aeaci iustitiae memoriam revocaret, pro bono omine (εὐώνυμον) habebatur — 48. τρία ἔπεα, proverbiali locutione poeta usus paucis rem declarari posse dicit; haec autem tria non, ut scholiastae perperam interpretantur, ad praecedentia pertinent, quod Neoptolemus rixa propter carnes excitata occiderit, Delphi necem damnaverint, fato atque deorum consilio mors Neoptolemi prope templum Delphicum destinata fuerit, sed ad sequentia verba οὐ ψεῦδις ὁ μάρτυς ἔργμασιν ἐπιστατεῖ 'non mendax antistes caerimoniis Neoptolemus praeest'. Haec in se conclusa et absoluta sunt neque indigent additamenti, quod Mezgerus adiecit puncto post ἐπιστατεῖ deleto et ἐκγόνων cum ἔργμασι coniuncto. Immo genetivus τεῶν Διὸς τ' ἐκγόνων a proximis verbis φαιρναῖς ἀρεταῖς pendet: splendidis virtutibus Aeacidarum poetae fiducia facta est, ut tam honorificam sententiam ferret. Difficilior ad explicandum est accusativus ὄδδον κυρίαν λόγων. Quominus enim eum appositionem dativi ἀρεταῖς esse putemus, grammaticae leges, quominus accusativi τόδε, sententiarum nexus impedimento est. Inde analogiam similis constructionis N. vi 54 secutus ὄδδον ad verbum εἰπεῖν traho idem atque καθ' ὄδδον valere ratus: hoc dicere incedentem viam comitem sententiarum domo affluentium.

52 ss. digressionem de Neoptolemo abruptit, ut ad Thearionem patrem victoris transeat; quamvis enim dulci re perpetuo tractata fastidium parari. Patris autem mentionem in epinicii filii adolescentuli fieri, nihil miri et quod quaesitis argumentis excusari debeat, habet — 53. sententiam repetivit ab Hom. II. xiii 636 πάντων μὲν κόρος ἐστί, καὶ ὕπνον καὶ φιλότιτος — 54. φνᾶ in principio novae partis posuit, quod a facultate natura cuique ingenta omnem eventum pendere persuasum habebat; obscuris autem ambagibus significat, ut aliis hominibus, sic etiam Thearioni non omnia a natura data esse; denegata autem ei fuisse videtur corporis vegeta vis, qua in ludis gymniciis adversarios vinceret; dedit quidem ei Parca divitiarum copiam quae sufficeret (καιρὸν

55 ὁ μὲν τά, τὰ δ' ἄλ-λοι· τυχεῖν δ' ἔν' ἀδύνατον
 εὐδαιμονίαν ἄπα-σαν ἀνελόμενον· οὐκ ἔχω
 εἰπεῖν, τίνι τοῦτο Μοῖ-ρα τέλος ἔμπεδον
 ᾤρεξε. Θεαρίων, - τιν δ' εἰκότα καιρὸν ὄλβου 85

δίδωσι, τύλ-μαν τε καλῶν - ἀρομένῳ Ἐπ. γ'.
 60 σύνεσις οὐκ ἀποβλάπ-τει φρενῶν.
 ξεινός εἰμι, σκοτει-νὸν ἀπέχων φόγον· 90
 ὕδατος ὡτε ῥοᾶς - φίλον ἐς ἄνδρ' ἄγων
 κλέος ἐτήτυμον ἀνέσω·
 ποτίφορος δ' ἀγαθοῖσι μισθὸς οὗτος.

ἔων δ' ἐγγὺς Ἀχαιὸς οὐ - μέμψεται μ' ἀνήρ Στρ. δ'.
 65 Ἴονίης ὑπὲρ ἀλὸς οἰκέων· 95
 καὶ ξενία πέποιθ', - ἐν τε δαμόταις
 ὄμματι δέρομαι - λαμπρὸν, οὐχ ὑπερβαλῶν,
 βίαια πάντ' - ἐκ ποδὸς ἐρύσαις, ὁ δὲ λοιπὸς εὐφρων
 ποτὶ χρόνος ἔρ-ποι. μαθὼν δέ τις ἂν ἐρεῖ,
 εἰ παρ μέλος ἔρχομαι - ψάγιον ὄραρον ἐννέπων. 100

56. οὐδ' ἔχω Schmid — 59. ἀρομένῳ conl. Hermann: ἀραμένῳ B D —
 60. σύνεσιν conl. Hermann — 61. σκοτεινὸν scripsit Boeckh, κελαινὸν vel ἐρε-
 βεννὸν conl. Bergk — 62. ἐς B: ὡς D — 63. ποτίφορος D — 65. καὶ ξενία
 conl. Mommsen collato O. ix ss et P. x 64: καὶ προξενία codd., καὶ eiec. Her-
 mann — 66. ὑπερβαλῶν conl. Schmid: ὑπερβάλλον codd., ὑπερβλέπων conl.
 Mommsen — 68. τις ἂν ἐρεῖ B D et schol.: τις ἐρεῖ conl. Boeckh probabiliter
 — 69. ψάγιον B D; conf. Hesych. ψάγιον· πλάγιον· ψέγιον Tricl. —

ὄλβου) et animum honestarum rerum appetentem, temperatum eum consilio et
 prudentia — 57. τέλος, fastigium felicitatis — 60. ἀποβλάπτει φρενῶν prudentia
 mentis cavet ne audacia stolidi ab honestis (καλῶν) depelleretur; cf. O. vii 47
 — 61. σκοτεινὸν, κοιτεινὸν pronuntiarum poeta voluit, ut Homerus Κάμανδρον pro
 Σκάμανδρον cf. fr. 142 et Christ, Metrik d. Griechen u. Römer p. 10 — 61. ξεινός
 εἰμι nimirum hospitem magis etiam quam civem a cavillationibus abstinere
 par est — 62. ῥοᾶς cf. supra v. 12 ῥοασι Μοισᾶν — 63. μισθὸς οὗτος, hoc
 praemium poesis, quod res bene gestas quasi remuneratur, probis hominibus
 conducit.

64 ss. a laude suae probitatis, quae ab omni maledicentia abhorreat, rur-
 sus ad crimen sibi immerito irrogatum redit — 64. Ἀχαιὸς . . . οἰκέων· Epiri
 incola, quem bonae famae Neoptolemi, auctoris regiae domus Epiroticae, ma-
 xime consulere par est, me non reprehendet, quod de laude bonorum hominum de-
 traxerim. Achaei autem Epirotae esse perhibebantur, quod Thessali Achaei ex
 Epiro olim in Thessaliam immigrasse ferebantur. In hac simplici huius loci
 interpretatione Hermannus, De Sogenis Aeginetae victoria quinquentium, opusc.
 iii 22 ss. non acquievit, sed reiectis veterum grammaticorum commentis Achivum
 quandam cum Thearione in certamen descendisse eumque vicisse argutus quam
 verius commentus est — 65. καὶ ξενία . . . ἐν τε δαμόταις, et apud peregrinos
 et inter cives incedo vultu sereno conscius nullius culpaе — 66. ὑπερβαλῶν·
 ὑπεροπτικός schol., cf. gloss. Hesych. ὑπερβολία· ὕβρις — 69. εἰ . . . ἔρχομαι,
 num inconcinne incedam; namque qui me noverit, me quidquam inconcinne
 facere et ad calumnias serendas pronum esse negabit —

- 70 *Εὐξενίδα πάτραθε Σώ-γενες, ἀπομνύω*
μὴ τέρμα προβάς ἄκονθ' - ὅτε χαλκοπάραιον ὄρσαι 105
- θῶαν γλῶσσαν· ὃ σ' ἐξέπεμ-ψεν καλαισμάτων* 'Αντ. δ'.
ἀρχένα καὶ σθένος ἀδιάντων, αἰ-
θῶνι πρὶν ἀελίῳ - γυῖον ἐμπεσεῖν.
εἰ πόνος ἦν, τὸ τερπ-νὸν πλέον πεδέρχεται.
- 75 *ἔα με· νι-κῶντί γε χάριν, εἴ τι πέραν ἀερθεῖς* 110
ἀνέκραγον, οὐ - τραχὺς εἰμι καταθέμεν·
εἴρειν στεφάνους· ἐλαφ-ρόν ἀναβάλεο, Μοῖσά, τοι·
κόλλα χρῦσόν ἐν τε λευ-κὸν ἐλέφανθ' ἀμᾶ 115
καὶ λείριον ἄνθεμον - ποντίας ὑφελοῖσ' ἐέρσας.

70. *Εὐξενίδα* Σωγένονος πάτρα Hartung — ἀπομνύω ex schol. Bergk — 71. *τέρμα* περῶν Herwerden — *προβάς* vel ὄρσαι scribendum censuit Holwerda Arch. Zeit. 1881 p. 210 — ὅτε Boeckh: ὡσεῖτε *BD*, ὡστε Tricl. — 72. ὃ σ' ἐξέ-πεμψε coni. Bergk: ὃς ἐξέπεμψας *B*, ὃς ἐξέπεμψε *D* — 73. ἀμείαντον coni. Hecker — 75. πέραν Hermann: περ ἂν (πέρ ἂν *B*) *BD* — 77. ἀναβάλεο Tricl.: ἀναβάλλεο *BD* — 78. κόλλα coni. Rauchenstein: κολλᾶ *BD* —

71. *προβάς* cum acc. *τέρμα* iunctum est ad analogiam verborum *ὄπερβάλ-λειν, ἐκβαίνειν, ἐξίστασθαι* al.; cf. Hesych. *προβάς· ὄπερβάς*, quam glossam falso M. Schmidt in Hesychii editione ad Soph. Ant. 353 rettulit. Comparat autem poeta linguam procacem iaculo et semet ipsum iaculatori lineam, qua usque iaculantem procedere licet, non egresso. Ipsum enim verbum *προβάς* prohibet quominus *τέρμα* finem iaculandi intellegamus; nimirum nemo finem egressus iaculum mittit. Hac autem imagine poeta utitur, ut quamvis frigide transi- tum sibi paret ad Sogenis quinquertium, cuius pars iaculatio fuerat — 72. ὃ σ' ἐξέπεμψε Bergkiius vestigia codicis *D* secutus restituit, ὃ ad *τέρμα προβάς ἄκοντ' ὄρσαι* referens et hunc in modum sagacissime interpretans: in Nemeaeo certamine quinquertii, cui interfuit Sogenes, videtur unus vel alter iaculantium egressus esse lineam, qui cum propter hanc fraudem a certamine abigerentur, luctae certamen, quod subsequebatur iaculationem, aemulorum numero immi- nuto iam et facilius multo et celerius confectum est. Contra scholiasta cum ὃς ἐξέπεμψε legeret, sic locum obscurum dilucidare conatus est: ὃ ἄκων αἰτίος γενόμενος τῆς παντελοῦς νίκης οὐκ ἐποίησε χρεῖαν σε ἔχειν τοῦ διὰ πάλης σε περιγενέσθαι. Nimirum qui tribus prioribus partibus quinquertii adversarios superasset omne quinquertium vicisse putabat; v. Prol. lxxxiii sq. At ab eo, qui gravissimam partem quinquertii i. e. luctam plane non iniit, laudatio magni laboris (v. 74) vereor ne aliena sit. Miro autem acumine Fridericus Mie ann. cl. phil. 1893 p. 312 *πόνον* non luctatoris sed poetae intellegendum esse censuit — 73. *ἀρχένα καὶ σθένος* accusativi relationis sunt ad *ἀδιάντων* referendi, nisi duos accusativos *σὲ* et *ἀρχένα* analogia duplicis dativi O. viii ss. ix 99 defendere malis — 75 ss. versus et ad explicandum et ad interpungendum diffi- cillimos ita interpretor, ut verbis *εἴ τι . . . καταθέμεν* parenthesi interiectis in- finitivum *εἴρειν* ab *ἔα* pendere aut absolute pro imperativo (cf. P. i 58) positum esse putem: sine me — victoris quidem in gratiam, si quid altius evolavi a proposita re evagatus, non recuso orationem reflectere — nectere coronas, pro- ptere auspicare, Musa, profecto; coronam compinge ex auro, ebore candido, corallo florido; Iovis vero memor propter Nemea multisonum hymnum placide ede — 75. *εἴ τι πέραν ἀερθεῖς ἀνέκραγον* ad digressionem refero iusto longiorem de Neoptolemi nece, a qua iam ad debitum honorem victoris haud aegre se redire dicit; similiter a digressionem se revocat N. iv 33 33. — 77. *ἐλαφρόν* vim adverbii obtinere duco repudiata eorum sententia, qui nectere coronas facile esse vertunt — *ἀναβάλεο* schol.: ἀντὶ τοῦ ἀνακροῦσθαι καὶ ἄρχου τι λέγειν ἐλα- φρῶς. — *Μοῖσά τοι* cf. P. v 6 6 τοι — 78. cf. Hom. Ψ 200.

- 80 Διὸς δὲ μεμ-ναμένος ἀμ-φλ Νεμέα Ἐπ. δ'.
 πολύφατον θρόνον ὕμ-νων δόνει
 ἡσυχᾶ. βασιλῆ-α δὲ θεῶν πρόπει 120
 γάπεδον ἄν τόδε γα-ρυνέμεν ἀμέρα
 ὅπι· λέγοντι γὰρ Λιακόν
 νιν ὑπὸ ματροδόκοις γουαῖς φυτεῦσαι,
- 85 ἔᾱ μὲν πολίαρχον εὐ-ωνύμῳ πάτρα, Στρ. ε'. 125
 Ἡράκλεες, σέο δὲ προπρεῶνα μὲν
 ξεῖνον ἀδελφεόν τ'. - εἰ δὲ δεύεται
 ἀνδρὸς ἀνῆρ τι, φαῖ-μὲν κε γείτον' ἔμμεναι
 νόφ φιλή-σαντ' ἀτενεί γείτονι χάσμα πάντων 130
 ἐπάξιον· εἰ - δ' αὐτὸ καὶ θεὸς ἀνέχοι,
 90 ἐν τίν κ' ἐθέλοι, Γίγαν-τας ὃς ἐδάμασας, εὐτυχῶς
 ναίειν πατρὶ Σωγένης - ἀταλὸν ἀμφέπων
 θυμὸν προγόνων ἐκ-τήμονα ζαθέαν ἀγνιάν· 135
- ἐπεὶ τετραόροισιν ὦθ' - ἀρμάτων ζυγοῖς Ἄντ. ε'.
 ἐν τεμένεσσι δόμον ἔχει τεοῖς,
 ἀμφοτέρως ἴων - χειρὸς. ὦ μάκαρ,
 95 τὴν δ' ἐπέοικεν Ἡ-ρας πόσιν τε πειθόμεν 140

81. πολύφατον *BD* et schol.: πολυφάτων *Tricl.* — θρόνον ὕμνων *Schmid*: ὕμνων (ὕμνον *D*) θρόνον *BD* — 83. θαμερᾶ *B*, θεμερᾶ *D*, ἀμέρα *Hermann*, εὐθρόφα *Schmid*; codicum lectionem ex antiqua scriptura *HEMERA* ortam esse suspicor — 84. ματροδόκοισι *BD*, corr. *Tricl.* — 85. ἔᾱ *coni. Hermann*: ἐμᾶ *BD* et schol., τεᾶ *Pauw*, ὕμᾶ *Heyne* — πολίαρχον *D*^{ac} — 86. προπρεῶν' ἔμμεν *coni. Jurenka* — δεύεται *B*¹ et pars schol.: γεύεται *B*^o *D*, quod *Aristarchum* probasse scholia tradunt — 88. φιμίσαντ' *D* — 89. ἀνέχοι *Thiersch*: ἄν ἔχοι *BD*, ἀλέγοι *Bergk* — 93. ὦθ' *D*: ὡσθ' *B* — 94. τεμένεσι *BD* — 95. Ἡρας *coni. Bothe*: ἦραν *BD* —

80 ss. diis iam et heroibus Aegineticis ultimam partem carminis dedicat -- 81. θρόνον ὕμνων δόνει· conf. *Bion* epit. *Adon.* 84 ὁμῆν οὐκ αἰεὶ δόνει μέλος — ἡσυχᾶ et ἀμερᾶ ὅπι placidos modos melodiae *Lydiae* significare videntur — 83. genuinae formae ἡμέρα (non ἀμέρα) vestigia hoc uno loco in cod. *D* servata esse exposui *Stzb. d. b. Akad.* 1891 p. 40; alia exempla v. *KZ.* 32, 147. *Collitz* *DI.* 3342, 20 — 84. λέγοντι· veracunde quae de diis homines fabulenter refert; cf. *O.* ii 28. *I.* viii 48. *Hor. C.* i 8, 14. *Leutsch Phil.* 39, 325 — νιν i. e. βασιλῆα θεῶν, qui subiecti partes obtinet — ματροδόκοις, passive, semine ab *Aegina* matre concepto — 86. Ἡρακλῆες· vocativum pronomini (σέο), ut plerumque, praenisiit — ξεῖνον ἀδελφεόν τε, quod *Hercules* et ipse filius *Iovis* erat et *Aeacidarum* hospitio utebatur — 87. respicit *Pindarus Hes.* opp. 345. γείτονες ἄζωστοι ἔκιοι, ζώσαντο δὲ πηοί, et *Alcmanis* vocem μέγα γείτονι γείτων. Hoc si etiam deus probet, *Sogenes*, cum medius inter duo sacella *Herculis* habitet, optima vicinitate fruatur. Audaciae metaphorarum in hac parte carminis miram quandam audaciam traiectionis verborum (90. ἐν τίν . . . ἀγνιάν pro ἐν τίν κε πατρί, ὃς Γίγαντας ἐδάμασας, Σωγένης ἐθέλοι εὐτυχῶς ναίειν ἐκτ. ζαθ. ἀγνιάν) poeta addidit, quam tamen similem habes *P.* viii 68. ix 13. *N.* iv 87. l. iii 36. viii 8 — 93. τετραόροισι· quadrigarum non proprium est, ut a temone medio iugum in utramque partem extendatur, sed ad orationis tumorem augendum quadrigarum quam bigarum imagine uti poeta maluit —

- κόραν τε γλαν-κάπιδα· δύνασαι δὲ βροτοῖσιν ἀλκὰν
 ἀμαχανιᾶν - δυσβάτων θαμὰ διδόμεν.
 εἰ γὰρ σφισιν ἐμπεδοσ-θενέα βίοτον ἀρμόσαις 145
 ἦβρα λιπαρῶ τε γή-ραῖ διαπλέκοις
 100 εὐδαίμον' ἔόντα, παί-δων δὲ παῖδες ἔχοιεν αἰεὶ
- γέρας τόπερ - νῦν καὶ ἄρει-ον ὄπιθεν. ἼΕπ. ε'.
- τὸ δ' ἐμὸν οὐ ποτε φά-σει κέαρ 150
 ἀτρόποισι Νεοπ-τόλεμον ἑλκύσαι
 ἔπει· ταυτὰ δὲ τρῖς - τετράκι τ' ἀμπολεῖν
 105 ἀπορία τελέθει, τέκνοι-
 σιν ἄτε μαψυλάκας Διὸς Κόρινθος. 155

96. δύνασαι δέ in parenthesi posuit Bergk — 98. σφισιν Aldina: σφιν *BD* — 101. ὄπιθεν ed. Moreliana: ὄπισθεν (-θε *D*) *BD* — 103. ἀτρόποισι *D* — 104. ταυτὰ Boeckh: ταῦτα *BD* — τετράκι Schmid: τετράκις *BD* — 105. μαψυλάκας conji. Schneider probabiliter.

96. κόραν γλανκάπιδα, virginem Minervam, quae nomine Ἀλαλκομενηίδος adversos casus auxiliatrice manu arcere credebatur; ei autem et Iovi Hercules persuadeat, ut se in averruncandis malis adiuvent — 98. εἰ γάρ· utinam — 102 ss. in fine carminis poeta, ut voto pro victoris salute votum pro sua fama addat (cf. *O.* i 115 s. vi 105. *P.* ii 96), denuo a crimine Neoptolemi laesi se purgat, sed ne argumenta iam allata recoquere cogatur, proverbiali locutione, qua qui crambem recoquebant carpebantur, defensionis brevitatem excusat. De origine proverbii scholia haec narrant: Megarenses dominationis Bacchiadarum impatientes defectionis consilia vollebant; tum Corinthii legatos Megaram miserunt, qui cum frustra Megarenses a consiliis rebellionis detertere conati essent, ad postremum cum gravitate dixerunt: *δικαίως στενάξει ὁ Διὸς Κόρινθος, εἰ μὴ λήψοιτο δίκην παρ' αὐτῶν*. at Megarenses legatos lapidibus abegerunt et in fugam coniectos eos persequabantur, itentidem clamantes τὸν Διὸς Κόρινθον.

NEMEON. H'.

ΔΕΙΝΙΑΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗ.

ΣΤΑΔΙΕΙ.

Strophæ.

ἔ - - - ἔ ω - - | ἔ υ - - ἔ ω - ω - υ |
 ἔ υ - υ ἔ υ - - | ἔ υ - - | ἔ ω υ
 ἔ υ - υ ἔ υ - - | ἔ υ - - ἔ ω - ω υ |
 ω ἔ ω - - ἔ υ - - | ἔ ω - ω - υ |
 5 ἔ υ - υ ἔ υ - - | ἔ υ - υ ἔ υ - υ |

Epodi.

- ἔ ω - ω - | ἔ υ - - ἔ υ υ |
 ἔ υ - - ἔ ω - ω υ |
 ω - - ἔ υ - - | ἔ ω - ω - υ ἔ υ υ |
 - ἔ υ - - ἔ υ - - υ υ
 5 ἔ υ - - ἔ ω - ω - | ἔ υ υ
 ἔ υ - - ἔ ω - | ἔ υ - υ ἔ ω - ω - |
 ἔ υ - - ἔ υ - - | ἔ υ - - ἔ υ - υ ἔ υ υ |

Argumentum.

Dinidem Megæ filium Aeginetam e gente Chariadarum (v. 46) Nemea cursu vicisse et patrem eius eodem genere certaminum antea iam victoriam reportasse ex carmine ipso cognoscimus. Didymus vero ex catalogo Nemeonicarum hoc unum refert, neutrius nomen inter victores stadio comparere, unde eos non stadio, sed duplici stadio sive diaulo vicisse probabile fit. Verum ægerrime ferimus, quod doctus grammaticus ex suis catalogis, fortasse quia in iis nihil præter stadio victores notatum invenit, de tempore victoriarum nihil adnotavit; atqui omnis interpretatio huius carminis a tempore, quo id scriptum esse videatur, pendet. Hoc quidem ex toto tenore carminis suspicari licet, rerum publicarum statum, qualis illo tempore fuit, Pindaro magnopere displicuisse eiusque animum non solum senectutis ingravescentis molestiis (v. 38), sed etiam dolore et ira ob hominum iniquitatem et impietatem afflictum fuisse. Hæc autem tristitia optime, ut Dissenius monuit, quadrat in annum 459/8 a. Chr. (Ol. 80, 2), quo anno post pugnam Cæcryphaleam Athenienses Aeginam oppugnare parabant, vel eos qui proxime ante-

cesserant annos (461 vel 463), quibus lites inter Athenienses et Aeginetas seri coepae sunt. Atheniensium enim fraudes et perfidiae, quibus Aeginetas oppresserunt, aptissime exemplo vafri et astuti Ulixis adumbrantur, et prisco splendori Aeginae, cum Atheniensium et Lacedaemoniorum duces sapientiae Aeaci Aeginetae oboediebant, optime opponitur tristitia praesens, qua Athenienses insulam Aeginam infestis armis invadebant. Hoc modo si carmen interpretamur, mirum quantum ars et pulchritudo carminis augetur; hoc enim ex carmine et similibus carminibus I. VII. VIII. O. XIV apparet Pindarum non solum splendore figurarum et sublimitate sententiarum excellere, verum etiam veris animi affectibus et ipsum commoveri et hominum pectora commovere. Quae cum ita sint, nihil moror Leopoldum Schmidium, Pind. Leb. 430 ss., a iuvene poeta, cum eius ars nondum consummata fuerit, hoc carmen scriptum esse opinantem.

Ut saepe in Aegineticis epiniciis a numine divino poeta auspicatur (cf. O. VIII. P. VIII. N. VII. I. V), sic in hoc quoque carmine a Pubertate, nuntia Veneris, orditur (1—5), id quod et aetati iuvenis victoris egregie accommodatum fuit et aptum transitum poetae parat ad amores Iovis et Aeginae nymphae commemorandos, unde Aeacus, iustissimus rex, procreatus sit, cuius iudicium libenter olim duces finitimarum civitatum paruerint (6—12). Huius igitur genua poeta amplexus pro salute urbis et civium pia vota facit, simul illustrans Lydiis modis victorum Dinidis eiusque patris Megae opes cum iustitia coniunctas, quas similes esse ait Cinyrae Cyprii, cuius fama Aeginetis gratissima et quasi familiaris fuit, quod unus ex pronepotibus Aeaci Teucer Salamina urbem in Cypro insula condiderat (6—18). Cum iam in eo poeta esset, ut de Cinyrae fati verba faceret, ab hoc consilio propter invidiam obtrectatorum se revocat et insigni exemplo domestico Aiakis ad manus sibi inferendas compulsi demonstrat, quanto plus apud homines astutia diserta quam virtus simplex valeat (18—34). In tertia parte carminis (v. 35—51) poeta tales mores se detestatum enixe studere dicit, ut gratus civibus iustitiam et morum probitatem usque ad extremum spiritum servet et strenuorum virorum, quales Dinis et Megas sint, famam augeat epiniciis, quae dudum optima solatia et praemia laborum existimata sint. — Totum carmen tribus pericopis (strophae antistrophae epodoque) constat, quarum unaquaeque plenum et in se conclusum sententiarum orbem amplectitur, quam compositionis concinnitatem poetam senescentem excoluisse docui ad O. XIII.

De metris.

Metra huius carminis a severitate Doricorum carminum dactylo-epitriticorum plus uno nomine discedunt, primum quod a bisyllaba basi strophae exorditur, deinde quod rectus cursus numerorum saepe interrumpitur (str. 4. 5, ep. 1. 3. 5. 6), tum quod in epodi versu quarto trochaica tripodia in locum dactylicae successit (cf. O. XIII 3), denique quod strophae versus quartus et epodi tertius ab anapaesto incipiunt, quae res omnes cum levitate Lydiae harmoniae (v. 15; cf. Prol. LIX) cohaerere videntur. Strophae primi versus altera syllaba utrum anceps an longae trium morarum sit, a varia lectione v. 40 pendet; strophae versus quar-

tus et epodi tertius utrum cum antecedente versu cohaereant an maiore intervallo ab eo divellendi sint, eo magis dubium est, quod in fine prioris versus modo maxima (vv. 3. 8. 12. 25), modo nulla interpunctio (str. 20. 29. 37. 42. 46) posita est. — Quo modo carmen cantatum sit, non indicatum a poeta invenio, nisi quod epitheton *ἐπιχώμιος ὕμνος* (v. 50) ad chorum et comissionem spectare videtur. Pompam quidem quominus fuisse statuamus, obstaculo sunt tripodiae dactylicae catalecticae (ep. 1. 5), utpote quae passibus chori gradientis vix adcommoari possint.

Στρ. α'.

Ὦρα πότνια, κᾶρονξ Ἀφροδίτας ἀμβροσιᾶν φιλοτάτων,
 ἄτε παρθενίοις παιδῶν τ' ἐφίξοισα γλεφάροις
 τὸν μὲν ἀμέροις ἀνάγκας χερσὶ βασιτάξεις, ἔτερον δ' ἐτέραις. 5
 ἀγαπατὰ δὲ καιροῦ μὴ πλανα-
 θέντα πρὸς ἔργον ἕκαστον
 5 τῶν ἀρειόνων ἐρώ-
 των ἐπικρατεῖν δύνασθαι.

Ἄντ. α'.

οἴοι καὶ Διὸς Αἰγίνας τε λέκτρον ποιμένες ἀμφεπόλησαν 10
 Κυπρίας δῶρων· ἐβλαστεν δ' υἱὸς Οἰνώνας βασιλεὺς
 χερσὶ καὶ βουλαῖς ἄριστος· πολλὰ νιν πολλοὶ λιτάνευον ἰδεῖν·
 ἀβοατὶ γὰρ ἠρώων ἕω- 15
 τοι περιναιεταόντων
 10 ἤθελον κείνου γε πεί-
 θεσθ' ἀναξίαις ἐκόντες,

VARIA LECTIO. Inscr. om BD — Schol.: ἐνιοὶ φασιν σταδίεις αὐτόν τε τὸν Δεινίαν καὶ τὸν πατέρα, καὶ τοῦτο βλέποντα τὸν Πίνδαρον Δεινίδος δισσῶν σταδίων καὶ πατὴρ εἰπεῖν. παρέχει δὲ φησὶν ὁ Δίδυμος, [τὴν] ἀπορίαν τὸ μηδ' ἄτερον αὐτῶν ἐν τοῖς Νεμεονίαις ἀναγεγράφθαι — 2. παρθενίοισι B, παρθενίοισι D — βλεφ. BD — 3. ἀμάρας D, ἀμέραις Hecker collatis N. vii 88. ix 44 probabiliter — ἀνάγκαις Hermann, ἀν' ἀγκᾶς Schmid probabiliter — 6. ποιμήνος D — 9. ἀβ. Tricl.: κάβ. BD et schol. —

COMMENTARIUM. v. 1. ab iuventute et Amoris initium carminis poeta sumit, quod Pinis victor amori et nuptiis maturus erat, unde ne iustum tempus (καιρὸν v. 3) amandi uxoremque ducendi neglegat monet — 2. ἐφίξοισα γλεφάροις: cf. Mosch. i 3 ὕμνος βλεφάροις ἐφίξων, Soph. Ant. 795 βλεφάρων ἴμερος ἐβλέκτρον νύμφας. Hor. C. iv 13, * Cupido pulchris excubat in genis — 3. ἐτέραις i. e. asperis et ferocibus; similia nutrix in Eur. Hipp. 144 ss. loquitur — 4. ἀγαπατὰ, quod idem atque ἀγαπατὸν valet, cum verbis πρὸς ἔργον ἕκαστον coniungo, ut omnem ad rem opportunitas plurimum valere dicatur: cf. fr. 123 — 6. Διὸς Αἰγίνας τε: Iovis dei et Aeginae nymphae, a quibus Aeacus heros Aeginetarium prognatus est; eorum nuptias lepide Pind. I. vii 21 refert — 7. Κυπρίας δῶρων: cf. O. i 77 φίλια δῶρα Κυπρίας: ἔρωτες hic medium locum obtinent inter affectus animi et deos ministros Veneris; cf. fr. 122, 4 — Οἰνώνας, Aeginae insulae, eam autem obsolete hoc nomine nuncupavit, ne eodem nomine et insulam et nympham appellaret; idem tamen nomen recurrit I. v 34. vii 21 — 9 sq. ἀβοατὶ . . . ἐκόντες: eandem rem duplici modo et negandi (ἀβοατὶ) et affirmandi (ἐκόντες) expressit verbis in principio et fine enuntiati positus, ut quantum

- οἷ τε κρανααῖς ἐν Ἀθά- Ἐπ. α΄.
 ναισιν ἄρμοζον στρατόν, 20
 οἷ τ' ἀνὰ Σπάρταν Πελοπηιάδαι.
 ἰκέτας - Αἰακοῦ σεμνῶν γονάτων πόλιός θ' ὑπὲρ φίλας
 ἀστῶν θ' ὑπὲρ τῶνδ' ἄπτομαι φέρων
 15 Ἀυθίαν μίτραν καναχηθὰ πεποι-μιλμέναν, 25
 Δείνιος δισσῶν σταδίων
 καὶ πατρὸς Μέγα Νεμεάτων ἄγαλμα.
 σὺν θεῶ γάρ τοι φντενθεῖς
 ὄλβος ἀνθρώποισι παρμονώτερος·
- Στρ. β΄.
- ὄσπερ καὶ Κινύραν ἔβρισε πλούτῳ ποντία ἐν ποτε Κύρῳ. 30
 ἴσταμαι δὴ ποσσὶ κούφοις, ἀμπνέων τε πρὶν τι φάμεν.
 20 πολλὰ γὰρ πολλὰ λέλεκται· νεαρά δ' ἐξευρόντα δόμεν βασάνῳ
 ἐς ἔλεγχον ἅπας κίνδυνος· ὄ- 35
 ψον δὲ λόγοι φθονεροῖσιν·

11. κρανααῖς *D* — 12. Πελοπηιάδαι coni. Schmid: πελοπηῖδαι *BD* —
 14. φέρων: φίλων *D* — 16. Νεμεάτων coni. Pauw.: νέμειον *BD* — 18. ὄσπερ
B: ὡσπερ *D* — ποντία *D* — 19. ἀναπν. *D* — 20. πολλὰ Pauw: πολλὰ *BD* —
 21. δὲ λόγοι, om. Tricliniani; fort. ὄψον φθονεροῖσι δὲ μόμφος (μομφαί mavult
 Herwerden) — φθονεροῖς λάπτεται schol. ad Soph. Aiac. 154 —

interesset significaret inter Graecos principes olim sua sponte Aeaco iustissimo iudici obtemperantes et Aeginetas ceterosque Graecos nunc invitos superbis Atheniensibus oboedientes. De fabula principum Graecorum auxilium et intercessionem Aeaci implorantium ad N. v 10 commentatus sum — 11. κρανααῖς, saxosis, quod epitheton ornans est Ithacae insulae apud Homerum, Attici agri apud Pindarum O. vii 82. xiii 38 — στρατόν, populum; vide ad O. v. 12 — 12. Πελοπηιάδαι· falso hoc nomen a Pindaro formatum est ad analogiam patronymicorum a nominibus in -εις derivatorum, ut Πηλεΐάδαι et Πηληιάδαι a nomine Πηλεῖς — 15. Ἀυθίαν μίτραν· μίτρα infula supplicantium est, quae Ἀυθία hoc loco audit, quod preces ad Aeacum et totum hoc carmen Lydiis modis canenda erant, ut bene monuit alter scholiasta: οὕτως εἶπε τὸ ποίημα αὐτοῦ ὡς Ἀυθία ἀρμονία γεγραμμένον — 16. δισσῶν σταδίων orname pro vulgari διαύλων, ut scite adnotant scholia: δισσῶν δὲ σταδίων, ὅτι διανιοδρόμος. Namque stadio numquam Dinidem vicisse ex indicibus victorum veterum grammatici compertum habebant, ut in argumento carminis exposui — Νεμεάτων ἄγαλμα· decus Nemeaeum carmen Lydiis modis compositum dicitur, quod victoriam Nemeaeam illustrat — 17. σὺν θεῶ· spectat ad preces, quas paulo ante (v. 13) poeta fuderat.

18. sensim ad fabularem partem carminis transit — ὄσπερ scil. θεός· de Cinyra vetere rege atque sacerdote Cypri v. P. ii 15 — 19. ἴσταμαι· ut O. i 53 verbo ἀφίσταμαι, N. v 16 verbo στήσσομαι cursum orationis inhibuit ad aliam rem transitorius, sic hic quoque verbo ἴσταμαι inchoatae narrationis filum abruptit, ut priusquam plura proloqueretur spiritum duceret — 20. πολλὰ γὰρ πολλὰ λέλεκται· quinam multa vario modo de Cinyra dixerint nescimus, neque hanc, sed penuriam argumenti veram causam, cur orationem de Cinyra abrupteret, fuisse crediderim — νεαρά ἐξευρόντα· hoc ex loco cognoscimus Pindari morem fabulas immutandi, quo de ad P. iii 27 disputavimus, in reprehensiones acerrimas incurrisse — 21. ἅπας κίνδυνος· purum putum periculum;

ἄπτεται δ' ἐσλῶν αἰί,
χειρόνεσσι δ' οὐκ ἐρίζει.

Ἄντ. β'.

κεῖνος καὶ Τελαμῶνος δάψεν υἷον φασγάνῳ ἀμφικυλίσσαις. 40
ἢ τιν' ἄγλωσσον μὲν, ἦτορ δ' ἄλκιμον λάθρα κατέχει
25 ἐν λυγρῷ νείκει· μέγιστον δ' αἰδῶν ψεύδει γέρας ἀντέταται.
κρυφαίαισι γὰρ ἐν ψάφοις Ὀδυσ-
σῆ Δαναοὶ θεράπευσαν· 45
χρυσέων δ' Αἴας στερη-
θεὶς ὄπλων φόνῳ πάλαισεν.

ἢ μὰν ἀνόμοιά γε δῆ-
οισιν ἐν θερμοῦ χροῖ Ἐπ. β'.

ἔλκεα ῥῆξαν πελεμιζόμενοι 50
30 ὑπ' ἀλε-ξιμβρότῳ λόγχῃ, τὰ μὲν ἀμφ' Ἀχιλεῖ νεοκτόνῳ,
ἄλλων τε μόχθῳ ἐν πολυφθόροις
ἀμέραις. ἐχθρὰ δ' ἄρα πάφασις ἦν - καὶ πάλαι, 55
αἰμύλων μύθων ὁμόφοι-
τος, δολοφραδῆς, κακοποιὸν ὄνειδος·
ἄ τὸ μὲν λαμπρὸν βιᾶται,
τῶν δ' ἀφάντων κῦδος ἀντείνει σαθρόν.

23. ἀμφικυλίσσαις Boeckh: ἀμφικυλίσσαις BD — 24. λάθρα D — κατέχει ἐν λυγρ. conl. Hermann: κατέχει ν λυγρ. D, κατέχει τε λυγρ. B, κάτεχεν ἐν λυγρ. Bergk — 25. ἀντέταται D — 26. ψάφοις D — 27. ὄπλων D — 29. πελεμ. conl. Wakefield Aristarchi interpretationem κινούμενοι secutus: πολέμ. BD — 30. ἀλεξιβρ. D — 31. ἐν πολυφθόροις conl. Boeckh: πολυφθόροις ἐν BD — 33. αἰμύλων Tricl.: αἰμυλίων BD — ὁμόφωτος B —

eisdem verbis utitur Aristoph. nub. 954; cf. χρῆμα πᾶν I. viii 14, πᾶσα ἀνάγκη Plat. Tim. 69 d, πολλή ἀνάγκη Dem. in Lept. 18 — 22. poeta eo se consolatur, quod optimum quodque maxime invidia petitur et cavillationibus carpitur — 23 ss. fabula de Aiace, quod Achivi iudices astutiae Ulixis plus quam suae fortitudini tribuissent, mortem sibi consciscente iam in parva Pliade narrata erat; nescio tamen an Sophoclis tragoedia Aiaceis, quam circa haec tempora Athenis in scenam productam esse constat, Pindaro ansam narrandi eam prae- buerit. Namque non solum Aiace in gladium incumbentem, sed etiam iudi- cum suffragia per fraudem corrupta Pindarus similiter atque Sophocles Ai. 815 ss. et 1135 ss. exposuit — 24 s. locum communem esse demonstrant formae praesentis temporis et pronomen indefinitum τινε 'manchen'; haec autem omnia non minus in praeterita quam in praesentia tempora cadere supra in argu- mento carminis exposuimus — 26. κρυφαίαισι . . ἐν ψάφοις declamata haec esse suspicor contra suffragia per tabellas ferenda, quod institutum populare etiam Romae ab optimatibus impugnatum esse novimus — 27. πάλαισεν cf. Hes. opp. 413 ἀνήρ ἀταισι παλαίει — 30. ὑπ' ἀλεξιμβρότῳ λόγχῃ, qua hasta sua corpora tuebantur, adversarios propulsantes; tamen scuti (σκέτε) magis quam hastae (λόγχῃ) mentionem fieri exspectes. De vi praepositionis confer P. v 100 ῥανθείσαν ὑπὸ χειμάσιν, N. i 68 πεφύρσειθαι ὑπὸ ῥιπαίαι — 30. ἀμφ' Ἀχιλεῖ νεοκτόνῳ, quae proxima causa rixarum inter Aiace et Ulixem fuit — 33. ὁμό- φοιτος c. gen. iunctum, ut ὕμνων σύντροφος ἀηδῶν ap. Arist. av. 680.

Στρ. γ'.

35 εἴη μή ποτέ μοι τοιοῦτον ἦθος, Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ κελεύθους 60
 ἀπλόαις ζωᾷς ἐφαπτοίμαν, θανάων ὡς παισὶ κλέος,
 μή τὸ δύσφραμον προσάψω. χρυσὸν εὐχονται, πεδίον δ' ἔτεροι
 ἀπέραντον· ἐγὼ δ' ἀστοῖς ἀδῶν
 καὶ χθονὶ γνῖα καλύψαιμ' 65
 αἰνέων αἰνητά, μομ-
 φᾶν δ' ἐπισπείρων ἀλιτροῖς.

'Αντ. γ'.

40 αὐξεται δ' ἀρετά, χλωραῖς ἐέρσαις ὡς ὅτε δένδρεον ἄσσει, 70
 ἐν σοφοῖς ἀνδρῶν ἀερθεῖσ' ἐν δικαίοις τε πρὸς ὕγρον
 αἰθέρα. χρεῖαι δὲ παντοῖαι φίλων ἀνδρῶν· τὰ μὲν ἀμφὶ πόνοις
 ὑπερώτατα· μαστεύει δὲ καὶ
 τέρψις ἐν ὄμμασι θέσθαι
 πιστόν. ὦ Μέγα, τὸ δ' αὖ- 75
 τις τεὰν ψυχὰν κομίζαι

45 οὐ μοι δυνατόν· κενεᾶν δ'

'Επ. γ'.

ἐλπίδων χαῦνον τέλος·
 σεῦ δὲ πάτρα Χαριάδαις τε λάβρον

37. χρυσὸν δ' εὐχ. B — 38. καὶ χθονὶ Bergk — γῆα D — καλύψαιν coni. Bergk — 40. αὐξεται δ' ἀρεταί coni. Schmid; veterem lectionem ἕμνοισιν glossa αὐξεται summotam esse suspicor — ἄσσει Boeckh; ἀτσει BD, αἰνω coni. Bergk — 41. ἐν om. codd., add. Boeckh; δένδρον ἀναίσει σοφ. coni. Pauw — ὕγρον coni. Schmid — 43. ὄμμασ' ιδέσθαι coni. Herwerden — 44. πιστόν ex schol. Mommsen: πιστά B, πισταν D, πίστιν Tricl. — 46. Χαριάδαις τε: Χαριάδαισι coni. Heyne — 46. τελαβρον D: τε λαῦρον B, τε λευρόν coni. Herwerden —

35 ss. ex fabulari parte carminis praecepta et vota poeta ducit — 37. τὸ δύσφραμον· articulo praeposito adiectivum vim substantivi induit, ut τὸ μαλθακόν P. viii 8, τὸ μόρσιμον P. xii 30, τὸ συγγενές P. x 12 — 38. καὶ χθονὶ καλύψαιν, ut vivo, sic etiam moriar civibus meis probatus, unde poeta usque ad mortem suis civibus placere se velle dicat — 40. hunc versum ante oculos habuit Horatius C. i 12, 45: *crescit occulto velut arbor aevo fama Marcelli* — 41. ὕγρον αἰθέρα, undantem aethera ventorum flamine intellegere malo quam aera nubibus humidum; cf. Hor. C. ii 20, 2 *liquidum aethera* — 42 sq. varium usum amicorum esse dicit, summum in vitae laboribus, qui auxilio amicorum facilius exantlentur, magnum etiam in rebus secundis, quarum dulcedo amicis una gaudentibus augeatur — 43. μαστεύει τέρψις ἐν ὄμμασι θέσθαι· optat animus amicum desideratum oculis videre ipsum, ut eius fide et consuetudine fruatur. Cohæret huius loci obscuri explicatio cum sententiis in fine complurium carminum, ut O. viii. xiv. N. iv, propositis, ubi poeta patrem mortuum et ceteros cognatos in Orco filii victoria gaudere exponit. Inde facile filii animum desiderium subire potuit mortuum ipsum videndi eiusque hilari vultu se recreandi. At poeta, cum a vana spe excitanda abhorreat, animam mortui in vitam revocare se posse negat, lapideum se posse monumentum victoriae velocitatis victori eiusque genti erigere — 46. πάτρα Χαριάδαις τε· altero nomine prius explicatur; de simili usu particulae τε vide O. vi 43. x 59; neque enim Luebberto, Ind. lect. Bonn. 1846 p. 14, adstipulari ausim, πάτραν seu gentem et γενεάν seu

ὑπερεῖ-σαι λίθον Μοισαῖον ἑκατι ποδῶν εὐωνύμων	80
δίς δὴ δυοῖν. χαιρῶ δὲ πρόσφορον	
ἐν μὲν ἔργῳ κόμπον λείς, ἑκασι-δαῖς δ' ἀνήρ	
50 νώδυννον καὶ τις κάματος	
θῆκεν. ἦν γε μὰν ἐπικάμιος ὕμνος	85
δὴ πάλαι καὶ πρὶν γενέσθαι	
τῶν Ἀδράστον τῶν τε Καδμείων ἔριν.	

47. ὑπερέσω coni. Hermann, ὑπερέσαι Mezger — ποδῶν: δρόμων coni. Rauchenstein acute — 48. πρόσφορον ex scholiis coni. Wiskemann Progr. Marb. 1876 p. 22 probabiliter — 51. τῶν τε Καδμ. coni. Naber.

familiam hoc loco distingui — 47. λίθον Μοισαῖον carmen laudatorium lapideae moli sepulchrali comparat; cf. N. iv 81 — 48. δίς δὴ δυοῖν bis carmine monumentum erigam celerum pedum duorum; bis, quod duae victoriae illustrandae erant, duorum, quod non unus duas, sed duo singulas victorias reportarant — 49. ἑκασιδαῖς laudes carminis, quibus laborem certaminum poeta demulcet, comparat incantamentis, quibus medici harioli dolorem corporis leniunt; cf. N. iv 1 — 51. τῶν Ἀδράστον originem Nemeaeorum ludorum ab Adraστο in expeditione Cadmea institutorum respicit; cf. N. x 28 et Prol. lxxxvii; epinicii autem dignitas antiquitate augetur, si non bello Thebano demum institutum, sed iam ante hoc bellum ab hominibus dulcedine poesis gaudentibus inventum esse praedicatur.

[NEMEON. Θ'.]

ΧΡΟΜΙΩ, ΑΙΤΝΑΙΩ,

ΑΡΜΑΤΙ

Strophæ.

ἰ ω _ ω ε _ | ἰ ω _ ω ε υ |
 ἰ υ _ υ ε υ _ | ἰ ω _ ω ε | _ ἰ υ _ ε υ υ |
 ἰ ω _ ω ε | _ ἰ ω _ ω ε _ ἰ υ υ |
 ἰ υ _ ἰ ω _ ω ε _ | ἰ ω _ ω ε | _ ἰ υ _ ε υ υ |
 5 ἰ υ _ ε υ υ | _ ἰ υ _ υ |

Argumentum.

Haec et quae sequuntur odæ non Nemeaeas victorias praedicant, sed alias quasdam; adiectæ autem Nemeaeis a grammaticis sunt, aut ut huius voluminis, ceteris brevioris, vacua pars similibus epiniciis compleretur aut, si olim Nemeaeæ odæ post Isthmicas positæ agmen sacrorum ludorum claudebant, ut sacrorum ludorum praeconiis reliqua epinicia subtexerentur.

De Chromio Agesidami filio, cui et hanc odam et N. 1 Pindarus scripsit, vide quæ supra ad N. 1 praefati sumus. Victoriæ, quæ hac oda illustratur, Chromius iam aliquanto ante (πρὸς v. 52) Sicyone in ludis Adrasti curru reportaverat. Pindari autem in aula regia Syracusana commorantis opportunitate Chromius usus esse videtur, ut illam victoriæ etiam aliquot annis postquam parta erat, praedicandam curaret, qua in re illud quoque spectavit, ut urbi Aetnae nuper conditæ (v. 2. 30) splendorem magnificæ pompæ praeberet. Eum enim tum temporis non Syracusis, sed Aetnae domum et sedes habuisse principio carminis aperte declaratum est, cui poetae testimonio alterum scholiastæ ad N. ix inser. accedit: ὁ Χρόμιος οὗτος φίλος ἦν Ἰέρωνος κατασταθεὶς ὑπ' αὐτοῦ τῆς Αἴτνης ἐπίτροπος, ὅθεν καὶ Αἰτναῖος ἐκηρύχθη. Quamquam vereor, ne haec adnotatio fide historica careat et a scholiasta ex carminis principio ficta sit, unde non operæ pretium esse ducimus quæ-rere, utrum ante an post Dinomenem filium Hieronis (v. P. 1 60), minis-trine loco an suo ipse imperio urbem Aetnam administrarit. Sed ex eo, quod hoc carmen in honorem urbis nuper conditæ (νεοκτίσταν ἐς Αἴτναν v. 2) et in hac urbe ipsa cantatum est, colligere audeo, id non mul-tum post P. 1 et ante N. 1 compositum esse. Quod vero Boeckhius Expl. 467 sq. fabula Adrasti et Amphiarai res praesentes oblique tangi et Adrasti sorore Amphiarao in matrimonium data (v. 16 sq.) matrimonium Hieronis et filiae Xenocratis, interitu Amphiarai cladem Thrasydae filii Theronis,

denique dissidiis Adrasti et Amphiarai dissidia Theronis et Hieronis significari dixit, ea magis ingeniose excogitata quam probabilibus argumentis confirmata esse sentio. — De ludis Pythiis Sicyoniis docte nuper commentatus est Luebbert, Ind. lect. Bonn. 1883/84; hos autem ludos cum Clisthenes tyrannus instituisset, poeta ad Adrastum auctorem mythicum rettulit. — Curuli pompae Chromii hac oda illustratae (v. 4) triumphum Romanum conferre iuvat, ut qui ex imitatione Graecae comissionis natus esse videatur; utriusque autem hoc quoque commune fuit, quod pompam magnificam epulae publicae et laeta symposia (v. 51) sequebantur.

In prooemio Musas poeta invitat, ut secum urbem Aetnam intrent, ubi Chromium victorem, qui iam triumphalem curram ascenderit, hymno epinicio ornent (1—10). Mentio ludorum Adrasti, quibus Chromius coronam meruerat, ansam poetae praebet narrandi fata Adrasti eiusque generi Amphiarai (10—27). Iam Amphiarai fuga et interitu commotus Iovem precatur, ne similem in cladem Aetna urbs eiusque strenui cives incurrant (28—33), inter quos Chromium pudore, prudentia, bellica laude eminere laudat (34—43). Sic cum a fabulis ad rem praesentem ingeniose rediisset, in epilogo carminis Chromium dignum esse praedicat, qui lauro parta in serena senectute fruatur, et semet ipsum chorumque excitat, ut vina ex argenteis phialis, quas ille praemium acceperit, bibentes virtutes victoris triumphali modo illustrent.

De metris.

Carmen praestantissimum, quod ut in pompa ad hospitalem domum victoris instituenda citharis tibiisque accinentibus cantaretur, destinatum fuit (vv. 1—3. 8), ad severam et antiquam normam dactylo-epitriticorum modorum compositum est. Epodo quod caret, eius causa inde repetenda est, quod epodi partes nullae erant carmini in pompa a choro gradiente cantando; cf. Prol. LX et arg. P. XII. Metrorum divisio ut passibus gradientis chori accommodaretur, totum hoc carmen similiter atque carmina O. VIII. P. XII in dipodias dividendum et tripodias dactylicas in ambitum binarum dipodiarum extendendas curavimus. Pausarum vero sive inanium temporum sedes et ambitus ipso metro poeta definivit, nisi quod ultimum versum a praecedente utrum nullo an sex temporum intervallo diremptum fuisse putes, dubitare possis; cf. Prol. LVII. Quod autem solus ultimus versus strophae ab anacrusi incipit, hac re ordinem rhythmicum ad finem converti significatum est. Denique tota strophae ex tribus partibus constat, duabus principalibus, quarum utraque ex binis versibus aequalibus composita est (vv. 1—2 et 3—4), et una epodica (v. 5), quae gravibus epitritis carmen claudit.

*Κωμάσομεν παρ' Ἀπόλλωνος Σικωνόθε, Μοῖσαι, Στρ. α'.
τὰν νεοκίσταν ἐς Αἴτναν, ἐνθ' ἀναπεπταμέναι ξείνων νενίκαν-
ται θύραι, 5*

VARIA LECTIO. Inscr. om. *BD* — 2. ἐς *D*: εἰς *B* —

COMMENTARIUM. v. 1. παρ' Ἀπόλλωνος Σικωνόθε, a ludis Apollinis Sicyoneis, in quibus Chromius vicerat; cf. Prol. XCI — 2. νενίκανται tantum numerum

ὄλβιον ἐς Χρομίου δῶμ'. ἀλλ' ἐπέων γλυκὺν ὕμνον πρᾶσσετε.
τὸ κρατήσιππον γὰρ ἐς ἄρμ' ἀναβαίνων ματέρι καὶ διδύμοις
παίδεσσιν αὐδὰν μανύει, 10

5 Πυθῶνος αἰπεινᾶς ὁμοκλάροις ἐπόπταις.

ἔστι δέ τις λόγος ἀνθρώπων, τετελεσμένον ἐσλὸν Στρ. β'.
μὴ χαμαὶ σιγᾷ καλύψαι· θεσπεσία δ' ἐπέων καυχᾶσ' αἰοιδὰ πρός-
φορος.

ἀλλ' ἀνὰ μὲν βρομίαν φόρμιγγ', ἀνὰ δ' αὐλὸν ἐπ' αὐτὰν ὄρ-
σομεν

ἰπείων ἀέθλων κορυφάν, ἅτε Φοῖβῳ θῆκεν Ἄδραστος ἐπ' 20
Ἄσωποῦ ῥεέθροις· ὦν ἐγὼ

10 μνασθεῖς ἐπασκήσω κλυταῖς ἥρωα τιμαῖς,

ὅς τότε μὲν βασιλεύων κείθι νέαισί θ' ἑορταῖς Στρ. γ'. 25
ἰσχύος τ' ἀνδρῶν ἀμίλλαις ἄρμασί τε γλαφυροῖς ἄμφαινε κυ-
δαίνων πόλιν.

φεῦγε γὰρ Ἀμφιάροῦν τε θρασυμήδεα καὶ δεινὰν στάσιν 30

3. πρᾶσσετε (εταί in ras.) D — 4. παίδεσσι D — αὐδὰν: ἀτῆν conl. Her-
mann; παίδεσ' αἰοιδὰν Boeckh — 7. μηδαμᾶ conl. Hecker — καυχᾶσ' conl.
Schneidewin: καύχας BD, καύχαις conl. Benedictus — 8. αὐτὰν ὄρσομεν conl.
Schmid: αὐτὸν ὄρσομεν BD — 13. Ἀμφιάροῦν ποτε B, unde Ἀμφιάροῦν ποτέ conl.

hospitum affluxisse poeta dicit, ut fores apertae eos capere non possent; geneti-
vum autem verbo *νενίκανται* iunxit ex analogia verbi *ἠτάσθαι* — 2 sq. de
particula *ἐς* bis posito, *ἐς Ἄτταν*, *ἐς δῶμα*, conferunt Hom. Od. viii 362 —
4. *κρατήσιππον*: nomina composita, quorum prius membrum verbale est, cum
iis, quae a nomine incipiunt, Pindarus saepe confudit, ut *μεγαλάνωρ* significaret
eum qui magnum redderet, *κρατήσιππος* eum, qui validis equis (*κραταιοῖς ἰπ-
ποις*) uteretur; cf. *κρατήσιποδα Φοκίαν* P. x 16, *κρατήσιμαχον σθένης* P. ix 36,
κρατήσιβίαν fr. 16, *ἑρασιπλουάμου Τυροῦς* P. iv 136 — *ἄρμ' ἀναβαίνων*: Chro-
mius victor more imperatoris Romani curru urbem intrabat; similia de Nerone
victore a ludis musicis redeunte narrat Cass. Dio lxxiii 20 — *αὐδὰν μανύει*,
vocis edendae signum dat — 5. *αἰπεινᾶς*: in saxoso et excelso loco sitae; cf.
O. vi 147 *πετραίσσας Πυθῶνος* — 6. *ἐσλὸν . . . κρύψαι*: cf. N. iii 29. P. ix 94 —
7. *χαμαὶ σιγᾷ καλύψαι*: duas res metaphoricè poeta conflavit, obscuritatem
tacendo et contemptum deiciendo factum — *ἐπέων* ut cum *αἰοιδὰ* (non cum
καύχαις) iungamus, similes loci N. vii 16. O. ix 47. I. iii 57 admonent, quamquam
verborum praeconio cantum tibiarum fidiumque accedere par erat. De concentu
fidium et tibiarum cf. O. iii 8, Prol. xcvi — *ποτίφορος* scil. perfecto viro illu-
strando — 8. *ὄρσομεν*, quod librarii *ὄρσομεν* interpretabantur, revera vim con-
iunctivi aoristi habet — 9. *ἀέθλων κορυφάν*: dithyrambico quodam tumore
certamen curule Sicyonium certaminum summum dixit, non tamen ita, tam-
quam Sicyonii ludi Pythiis aut Olympiis praestarent, sed quod curule certamen
gymnicis praeclarior esset — *Ἄδραστος ἐπ' Ἄσωποῦ*: Asopus fluvius Sicyonius
apud Phliuntem erat, de quo v. N. iii 3; de Adrasto mythico conditore ludorum
Sicyoniorum scite adnotat scholiasta: *ἀνατίθει γὰρ τὴν τῶν Πυθῶν θείων
ἐν Σικυῶνι Ἄδράστω, ποιητικὴν ἄγων ἄδειαν, Κλεισθένης αὐτὰ διαθέντος* —
11. *νέαισί θ' ἑορταῖς*: tria instituisse Adrastus dicitur: sacra, certamina gym-
nica, certamina curulia.

13 ss. fabularis pars carminis, quam repetivit Pindarus ex vetere carmine

πατρῶων οἰκῶν ἀπό τ' Ἄργεος· ἀρχοὶ δ' οὐκ ἔτ' ἔσαν Ταλαοῦ
παῖδες, βιασθέντες λύα.

15 κρέσσων δὲ κακπαύει δίκαν τὰν πρόσθεν ἀνήρ.

35

ἀνδροδάμαν δ' Ἐριφύλαν, ὄρκιον ὡς ὅτε πιστόν, Στρ. δ'.
δόντες Οἰκλείδα γυναικα, ξανθοκομῶν Δαναῶν ἔσσαν μέγιστοι 41
λαγέται,

καί ποτ' ἐς ἐπταπύλους Θήβας ἄγαγον στρατὸν ἀνδρῶν αἰσιᾶν
οὐ κατ' ὀρνίχων ὁδόν· οὐδὲ Κρονίων ἀστεροπὰν ἐλελιξαις 45
οἰκοθεν μαργουμένους

20 στείχειν ἐπῶτρυν', ἀλλὰ φείσασθαι κελεύθου.

φαινομέναν δ' ἄρ' ἐς ἄταν σπεῦδεν ὄμιλος ἰκέσθαι Στρ. ε'. 50

Bergk — 14. λύα: fort. δόα — 15. κακπαύει D — 16. ἀνδροδάμαν δ' conl. Schneide-
win: ἀνδροδάμαντ' (-μαδαν τ' D) B D; ἀνδροδάμαν τ' Byz. — 17. οικείδα B
— ἔσσαν Boeckh: ἦσαν B D — λαγέται add. Bergk (postea coniecit τὰ πρῶτ'
ἔγεντ' Ἀδρασιδαί), τουτάκι Rauchenstein; τοῦμπάλιν Christ — 18. αἰσιᾶν Tricl.:
αἰσιῶν B, om D —

epico Ἀμφιαράου ἐξέλασις, de quo v. Bethe, Thebanische Heldenlieder 41 ff.; cf. Prol. cxviii. Adrastus, filius Talai (v. 14), ab Amphiarao, filio Oicleis (v. 17), regno pulsus Sicyonem ad socerum Polybum confugit (cf. Herod. v 87), unde postea redux, cum in Amphiarai gratiam, sorore Eriphyla tamquam pignore in matrimonium data, rediisset, summa potentia inter Danaos floruit — 13. φεῦγε, exulabat, cum urbem ludis illustrandi consilium cepit — 14. οἰκῶν ἀπό τ' Ἄργεος pro ἀπὸ οἰκῶν Ἄργεος τε· cf. P. II 59 — Ταλαοῦ παῖδες: Pronax et Adrastus; v. schol.: Μέναιχος ὁ Σικωνίος οὕτω γράφει· χρόνου προελθόντος πολλοῦ Πρῶναξ μὲν ὁ Ταλαοῦ καὶ Ἀσιμάχης τῆς Πολύβου βασιλευσάν Ἄργείων ἀποθνήσκει κατὰσασιασθεῖς ἀπὸ Ἀμφιαράου καὶ τῶν Μελαμποδιδῶν καὶ τῶν Ἀναξαγοριδῶν· Ἀδραστός δὲ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Πρῶναξτος φηγῶν ἦλθεν εἰς Σικωνίαν. Plures Talai filios commemorat Apollodorus I 9, 13: Ταλαοῦ καὶ Ἀσιμάχης τῆς Ἄβαντος τοῦ Μελάμποδος Ἀδραστός Παρθενοποιός Πρῶναξ Μημιστεὺς Ἀριστόμαχος Ἐριφύλη 15. κρέσσων . . . ἀνήρ· generali sententia poeta ethicus priorem partem narrationis claudit — 16 ss. quae de fuga Adraсті poeta vv. 11—15 rettulit, ea ad ludos Sicyonios et argumentum epinicii optime quadrant; quae autem deinceps vv. 16—27 de expeditione ab Adraστο contra Thebas invitae diis suscepto et Amphiarai interitu narrat cum ad ludos Sicyonios nequaquam pertineant, quaeritur fabulandine amore poeta ad res cum fuga Adraсті cohaerentes delatus, an certo quodam consilio deductus sit. Atque Boeckhius quidem Chromium in Thrasydæo, filio Theronis, devincendo Hieroni operam praestitisse atque hunc de Thrasydæo victoriam a poeta hoc loco significari suspicatus est. At ipse etiam sic narrationem de Amphiarao et Adraστο a rebus in Sicilia gestis nonnihil discrepare concedit; quo cum accedat, quod quae de Chromio Thrasydæum devincente vir ingeniosissimus narrat, testimonio scriptorum plane carent, ad fabulandi ego amorem confugere malo, ita tamen ut poetam, quamvis praesentes tumulti imagine mythici belli exprimere noluerit, tamen homines a bello contra deorum voluntatem impie suscipiendo deterere voluisse ducam — 18 sq. αἰσιᾶν οὐ κατ' ὀρνίχων ὁδόν· fuse haec narrat Statius Theb. III 159 ss., breviter adumbrat Apollodorus III 66; denique interpretis instar est Aeschyli Agamemnonis parodus, quae et ipsa ex carmine vetere Thebano expressa est — 19. οὐδ' ἀστεροπὰν· neque fulmine secunda ex parte misso Iupiter faustum augurium ediderat — 21. φαινομέναν . . . ἄταν· cf. Archil. fr. 98 φαινόμενον κακῶν οἰκάδ' ἄγεσθαι, Herod. II 161 ἀποπέμψαι ἐς φαινόμενον κακῶν —

- χαλκείους ὄπλοισιν ἰππείους τε σὺν ἔντεσιν· Ἴσμηνοῦ δ' ἐπ' ὄχ-
 θαισι γλυκὺν
 νόστον ἐρυσσάμενοι λευκανθέα σώμασι πίαναν καπνόν. 55
 ἐπὶ γὰρ δαΐσαντο πυραὶ νεογνίους φώτας· ὁ δ' Ἀμφιάρῳ
 σχίσσεν κερωννῶ παμβία
 25 Ζεὺς τὰν βαθύστερον χθόνα, κρύψεν δ' ἄμ' ἵπποις, 60
- δουρὶ Περικλυμένου πρὶν νῶτα τυπέντα μαχατὰν Στρ. 5'.
 θυμὸν αἰσχυνθῆμεν. ἐν γὰρ δαιμονίοισι φόβοις φεύγοντι καὶ
 παῖδες θεῶν. 65
 εἰ δυνατόν, Κρονίων, πείραν μὲν ἀγάνορα Φοινικοστόλων
 ἐγγέων ταύταν θανάτου πέρι καὶ ζωᾶς ἀναβάλλομαι ὡς πρό-
 σιστα, μοῖραν δ' εὖνομον 70
 30 αἰτέω σε παισὶν δαρὸν Αἰτναίων ὑπάξειν,
- Ζεῦ πάτερ, ἀγλαΐαισιν δ' ἀστυνόμοις ἐπιμιξῆαι Στρ. 5'.
 λαόν. ἐντί τοι φίλιπποί τ' αὐτόθι καὶ κτεάνων ψυχὰς ἔχοντες 75
 κρέσσονας
 ἄνδρες. ἄπιστον ἔειπ'· αἰδῶς γὰρ ὑπὸ κρύφα κέρδει κλέπτεται,
 ἃ φέρει δόξαν. Χρομίῳ κεν ὑπασπίζων παρὰ πεζοβόαις ἵπποις 80
 τε ναῶν τ' ἐν μάχαις
 35 ἔκρινας ἄν κίνδυνον ὀξείας ἀντᾶς,

23. ἐρυσσάμενοι Hermann: ἐρυσσάμενοι D, ἐρεισάμενοι B, ὀλεσσάμενοι conii. Benedictus, ἐρυσσάμενοι Herwerden — πίαναν Hermann: ἐπίαναν B D, σώματ' ἐπίαναν interpretantur schol. — 24. νεογνίους D — σχίσε B^a, σχίσεν D, σχίσαις B¹, quo recepto Bury scripsit κρύψ' ἄνδρ' ἄμ' ἵπποις — ταμβία D — 28. πείροις — φοινικοστόλον D — 29. ταύταν: ταυτῶν conii. Wilamowitz Herm. 14, 171 — ἀναβαλλόμεν conii. Herwerden — 31. ὦ Ζεῦ D — 32. ἐντί BD: εἰσὶν Boeckh, ut P. v 116 scriptum est — 33. ἄνδρες bis habet B — αἰδῶς D —

22. Ἴσμηνοῦ: cf. Apollod. iii 77 Ἀμφιάρῳ δὲ φεύγοντι παραὶ ποταμὸν Ἴσμηνόν, πρὶν ὀπὸ Περικλυμένου τὰ νῶτα τραπήναι, Ζεὺς κερωννὸν βαλὼν τὴν γῆν διέστησεν — 23. νόστον ἐρυσσάμενοι: reditum inhibentes, quo simili modo Homerus dixit νόον ἐρύσασθαι II. viii 143, χόλον ἐρύσασθαι II. xxiv 681. A muris enim repulsi Argivi in ripa Ismeni, quousque eos Thebani insequabantur, corpora caesorum concremaverunt; non illic sed Eleusine Argivos duces sepultos esse poetae tragici Athenienses, Euripides et Aeschylus, commenti sunt; de septem rogis cf. O. vi 15 — 27. δαιμονίοισι φόβοις, terrore a diis iniecto, quem vulgo Panicum terrorem nuncupant.

28 ss. de caede Argivorum, qui Thebanis bellum intulerant, bene transit ad preces pro urbe Aetna contra hostes Poenos fundendas — 28. φοινικοστόλων: ludit poeta in nomine φοῖνιξ, quod et arma rubro sanguine infecta et Punici belli arma significat; similis ambiguitas est vocabuli Εὐρώπας N. iv 70 — 29. ταύταν spectat ad cladem Argivorum antea memoratam, ut non longe absit a 'tali discrimine'; cf. O. viii 57. I. vii 27 — ἀναβάλλομαι: oro ut reicias; ceterum persimilis huic loco est P. i 72 — 33. αἰδῶς . . . δόξαν: pudor (Ehre) subdole quaestu vincitur; ille enim gloriam homini comparat solam, non etiam lucrum — 35. ἔκρινας: Chromio si adstitisses, nosset animum generosum lucro superiorem in discrimine pugnae; bene enim intellexit Bergkiius ἄν esse praee-

- οὐνεκεν ἐν πολέμῳ κείνα θεὸς ἐντυεν αὐτοῦ Στρ. η'. 85
 θυμὸν αἰχματᾶν ἀμύνειν λοιγὸν Ἐνναλίῳ. παῦροι δὲ βουλευῆσαι
 φόνου
 παρποδίου νεφέλαν τρέψαι ποτὶ δυσμενέων ἀνδρῶν στίχας 90
 χερσὶ καὶ ψυχᾷ δυνατοί· λέγεται μὲν Ἐκτορι μὲν κλέος ἀνθῆσαι
 Σκαμάνδρου χεύμασιν
 40 ἀρχοῦ, βαθυκρήμνοισι δ' ἀμφ' ἀκταῖς Ἐλώρου, 95

 ἐνθα Ῥέας πόρον ἀνδραποὶ καλέοισι, δέδορκεν Στρ. θ'.
 παιδὶ τωῦτ' Ἀγησιδάμου φέγγος ἐν ἀλικίᾳ πρώτα· τὰ δ' ἄλ- 100
 λαις ἀμέραις
 πολλὰ μὲν ἐν κονίᾳ χέρσῳ, τὰ δὲ γείτονι πόντῳ φάσσομαι.
 ἐκ πόνων δ', οἳ σὺν νεότατι γένωνται σὺν τε δίκᾳ, τελέθει 105
 πρὸς γῆρας αἰῶν ἀμέρα.
 45 ἴστω λαχὼν πρὸς δαιμόνων θαυμαστὸν ὄλβον.

 εἰ γὰρ ἄμα κτεάνοις πολλοῖς ἐπίδοξον ἄρηται Στρ. ι'. 110
 κῦδος, οὐκ ἐνέστι πόρῳ θνατὸν ἐτι σκοπιᾶς ἄλλας ἐφάψασθαι
 ποδοῖν.
 ἡσυχίαν δὲ φιλεῖ μὲν συμπόσιον· νεοθαλῆς δ' αὖξεται 115

• 38. τὰρ ποδίον *D* — 39. μὲν *B*: μὲν *D* — 41. ἐνθα Ῥέας conl. Boeckh, rec. Bergk: ἐνθ' ἀρείας *BD*, utrumque schol. — fort. καλέοντι, cf. *P.* vi 13 — 42. τωῦτ' Leutsch: τοῦτ' *BD* — ἀγησιδάμῳ *D* — 43. ἐγκονία Mommsen — χέρσῳ (vel χέρσον) schol. — 45. ὄλβον] ὄλβον *D* — 46. κτεάνοισι *BD* — 47. οὐκ ἐνεσι conl. Pauw: οὐκέτι *B*, οὐκ ἔστι *D*, οὐκέτ' ἔστι Tricl., ἀνδρ' οὐκ ἔστι Rauchenstein, οὐκ ἔστι πρόσωθεν Buecheler ap. Boehmer, οὐ πόρῳ πόρος τις Bury, οὐκ ἔστιν πέραν τοῦ θνατὸν Mommsen Progr. Francof. 1877 p. 14 — 48. ἡσυχίαν Tricl.: ἡσυχία *BD* — 49. αὐδᾶ *D* — κρατήρα *BD*, κρατήρη in scholio apud Luciani Conv. 32, Orion 35, 15 —

positionem apocopatam ex ἀνά, non coniunctionem idem valentem atque praecedentem particulam κεν. Ceterum Pindari menti obversabatur locus praeclarus Hom. II. iv 529 ss. — 36. scholia, in quibus ab Aristarcho Pindaricos locos cum Homericis diligentissime collatos esse constat, bene conferunt Hom. II. E 821 αἰδομένων ἀνδρῶν πλείους σοὶ ἢ ἐπέφανται — 37. αἰχματᾶν 'bellicosum' ut cum θυμὸν quam cum λοιγὸν coniungere malim, similes loci O. vi 86. *P.* iv 12. *N.* v 7. ix 26 admonent; infinitivus ἀμύνειν pendet ab ἄρτεν θυμὸν = ἐπάτρυνεν — 40. Ἐλώρου scholia ex Timaei historiarum libro decimo afferunt: περὶ τοῦτον τὸν ποταμὸν συνέστη Ἰπποκράτει τῷ Γελάων τυράνῳ πρὸς Συρακουσίωνος πόλεμος, ὁ δὲ Γελάων, οὐ (οὐ om. codd., add. Boeckh) οὗτος ἔταίρος (ἕτερος ὡς codd., em. Boeckh), ἰππάρχει τότε Ἰπποκράτει — 41. Ῥέας πόρον conferunt Aesch. Prom. 826 ἦξας πρὸς μέγαν κόλπον Ῥέας — 44. σὺν νεότατι cum iuvenili robore; fortia autem facta iuvenes decere cum Solone Pindarus sentit; cf. *P.* ii 63 et fr. 172 — αἰῶν ἀμέρα pro vulgari αἰῶν ἡμερος, v. *P.* i 15 — 45. ἴστω λαχὼν cf. O. vi 8 — 46. similem sententiam habes *N.* iii 32. — ἄρηται scil. θνατός.

48 s. hinc epilogus carminis incipit — 48. ἡσυχίαν δὲ φιλεῖ μὲν συμπόσιον· dictum superioris alicuius poetae, fortasse Anacreontis, quem imitatus est Horatius C. i 27, Pindarus respicere videtur —

μαλθακᾶ νικαφορία σὺν αἰοιδᾶ· θαρσαλέα δὲ παρὰ κρατῆρι φωνὰ
γίνεται.

50 ἐγκιρνάτω τίς νιν, γλυκὺν κόμου προφάταν, 120

ἀργυρέαισι δὲ νομάτω φιάλαισι βιατὰν Στρ. ια'.
ἀμπέλου παιδ', ᾧς ποθ' ἵπποι κτησάμεναι Χρομίῳ πέμψαν θεμι-
πλέκτοις ἄμα 125

Λατοῖδα στεφάνοις ἐκ τᾶς ἱερᾶς Σικυῶνος. Ζεῦ πάτερ,
εὐχομαι ταύταν ἀρετὰν κελαδῆσαι σὺν Χαρίτεσσιν, ὑπὲρ πολλᾶν
τε τιμαλφεῖν λόγοις 130

55 νικᾶν, ἀκοντίζων σκοποῖ' ἄγχιστα Μοισᾶν.

51. ἀργυρέαισι D — 52. θεμιπλέτοις D — ἄμα ex scholiis Schmid: ἀμφὶ
BD — 54. πολλᾶν scripsi: πολλῶν BD — τιμαλφοῖν D — 55. νικᾶν BD, νί-
καν an νικᾶν probet dubitat scholiasta — σκοποῖ' Ahrens: σκοποῦ BD.

50. ἐγκιρνάτω νιν, misce craterem, cyathos vini cyathis aquae miscens —
51. φιάλαισι· schol.: ἐν γὰρ τοῖς κατὰ Σικυῶνα Πυθίοις ἀργυραὶ φιάλαι ἔπα-
θλα — 51 sq. βιατὰν ἀμπέλου παιδᾶ· cf. Hor. C. III 21, 13: tu (testa vini) lene
tormentum ingenio admoveas plerumque duro — 52. θεμιπλέτοις ἄμα . . . στεφά-
νοις· aut simul cum phialis argenteis Sicyone coronae mercedi dabantur, cuius
rei testimonia desidero, aut metaphorice poeta una cum victoria, quam iusti
iudices adsignassent, phialas datas esse significat — 54. similem sententiam
minus ornate expressam habes N. I 18 — ὑπὲρ πολλῶν . . . νικᾶν· praeclarius
ipse quam multi alii victoriam laudabo; quod cum inficetum sit, ὑπὲρ πολλῶν
. . . νικᾶν coniectura facili restitui, victorias multas non tam ludorum quam
bellicorum proeliorum intellegendas esse ratus.

Argos poeta transtulit, ut Amphitryonem Argivum esse fingeret (v. 13), post Mycenae eversas omnesque opes Argivae terrae in urbem Argos collatas hoc carmen scriptum esse argumentatus est. Idem compositum esse antequam Argivi Atheniensium socii facti Boeotiam invaderent, i. e. ante foedus inter Athenas et Argos Ol. 80, 3 ictum, ex eo efficitur, quod Argivorum rebus eximie poeta in hoc carmine favet. Iam cum ex versu 29 appareat, quo tempore hoc carmen caneretur, Olympicos ludos iam appropinquasse, natales carminis proxime ante Ol. 79 aut 80 = 465 aut 461 a. Chr. ponendos esse existimo. Huic autem tempori bene convenit, quod et argumentum et dispositio huius carminis multa cum carmine O. XIII, quod a. 464 factum esse constat, communia habet.

In prooemio poeta postquam Gratias, ut Danaei urbem celeberrimam canerent, invocavit, primum potissima decora Argivi agri summatim tangit, Herculisque fama post labores in caelum recepti et dulcissimo coniugio Iuventae fruentis utitur, ut simile laborum praemium victori juveni augeretur (1—18). In altera pericopa (strophae antistrophae epodo, vv. 19—36) Theaei virtutem in ludis Pythicis Isthmicis Nemeaeis Atheniensibus iam comprobata et mox in Olympicis comprobanda praclare laudat (19—36). Deinde in tertia pericopa maiores Theaei maternos simili gloria victoriarum multarum floruisse narrat, quod non mirum posse videri, quando Tyndaridae, qui athletae clarissimi fuerint et ludorum certaminibus praesint, a Pamphae, uno ex maioribus Theaei, hospitio excepti sint (37—54). Huc deducta oratione in duabus extremis pericopis (55—90) fabulam Castoris et Pollucis narrat, quorum cum unus (Castor) ab Apharetidis caesus esset, alter (Pollux) postquam mortem fratris Lynceo et Ida interfectis ultus est, una cum fratre dilectissimo dimidium tempus sub terra, dimidium in caelo, quam solus per omne aevum immortalis in Olympo vivere maluit. Ab hac autem fabula non iam ad Argos Theaeumve victorem redit, sed aequae atque in carmine N. I suavissima specie amoris fraterni carmen claudit.

De metris.

Carminis huius metra medium locum obtinent inter gravem simplicitatem antiquorum carminum dactylo-epitriticorum, velut P. XII. N. V. O. III, et gratam varietatem noviciorum, velut O. VII. XIII. N. VIII. Vetustas cernitur in servatis duobus elementis dactylo-epitritici carminis, epitrito dico et tripodia dactylica, novitatis studium in cursu numerorum bis in ultimo versu epodi interrupto et in versiculo acephalo strophae praemisso. Strophae et epodi procero versu et qui magnitudinem ceterorum versuum longe superet similiter atque in carmine O. XII clauduntur. Quo tempore et modo carmen cantatum sit cum certa testimonia desint, ex commemoratis sacris Iunonis (v. 23, cf. v. 19) et laudibus populi Argivi uberrime tractatis coniecturam facere licet, publice (v. 35) carmen in sacris Iunonis fidibus succinentibus (v. 21) cantatum esse. Saepe enim ad epinicia publice agenda opportunitate feriarum victores eiusque amicos usos esse demonstrant carmina O. III. VI. P. V. In pompa vero quominus carmen a choreutis cantatum esse statuamus, metra nihil impediunt, unde in schemate tripodias dactylicas in ambitum binarum dipodiarum extendendas curavimus.

Στρ. α'.

Δαναοῦ πόλιν ἀγλαοθρόνων τε πεντήκοντα κορᾶν, Χάριτες,
 Ἄργος, Ἥρας δῶμα θεοπρεπὲς ὑμνεῖτε· φλέγεται δ' ἀρεταῖς
 μυρίαῖς ἔργων θρασέων ἔνεκεν. 5
 μακρὰ μὲν τὰ Περσέος ἀμφὶ Μεδοίσας Γοργόνος·
 5 πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ τὰ κατέκτιθεν ἄσκη ταῖς Ἐπάφου παλάμαις·
 οὐδ' Ἑπερμήστρα παρεπλάγχθη, μονό- 10
 ψαφος ἐν κουλεῷ κατασχοῖσα ξίφος.

Ἄντ. α'.

Διομήδεα δ' ἄμβροτον ξανθὰ ποτε Γλαυκῶπις ἔθηκε θεόν·
 γαῖα δ' ἐν Θήβαις ὑπέδεκτο κεραννωθεῖσα Διὸς βέλεσιν 15
 μάντιν Οἰκλείδαν, πολέμοιο νέφος.

VARIA LECTIO. INSCR. OM. *BD* — 2. ὑμνεῖται *D* — 4. κακρὰ *D* — περσέος *D*, περσέ. . *B* — 5. τὰ κατέκτιθεν conl. Mommsen, Boeckhium τὰ inserentem et Hermannum ἐκτιθεν corrigentem secutus: κατὰκτισθεν *BD* — 6. ὑπερμή. *B*: ὑπερμνή. *D* — μονόψαφος ex scholiis Hecker: μονόψαφον codd. — κουλεῷ Hermann: κολεῷ *BD* — 8. βέλει *D* —

COMMENTARI. v. 1. ab invocandis Musis sive Grutiis carminis principium poeta capit — Δαναοῦ· fabulam Danaei eiusque quinquaginta filiarum poeta iam attigerat P. ix 61 — Χάριτες· Gratias Pindarus, ut Homerus Musas, invocat tamquam praesides poesis choricæ, in qua verba poetae cum decoris motibus saltationis coniuncta fuerint; cf. P. ix 3 — 2. Ἥρας δῶμα· Ἥρη Ἀργεῖη iam apud Homerum Il. iv 8. v 908 audit, unde Horatius C. i 7, 8: plurimum in Iunonis honore aptum dicit equis Argos dītesque Mycenae — ἀρεταῖς, laudibus virtutum, non solum virtutibus; cf. O. viii 6 — 4. decora mythica Argorum recenset, sed cum et plura et longiora sint, non fusius ea persequitur — ἀμφὶ Μεδοίσας· fabulam de Perseo Medusam interimente Pindarus ipse narravit P. xii, plura addit Paus. ii 21, 5 — 5. πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ· de Epapho Inonis filia, Memphis aliarumque urbium Aegypti conditore, omnia nota; cf. Prol. cxxi sq. — 6. Hypermnestra, quae in optimo codice Ἑπερμήστρα scribitur, ut Κλυταιμνήστρα apud Homerum et tragicos poetas, recta de via non aberrasse (παρεπλάγχθη, cf. O. vii 31) dicitur, quod sola (μονόψαφος, cf. Aesch. Suppl. 358) ex quinquaginta filiis Danaei maritum non interfecit, quae fabula, ab Aeschylō in scenam producta, omnium tum in ore fuit; cf. Horat. C. iii 11, 33 una de multis face nuptiali digna periturum fuit in parentem splendide mendax et in omne virgo nobilis aevom — 7. θεόν· schol.: καὶ ἔστι περὶ τὸν Ἀδριανὸν Διομήδεα νῆσος ἱερά, ἐν ἧ τιμᾶται ὡς θεός· καὶ Ἴβνκος οὕτω . . καὶ Πολέμων ἱστορεῖ· ἐν μὲν γὰρ Ἀγυροῖσιν ἅγιόν ἐστιν αὐτοῦ ἱερόν· καὶ ἐν Μεταποντίῳ δὲ διὰ πολλῆς αὐτὸν ἀρεσθαι τιμῆς ὡς θεόν, καὶ ἐν Θουρίοις εἰκόνας αὐτοῦ καθιδρόσθαι ὡς θεοῦ· cf. Strab. v 215, Lycophr. 630 et Holzinger a. h. l., Lübbert de Diomede heroe per Italiam inferiorem divinis honoribus culto, Bonnae 1889/90, R. Holland, Diomedes in Italien, progr. Leipz. 1895. Neque tamen Pindarum has fabulas, ut quae recentiore aevo ortae esse videantur, respexisse putaverim; immo facinora, quae Minerva et Iunone adiutantibus contra Martem deum patravit (Il. v 778—806), ea sola poetam respicere probabile est; eadem enim etiam Horatius respexit, cum diceret C. i 6, 15 *ope Palladis Tydidem superis parem* — ξανθάν· cf. fr. 34 ξανθάν Ἀθάναν· hoc epitheto Minervam ab alio scriptore ornari non memini, unde Pindari menti signa Minervae flavis et auratis comis insignia obversata esse conicio; cf. O. vi 34 — 9. μάντιν Οἰκλείδην, Amphiarum Oiclis filium; μάντιν eum praedicat, quod Oropi, ubi terra eum absumpsit, celeberrima eius oracula fuerunt — πολέμοιο νέφος· nubem ventis agitatum

10 καὶ γυναιξὶν καλλικόμοισιν ἀριστεύει πάλαι·
 Ζεὺς ἐπ' Ἀλκμήναν Δανάαν τε μολῶν τοῦτον κατέφανε λόγον· 20
 πατρὶ δ' Ἀδράστοιο Λυγκεῖ τε φρενῶν
 καρπὸν εὐθεία συνάρμοξεν δίκαι·

θρέψε δ' αἰχμὰν Ἀμφιτρυῶνος. ὁ δ' ὄλβῳ φέρτατος Ἐπ. α'.
 ἴκετ' ἐς κείνου γενεάν, ἐπεὶ ἐν χαλκίοις ὄπλοις 25

15 Τηλεβόας ἔναρεν· τῷ <δ> ὄψιν ἐειδόμενος
 ἀθανάτων βασιλεὺς αὐλὰν ἐσηλθεν
 σπέρι· ἀδείμαντον φέρων Ἡρακλῆος· οὐ κατ' Ὀλυμπον 30
 ἄλοχος Ἥβα τελεί-
 α παρὰ ματέρει βαίνοισ' ἔστι, καλλίστα θεῶν.

Στρ. β'.

βραχὺ μοι στόμα πέντ' ἀναγήσασθ', ὄσων Ἀργεῖον ἔχει τέμενος 35

10. γυναιξίν Schmid: γυναιξί BD — 11. τοῦτον ex scholiis Schmid: τὸν BD, πιστὸν vel ἐτόν coni. Bergk — 12. πατρὶ δ' lemma in D: πατρί τ' codd. — fort. σύν ἄρμ. — 14. ἐς ἐκ. B — fort. γαμετάν — 15. ἔναρεν· τῷ δ' ὄψιν coni. Hermann: ἔναρε (ἐναίρε B) τι οἱ BD, ἐναρόντι οἱ ex schol. Schmid, ἐναρόντος ὄψιν Mommsen, ἔναρεν, φοί δ' ὄψιν Heimer Stud. Pind. 50 — 19. ἀργεῖαν D —

poeta Amphiarum dixit, locum Homeri P 243 ἐπεὶ πολέμοιο νέφος περι πάντα καλύπτει Ἐκτωρ respiciens et cum parte scholiorum (v. schol. B) ita interpretans, ut νέφος appositionem nominis Hectoris esse putaret — 12. συνάρμοξεν, scil. Ἄργος, non Ζεὺς, ut bene statuit Friederichs, Pind. Stud. p. 85; verba enim Ζεὺς . . . λόγον in parenthesi media interiecta sunt — δίκαι· Talao, patri Adrasti, et Lynceo, Apharei filio, mentis sapientiam (φρενῶν καρπὸν, cf. P. II 74) cum iustitia iunctam tribuit; cf. N. IX 44. P. v 14; bene autem Talaum cum Lynceo poeta copulavit, quando eorum sepulcra iuxta posita erant, ut docet Paus. II 21, 2 — 13. θρέψε· proprie de patria suos cives nutriente dicitur; cf. N. II 13; Amphitryo enim cum Argis natus et educatus esset, postea Thebas migravit — 13 ss. fabulam de Iove, ut Alcmenam corrumpere, formam Amphitryonis mariti, qui contra Teleboas profectus erat, induente multi rettulerunt, lepiddissime Plautus in Amphitruone — 13. ὁ δ' ὄλβῳ φέρτατος· Ζεὺς· cf. I. VII 5 τὸν φέρτατον θεῶν — 14. ἴκετ' ἐς κείνου γενεάν, in Amphitryonis gentem et affinitatem Iupiter optimus maximus venit concubitu cum eius uxore inito; cf. Hesiodum scut. 55 Herculē et Iphiclem dicentem κερκισμένην γενεήν — χαλκίοις ὄπλοις· aenea arma aevi heroici a ferreis armis recentiorum temporum distinguere Pindarus consuevit — 15. ἔναρεν· scil. κείνος sive Amphitryo; δ', quod post τῷ Hermannus inculcavit, nescio an carere possimus — 18. schol.: Ἡρακλῆος ἢ γαμετῆ κατὰ τὸν Ὀλυμπον Ἥβη παρὰ τῇ τελείᾳ αὐτῆς μητρὶ προϊούσα πορεύεται τῶν θεῶν ἐκπρεπεστάτη· λέγει δὲ μητέρα τελείαν τὴν Ἥραν καὶ Ἀισχύλος· Ἥρα τελεία Ζηνὸς εὐναία δάμαρ. ἔστι γὰρ αὕτη γαμηλία καὶ ζῳγία, ἔστι δὲ ὁ γάμος τέλειος διὰ τὸ τελειότητα βίον κατασκευάζειν. Ceterum hic quoque Pindarus accuratam notitiam Argivorum monumentorum prae se fert; Pausanias enim refert II 17, 5 λέγεται δὲ παρεστημένοι τῇ Ἥρᾳ τέχνη Νανκίδους ἄγαλμα Ἥβης, ἐλέφαντος καὶ τοῦτο καὶ χρυσοῦ.

19. Argivorum decorum enumerationem simili modo atque I. VI 56 abrupit, ut ad victorias Theaei transeat — βραχὺ . . . ἀναγήσασθαι· os mihi brevius est quam quod omnia decora enarrare possit; et praeterea (καὶ) taedium hominum mihi fugiendum est — Ἀργεῖον τέμενος, quod tota terra Argiva Iunonis

- 20 μοῖραν ἐσλῶν· ἔστι δὲ καὶ κόρος ἀνθρώπων βαρὺς ἀντιάσαι·
 ἀλλ' ὅμως εὐχορδον ἔγειρε λύραν,
 καὶ παλαισμάτων λάβε φροντίδ'. ἀγών τοι χάλκεος 40
 δᾶμον ὀτρύνει ποτὶ βουθυσίαν Ἥρας ἀέθλων τε κρίσιν·
 Οὐλία παῖς ἐνθα νικάσῃς δις ἔσ-
 χεν Θεαῖος εὐφρόρων λάθαν πόνων. 45
- Ἄντ. β'.
- 25 ἐκράτησε δὲ καὶ ποθ' Ἑλλανα στρατὸν Πυθῶνι, τύχη τε μολών
 καὶ τὸν Ἴσθμοῖ καὶ Νεμέᾳ στέφανον Μοῖσαισιν ἔδωκ' ἀρόσαι,
 τρις μὲν ἐν πόντοιο πύλαισι λαχών, 50
 τρις δὲ καὶ σεμνοῖς δαπέδοις ἐν Ἀδραστείῳ νόμῳ.
 Ζεὺ πάτερ, τῶν μὲν ἔραται φρενί, σιγᾷ φοι στόμα· πᾶν δὲ
 τέλος
- 30 ἐν τιν ἔργων· οὐδ' ἀμόχθῳ καρδίᾳ 55
 προσφέρων τόλμαν παραιτεῖται χάριν.

22. χάλκεον B^s — 24. ἀλία Dⁱ, ἀλίον D^s — Θεαῖος Hermann: θειαῖος BD — εὐφρόρων Bⁱ D, εὐφρόνων B^s, utrumque schol. — 26. Μοῖσαισιν conī. Heyne: μοῖσαισί τ' BD — 28. νομῶ Schmid — 29. μὲν ex scholiis Schmid: μὲν BD —

sacra erat — 20. κόρος ἀνθρώπων βαρὺς ἀντιάσαι· taedium molestum hominum, qui longa praeconia alienarum virtutum aspernentur, vitandum esse monet etiam O. II 105. P. I 82. VII 32 — 21. ἀλλ' ὅμως· simili transitu in simili sententia utitur P. I 85 — 22. ἀγών χάλκεος, Heraea, in quibus aeneus clypeus praemium dabatur; v. Prol. LXXVIII. Heraeis autem aequae atque in aliis ludis sacrificia deorum (βουθυσίαι) cum certaminibus ludicris coniuncta erant; cf. O. V 5 et schol. O. VII 152: τελεῖται γὰρ κατὰ τὸ Ἄργος τὰ Ἥραια, ἃ καὶ Ἐκατόμβαια καλεῖται παρὰ τὸ ἑκατὸν βοῦς θύεσθαι τῇ θεῷ· τὸ δὲ ἑκαθλὸν ἀπὸς χαλκῆ, ὃ δὲ στέφανος ἐκ μυρσίνης — 24. εὐφρόρων· quae facile ferri possunt propter praemia, quae certamina laboriosa sequuntur; activam vim huic vocabulo contra analogiam tribuit Mezgerus, id quod defendere non licet interpretatione scholiastae: εὐφοροὶ εἰσὶν οἱ τοιοῦτοι πόννοι τῶ ἀριστα ἄθλα ἐνηγοχῆναι. Recte enim ille εὐφρόρους labores dici adnotat, quod faciles ad ferendum esse videntur, non dum exantlentur, sed postquam exantlati praemium tulerint — 25. Ἑλλανα στρατὸν· ludi Pythici, ad quos omnibus Graecis aditus patebat, opponuntur domesticis ludis, quales Heraei fuerunt; cf. P. XI 50 et Prol. LXXV; de nomine Ἑλλανα pro Ἑλληνικόν usurpato Eustath. II. 1339, 6 (= Lesbon. 40, 51 ed. Müll.) confert δοῦλον γένος Eur. Or. 1115, Σκύθην οἶμον Aesch. Prom. 2. Particula ποτε addita significatur, illas victorias antea a Theaeo reportatas esse neque causam huius epinicii fuisse — τύχη μολών, secunda fortuna veniens, quae dicendi formula inde nata est, quod τυχεῖν significat finem certaminis consequi, ut N. VI 31. VII 11; cf. N. IV 7 — 26. ἀρόσαι· coronam dedit carmine praedicandam poetis, qui a sulcis carminum ducendis ἀρόται dicuntur N. VI 33 — 28. ἐν Ἀδραστείῳ νόμῳ· haec verba si quis per se spectat, facile adduci possit, ut ludos Sicyonios ab Adrasto institutos (v. N. IX 9) iis significari putet; sed hoc loco, cum Ἴσθμοῖ καὶ Νεμέᾳ praecedant et proxime antecedentibus versibus ἐν πόντοιο πύλαισι Isthmici ludi certe significati sint, verbis ἐν Ἀδραστείῳ νόμῳ Nemeaeos ludos indicari necesse est. Atque potuit hoc fieri, quod etiam Nemeaeos ludos ab Adrasto et Argivis adversus Thebas proficiscentibus institutos esse vetus fama ferebat; cf. N. VIII 51 et Prol. LXXIX — 29. Olympica certamina subire Theaeum meditari, sed ob verecundiam nondum aperte fateri poeta significat — 30. παραιτεῖται non deprecari hic significat, sed, ut παρφέμεν

γνώτ' αἰδῶ σοί τε καὶ ὄστις ἀμιλλᾶται περὶ Ἐπ. β'.
 ἐσχάτων ἀέθλων κορυφαῖς ὑπατον δ' ἔσχεν Πίσα 60
 Ἡρακλέος τεθμόν. ἀδείαι γε μὲν ἀμβολάδαν
 ἐν τελεταῖς δις Ἀθαναίων νιν ὀμφαί
 35 κώμασαν· γαῖα δὲ κανθεῖσα πυρὶ καρπὸς ἐλαίας 65
 ἔμολεν Ἡρας τὸν εὐ-
 ἄνορα λαὸν ἐν ἀγγέων ἔρκεσιν παμποικίλοις.

Στρ. γ'.

ἔπεται δέ, Θεαῖε, ματρῶων πολύγνωντον γένος ὑμετέρων, 70
 εὐάγων τιμὰ Χαρίτεσσι τε καὶ σὺν Τυνδαρίδαις θαμάκις.
 ἀξιοθδείην κεν, ἔων Θρασύκλου
 40 Ἀντία τε ξύγγονος, Ἄργει μὴ κρύπτειν φάος 75
 ὀμμάτων. νικαφορίας γὰρ ὄσαις Προίτιο καθ' ἵπποτρόφον

31. oi coni. Kayser; θεῶ codd. et schol., quod ex glossa Θεῖω corruptum
 puto — 32. κορυφᾶς Schmid et unus ex scholiastis — ὑπατον D — 33. γε om.
 D — ἀδεία . . . ἐν τελετᾷ v. l. schol. — 34. νιν om. D — 36. χαλκίους vel
 παγγαλκίους pro παμποικίλοις alter scholiasta legisse videtur — 37. Θεαῖε
 Böckh; θεαῖαι BD — πολύγνωντον γένος codd.: πολυγνώτω γένει coni. Schmid,
 πῆδ' εὐγνωντον γένος Bergk, ἐφέπει . . . γένος Bury; δέικεται Rauchenstein; frustra
 conferunt O. vi 72 — 38. σὺν om. BD, ex schol. add. Schmid — 40. ξύγγ. Schmid:
 σύγγ. BD — 41. νικαφορίας Byz.: νικαφορίασι BD — ὄσαις D — Προί-
 τιο καθ' ἵπποτρόφον ἄστυ θάλησαν coni. Rauchenstein: ἵπποτρόφον ἄστυ τὸ

O. vii 66 et P. ix 43, temere precari; temere autem precatur, qui laborum im-
 patiens sola audacia et fiducia animi nititur — 31. περὶ ἐσχάτων· de prae-
 positione a suo nomine sine versus disiuncta conf. O. vi 103 — 33. ἀδείαι γε
 μὲν κτλ. licet oleaginam coronam Olympicam nondum reportaverit, tamen iam
 olei praemium ludis Panathenaeicis adsecutus est — ἀμβολάδαν, ἀνατεταμένως
 τῇ φωνῇ καὶ λαμπρῶς scholiasta bene interpretatur; Dissenius vereor ne argu-
 tetur, quod cantus illos Athenienses quasi praeludia quaedam (ἀναβολὰς) pompae
 Olympicae fuisse putat — 35. καρπὸς ἐλαίας . . . ἐν ἀγγέων ἔρκεσιν παμπο-
 κίλοις· Panathenaeonicis amphorae olei plenae et figuris ornatae pro merce-
 de dabantur, e quibus amphoris multae cum titulo ΤΟΝ ΑΘΕΝΕΘΕΝ
 ΑΘΑΙΟΝ effossae sunt; cf. O. Jahn, Vasensammlung König Ludwigs n. 449. 498.
 544. 656 etc. — 36. ἐν ἀγγέων ἔρκεσιν· in ollis, quibus oleum cingitur, ad ana-
 logiam Homerici ἔρκος ὀδόντων.

37. ad victorias maiorum Theaei, quas ipse feliciter aemulatus est, transit
 — πολύγνωντον γένος· lectionem γένος etiam scholia tueri videntur: ἀκολουθεῖ
 κατὰ τὸ πολύγνωντον ὑμῶν γένος τὸ ἀπὸ τῆς μητρὸς· μήτρωες γὰρ οἱ ἀπὸ μητρὸς
 πρόγονοι. Sed cum ἔπεται cum accusativo non iungatur, aut dativus πολυγνώτω
 γένει cum Schmidio restituendus est, aut verba εὐάγων τιμὰ vim appositionis,
 qua antecedentia verba ἔπεται ματρῶων γένος illustrentur, obtinere ducenda
 sunt: conspirat cum tuis virtutibus victoriisque illustre genus vestrorum avun-
 culorum, atque gloria eorum felicibus certaminibus ope deorum saepe comparata
 — 38. Χαρίτεσσι τε καὶ σὺν Τυνδαρίδαις, quia Tyndaridae Castor et Pollux
 certaminibus gymnasticis et Gratiae carminibus in honorem victorum canendis
 praerant; simul autem Tyndaridarum mentio praeparat fabulam insequentem
 — 40. Thracyclus nimirum et Antias μάτρωες Θεαίων erant — κρύπτειν φάος·
 contra victi visum hominum vitant, ut narratum est O. vii 69. P. viii 66 —
 41. Προίτιο καθ' ἄστυ, Argos, ubi olim Proetus regnasse dicitur; cf. Apollod.

ἄστν θάλλησαν Κορίνθου τ' ἐν μυχοῖς,
καὶ Κλεωναίων πρὸς ἀνδρῶν τετρακίς·

Ἄντ. γ'.

Σικωννόθε δ' ἀργυρωθέντες σὺν οἰνηραῖς φιάλαις ἀπέβαν, 80
ἐκ δὲ Πελλήνας ἐπιεσσάμενοι νῶτον μαλακαῖσι κρόκαις·
45 ἀλλὰ χαλκὸν μυρίον οὐ δυνατὸν
ἐξελέγγειν· μακροτέρας γὰρ ἀριθμῆσαι σχολᾶς· 85
ὄντε Κλείτωρ καὶ Τεγέα καὶ Ἀχαιῶν ὑψίβατοι πόλιες
καὶ Λύκαιον παρ Διὸς θῆκε δρόμω
σὺν ποδῶν χειρῶν τε νικᾶσαι σθένει. 90

Κάστορος δ' ἐλθόντος ἐπὶ ξενίαν παρ Παιμφάη Ἐπ. γ'.
50 καὶ κασιγνήτου Πολυδεύκεος, οὐ θαῦμα σφίσι
ἔγγενές ἔμμεν ἀεθληταῖς ἀγαθοῖσιν· ἐπεὶ 95
εὐρυχόρου ταμίαι Σπάρτας ἀγώνων
μοῖραν Ἐρμᾶ καὶ σὺν Ἡρακλεῖ διέποντι θάλειαν,

Προίτιο θάλλησε B D, Προίτιο τόδ' ἱκποτόφον ἄστν θάλλησε coni. Boeckh, Προίτιο τ' ἀν' ἱππ. ἄστν θάλλησαν Bergk; θάλλ. scripsi, ut N. iv 88 rest. Rauchenstein — 43. οἰνηραῖς D — 46. ἐξελέγγει D — 48. θῆκεν Tricl., ἔθηκε B D — δρόμω: δρόμω coni. Bury; δαείσιν pro δρόμω σὺν susp. Mommsen Parerga Pind. 27, post δρόμω interpunxit Bergk — 48. ποδῶν τε χειρῶν τε B, ποδῶν τε χειρῶν D, τε prius eiec. Schmid — 49. παιμφάη Tricl. cum schol.; at conf. P. iii 69 — 50. θαῦμα' εἰ σφίσι ἐγγενές, ἔμμεν coni. Herwerden — 51. ἔμμεν D —

42. Κλεωναίων πρὸς ἀνδρῶν, qui et mythico tempore et Pindari aetate ludos Nemeaeos adornabant et praemia adiudicabant; cf. N. iv 17. Ieiunum autem est, quod poeta post generalem formulam ὅσαις numerum finitum τετρακίς intulit; quater vero illi non Nemea sola sed Nemea et Isthmia vicisse videntur — 43 ss. de argenteis phialis Sicyone, veste Pellenae, aere Lycaei pro mercede datis v. Prol. xc — 43. ἀργυρωθέντες: audacter poeta viros, qui in certamine argentearum phialarum praemio ornati erant, argento quasi obductos dicit; similem vim idem tribuit verbis χαλκωθεῖς O. xiii 86, ἀργυρωθεῖσαι I. ii 8 — 46. μακροτέρας ἀριθμῆσαι σχολᾶς per parenthesis media interiecta sunt; similiter O. xiii 113 dixit μάσσον' ἢ ὡς δέμμεν — 47. Ἀχαιῶν ὑψίβατοι πόλιες: quae nam urbes Achaeae praeter Pellenam poeta intellexerit latet; αἰπεινήν Γονόεσσαν dixit Homerus II. ii 573 — 48. Λύκαιον, ὄρος vel oppidum, παρ Διὸς, γὰρ suppleo, praesertim cum templum Lycaeum a curriculo Iovis parum apte distingueretur; magnificae autem reliquiae arae et curriculi Iovis Lycaei etiam nunc exstant, v. Curtius Peloponn. i 338 — σὺν . . . νικᾶσαι: quae praemia pedum et manuum virtute currendo et luctando consequerentur; de vi pleonastica praepositionis σὺν v. I. iii 1.

49 ss. in fine narrat fabulam de Tyndaridis, certaminum praesidibus, a Pamphaë, uno ex maioribus Theaei, hospitio exceptis et inde certaminibus gentis eius faventibus. De hac re confer Herodotum vi 137 narrantem hospitalitatem Εὐφοριῶνος τοῦ δεξαμένου τε, ὡς λόγος ἐν Ἀρκαδίῃ λέγεται, τοὺς Διοσκούρους οἰκίοις καὶ ἀπὸ τούτου ξεινοδοκίουτος πάντας ἀνθρώπους. De Theoxeniis Dioscurorum cf. O. iii 1 — 51. σφίσι ἐγγενές, iis ingenitum esse, ut sint athletae boni; sic συγγενές usurpatum est P. v 17. x 12. N. vi 10 — 52. Tyndaridas ἀφετηρίους in principio curriculi Sparta coli tradit Paus. iii 14, 7 — 53. Ἐρμᾶ καὶ σὺν Ἡρακλεῖ pro σὺν Ἐρμᾶ (scil. ἐναγωνίω) καὶ Ἡρακλεῖ, ut

μάλα μὲν ἀν-δρῶν δικαί-
ων περικαδόμενοι. καὶ μὰν θεῶν πιστὸν γένος. 100

Στρ. δ'.

55 μεταμειβόμενοι δ' ἐναλλάξ ἡμέραν τὰν μὲν παρὰ πατρὶ φίλῳ
Δι νέμονται, τὰν δ' ὑπὸ κεύθεσι γαίης ἐν γυάλοις Θεράπνας, 105
πότμον ἀμπιπλάντες ὁμοῖον· ἐπεὶ
τούτῳ ἢ πάμπαν θεὸς ἔμμεναι οἰκεῖν τ' οὐρανῷ
εἴλειτ' αἰῶνα φθιμῆνον Πολυδεύκης Κάστωρος ἐν πολέμῳ. 110
60 τὸν γὰρ Ἴδας ἀμφὶ βουσίῳ πως χολῶ-
θεὶς ἔτρωσεν χαλκίᾳς λόγχῃς ἀκμῆ·

56. Δι Boeckh: δι' B D — νέμονται. D — τὰν θ' D — θεράπνας D —
57. ἀμπιπλ. conii. Herwerden ut est in D — 60. ἀκμῆ conii. Pauw: ἀκμῆ B D,
ἀκῆ conii. Bury; conf. N. vi 52 —

supra v. 38 *Χαρίτεσσι τε καὶ σὺν Τυνδαρίδαις* et saepe apud Pindarum; cf. P. II 59; curam igitur ludorum Mercurio (v. O. vi 79. P. II 10) et Tyndaridis atque Herculi (v. O. III 39) tamquam sortem (*μοίρα*) obtigisse tradit — 54. *καὶ μὰν θεῶν πιστὸν γένος*, atque profecto fidem praestat deorum genus — 55. fabulam de Tyndaridis alternis in caelo degentibus novit iam Homerus Od. XI 302; cf. P. XI 64. Cum autem alii alternis diebus Dioscuros una in caelo et una in Orco degere, alii alternis vicibus alterum ex Dioscuris in caelo, alterum in Orco degere narrarent (v. Holzinger ad Lycophr. Alex. v. 511), Pindaro utramque sententiam placuisse sunt qui putent. Atque priorem fabulae formam procul dubio poeta P. XI 63 probat; in utramque autem sententiam cum huius carminis finem (v. 87 sq.) interpretari liceat, tamen prior sententia fraterno amori, quo una fratres etiam mortui degere cupiunt, accommodatior est; denique hi versus 55 ss., licet alteri sententiae, ut verba *μεταμειβόμενοι ἐναλλάξ* suam utrumque vim obtineant, magis favere videantur, tamen ne priori quidem sententiae plane adversantur; unde cum duas fabulae formas eidem poetae probatas esse veri dissimillimum sit, omnibus locis teneo Pindaro idem placuisse, ut Dioscuros alternis vicibus (*μεταμειβόμενοι ἐναλλάξ* scil. *ἡμέρας*) alterum diem in Orco una degere putaret — 56. *ἐν γυάλοις Θεράπνας*· observata poetae esse videntur sepulcra subterranea, qualia Mycenis et Orchomeni et Lacedaemone etiamnunc exstant; quod si ita est, ut iam Ern. Curtius Pelopon. II 240 bene divinavit, Pindari aetate ea pro sepulcris, necdum pro thesauris habita sunt — 58. *τούτῳ*· scil. *πότμον ὁμοῖον* — 59. *αἰῶνα*· tempus sempiternum; cognata enim sunt *αἰεὶ*, idg. *αἰώναις*, et *αἰῶνα*, *aeuum* — 60. *ἀμφὶ βουσίῳ*· schol.: *ἡ ἱστορία ἐστὶ τοιαύτη· Ἀγκυῆς καὶ Ἴδαοι ὁ Ἀφαρηέως παῖδες ἐμνηστεύσαντο τὰς Λευκίππου θυγατέρας Φοίβην καὶ Ἑλάειραν, κατὰ δὲ τὴν τῶν γάμων εὐωχίαν τοὺς Διοσκούρους εἰς ἐστίασιν ἐκάλεσαν· οἱ δὲ τὰς κόρας ἀφαρπάσαντες ἀπέφευγον, οἱ δὲ ἐδίωκον καὶ συνίσταται τοῖς Ἀφαρητιάδαις καὶ τοῖς Διοσκούροις μάχη περὶ τῶν γάμων καὶ ἀναιρεῖται Κάστωρ. εἶτα Πολυδεύκης ἀνέλεν ἀμφοτέρους, συμπράξαντος τοῦ Διὸς καὶ κενανθὸν αὐτοῖς ἐπιέμψαντος. ὁ δὲ Πίνδαρος οὐ διὰ τὰς νόμφας φησὶν αὐτοῖς γεγενῆσθαι τὴν στάσιν, ἀλλὰ διὰ βοῶν ἀπελασίαν.* Vetus igitur scholiasta a Pindaro, ut ne heroas impios puellarum raptores fuisse diceret, fabulam immutatam esse statuit, neque hoc a Pindaro ingenio absimile est (cf. P. III 28); attamen notandum est iam ex vetere carmine epico Cypriorum Proclum excerptisse se dicere haec: *ἐν τούτῳ δὲ Κάστωρ μετὰ Πολυδεύκου τὰς Ἴδα καὶ Ἀγκυῆς βοῆς ἀφαιρούμενοι ἐφωράθησαν*; quo cum compilatore fere consentit Apollod. bibl. III 136, ita tamen ut virginum raptum cum pugna de bubus abactis cohaerere significet; cf. Holzinger ad Lycophr. 546.

'Αντ. δ'.

ἀπὸ Ταυγέτου πεδουγάζων Ἴδεν Λυγκεύς δρυὸς ἐν στελέχει 115
 ἤμενον· κείνου γὰρ ἐπιχθονίων πάντων γένετ' ὄξύτατον
 ὄμμα· λαιψηροῖς δὲ πόδεσσι ἄφαρ
 ἐξικέσθαι, καὶ μέγα Φέργου ἐμήσαντ' ὠκέως. 120
 65 καὶ πάθον δεινὸν παλάμαις Ἀφαρητίδαι Διός· αὐτίκα γὰρ
 ἦλθε Λήδας παῖς διώκων· τοὶ δ' ἔναν-
 τα στάθεν τύμβῳ σχεδὸν πατρώῳ·

ἐνθεν ἀρπάξαντες ἄγαλμ' Ἀίδα, ξεστὸν πέτρον, 'Επ. δ'. 125

61. πῆδ' αὐ γ. D, πόδ' αὐγ. B, ποταυγ. Stephanus — 62. ἤμενον Aristarchus, quam eandem lectionem agnoscunt schol. Aristoph. Plut. 210 et Suidas s. Λυγκείως Apollod. bibl. iii 136: ἤμενος B D, ἡμένος vel ἡμένως scribendum esse coniecit Didymus, ἡμένω coni. Thiersch; conferunt O. ii 78, sed v. comment. — 63. πόδεσιν B D — 64. ἐμήσαντ' coni. Schmid: ἐμνήσαντ' B, ἐμνήσαντ' D — 65. πάθον D — Ἀφαρητίδαι coni. Boehmer — 66. Λήδας παῖς: fort. παῖς Ζηνός — πατρώῳ Schmid: πατρώω (-ῶω D) B D —

61 ss. non pergit poeta in re quam inceperat narranda, sed postquam summam rei proposuit, orationem retro vertit ad initium rei exponendum. Dioscurorum et Apharetidarum pugnam Apollodorus iii 136 Pindaro ipso, ni fallor, auctore usus refert: στρατεύσαντες δὲ ἐπὶ Μεσσήνην οἱ Διόσκουροι τήν τε λείαν ἐκείνην καὶ πολλὴν ἄλλην συναλεύουσι. καὶ τὸν Ἴδαν ἐλόγων καὶ τὸν Λυγκέα. Λυγκεύς δὲ Ἴδῶν Κάστορα ἐμήνησεν Ἴδα κἀκείνος αὐτὸν κτείνει. Πολυδεύκης δὲ ἐδίωξεν αὐτούς καὶ τὸν μὲν Λυγκέα κτείνει τὸ δόρυ προέμενος, τὸν δὲ Ἴδαν διώκων, βληθεὶς ὅπ' ἐκείνου πέτρα κατὰ τῆς κεφαλῆς, πίπτει σκοτωθεὶς, καὶ Ζεὺς Ἴδαν κεραννοί, Πολυδεύκην δὲ εἰς οὐρανὸν ἀνάγει. μὴ δεχόμενον δὲ Πολυδεύκους τὴν ἀθανασίαν οὐτος νεκροῦ Κάστορος, Ζεὺς ἀμφοτέροις παρ' ἡμέραν καὶ ἐν θεοῖς εἶναι καὶ ἐν θνητοῖς ἔδωκε — 62. ἡμένος: Didymus grammaticus, ut lectioni ἡμένος vel ἡμένως patrocinaretur, provocavit ad versus Cypriorum: αἶψα δὲ Λυγκεύς | Ταυγέτον προσέβηαι ποδὶν ταχέεσσι πεποιθώς. | ἀκρότατον δ' ἀναβῆς διεθέρκετο νῆσον ἅπασαν | Τανταλίδου Πέλοπος, τάχα δ' εἶσιν κύνιδος ἤρας | δεινοῖς ὀφθαλμοῖσιν ἔσω δρυὸς ἄμφω κοίλης | Κάστορά δ' ἰπποδάμον καὶ ἀεθλοφόρον Πολυδεύκεια, | νύξε δ' ἄρ' ἄγχι σταῖς μεγάλης δρυθ. Cum veteri carmine Cypriorum igitur lectio ἡμένος i. e. ἡμένους Κάστορα καὶ Πολυδεύκην, unice conspirat. Sed quaeritur, num Pindarus Cypriorum vestigia legerit neque veterem famam hoc quoque loco immutaverit, ut Castorem solum a duobus Apharetidis oppressum esse fingeret. Certe melius oratio procedit, si omnia, quae vv. 60—64 narrantur, ad unum Castorem pertinent, et vv. 65 ss. demum ad rem v. 59 inchoatam poeta redit. Sic etiam facilius ferri potest, quod v. 66 Pollux verbis Λήδας παῖς, non Λήδας ἕτερος παῖς declaratur; nimirum poeta ad versum 59, quo nomen Πολυδεύκην dixerat, ita redit, ut quae media interiecta sunt, neglegat tamquam in parenthesi dicta. Lectionem igitur ἤμενον Aristarcho probatam et ipse probavi, optimorum codicum lectionem ἡμενος non ex veteri scriptura remansisse et ab Aristarcho correctam esse, sed ex Didymi interpolatione fluxisse ratus — 64. ἐξικέσθαι Lynceus et Idas; Lynceus solus, qua erat acie oculorum, Castorem in trunco arboris delitescentem conspexerat, sed ambo fratres in Castorem impetum fecerunt eumque oppresserunt. Pindari hunc locum respicit Paus. iv 2, 7: νεώτερος δὲ ἦν Λυγκεύς, ὃν ἔφη Πίνδαρος, ὅτω πιστά, οὕτως δὲν ὄραν, ὡς καὶ διὰ στελέχους θεᾶσθαι δρυός. Eandem fabulam spectat Horat. ep. i 1, 28: non possis oculo quantum contendere Lynceus — 66. Λήδας παῖς Πολυδεύκης, cuius nomen et antea v. 59 et postea v. 68 dictum est; Ζηνός παῖς, quod conieci, accuratius, uter ex duobus Ladae filiis intellegendus esset, declararet. Ceterum similiter infra v. 73 Τυνδαρίδας est unus ex Tyndaridis Pollux — 67. ἄγαλμ' Ἀίδα cippum, quales

ἔμβalon στέρῳ Πολυδεύκεος· ἀλλ' οὐ νιν φλάσαν,
 οὐδ' ἀνέχασσαν· ἐφορμαθεις δ' ἄρ' ἄκοντι θοῶ 130
 70 ἤλασε Λυγκέος ἐν πλευραῖσι χαλκόν.
 Ζεὺς δ' ἐπ' Ἴδα πυρφόρον πλάξε φολόεντα κεραυνόν·
 ἅμα δ' ἐκαί-οντ' ἐρῆ-
 μοι. χαλεπὰ δ' ἔρις ἀνθρώποις ὀμιλεῖν κρεσσόνων. 135

Στρ. ε'.

ταχέως δ' ἐπ' ἀδελφεοῦ βίαν πάλιν χώρησεν ὁ Τυνδαρίδας,
 καὶ νιν οὐπω τεθνατό', ἄσθματι δὲ φρίσσοντα πνοάς ἐκίχεν. 140
 75 θερμὰ δὴ τέγγων δάκρυα στοναχαῖς
 ὄρθιον φώνησε· Πάτερ Κρονίων, τίς δὴ λύσις
 ἔσεται πενθῆων; καὶ ἐμοὶ θάνατον σὺν τῷδ' ἐπίτελλον, ἄναξ. 145
 οἴχεται τιμὰ φίλων τατωμένῳ
 φωτί· παῦροι δ' ἐν πόνῳ πιστοὶ βροτῶν

'Αντ. ε'.

καμάτου μεταλαμβάνειν. ὡς ἔννεπε· Ζεὺς δ' ἀντίος ἤλυθέ Σοι
 80 καὶ τόδ' ἐξαύδασ' ἔπος· Ἐσσί μοι νίος· τόνδε δ' ἐπεῖτα πόσις 150
 σπέρμα θνατὸν ματρὶ τεᾶ πελάσαιοι
 στάξεν ἥρωι. ἀλλ' ἄγε τῶνδ' ἐμοὶ ἔμπαν αἴρεσιν
 παρδίδωμ'· εἰ μὲν θάνατόν τε φρυγὼν καὶ γῆρας ἀπεχθόμενον 155
 αὐτὸς Οὐλύμπων θέλεις οἴκειν ἐμοὶ
 σὺν τ' Ἀθαναίᾳ κελαινεγχεῖ τ' Ἄρει·

69. ἀνέχασσαν Wakefield: ἀνέχασσαν B, ἀνίσχασσαν D — 71. σκάψε coni. Herwerden — φιλ. D — 72. δ' ἐκαίοντ' (δὲ καίοντ' Cep.) Boeckh: δὲ κέοντ' B D — κρασσόνων D — 73. ἀλφειῶ D — ἐχώρησεν B — 74. πνοάς Schmid: ἀμπνοάς B, ἀναμπνοάς D — τιθνεῶτ' D — 75. δὴ Schmid: δὲ B D; Bergk eiecto δὲ proposuit δάκρυ' ἀνὰ (ὑπὸ postea, ἅμα Bury) στοναχαῖς — τέγων D — 77. ἐπίτελλον B — 78. πόντω D — 79. ἥνεπε B, ἔνεπε D — ἀντίος D: ἀντία B — 80. τὸν δ' ἐπ. D — 81. θνατῶν D^{ac} — 82. στάξεν em. Pauw: ἔσταξεν B D, ἔσταξ' Tricl. — 84. οὐλ. Tricl.: ὀλ. B D — θέλεις Tricl.: ἐθέλεις

in tumulis poni solebant; cf. N. viii 47 — 69. ἀνέχασσαν, effecerunt ut cederet, repulerunt; medii generis formis apud Homerum vis cedendi inest — 72. ζρημοι, a poeta additum est, ut misericordiam audientium et legentium moveret — χαλεπὰ δ' ἔρις: similem sententiam habes O. x 39; cf. Soph. El. 29 τὰ δὲ τοῖς θνατοῖς οὐκ ἐριστὰ πλάθειν — 73. ἀδελφεοῦ βίαν: periphrastice ad exemplar Homericum βίη Ἡρακλείη — 74. ἄσθματι φρίσσοντα πνοάς, cum anheliu et difficultate spiritus ducentem — 75. τέγγων δάκρυα, fundens lacrimas, ut Soph. Trach. 849 τέγγει δακρύων ἄχραν — στοναχαῖς, cum gemitu, ut dativum simili in re usurpavit Homerus Il. xxiv 416; cf. I. vii 39 — 78. παῦροι . . . μεταλαμβάνειν: moralem sententiam vel inopportune orationi Pindarus suo more inperit; cf. P. iii 20 — 80 ss. schol.: ὁ μὲν Ἡσίοδος ἀμφοτέρους Διὸς εἶναι γενεολογεῖ· ὁ δὲ Πίνδαρος ἐτέροις τῶν ἱστορικῶν (Acusilaο?) ἐξακολουθήσας τὸν μὲν Πολυδεύκην ἐκ Διὸς, τὸν δὲ Κάστορα ἐκ Τυνδαρέω εἶναι φησιν, ὡς καὶ Ἡρακλῆς μὲν ἐκ Ἀλκμήνης καὶ Διὸς, Ἴφικλῆς δὲ ἐξ Ἀμφοτέρων — 82. ἔμπαν, sive alteruter vestrum mortalis est sive non est (jedemfalls) — 84. Ἀθναίᾳ κελαινεγχεῖ τ'

85 ἔστι σοὶ τούτων λάχος· εἰ δὲ κασιγνήτου πέρι Ἐπ. ε'. 160
 μάρασαι, πάντων δὲ νοεῖς ἀποδάσασθαι φίσον,
 ἤμισυ μὲν κε πνέοις γαίης ὑπένερθεν ἑών,
 ἤμισυ δ' οὐρανοῦ ἐν χρυσέοις δόμοισιν. 165
 ὡς ἄρ' ἀδάσαντος οὐ γνώμα διπλόαν θέτο βουλάν.
 90 ἀνὰ δ' ἔλυ-σεν μὲν ὄφ-
 θαλμόν, ἔπειτα δὲ φωνάν χαλκομίτρα Κάστορος. 170

BD, νοεῖς coni. Kayser — οἰκτείν ἐμοὶ om. codd., ex scholiis add. Benedictus, ναίειν ἐμοὶ add. Boeckh — 86. ἀποδάσασθαι *BD* — 90. χαλκομ. Tricl.: χαλκομ. *BD*.

Ληη ex diis eos eligit, quibus fortes viri cordi sunt — 85 ss. exitu hoc fabulae pro fundamento dialogi usus est Lucianus dial. mort. 1 — 86. μάρασαι, contendis, ut Hom. II. xvi 497 — 87. ἤμισυ μὲν . . . ἤμισυ δέ idem significat quod Apollodorus l. l. expressit verbis παρ' ἡμέραν, alternis diebus; cf. P. xi 68 — 89. ἀδάσαντος de genetivo absoluto conf. P. iv 232. O. xpi 15 — οὐ διπλόαν θέτο βουλάν, non ambiguum sententiam animo Pollux voluit, sed certum cepit consilium fratrem in vitam revocandi; cf. O. viii 85 — 90. ὄφθαλμόν ἔπειτα δὲ φωνάν rerum naturam vere poeta expressit; ex somno enim experrecti primum circumspiciunt, deinde linguam solvunt.

NEMEON. IA'.

ΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑ, ΤΗΝΕΔΙΩ.

ΠΡΩΤΑΝΕΙ.

Strophæ.

ἄ υ - - - ῶ - ῶ ± υ - - υ υ |
 ἄ υ - - ἄ υ - - ῶ - ῶ ± υ |
 ἄ υ - ῶ ± - - ἄ υ - ῶ υ |
 ἄ υ - - ἄ υ - - ἄ υ υ |
 5 ἄ υ - - ἄ υ - | ἄ υ - - ἄ υ υ .

Epodi.

ἄ υ - ῶ ± - | ἄ υ - ῶ ± |
 ἄ υ - - ἄ υ - ῶ - - ἄ υ υ |
 ἄ υ - ῶ ± | - ῶ - ῶ ± υ |
 ἄ υ - ῶ ± - - ἄ υ - ἄ υ υ |
 5 ἄ υ - - ἄ υ - - ἄ υ υ |
 ἄ υ - - ἄ υ - - , ἄ υ - ῶ υ |

Argumentum.

Falso hoc carmen inter epinicia relatum esse iam veteres grammatici adnotaverunt. Est enim inaugurandi sacris (εἰσιτηρίοις; v. CIA II 470) novi praetoris Tenedii factum et praeteriens tantum poeta ludicras victorias eius laudat. Aristagoras Arcesilai filius, cuius in honorem, cum summum magistratum Tenedium iniret, hoc carmen cantatum est, utrimque generis nobilitate excellebat; pater enim ex Pisandridarum clarissima gente Amyclaea oriundus erat, mater a Melanippo, Thebano duce, cuius nepotes una cum Achaeis Peloponnesiacis in Asiam migraverant, originem duxit. De tempore carminis nihil constat, nisi quod a temporibus carminum O. VIII et N. VI, quorum vestigia versibus 8 (cf. O. VIII 21 s.) et 37—42 (cf. N. VI 10—13) legit, non multum abesse videtur; v. commentationem meam, Zur Chronologie Pindarischer Siegesgesänge p. 54 s. Denique ex commemoratione arborum et arvorum frugiferorum (v. 40) efficitur, Tenedi similiter atque in plerisque civitatibus Graeciae novos magistratus aestate media munus suum iniisse — De Theoxeno Tenedio, qui puer amatus Pindari senis fuit, vide fr. 123.

Ordo sententiarum carminis simplicissimus est. In principio Vestam deam, patronam curiae, poeta invocat, ut novum prytanem benigne accipiat et secundum cursum muneri eius annuo det (1—10). Deinde Aristagorae prytanis genus, formam, intrepidum animum, victorias in ludis vicinarum civitatum lucta et pancratio reportatas praedicat, eumque etiam Pythia et Olympia victurum fuisse asseverat, nisi a parentibus iusto timidoribus, quominus illa certamina obiret, prohibitus esset (11—32); facile vero fuisse hoc conicere de Aristagorae praeclaro genere, ex sanguine Pisandri, qui cum Oreste Aeoles Amyclis in Asiam traduxerit, et Melanippi Thebani, cuius de stirpe mater Aristagorae descenderit, feliciter mixto; alternis autem ut tellurem et arbores, sic etiam humana genera modo prosperos foetus edere, modo sterilitate frugum premi (33—43). Denique modum tenendum neque altiora appetenda esse virum magna, ut videtur, spirantem admonet (44—48). — In digerendis rebus et metris carminis eam artem poeta exhibuit, quam provecta aetate eum in dactylo-epitriticis carminibus excoluisse supra ad O. XIII monuimus. Ita enim cum epodi cuiusque fine sententiam absolvit, ut totum carmen in tres partes, quarum quaeque ex strophæ antistrophæ epodo constaret, distribueret. Ceterum tenui in humo sulcum poeta ducit, ut ne mireris sententias, quas aliis in carminibus et aptius et ornatius posuit, hic ieiune et exiliter repetitas. Omnino hoc carmen magis iis, quae de cultu Vestae et origine Tenediorum continet, memorabile est quam pulchritudine poetica.

De metris.

Carminis huius metra sunt dactylo-epitritica ad antiquam et simplicem normam composita leniterque cursu numerorum raro interrupto delabentia. Aptissima autem fuit huius numerorum generis gravitas sanctitati carminis, quod licet a grammaticis inter epinicia relatum sit, tamen speciem magis prosodii quam epinicii habet. Utrum in pompa, qua novus magistratus in curiam a senatoribus et gentilibus deducebatur, an inter sacrificia et epulas, quae eam excipiebant, cantatum sit, difficile ad diiudicandum est; metra quidem pompali carmini favent.

Παῖ Πέας, ἃ τε πρυτανεία λέλογχας, Ἔστία, Στρ. α΄.
 Ζηρὸς ὑψίστου κασιγνήτα καὶ ὁμοθρόνον Ἥρας,
 εὖ μὲν Ἀρισταγόραν δέξαι τεὸν ἐς θάλαμον,

VARIA LECTIO. Inscr. om. B D — Schol.: οὐδ' ὄλωσ, φησὶν ὁ Δίδυμος, ἐχρῆν τὴν ᾠδὴν ταύτην εἰς τοὺς ἐπιπικούς συννεῶσθαι (συνεῶσθαι codd.)· οὐ γὰρ ἱερὸν ἀγῶνα νενίκηκεν ὁ Ἀρισταγόρας, ἀλλὰ περιχώρους — 1. πρυτανεῖς D —

COMMENTARI. v. 1. schol.: πρυτανεῖά φησι λαχεῖν τὴν Ἔστιαν, παρόσον αἱ τῶν πόλεων Ἔστιαί ἐν τοῖς πρυτανείοις ἀφιέρωνται καὶ τὸ ἱερὸν λεγόμενον πῶρ ἐπὶ ταύτων ἀπόκειται. Vestae tamquam patronae curiae cum alii tum qui magistratum inibant ante ceteros deos deaque libationibus et sacrificiis libabant, unde proverbialis locutio ἀφ' Ἐστίας ἀρχόμενος profecta est: cf. Didymum ad Aristoph. vesp. 316, schol. Plat. Euthyd. 3a, Roscher-Preuner, lex. myth. 1 2618 ss. — 1 s. Vestam quod Pindarus Rheae sive Telluris filiam ideoque Iovis atque Iunonis sororem dixit, vestigia legit Hesiodi theog. 454 — λέλογχας· de deis munera sortientibus cf. O. vii 61 —

εὖ δ' ἑταίρους ἀγλαῶ σκάπτω πέλας,
 5 οἷ σε γεραί-ροντες ὄρ-
 θὰν φυλάσσοισιν Τένεδον,

πολλὰ μὲν λοιβαῖσιν ἀγαζόμενοι πρόταν θεῶν, Ἄντ. α'.
 πολλὰ δὲ κνίσα· λύρα δὲ σφι βρέμεται καὶ ἀοιδά·
 καὶ ξενίου Διὸς ἀσκειῖται θέμις ἀενάοις
 ἐν τραπέζαις. ἀλλὰ σὺν δόξᾳ τέλος 10
 10 δυωδεκάμη-νον περά-
 σαι σὺν ἀτρώτῳ κραδία.

ἄνδρα δ' ἐγὼ μακαρίζω μὲν πατέρ' Ἀρκεσίλαν, Ἐπ. α'.
 καὶ τὸ θαγτὸν δέμας ἀτρεμίαν τε ξύγγονον. 15
 εἰ δὲ τις ὄλβον ἔχων μορφᾷ παραμεύσεται ἄλλους,
 ἐν τ' ἀέθλοισιν ἀριστεύων ἐπέδει-ξεν βίαν·
 15 θνατὰ μεμνάσθω περιστελλῶν μέλη 20
 καὶ τελευ-τὰν ἀπάντων γὰν ἐπιφασσόμενος.

4. ἀγλαῶ σκάπτω *BD* — πόλας *B* — 6. λοιβαῖσιν *Byz.*: λοιβαῖς *BD* —
 8. θέμις Boeckh, θέμις vulgo; cf. Eur. Med. 208 — 9. σὺν δόξῃ et περᾶσαι
 νιν conī. olim Mommsen; ipse tentaveram ἀλλ' ἀγκαλεῖς, ne bis praepositio σὺν
 occurreret — 10. περᾶσαι νιν conī. Hartung — 11. ἀνδρὸς ἐγὼ olim conieceram
 — ἀγησίλαν *B* — 12. ἀτρεμίαν conī. Schneider — 13. μορφᾷ παραμεύσεται ἄλ-
 λους ex scholiis Pauw: μορφᾷ παραμεύσεται (παραμύμπεται *B*) ἄλλων *BD*, μορ-
 φᾶν παραμεύσεται ἄλλων conī. Boeckh — 14. ἐπίδειξῃ Breyer anal. Pind. 27 —

4. σκάπτω scil. Vestae, non Aristagorae; statua enim Vestae, quae Tenedi
 perinde atque Athenarum (v. Paus. 1 18, 3) in curia posita erat, sceptrum, ut
 dominam curiae decebat, manu sinistra tenebat, quomodo suppleta nunc est
 celeberrima Vestae statua Giustiniana. Ceterum ἐς θάλαμον et ἀγλαῶ σκάπτω
 πέλας ad utrosque, Aristagoram prytanem dico et senatores sodales pertinere
 in aprico est — 6. πρόταν θεῶν, non quod princeps deorum fuerit, sed quod
 ei primae novi magistratus operabantur. Schol.: πρότην δὲ ταύτην εἶπε,
 καθόσον ἀπ' αὐτῆς ἦρχοντο. καὶ Σοφοκλῆς ὁ πρόφα λοιβῆς Ἑστία — 7. σφι
 Homericō usu de una dea Vesta usurpatum est — 8. ξενίου Διὸς ἀσκειῖται θέ-
 μις· simili locutione utitur O. viii 91; erant autem iuxta focum ut in privatis
 domibus, sic etiam in publicis curiis mensae epularum appositae, quarum epu-
 larum iustus apparatus in praesidio Iovis hospitalis erat, unde in Creticis sys-
 titiis mensae hospitales (τραπέξαι ξενικαί) primo loco collocatae erant; v. Athen.
 iv p. 143. Atque cotidie quidem in prytaneo Atheniensi coenatum esse nemo
 nescit, splendidiores vero, quae tibiarum fidiumque cantu augerentur, coenas
 in inauguratione novi magistrī populi factas esse par est — 8. Διὸς θέμις·
 in simili sententia dixit Eur. Med. 208 Ζανὸς ὄρλιαν θέμιν — 9. τέλος magi-
 stratum significat in nota formula οἱ ἐν τέλει; annum eum Tenedi ut in pleris-
 que civitatibus Graeciae fuisse ex epitheto δωδεκάμηνον apparet; denique
 περᾶσαι optativine (περᾶσαι) an infinitivi (περᾶσαι) vim habeat, difficile ad
 diiudicandum est — 11. μακαρίζω cum duplici accusativo iunctum est et per-
 sonae, quae felix praedicatur (ἄνδρα scil. Ἀρισταγόραν), et rerum, ob quas felix
 praedicatur (πατέρα Ἀρκεσίλαν καὶ τὸ δέμας ἀτρεμίαν τε scil. Ἀρισταγόρου);
 similem formam constructionis praebet Aristoph. Vesp. 548 τοῦτ' ἐγὼ τοι σε
 μόνον τοῦτων ὧν εἰρηκας μακαρίζω -- 15. eudem sententia, qua Aristagoram
 poeta ab audacioribus conatibus ad prudentiam et modestiam revocat, primam

- ἐν λόγοις δ' ἀστῶν ἀγαθοῖσι μιν αἰνεῖσθαι χρεῶν, Στρ. β'.
 καὶ μελιγδούποισι δαιδαλθέντα μελιζέμεν ἄοιδαῖς.
 ἐκ δὲ περικτιόνων ἐκκαίδεκ' Ἀρισταγόραν
 20 ἀγλααὶ νῆκαι πάτραν τ' εὐώνυμον 25
 ἔστεφάνωσαν πάλα
 καὶ μεγαυχεῖ παγκρατίῳ.
- ἐλπίδες δ' ὀκνηρότεραι γονέων παιδὸς βίαν Ἄντ. β'.
 ἔσχον ἐν Πυθῶνι πειραῖσθαι καὶ Ὀλυμπία ἀέθλων.
 ναὶ μὰ γὰρ ὄρκον, ἑμὴν δόξαν παρὰ Κασταλία 30
 25 καὶ παρ' εὐδένδρῳ μολῶν ὄχθῳ Κρόνου
 κάλλιον ἂν - δηριῶν-
 των ἐνόστησ' ἀντιπάλων,
- πενταετηρίδ' ἑορτὰν Ἡρακλέος τέθμιον Ἐπ. β' 35
 κωμάσαις ἀνδησάμενός τε κόμαν ἐν πορφυρέοις
 ἔρνεσιν. ἀλλὰ βροτῶν τὸν μὲν κενεόφρονες αὐχαι
 30 ἐξ ἀγαθῶν ἔβαλον· τὸν δ' αὖ καταμεμφθέντ' ἄγαν 40

17. ἀγαθοῖσι μιν coni. Mingarelli: ἀγαθοῖς μὲν BD, ἀγανοῖσι μιν coni. Hecker coll. P. iv 101 — 18. μελισδοῦπ. B — λαιδ. D — μελιζέμεν BD: μελίξεν coni. Pauw, μέλειν ἐν Hermann³, μεμίχθ' ἐν Mommsen — 19. περικτυον. D — 21. μεγαυχεῖ coni. Schmid: μεγαλανυχεῖ codd. — 22 et 23 om. D — 26. ἐνοστήσαντ' ἄντ. D — 28. ἀνδησ. Tricli.: ἀναδησ. BD — 30. ἔλαβον B —

et tertiam pericopam carminis claudit (vv. 15 et 44), contra in media parentes Aristagorae iusto maioris timiditatis incusat (v. 29) — 16. γὰν ἐπιεσόμενος. cf. Hom. Γ 57 λάϊνον ἔσσο χιτῶνα, AP. vii 283 Ἰθῆσο κακῆν ἐπιειμένος ἀχλύν. Aristagoram hoc loco Pindarus mortalium rerum infirmitatis admonet, ne quae humanae naturae denegata sint, temere appetat; sed sermonibus (λόγοις) civium bonis et carminibus eum dignum esse qui praedicetur asseverat — 17. λόγοις ἀστῶν ἀγαθοῖσι, bonis civium sermonibus, qui viros bene meritos sua laude non privant, ut similiter poeta dixit I. i 46 ἔπος ἀγαθόν· contra scholiasta ἀστῶν genitivum partitivum esse ratus ἀγαθοῖσι ad verbum αἰνεῖσθαι rettulit — 18. μελιζέμεν vel quod propter insolentiam contractae formae ἄοιδαῖς Pauwius proposuit μελίξεν similiter atque μέλειν vim verbi intransitivi habet, ut simile quid valeat atque infinitivus passivi αἰνεῖσθαι: orationibus laudari et carminibus ornatum in ore et corde civium vivere — 20. πάτραν· patriam urbem illustravit et coronavit, quod una cum nomine victoris nomen patriae renuntiabatur, nisi πάτραν gentem Aristagorae intellegere mavis, qua de notione vocabuli v. N. vi 35 — 24. ναὶ μὰ γὰρ ὄρκον, ἑμὴν δόξαν· prior accusativus, in formula iurandi ναὶ et μὰ sollempnis, ellipsi explicandus est: profecto sacramentum antestor; alter 'ἑμὴν δόξαν' absolutus est, ortus ex simili usu infinitivi absoluti formulae ἐμοὶ δοκεῖν, quam ne scriptores quidem aspernabantur — παρὰ Κασταλία, Delphicis ludis, ὄχθῳ Κρόνου, Olympicis ludis, qui in radice collis Saturnii agebantur — 25. εὐδένδρῳ, pulchris arboribus consito, quod magis in naturam montis, qualis Pindari aetate fuit, quadrat quam qualis nunc est — 28. κωμάσαις· de vespertina comissione, post victoriam ad aram Iovis ab sodalibus victoris instituta v. Prol. xciv — πορφυρέοις· non colore frondis oleaginae, sed splendorem et dignitatem coronae metaphorice, similiter atque epitheto χρυσέω, significari exposui ad P. iv 183. O. viii 1. De instrumentali vi praepositionis ἐν cf. O. xiv 16 — 30. καταμεμφθέντ' ἄγαν ισχύον· passivam

ἰσχὺν οἰκείων παρέσφαλεν καλῶν
χειρὸς ἔλ-κων ὀπίσσω θυμὸς ἄτολμος ἑών.

συμβαλεῖν μὰν εὐμαρὲς ἦν τό τε Πεισάνδρου πάλαι Στρ. γ'.
αἶμ' ἀπὸ Σπάρτας· Ἀμύκλαθεν γὰρ ἔβα σὺν Ὀρέστα
35 Αἰολέων στρατιὰν χαλκεντία δεῦρ' ἀνάγων· 45
καὶ παρ' Ἰσμηνοῦ φοᾶν κεκραμένον
ἐκ Μελανίπ-ποιο μά-
τρωος. ἀρχαῖαι δ' ἀρεταί

ἀμφέροντ' ἀλλασσόμεναι γενεαῖς ἀνδρῶν σθένος· Ἀντ. γ'.
ἐν σχερῶ δ' οὔτ' ὦν μέλαινοι καρπὸν ἔδωκαν ἄρουραι, 50
40 δένδρεά τ' οὐκ ἐθέλει πάσαις ἐτέων περόδοις
ἄνθος εὐῶδες φέρειν πλούτῳ Φίσον,
ἀλλ' ἐν ἀμεί-βοντι. καὶ
θνατὸν οὔτως ἔθνος ἄγει

33. μὰν coni. Pauw: μίαν B D et schol. — 35. χαλκεντία coni. Schmid:
χαλκίαν τε B, χαλκεντίων D — ἀνάτων D — 36. Ἰσμιν. D — φοᾶν Bergk:
φοᾶν vulgo — 38. ἀλασσ. D — 40. πάσ' ἐτέων B — περόδοις Schmid: περιό-
δοις B D — 41. πλούτῳ om. B — 42. οὔτως ἔθνος ex scholiis Heyne: οὔτω
σθένος B D —

vim huic verbo tribuit Diog. Laert. vi 47; sed cum aequales scriptores Herodotus Thucydides Euripides aoristo ἐμέμφθη vim activam tribuant, hic quoque eum intellego, qui vires suas ipse flocci fecit — 32. χειρὸς ἔλκων· pulchra metaphora ignaviam fingit hominis manum prehendentem eumque retrorsum trahentem — 33. συμβαλεῖν μὰν εὐμαρὲς ἦν· atqui facile fuit ad divinandum, quid vir de sanguine Pisandri ortus consecuturus esset, si Pythica vel Olympica certamina obiisset — τό τε Πεισάνδρου αἶμα . . . καὶ παρ' Ἰσμηνοῦ φοᾶν κεκραμένον· accusativus obiecti, vim obtinet: facile erat conicere et praesentire sanguinem Pisandri et Melanippi, hoc est divinare quid valeret sanguis paterni avi Pisandri Lacedaemone ortus et cum Thebani fluvii Ismeni liquore ex materna origine mixtus — 34. Ἀμύκλαθεν . . . ἀνάγων· per parenthesis media interiecta sunt — σὺν Ὀρέστα· iam Orestem ab Heraclidis suo regno pulsum incolas veteres Peloponnesi a Lacedaemone et Mycenis in oram Asiae minoris deduxisse, parum recte poeta narrat. Idem, cum qui ex illo tempore Tenedum insulam tenebant, Aeoles essent, Achaeos quoque, qui cum Penthilo, Orestis filio, in Asiam migraverant, Aeoles dicere non dubitavit — 36. Boeotos fuisse conditores Tenedi vulgo credebant (v. Thuc. vii 57), similitudine, opinor, dialecti Aeolicae et Boeoticae commoti; meliora autem Pindarus docet, qui ex stemmatibus nobilium gentium insulae compertum habebat, incolas Tenedi ex Achaeis et Boeotis mixtos fuisse — παρ' Ἰσμηνοῦ φοᾶν cum Bergkio pro vulgata παρ' Ἰσμηνοῦ φοᾶν exarandum curavi, ut sanguis Pisandri ex coniugio filiae Melanippi aliquid liquoris Thebani Ismeni admixtum tulisse dicatur; neque tamen quidquam causae est, cur Achaeos primum ex Peloponneso in Boeotiam concessisse et deinde una cum indigenis Boeotis in Asiam migrasse statuamus — 38. eandem sententiam de vicibus fecunditatis et sterilitatis agrorum et hominum Pindarus in prooemio carminis N. vi fusius exposuit — 40. περόδοις pro περιόδοις, quae eadem forma in titulo Delphico CIG. 1638, 14 occurrit; cf. O. vi 38 — 42. ἐν ἀμείβοντι· cum post πάσαις περιόδοις poeta ἐν ἀμειβοῦσαις περιόδοις 'alternantibus temporibus' dicere debuisset, neutro genere participii ἐν ἀμείβοντι uti maluit; sic enim hanc formulam interpretari quam ἔπει supplere praestat —

μοῖρα. τὸ δ' ἐκ Διὸς ἀνθρώποις σαφὲς οὐχ ἔπεται Ἐπ. γ'. 55
 τέμαρ· ἀλλ' ἔμπαν μεγαλορῳαίς ἐν βαίνομεν,
 45 ἔργα τε πολλὰ μενουῶντες· δέδεται γὰρ ἀναιδεῖ
 ἐλπίδι γυῖα· προμαθείας δ' ἀπόκειν-ται ῥοαί. 60
 κερδέων δὲ χρῆ μέτρον θηρευέμεν·
 ἀπροσίκ-των δ' ἐρώτων δξύτεροι μανίαί.

44. μεγαλον. D — ἐν βαίνομεν: ἐμβαίνομεν BD — 45. ἔργα γε conī. Bergk, ἔργ ἄτε Mommsen — 46. δέδεται codd. et schol.: fuit cum conicerem τέταται vel πέταται collato P. viii 90 — γυῖα: λῆμα conī. Hartung — 48. ἐρωτες δξύτεροι conī. Hartung.

43. τὸ δ' ἐκ Διὸς . . . τέμαρ· levissimo filo sententiae inter se coniunctae sunt; cum enim mortale (θνατόν) genus hominum dixisset (v. 42), certi nihil nos qua simus infirmitate scire aut sperare posse addit — 45. μεγαλορῳαίς . . . μενουῶντες· dura, sed a Pindari more minime aliena (v. N. v 52) structura res coniunctae duae altera dativo nominis (μεγαλορῳαίς), altera participio verbi (μενουῶντες) declaratae sunt, unde apparet praeverbio ἐν in priore membro solo suam vim esse. De dicendi formula confer Plat. Phaedr. 252. ἐμβαίνειν τῷ ἐπιτηδεύματι — 46. δέδεται . . . ῥοαί· schol.: συνδέεται δὲ τὰ ἡμέτερα σώματα ἀναιδεστάτη ἐλπίδι, τὸ δὲ προβουλεύεσθαι καὶ μανθάνειν μακρὰν ἡμῶν ἀπόκηκεν. Imago hominis improba spe temere ducti a navigationis vadis et secundis fluentis petita est, parum illud apte, quoniam vadis navis retinetur, spe animus propellitur — 48. ἀπροσίκτων ab ἐρώτων pendet et μανίαί studia rerum impossibilium proleptice dicuntur: ea, quae assequi non possis, appetere furoris calidioris est. Nimirum non expedite oratio in hac oda poetae fluit, sed scopulis illisa aegre procedit.

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙΣ.

A'.

ΗΡΟΔΟΤΩ, ΘΗΒΑΙΩ,

ΑΡΜΑΤΙ

Strophae.

ι ω - ω - - ι υ - υ |
ι ω - ω - υ ι υ υ |
ι υ - - ι ω - ω - υ |
ι ω - ω υ
5 υ ι υ - | ι ω - ω υ |
ι υ - - ι ω - ω - ι ω - | ι υ - - ι υ -

Epodi.

- ι υ - - ι ω - ω - | ι υ υ |
ι ω - ω - - ι ω - ω - ι υ υ |
ι ω - ω - - ι υ - - ι ω υ |
- ι υ - - ι ω - ι υ - | ι υ - υ
5 - ι υ - - ι υ - | υ ι ω - ω - ι υ - - ι υ - υ

Argumentum.

Herodotum Asopodori filium Thebanum curru Isthmia vicisse eundemque multas alias victorias ludis Thebanis Orchomeniis Eleusiniis Protesilais consecutum esse ex hoc carmine ipso comperimus. Accuratiore in scholiis neque ad hoc neque ad reliqua carmina Isthmica relata invenimus. Catalogi enim Isthmicorum ludorum neque ab Aristotele neque ab Alexandrinis grammaticis confecti esse videntur. Quae cum ita sint, quo tempore Isthmica haec victoria Herodoti reportata sit, nihil certi constat. Verum cum in laudibus Iolai Thebani et Pollucis Lacedaemonii efferendis hoc carmen maxime versetur, inde probabile fit, eo tempore id compositum esse, quo salus patriae foedere Thebanorum et Lacedaemoniorum denuo confirmata esse videbatur, i. e. Ol. 80, 2 sive a. 458 a. Chr., ante Pythicos ludos Olympiadis 80, 3 (v. 65). Naufragia autem dira, quibus Asopodorus, pater Herodoti, affictus Thebis Orchomenum concedere

olim coactus fuit (v. 35), ad turbas civiles, quae bella Persica sequebantur, commode referri possunt. Denique haec tempora bene cum eo, quod Cei Pindarum Thebanum ad paeanem pangendum conduxisse in prooemio dicuntur, conspirant. Inde enim nescio an colligere liceat, post Simonidem Ceium mortuum (a. 468) hoc carmen scriptum esse. Contra a iuvene Pindaro id factum esse arbitratus est Leop. Schmid Pind. Leb. p. 423 ss.

In prooemio poeta paeanem Ceii faciendum se in aliud tempus dilaturum ait, ut antea patriam suam, quae sex victorias Isthmiis reportaverit, et Herodotum civem, qui ipse habenas equorum in illo certamine rexerit, hymno equestri in modum Iolai et Pollucis illustret (1—16). Iam fabulae vice funguntur laudes illorum heroum, qui optimi aurigae fuerint et praeterea multa praemia cursu iaculo disco meruerint (17—31). Post breve hoc praeconium heroum ad praesentes res relapsus Asopodorum Herodoti patrem illustrissimum narrat post horrenda naufragia Thebana in paterna rura Orchomenia se recepisse, sed iam pristina fortuna restituta filium eius equestrium certaminum gloriae potius quam rei pecuniariae quaestui operam impendere, unde dignum eum esse, quem poetae suo munere ornent (32—51). Exin varias victorias Herodoti enumerat, eundemque etiam Pythiam et Olympiam coronas appetere significat (52—67); ad postremum virum strenuum, qui ad laudes victoriarum aspiret, licet ab ignavis civibus reprehendatur, solum tamen famae posteritatis consulere praedicat.

Thebanis civibus praeter hoc carmen Pindarus epinicia P. xi. I. III. iv. vii scripsit. Idem patriae decora exornavit in hymnis, quorum reliquias fr. 29—35 collectas habes, in hyporchemate, cuius versus celeberrimos Polybius servavit (fr. 109. 110), denique in dithyrambo magnae deae (fr. 83) et parthenio Panis (fr. 95). In Thebanis vero epiniciis cum in aliis tum in hoc, quod tractamus, poetae amor patriae eminent et dulci sensu animum lectoris afficit, licet ieiuna quadam tenuitate rerum et sententiarum paene omnia epinicia Thebana laborent.

De metris.

Carminis festinati, cui ne fabula quidem exornandae poeta vacavit, vulgares numeri dactylo-epitritici sunt. Strophae versus quartus monocolos, quem cum tertio in unum versum Mommsenius coniunxit, cum quinto potius coniungendus esse videtur, ut tota strophae ex tribus pericopis (1—3. 4—5. 6) composita sit. Sententiam si spectas, tertius versiculus modo epodi vice fungitur (vv. 4. 27. 38), modo proodi (v. 55), modo medius utrimque pendet (vv. 10. 44. 61); cf. O. viii ep. 5 P. iii 3, I. v 4. Stropham et epodum similiter atque in carmine N. x procero versu poeta claudit, sed non eadem qua in illo diligentia orbem strophae antistrophae epodi perfecta et absoluta sententia concludendum curavit. Cantatum est hoc carmen a choro in comissatione publica, unde decora urbis Thebarum magis quam Strepsiadae victoris praedicantur. Praeterea ex versibus 7 et 15 effici videtur similibus hoc carmen atque hymnos in victorias curules Castoris et Iolai modis saltatoriis actum esse. Tamen ne ad instar prosodii metra carminis refingerem omnesque versus in dipodias cogerem, catalectica tripodiam sexti versus strophae prohibitus sum.

Μᾶτερ ἐμά, τὸ τεόν, χρύσασπι Θήβα,
 πρᾶγμα καὶ ἀσχολίας ὑπέρτερον
 θήσομαι. μὴ μοι κραναὰ νεμεσάσαι
 Δᾶλος, ἐν ᾧ κέχυμαι.

Στρ. α'.

5 τί φίλτερον κεδνῶν τοκέων ἀγαθοῖς;
 εἶξον, ὦ 'πολλωνιάς' ἀμφοτερᾶν
 τοι χαρίτων - σὺν θεοῖς ζεύξω τέλος,

5

καὶ τὸν ἀκείρεκόμαν Φοῖβον χορεύων
 ἐν Κέφ ἀμφιρῦτα σὺν ποντίοις
 ἀνδράσιν, καὶ τὰν ἄλιερκέα 'Ισθμοῦ

'Αντ. α'.

10 δειράδ' ἐπεὶ στεφάνους
 ἐξ ὤπασεν Κάδμου στρατῷ ἐξ ἀέθλων,
 καλλίνικον πατριδί κῦδος, ἐν ᾧ
 καὶ τὸν ἀδεί-μαντον 'Αλκμήνα τέκεν

10

VARIA LECTIO. Inscr. om. *BD* — Schol.: γέγραφε τὴν ᾠδὴν Ἡροδότῳ Θηβαίῳ, τινὲς δὲ Ὀρχομενίῳ· βέλτιον δὲ Θηβαίῳ ἐπιγεγράφθαι — 1. ἀμά *B* — 3. θάσομαι *D* — 4. ἐν ᾧ τέταμαι conl. Hartung, ἐν ἃν κέχυμαι conl. Herwerden — 5. ἀγαθολο *D* — 6. ἀμφοτέροις *D*, -τέραν *B*, -τέρων lemma *B* — 8. Κεῖω *D* — ἀμφιρῦτα *B* — 9. ἄλιερκέος conl. Hermann; at cf. I. 1 32, vi 5, fr. 132, 10 — 11. ἐξ ὤπασε *BD*: ἐξώπασεν Aristarchus, ἐξ ὤπασαν lemma in *D* —

COMMENTARIUM. v. 1. χρύσασπι Θήβα: aptissime poeta in proemio carminis, quod summum amorem patriae spirat, Thebam heroinam urbis Thebarum alloquitur; eam Asopi fluvii et Metopae nymphae filiam fuisse tradidit O. vi 84, amatam eam et ad fontem Dircae a Iove translata I. viii 30. Eandem quod χρυσάσπιδα hoc loco et χρυσοχίτωνα fr. 195 ἐδάματε χρυσοχίτων ἰερότατον ἄγαλμα Θήβα dicit, inde concludere non ausim signum heroinae aurea veste indutae et aureum scutum sinistra tenentis oculis poetae observatum esse, quamquam Thebae statuam Olympiae positam fuisse testatur Paus. v 22, 6 — 2. καὶ ἀσχολίας ὑπέρτερον θήσομαι: pluris etiam quam negotium faciam; respiciunt hunc locum Plato Phaedr. 227b σὺν ἃν οἶμι με κατὰ Πίνδαρον καὶ ἀσχολίας ὑπέρτερον ποιήσεσθαι τὸ σὴν τε καὶ Λυσίου διατριβὴν ἀκοῦσαι, Plutarchus de gen. Socr. c. 1: ἔδει μὲν ἐμὲ καὶ ἀσχολίας ὑπέρτερον θέσθαι κατὰ Πίνδαρον τὸ δεῦρο ἐλθεῖν ἐπὶ τὴν διήγησιν, Iulian ep. 40 — 3. νεμεσάσαι: in divino numine optandi potius quam hortandi (νεμεσήση) modo usus est — 5. τοκέων: patriam matrem civium esse dixit etiam O. ix 14 — 6. Ἀπολλωνιάς: Delus Apollinis sacra dicitur, quia Deli Latona Apollinem et Dianam enixa est — 7. ἀκείρεκόμαν: cf. P. iii 14, Hor. C. i 31, 2; epod. 15, 9 intonsos Apollinis capillos — χορεύων c. acc. valet saltando et canendo celebrare; cf. Soph. Ant. 1154. OR. 1093. Eur. Herc. 690. Iph. Aul. 1180; haec autem vis verbi χορεύειν propria erat paeonum, quippe qui semper cum motibus orchesticis canerentur; idem num pertineat ad epinicion, quod verbis τὰν ἄλιερκέα 'Ισθμοῦ δειράδα significatur, dubitare possis — 8. ἐν Κέφ: in insula cultu Apollinis clara templum dei celeberrimum Carthaeae fuit, prope quod Simonidis χορηγεῖον fuisse tradit Athenaeus p. 456 f; cf. epigramma Bacchylidis AP. vi 313 et Reisch De mus. Graec. cert. p. 68 sq. — 11. στεφάνους ἐξ ὤπασαν: Isthmici ludi sex simul coronas Cadmi populo Thebano dederant, inter quas princeps erat curulis victoriae Herodoti; nihil enim est causae, cur scholiastae haec καταχρηστικώτερον ἀπὸ τῶν πολλῶν dicta esse dicenti adstipulemur — 12. Thebas quod laudat fortium virorum genetrices, ut in qua urbe etiam invictum Herculem Alcmena pepererit, non dissimile est purpurei panni late qui splendeat adsumi; Herculem mox dimittit, quod non equis, ut Herodotus victor, sed pedester clava et sagittis dimicaverit —

παῖδα, θρασεῖαι τόν ποτε Γηρυόνα φρέξαν κύνες. *Ἐπ. α'.* 15
 ἀλλ' ἐγὼ Ἡροδότῳ τεύχων τὸ μὲν ἄρματι τεθρίππῳ γέρας,
 15 ἀνία τ' ἀλλοτρίαις οὐ χερσὶ νωμάσαντι, θέλω 20
 ἢ Καστορείῳ ἢ Ἰολά-
 οἱ' ἐναρμόξαι νῦν ὕμῳ.
 κείνοι γὰρ ἠρώων διφρηλάται Λακεδαιμόνι καὶ
 Θήβαις ἐτέκνωθεν κράτιστοι. 25

 ἐν τ' ἀέθλοισι θίγον πλείστων ἀγώνων, *Στφ. β'.*
 καὶ τριπόδεσσιν ἐκόσμησαν δόμον
 20 καὶ λεβήτεσσιν φιάλαισί τε χρυσοῦ,
 γευόμενοι στεφάνων
 νικαφόρων· λάμπει δὲ σαφῆς ἀρετὰ 30
 ἐν τε γυμνοῖσι σταδίοις σφίσιν ἐν
 τ' ἀσπιδοδού-ποισιν ὀπλίταις δρόμοις·

 οἶά τε χερσὶν ἀκοντίζοντες αἰχμαῖς, *Ἄντ. β'.*

15. νωμάσαντι θέλω conl. Wiskemann: νωμάσαντ' ἐθέλω codd. et schol.;
 cf. I. vi 43; τεύχειν in proecdosi scripseram — 16. Ἰολάοι Mommsen: Ἰολάων
 BD; vide ad O. i 103. iii 30 — 18. ἀέθλοισι θίγον: στεφάνοισι θίγον schol. ad
 I. iv 18 — θίγον: μίγην conl. Wiskemann — 20. λεβήταισι B, λεβήτεσι D —
 21. σευόμενοι D — 23. γυμνοῖσι Tricl.: γυμνοῖς BD — ἀσπιδόσιν πεισιν (aut
 . . . πασιν) D — 24. οἶά τε B et schol.: οἷς τε D — αἰχμαῖς et λιθίνοις . . .
 δίσκοις (δίσκοισιν D) codd.: αἰχμαῖς et λιθίνους . . . δίσκους Pauw —

13. κύνες rei augendae causa poeta grandiloquus plurali usus est; cf. O.
 v 6. ix 66. P. i 33. x 26. N. iii 1. I. ii 29. iii 11. viii 36.

14. ad victoris laudem transit, cui laudationis parti callide intexit fabularem
 partem de heroibus aurigis Castore et Iolao — ἀλλ' ἐγὼ pronomen personale
 particulae adversativae exhortativaeque additum est etiam P. iii 77. N. ix 9 —
 15. de particulis μὲν . . . τε sibi respondentibus vide O. iii 6; quodsi currus et auriga
 oppositi sunt, fieri non potest quin νωμάσαντ' ex νωμάσαντι decurtatum esse
 putemus, seu praeter communem consuetudinem Pindarus vocalem dativi elisit
 (cf. I. ii 13), seu praeter suum dicendi genus θέλω pro ἐθέλω usurpavit — ἀλλο-
 τρίαῖς οὐ χερσὶ: magnopere gloria curulis victoriae augebatur, si dominus
 quadrigarum non alienis aurigae manibus utebatur, sed ipse suis manibus equos
 regebat; cf. Prol. lxxiii — 16. Καστορείῳ ἢ Ἰολάοιο ὕμῳ: Castoreum vetus
 hyporchema curulis victoriae Castoris fuisse apparet ex P. ii 69; idem dactylo-
 epitriticis numeris compositum fuisse, ex metro huius carminis nescio an con-
 cludere liceat; cf. v. 54 — 18. ἐν ἀέθλοισι . . . ἀγώνων pro ἐν ἀγῶσι ἀέθλων
 permutatis casibus poetam dixisse scholiastae putant; similem neglegentiam
 habes I. vii 39; quod si cui iusto audacius esse videtur, ei ἐν τε 'atque' ut ἐν
 δὲ O. vii 5 valere et ἀγώνων ab ἀέθλοισι, non a θίγον pendere iudicandum est —
 19. ἐκόσμησαν, praemiis certaminum ut exuviis belli domum ornarunt, quo pacto
 etiamnunc venatorum domus discis iaculatoriis ornatas videmus — 22. σαφῆς,
 clara, quae genuina vis huius vocabuli esse videtur — 23. γυμνοῖσι σταδίοις:
 certamina stadii, quae inde ab Orsippo, qui Ol. 32 vicerat, nudi sine subiugaculo
 obibant, cursui armato multo post in ludos sacros recepto opponuntur; cf. P.
 xi 49. N. viii 16. Prol. lxxi — 24. οἶα τε: ex praecedente enunciato suppleas
 ἔλαμψαν: dein αἰχμαῖς et λιθίνοις δίσκοις pro accusativis Aeolicis habeo, quos
 in carmine civi Boeoto scripto usurpatos esse nihil miri habet. Ut enim da-
 tivus αἰχμαῖς verbo ἀκοντίζοντες iunctus ferri potest, ita exempla ab inter-
 pretibus allata nihil valent ad locutionem ἐν δίσκοις ἐν defendendam —

- 25 καὶ λιθίνους ὁπότε δίσκοις Ἴεν.
 οὐ γὰρ ἦν πεντάθλιον, ἀλλ' ἐφ' ἐκάστῳ 35
 ἔργματι κείτο τέλος.
 τῶν ἀθροῖσις ἀνδρησάμενοι θαμάκις
 ἔρνεσιν χαίτας φεέθροισί τε Δίφ-
 κας ἔφανεν - καὶ παρ' Εὐρώτα πέλας,
- 30 Ἴφικλέος μὲν παῖς ὁμόδαμος ἔων Σπαρτῶν γένει, ἼΕπ. β'. 40
 Τυνδαρίδας δ' ἐν Ἀχαιοῖσις ὑψίπεδον Θεράπνας οἰκέων ἔδος.
 χαίρει'. ἐγὼ δὲ Ποσειδάωνι Ἴσθμῷ τε ζαθέα 45
 Ὀγγηστίασιν τ' αἰόνεσ-
 σιν περιστέλλων αἰοιδάν,
 γαρύσομαι τοῦδ' ἀνδρὸς ἐν τιμαῖσιν ἀγακλέα τὰν
 Ἄσωποδώρον πατρὸς αἴσαν, 50
- 35 Ὀρχομενοῦ τε πατράων ἔρουραν, Στρ. γ'.

25. ὁπότε *BD*: ὁπότεν Eustath. Od. 1591, 30, ποτ' ἀνὰ Ammonius p. 41, ὁπότε' ἐν Boeckh, ὁπότε' αὐ Kayser, ὁπότεν Vogt — 26. ἦν Rom.: ἦ ε *B*, ἦς *D*, ἦς lemm. *D*, quod ex antiqua dialecto remansisse docebam Beitr. zum Dial. Pind., Stzb. d. b. Ak. 1891 p. 37 — πεντάθλιον con. Boeckh: πένταθλον *BD* — 28. ἀθροῖσις *D* — 29. φεέθροισί τε *D* — ἔφανεν con. Schmid: ἔφανεν *BD* — εὐρώτα *BD*, quocum conspirat schol. πρὸς τὸ εὐρώτα τὸ φεέθροισις ἀκουστίων, Εὐρώτα πρῶν con. Herwerden — 32. Ποσειδάωνι τ' Ἴσθμῷ con. Mingarelli — 34. αἴσαν: αἴγαν *D* —

25. λιθίνους· disci, qui postea ex aere fiebant, antiquis temporibus lapidei erant; cf. O. x 73 et Kietz, Agonistische Studien I 17 — ὁπότε· si genuina lectio est, vocalis ε finalis vi caesurae ad exemplum Homeri producta est — 26. conferre iuvat schol. Apoll. Rhod. iv 1091, et Philostr. gymn. 3: πρὸ μὲν δὴ Ἰάσονος καὶ Πηλέως ἄλμα ἔστεφανοῦτο ἰδίᾳ καὶ δίσκος ἰδίᾳ. καὶ τὸ ἀκόντιον ἦρκει ἐς νίκην κατὰ τοὺς χρόνους, οὗς ἡ Ἀργὼ ἔπλει — 28. τῶν· scil. ἐργμάτων; longius enim abest verbum στεφάνων, quod Fennellius supplendum putavit — 29. φεέθροισι, suppleas παρὰ ex altero membro orationis; cf. O. ii 59 — παρ' Εὐρώτα πέλας· simili pleonasmo usus est P. v 40 ἀμφ' ἀνδριάντι σχεδόν — 30. Σπαρτῶν γένει· satorum ex dentibus draconis virorum gentilis Iolaus, Iphiclis filius, factus erat; cf. P. ix 83 — 31. Τυνδαρίδας· Castor, Tyndari filius, ex gente Achaeorum, qui ante Doreas Lacedaemonium agrum et urbem Therapnam tenebant. In principio et in fine huius excursus (v. 16 et 30 s.) intima necessitudo Thebani Iolai et Lacedaemonii Castoris laudata est, ut foedus praesens Thebanorum et Lacedaemoniorum mythico exemplo commendaretur.

32. χαίρει· dimittit Iolaum et Castorem heroes, ut ad praesentes victores transeat; simili formula transeundi utitur P. ii 67. N. ii 76 — 33. Ὀγγηστίασιν αἰόνεσιν· Onchestus urbs ad Copaidem lacum sita erat; ibi prope templum Neptuni, quem eundem Isthmiorum patronum fuisse constat, certamina fiebant; cf. l. iii 37 — 34. γαρύσομαι· hoc ipso carmine; cf. N. ix 43 — 35. Ἀσωποδώρον, patrem Herodoti, civilibus tumultibus Thebis exactum ad paterna rura Orchomenia se recepisse tradunt scholia ad inscr.: πρὸς ὃ (scil. Ὀρχομενοῦ πατράων ἔρουραν) φησὶ Δίδυμος, ὅτι εἰκόσ ἐστι τὸν πατέρα Ἡροδότου Ἀσωπόδαρον διὰ νινος πολιτικῆς στάσεως εἰς τὸν Ὀρχομενὸν μεταστάντα ὕστερόν τε εἰς Θήβας κατελθόντα ἐπίτιμον γενέσθαι . . . ναναγίαν γὰρ εἶπε τὴν ἐκ τῆς πατρίδος φηγὴν. Neque veri dissimile esse puto, Herodotum victorem, ut Orchomeniis gratum animi testificaretur, Orchomenium se pronuntiare iussisse; cf. schol. ad inscr. Minime vero altum poetam et hominem optimatam

- ἄ νιν ἐρειπόμενον ναναγίαις
 ἐξ ἀμετρήτας ἄλως ἐν κρυόεσσα
 δέξατο συντυχία·
 νῦν δ' αὖτις ἀρχαίας ἐπέβασε πότμος 55
 40 συγγενῆς εὐαμερίας. ὁ πονή-
 σαις δὲ νόφα - καὶ προμάθειαν φέρει.
 εἰ δ' ἀρετᾶ ἕτεταται τις πᾶσαν ὀργάν,
 ἀμφοτέρων δαπάναις τε καὶ πόνοις,
 χρῆ νιν εὐρόντεσσιν ἀγάνορα κόμπου
 μὴ φθονεραῖσι φέρειν 60
 45 γνώμαις. ἐπεὶ κούφα δόσις ἀνδρὶ σοφῶ,
 ἀντὶ μόχθων παντοδαπῶν ἔπος εἰ-
 πόντ' ἀγαθὸν - ξυνὸν ὀρθῶσαι καλόν.
 Ἐπ. γ'.
 μισθὸς γὰρ ἄλλοις ἄλλος ἐφ' ἔργμασιν ἀνθρώποις γλυκύς,
 65 μηλοβότα τ' ἀρότα τ' ὀρνιθολόχῳ τε καὶ ὄν πόντος τράφει·
 γαστρὶ δὲ πᾶς τις ἀμύνων λιμὸν αἰανῆ τέταται. 70
 50 ὅς δ' ἀμφ' ἀέθλοισι ἢ πολεμί-
 ζων ἄρηται κῦδος ἀβρόν,
 εὐαγορηθεὶς κέρδος ὕψιστον δέκεται πολιατᾶν
 καὶ ξένων γλώσσας ἄωτον. 75

36. ἐρειπόμενον con. Hartung: ἐρειδόμενον *BD* -- ναναγίαις con. Schmid: ναναγία schol. -- 41. ἀρετᾶ *BD* Aristarchus: ante Aristarchum ἀρετὰ scriptum fuisse videtur -- ἀντέταται τις scripsi: κατάκειται codd. et schol., καταθῆ τις con. Hartung; ἐν δ' ἀρετᾶ τέτατ' εἰ τις Jurenka -- 42. δαπάναις Tricl.: δαπάναισι (-νεσι *D*) *BD* -- 47. ἄλλοις ἄλλος Tricl.: ἄλλος (omisso ἄλλοις) *B*, ἄλλος ἄλλοις *D* -- ἔρμασιν *D* -- ἀνθρώποις Tricl.: ἀνθρώποισι *BD* -- 48. τράφει *B*: τρέφει *D* -- 49. ἀμύνειν con. Herwerden probabiliter -- 51. δέκεται con. Boeckh: δέχεται *BD* --

opes paternas in equestria studia effudentem humilis significatio iacturae nummorum naufragiis factae decet, quam hoc loco significari Leop. Schmidtus et Mezgerus putaverunt -- νῦν· nunc, postquam democraticae turbae regimini optimatium cesserunt -- 40. ὁ πονήσας . . . φέρει· adumbrat Aeschyleum Agam. 177 πάθει μάθος, simul Asopodorum et Herodotum a nimio studio partium deterere videtur -- 41. ἀντέταται τις scripsi ductus litterarum traditarum secutus, ut et oratio graeca fieret et pluralis εὐρόντεσσι haberet, quo referretur -- 42. δαπάναις τε καὶ πόνοις, quando Herodotus non solum equos alebat, sed etiam ipse suis manibus regebat -- 43. νιν, ἀρετᾶν· cf. O. vii 89 ἀρετᾶν εὐρόντα -- 44. μὴ φθονεραῖσι γνώμαις· λιτότης figura utitur, ut contrarium i. e. 'large' significet; cf. O. vi 7 -- 45. ἀνδρὶ σοφῶ, poetae, ut saepe apud Pindarum; cf. O. i 9 -- 46. παντοδαπῶν, ad analogiam Homericī ἄλλοδ-απός et vulgaris vocabuli ποδ-απός falsa analogia, ut μηκέτι ad analogiam οὐκέτι, formatum est, quamquam iam ante Pindarum voce παντοδαποῖς usus est auctor hymn. Cer. 402 -- ἀγαθόν, cf. N. xi 17 λόγοις ἀγαθοῖς -- 48. ὄν πόντος τράφει· piscatorem intellegit; Pindaro in simili sententia praeiit Solon 13, 41 ss. -- 49. αἰανῆ, molestum, quae vis huius vocabuli sola apud Pindarum invenitur; Aeschylus praeterea vim 'longi' (Eum. 562) huic vocabulo tribuit -- 51. κέρδος praedicativi accusativi, ἄωτον ob-

- ἄμμι δ' εἶοικε Κρόνον σεισίχθον' υἷον
 γείτον' ἀμειβομένοις εὐεργέταν
 ἀρμάτων ἵπποδρόμιον κελαδῆσαι,
 55 καὶ σέθεν, Ἀμφιτρώων,
 παῖδας προσειπεῖν, τὸν Μινύα τε μυχὸν 80
 καὶ τὸ Δάματρος κλυτὸν ἄλσος Ἐλευ-
 σίνα καὶ Εὐβοίαν ἐν γναμπτοῖς δρόμοις·
- Πρωτεσίλα, τὸ τεὸν δ' ἀνδρῶν Ἀχαιῶν
 ἐν Φυλάκᾳ τέμενος συμβάλλομαι. Ἄντ. δ'.
 60 πάντα δ' ἐξειπεῖν, ὅσ' ἀγώνιος Ἐρμᾶς 85
 Ἡροδότῳ ἔπορευ
 ἵπποις, ἀφαιρεῖται βραχὺ μέτρον ἔχων
 ὕμνος. ἢ μὲν πολλάκι καὶ τὸ σεσω-
 παμένον εὐ-θυμίαν μείζω φέρει.
- εἶη νιν εὐφώνων πτερόγεσσι ἀερθέντ' ἀγλααῖς Ἐπ. δ'. 90
 65 Περιίδων ἐτι καὶ Πυθῶθεν Ὀλυμπιάδων τ' ἐξαιρέτοις
 Ἀλφειοῦ ἔρνεσι φράξαι χεῖρα, τιμὰν ἑπταπύλοισ 95

53. ἀμοιβ. D — 54. ἵπποδρομίαν con. Rauchenstein — 61. Ἡροδότῳ πόρευ con. Mommsen; cf. ad O. I 103 — ἔμπορευ B — 63. σεσιγαμένον con. Hermann; cf. O. XIII 87 — εὐθυμίαν con. Naber — 64. πτερόγεσιν BD — ἀγλααῖς Tricl.: ἀγλααῖσι B, ἀγλααῖσι D — 65. πυθῶθεν BD — 66. χεῖρα: fort. κράτα —

iecti vim obtinere duco — 53. υἷον pendet ab ἀμειβομένοις, ἵπποδρόμιον a κελαδῆσαι· γείτονα autem Neptunum dixit, quod Onchestus non longe a Thebis distabat — 54. ἵπποδρόμιον scil. ὕμνον vel νόμον, cuius generis hymnorum metra dactylo-epitritica propria fuisse inde colligo, quod Plut. de mus. 7 Stesichorum, inventorem dactylo-epitritorum, ἀρματεῖα νόμῳ χηρήσασθαι tradit — 55. σέθεν, Ἀμφιτρώων, παῖδας· Iolaum et Herculem, quorum Ἰολαῖα seu Ἡράκλεια Thebana fuerunt; cf. Prol. xci — 56. Μινύα μυχόν, Orchomenum urbem in interiore parte Boeotiae sitam; de ludis Orchomeniis et Euboeicis v. Prol. lxxxix sq. — 58. Protesilai, qui primus ante Troiam occubuerat, ludi funebres Phylacae, in paterno agro Achaeorum Thessalicorum erant — ἀγώνιος Ἐρμᾶς, Mercurius qui palaestrae et ludis praest; cf. P. II 10. O. VI 79 — 62. βραχὺ μέτρον ἔχων ὕμνος· hoc ex loco Drachmannus De rec. int. Pind. I. II. c. II colligere ausus est, de certo quodam ambitu carminis inter victorem et poetam convenisse; confer etiam N. IV 33 — 63. τὸ σεσωπαμένον . . . φέρει· generalem sententiam, nisi languide eam adhaerere ducas, ad ludos Athenienses spectare crediderim, quos illo tempore, quo Thebani cum Atheniensibus configebant, memorare Thebis ingratum fuit; certe Nemea quod silentio praeteriri scholiastae dicunt, id coniectura grammaticorum nititur iuxta Isthmia Olympia Pythia mentionem Nemeorum desiderantium — 64. πτερόγεσσι Περιίδων, carminibus epiniciis; cf. P. V 114 — 66. φράξαι χεῖρα mire dictum, quod caput coronis redimibant et victorem fingere aliis coronis tempora cingentem, alias manu capessentem putidum est; equidem in re difficili manum a poeta commemoratam duco, ut Herodotum ipsum suis manibus equos recturum esse significaret; cf. V. 15; Schroeder comparat O. II 74 —

Θήβαισι τεύχοντ'. εἰ δέ τις ἐν-
 δον νέμει πλοῦτον κρυφαῖον,
 ἄλλοισι δ' ἐμπίπτων γελᾷ, ψυχὰν Ἄϊδα τελέων
 οὐ φράζεται δόξας ἄνευθεν.

100

68. ἀλοῖσι coni. Chrysippus grammaticus — ἐμπαῖζων coni. Rauchenstein, ἄλλοις δ' ἐνιλλώπτων Bergk.

67. πλοῦτον κρυφαῖον, qui ab hominibus sordidis absconditur, ut lumine eos non similiter atque homines industrios illustret — 68. ψυχὰν Ἄϊδα τελέων. Orco animam se ut debitam redditurum non reputat, unde verbo τελέων vim futuri inesse patet; similia adhortatur Pindarus P. xi 57, Theognis v. 243.

ΙΣΘΜΙΟΝ. Β΄.

ΞΕΝΟΚΡΑΤΕΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ.

ΑΡΜΑΤΙ.

Strophae.

- ἔ ω - ω - ω, | ἔ υ - - - ε υ υ |
ἔ υ - - - ε υ - | ἔ υ - - - ε ω - ω -
ἔ υ - - - ε υ - υ | ἔ ω - ω - υ |
ἔ ω - ω - ε υ ἔ υ - υ,
5 ἔ υ - - - ε υ - - - ε υ - υ |

Epodi.

ἔ ω - ω -, | ἔ ω - ω - υ ἔ υ υ |
ἔ ω - ω - - ἔ υ - - |
ἔ υ - - - ε υ - υ |
ἔ υ - υ - ε υ - - - ε ω υ |
5 ἔ υ - - - ε ω - ω - |
ἔ υ ω - - ε υ - - |

Argumentum.

Inter epinicia hoc carmen a grammaticis relatum est, quamquam ut memoriam Xenocratis vita iam defuncti resuscitaret factum est. Quod autem inter laudes Xenocratis victorias in ludis sacris reportatas primo loco poeta posuit, id quantum his certaminibus ludicris Graeci tribuerint, luculenter demonstrat. Inter Isthmica vero epinicia grammatici hoc carmen collocaverunt, quod inter victorias Xenocratis primo loco Isthmica illustrata est (v. 13); praeterea suspicari nobis licet redeunte anno, quo Isthmica victoria parta erat, hoc carmen ut caneretur destinatum fuisse. Denique missum a Pindaro hoc carmen est Thrasybulo, Xenocratis filio, cui poeta iam antea carmen P. vi scripserat et qui patris memoriam, qua erat pietate (v. P. vi 19 ss.), summopere colebat. Quo tempore hoc carmen factum sit, deserto testimonio caremus, nisi quod ex versu vigesimo tertio post Olympicam victoriam Theronis anni 476 (Ol. 76, 1), ex epodo ultima post reditum poetae ex itinere Syracusano id scriptum esse discimus. Verisimiliter igitur viri docti natales carminis circa annum 470 ponunt.

In prooemio poeta Thrasybulum ne carmina quidem sine mercede iam parari iocose admonet (1—11). Quo modo cum carmen optato serius missum excusasset, primum munere victorias Xenocratis, Isthmicam Pythicam Atheniensem, praedicandi perfungitur. His victoriis praeclaram Olympicam Theronis subnectit, ut quae ab eodem auriga Nicomacho, quo Atheniensis victoria Xenocratis, parta fuerit (12—29). Inde ad laudes ceterarum virtutum Xenocratis transit, studii artium liberalium, pudoris, pietatis, hospitalitatis (30—42). In extrema strophæ (43—48) Thrasybulum per Nicasippum tabellarium adhortatur, ut ne invidiae cedat, sed praeconium patris optimi edat atque divulget.

De metris.

Carminis huius numeri sunt dactylo-epitritici vulgares. Stropharum et epodi primum quemque versum in duos versus, licet fieri potuerit, non dissecavi, quoniam a monocolorum versuum levitate dignitas carminis dactylo-epitritici abhorret. Epodus ex duabus pericopis (vv. 1—3 et 4—6) constat, quarum utraque epitritico epodo concluditur; strophæ duas, non aequales sed aequaliter structas pericopas (vv. 1—2 et 3—4) epodus epitriticus subsequitur. — Carmen quamvis formam epistolæ habeat a Pindaro Thebano Thrasybulo Agrigentino per tabellarium Nicasippum (v. 47) missae (cf. schol. ad inscr.), tamen a poeta destinatum fuit, ut publice a choro in memoriam Xenocratis mortui caneretur. Desertim enim Thrasybulus hunc hymnum silentio premere vetatur (v. 44), neque aedes eius cantibus et comissationibus perstrepere dicerentur (v. 30), nisi hoc carmen quod a choro caneretur destinatum fuisset. Quamquam difficile intellectu est, quomodo hymnus in publicam lucem edi potuerit, cuius magna pars atque imprimis principium et epilogus magis ut intra privatos parietes legerentur quam recitando et cantando in forum emitterentur apta erant.

Στρ. α'.

Οἱ μὲν πάλαι, ᾧ Θρασύβουλε, φῶτες, οἱ χρυσαμπύκων
 ἐς δίφρον Μοισᾶν ἔβαι-
 νον κλυτᾶ φόρμιγγι συναντόμενοι,
 ῥίμφα παιδείους ἐτόξεον μελιγάρνας ὕμνους, 5

VARIA LECTIO. Inscr. om. *BD* — Schol.: οὗτος ὁ ἐπίνικος γέγραπται μὲν εἰς Ξενοκράτην Ἀκραγαντῖνον, πέμπεται δὲ Θρασυβούλῳ διὰ τινος Νικασίππου, ὥστε εἶναι ἀποστολικὸν αὐτόν. . . οὗτος δὲ ὁ Ξενοκράτης οὐ μόνον Ἴσθμια νεμικηκεν ἵπποις, ἀλλὰ καὶ Πύθια τὴν καὶ Πυθιάδα ὡς Ἀριστοτέλης ἀναγράφει — 1. οἱ ex scholiis Pindari et Aristophanis Pac. 696 rest. Schmid: ὅσοι *BD* — 2. ἐς δίφρον *B^sD*: ἐν δίφρῳ *B¹*, unde ἐν δίφρῳ veterem lectionem fuisse suspicor — συναντόμενοι *B* et schol. Arist. l. l. —

COMMENTARI. v. 1 ss. in splendido prooemio Socratica quadam ironia veteri Musae, sola suavitate amoris ductae mercennariam suam, nummorum curam agere coactam opponit — 2. ἐς δίφρον: de poeta curru vehente, non pedibus eunte (πεζῶ, pedestri) confer *O vi 22*; perquam autem accommodata haec imago fuit carmini in laudem victoriae curulis facto — φόρμιγγι, quod amatoriam et melicam carmina pleraque ad citharam canebantur — 3. παιδείους ὕμνους: carmina in pueros amatos facta. Schol.: ταῦτα δὲ τείνει καὶ εἰς τοὺς περὶ Ἄλκαϊον

ὅστις ἔων καλὸς εἶχεν Ἀφροδίτας
5 εὐθρόνου μνάστειραν ἀδίσταν ὀπώραν.

Ἄντ. α'.

ἃ Μοῦσα γὰρ οὐ φιλοκερδῆς πω τότ' ἦν οὐδ' ἐργάτις 10
οὐδ' ἐπέραντο γλυκεῖ-
αι μελιφθόγγου ποτὶ Τερψιχόρας
ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα μαλθακόφωνοι ἄοιδαί.
νῦν δ' ἐφίητι τὸ τώργειου φυλάξει 15
10 ῥῆμ' ἀλαθείας ὀδῶν ἄγχιστα βαῖνον,

Ἐπ. α'.

Χρήματα, χρήματ' ἀνήρ, ὃς φᾶ κτεάνων θ' ἄμα λειφθεῖς καὶ
φίλων.

ἔσσι γὰρ ὧν σοφός, οὐκ ἀγνώτ' αἰίδω
Ἴσθμίαν ἵπποισι νίκαν,

20

6. μοῦσα *BD* — τότ' *D*: ποτ' *B* et schol. Arist. l. l. — 7. ἐπέραντο *B* — μελιφθόγγου conl. Heyne collato O. vi 21: μελιφθογγοι *B D* et schol. — 8. ἀγνο. *D*, ἀργυρωθείσας conl. Gurlitt — 9. τὸ om. *BD*, ex schol. add. Heyne — 10. ὀδῶν add. Hermann, στάθμας Schnitzer, ἀνήρ, σκοποῦ, ἐτάς Bergk — ἀλήθ. *BD* — 11. θ' ἄμα *BD*: θαμά Boeckh — 12. ἀγνώτ' *B*: ἀγνωτ' *D*, utrumque schol., ἀγνώς conl. Bornemann —

Ἴβνικον καὶ Ἀνακρέοντα καὶ εἴ τινες τῶν πρὸ αὐτοῦ δοκοῦσι περὶ τὰ παιδικὰ ἠσχολῆσθαι. cf. Athen. xiii 601 a καὶ Στησίχορος δ' οὐ μετρίως ἐρωτικὸς γενόμενος συνίστησε καὶ τοῦτον τὸν τρόπον τῶν ἀσμάτων, ἃ δὴ καὶ τὸ παλαιὸν ἐκαλεῖτο παιδικὰ καὶ παιδικὰ. Ad nomen παιδῶν, quod in adiectivo παιδείους latet, pronomem ὅστις relatum est; cf. O. ix 112 — ἐτόξενον, sagittas carminum mittebant, quibus similiter atque Amor deus amatorum puerorum corda ferirent — 5. ὀπώραν florentem aetatem pubertatis, non auctumnum haec vox hoc loco significat; cf. N. v 6 — 6. ἐργάτις unde Callimachum scholia tradunt Simonidem, qui primus venalem Musam habuisse dicitur, carpsisse: οὐ γὰρ ἐργάτιν τρέφω | τὴν Μοῦσαν ὡς ὁ Κεῖος Ἰλλίχου νέπουσ — 7. Τερψιχόρας ex multis nominibus Musarum hoc, quod a choro ductum est, poeta bene elegit, utpote carmini chorico aptissimum — 8. ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα, pallidulum colorem argenti in facie gerentes, quae species Pindari aequalibus, qui signa coloribus tincta videbant, magis quam nobis nota erat. Hunc locum respicit Iulian. ep. 19: Πινδάρω μὲν ἀργυρέας εἶναι δοκεῖ τὰς Μούσας, Pindarus ipse vestigia legit Anacreontis οὐδ' ἀργυρῆ κοτ' ἔλαμπε Πειθῶ (schol.); cf. Pind. fr. 281 — 9. φυλάξει ῥῆμα ad exemplum Homeri Π 686 εἰ δὲ ἔπος Πηληιάδαο φύλαξεν — τοῦ Ἀργείου schol.: Ἀλκαίος καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὴν πατρίδα τίθησιν, οὐκ Ἄργος ἀλλὰ Σπάρτην.

Ὡς γὰρ δὴ ποτὲ φασιν Ἀριστόδημον
ἐν Σπάρτῃ λόγον οὐκ ἀπάλαμνον εἰπεῖν·
χρήματ' ἀνήρ, περιχρὸς δ' ἄρ' οὐδεις
πέλειε' ἐσλὸς οὐδὲ τιμίος.

Καὶ τάχ' ἂν Σπαρτιάτην εἶρηκε Πίνδαρος Ἀργεῖον, παρόσαν ἢ πᾶσα Πελοπόννησος Ἄργος καλεῖται ὀμωνύμως τῇ πόλει. Ὅμηρος γοῦν τὴν Ἑλένην Ἀργεῖαν φησὶν (Il. ii 181) ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν Λακεδαιμονίαν — 11. χρήματα cf. Hor. epist. i 1, 54 virtus post nummos.

13. a prooemio ad principalem partem carminis, quae victoriarum et virtutum Xenocratis laudes amplectitur, transit — ἔσσι γὰρ ὧν σοφός nimirum

τὰν Ξενοκράτει Ποσειδάων ὀπάσαις,
 15 Δωρίων αὐτῷ στεφάνωμα κόμα
 πέμπεν ἀναδεῖσθαι σελίνων,

εὐάρματον ἄνδρα γεραίρων, Ἀκραγαντίνων φάος. Στρ. β'. 25
 ἐν Κρίσῃ δ' εὐρουσθενῆς
 εἶδ' Ἀπόλλων νιν πόρε τ' ἀγλαΐαν
 καὶ τόθι κλειναῖς δ' Ἐρεχθιδᾶν χαρίτεσσιν ἀραρῶς

15. αὐτῷ: αὐτον susp. Bergk — κόμα Boeckh: κόμα B D, κόμαν conl. Ce-
 porinus — 16. ἀναδ. Schmid: ἀνδ. B D — 18. εὐρουσθενῆς codd., εὐφρων ἀναδ.
 Kayser secutus paraphr.: ἐν δὲ τῇ Κρίσῃ εὐμενῶς ὁ Ἀπόλλων ἐθεάσατο τὸν
 Ξενοκράτην — 19. κλειναῖς δ' Ἐρ. conl. Heyne: δ' om. B D et schol., quo pro-
 bato ante καὶ τόθι interpungunt; ἀγλαΐαν. καὶ τόθι κλειναῖς τ' Ἐρ. conl. Bergk —

ut intellegas mihi quoque temporibus obtemperandum esse, ut non gratis
 Musae lusui vacem, sed mercedem carminis expectem opiparam. ἄγνωσ' utrum
 ex ἄγνωσ' an ex ἀγνώτι elisum sit, viri docti dissident. Atque alterum qui-
 dem, licet contra praecepta metricorum peccet et uno exemplo et ipso dubio
 νομάσαντι ἐθέλω I. 114 defendatur, egregie tamen praecedentibus verbis et
 sententiarum nexu commendatur: es enim sapiens, neque ignoranti curam pec-
 culii poetae quoque habendam esse, hoc epinicium Isthmicæ victoriae pango.
 Priorem interpretationem qui amplecti malunt, ad scholia provocant, quibus
 hanc vitoriam iam antea a Simonide praedicatam esse comperimus: οὗτος δὲ
 ὁ Ξενοκράτης οὐ μόνον Ἴσθμια νενίκηκεν ἵπποις, ἀλλὰ καὶ Πύθια τὴν εἰκοστὴν
 τετάρτην Πυθιάδα, ὡς Ἀριστοτέλης ἀναγράφει· καὶ Σιμωνίδης δὲ ἐπαινῶν αὐτὸν
 ἀμφοτέρως αὐτοῦ τὰς νίκας κατατάσσει. At nihil ad rem attinebat ideo vitoriam
 non incognitam dicere, nisi forte a Pindaro aemulum avarum, qui magnam
 mercedem epinicii poposcerit, tecte carpi suspicaris; sed si vera esset haec
 suspicio, obscura profecto et aenigmatica oratione praeter consuetudinem
 suam poeta noster usus esset — 13. Ἴσθμιαν Isthmicam Xenocratis vitoriam
 primo loco poeta praedicat, non quod nuper et post ceteras, quae in hoc
 carmine commemorantur, vitorias parta erat. Nam eam iam ante Olympicam
 eius vitoriam (vv. 23 ss.) reportatam esse apparet ex oda O. II, ut quae cum
 in honorem Olympicæ victoriae facta sit, Isthmicam v. 50 iam commemoret.
 Qua de causa verisimile est, ab Isthmica victoria hoc in carmine poetam au-
 spicatum esse, aut quod prima inter vitorias Xenocratis, patris Thrasybuli,
 fuit aut quod hoc carmen ut Isthmiis sacris redeuntibus caneretur destinatum
 fuit — 15. Δωρίων σελίνων, quia qui tum coronam Isthmicam dabant, Corinthii
 Dores erant, id quod commemorari gratum Agrigentinis fuit et ipsis Doricam
 originem iactantibus; cf. O. VIII 30. I. VIII 64 — 16. πέμπεν vim aoristi hoc loco
 habet, ut idem verbum P. IV 114. 178. N. I 40. Thuc. I 26, ἔφερε O. IX 98. x 67.
 P. IV 216, ἄγεν P. III 51. v 76. IX 123. I. VI 28, βάλλετο P. IV 128, ἔντυεν O. III 28.
 P. IV 181, τάνυεν P. IV 128, κάλυεν P. IV 33, δείκνυεν P. IV 290, τίκτε O. VI 41.
 P. IV 46. IX 16 — 18. Κρίσα, pro vulgari Κίρρα metri causa; hanc vitoriam
 Pindarus ipse praedicavit P. VI, Thrasybulo filio Xenocratis et rectori equorum
 gratulatus — 19. καὶ τόθι ad praecedentia potius levi admissa negligentia
 poetam rettulisse quam ad sequentia existimo, quoniam Pythiis ludis non
 Nicomachus, sed Thrasybulus frena rexisset perhibetur P. VI 19 ss. Qua de
 causa Heynium ducem secutus particulam δὲ inter κλειναῖς et Ἐρεχθιδᾶν
 inserendam curavi, quamquam iam veteres grammaticos cum hanc particulam
 in suis libris non invenissent, ante non post καὶ τόθι interpunxisse docent
 schol. P. VI 13: Θρασύβουλε· τοῦτον δὲ ὡς φιλοπάτορα καὶ προσετώτα τῆς ἰππι-
 κῆς ἐπαινεῖ, οὐχ, ὡς τινες ἐβουλήθησαν, ἠρίοχον· ὁ γὰρ ἠρίοχος Νικόμαχος
 ἔστιν, ὡς ἐν τῶν Ἴσθμιορικῶν δηλόν ἐστιν — Ἐρεχθιδᾶν Atheniensium ab
 Erechtheo oriundorum; cf. Prol. cxxi; clari autem Athenarum ludi Panathenaici
 erant, de quibus dixi Prol. LXXXIX —

- 20 ταῖς λιπαραῖς ἐν Ἀθάναις, οὐκ ἐμέμφθη 30
 ἑνσίδιφρον χεῖρα πλαξίπποιο φωτός,
- τὰν Νικόμαχος κατὰ καιρὸν νεῖμ' ἀπάσαις ἀνίαις. Ἄντ. β'.
 ὄντε καὶ κάρυκες Ὠ-
 ρᾶν ἀνέγγον, σπονδοφόροι Κρονίδα 35
 Ζηνὸς Ἀλείοι, παθόντες πού τι φιλόξενον ἔργον·
- 25 ἀδυννόφ τέ νιν ἀσπάζοντο φωνᾶ
 χρυσέας ἐν γούνασιν πιτνότα Νίκας
- γαῖαν ἀνὰ σφετέραν, τὰν δὴ καλέοισιν Ὀλυμπίου Διὸς Ἴεπ. β'. 40
 ἄλσος· ἴν' ἀθανάτοις Αἰνησιδάμου
 παῖδες ἐν τιμαῖς ἔμιχθεν.
- 30 καὶ γὰρ οὐκ ἀγνώτες ὑμῖν ἐντὶ δόμοι
 οὔτε κώμων, ᾧ Θρασύβουλ', ἐρατῶν, 45
 οὔτε μελικόμπων ἀοιδᾶν.

22. νεῖμ' ἀπάσαις conl. Pauw: *νομᾶ πάσαις* codd. — 23. ἀνέγγον scripsi Ahrensius secutus hic et P. ix 79 collato P. iv 120: ἀνέγγων BD — 24. Ἀλείου schol. — 25. ἀσπάζοντο ex ἀσπάζονται corr. B — 26. πίτνοντο D, πιτνῶντα ed. Cratandr. —

21. ἑνσίδιφρον χεῖρα currum tuentem manum, ne metae curribusve aemulorum concertantium collideretur — 22. Νικόμαχον· hunc Atheniensem fuisse scholiastae tradunt, ex hoc ipso, opinor, loco coniecturam facientes — νεῖμ' ἀπάσαις ἀνίαις, admonit suo tempore manum omnibus habenis, ut citato cursu metam circumveheretur, id quod clarius Vergilius Aen. v 618 expressit: *addit frena feris manibusque omnis effundit habenas* — 23. ὄντε scil. Nicomachum, qui proxime antecedit, non Xenocratem, qui primas partes toto in carmine obtinet, licet mirum videri possit aurigam potius quam victorem principem a Pindaro laudari. Sed Olympica victoria solius Theronis fuit, non ut Isthmica et Pythica fratrum Theronis et Xenocratis communis; praeterea Nicomachus etiam nunc inter vivos fuisse et praecipua gratia Thrasybuli usus esse videtur — κάρυκες Ὠρᾶν . . . σπονδοφόροι Κρονίδα, fetiales Elei, qui cum aequae atque sacerdotes Romani fastos conderent, tempus ludorum designabant atque pacem et indutias (*ἐνεχειρίαν*) per ferias Iovis denuntiabant. Posterioribus temporibus certae cuidam classi sacerdotum nomen *σπονδοφόρων* inditum fuisse titulis Eleis constat; conf. Bötticher Olympia p. 151. Hoc loco fetiales illi, cum hospitalitatem aliquam Agrigentinorum experti essent, libenter Nicomachum aurigam Theronis agnovisse dicuntur; vix enim verbum ἀνέγγον de renuntiatione victoris ex tabula facta accipere licet — 24. παθόντες πού τι φιλόξενον ἔργον· quo loco et tempore hospitio Nicomachi et regum Agrigentinorum usi essent, poeta non declarat; inde suspicari licet Eleos, quo splendorem ludorum patriorum auferent, per legatos reges Siciliae ad obeunda certamina Olympica invitasse — 26. ἐν γούνασιν πιτνότα Νίκας· cf. N. v 41 Νίκας ἐν ἀγκώνεσσι πιτνῶν — 27. τὰν . . . ἄλσος· totum agrum Eleum Iovis hortum esse ferebant, ut P. ix 53 Libyam Διὸς κάπον et P. iv 21 Cyrenaicum agrum κάπον Ἀφροδίτας nuncupavit — 29. παῖδες· Theron et Xenocrates, licet unum Theronem Olympia vicisse poeta dicat O. ii 53; sed amat Pindarus usu pluralis rem exaggerare et plures gloriae participes facere; cf. I. i 13 — ἐν τιμαῖς ἔμιχθεν· honoribus affecti sunt; cf. O. i 90 ἐν αἰμακοῦρίαις μέμικται — 31. κώμων . . . ἀοιδᾶν commissationum pomparumque et carminum in commissatione canendorum.

οὐ γὰρ πάγος, οὐδὲ προσάντης ἅ κέλευθος γίνεταί, Στρ. γ'.
εἰ τις εὐδόξων ἐς ἀν-

δρῶν ἄγοι τιμὰς Ἑλικωνιάδων.

50

35 μακρὰ δισκήσαις ἀκοντίσσαιμι τοσοῦθ', ὅσον ὄργαν
Ξεινοκράτης ὑπὲρ ἀνθρώπων γλυκεῖαν
ἔσχευ. αἰδοῖος μὲν ἦν ἀστοῖς ὀμιλεῖν,

ἱποτροφίας τε νομίζων ἐν Πανελλάνων νόμῳ· Ἄντ. γ'. 55
καὶ θεῶν δαΐτας προσέπ-

τυκτο πάσας· οὐδέ ποτε ξενίαν

40 οὔρος ἐμπνεύσαις ὑπέστειλ' ἰστίον ἀμφὶ τράπεζαν· 60
ἀλλ' ἐπέρα ποτὶ μὲν Φᾶσιν θερείας,
ἐν δὲ χειμῶνι πλέων Νείλου πρὸς ἀκτάν.

Ἐπ. γ'.

μῆ νυν, ὅτι φθονεραὶ θνατῶν φρένας ἀμφικρέμανται Φελπίδες,
μῆτ' ἀρετάν ποτε σιγάτω πατρώων, 65

45 μῆδὲ τούσδ' ὕμνους· ἐπεὶ τοι
οὐκ ἐλινύσοντας αὐτοὺς εἰργασάμαν.

34. ἄγοι D: ἄγει vel ἄγοι B — 36. ξεινοκρ. BD — 38. πανελλάνω D — 39. δαΐτας ex scholiis ed. Morell.: διαΐτας BD — προσέπυκτο D — 40. οὔρος πνεύσαις ex schol. coni. Hermann ad Eur. Hec. 1052 — ὑπέστειλεν ἰστ. BD — 41. φάσιν ex φράσιν B — θερείας coni. Hecker (conf. Herod. 1 189): θερείαις D, θερείαις B, θέρειος coni. Wilamowitz — 42. πλέων B — ἀκτάν BD: ἀκτάς ex scholiis Ald., ἀγὰς ex schol. Schneidewin — 43. ἀμφικρέμανται D — 44. σιγάτω coni. Hartung — 45. μῆ δὲ BD: μῆτε coni. Heyne — 46. ἐλινύσσ. D —

34. ad ceteras virtutes Xenocratis orationem poeta reflectit — ἐς ἀνδρῶν scil. οἶκον usu Graecis familiari — 35. μακρὰ δισκήσαις ἀκοντίσσαιμι longa emittens iaculer; nihil ex hoc loco de disco ante iaculum in quinquentio mittendo colligere licet; immo δισκήσαις, quod ad absoletum verbum δίσκω ex δίκω, ut διδάσκω ex διδάσκω redit, de ipso iaculo emisso accipiendum est. De verbi iaculandi translata notione conf. N. ix 55 — 36. ὑπὲρ ἀνθρώπων, supra modum ceterorum hominum, ut ὑπὲρ ἀπάντων O. x 72, ἀνὴρ ὑπὲρ ἀνδρός fr. 61 — 38. ἐν Πανελλάνων νόμῳ, ut ludos sacros omnium Graecorum communes, velut Olympicos Pythicos Isthmicos, obiret; cf. Prol. lxxxv — 49. προσέπυκτο, amplexu tenuit, i. e. pie coluit — 40. ventus vela hospitalis mensae inflans nusquam remittebatur, ut numquam vela contrahenda essent; audacia metaphorae etiam augetur proximo versu, quo hospitalitatem nullo anni tempore remittentem navigatione aestate Phasin, hieme Nilum petente illustravit. Simili imagine usus est Eur. Androm. 650 ἦν χεῖρ σ' ἐλαύνειν τήνδ' ὑπὲρ Νείλου ῥοάς ὑπὲρ τε Φᾶσιν.

43—48. Extrema pars huius carminis aeque atque carminum P. i et ii instar additamenti (postscripti) est, quod ut coram populo caneretur factum non erat, sed vim commercii epistolarii inter poetam et amicam obtinebat — 43. νυν non tam separandi hoc tempus ab aliis (nunc) quam concludendi vim (igitur) habere videtur. Invidia enim omni tempore viri principes premebantur (v. O. vi 7), neque cur tum magis regia domus Agrigenti invidia flagrasse dicatur intellegitur — 44. μῆτε . . . μῆδὲ defenditur simili usu οὔτε . . . οὐδέ P. viii 85, nisi uterque locus socordia scribarum corruptus est — 44. σιγάτω scil. Thrasybulus, ad quem se iam redire poeta nomine πατρώων significavit — 46. ἐλινύσοντας, non ut

ταῦτα, Νικάσιπ', ἀπόνειμον, δταν
 ξείνον ἐμὸν ἠθαῖον ἔλθῃς.

48. ξείνον B.

uno loco stent, sed ut canendo diversas in regiones ferantur, hos hymnos feci; cf. N. v 1 — 47. Νικάσιππε· tabellarium alloquitur, cui tradidit hoc carmen, ut Thrasybulo redderet, fortasse etiam ut chorum doceret. Simili munere fungitur Aeneas O. vi 88 — 48. ξείνον· Thrasybulum, quem et Pindarum in Sicilia degentem hospitio accepisse et cum ipse Delphos venisset, Pindari hospitalitate Thebis usum esse veri simile est.

praemitteret. Neminem tamen magnum discrimen duorum carminum fugiet; illud quod iusti epinicii nomine dignum est, egregiis orationis luminibus splendet, hoc quod quasi corollarii vice fungitur, admodum exile et ieiunum est. — Iam ut ad victorem ipsum transeam, Melissus Telesiadae filius Thebanus nobilissimae gentis Cleonymidarum erat, idemque materno genere e regia stirpe Labdacidarum se ortum gloriabatur. Is Isthmia pancratio et Nemea equis nuper vicerat, et antea iam tres victorias Iolaiis Thebanis reportaverat, quibus victoriis famam Cleonymi, unius ex maioribus gentis, feliciter resuscitavit. De tempore, quo haec carmina poeta scripsisse videatur, hoc quidem constat, post pugnam Plataeensem et expugnationem Thebarum ea scripta esse. Namque ex tribus cladibus, quibus Thebani aetate Pindari afflicti sunt, bello Atheniensi a. 506, pugna Plataeensi a. 479, proelio ad Oenophyta a. 457/6, media sola rebus in his carminibus expositis convenit. Quo cum accedat, quod versus 92 et 104 Pythici carminis noni, auctumno anni 478 scripti, cum versibus 20 et 41 huius carminis mire concordant, Gustavus Herbig, *Zur Chronologie der pindarischen Siegesgesänge* in *Comm. philol. Monac.* 1891 p. 129, subtilissima ratione efficere studuit, Isthmicam Melissi victoriam vere anni 478, Nemeacam aestate anni 477 reportatas esse. Sed cum Cleandrum Aeginetam Isthmia anni 478 pancratio vicisse constet et tum temporis inter pancratium virorum et pancratium puerorum distinctum esse veri dissimillimum sit (v. Prol. LXXV), satius est ad recentiora tempora ita descendere, ut Melissum paulo post Telesicratem Cyrenaeum (P. IX) anno 476 Isthmia, 475 Nemea vicisse statuamus.

In prooemio, quod post Nemeacam victoriam Melissi Isthmico epinicio praemissum esse supra exposui (1—15), trita ac vulgari ratione poeta fortunae prosperitatem cum modestia coniunctam laudat, Melissi duas victorias recens partas praedicans et veterem famam domus victoris breviter perstringens. In principio Isthmici epinicii largam sibi copiam factam esse praefatur virtutes Cleonymidarum, quae tamen adverso vento non prorsus caruerint, hymno illustrandi (19—24). Atque primum illos ait magna apud cives et finitimas civitates auctoritate floruisse et praeclara documenta virtutis edidisse, postea autem gravi clade afflictos sex viros in una pugna interemptos vidisse, denique nunc veterem fortuna restituta denuo efflorescere, unde pristinorum quoque decorum memoria resuscitatur (25—48). Deinde priusquam ad Melissi ipsius laudes accedat, multa homini, priusquam ad optatum finem perveniat, tentanda esse monet, veram autem virtutem carminibus optime illustrari Homeri exemplo Aiacem a criminationibus inimicorum defendentis comprobat (49—60). Quibus praemissis Melissum, quamvis ob brevem staturam corporis contemptus fuerit, tamen robore et dolo Isthmiis adversarios vicisse et iam antea in domesticis ludis Iolaiis tres victorias consecutum esse laudat (61—90). Has ultimas autem victorias ita exaggerat, ut ad originem ludorum ascendens Herculis facinora ac praemia narret et Iolaiorum sacra et certamina describat (70—86).

Melissi laudationem hanc Pindaricam Thucydides VI 15 in moribus Alcibiadis describendis ante oculos habuisse putat Büdinger, *Denkschr. d. Ak. in Wien* t. 39, p. 31—95, quod ut confirmare ita redarguere arduum est.

De metris.

Carminum horum metra dactylo-epitritica ad severam et antiquam normam composita sunt, ut similiter atque in carmine O. III cursus numerorum raro atque saepe ne in fine quidem singulorum versuum interruptus sit. Solum in versu 63 hoc sibi sumpsit poeta licentiae, ut nominis proprii *Τελεισιάδα* natura excusatus longam dactylicum pedis in duas breves solvere auderet (cf. N. VII 70). Versuum vero divisio poetam non prohibuit, quominus catalexin, quae finem periodi antecedere et conversionem rhythmum indicare solet, in strophā ante ultimum membrum paenultimi versus, in epodo post primam partem ultimi versus poneret. Epodi versiculos tertium et quartum quominus in unum versum coniungerem, scrupulum animo iniecerunt syllabae ancipites in fine vv. 33 et 87 admissae. — Carmina duo in comissione publica a choro cantanda se destinasse poeta verbo *καμάζειν* bis usurpato (vv. 8. 90) indicavit; neque ullo in carmine Pindarico oratio magis quam in hoc chori partibus adcommodata est; namque nihil in tam longo carmine de se poeta loquitur, omnia ex sententia et persona totius chori. Quod autem bis (vv. 15 et 53) secunda persona plurali (*ἴστε*) usus est, hoc aut de choreutis sese invicem compellantibus aut de choro coronam vivium alloquente interpretor. Tamen de choro gradatim procedente equidem non cogitaverim, quandoquidem neque pausis satis spatii in fine singulorum versuum relictum est neque catalectica tripodia ultimi versus epodi facile passibus chori adaptari potest; quamquam si audacia tibi non deest, alteram difficultatem hac divisione tollere poteris:

□ — ∞ — ∞ — □

Εἰ τις ἀνδρῶν εὐτυχήσῃς ἢ σὺν εὐδόχοις ἀέθλοισι Στρ. α'.

ἢ σθένει πλούτου κατέχει φρασὶν αἰανῆ κόρον,

ἄξιος εὐλογίαις ἀστῶν μεμῖχθαι.

5

Ζεῦ, μεγάλαι δ' ἀρεταὶ θνατοῖς ἔπονται

5 *ἐκ σέθεν· ζῶει δὲ μᾶσσων ὄλιβος ὀπιζομένων, πλαγίαις*

δὲ φρένεσσιν

οὐχ ὁμῶς πάντα χρόνον θάλλων ὀμιλεῖ.

10

VARIA LECTIO. Inscr. om. *BD* (in *D* hoc carmen cum praecedente coniunctum est), *ἵπποις* ex schol. ed. Rom., *παγκρατίῳ* Boeckh, *ἵπποις παγκρατίῳ* scripsi ut duorum carminum argumenta comprehenderem — Schol.: *γέγραπται Μελίσσω Θηβαίῳ· οὗτος ἐνίκησεν Ἴσθμια καὶ Νέμεα, πρόσκειται δὲ τῇ φῶδῃ ἵπποις διὰ τὸ μὴ δηλοῦν τὸν Πίνδαρον τὸ τοῦ ἀγωνίσματος εἶδος, πρότερον κέλητι ἢ τεθρίπῳ, μόνον δὲ ἵπποδρομίᾳ λέγει ἐστεφανῶσθαι* (cf. v. 13); at vide v. 17 — 5. *φρένεσσιν D* —

COMMENTARI. V. 1. *σὺν εὐδόχοις ἀέθλοισι* iunge cum *εὐτυχήσῃς*: de *σὺν* c. dat. pro simplici dativo instrumentali conf. P. I 38. N. X 48 — 2. *κατέχει*, oppressum tenet; cf. Sol. 4, 9. Theogn. 322 — 4. *Ζεῦ*: Iovem invocat et quod summus omnium rector est et quod Nemeaeam victoriam Melisso impertivit. Sententia similis est P. I 41. Maass, Orpheus p. 218 falso huc rettulit placitum Christianum de virtutibus animas mortuorum comitantibus in Apoc. Ioann. 14, 13 — 6. *οὐχ ὁμῶς* quamquam cum *πάντα χρόνον* iungi potest, melius tamen refertur ad *πλαγίαις φρένεσσιν*, ut impii homines non aequae atque iusti perpetuitate fortunae frui dicantur — *ὀμιλεῖ*, adest; cf. P. VII 9 et Eur. El. 940 *τά δὲ*

Ἄντ. α'.

εὐκλέων δ' ἔργων ἄποινα χρῆ μὲν ὑμνήσαι τὸν ἐσλόν,
 χρῆ δὲ κωμάζοντ' ἀγαναῖς χαρίτεσσιν βαστάσαι.
 ἔστι δὲ καὶ διδύμων ἀέθλων Μελίσσῳ 15
 10 μοῖρα πρὸς εὐφροσύναν τρέψαι γλυκεῖαν
 ἦτορ, ἐν βάσσαισιν Ἴσθμοῦ δεξαμένῳ στεφάνους, τὰ δὲ κοι-
 λα λέοντος
 ἐν βαθυστέρνου νάπα κάρυξε Θήβαν 20

Ἐπ. α'.

ἵπποδρομία κρατέων. ἀνδρῶν δ' ἀρετὰν
 σύμφυτον οὐ κατελέγχει.
 15 ἴστε μὰν Κλεωνόμου
 δόξαν παλαιὰν ἄρμασιν· 25
 καὶ ματρόθε Λαβδακίδαισιν σύννομοι πλούτου διέστειχον τε-
 τραοριῶν πόνοις.
 αἰῶν δὲ κυλινομένοις
 ἀμέραις ἄλλ' ἄλλοτ' ἐξάλλαξεν· ἄτρωτοί γε μὰν παῖδες θεῶν. 30

[IV.]

Ἔστι μοι θεῶν ἕκατι μυρία παντᾶ κέλευθος, Στρ. β'.

7. εὐκλέων BD — 11. βάσαισιν B — 12. βαθυστέρνου codd.: βαθυστέρνω ex scholiis Bergk — 17. Λαβδακίδαισι ξνν. Mommsen — πλούτου BD: πλούτω coni. Pauw — διέστειχον BD, διέστειχον Hermann: διέστειχον coni. Bulle, διέπρηναν interpretantur scholia; πλούτῳ διέσχοι καὶ τετρ. πόνοις Hartung — 18. ἄλλ' ἄλλοι τ' B — 19. carmen quartum cum tertio cohaeret in D, vacuo loco ab eo

χοήματα σθένει οὐδὲν εἰ μὴ βραχὴν ὁμιλῆσαι χρόνον — 7. ἔργων ἄποινα appositio praedicativa est sententiae ὑμνήσαι τὸν ἐσλόν, ut O. vii 16. P. i 59 — 8. ὑμνήσαι et κωμάζοντα (scil. poetam) χαρίτεσσι βαστάσαι coniunguntur, ut κῶμοι et αἰοδαί I. ii 31 — 9. καὶ διδύμων, vel duorum; bene autem poeta alteram victoriam Nemeaeam, quae nova accesserat, amplius persecutus est — 10. μοῖρα . . . τρέψαι dicendi usu Pindaro familiari pro μοῖρα τοιαύτη ὡστε τρέψαι — 11. τὰ δὲ, altera ex parte; cf. O. ix 93 — τὰ δὲ κάρυξε suo more Pindarus variat formam orationis, ut O. i 14 sq. — λέοντος νάπα valle Nemeaei leonis; similiter P. vi 9 dixit ἐν Ἀπολλωνία νάπα — 12. Θήβαν, Thebam patronam urbis Thebarum (v. I. i 1. vii 1. fr. 29, 3) utrum intellexerit an urbem ipsam (v. P. iv 299. fr. 194, 4), dubitare possis — 14. οὐ κατελέγχει, non indignum fama maiorum se praebet; cf. O. viii 19. I. viii 65 — 17. καὶ ματρόθεν Λαβδακίδαισι σύννομοι schol.: ὡς κατὰ μητέρα ἀπὸ Λαβδάκων καὶ Οἰδίποδος τοῦ Κλεωνόμου ὄντος — πλούτου διέστειχον τετρ. πόνοις verba si genuina sunt, simile valent atque ἀρετᾶ κατάκειται ἀμφοτέρων δαπάναις τε καὶ πόνοις I. i 42: divitias permetiuntur non ignavi, sed laboribus curulibus operam navantes; vix enim licet statuere et dativum Λαβδακίδαισι et genetivum πλούτου a nomine σύννομοι pendere, quamquam σύννομοι cum genetivo poetae et scriptores iungunt. Finem vero carminis tertii in eodem quo initium quarti carminis orbe sententiarum verti poeta voluit, quo facilius duo carmina coniungi et copulari possent — 18. παῖδες θεῶν, pro θεοί, ut παιδεσσιν Ἑλλάνων pro Ἑλλασιν v. 54 et τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου pro τὸν ἄνθρωπον ap. Matthaeum evangelistam.

19. incipit novum carmen, simili formula atque carmen O. xi inchoatum —

- III 20 ὦ Μέλισσ', εὐμαχανίαν γὰρ ἔφανας Ἴσθμίοις,
 ὑμετέρας ἀρετὰς ὕμνω διώκειν· 5
 αἷσι Κλεωννυμίδαι θάλλοντες αἰεὶ
- (IV 5) σὺν θεῶ θνατὸν διέρχονται βιότου τέλος. ἄλλοτε δ' ἄλ-
 λοῖος οὖρος
 πάντας ἀνθρώπους ἐπαῖσων ἐλαύνει. 10
- 25 τοὶ μὲν ὦν Θήβαισι τιμάντες ἀρχᾶθεν λέγονται Ἄντ. β'.
 πρόξενοί τ' ἀμφικτιόνων κελαδεννᾶς τ' ὄρφανοὶ
 ὕβριος· ὄσσα δ' ἐπ' ἀνθρώπους ἄηται 15
- (10) μαρτύρια φθιμένων ζωῶν τε φωτῶν
 ἀπλέτου δόξας, ἐπέψαυσαν κατὰ πᾶν τέλος· ἀνορέαις δ'
 ἐσχάταισιν
- 30 οἴκοθεν στάλαισιν ἄπτονθ' Ἡρακλείαις· 20
- καὶ μηκέτι μακροτέρων σπεύδειν ἀρετάν. Ἐπ. β'.
 ἵπποτρόφοι τ' ἐγένοντο,
 (15) χαλκῶ τ' Ἄρει Ἰάδον.
 ἀλλ' ἀμέρα γὰρ ἐν μιᾷ 25
- 35 τραχέια νιφὰς πολέμοιο τεσσάρων ἀνδρῶν ἐρήμωσεν μάκαιραν
 ἐστίαν·

separatum est in B; inscriptio deest etiam in B et scholiis, sed veteres grammaticos duo carmina olim separata legisse docemur scholiis ad v. 24 (15) ἐν δὲ τῇ ἐξῆς ᾠδῇ — 20. ἔφανας Byz.: ἔφανες BD — ἰσθμίοις ὑμετέρας om. D — 23. βιότου coni. Schneidewin: βίον BD, τὸ βίον Tricl. — 25. ὦν B: ὦ D — 26. ἀμφικτι. D · κελαδεννᾶς B — τ' abesse malo — 31. καὶ μηκέτι codd.: fort. τῶν μηκέτι, τῶν οὐκ ἐνι antea scripseram, ὦν μηκέτι μακρότερ' ἦν coni. Hartung, ὡς μηκέτι Naber — 33. τ' om. D —

20. εὐμαχανίαν ἔφανας, copiam largam praeconio virtutibus tuis fecisti; similis est locutio P. ix 92 σιγαλὸν ἀμαχανίαν ἔργω φηγῶν — 21. διώκειν· cf. Xen. mem. II 1, 34 οὕτω πως διώκει Πρόδικος τὴν ὑπ' ἀρετῆς Ἡρακλέους παίδενσιν — 22. θάλλοντες αἰεὶ virtutibus Cleonymidae semper floruerunt, quamquam, quae est hominum sors, non semper flatu secundo fortunae usi sunt — 23. ἄλλοτε δ' ἄλλοιος· eadem dicendi formula utitur O. vii 95. P. III 104 — 26. κελαδεννᾶς ὕβριος, clamitabundae superbiae; cf. O. XII 10 ὕβριν θρασυμυθον — τ' ὄρφανοί· si Pindari manu particula τε addita est, eam ita nos interpretari oportet, ut honoribus, quibus Cleonymidae et a civibus suis (Θήβαισι τιμάντες) et a peregrinis civitatibus (πρόξενοὶ ἀμφικτιόνων) afficiebantur, tertium comitas erga cives et homines inferiorum ordinum adiciatur; cf. I. II 37 — 27. ἄηται· audacter poeta, quod famam super orbem volare dicunt, etiam documenta famae volantia fingit; translata vis etiam in Hom. Φ 356, h. Cer. 276 — 30. στάλαισιν ἄπτονται· de dativo verbis ἄπτεσθα et θηγεῖν iunctis vide P. viii 22; sententiam similem habes O. III 13. N. III 21 — 31. σπεύδειν, nisi vitio locus laborat aut ἔξεστι supplere licet, vim praecipendi et deterrendi habet; μακροτέρων non adiectivum nominis ἀρετάν, sed adverbium est a positivo μακρῶν derivatum — 35. νιφὰς πολέμοιο, nivosa procella belli; spectare poeta videtur pugnam Plataeensem, in qua optimatum Thebanorum trecentos cecidisse Herodotus IX 67 tradit —

νῦν δ' αὖ μετὰ χειμερίων

ποικίλα μηνῶν ζόφον χθῶν ὅτε φοινικέοισιν ἄνθησεν ῥόδοις 30

Στρ. γ'.

δαιμόνων βουλαῖς. ὁ κινητῆρ δὲ γᾶς Ὀγχηστὸν οἰκέων

(20) καὶ γέφυραν ποντιάδα πρὸ Κορίνθου τειχέων, 35

τόνδε πορῶν γενεᾷ θαυμαστὸν ὕμνον

40 ἐκ λεχέων ἀνάγει φάμαν παλαιᾶν

εὐκλέων ἔργων· ἐν ὕπνῳ γὰρ πέσεν, ἀλλ' ἀνεγειρομένα

χρῶτα λάμπει, 40

Ἄωσφόρος θαητὸς ὡς ἄστροις ἐν ἄλλοις·

(25) ἃ τε κῆν γουνοῖς Ἄθανᾶν ἄρμα καρύξαισα νικᾶν Ἄντ. γ'.

ἐν τ' Ἀδραστείοις ἀέθλοισι Σικυῶνος ὤπασεν 45

45 τοιάδε τῶν τότε ἔόντων φύλλ' ἀοιδῶν.

οὐδὲ παναγυρίων ξυνᾶν ἀπείχον

καμπύλον δίφρον, Πανελλάνεσσι δ' ἐριζόμενοι δαπάνα

χαῖρον ἵππων. 50

(30) τῶν ἀπειράτων γὰρ ἄγνωτοι σιωπαί.

36. χειμερίων ποικίλα conl. Hartung: χειμέριον ποικίλων BD — ὅτε D: ἄτε B, ἄτε Pauw — ἄνθησεν B: ἄνθος D — 42. ἄωσφ. B: ἔωσφ. D, Ἄωσφ. mavult Bergk — 43. κῆν D: κείν B, κέν Boeckh — ἀθην. BD — νικᾶν et νίκαν agnoscunt scholia, νίκαν . . . ὤπασεν. τοιάδε Mommsen — 45. ἀοιδῶν B et schol.: ἀοιδᾶν D, ἀοιδᾶν Tricl. — 48. ἄγνωτοι: ἄγνωστοι BD et edd. ante Mommsenianam; cf. O. vi 67 —

36. lectionem codicum ποικίλων μηνῶν analogia genitivorum temporis, ut χειμῶνος, νυκτός, defendunt; quod ut ipsum per se ferri potest, ita non ferendum puto inter χειμέριον et ζόφον alienum genitivum interiectum, quamobrem ingeniosam Hartungii emendationem recipiendam duxi — ποικίλα χθῶν propter varios flores vere terram decorantes dicitur, ut P. iv 64 ὅτε φοινικανθέμον ἦρος ἀκμᾷ· aptissima autem metaphora huic loco est, quod Isthmia, quibus denuo gloria Cleonymidarum effloruit, verno tempore agebantur; cf. I. vii 38, fr. 75, Ūnger ann. cl. phil. 1890 p. 109 — 37. κινητῆρ γᾶς circumscibit Homericā Ἐνοσίχθων, Ἐννοσίγαιος, Ἐλελίχθων· Onchesti et Isthmi ludi in Neptuni honorem instituti similiter coniunguntur I. i 32 sq. — 38. γέφυραν ποντιάδα· sic isthmum adumbravit etiam N. vi 39 — 39. θαυμαστὸν ὕμνον i. e. θαυμαστῶν ἔργων ὕμνον — 41. ἐν ὕπνῳ γὰρ πέσεν· simili metaphora usus est I. vii 17 εὐδὲι χάρις — χρῶτα et χρῶμα ab eadem radice profecta esse lepide poeta significat — 42. Ἄωσφόρος . . . ἄλλοις· Hesperus inter cetera sidera; affini imagine usus est Horatius C. i 12, 46: micat inter omnes Iulium sidus velut inter ignes luna minores; cf. Aleman 16, 28 — 43. ἃ τε κῆν γουνοῖς Ἄθανᾶν, quae (fama) et in campis Athenarum i. e. ludis Panathenaicis, et Sicyone victoriam nuntiavit — 44. ἐν Ἀδραστείοις ἀέθλοισι· ludis Pythiis Sicyonis ab Adrasto conditis, de quibus v. N. ix 9 — 45. τοιάδε φύλλα, folia epinicii carminis, unde ante Pindarum iam epinicia Cleonymidis facta esse comperimus; cf. Prol. xcvi. De metaphorico usu nominis (φύλλα) pronomine τοιάδε vel κείνον (v. 61) indicando conf. O. ix 8 τοιοῖσδε βέλεσσι — 46. ξυνᾶν . . . Πανελλάνεσσι· intellegit ludos sacros Olympios Pythios Isthmios Nemeaeos, ad quos omnibus Graecis aditus patebat; v. Prol. lxxxv — 48. ἄγνωτοι σιωπαί, hominum nil expertorum (cf. O. viii 61) silentia ignobilia, quae cum neminem illustrent, nemo curat —

- ἔστιν δ' ἀφάνεια τύχης καὶ μαρναμένων, Ἐπ. γ'.
 50 πρὶν τέλος ἄκρον ἰκέσθαι·
 τῶν τε γὰρ καὶ τῶν διδοῖ. 55
 καὶ κρέσσον' ἀνδρῶν χειρόνων
 (35) ἔσφαλε τέχνα καταμάρψαισ'. Ἴστε μὲν Αἴαντος ἀλκάν, φοίνιον
 τὰν ὀψία
 ἐν νυκτὶ ταμῶν περὶ Ἰφῶ 60
 φασγάνῳ μομφὰν ἔχ' ἐν παιδεσσιν Ἑλλάνων, ὅσοι Τρῶνδ'
 ἔβαν.
 Στρ. δ'.
 55 ἄλλ' Ὀμηρὸς τοι τετίμακεν δι' ἀνθρώπων, ὅς αὐτοῦ
 πᾶσαν ὀρθώσασαις ἀρετὰν κατὰ ῥάβδον ἔφρασεν 65
 θεσπεσίων ἐπέων λοιποῖς ἀθύρειν.
 (40) τοῦτο γὰρ ἀθάνατον φωνᾶεν ἔρπει,

50. ἄκρον om. B — 51. διδοῖ τέλος BD, τέλος eiec. Tricl.; τῶνδε γὰρ διδοῖ τέλος ed. Crat. et Schmid — 53. τέχνα D: τέχνα B — καταμάρψαισ' codd.: καταμάρψαι ex scholiis Mommsen coll. P. iv 146 — μὲν B: καὶ D — ἀλκάν φοίνιον, τὰν ὀψία vulgo interpungebatur, interpunctionem correxit Madvig Adv. crit. i 188 — 54. ἔχ' ἐν coni. Bergk: ἔχει codd. — παιδεσσιν D — 58. ἔρπει D —

49. καὶ μαρναμένων: ut ceteris in rebus, sic etiam in certaminibus incertus exitus fortunae est — 51. τῶν . . . διδοῖ: modo secundorum, modo adversorum aliquid dat Fortuna; videntur Cleonymidae ludorum sacrorum certamina obeuntes palmam diu non consecuti esse, idque iudicum iniquitate. Sic enim si statuimus, melius cur fabulam de Aiace iniquis suffragiis oppresso poeta intexuerit, intellegitur — 52. χειρόνων: plurali post singularem κρέσσονα poeta usus est, quod eius menti iam obversabatur pluralis παῖδες Ἑλλάνων — 53. φοίνιον cum relativa sententia coniungendum esse intellexit Madvigius Adv. crit. i 188 — ὀψία ἐν νυκτὶ: schol.: τοῖς δὲ τὸν ὄρθρον ἀκούουσι καὶ τὰ ἀπὸ τῆς ἱστορίας συνάδει: ὁ γὰρ τὴν Αἰθιοπίδα γράφων περὶ τὸν ὄρθρον φησὶ τὸν Αἴαντα ἑαυτὸν ἀνελεῖν — 54. μομφὰν ἔχειν in infamia erat apud omnes Graecos ante Troiam, quod ipse mortem sibi consciverit et mente captus arietes pro principibus Graecorum mactaverit; huic infamiae opponitur honos, quo ab Homero, quem non solum Iiadis sed etiam Aethiopidis auctorem fuisse Pindarus eiusque aequales credebant, affectus est. Patiendi autem vim verbis μέμψιν ἔχειν tribuerunt etiam, ut scite Bergkianus monuit, Eurip. Heracl. 974 πολλὴν ἄρ' ἔξεις μέμψιν, εἰ δράσεις τάδε, et Isae. xi 39 εἰκότως μὲν οὐκ ἂν ἔχοιμι μέμψιν, εἰ μὴ τάμαντοῦ προστίθῃμι τοῦτοῖς, σώζων δὲ τὰ τούτων καὶ πλείω ποιῶν, δικαίως ἂν ἐπαινοῖμην, quamquam Eur. Phoen. 773 et Aesch. Prom. 415 eidem locutioni vim crimini alius vertendi adsignaverunt — 56. iunge κατὰ ῥάβδον θεσπεσίων ἐπέων, ad sceptrum divinatorum verborum, i. e. quod divinarum fabularum narratores manu tenebant; etenim ὁ κατὰ ῥάβδον φράζων oppositus est τῷ κατὰ φόρμιγγα ἀείδοντι. Exin λοιποῖς ἀθύρειν ab ἔφρασεν pendet, ut supra v. 10 infinitivus τρέψαι a nomine μοῖρα: Homerus futuris rhapsodis praecit, ut lusu poetico virtutes Aiaces canerent. Vix enim ita verba traicere licet, ut κατὰ ῥάβδον a suo verbo ἔφρασεν divellamus et cum remoto verbo ἀθύρειν coniungamus. Videtur igitur Pindarus hoc loco sceptrum (ῥάβδον), quod Hesiodus (v. theog. 30) et Homeridae gerebant, iam Homero, parenti epicae poesis, attribuisse —

εἷ τις εὖ Φείπη τι· καὶ πάγκαρπον ἐπὶ χθόνα καὶ διὰ πόν- 70
τον βέβακεν
60 ἐργμάτων ἀκτὶς καλῶν ἄσβεστος αἰεὶ.

Ἄντ. δ'.

προφρόνων Μοισᾶν τύχοιμεν, κείνον ἄψαι πυρσὸν ὕμνων
καὶ Μελίσσῳ, παγκρατίου στεφάνωμ' ἐπάξιον, 75
(45) ἔρνει Τελεσιάδα. τόλμα γὰρ εἰκῶς
θυμὸν ἐριβρεμετᾶν θηρῶν λέοντων
65 ἐν πόνῳ, μῆτιν δ' ἀλώπηξ, αἰετοῦ ἃ τ' ἀναπιτναμένα 80
ῥόμβον ἴσχει·
χηρὴ δὲ πᾶν ἔρδοντα μαυρῶσαι τὸν ἐχθρόν.

οὐ γὰρ φύσιν Ὀαριωνεῖαν ἔλαχεν· Ἐπ. δ'.
(50) ἀλλ' ὄνοτος μὲν ἰδέσθαι, 85
σιμπεσεῖν δ' αἰχμᾶ βαρῦς.

59. πόντου coni. Naber collato N. vi 48; at cf. v. 23 — 62. στεφάνωμα . . .
65. ἀλώπηξ bis scripta sunt in B — 63. ἔρνει. Τελεσιάδα τολμ. nonnullos inter-
punctis testantur scholia — τόλμα (α) . . . θυμὸν B D: τόλμαν ὁμοιος . . .
θυμῷ coni. Kayser, τόλμαν . . . θυμῷ coni. Hartung — 64. θηρῶν Heyne: θηρᾶν
codd., θηρᾶ alterum scholium — 66. πᾶν Φέρδ. Schroeder verisimiliter; cf.
O. ii 23 — ἔρδοντα μαυρ. Boeckh: ἔρδοντ' ἄμαυρ codd. — 69. αἰχμᾶ (αἰχμᾶ D)
B D, ἀκμᾶ coni. Pauw —

59. εὖ εἶπη ornate et cum poetico decore dicat; ridiculus enim esset, si
quicquid in laudem cuiusque diceretur, perenne esse asseveraret — βέβακεν
vim praeteriti praesentis habet, ut ἔγνωκα τεθαύμακα οἶδα — ἀκτὶς καλῶν,
lux pulchrorum, ut P. xi 48 ἀγῶνων ἀκτὶς.

61. a Cleonymidis, maioribus Melissi, ad Melissum ipsum redit, Musas in-
vocans, ut facem hymnorum sibi accendant — κείνον, talem, qualem olim Ho-
merus Aiaci accendit. Acute autem Dissenius monet pulchram hanc meta-
phoram magis etiam placere, si carmen in vespertina comissione gentis inter
faces ardentes cantatum esse statuamus — 62. παγκρατίου στεφάνωμα· cf.
Eur. Herc. 356 στεφάνωμα μόχθων — 63. Τελεσιάδα patris, ut videtur; pro-
prietate autem nominis proprii solutio longae dactyli in duas breves ex-
cusatur — 64. θηρῶν λέοντων, ferarum leonum, ut θηρὸς λέοντος dixit Eur.
Herc. 462, θῆρα λέοντα Epimenides ap. Aelian. hist. an. xii 7; temere verba poeta
traiecit, ut λέοντων cum τόλμα, non cum θυμὸν coniungi vellet — 65. ἀλώπηξ . . .
ἴσχει· schol.: εἰκέναι φησὶν ἀλώπεκι, ἣτις ἀνακεκλιμένη ὑπὲρ πρὸς τὸ ἐτοιμῶς
ἀμύνεσθαι, ἐπέχει τὴν τοῦ αἰετοῦ ὁρμήν, ὅταν ἐπιρομβῇ αὐτὴν βουλόμενος ἀρπά-
σαι. εἶκοι δὲ διδάσκειν αὐτοῦ τὸ πάλαισμα, ὡς χαμαὶ κειμένου καὶ τὸν μείζονα
τέχνη νεικηκότος. Comparatio vulpis bene accommodata est generi pancratii,
quo ad extremum reclinati (ὑπτιάζοντες) et humi se volventes (κυνιδόμενοι)
adversarium impugnabant. Similiter etiam infra v. 84 verbum λακτίζοισα ab
hoc genere pancratii, quo Melissus vicisse videtur, sumptum est. Contra Otto
Keller, Die Tiere des klass. Altert. p. 450, u. Jahrb. f. cl. Phil. 1885 S. 463,
ἀναπιτναμένα in ἀναπιτναμένον mutato aquilam, cum vulpem unguis sursum
tulisset, medio in aere a dolosa vulpecula morderi interpretatur — 66. χερὴ
. . . ἐχθρόν· generalis sententia ut saepe a Pindaro media laudationi interiecta
est; cf. P. iii 20 — 67. Ὀαριωνεῖαν, longa forma nominis proceram staturam
Orionis significat — 69. αἰχμᾶ non iam in ἀκμᾶ corrigere ausus sum ob simi-
lem vim metaphoricam vocabuli αἰχμᾶς in Aesch. Agam. 483 et Choeph. 680 —

70 καίτοι πότ' Ἀνταίου δόμους
 Θηβᾶν ἀπὸ Καδμειᾶν μορφᾶν βραχύς, ψυχὰν δ' ἄκαμπος,
 προσπαλαίσων ἦλθ' ἀνῆρ, 90
 τὴν πυροφόρον Λιβύαν,
 κρανίους ὄφρα ξένων ναὸν Ποσειδάωνος ἐρέφοντα σχέθου,

Στρ. ε'.

(55) υἱὸς Ἀλκμήνας· ὃς Οὐλυμπόνδ' ἔβα, γαίας τε πάσας 95
 καὶ βαθυκρήμνου πολιᾶς ἄλως ἔξευρῶν θέναρ,

75 ναυτιλίαςί τε πορθμὸν ἀμερώσας.
 νῦν δὲ παρ' Αἰγυῖος κάλλιστον ὄλβον
 ἀμφέπων ναίει, τετίμαται τε πρὸς ἀθανάτων φίλος, Ἥ- 100
 βαν τ' ὀπνίει,

(60) χρυσέων οἰκῶν ἀναξ καὶ γαμβρὸς Ἥρας.

Ἄντ. ε'.

τῷ μὲν Ἀλεκτρῶν ὑπερθεὺν δαῖτα πορσύνοντες ἀστοί 105

71. ἄκαμπος *D* et schol.: ἄκοπος *B* — 72. ξένων *BD* — Ποσειδάωνος *σφ'* ἐρέπτοντα conl. Hermann probabiliter — 74. βαθυκρήμνον conl. Heyne probabiliter — 74. θέναρ *D* — 75. πορθμὸν codd. et schol.: πορθμούς Schmid — 76. αἰγυῖος δι *BD*, διl eiec. Tricl. — 77. ὀπνίει ed. Crat.: ὀπνίει *B*, ὀπνίει *D* —

70 sq. suaviter Melissi brevem staturam et fortem animum cum Herculis herois virtutibus comparat; simul haec comparatio ei copiam fecit Thebani illius herois facta illustrandi — 70. πότ' ex ποτέ non ex ποί elisum duco, quandoquidem elisio vocalis *i* dubia est et saepe a Pindaro verba eundi cum accusativo (δόμους) iunguntur; cf. *O.* x 87 — 72. τὴν πυροφόρον Λιβύαν appositionis vi funguntur verborum Ἀνταίου δόμους — ναὸν Ποσειδάωνος inde Antaeum παῖδα Ποσειδάωνος dixit Apollod. bibl. II 115 — ἐρέφοντα· schol.: ἰδίως τὸν Ἀνταίων φησι τῶν ξένων ἠττωμένων τοῖς κρανίοις ἐρέφειν τὸν τοῦ Ποσειδάωνος ναόν· τοῦτο γὰρ ἰστοροῦσι τὸν Θράκη Διομήδην ποιεῖν, Βακχυλίδης δὲ Ἐδῆρον ἐπὶ τῶν Μαρπησῆς μνηστήρων, οἱ δὲ Οἰνόμαον ὡς Σοφοκλῆς. Orta esse videtur haec fabula de Antaeo zophorum templi capitibus hominum interfectorum ornante ex templis Doricis ab artificibus boum capitibus ornatis; cf. Eur. Bacch. 1212 αἰρέσθω λαβῶν· πηκτῶν πρὸς οἴκους κλιμάκων προσαμβάσεις, | ὡς πασσαλεύση κρατὰ τριγύφοις τόδε — 73. υἱὸς Ἀλκμήνας· cum emphasi in principium novae strophae tractum est, id quod Pindarus in carminibus, quae iuvenis panxit, facere adamavit; cf. *P.* XII 17 — 74. βαθυκρήμνον πολιᾶς· his epithetis profunditatem maris altis ripis cincti adumbravit — 75. ἀμερώσας· vim pacandi compositis verbis ἀνημερώσασαι et ἐξημερώσασαι tribuerunt Soph. fr. 819 et Eur. Herc. 20. 852. De fabula hac Herculis conf. *N.* III 22 ss. — 76 ss. imaginem Herculis post labores exantlatos summa felicitate in Olympo fruentis hic et *N.* I 69 ss. copiose poeta persecutus est, ut simile praemium laborum victori protenderet — Αἰγυῖος, Ἴονι; nomen enim αἰγυῖος cum proprie vim nominis adiectivi haberet, paulatim in notionem substantivi abiit, ut Χρυσοκόμας *O.* VI 41. VII 32, Μοισαγέτας fr. 116, Πύθιος *N.* III 70, Ἐκαταβόλος fr. 2, Εὐτριάνα *O.* I 75, Ἀγλαοτριάνα *O.* I 41, Γαῖόχορος *O.* I 25. XIII 81. *P.* IV 33. I. VII 38, Γλανκῶπις *N.* X 7, Κοιογενής fr. 88, Κυπρία *O.* I 77. *N.* VIII 7, Κυπρογένεια *P.* IV 216. *O.* X 105, Ὀρθωσία *O.* III 30, Ὀλύμπιοι *O.* I 27. fr. 75, 1, Ὀλυμπιάδες *P.* XI 1, Οὐρανίδαι *P.* IV 194, Πτερίδες *P.* I 14. VI 49 etc., Ἐλικονιάδες I. II 34 — 78. γαμβρὸς Ἥρας, Iunonis, quae antea eum tanto odio vexaverat, quo simili modo Iunonem iram in gratiam Augusti ponere narrat Horatius *O.* III 4.

- 80 καὶ νεόδματα στεφανώματα βωμῶν, αὔξομεν
 ἔμπυρα χαλκοαῶν ὀκτῶ θανόντων,
 τοὺς Μεγάρα τέκε Φοι Κρειοντίς υἱούς·
- (65) τοῖσιν ἐν θυμαῖσιν ἀγᾶν φλόξ ἀνατελλομένα συνεχῆς 110
 παννυχίζει,
 αἰθέρα κνισάεντι λακτίζουσα καπνῶ·
- 85 καὶ δεύτερον ἄμαρ ἐτείων τέρμ' ἀέθλων Ἐπ. ε'. 115
 γίνεται, ἰσχύος ἔργον.
 ἐνθα λευκωθείς κάρα
- (70) μύρτοις ὄδ' ἀνήρ διπλόαν

80. νεόδμητα Mommsen — 82. τέκεν οἱ coni. Schmid: οἱ τέκε B D^{rc}, τέκε (om. oi) D^{ac} — Κρειοντίς Schmid: Κρειοντίς codd. — υἱός D — 83. ἀναπελλ. D — 84. πλακτίζουσα Hecker — αἰθέρα: αἴρα Plut. de prim. frig. 10 — κνισάεντι B D, κνισάεντι Mommsen — 85. τέρμ' ἀέθλων Schmid: ἀέθλων τέρμα B D — 87. λευκανθής coni. Hecker —

79. ab Herculis facinoribus transit ad ludos Herculis Thebanos et victorias Melissi ibi partas — Ἀλεκτροῶν scil. πυλᾶν· ante has portas domum Amphitryonis et templum Herculis et sepulcrum filiorum Herculis et Megarae fuisse tradit Paus. ix 11. Schol.: Χρῦσιππος πρὸς ταῖς καλουμένας φησὶν Ἡλέκτρας πόλαις ᾤκησεν Ἀμφιτροῶν. Praeverbium ὑπερθεῖν eo pertinet, quod arae extra portas Electrides erant — 80. στεφανώματα βωμῶν corollas intellego, quibus aras cingebant; ea νεόδματα audiunt, quod recens ex floribus foliisque nexa erant. Contra Wilamowitzius, Eur. Herc. i 323 aras ipsas nuper denuo extructas esse interpretatur: Dass Pindar die Altäre νεόδματα nennt, ist nicht weg-zudeuten, aber es kann auch verstanden werden; bei der Belagerung 479 waren die Vorstädte Thebens verwüstet, die Altäre bedurften also eines Neubaus — αὔξομεν· cf. Eur. Hipp. 537 ἐπὶ Πυθίοις τεράμνοις βούταν φόνον Ἑλλάς αἰ' ἀέξει — χαλκοαῶν, bellatorum aere armatorum; cf. I. v 41 Μέμνονα χαλκοῶρα· mirum est, sed metricis rationibus explicandum, quod recentior Pindarus soluta forma χαλκοῶρας, Homerus antiquior poeta contracta χαλκήρης usus est — ὀκτῶ θανόντων· schol.: περὶ τῶν Ἡρακλῆος ἐκ Μεγάρων παίδων Ἀνσίμαχός φησὶ τινὰς ἰστορεῖν, μὴ ὑπὸ Ἡρακλῆος ἀλλ' ὑπὸ τινῶν δολοφονηθῆναι ξένων· οἱ δὲ Λύκον τὸν βασιλεῖα φασὶν αὐτοὺς φονεῦσαι· Σωκράτης δὲ ὑπὸ Ἀγέου φησὶν αὐτοὺς δολοφονηθῆναι. καὶ περὶ τοῦ ἀριθμοῦ δὲ διαλλάττονται κτλ. Fabulam ex Euripidis Hercule pervulgatam de filiis ab Hercule patre furentem occisis Pindarus nondum novit aut se novisse dissimulavit; v. Wilamowitz, Eur. Herc. i 322 ss. — 82. Κρειοντίς, Creontis filia; v. Eur. Herc. 8 — 83. ἐν θυμαῖσιν· schol.: ἔθος πρὸς θυμᾶς ἱερουργεῖν τοῖς ἥρωσι, κατὰ τὰς ἀνατολὰς τοῖς θεοῖς. Idem docet schol. Apoll. Arg. i 557: περὶ ἡλίου θυμῶς ἐναγίζουσι, τοῖς δὲ Οὔρανιδαις ὑπὸ τὴν ἑὼ ἀνατέλλοντος τοῦ ἡλίου . . . τὰ τοῖς νεκροῖς ἐναγίζόμενα διὰ τὸ ἐν τῇ γῆ αὐτῶν ἀποτέμεσθαι τὰς κεφαλὰς· οὕτω γὰρ θεοῖσι τοῖς χθονίοις, τοῖς δὲ οὐρανίοις ἄνω ἀναστρέφοντες τὸν τράχηλον σφάζουσιν. cf. schol. Hom. Θ 66, Lobeck Aglaoph. 412, Usener Götternamen p. 187 — ἐν θυμαῖσιν ἀγᾶν, sole occidente — 85. ἐτείων τέρμ' ἀέθλων, altero die annua certamina constituta sunt, ut hic perinde atque in ceteris ludis primitiae dis et Manibus fierent, secundae partes ludis et hilaritati hominum feriantium concederentur. Schol.: κατ' ἔτος Θηβαῖοι ἐναγίζουσι τε τοῖς Ἡρακλῆος παῖσι καὶ ἄγῶνας ἐπιταφίους ἄγουσι. Ludos hos extra Proetides portas iuxta tumulum Iolai actos esse et inde nomen Iolaiorum accepisse exposui Stzb. d. b. Ak. 1895 p. 5 ss. — 87. λευκωθείς, coronatus alba myrto; cf. Statii Achill. i 11 albescunt tempora vititis. De origine myrteae coronae schol.: μυρσίνη γὰρ στεφανοῦνται διὰ τὸ εἶναι τῶν νεκρῶν στέφος. cf. Prol. LXVIII — 88. ἀνήρ· nomen hoc non honoris

νίκαν ἀνεφάνατο καὶ παίδων τρίταν πρόσθεν, κυβερνατήρος 120
οἰακοστρόφου

90 γνάμα πεπιθῶν πολυβού-

λω. σὺν Ὀρσέα δέ νιν καμάξομαι, τερπνὰν ἐπιστάζων
χάριν.

89. καὶ παίδων τρ. coni. Mommsen: παίδων τρ. *BD*, παίδων τήν τρ. Tricl., παίδων τε τρ. coni. Hermann, παῖς δ' ἔων τρ. Jurenka — 90. πεπιθῶς coni. Hartung, πίσυρος Hermann — καμάξομαι *B* — ἐπιστάζων Tricl.: ἀποστάζων *B*, ἐπιστοχάζων *D*.

causa pronomini ὄδε additum est, sed virum, non puerum (παῖδα) eum duas victorias consecutum esse adsignificat — 89. κυβερνατήρος οἰακοστρόφου, aliptae, qui quasi gubernacula regit artis gymnasticae; cf. N. vi 75; nomen eius, ut ex proximis patet, fuit Orseas — πεπιθῶν, si integrum est, contra consuetudinem dicendi vim intransitivam habet — 90. καμάξομαι hoc ipso carmine; cf. I. i 34.

ΙΣΘΜΙΟΝ. Ε΄.

ΦΥΛΑΚΙΔΑ. ΑΙΓΙΝΗΤΗ.

ΠΑΓΚΡΑΤΙΩ.

Strophæ.

ι υ - υ ι ω - ω - υ |
ω υ - υ ι υ - - ι ω υ |
ι υ - - ι ω - ω - υ |
ι ω - ω υ |
5 ι υ - - ι ω - ω - |
ω υ - - ι υ - - ι ω - | ι υ - - ι υ - - |

Epodi.

ι υ - - ι ω - ω - υ |
ι υ - - ι υ - - ι υ - |
ι υ - - ι ω - ω υ |
ι υ - - ι ω υ |
5 ι υ - - ι υ - - ι ω - |
ω υ - - ι ω - ω - |
ι υ - υ ι ω - ω υ |
ι ω - ω ι ω - - ι υ - |
ι ω - ω - | ι υ - υ |

Argumentum.

De Phylacida Lamponis filio, minore Pytheae fratre, vide quae ad N. v argum. commentati sunt. Hoc nostrum carmen post carmen I. vi scriptum esse et post illud collocandum fuisse, recte iam Hephaestio grammaticus in scholiis adnotavit. Ex versibus enim 17—19 huius carminis apparet, tum Phylacidam iam duas victorias Isthmicas et unam Nemeaeam consecutum esse, carmine I. vi autem prima victoria Isthmica Phylacidae illustratur neque Nemeaeae eius victoriae quidquam mentionis fit. Minimum igitur duos annos inter illud atque hoc carmen interfluxisse necesse est. Quo autem errore veteres editores Pindari ad iustum ordinem carminum invertendum compulsi sint, in praefatione sequentis carminis aperiemus. Victoriā vero alteram Isthmicam aequē atque priorem Phylacidam pancratio consecutum esse et poetam ipsum ad carmen hoc agendum Thebis Aeginam venisse versus 19 et 21 arguunt.

Denique de tempore hoc quidem constat, carmen hoc non longe post pugnam Salaminiam scriptum esse; namque ex versu 48 huius gloriosissimae pugnae navalis memoriam recentem etiamtum fuisse patet. Inde facile quis adduci potest, ut Isthmicam hanc alteram victoriam Phylacidae vere anni 478 a. Ch., Nemeaeam autem aestate antecedentis anni 479 reportatam esse statuatur. At negotia facessunt tempora carminis I. VIII in honorem Cleandri facti, quandoquidem Cleander quoque Isthmia post ipsam pugnam Salaminiam pancratio vicisse dicitur. Tam disertim autem illo in Carmine poeta discrimina belli Persici proxime ante depulsa esse exponit (I. VIII 5—10), ut Cleandri quidem victoriam nequaquam liceat infra annum 478 deicere. Verum ne proximis quidem Isthmiis anni 476 hoc nostrum carmen certo assignari potest, quoniam Melissum quoque Thebanum paulo post pugnam Plataensem Isthmia pancratio vicisse supra ad I. III/IV comprobavimus. Qua de causa aut Phylacidam a. 476, Melissum a. 474, aut vice versa, quod temporibus duarum victoriarum I. III/IV magis commendatur, Phylacidam a. 474, Melissum a. 476 Isthmia pancratio vicisse nobis statuendum est. — Carmen ipsum ieiunitate quadam et exilitate rerum sententiarumque laborat. Nimirum bis iam Pindarus decora domus Lamponis cecinerat, neque ea eorum copia aut splendor erat, ut pluribus carminibus idoneam materiem praerberent. Neque quod novum accesserat decus ludicrae victoriae Isthmicae ita erat comparatum, ut denuo vela poetae inflare eiusque mentem ad altiora evehere posset. Nihilo tamen minus imitator Pindari, qui epinicum O. V panxit, hoc inprimis ex carmine colores et locutiones sumsit.

In prooemio deam Thiam sive Admirationem causam esse poeta exponit, cur navibus et curribus et gymniciis ludis homines certent; nihil autem maius ab hominibus appeti posse quam felicitatem cum bona fama coniunctam (1—16). Inde victoriis ludicris Phylacidae eiusque fratris breviter commemoratis Aeacidarum laudes Aeginae, ut Oeneidarum apud Aetolos, Iolai Thebis, Persei Argis, Castoris et Pollucis ad Eurotae flumina, celebrandas esse praefatus (17—35), Aeaci filiorum et nepotum virtutes bellis Troianis egregie spectatas summatim perstringit (35—48), quibus laudibus addit splendidam gloriam victoriae nuper Aeginetarum virtute ad Salamina reportatae (48—50). Ad postremum cum ab effusa eiulatione nescio quo casu tristi commotus se revocasset, studia gentis Cleonici in certaminibus gymniciis posita illustravit et inprimis Pytheam, quod ad artem pugilatus fratrem optime instituisset, naviter laudavit (51—63).

De metris.

Hoc carmen similiter atque duo alia Lamponis filiis missa (N. V I. VI) numeris dactylo-epitriticiis compositum est; verum valde minuitur in hoc carmine gravitas huius numerorum generis et frequentia syllabarum ancipitium et humili tenuitate compositionis. Namque, quod nusquam alias factum est, eadem versus forma quinquies in hoc carmine recurrit (str. 1. 3. 5, ep. 1. 6). Monocolos versiculus quartus strophae, quem Mommsenius cum antecedente versu in unam periodum coniunxit, sententiam si spectas, modo epodi locum (vv. 10. 25. 31), modo proodi (vv. 4. 46. 52) obtinet, si rhythmicam conformationem potiore ducis,

cum proximo versu potius in unam periodum mesodicam coniungendus est; conf. O. VIII ep. 5, P. III 3, I. 1 4. Utrum in pompa a choro gradiente, an inter epulas a choro stante vel accubante hoc carmen cantatum sit, diiudicari nequit; neque ex invocatione Thiae deae colligere ausim victorem, ut in eius fano vel ara coronam deponeret, pompam instituisse.

Μᾶτερ Ἀελίου πολύωνυμε Θεία, Στρ. α΄.
 σέο Φέκατι καὶ μεγασθενῆ νόμισαν
 χρυσὸν ἄνθρωποι περιώσιον ἄλλων
 καὶ γὰρ ἐριζόμεναι

5 νῆες ἐν πόντῳ καὶ ὕφ' ἄρμασιν ἵπποι 5
 διὰ τεάν, ὧ νασσα, τιμὴν ὠκυδινάτοισ ἐν ἀμίλ-
 λαισι θαναμασταὶ πέλονται·

ἐν τ' ἀγωνίοις ἀέθλοισι ποθεινὸν Ἀντ. α΄.
 κλέος ἐπραξεν, ὄντιν' ἀθρόοι στέφανοι 10
 χερσὶ νικάσαντ' ἀνέδησαν ἔθειραν

10 ἢ ταχυντάτι ποδῶν.

VARIA LECTIO. Inscr. om. BD — Schol.: τὰς τὴν τὴν ἀδὴν Ἑραιοσίων μετὰ τὴν ἐξῆς φησι γεγράφθαι τὴν Θάλλοντος ἀνδρῶν . . . ἐχοῖν οὖν καὶ προτετάχθαι. πεποιήται ὁ ἐπινίκιος οὗτος Φυλακίδα καὶ Πυθέα καὶ Εὐθυμένει παγκρατιασταῖς Ἴσθμία καὶ Νέμεα — 2. σέο Φέκατι: σέο γ' ἔκατι BD, γ' ignorant scholia, expulit Bergk — 5. ὕφ' ἄρμασιν ex scholiis Bergk: ἄρμασι (sine praepos.) D, ἐν ἄρμασι B — 6. ὠκυδινάτ. BD: cf. P. XI 38, ὠκυδινήτ. Mommsen — θαναμαστοὶ schol. — 8. ἐπραξεν codd. et schol. ad v. 9: ἐπραξαν schol. ad v. 2 — 9. ἐθείρας coniunctis versibus 3 et 4 coni. Ahlwardt —

COMMENTARIUM. V. 1 ss. deam Θείαν in prooemio poeta invocatur etymologia nominis, quod cum verbis θεᾶσθαι et θαναμάζεσθαι cognatum esse putabat, abusus; huius enim deae beneficio homines et in quaestu faciendo et in ludis obeundis celebres fieri. Quod vero a diis, ut in plerisque epiniciis, pius poeta initium carminis cepit, id non ita interpretari ausim, ut fana et sacra Θείας Aeginae fuisse et ad eius sacellum vel aram coronam a Phylacida depositam esse colligam; etymologica enim et poetica, non iusta et vera dea illa fuisse videtur — 1. μᾶτερ Ἀελίου. Hesiodum theog. 135. 371 sequitur Θείαν matrem Solis atque Lunae Auroraeque dicentem — πολύωνυμε utrum multum celebratam deam significet an multis nominibus appellatam, difficile ad diiudicandum est. Utramque quidem interpretationem usus dicendi admittit; prior enim nominis vis exstat ap. Pind. P. I 17. Soph. Ant. 1115. Aristoph. Theom. 320, altera in hymn. Cer. 1. Plat. Phaedr. 238a. CIG. 2415. 2465b. 3724. Nimirum amabant Graeci in sollempnibus precibus deos deasque, ut Plutonem, Hecaten, Proserpinam Hybrin, quin etiam Venerem et Iovem multis nominibus appellare. Iam si alteram sententiam hoc loco probas, iam promptum est conferre nomen Εὐρωπάεσσαν, quo dea Thia in Hom. hymn. 31, 2 appellatur, et numen Ἐκάτης comparare, quae et ipsa victoriam in certaminibus praebere credita est (v. Hes. theog. 435) et templum Aeginae habuit (Paus. II 30, 2) — 2. καὶ et τε v. 7 sibi respondent — 6. διὰ τεάν τιμὴν honore a te hominibus impertito, non honore et sacris, quibus homines deam colunt; priori enim notioni soli convenit qui huic respondet locus v. 11 διὰ δαίμονας: cf. P. IV 51. σὺν τιμῇ θεῶν — 7. θαναμασταί, θείας ἄξια — 8. πέλονται . . . ἐπραξεν: de variatis temporibus in gnomis sententiis conf. N. III 40 — 9. ὄντιν' . . . ἔθειραν constructio καθ' ὅλον καὶ κατὰ μέρος Graecis familiarissima, a Pindaro adhibita O. IX 96. P. I 7. N. III 39. VII 72 —

- κρίνεται δ' ἀλλὰ διὰ δαίμονας ἀνδρῶν.
 δύο δέ τοι ζωᾶς ἄωτον μοῦνα ποιμαίνοντι τὸν ἄλ- 15
 πνιστον εὐανθεῖ σὺν ὄλβῳ,
- εἴ τις εὖ πάσχω· λόγον ἐσλὸν ἀκούη. Ἐπ. α'.
 μὴ μάτερε Ζεὺς γενέσθαι· πάντ' ἔχεις,
 15 εἴ σε τούτων μοῖρ' ἐφίκοιτο καλῶν.
 θνατὰ θνα-τοῖσι πρόπει. 20
- τὴν δ' ἐν Ἴσθμῳ διπλόα θάλλοισ' ἀρετά,
 Φυλακίδα, κείται, Νεμέα δὲ καὶ ἄμφοῖν,
 Πυθία τε, παγκρατίου. τὸ δ' ἐμὸν
 20 οὐκ ἄτερ Αἰακιδᾶν κέαρ ὕμνων γέυεται· 25
 σὺν Χάρισιν δ' ἔμολον Λάμπωνος νιόϊς
- τάνδ' ἐς εὐνομον πόλιν. εἰ δὲ τέτραπται Στρ. β'.
 θεοδότων ἔργων κέλευθον ἄν καθαράν,
 μὴ φθόνει κόμπον τὸν ἰοικότ' ἀοιδᾶ 30
 25 κιννάμεν ἀντὶ πόνων.
 καὶ γὰρ ἠρώων ἀγαθοὶ πολεμισταὶ
 λόγον ἐκέρδαναν, κλέονται δ' ἐν τε φορμίγγεσσιν ἐν αὐ-
 λῶν τε παμφώνοις ὁμοκλαῖς 35

11. δαίμονας codd. et schol.: δαίμονος conl. Heyne collato P. iv 279 — 12. ἄλπνιστον v. l. in schol.: ἀνέλπιστον BD — 13. λόγῳ ἐσλός conl. Hecker — ἀκούη B: ἀκούση D — 16. θνατοῖσι Tricl.: θνατοῖς BD — 19. Πυθία τε BD: Πυθία τε Tricl. — 23. ἀνὰ D — 24. ἀοιδᾶς vel ἀοιδᾶν mavult Bergk — 25. κιννάμεν Byz.: κιννάμεναι BD — 27. φορμίγγεσσιν BD —

11. διὰ δαίμονας, inter quos etiam Theia est; accusativus autem satis simili usu v. 6 defenditur et P. ii 20. N. vii 21 — 12. ζωᾶς ἄωτον, summam vitae felicitatem; cf. P. iv 131 ἐξωᾶς ἄωτον — post ἄλπνιστον ne interpungamus et εὐανθεῖ σὺν ὄλβῳ ad. εὖ πάσχω (v. 13) trahamus, intervallo inter antistropham et epodum intercedente impedimur; qua de causa εὐανθεῖ σὺν ὄλβῳ ita cum ἄωτον ἄλπνιστον coniungo, ut summus vitae flos cum beata fortuna coniunctus eaque firmatus esse dicatur — 13. similem habes sententiam P. i 99 — 14. μὴ μάτερε Ζεὺς γενέσθαι: cf. O. v 24 μὴ ματεύση θεὸς γενέσθαι et not. ad h. l.; consolatur autem his verbis poeta victorem, quod Olympii Iovis in ludis praemium non assecutus sit; cf. I. vi 8 — 15. εἴ σε τούτων μοῖρ' ἐφίκοιτο: vulgo inversa structura Graeci dicebant εἴ σὺ μοίρας ἐφίκοιο — 16. similiter dixit Eur. Alc. 799 ὄντας δὲ θνητοὺς θνητὰ καὶ φρονεῖν χρεῶν — 17. διπλόα . . . ἀρετά: virtus duabus victoriis Isthmicis comprobata, quarum prior carmine I. vi, altera hoc carmine laudatur. Contra Leop. Schmidt Pind. Leb. p. 146 cum duplicem virtutem a duabus victoriis differre sibi persuasisset, de duabus victoriis iisdem ludis pancratio et stadio partis cogitavit — 19. Πυθία τε: plene dicendum fuit τὴν τε Πυθία τε, vel si Πυθία probaveris, Φυλακίδα Πυθία τε. Duritiae huius locutionis frustra defendunt similitudine Aesch. Suppl. 481, quo loco lectio codicum κλάδους τε in κλάδους γε dudum ab Aurato emendata est; melius tu conferes P. vi 46.

20 ss. ad fabularem partem epinicii transit — 24. μὴ φθόνει: suum animum poeta cohortatur; similem habes sententiam I. i 44 89. — κόμπον τὸν ἰοικότ' ἀοιδᾶ: cf. N. ix 7 ἐπίων καύχαις ἀοιδᾶ πρόσφορος — 27. παμφώνοις:

- μυρίον χρόνον· μελέταν δὲ σοφισταῖς Ἄντ. β'.
 Διὸς ἕκατι πρόσβαλον σεβιζόμενοι.
 30 ἐν μὲν Αἰτωλῶν θυσίαισι φαειναῖς
 Οἰνεῖδαι κρατεροί,
 ἐν δὲ Θήβαις Ἰπποσύας Ἰόλαος 40
 γέρας ἔχει, Περσεὺς δ' ἐν Ἄργει, Κάστορος δ' αἰχμὰ Πολυδεύ-
 κους τ' ἐπ' Εὐρώτα φέεθροις·
 ἀλλ' ἐν Οἰνῶνα μεγαλήτορες ὄργαι Ἐπ. β'.
 35 Αἰακοῦ παίδων τε. τοὶ καὶ σὺν μάχαις 45
 δις πόλιν Τρώων πράθον, ἐσπόμενοι
 Ἡρακλῆ-ι πρότερον,
 καὶ σὺν Ἀτρεΐδαις. ἔλα νῦν μοι πεδόθεν.
 λέγε, τίνες Κύννον, τίνες Ἐκτορα πέφνον,

31. κρατεροί Tricl.: καρτεροί BD — 36. ἐσπόμενοι B: ἐπόμνοιοι D; ἔκρα-
 θον σπόμενοι coni. Bergk; at cf. I. vi 17. O. viii 11. ix 83. P. iv 40 — 37. ἡρακλήϊ
 Tricl.: ἡρακλεῖ BD; Ἡρακλεῖ τε πρότερον coni. Hartung — 38. ἀτρεΐδαις Tricl.:
 ἀτρεΐδαισιν B D — παιδόθεν D —

cur hoc epitheto tibiae insignitae sint, vide ad O. vii 12, cui loco iam addas
 Pindari aetate Pronomum, tibicinem Thebanum clarissimum, floruisse, quem
 tibias multiplices, ad varias harmonias aptas invenisse docent Paus. ix 12, 15.
 Ath. xiv p. 631 e. Menti autem poetae non Homeridarum rhapsodiae, sed lyri-
 corum hymni et dithyrambi obversabantur — 28. σοφισταῖς huius nominis vis
 a nomine σοφῶν, quo a Pindaro poeta significari supra ad O. i 9 exposuimus,
 nihil olim differebat; cf. Eur. Rhes. 921 κλεινῶ σοφιστῇ Θρηκί scil. Ὀρφεῖ,
 Aelian. hist. an. 11, 1 τῶν ἱερῶν μελῶν σοφισταί. De coniunctis tibiis et phor-
 minge et oratione, quarum rerum tertia verbis μελέταν σοφιστῶν declaratur
 (cf. O. xiv 16), confer O. iii 8 φόρμιγγά τε ποικιλόγαρον καὶ βοῶν ἀβλῶν ἐπέων
 τε θέσιν — 29. Διὸς ἕκατι σεβιζόμενοι, quod heroes Iove orti (διογενεῖς) sunt;
 sic enim interpretari malo quam Διὸς ἕκατι cum σοφισταῖς πρόσβαλον coniun-
 gere et de facultate poetis divinitus facta accipere — 31. Οἰνεῖδαι: Meleager
 eiusque fratres honore afficiuntur — 33. ἐν Ἄργει: non in urbe sola, sed in
 toto agro Argivo, quandoquidem regnum Tirynthis et Mycenarum, non Argorum
 Perseus olim obtinebat — 34. Οἰνῶνα: vetere hoc nomine insulae Aeginae poeta
 etiam N. viii 7 usus est; eadem Oenopia I. viii 27 dicitur — 37. Ἡρακλῆϊ πρό-
 τερον, Telamon, σὺν Ἀτρεΐδαις, Ajax atque Teucer; eandem sententiam artifices
 templi Aeginetici Minervae secuti tympanorum in altero pugnam Herculis et
 Telamonis, in altero pugnam Aiaceis et Teucris contra Troianos posuerunt —
 38. πεδόθεν: veterum grammaticorum alii ἀπ' ἀρχῆς, alii ἐπ' ἐσθλείας ὁδοῦ
 καὶ δι' ὁμαλοῦ interpretabantur. Harum interpretationum priorem huc non
 pertinere, iam ex eo apparet, quod in ea quae sequitur parte carminis a prin-
 cipio rerum poeta orationem non incipit neque omnino chronologicum ordinem
 servat. Illud autem quaeritur, utrum πεδόθεν 'per apertum campum' valeat,
 quomodo Homerus πεδίοιο δῖεσθαι (Il. xxiii 475) et πεδίοιο διώκειν (Il. xiii 64)
 dixit, an ut de humo in altum tendat poeta se commoneat, cui alteri inter-
 pretationi vis adverbiorum in — θεν magis favet — 38. σὺν Ἀτρεΐδαις scil.
 ἐσπόμενοι: cf. Hom. 438 σὺν δ' εἶπετ' Ὀδυσσεύς — 39 ss. interrogationis signa
 post χαλκῶρα et δῆθαις posui, ut recta oratione poetam uti indicarem —
 39. de Cycno et Memnone cf. O. ii 80. Telephum in Mysia ad Caicum fluvium
 ab Achille vulneratum esse auctor Cypriorum narraverat; cf. O. ix 71. Eodem
 in carmine Cycnum, Neptuni filium, cum Graecos Troiano litori appellentes
 arceret, ab Achille occisum esse relatum erat —

40 καὶ στρατάρχον Αἰθιοπῶν ἄφοβον, 50
 Μέμνονα χαλκοάραν; τίς ἄρ' ἐσλὸν Τήλεφον
 τρωῶσεν ἐφ' ὁρῶν Καΐκου παρ' ὄχθαις;

τοῖσιν Αἴγιναν προφέρει στόμα πάτραν Στρ. γ'. 55
 διαπρεπέα νῆσον· τετείχισται δὲ πάλαι
 45 πύργος ὕψηλαῖς ἀρεταῖς ἀναβαίνειν.
 πολλὰ μὲν ἀρτιεπῆς
 γλῶσσά μοι τοξεύματ' ἔχει περὶ κείνων
 κελαρύσαι· καὶ νῦν ἐν Ἄρει μαρτυρήσαι κεν πόλις Αἰ- 60
 αῖτος ὀρθωθεῖσα ναύταις

ἐν πολυφθόρῳ Σαλαμῖς Διὸς ὕμβρω, Ἄντ. γ'.
 50 ἀναρίθμων ἀνδρῶν χαλαζάεντι φόνῳ.
 ἀλλ' ὅμως καύχημα κατάβροχε σιγαῖ· 65
 Ζεὺς τὰ τε καὶ τὰ νέμει,
 Ζεὺς ὁ πάντων κύριος. ἐν δ' ἐρατεινῷ
 μέλιτι καὶ τοιαῦδε τιμᾶ καλλίνικον χάρμ' ἀγαπά-
 ζοντι. μαρνάσθω τις ἔρδων, 70

55 ἀμφ' ἀέθλοισιν γενεὰν Κλεονίκου Ἐπ. γ'.

41. χαλκοαράν mavult Bergk — ἄρ' coni. Schmid: γὰρ BD — 42. Μυσίαις παρ' ὄχθαις, vel φ' ὁρῶν τρωῶσε παρ' ὄχθαισιν Καΐκου coni. Herman, φ' ὁρῶν τρωῶσε Καΐκειοις παρ' ὄχθαις Bergk; de licentia nominum propriorum conf. P. XII 12 — 44. τετείχισται fr. 321 — πάλιν B — 48. κελαρύσαι coni. Bergk: κελάρησαι codd., κελαρύσαι Boeckh — 50. ἀναρίθμων legebat scholiasta — 52. τὰ τε Boeckh: τὰδε BD — 54. τοιαῦδε τιμᾶ v. l. in scholiis: τοιαῖδε (τοιαῖδε D) τιμαί BD — δέ τις BD, δὲ eiec. Tricl. —

43. τοῖσιν Αἴγιναν προφέρει· ipse iam sibi quaerenti poeta respondet — 45. ὕψηλαῖς proleptice dictum est, quia virtutes, cum turrim altam ascendissent, in alto stabant et ipsae altae erant. Similem figuram habes fr. 213. O. VIII 54. IX 107; profecta autem esse ea videtur ab artificibus signa deorum in altis columnis atque fastigiis aedium collocantibus — 47. τοξεύματα· de simili metaphora cf. O. I 115. II 91 — 48 sq. virtutem Aeginetarum in pugna Salaminia, qua in insula Ajax, Telamonis filius, regnasse ferebatur, Herodotus VIII 93 testatur: ἐν δὲ τῇ ναυμαχίᾳ ταύτῃ ἤκουσαν Ἑλλήνων ἀριστα Αἴγινῆται· cf. VIII 91. 122 — 49. Διὸς ὕμβρω· Iovis imbrem ornate caedem pugnae dicit, vestigia secutus Homeri II. E 91 ὅτ' ἐπιβρίση Διὸς ὕμβρος et A 493 χειμάρρους ὀπαζόμενος Διὸς ὕμβρω — 50. χαλαζάεντι, grandineo; simili metaphora utitur I. VII 27 — 51. κατάβροχε, supprime; irrigandi vim eidem verbo tribuit O. X 99 — 52. tristes casus, qui victoriam Salaminiam comitabantur aut sequebantur, poeta significat, sive quod cognati Phylacidae in pugna illa ceciderant — atque avunculus certe Euthymenes quo tempore hoc carmen cantabatur, non iam inter vivos fuit — sive quod tum temporis iam opes Atheniensium libertati Aeginetarum perniciosae fieri coeperunt.

55 ss. a tristibus rebus sub finem carminis poeta se revocat, quod in dulci melle epinicii carminis et tali festivitate, qualis tunc agebatur (τοιαῦδε τιμᾶ), laetas potius res quam tristes audire homines cupiunt — 55. Κλεονίκου, avi Phyla-

- ἐκμαθῶν· οὔτοι τετύφλωται μακρὸς
 μόχθος ἀνδρῶν, οὐδ' ὀπόσαι δαπάναι
 ἐλπίδων - ἔκνισ' ὄπιν.
 αἰνέω καὶ Πυθέαν ἐν γυιοδάμῃς 75
- 60 Φυλακίδα πλαγᾶν δρόμον εὐθνοπορήσαι,
 χερσὶ δεξιῶν, νόφ ἀντίπαλον.
 λάμβανέ Φοι στέφανον, φέρε δ' εὐμαλλον μίτραν,
 καὶ περόεντα νέον σύμπεμφον ὕμνον. 80

58. ἐκπίδ. *D* — ἐκνισ' ὄπιν *Cratandrina*: ἐκνιξ' ὄπιν *B*, ἐκνιξ' ὄπιν *D*, ἐκνισ(α) ὀπί *Aristarchus*, ἐξέπεσον *coni. Rauchenstein* — 59. ἐν γυιοδάμῃς (*γηοδ. D*) *BD*, fort. ἡ γυιοδαμᾶν — 60. Φυλακίδα *Schmid*: φυλακίδα *B*, φυλακίδα *D* — εὐθνοπορήσαι *BD*: εὐθνοπορήσαι *Rom.* — 61. νόων *D* — 63. νέον *B*: νόον *D* — σύμπεμφον *B*.

cidae; cf. *I. vi 16*; alludere poeta videtur ad originationem nominis *Κλεονίκου* — 57. ὀπόσαι δαπάναι: facilius fit verborum structura, si praedicati τετύφλωται duo subiecta, μόχθος et δαπάναι, esse statueris, quam si verba ὀπόσαι . . . ὄπιν suo talo stare ratus post ὀπόσαι δαπάναι verba ἦσαν, αὐται suppleris; veritas igitur: neque luce caret longus labor virorum *Cleonicidarum* neque quidquid sumptuum curam spei commovit atque vexavit — 59. ἡ, quod pro ἐν scribendum proposui, adseverantis est; laudare enim *Pytheam* videtur, quod *gravium* sane plagarum cursu *Phylacidam* instituerit. Namque γυιοδάμῃς quominus cum χερσὶ coniungamus, leges concinnae orationis prohibent, unde si codicum lectionem tueri velis, ad nomen abstractum γυιοδάμα vel ad supplementum nomen ὀδοῖς confugas — 61. χερσὶ . . . ἀντίπαλον, manibus dexterum et mente aequo valentem; simili modo *O. xiii 34* dixit *Νέμεά τ' οὐκ ἀντιξοεῖ* — 62. chorum vel potius semet ipsum poeta adhortatur, ut *Pythae*, optimo institutori fratris, coronam laneis taeniis circumvolutam ferat eumque hymno hoc novo ornet. Duae interpretationes proponunt scholia: οἱ μὲν τὸν λόγον πρὸς τὴν *Ἀγινάν* φασιν εἶναι . . . οἱ δὲ πρὸς τὴν *Μοῦσαν* — 63. περόεντα ὕμνον similiter dixit atque *ποτανᾶν μαχανᾶν N. vii 22*; originem metaphorae illustrat *O. ix 12* περόεντα δ' εἶμι γλυκὴν *Πυθῶνάδ' ὀιστόν* — νέον ὕμνον, post hymnos *N. v* et *I. vi* antea ei missos; simili in re dixit *O. iii 4* νεοσίγαλον εὐρόντι τρόπον.

ΦΥΛΑΚΙΔΑ, ΑΙΓΙΝΗΤΗ,

ΠΑΓΚΡΑΤΙΩ.

Strophæ.

- ἴ ὠ - - ἴ ὠ - ὠ -
 ἴ ὠ - - ἴ ὠ - ἴ ὠ -
 ἴ ὠ - - ἴ ὠ - ἴ ὠ - ὠ ἴ ὠ - - ἴ ὠ - ὠ
 ἴ ὠ - ὠ ἴ ὠ - ὠ ὠ
 5 - ἴ ὠ - - ἴ ὠ ὠ
 ἴ ὠ - ὠ - ἴ ὠ - - ἴ ὠ ὠ
 ἴ ὠ - - ἴ ὠ - ὠ ὠ ὠ
 - ἴ ὠ - - ἴ ὠ - ὠ - - ἴ ὠ ὠ
 - ἴ ὠ - - ἴ ὠ - -

Epodi.

ἴ ὠ - - ἴ ὠ - ὠ -
 ἴ ὠ - - ἴ ὠ - ὠ -
 ἴ ὠ - - ἴ ὠ - ἴ ὠ - ὠ ὠ
 ἴ ὠ - - ἴ ὠ - ἴ ὠ - ὠ ἴ ὠ - ὠ
 5 ἴ ὠ - - ἴ ὠ - ἴ ὠ - ὠ -
 - ἴ ὠ - - ἴ ὠ - ὠ - - ἴ ὠ ὠ
 ἴ ὠ - - ἴ ὠ - ὠ - ἴ ὠ - ἴ ὠ - - ἴ ὠ ὠ

Argumentum.

Quod in principio egregii carminis poeta alterum cratera Musarum se mittere dicit, hoc veteres redactores carminum Pindari ita interpretati sunt, tamquam hoc carmen sextum post quintum scriptum sit. Quod falsum esse inde apparet, quod in hoc carmine (3—7) una victoria Phylacidæ Isthmica commemoratur, in præcedentis carminis versu 17 duæ. Priorem igitur cratera Musarum poeta esse voluit non Isthmicum carmen quintum, sed Nemeaeum quintum. Neque longum intervallum inter carmina I. vi et N. v intercessisse crediderim, quoniam exordium huius carminis alterum carmen quasi paulo ante factum excipit. Inde conicere in propatulo est hanc victoriam Phylacidæ Isthmicam Ol. 74, 4, sive vere anni 480 a. Chr. partam esse, cui tempori id quoque convenit, quod Olympii ludi, quos aut Phylacidam aut, quod magis putarim, Pytheam obire

meditatum esse poeta v. 7 indicat, aestate eiusdem anni agendi instabant. Neque tamen Olympia Lamponis filii vicerunt, seu bellicis turbis ut de consilio desisterent commoti sunt, seu finem, quem sibi proposuerant, non attigerunt.

In splendido prooemio Musarum carminibus cum poculis convivii similiter atque in oda O. VII comparatis, nunc alteri victoriae domus Lamponis se libare et mox etiam tertiae eique maiori libaturum se sperare dicit (1—9). Iam felicitate Lamponis praedicata et piis votis pro eius salute factis (10—18) statim ad id transit, quod Aeginam insulam obeunti sibi sollemne esse ait, ut gloriam Aeacidarum tam late diffusam, ut nulla urbs tam barbara sit, quae non de Peleo et Aiace et Telamone audiverit, praedicet (19—27). Ex multis autem rebus ab Aeacidis bene gestis unam poeta selegit fusius narrandam, societatem Aeginetici herois ab Hercule quaesitam (28—34). Lepide igitur narrat Herculem, cum coenantes Aeginetas convenisset, pateram vini plenam a Telamone oblatam accepisse et manibus ad caelum sublatis, ut hospiti ex Eriboea filius animosus nasceretur, precatum esse, quo facto Iovem faustum augurium aquilae (*αἰετοῦ*) misisse, ex quo filius futurus Telamonis nomen traheret (35—56). Hac fabula narrata ad res praesentes, quarum causa adscitus erat, redit laudatque Phylacidae Pythaeaeque fratrum et Euthymenis avunculi victorias; denique etiam Themistii avi virtutem tangit et prolixius Lamponis patris filiorum ad strenuitatem institutionem, hospitalitatem, modestiam dono Musarum ad Dircaeam fontem facto persequitur (56—75).

De metris.

Tria carmina in honorem filiorum Lamponis Aeginetae composita cum omnia dactylo-epitriticis versibus constant, hoc carmen ut tempore medium est, ita numeris quoque inter mediocritatem Isthmii quinti et sublimitatem Nemei quinti medium locum obtinet. Versus quintus strophae monocolos, si sententiam spectas, modo clausulae vice fungitur (vv. 30. 64), modo novam sententiam inchoat (vv. 5. 14. 39. 55), si rhythmici continuitatem spectas, cum quarto versu in unam periodum coniungendus est. Cantatum esse hoc carmen in convivio, et comparatione donorum Musarum cum cratere convivii (v. 1—3) et praeconio Herculis de Telamone conviva facto (35—55) significatum est. Pindarus num ipse, ut chorum doceret comissationique interesset, Thebis Aeginam venerit, dubium est; contrarium enim versu 74 indicari et bellorum tum maxime ferventium turbis commendari videtur.

Θάλλοντος ἀνδρῶν ὡς ὅτε συμποσίου Στρ. α'.
δεύτερον κρατήρα Μοισαίων μελέων

VARIA LECTIO. Inscr. om BD — Schol.: πεποιήται ὁ ἐπίνομος οὔτος Φυλακίδα καὶ Πυθέα καὶ Εὐθυμένει παγκρατισταῖς Ἰσθμια καὶ Νέμεα — 2. Μοισαίων Heyne: μοισίων codd. —

COMMENTARIUM. v. 1 ss. de carmine epinicio cum cratere vini comparato confer O. VII in. — 1. *θάλλοντος* imitatur Homericam *δακτα θάλειαν* et *εἰλαπίνην τεθαλίαν* — 2. *δεύτερον κρατήρα*, post primam oblationem carmine N. v factam —

- κίραμεν Λάμπωνος εὐαέθλου γενεᾶς ὕπερ, ἐν Νεμέᾳ μὲν πρῶ-
 τον, ὦ Ζεῦ, 5
 τὴν ἄωτον δεξάμενοι στεφάνων,
 5 νῦν αὐτεν Ἴσθμοῦ δεσπότη
 Νηρεΐδεσσί τε πεντήκοντα, παίδων ὀπλοτάτου
 Φυλακίδα νικῶντος. εἴη δὲ τρίτον 10
 σωτήρι πορσαίνοντας Ὀλυμπίῳ Αἴγιναν κατά
 σπένδειν μελιφθόγγοις ἀοιδαῖς.
- 10 εἰ γὰρ τις ἀνθρώπων δαπάνᾳ τε χαρεῖς Ἄντ. α'.
 καὶ πόνοι πρᾶσσει θεοδμάτους ἀρετάς, 15
 σὺν τέ σοι δαίμων φυτεύει δόξαν ἐπήρατον, ἐσχατιαῖς ἤδη
 πρὸς ὄλβον
 βάλλετ' ἄγκυραν θεότιμος ἑών.
 τοίαισιν ὄργαις εὔχεται 20
- 15 ἀντιάσαις αἶδαν γῆράς τε δέξασθαι πολίων
 ὁ Κλεονίκου παῖς· ἐγὼ δ' ὑψίθρονον

3. εὐαέθλ. *BD* — 4. τὴν γ' conii. Pauw — 5. αὐτεν Ἴσθμοῦ Usener *Jhb. f. Phil.* 117, 65 conferens latinum *autem* et *ἔπειτεν* *P.* iv 211. *N.* iii 54. *I.* vii 20: αὐτ' ἐν Ἴσθμοῦ *BD*, αὐτε Ἴσθμοῦ Hermann, αὐτίς Ἴσθμοῦ Boeckh, αὐτὴν, Ἴσθμοῦ δέσποτα Bergk; de hiatu ante Ἴσθμοῦ cf. *I.* i 9. 32 — 9. σπένδειν *D* — 12. ἐσχατιαῖς *B*: ἐσχατιάς *D*, utrumque schol., ἐσχατιαῖς Bergk —

4. τὴν aliis locis (*P.* i 29. *N.* x 30) Pindarus corripit, hic producit, quod fecisse videtur respiciens Homericam formam *τεῖν*, ex qua *τῖν* contractum sit — Ἴσθμοῦ δεσπότη Νηρεΐδεσσί τε: ut Nemeaeam coronam a Iove, sic Isthmicam a Neptuno acceperunt et Nereidibus, quae una cum Neptuno, marito Amphitritae Nereidis, in Isthmo colebantur; cf. Paus. ii 1, 8 — 7. νικῶντος: cum decus mansurum hoc verbo significetur, ut qui vicerit perenni laude victoris floreat, praesens tempus de victoria iam reportata usurpatur; cf. *O.* vii 86. x 16. *N.* v 55. vi 49 al. — τρίτον: tertia libatione, quam Iovi Servatori offerebant, Phylacidae victoriam Olympicam auguratur. Schol.: εὔχεται δὲ τὸν τρίτον τῶν ᾠδῶν κρατήρα κερᾶσαι νικῆσαντος αὐτοῦ τὰ Ὀλύμπια. τὸν δὲ τρίτον Διὸς σωτήρος, καθὰ καὶ Σοφοκλῆς ἐν *Ναυπλίῳ*: Ζεῦ πανσίλνπε καὶ Διὸς σωτηρίου σπονδῆ τρίτον κρατήρος. τὸν μὲν γὰρ πρῶτον Διὸς Ὀλυμπίον ἐκίρασαν, τὸν δὲ δεύτερον ἠρώων, τὸν δὲ τρίτον Διὸς σωτήρος. καθὰ καὶ Αἰσχύλος ἐν *Ἐπιγόνοις*: λοιβὰς Διὸς μὲν πρῶτον ὠραῖον γάμον Ἦρας τε. εἶτα τὴν δευτέραν γε κρᾶσιν ἠρώων νέμω. εἶτα τρίτον Διὸς σωτήρος ἐνκαταῖν λίβα — 8. πορσαίνοντας: apparantes, operantes; cf. *Her.* 9, 7 περὶ πλείστον δ' ἦγον οἱ Λακεδαιμόνιοι τὰ τοῦ θεοῦ πορσύνειν — Αἴγιναν κατά: ob metri conformationem particulam κατά cum Αἴγιναν quam cum σπένδειν coniungere malo, licet *Eur. Or.* 1239 dixerit *δακρύοις κατασπένδω σε* — 10. δαπάνᾳ χαρεῖς: sumptibus non parcens, libenter sumptus impendens; cf. *I.* iii 47 *δαπανᾷ χαίρον ἵππων*, *I.* i 42 *ἀμφοτέρων δαπάναις τε καὶ πόνοις* — 12. ἐσχατιαῖς πρὸς ὄλβον: in summo fine felicitatis; cf. *I.* iii 29 *ἀνοραῖς δ' ἐσχαταῖσιν οἰκοθεν στάλαισιν ἄπτονθ'* Ἡρακλείαις, *P.* x 28 *περαίνει πρὸς ἔσχατον πλῶν* — 14. τοίαισιν ὄργαις: Olympicam victoriam inprimis spectat — 15. δέξασθαι: imitatur *Hom. Π.* xviii 115 *κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὅπποτε κεν δῆ | Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι* — 16. Κλεονίκου παῖς, Lampo, pater Pythaeae et Phylacidae, a quo diversus fuit Lampo Pythaeae filius ap. *Herod.* ix 78 —

Κλωθὴ κασιγνήτας τε προσεννέπω ἔσπεσθαι κλυταῖς 25
ἀνδρὸς φίλου Μοίρας ἐφετμαῖς.

ἔμμε τ', ὦ χρυσάρματοι Αἰακίδαι, Ἐπ. α'.
20 τέθμιόν μοι φαμί σαφέστατον ἔμμεν,
τάνδ' ἐπιστείχοντα νᾶσον φαινέμεν εὐλογίαις. 30
μυρία δ' ἔργων καλῶν τέτμηθ' ἑκατόμπεδοι ἐν σχερῶ κέλευθοι
καὶ πέραν Νεῖλοιο παρὰν καὶ δι' Ἵπερβορέους·
οὐδ' ἔστιν οὕτω βάρβαρος οὔτε παλίγγλωστος πόλις, 35
25 ἄτις οὐ Πηλέος ἀίει κλέος ἦ-
ρωος, εὐ-δαίμονος γαμβροῦ θεῶν,

οὐδ' ἄτις Αἴαντος Τελαμωνιάδα Στρ. β'.
καὶ πατρός· τὸν χαλκοχάρμαν ἐς πόλεμον
ἄγε σὺν Τιρυνθίοισι πρόφρονα σύμμαχον ἐς Τροίαν, ἦρωσι 40
μόχθον,

Λαομεδοντεῖαν ὑπὲρ ἀμπλακιάν
30 ἐν ναυσὶν Ἀλκμήνας τέκος.

17. ἔσπεσθαι conl. Pauw: σπέσθαι codd.; ἀνδρὸς φιλάτων σπέσθαι κλυταῖς Herwerden; cf. I. v 36 — κλυταῖς Bergk — 19. ἔμμε D — τ': δὲ quod paraphrasis exhibet, probat Bergk — 20. ἔμμεν Boeckh: εἶναι codd. — 21. ἐπιστείχοντι B^u — 22. σχερῶ B D — 23. πέρανέλοιο B — 24. οὔτε codd.: οὐδὲ schol. — παλιγλ. B — 25. ἀίει ex scholiis Hermann: ἀίει B D — 29. λαομεδοντεῖαν . . . ἀμπλακίαν codd., corr. Kayser —

18. ἐφετμαῖς: Dissenius scholiastam secutus et a notione medii ἐφίεσθαι profectus preces intentas intellegit, unde κασιγνήτας Μοίρας et ἐφετμαῖς φίλου ἀνδρὸς coniungas atque adiectivum κλυταῖς ad gloriam ex precibus impetratis adipiscendam referas; neque enim iam audeo construere ἐφετμαῖς Μοίρας (gen., ut O. xiii 115) φίλου ἀνδρὸς.

19. ἔμμε τ' ὦ χρυσάρματοι Αἰακίδαι: satis abrupte a precibus pro domo Iamponis Aeginetae ad laudes heroum Aeginetae poeta transit — χρυσάρματοι: auri vocabulo frequenter Pindarus etiam de rebus non aureis utitur; atque apte dixit O. iii 19 χρυσάρματος Μήνα, translate ut hic P. v 9 χρυσάρματος Κάστορος — 20. τέθμιον, iustum et veteri more sancitum est; cf. N. iv 33 — 21. ἐπιστείχοντα pro ἐπιστείχοντι, cf. O. i 10. I. i 46 — 21. φαινέμεν: rore Musarum irrigare, ut P. v 99. viii 57. O. x 99. I. vi 64 — 22. τέτμηται: verbo proprio de via ex saxo secunda et sternenda; cf. P. v 90 — ἑκατόμπεδοι, scilicet in latitudinem, non in longitudinem — 23. Νίλο et Hyperboreis extremi fines terrae meridionales et septentrionales indicantur; cf. I. ii 41 — 25. γαμβροῦ θεῶν, quod Thetidem, Nerei filiam, uxorem duxit; cf. N. v 37 — 27 ss. ex multis quas bene gesserant Aeacidae rebus unam Telamonis latius tractandam sibi elegit, sumpsit autem eam ex Hesiodi Eoeis, ut docet scholiasta: εἰληπται δὲ ἐκ τῶν μεγάλων Ἡοιῶν ἡ ἱστορία: ἐκεῖ γὰρ εὐρίσκειται ἐπιγενοῦμενος δ' Ἡρακλῆς τῶν Τελαμώνων καὶ ἐμβαίνων τῇ δορᾷ καὶ εὐχόμενος — 27. χαλκοχάρμαν πόλεμον: cf. N. v 19 σιδαιίταν πόλεμον, est autem hoc epitheton praesentis, illud heroici aevi proprium — 28. σὺν Τιρυνθίοισι: Hercules enim Thebis relictis Tirynthi, cuius urbis regnum eius proavus Perseus consecutus erat, domicilium suum posuisse ferebatur; v. Apollod. ii 73 s. — ἦρωσι μόχθον, quod multas aerumnas heroibus Troia paravit; cf. N. vii 36 — 29. Λαομεδοντεῖαν ὑπὲρ ἀμπλακιάν: de Laomedonte deos mercede pacta frustrante omnia iam ex Homero nota — 30. Ἀλκμήνας τέκος: Hercules; idem a patre N. i 35 παῖς Διὸς dicitur —

- εἶλε δὲ Περγαμίαν, πέφνεν δὲ σὺν κείνῳ Μερόπων 45
 Ἔθνεα, καὶ τὸν βουβόταν οὔρει ἴσον
 Φλέγραισιν εὐρῶν Ἀλκνονῆ, σφετέρως οὐ φείσατο
 χερσὶν βαρυφθόγγιο νευρᾶς 50
- 35 Ἡρακλῆς. ἀλλ' Αἰακίδαυ καλέων Ἄντ. β'.
 εἰς πλόου ξυνὸν κύρησειν δαιτυμένων.
 τὸν μὲν ἐν ῥίνῳ λέοντος στάντα κελήσατο νεκταρέαις σπονδαῖ-
 σιν ἄρξαι, 55
 καρτεραίχμαν Ἀμφιτρονιάδαν,
 ἄνδωκε δ' αὐτῷ φέρτατος
- 40 οἰνοδόκον φιάλαν χρυσῷ πεφρικυῖαν Τελαμών.
 ὁ δ' ἀνατείνας οὐρανῷ χείρας ἀμάχους 60
 αὔδασε τοιοῦτον ἴεπος· Εἴ ποτ' ἐμᾶν, ὦ Ζεῦ πάτερ,
 θυμῷ θέλων ἀρᾶν ἄκουσας,

31. πέφνεν τε malo — 32. τ' ἔθνεα codd., τ' eiec. Boeckh — τὸν om. D — 33. σφετέρως δ' οὐ BD, δ' eiec. Heyne — 36. ξυνὸν supplevi, τοῦτον Mommsen, πλόου, κύρησει πάντων Tricl. — κύρησει D: κήρυσσε B — δαιτυμένων (δαν. D) BD: δαιτυμένον ex schol. Mommsen — 38. κρατ. D — Ἀμφιτρονιάδαν B — 41. ἀνατείνας Boeckh: ἀντείννας BD — 42. ἴεπος conl. Heyne: τι ἴεπος BD, quod ex O. vi 16 illatum esse videtur — 43. θυμὸν D — ἐθέλων Boeckh; cf. I. i 15 — ἐμᾶν . . . ἀρᾶν Mommsen: ἐμᾶν . . . ἀρᾶν BD —

31 ss. eadem res attingit N. iv 25 ss. fr. 172, respicit schol. Apoll. Arg. i 1289 — 31. Μερόπων· veterum incolarum Coi insulae, quos Hercules, Dorum colonias in Asiam deducendum quasi signifer, fudit et insula expulit — 32. βουβόταν· schol.: βουβόταν δὲ τὸν βουκόλον φησί, παρ' οὐ τὰς Ἥλιον βοῦς ἀπήλασε. Eundem Alcyoneum montis similem dixit imitatus Hom. II. xii 751. Od. x 113 — 33. Φλέγραισιν· paeninsulam Pallenam hoc nomine olim dictam esse testatur Herod. vii 123: αὐταὶ γὰρ εἰσιν αἱ τὴν νῦν Παλλήνην, πρότερον δὲ Φλέγρην καλεομένην νεμόμεναι; cf. Ps. Scymn. perieg. 636. Eodem pertinet quod in Phlegraea terra etiam Gigantes cum diis conflixisse narrabant (v. N. i 67). Omnibus enim his fabulis bella a Graecis cum barbaris gesta feraeque gentes a Graecis pacatae adumbrantur — σφετέρως· de uno Hercule dictum Pindarico more; cf. O. ix 78. Pindarus autem Herculem neque clava neque hasta utentem facit sed sagittis; sagittarium enim eum etiam artifex tympani templi Minervae Aeginetici posuit; cf. N. iii 37 — 35. Ἡρακλῆς· nomen herois cum gravitate in principio novae strophae positum; similia exempla huius positurae conguessi ad P. xii 17 — ἀλλά, sed, quibus particulis Graeci et Latini digressionem abrumpere et ad res inceptas redire consueverunt — 37. ἐν ῥίνῳ· utrum Herculem poeta in pelle leonina stantem, an sic ut advenerat indutum pelle leonina dicentem significarit, veteres grammaticos litigasse scholia tradunt; equidem alteram significationem solam cum versu 37 conciliari posse iudico — σπονδαῖσιν ἄρξαι· libationibus ceteris convivis praesertim, ut etiam N. ii 25 ἐξάρχειν usurpatum est — 40. χρυσῷ πεφρικυῖαν· cf. Verg. Aen. xii 87 auro aequalentem loricae — 41 ss. fabulam ex hoc loco haustam Philostratus Heroic. xii 1 sic variat: τὸν μὲν γε Αἴαντα καὶ τροφίμου τοῦ Ἡρακλέους εἶναι ἔφρασαν, καὶ βρέφος ὄντα ἐνεῖληθῆναι τῇ λεοντῇ τοῦ ἥρωος, ὅτε ἀνασχῶν αὐτὸν τῷ Διὶ ἀνάλωτον ἦται γενέσθαι κατὰ τὴν δορᾶν τοῦ λέοντος, ἀετός τε εὐδαίμων ἀφίκετο φέρων ἐκ Διὸς τῷ μὲν παιδί ὄνομα, ταῖς δὲ εὐχαῖς νέεμα — 43. θυμῷ θέλων· propenso animo —

νῦν σε, νῦν εὐχάϊς ὑπὸ θεσπεσίας 'Επ. β'.
 45 λίσσομαι, παῖδα θρασὺν ἐξ Ἐριβοίας 65
 ἀνδρὶ τῷδε ξεινίον μου μοιρίδιον τελέσαι,
 τὰν μὲν ἄρρηκτον φνῖάν, ὥσπερ τόδε δέσμα με νῦν περιπλανᾶται
 θηρός, ὃν πάμπρωτον ἀέθλων κτεινῖά ποτ' ἐν Νεμέᾳ 70
 θνυμὸς δ' ἐπέσθω. ταῦτ' ἄρα φοι φαμένω πέμψεν θεὸς
 50 ἀρχὸν οἰωνῶν μέγαν αἰετόν· ἀ-
 δεῖα δ' ἐν-δον νιν ἐκνιξεν χάρις,

εἰπέν τε φωνήσαις ἄτε μάντις ἀνὴρ Στρ. γ' 75
 Ἔσσεταί τοι παῖς ὃν αἰτεῖς, ὦ Τελαμών·
 καὶ νιν ὄρνιχος φανέντος κέκλε' ἐπώνυμον εὐρυβίαν Αἴαντα
λαῶν,
 ἐν πόνοις ἔκπαγλον Ἐνναλίον. 80
 55 ὡς ἄρα φειπὼν αὐτίκα
 ἔξετ'. ἐμοὶ δὲ μακρὸν πάσας ἀναγίσασθ' ἀρετάς·
 Φυλακίδα γὰρ ἦλθον, ὦ Μοῖσα, ταμίας
 Πυθέα τε κόμων Εὐθυμένει τε. τὸν Ἀργείων τρόπον 85
 εἰρήσεται πάντ' ἐν βραχίστοις.

44. θεσπεσίας ex scholiis ed. Crat.: θεσπεσίαν B D — 46. ξεινίον μου (μεν) conii. Schnitzer: ξεινον (κείν. D) ἀμόν (ἀμ. D) B D, ξεινοτίμω conii. Rauchenstein — 47. τὰν μὲν conii. Rauchenstein: τὸν μὲν codd., τὼς μὲν Hartung — με πῶν conii. Stephanus: μίμνοι B D — 52. ἔσαιται D — 53. κέκλε' Bergk: κέκλετ' B D, κέκλεν Melanchthon — 56. ἀναγίσ. conii. Mingarelli: ἀγής. B D, διηγῆσαι scholia interpretantur — 57. γὰρ τ' conii. Schmid — 59. πάντ' ἐν conii. Schneidewin: ποῦ κέν B, πα κ' ἐν D —

44. εὐχάϊς ὑπὸ θεσπεσίας· cf. O. v 6 ὑπὸ βοῦθυσίας ἐγέραρον — 45. Ἐριβοίας· uxoris Telamonis et matris Aiacis tum temporis praegnantis — 47. τὰν μὲν ἄρρηκτον φνῖάν· oppositum est θνυμὸς δ' ἐπέσθω, unde patet, cur τὰν μὲν pro τὸν μὲν scribendum putarim. Hunc locum respicit, sed Aeschylum fr. 83 secutus argutius interpretatur scholiasta Soph. Ai. argum.: ἱστορεῖ καὶ Πίνδαρος, ὅτι τὸ μὲν σῶμα, ὅπερ ἐγάλυψε ἢ λεοντῆ, ἀτρωτός ἦν, τὸ δὲ μὴ καλυφθὲν τρωτὸν ἔμειπεν. Paulo aliter fabulam de Aiace invulnerato facto narrat Lycophron 455 ss. Varias hac de re fabulas Lysimachi grammatici vestigiis insistens collegit Radke, De Lysimacho Alexandrino p. 66 ss. — 51. φωνήσαις ἄτε μάντις ἀνὴρ· fatus qualia vates, non tamquam Herculem ipsum divinandi arte praeditum crediderint — 53. Αἴαντα λαῶν· virgulam ante λαῶν sustuli, ut Ajax hominum princeps esse idemque inter homines vulere quod aquila inter aves dicatur. Similiter nomen Αἴαντος ἀπὸ αἰετοῦ derivat Sophocles Ai. 430; similes lusus etymologici Pindari habes O. xiii 52. P. iv 27. xi 6. N. ii 11. v 51. vii 8. x 65. I. v 1. 55. fr. 105. 120 (cf. schol. N. vii inscr.) — 54. ἐν πόνοις Ἐνναλίον· cf. Hor. C. iv 14, 17 spectandus in certamine Martio.

56. redit poeta ad res praesentes, simili transeundi formula usus atque N. iv 33 — 57. ταμίας κόμων· cf. O. xiii 7 ταμίαι ἀνδράσι πλοῦτον, dispensatrices divitiarum — 58. τὸν Ἀργείων τρόπον· schol.: τουτέστιν ἐπὶ βραχὺ εἰρήσθω. μακρολόγοι μὲν οὖν οἱ Ἴωνες, σύντομοι δὲ οἱ μόνον Αἰώνες, ἀλλὰ καὶ Ἀργεῖοι. Σοφοκλῆς Ὀδυσσεὶ μαινομένῳ πάντ' οἶσθα, πάντ' ἔλεξα τάντεταλμένα· μῦθος γὰρ Ἀργολιστὶ συντεμνεν βραχὺς —

- εἶλε δὲ Περραμίαν, πέφνεν δὲ σὺν κείνῳ Μερόπων 45
 Ἔθνεα, καὶ τὸν βουβόταν οὔρει Γίσον
 Φλέγραισιν εὐρῶν Ἀλκνονῆ, σφετέρας οὐ φείσατο
 χερσὶν βαρυφθόγγοιο νευρᾶς 50
- 35 Ἑρακλῆς. ἀλλ' Αἰακίδαν καλέων Ἄντ. β'.
 εἰς πλόον ξυνὸν κύρησεν δαινυμένων.
 τὸν μὲν ἐν ῥίνῳ λέοντος στάντα κελήσατο νεκταρέαις σπονδαῖ-
 σιν ἄρξαι, 55
 καρτεραίχμαν Ἀμφιτρωνιάδαν,
 ἄνδωκε δ' αὐτῷ φέρτατος
- 40 οἰνοδόκον φιάλαν χρυσῷ πεφρικυῖαν Τελαμών.
 ὁ δ' ἀνατείναις οὐρανῷ χεῖρας ἀμάχους 60
 αὔδασε τοιοῦτον ἔπος· Εἴ ποτ' ἐμᾶν, ὦ Ζεῦ πάτερ,
 θυμῷ θέλων ἄρᾶν ἄκουσας,

31. πέφνεν τε malo — 32. τ' ἔθνεα codd., τ' eiec. Boeckh — τὸν om. D — 33. σφετέρας δ' οὐ BD, δ' eiec. Heyne — 36. ξυνὸν supplevi, τοῦτον Mommsen, πλόον, κύρησε πάντων Trich. — κύρησε D: κήρυσσε B — δαινυμένων (δαν. D) BD: δαινύμενον ex schol. Mommsen — 38. κρατ. D — Ἀμφιτρωνιάδαν B — 41. ἀνατείναις Boeckh: ἀντείναις BD — 42. ἔπος con. Heyne: τι ἔπος BD, quod ex O. vi 16 illatum esse videtur — 43. θυμὸν D — ἐθέλων Boeckh; cf. I. i 15 — ἐμᾶν . . . ἄρᾶν Mommsen: ἐμᾶν . . . ἄρᾶν BD —

31 ss. eadem res attingit N. iv 25 ss. fr. 172, respicit schol. Apoll. Arg. i 1289 — 31. Μερόπων· veterum incolarum Coi insulae, quos Hercules, Dorum colonias in Asiam deducendum quasi signifer, fudit et insula expulit — 32. βουβόταν· schol.: βουβόταν δὲ τὸν βουκόλον φησί, παρ' οὐ τὰς Ἥλιον βοῆς ἀπήλασε. Eundem Alcyoneum montis similem dixit imitatus Hom. II. xii 754. Od. x 113 — 33. Φλέγραισιν· paeninsulam Pallenam hoc nomine olim dictam esse testatur Herod. vii 123: αὐταὶ γὰρ εἰσιν αἱ τὴν νῦν Παλλήνην, πρότερον δὲ Φλέγρην καλεομένην νεμόμεναι; cf. Ps. Scymn. perieg. 636. Eodem pertinet quod in Phlegraea terra etiam Gigantes cum diis conflixisse narrabant (v. N. i 67). Omnibus enim his fabulis bella a Graecis cum barbaris gesta feraeque gentes a Graecis pacatae adumbrantur — σφετέρας· de uno Hercule dictum Pindarico more; cf. O. ix 78. Pindarus autem Herculem neque clava neque hasta utentem facit sed sagittis; sagittarium enim eum etiam artifex tympani templi Minervae Aeginetici posuit; cf. N. iii 37 — 35. Ἑρακλῆς· nomen herois cum gravitate in principio novae strophae positum; similia exempla huius positurae conguessi ad P. xii 17 — ἀλλά, sed, quibus particulis Graeci et Latini digressionem abrumpere et ad res inceptas redire consueverunt — 37. ἐν ῥίνῳ· utrum Herculem poeta in pelle leonina stantem, an sic ut advenerat indutum pelle leonina dicentem significarit, veteres grammaticos litigasse scholia tradunt; equidem alteram significationem solam cum versu 17 conciliari posse iudico — σπονδαῖσιν ἄρξαι· libationibus ceteris convivis praesire, ut etiam N. ii 25 ἐξάρχειν usurpatum est — 40. χρυσῷ πεφρικυῖαν· cf. Verg. Aen. xii 87 auro squalentem lorica — 41 ss. fabulam ex hoc loco haustam Philostratus Heroic. xii 1 sic variat: τὸν μὲν γε Ἄλαντα καὶ τρόφιμον τοῦ Ἑρακλείου εἶναι ἔφασαν, καὶ βρέφος ὄντα ἐνείληθῆναι τῇ λεοντῇ τοῦ ἥρωος, ὅτε ἀνασχῶν αὐτὸν τῷ Διὶ ἀνάλωτον ἦται γενέσθαι κατὰ τὴν δορὰν τοῦ λέοντος, ἀετός τε εὐξαμένῳ ἀφίκετο φέρον ἐκ Διὸς τῷ μὲν παιδί ὄνομα, ταῖς δὲ εὐχαῖς νέμματα — 43. θυμῷ θέλων· propenso animo —

νῦν σε, νῦν εὐχάϊς ὑπὸ θεσπεσίαις Ἐπ. β'.
 45 λίσσομαι, παῖδα θρασὺν ἐξ Ἐριβοίας 65
 ἀνδρὶ τῷδε ξείνιόν μου μοιρίδιον τελέσαι,
 τὰν μὲν ἄρρηκτον φυάν, ὥσπερ τόδε δέσμα με νῦν περιπλανᾶται
 θηρός, ὃν πάμπρωτον ἀέθλων κτεῖνά ποτ' ἐν Νεμέᾳ 70
 θυμὸς δ' ἐπέσθω. ταῦτ' ἄρα φοι φαμένῳ πέμψεν θεὸς
 50 ἄρχον οἰωνῶν μέγαν αἰετόν· ἄ-
 δεῖα δ' ἐν-δον νιν ἔκνιξεν χάρις,

εἰπὲν τε φωνήσῃς ἄτε μάντις ἀνήρ· Στρ. γ'. 75
 Ἔσσεταί τοι παῖς ὃν αἰτεῖς, ὦ Τελαμών·
 καὶ νιν ὄρνιχος φανέντος κέκλε' ἐπώνυμον εὐρυβίαν Αἴαντα
 λαῶν,
 ἐν πόνοις ἔκπαγλον Ἐνναλίον. 80
 55 ὡς ἄρα φειπὼν αὐτίκα
 ἔξετ'. ἔμοι δὲ μακρὸν πάσας ἀναγῆσασθ' ἀρετάς·
 Φυλακίδα γὰρ ἦλθον, ὦ Μοῖσα, ταμίας
 Πυθία τε κώμων Εὐθυμένει τε. τὸν Ἀργείων τρόπον 85
 εἰρησεται πάντ' ἐν βραχίστοις.

44. θεσπεσίαις ex scholiis ed. Crat.: θεσπεσίαν B D — 46. ξείνιόν μου (μεν) conl. Schnitzer: ξείνον (κείν. D) ἄμδν (ἄμ. D) B D, ξεινοτίμῳ conl. Rauchenstein — 47. τὰν μὲν conl. Rauchenstein: τὸν μὲν codd., τὼς μὲν Hartung — με νῦν conl. Stephanus: μίμοι B D — 52. ἔσαιταί D — 53. κέκλε' Bergk: κέκλετ' B D, κέκλεν Melanchthon — 56. ἀναγῆσ. conl. Mingarelli: ἀγῆσ. B D, διηγῆσασθαι scholia interpretantur — 57. γὰρ τ' conl. Schmid — 59. πάντ' ἐν conl. Schneidewin: ποῦ κέν B, πα κ' ἐν D —

44. εὐχάϊς ὑπὸ θεσπεσίαις· cf. O. v 6 ὑπὸ βουθυσίαις ἐγέραρεν — 45. Ἐριβοίας: uxoris Telamonis et matris Aiacis tum temporis praegnantis — 47. τὰν μὲν ἄρρηκτον φυάν· oppositum est θυμὸς δ' ἐπέσθω, unde patet, cur τὰν μὲν pro τὸν μὲν scribendum putarim. Hunc locum respicit, sed Aeschylum fr. 83 secutus argutius interpretatur scholiasta Soph. Ai. argum.: ἰστορεῖ καὶ Πίνδαρος, ὅτι τὸ μὲν σώμα, ὅπερ ἐγάλυψε ἢ λεοντῆ, ἀτρωτος ἦν, τὸ δὲ μὴ καλυφθῆν τρωτὸν ἔμεινεν. Paulo aliter fabulam de Aiace invulnerato facto narrat Lycophron 155 ss. Varias hac de re fabulas Lysimachi grammatici vestigiis insistens collegit Radke, De Lysimacho Alexandrino p. 66 ss. — 51. φωνήσῃς ἄτε μάντις ἀνήρ· fatus qualia vates, non tamquam Herculem ipsum divinandi arte praeditum crediderint — 53. Αἴαντα λαῶν· virgulam ante λαῶν sustuli, ut Ajax hominum princeps esse idemque inter homines valere quod aquila inter aves dicatur. Similiter nomen Αἴαντος ἀπὸ αἰετοῦ derivat Sophocles Ai. 430; similes lusus etymologici Pindari habes O. XIII 52. P. IV 27. XI 6. N. II 11. V 51. VII 8. X 65. I. V 1. 55. fr. 105. 120 (cf. schol. N. VII inscr.) — 54. ἐν πόνοις Ἐνναλίον· cf. Hor. C. IV 14, 17 spectandus in certamine Martio.

56. redit poeta ad res praesentes, simili transeundi formula usus atque N. IV 33 — 57. ταμίας κώμων· cf. O. XIII 7 ταμίαι ἀνδράσι πλοῦτου, dispensatrices divitiarum — 58. τὸν Ἀργείων τρόπον· schol.: τουτέστιν ἐπὶ βραχὺ εἰρησθω. μακρολόγοι μὲν οὖν οἱ Ἴωνες, σύντομοι δὲ οὐ μόνον Λάκωνες, ἀλλὰ καὶ Ἀργεῖοι. Σοφοκλῆς Ὀδυσσεὶ μαινομένῳ· πάντ' οἶσθα, πάντ' ἔλεξα τάντεταλμένα· μῦθος γὰρ Ἀργολιστὶ συντέμνειν βραχὺς —

- 60 ἄρα νίκασι γὰρ νίκας ἀπὸ παγκρατίου Ἄντ. γ'.
 τρεῖς, ἀπ' Ἰσθμοῦ, τὰς δ' ἀπ' εὐφύλλου Νεμείας,
 ἀγλαοὶ παῖδες τε καὶ μάρως· ἀνὰ δ' ἄγαγον ἐς φάος οἶαν 90
 μοῖραν ὕμνων,
 τὰν Φαλυχιδᾶν δὲ πάτραν Χαρίτων
 ἄρδοντι καλλίστα δρόσφ,
 65 τὸν τε Θεμιστίου ὀρθώσαντες οἶκον τάνδε πόλιν 95
 θεοφιλῆ ναιόντι. Λάμπων δὲ μελέταν
 ἔργους ὀπάξων Ἑσιόδου μάλα τιμᾶ τοῦτ' ἔπος,
 υἱοῖσί τε φράξων παραινεῖ, 100
- ξυνὸν ἄστει κόσμον ἐῷ προσάγων. Ἐπ. γ'.
 70 καὶ ξένων εὐεργεσίαις ἀραπαῖται,
 μέτρα μὲν γνώμα διώκων, μέτρα δὲ καὶ κατέχων·
 γλώσσα δ' οὐκ ἔξω φρενῶν· φαίης κέ νιν ἀνδράσιν ἀεθληταῖ· 105
 σιν ἔμμεν
 Ναξίαν πέτραις ἐν ἄλλαις χαλκοδάμαντ' ἀκόναν.
 πίσω σφε Δίρκας ἀγνὸν ὕδωρ, τὸ βαθύζωνοι κόραι
 75 χρυσοπέπλου Μυαμοσύνας ἀνέτει- 110
 λαν παρ' εὐ-τειχέσιν Κάδμου πύλαις.

61. τρεῖς, ἀπ' Ἰσθ. *distinxit Bergk*, antea sine distinctione vulgabatur τρεῖς ἀπ' Ἰσθ. — τὰν δ' vel τὰ δ' coni. Bergk — 62. μάρως· ἀνὰ δ' coni. Schmid: μάρως. ἀν δ' codd. — 63. Φαλυχιδᾶν coni. Schmid: φαλυχιδᾶν *BD*, utrumque schol. — 66. ναιόντι scripsi: ναιόνσι codd., ναιοῖσι Hermann — 70. κἀν mavult Herwerden collato *O. II 49* — ξείν. *BD* — 72. νιν ἀνδράσιν coni. Heyne: νιν ἀνδρ' ἐν codd. et schol., Μένανδρον ex glossa Tricliniana Mommsen — 73. χαλκοδάμαν coni. Heyne probabiliter; cf. *N. IX 16* — 74. σφε codd.: γε *Et. M. 673*, 22 et Cramer *An. Par. III 15*, unde alios *Fe* legisse collegit Bergk.

61. τρεῖς, ἀπ' Ἰσθμοῦ, τὰς δ' ἀπ' εὐφύλλου Νεμείας, i. e. tres victorias consecuti sunt, partim ab Isthmo, partim a Nemeaeis ludis. Atque certae sunt una victoria Isthmica Phylacidae, quae hoc carmine illustratur, et una Nemeaea Pythaeae, quam *N. v* poeta praedicavit; restat tertia avunculi Euthymenis, quae qualis fuerit, testimonio nihil constat, sed Isthmica fuisse videtur; v. *N. v 41*. Hac de causa τὰν δέ, quod Bergkianus coniecit, non τὰς δέ, quod codices exhibent, poeta scribere debebat; sed hanc neglegentiam dicendi coniectura tollere veritus sum — 64. Χαρίτων δρόσφ, Gratiarum rore; cf. *P. v 99* et supra v. 21 — 65. de Themistio avo Phylacidae confer *N. v 50* — 67. ὀπάξων, consocians, quae vetus et Homericæ vis verbi est — Ἑσιόδου ἔπος. Hes. opp. 412 μελέτη δέ τοι ἔργον ὀφέλλει — 71. μέτρα· iterum versum respicit Hesiodi Pindarus opp. 694 μέτρα φυλάσσεσθαι, καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος — διώκων . . . κατέχων, petens . . . inhibens atque coercens; cf. *N. x 6. I. III 2* — 72. γλώσσα δ' οὐκ ἔξω φρενῶν· neque loquitur aliter atque sentit, diversus ab illo, quem Achilles deestatur *Il. IX 312* ἐχθρὸς γὰρ μοι κείνος ὁμῶς Αἰδάο πόλαισι, ὅς γ' ἕτερον μὲν κέθρη ἐνὶ φρεσὶν ἄλλο δὲ εἴπη. Contra Mezgerus Lamponis ab oratione consilium non afuisse interpretatur — 73. Ναξίαν ἀκόναν· cotem praeter alias aeri aciendo aptam e Naxo, vico Cretae insulae, provenire scholia testantur; translata vim etiam verbo θήξαις poeta tribuit *O. x 20* — 74. πίσω, cum vim verbi causativi habeat, duplici accusativo iunctum est; Dircae fonte Pindarus etiam *O. x 85. I. I 29* ad patriam suam significandam utitur.

ΙΣΘΜΙΟΝ. Ζ΄.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗ. ΘΗΒΑΙΩ.

ΠΑΙ'ΚΡΑΤΙΩ.

Strophæ.

ὀ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
- υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
5 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Epodi.

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
5 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Argumentum.

Strepsiadem Thebanum Isthmia pancratio vicisse avunculumque eius cognominem, Diodoti filium, qui paulo ante pro patria mortem occubuerat, consortem gloriae fecisse ex carmine ipso comperimus. De tempore victoriae nihil memoriae traditum invenimus, sed quod de senectute et fato instante poeta verba facit (v. 41), inde merito Boeckhius collegit, pugnam, qua Strepsiades avunculus periit, non Plataeensem intellegendam esse, et etiam minus superiorem aliquam pugnam, sed Oenophytensem, qua Thebani destituti a Lacedaemoniis (v. 16 sq., cf. Thuc. I 108 et Plat. Menex. 242 b), quibuscum coniuncti sexagesimo secundo die ante (v. Thuc. I. l.) Athenienses et Argivos ad Tanagram vicerant, ab Atheniensibus fusi et fugati sunt. Quae pugna cum anno 457 exeunte vel 456 ineunte commissa sit, Strepsiadem aut vere anni 456 (Ol. 80, 4) aut duobus annis post, vere anni 454 (Ol. 81, 2) Isthmia vicisse probabile est. Alterum ut admittam, mentione Pythiorum in fine carminis facta commoveor; nam proxima Pythia post pugnam ad Oenophyta anno 454 celebrata sunt. Longe diversam rationem Heynius et Bergkii inierunt,

- 60 ἄρα νίκασι γὰρ νίκας ἀπὸ παγκρατίου Ἄντ. γ'.
 τρεῖς, ἀπ' Ἴσθμοῦ, τὰς δ' ἀπ' εὐφύλλου Νεμέας,
 ἀγλαοὶ παῖδες τε καὶ μάτρως· ἀνὰ δ' ἄγαγον ἐς φάος οἶαν 90
 μοῖραν ὕμνων,
 τὰν Ψαλυχιδᾶν δὲ πάτραν Χαρίτων
 ἄρδοντι καλλίστα δρόσῳ,
 65 τὸν τε Θεμιστίου ὀρθώσαντες οἶκον τάνδε πόλιν 95
 θεοφιλῆ ναίοντι. Λάμπων δὲ μελέταν
 ἔργοις ὀπάξων Ἑσιόδου μάλα τιμᾶ τοῦτ' ἔπος,
 υἱοῖσί τε φράζων παραινεῖ, 100
 ξυνὸν ἄστει κόσμον ἐῷ προσάγων. Ἐπ. γ'.
 70 καὶ ξένων εὐεργεσίαις ἀγαπᾶται,
 μέτρα μὲν γνώμα διώκων, μέτρα δὲ καὶ κατέχων·
 γλώσσα δ' οὐκ ἔξω φρενῶν· φαίης κέ νιν ἀνδράσιν ἀεθληταῖ- 105
 σιν ἔμμεν
 Ναξίαν πέτραις ἐν ἄλλαις χαλκοδάμαντ' ἀκόναν.
 πίσω σφε Δίρκας ἀγνὸν ὕδωρ, τὸ βαθύζωνοι κόραι
 75 χρυσοπέπλου Μναμοσύνας ἀνέτει- 110
 λαν παρ' εὐ-τειχέσιν Κάδμου πύλαις.

61. τρεῖς, ἀπ' Ἴσθ. distinctit Bergk, antea sine distinctione vulgabatur τρεῖς ἀπ' Ἴσθ. — τῶν δ' vel τὰ δ' coni. Bergk — 62. μάτρως· ἀνὰ δ' coni. Schmid: μάτρως. ἀν δ' codd. — 63. Ψαλυχιδᾶν coni. Schmid: ψαλυχιαδᾶν BD, utrumque schol. — 66. ναίοντι scripsi: ναίουσι codd., ναίοισι Hermann — 70. κᾶν mavult Herwerden collato O. π 49 — ξείν. BD — 72. νιν ἀνδράσιν coni. Heyne: νιν ἀνδρ' ἐν codd. et schol., Μέλανδρον ex glossa Tricliniana Mommsen — 73. χαλκοδάμαν coni. Heyne probabiliter; cf. N. ix 16 — 74. σφε codd.: γε Et. M. 673, 22 et Cramer An. Par. iii 15, unde alios *σε* legisse collegit Bergk.

61. τρεῖς, ἀπ' Ἴσθμοῦ, τὰς δ' ἀπ' εὐφύλλου Νεμέας, i. e. tres victorias consecuti sunt, partim ab Isthmo, partim a Nemeaeis ludis. Atque certae sunt una victoria Isthmica Phylacidae, quae hoc carmine illustratur, et una Nemeaea Pythaeae, quam N. v poeta praedicavit; restat tertia avunculi Euthymenis, quae qualis fuerit, testimonio nihil constat, sed Isthmica fuisse videtur; v. N. v 41. Hac de causa τῶν δὲ, quod Bergk coniecit, non τὰς δὲ, quod codices exhibent, poeta scribere debebat; sed hanc neglegentiam dicendi coniectura tollere veritus sum — 64. Χαρίτων δρόσῳ, Gratiarum rore; cf. P. v 99 et supra v. 21 — 65. de Themistio avo Phylacidae confer N. v 50 — 67. ὀπάξων, consocians, quae vetus et Homerica vis verbi est — Ἑσιόδου ἔπος: Hes. opp. 412 μελέτη δὲ τοι ἔργον ὀφέλλει — 71. μέτρα· iterum versum respicit Hesiodi Pindarus opp. 694 μέτρα φυλάσσεισθαι, καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος — διώκων . . . κατέχων, petens . . . inhiens atque coercens; cf. N. x 6. I. iii 2 — 72. γλώσσα δ' οὐκ ἔξω φρενῶν· neque loquitur aliter atque sentit, diversus ab illo, quem Achilles detestatur Il. ix 312 ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος ὁμῶς Ἀἰδαο πύλαισι, ὅς γ' ἔτερον μὲν κεύθη ἐν φρεσὶν ἄλλο δὲ εἶπη. Contra Mezgerus Lamponis ab oratione consilium non afuisse interpretatur — 73. Ναξίαν ἀκόναν· cotem praeter alias aeri acuendo aptam e Naxo, vico Cretae insulae, provenire scholia testantur; translata vim etiam verbo θήξαις poeta tribuit O. x 20 — 74. πίσω, cum vim verbi causativi habeat, duplici accusativo iunctum est; Dircae fonte Pindarus etiam O. x 85. I. i 29 ad patriam suam significandam utitur.

qui mira iudicii perversitate hoc carmen dulcissimum inter prima poesis Pindaricae rudimenta rettulerunt et ab adolescentulo poeta Ol. 70, 2 vel 70, 4 post cladem belli a Thebanis et Lacedaemoniis contra Athenienses gesti (v. Herod. v 77) scriptum esse opinati sunt. Ad hanc autem sententiam eo imprimis isti adducti sunt, quod exaggeratio decorum Thebanorum in exordio huius carminis similis hymni (fr. 29) sit, ob quem Pindarum iuvenem a Corinna vituperatum esse ferunt. At luxuriantis orationis vitio, si est vitium, ne provecta quidem aetate Pindarum caruisse, testimonio sunt epinicia O. XIII et N. x. Neque metricae rationes, quibus E. Graf, Pind. log. Stroph. p. 34, ut Bergkio adstipularetur, commotus est, certa indicia temporis praebent.

In prooemio poeta ex Theba heroina quaerit, quid tandem ex multis ornamentis urbis potissimum praedicari velit (1—15); quorum ornamentorum quod ultimo loco posuit, auxilium Lacedaemoniis ab Aegidis Thebanis latum, quia Musarum lenociniis ornatum non sit, in oblivionem abiisse queritur (16—19); quod ne iterum accidat, Strep-siadis recentem victoriam Isthmiacam hymno se praedicaturum esse et una cum ea virtutem avunculi, qui paullo ante pro patria dimicans prima in acie occiderit (20—36). Tristis autem illius cladis luctum iam leniri felicitate coronae Isthmiis partae; esse enim hominis sapientis, ut quae dies bona afferat, iis contentus vivat neque nova semper et quae mortalibus denegata sint appetat; quibus a conatibus homines prudentes deterreri tristici casu Bellerophontae (37—48). Sub finem Apollinem precatur, ut Strep-siadem etiam Pythica corona donet.

Fabula quod hoc epinicium caret, in tam brevi carmine non mirandum est. Sed cum omnia, quae Pindarus Thebanis victoribus scripsit, epinicia fabula careant, historia autem fabularis Thebana haudquaquam penuria rerum laborarit, peculiarem quandam causam fuisse puto, cur Pindarus in his carminibus a fabulis narrandis abstineret. Quodsi in re incerta coniecturam facere licet, poetam in hymnis partheniis dithyrambis, quos suis popularibus scripsit, amplissimam materiem domesticarum fabularum ita exhausisse duco, ut nihil iam novi epiniciis relictum esset.

De metris.

Carminis huius metra sunt logaoadica ita composita, ut versus aut uno et continuo ordine decurrant (str. 1. 4, ep. 1. 3. 4) aut ex duobus pluribusve membris constant. Hi quibus locis in cola dividendi sint, cursu numerorum partim interrupto (ep. 2. 6. 7) partim retardato (str. 3. 5, ep. 5) indicatum est. Verum utrum carmen membris tetrapodicis tripodicisque commixtis constet, an omnes versus uno rhythmo senario (πρὸς ἐξασήμοις) scandendi sint, non prorsus exploratum est. Alterum quomodo fieri posset ut demonstrarem, in schemate metrico ab audacioribus remediis rhythmicis non abstinui; de pedibus $\sqcup \sqcup$ et $\sqcup \wedge \cup$ in strophe versu quinto sibi respondentibus cf. O. VIII p. 61, de finalibus tripodiis Prol. I. Duo ultima cola epodi quominus in unum versum coniungantur quod obstat, id coniectura removeri posse in var. lect. v. 34 docui. Carmen venustissimum Thebis a choro in publico convivio cantatum esse videtur. Ad convivium non tam verbum κάμαξι (v. 20) rettuli, quippe quod et de convivio et de pompa intellegi possit,

quam quod coronis poeta ceterique amici redimiti esse dicuntur (v. 39). Publice autem, non inter privatos parietes comissionem factam esse, ex argumento carminis, ut quod publicas res Thebanorum magis quam decora Strepsiadae domus spectet, colligendum esse existimo. Ad postremum moneo minimam in hoc carmine concordiam metricae et oratoriae partitionis esse. Neque enim solum strophae et antistrophae, sed etiam epodi raro sententia perfecta atque absoluta clauduntur, quod in carmine a sene poeta facto plus etiam quam in aliis offensionis habet.

Τίνι τῶν πάρος, ὦ μάκαιρα Θήβα, Στρ. α'.
 καλῶν ἐπιχωρίων μάλιστα θυμὸν τεὸν
 εὐφρανας; ἢ ἕα χαλκοκρότου πάρεδρον
 Δαμάτερος ἀνίκ' εὐρυχαίταν
 5 ἄντειλας Διόνυσον, ἢ χρυσοῦ μεσονύκτιον νί-
 φοντα δεξαμένα τὸν φέρτατον θεῶν,
 ὅπότε Ἀμφιτρούωνος ἐν θυρέτροις Ἄντ. α'.
 σταθεῖς ἄλοχον μετῆλθεν Ἥρακλεί-οις γοναῖς; 10
 ἢ ἀμφὶ πικναῖς Τειρεσίαο βουλαῖς;
 ἢ ἀμφ' Ἰόλαον ἱππόμητιν;
 10 ἢ Σπαρτῶν ἀκαμαντολογχᾶν; ἢ ὅτε καρτερᾶς Ἄ-
 δραστον ἐξ ἀλαλᾶς ἄμπεμψας ὄρφανόν 15

VARIA LECTIO. Inscr. om. *BD* et schol. — 6. *θερ. B* — 8 et 9. ἢ Schmid: ἢ ὄτ' *BD*, ἢ Mommsen — 8. *πικναῖς Τειρεσίαο coni.* Pauw: *τειρεσίαο πικναῖς BD*; *πικναῖς . . . βουλαῖς susp.* Bergk — 10. *καρτ. D* —

COMMENTARIUM. v. 1. ὦ μάκαιρα Θήβα, deam urbis Thebarum poeta alloquitur, ut I. i 1 ss. Multus vero est poeta in ornamentis urbis enumerandis, quam ob ubertatem similis carminis (fr. 29. 30) iam iuvenis a Corinna vituperatus erat; imitabantur autem in hac re poetae artifices, qui in templorum tympanis metopisque atque in deorum vestibulis sellis armis decorandis multifaria ornamenta undecunque congerere solabant; conferas modo Minervae Laconicae signum rebus a Minerva Hercule Tyndareo Perseo gestis ornatum ap. Paus. II 17, 3 — 3. χαλκοκρότου πάρεδρον Δαμάτερος: schol.: *παρὰ τὰ ἐπιτυποῦντα ἐν ταῖς τελεταῖς τῆς Δήμητρος κύμβαλα* cf. Vell. Paterc. I 4, 1 *aeris sono, qualis Cererilibus sacris cieri solet*. Societas vero θεῶν παρέδρων, Δήμητρος καὶ Διόνυσον, Cereris et Liberi ex mysteriorum cultu Eleusinio orta esse videtur; cf. Roscher lex. myth. I 1088. De Baccho a Semela, filia Cadmi, nato omnia nota; cf. O. II 25 — 4. εὐρυχαίταν caesarie longa et late fluente ornatum, qualem Bacchum iuvenem et virginem quam viro similiorem artifices fingere solebant — 5. χρυσοῦ νίφοντα auro Iovem, cum Alcmenae uterum fecundaret, pluisse vel ninxisse Pindarus commentus est, fabulam Danae auream Iovis pluviam concipientis imitatus — 7. Ἥρακλείοις γοναῖς: Hercules cum seminibus Amphitryonis uxorem visat; γονᾶς enim semina, quae femina concipiat, intellegenda esse, docet comparatio N. VII 84 *λέγοντι Ἀλακὸν νιν (Δία) ὑπὸ ματροδόμοις γοναῖς φντεῦσαι*. De re ipsa conf. N. X 13 ss. — 8 ss. Pindarus, quo studio variandae orationis ducebatur, causarum quamque alia forma expressit; cf. N. V 52. Nescio tamen an nomina *πικναῖς βουλαῖς*, ne iusto maior variatio fiat, pro accusativis Boeotii habenda sint; cf. I. I 24 s. — 10. Σπαρτῶν ἀκαμαντολογχᾶν genet. causae, coniungendus ille cum verbo *εὐφρανας θυμὸν* — Ἄδραστον: ducem principem ex septem ducibus, qui Thebas oppugnaverant; is aptissime praeter ceteros

- μυρίων ἐτάρων ἐς Ἄργος ἵππιον; Ἐπ. α'.
 ἢ Δωριδ' ἀποικίαν - οὐνεκεν ὄρθῳ
 ἔστασας ἐπὶ σφυροῦ
 Λακεδαιμονίων, ἔλον δ' Ἀμύκλας 20
 15 Αἰγείδαι σέθεν ἔκγονοι μαντεύμασι Πυθίοις;
 ἀλλὰ παλαι-ὰ γὰρ
 εὔδει χάρις, ἀ-μνάμονες δὲ βροτοί,

 ὅ τι μὴ σοφίας ἄωτον ἄκρον Στρ. β'. 25
 κλυταῖς ἐπέων ροαῖσιν ἐξίκη-ται ζυγόν.
 20 κώμαξ' ἔπειτεν ἀδυμελεῖ σὺν ὕμνῳ
 καὶ Στρεψιάδα· φέρει γὰρ Ἴσθμοῖ
 νίκαν παγκρατίου, σθένει τ' ἔκπαγλος ἰδεῖν τε μορφα- 30
 εἰς· ἄγει τ' ἀρετὰν οὐκ αἰσχίῳ φνᾶς.

 φλέγεται δὲ Φιοπλόκοισι Μοῖσαις, Ἄντ. β'.
 μάτρῳ δ' ἑμῶν ἔδωκε κοινὸν θάλας,

11. ἐτάρων Schmid: ἐταίρων *BD* — 12. οὐνεκεν Thiersch: οὐνεκ' *BD*, ἀνίκ' ἄρ' Heyne — 15. αἰγείδαι *B*: αἰδεῖσθαι *D*, ἀργείδαι v. l. schol. — πυθίοισιν *BD* — 19. ζευγόν *B* — 20. ἔπειτ' ἐν *BD* et schol. — 22. μορφαίς: μορφαίεσ' (-εσσ' *B*) *BD* — αἰσχίῳ *Byz.*: αἰσχίον *B*, αἰσχθιον *D*, quae lectio ad formam acc. αἰσχίων ducit grammaticis ante Aristarchum probatam — 23. δὲ ἰοπλόκοισι con. Bergk: δ' ἰοπλοκάμοισι codd., δ' ἰοβοστρύχοισι Schmid; cf. *O.* vi 30 —

duces nominatur, non solum quod toti exercitui Argivorum praeserat, sed etiam quod utriusque expeditionis particeps erat; cf. *P.* vii 51 ss. — 11. Ἄργος ἵππιον· Homericum Ἄργος ἱππόβοτον imitatur — 12. Δωριδ' ἀποικίαν, Lacedaemonem, quia Dores ex Dorica tetrapoli in agrum Lacedaemonium immigraverant ibique Lacedaemonem urbem coniderant — 13. ὄρθῳ ἔστασας ἐπὶ σφυροῦ· hinc Latini dicebant recto stare talo, ut Horatius ep. ii 1, 176 — 15. Αἰγείδαι· schol.: εἰσὶν Αἰγείδαι φρατρία Θηβαίων, ἀφ' ἧς ἡκόν τινες εἰς Σπάρτην Λακεδαιμονίους βοηθήσοντες ἐν τῷ πρὸς Ἀμυκλαίεῖς πολέμῳ, ἡγεμόνοι χρησάμενοι Τιμομάχῳ, ὃς πρῶτος μὲν πάντα τὰ πρὸς πόλεμον διέταξε Λακεδαιμονίους, μεγάλων δὲ παρ' αὐτοῖς ἠξιώθη τιμῶν· καὶ τοῖς Τακυνθίοις δὲ ὁ γάλκκος αὐτῶν θάραξ προτίθεται· τοῦτον δὲ Θηβαῖοι ὄπλον ἐκάλουν· ταῦτα ἰστορεῖ καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Λακωνῶν πολιτείᾳ· cf. *P.* v 75. *P.* ix arg., Studniczka Kyrene p. 86, Rehm Comm. philol. Monac. p. 157 — μαντεύμασι Πυθίοις, quod ut scholia narrant, deum Apollinem Laconibus suasisse ferebant, ut Aegidas socios armorum asciscerent — 17. εὔδει χάρις· acute iam Aristarchus adnotavit: τοῦτο λεγόμενον ὑπόνοιαν δίδωσιν ὡς ὅτε ἔγραψεν ὁ Πίνδαρος, ἀχαριστευομένων τι τῶν Θηβαίων ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων. Atque re vera poetam conqueri, quod Lacedaemonii prisci foederis immemores in summo rerum discrimine ante pugnam ad Oenophyta Thebanos destituisent, in argumto carminis Boeckhium ducem secutus exposui — 18. σοφίας ἄωτον, sapientiae summum esse dicit carmen decoro orationis flumine iunctum; de acc. a verbis eundi (ἐξίκηται) pendente v. *O.* x 87.

20. ἔπειτεν . . . καί, aptissime iam transit ad Strepsiadis hymnum, ne etiam huius virtus oblivione obruatur; de vi particulae ἔπειτα confer Hom. *Π.* v 811. *Soph.* *El.* 345 — 21. φέρει· tempore praesenti similiter *N.* iii 18 usus est, ut victorem victoriae quam reportasset praemium etiamtum ferre significaret; quominus enim φέρειν coniectura reponamus, impedit coniunctum praesens ἄγει — 23. φλέγεται, illustratur; cf. *O.* ix 22. *P.* v 45. — ἰοπλόκοισι Μοῖσαις· cf. *P.* i 1 ἰοπλοκάμων Μοισᾶν — 24. ἔδωκε κοινὸν θάλας· conferre iuvat *P.* vi 15 πατρὶ

25 χάλκασπις ᾧ πότμον μὲν Ἄρης ἔμιξεν, 35
 τιμὰ δ' ἀγαθοῖσιν ἀντίκειται.
 ἴστω γὰρ σαφὲς ὄστις ἐν ταῦτα νεφέλα χάλαζαν
 αἵματος πρὸ φίλας πάτρας ἀμύνεται, 40

λοιγὸν ἄντα φέρων ἐναντίῳ στρατῷ, Ἐπ. β'.
 ἀστῶν γενεᾷ μέγιστον κλέος αὔξων
 30 ζῶων τ' ἀπὸ καὶ θανῶν.
 τὸ δέ, Διοδότιο παῖ, μαχατὰν
 αἰνέων Μελέαγρον, αἰνέων δὲ καὶ Ἔκτορα 45
 Ἀμφιάρῃ-όν τε,
 εὐανθέ' ἀπέπ-νευσας ἀλικίαν

35 προμάχων ἀν' ὄμιλον, ἐνθ' ἄριστοι Στρ. γ'.
 ἔσχον πολέμοιο νεῖκος ἐσχάταις - ἐλπίσιν. 50

25. ἄρης: ἄρ' D — 26. τιμὰ et τιμᾶ B et schol. — 27. ὄστις D — πρὸ coni. Schmid: πρὸς codd. — 28. ἄντα φέρων ex scholiis Thiersch: ἀμύων B D, ἀντιφέρων Bergk, ἀντιπνέων Wölflin Phil. 7, 209 — 33. ἀμφιάρῃον τε B D, ἀν' Ἀμφιάρῃον coni. Bergk — 34. εὐανθέα: fort. λευκανθέα, ut duo cola ultima epodi in unum versum coniungi possint; cf. N. ix 23 — 36. ἔχον maluit Schmid — ἐσχάταις (-οισιν D) ἐπ' ἔλπ. B D, ἐπ' eiec. ed. Rom. — ἐλπίσιν Byz. et lemma in B: ἐλπία. . B, ἐλπίδιν D —

τεῦ, Θρασύβουλε, κοινὰν τε γενεᾷ νίκαν, O. ii 55, P. v 102. Quamquam facilius curulis victoriae decus cum alio communicari potuit quam pancrati, quandoquidem in curulibus certaminibus qui sumptus equorum alendorum fecerant, corona ornabantur, in pancratio suis viribus victorem niti oportebat. Verum cum idem nomen avunculo et filio sororis victori fuisset, ipsa renuntiatione nominis victoris simul memoria avunculi clarissimi excitata est; praeterea avunculum filium sororis lucta instituisse et in victoria pueri recitanda tamquam aliptam cum honore commemoratum esse veri simile duco — 25. Ἄρης infaustam pugnam ad Oenophyta spectat, in qua Strepesides maior in prima acie pro patria fortissime pugmans cecidit — 27. ταῦτα νεφέλα, in hac, quam translate dixi, tempestate, id quod non longe abest a τοιαῦτα νεφέλα: similis vis pronominis οὗτος est N. ix 29; de vi translata vocabuli νεφέλας conf. φόνου νεφέλαν N. ix 38 — χάλαζαν αἵματος, cruentam grandinem; cf. I. v 50 et Soph. OR. 1279 ὁμοῦ μέλας δυβρος χαλάζης αἱμάτων ἐτέγγετο — 28. λοιγὸν ἄντα φέρων: cf. epigr. AP. vii 438 δριμὺν ἐπ' Αἰτωλοῖς ἀντιφέρων πόλεμον — 29. ἀστῶν γενεᾷ, ut Λοκρῶν γενεᾷ O. xi 15 — 30. ἀπὸ καὶ θανῶν pro καὶ ἀποθανόν: cf. O. viii 19 — 31. Διοδότιο παῖ, patris Diodoti nomine Strepesides maior a minore Strepeside distingui videtur, licet quis huius minoris Strepesidis pater fuerit nescimus — 32. Μελέαγρον perniciem a patria Aetolica in bello contra Curetes avertisse ex Homero II. ix 550 ss. novimus. Etiam aptius exemplum Hectoris fuit pro patria sua fortissime mortem occumbentis; contra minus idoneum exemplum Amphiarai est, utpote qui non patriam suam defendens, sed bellum Thebanis inferens occidisset; sed ne hostis quidem fortitudinem prohi homines contemnunt; praeterea suspicari licet Strepesidem quoque vatem fuisse ideoque Amphiarai vatem magno in honore habuisse. Bergkiius ut ne Amphiarai patriae defensoribus immisceret, ἀν' Ἀμφιάρῃον scripsit, quo locum (cf. Strab. ix p. 399. 404), ubi Strepesides pugmans mortem occubisset, indicaret; at putida haec diligentia geographica esset in poeta res, quae ad animum commovendum nihil afferant, suo iure neglegente — 36. πολέμοιο νεῖκος: cf. Hom. N 271 νεῖκος πολέμοιο, o 264. ω 548. Arist. Vesp. 865.

ἔτλαν δὲ πένθος οὐ φάτον· ἀλλὰ νῦν μοι
Γαῖάχοχος εὐδίαν ὕπασσεν
ἐκ χειμῶνος. αἰείσομαι χαίταν στεφάνοισιν ἀρμόζων·
ὁ δ' ἀθανάτων μὴ θρασσέτω φθόνος.

55

- 40 ὁ τι τερπνὸν ἐφάμερον διώκων Ἄντ. γ'.
ἔκαλος ἔπειμι γῆρας ἔς τε τὸν - μόρσιμον
αἰῶνα. θνάσκομεν γὰρ ὁμῶς ἅπαντες,
δαίμων δ' αἴσος· τὰ μακρὰ δ' εἴ τις 60
παπταίνει, βραχὺς ἐξικέσθαι χαλκόπεδον θεῶν ἔ-
δραν· ὁ τοι πτερόεις ἔρριψε Πάγασος
- 45 δεσπότην ἐθέλοντ' ἔς οὐρανοῦ σταθμοῦς Ἐπ. γ'. 65
ἔλθειν μεθ' ὁμάγυριν - Βελλεροφόνταν
Ζηνός· τὸ δὲ παρ δίκαν
γλυκὴ πικροτάτα μένει τελευτά.
ἄμμι δ', ὦ χρυσέα κόμα θάλλων, πόρε, Λοξία, 70
50 τρεῖσιν ἀμίλ-λαισιν
ἐνανθία καὶ - Πυθόι στέφανον.

39. ἀρμόσαις ex scholiis Schmid: ἀρμόζων BD — 40. ἐφάμερον D: ἐφάμερος Tricl. — 43. αἴσος Benedictus: αἴσος codd., utrumque schol. — 44. ὁ τοι B: ὅτι D — 45. οὐρανοῦς D — 51. ἐνανθία D.

37. ἀλλὰ νῦν· simili modo praesens fortuna tristitiae praeteritorum temporum opponitur I. III 36; atque hic quoque metaphora de navigatione tracta bene quadrat in vernal tempus, quo ludi Isthmici agebantur — 39. χαίταν στεφάνοισι· schol.: τούναντίον εἶπε· βούλεται γὰρ λέγειν τοὺς στεφάνους τῇ χαίτη ἀρμόζων· simili modo nominum casus invertit N. x 75 θερμὰ δὴ τέγγων δάκρυα στοναχαῖς, O. I 54 ἀκέρδεια λέλογχε κακαγόρους, quartum locum I. I 18 dubitant an alio modo expedire liceat; apte autem corona se redimitos fingit, quod coronati epulis interesse solebant — ἀθανάτων φθόνος· de invidia deorum cf. P. x 20 — 40. ὁ τι τερπνόν scil. ἐστίν· hoc enim suavius est quam si puncto post φθόνος in virgulam mutaτο ὅτι pro ὁ τι scribas — 42. θνάσκομεν . . . ἅπαντες· cf. N. VII 19 — 43. δαίμων· δαίμων γενέθλιος (cf. O. XIII 106) qui cuiusque hominis fortunae moderatur — 44. βραχὺς ἐξικέσθαι· brevis est quam qui in caelum ascendere possit; cf. N. x 19. Sagacissime autem Leop. Schmidt Pind. Leb. 38 suspicatus est exemplo mythico poetam significare voluisse, nimium studium Thebanorum imperio totius Boeotiae potiundi sibi improbari — χαλκόπεδον θεῶν ἔδραν· imitatur Hom. A 426 Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ — 47. τὸ δὲ παρ δίκαν· eximia haec sententia illustratur simili loco P. IV 140 — 49. in epilogo huius carminis similiter atque P. V et I. I dei auxilium pro certamine, quod victor Isthmiorum iam meditabatur, implorat. Videntur autem iam Pindari tempore iuvenes non statim post Isthmia ad Olympicam victoriam adspirasse, sed antea Pythicorum ludorum certamina obiisse; cf. I. I 65 — χρυσέα κόμα θάλλων· respicit Apollinis epitheta ἀκείρεσκῶν P. III 14. I. I 7, χρυσοκόμαν O. VI 41. VII 32. Eur. Suppl. 976, χρυσοέθειρον CIG. 2342.

ΙΘΜΙΟΝ. Η΄.

ΚΛΕΑΝΔΡΩ. ΑΙΓΙΝΗΤΗ.

ΠΑΓΚΡΑΤΙΩ.

Strophæ.

υ ἴ - υ υ υ υ - υ ἴ υ |
 υ ἴ υ - υ υ υ υ υ |
 υ ἴ υ - υ υ υ υ - ἴ | υ - υ υ υ υ υ υ υ ἴ υ υ |
 υ ἴ υ - υ υ υ υ - ἴ | υ - υ υ υ υ υ |
 5 υ ἴ - υ υ υ υ | -
 ἴ υ υ υ υ - | - υ υ υ υ - |
 ἴ υ υ υ υ - | - υ υ υ υ - |
 ἴ υ υ υ υ ἴ υ υ υ υ υ | υ υ ἴ υ - υ |
 ἴ υ υ υ υ ἴ υ - ἴ | υ υ υ υ
 ἴ υ - | υ υ υ υ - υ ἴ υ υ - υ - υ υ |
 υ υ υ ἴ - υ υ υ | - υ υ υ υ
 υ υ | υ υ υ υ υ - |
 10 υ ἴ υ - υ - υ υ υ - | ἴ υ υ υ υ υ |

Argumentum.

Carmen hoc pulcherrimum, in honorem Cleandri Telesarchi filii Aeginetae compositum num recte inter Isthmica epinicia relatum sit, a Boeckhio dubitatum est. Nam cum versu quarto poeta hoc carmen duarum victoriarum, Isthmicæ et Nemeææ, præmium esse dicat, neque quod Isthmica victoria priore loco posita est, multum ponderis habere videatur, æquo iure hoc carmen ad Isthmicam quam ad Nemeæeam victoriam trahi censuit. Iam cum idem vir clarissimus Nemea hiberna Ol. 75, 2 sexto fere mense post obsessionem Thebarum acta esse opinaretur et gravissimum luctum vv. 5—13 expressum optime in tempora proxima post pugnam Plataensem quadrare existimaret, victoriam Nemeæeam, non Isthmicam poetæ hoc carmen scribendi ansam præbuisse statuit. At omni huic argumentationi fundamentum subtractum est distinctione hibernorum et aestivorum Nemeorum sublata. Quodsi calculos ab Ungerō stabilitos sequimur (v. Prol. LXVI) et pugnam Plataensem mense Septembri anni 479 factam esse credimus (v. Plut. Aristid. 19, Camill. 19), proximi ludi post pugnam Plataensem erant Isthmici mense

Aprili anni 478 (Ol. 75, 2) acti. Horum igitur potissimum victoriam hoc carmine a poeta illustrari probabile est. Nemeaeam autem victoriam, quam et ipsam poeta laudat, Cleander paulo ante, aestate anni 479 (Ol. 75, 2), vel etiam duobus annis prius reportasse videtur. Sane difficultates huic opinioni parantur carminibus I. III et V, utpote quae et ipsa pancratii victorias Isthmicas non multum post pugnas Plataeensem et Salaminiam reportatas praedicent. Sed in his difficultatibus expediendis ab huius carminis potius temporibus quam ceterorum duorum proficiscendum est, quandoquidem inter hoc carmen et pugnam Plataeensem obsessionemque Thebarum exiguum tempus interlapsum esse plane apertum est. Denique silentio praetermittere nolo tempori verno ludorum Isthmicorum magis etiam quam aestivo Nemeorum convenire mentionem myrteae coronae v. 67 factam.

En argumentum carminis dulcissimi: Cleandro aequali agite, iuvenes, ante vestibulum patris Telesarchi epinicium hymnum fundite, quod praemium laborum feliciter ludis Isthmicis et Nemeaeis exantlatorum sit (1—5). Poscor enim ut Musam advocem, neque munus oblatum detrectabo, quamvis gravi dolore afflictus, quandoquidem periculum servitutis quasi Tantalae rupis Graeciae impendentis deus nobis averruncavit (5—13). Praesenti enim bono nos frui decet, neque in rebus dubiis de salute desperandum est salva libertate (14—15). Me autem Thebis nutritum Aeginae munus Gratiarum reddere oportet, quoniam ex eodem parente Asopo duae nymphae Theba et Aegina procreatae sunt, quae a rege deorum dilectae altera prope Dircae flumina collocata urbis Thebarum patrona facta est, altera in Oenopiam insulam translata Aeacum, mortalium iustissimum, peperit (15—24). Cuius etiam filii et nepotes bellica virtute et sapientiae laude florebant, unde caelicolae, cum Iupiter et Neptunus una Thetin Nereidem deperirent, Themidis vaticinio obsecuti, ne gravia ex istis amoribus Olympicis deis pericula orerentur, Thetin deam Peleo, Aeaci filio piissimo, uxorem iunxerunt (24—47). Natus vero ex hoc matrimonio Achilles praeclarissima facinora edidit et etiam mortuus naeniis Musarum ornatus est (47—58). Ut igitur dii strenuos viros etiam mortuos carminibus illustrandos esse duxerunt, ita nos quoque Nicoclis victoriarum memoriam resuscitare par est. Huius autem vestigia nunc patruelis eius Cleander legit, qui quod iuventutem desidia umbratilis vitae obscurare noluit, merita laude nobis decorandus est (59—70).

De metris.

Carmen est Aeolicum monostrophicum, ad instar epithalamiorum Sapphus a choro iuvenum ad aedes patris victoris (v. 3; cf. N. I 19) comissantium cantatum. Atque in priore parte carminis sive in quatuor primis versibus numeri passibus chori gradientis ita accommodati sunt, ut rhythmum senum temporum (πόδες ἑξάσημοι) continui sese excipiant et etiam pausarum intervalla definiri possint. In altera quoque parte carminis sunt aliqui versus velut sextus et octavus, qui facile in dipodias dividi possint; sed plerique, cum dipodiis tripodias catalecticas admixtas habeant, in aequabilem scansionem dipodicam sine vehementioribus remediis rhythmicis cogi nequeunt. Inprimis num binae tripodiae versus quinti in singulos trimetros coniungendae sint, dubitare

- (5) θυμόν, αἰτέομαι - χρυσέαν καλέσαι 10
 Μοῖσαν. ἐκ μεγάλων δὲ πεν-θέων λυθέντες
 μήτ' ἐν ὄρφανιά πέσω-μεν στεφάνων, 15
 μήτε κάδεα θεράπευε·
 πανσάμενοι δ' ἀπράκ-των κακῶν
 γλυκύ τι δαμωσόμεθα καὶ - μετὰ πόνον,
 (10) ἐπειδὴ τὸν ὑπὲρ κεφαλᾶς 20
 10 γε Ταντάλου λίθον - παρά τις ἔ-
 τρεψεν ἄμμι θεός,
 ἀτόλματον Ἑλλάδι μόχθον. ἀλλὰ Στρ. β'.
 μοι δεῖμα μὲν παροιχόμενον
 καρτεράν ἐπαυσε μέριμ- 25
 ναν· τὸ δὲ πρὸ ποδὸς ἄρειον ἀεὶ σκοπεῖν
 χρῆμα πᾶν. δόλιος γὰρ αἰ-
 ῶν ἐπ' ἀνδράσι κρέματαί,
 15 ἐλίσσω βίου πόρον· ἰ-
 ατὰ δ' ἐστὶ βροτοῖς - σὺν γ' ἔλευθερία 30
 καὶ τά. χρῆ δ' ἀγαθὰν - ἐλπιδ' ἀνδρὶ μέλειν.
 χρῆ δ' ἐν ἑπταπύλοισι Θή-βαις τραφέντα 35

7. ἀπρήκτ. BD — 10. γε B et schol.: τε D, ἄτε Bergk, fort. λᾶν Ταν-
 τάλου μέγαν vel ταῦν Ταντάλου λίθον collato Hesychio ταῦς· μέγας, πολὺς —
 12. παροιχόμενον Benedictus: παροιχομένων codd. et schol. — 13. σκοπεῖν om.
 codd., ex scholiis suppl. Thiersch — 15. βίου Tricl.: βιότου BD — καὶ τά B:
 καὶ τὰν D — χρῆ δ' . . . ἰόν 41 exciderunt in B —

maerere se poeta fatetur ob cladem a Thebanis nuper apud Plataeas acceptam
 et patriam urbem ab hostibus Graecis captam — αἰτέομαι, poscor scil. a patre
 iuvenis victoris eiusque cognatis; simili modo Hor. C. i 32, 1 dixit *poscitur* —
 6. στεφάνων· cf. Eur. Herc. 676 μὴ ζῶην μετ' ἀμουσίας, ἀεὶ δ' ἐν στεφάνοισιν εἶην
 — 7. θεράπευε· Musam vel animum suum cohortans alloquitur, ut ne nimium
 tristitiae indulgeat. De imperativo θεράπευε et coniunctivo adhortativo δαμω-
 σόμεθα coniunctis conferre iuvat similem locum O. i 7 — ἀπράκτων πόνων·
 vim vocabuli ἀπράκτων aperit Homerus Il. xxiv 524 ἄλγεα δ' ἔμπης | ἐν θυμῷ
 κατὰκείσθαι ἔασομεν ἀχνύμενοί περ· | οὐ γὰρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο.
 cf. O. i 87. P. ix 68 — 8 δαμωσόμεθα· δαμῶματα cum Stesichorus fr. 34 popularia
 carmina dixisset, Pindarus verbo δαμῶσθαι vim canendi ad populi delecta-
 tionem tribuere ausus est — καὶ μετὰ πόνον· καὶ non tam ad μετὰ πόνον
 quam ad γλυκύ τι δαμωσόμεθα pertinet; de traiectione particulae καὶ v. O. vii 28
 — 10. Ταντάλου λίθον· servitutis periculum tamquam Tantalii saxum Graeciae
 impendens dei beneficio depulsum dicit; cf. O. i 59 et Alcaeam Alcmanem
 Stesichorum in scholiis ad O. i 59 commemoratos et Eur. Or. 6 Τάνταλος κορυ-
 φῆς ὑπερέλλοντα δειμαίων πέτρον | ἀέρι ποτᾶται καὶ τίνει ταύτην δίκην. No-
 mini κεφαλᾶς particula γε poeta addidit, ut si capitis saltem periculum amotum
 esset, reliqua damna fortunae ferri posse significaret; similiter infra dixit v. 15
 σὺν γ' ἔλευθερία et v. 35 Δί γε — 12. δεῖμα μὲν παροιχόμενον· constructione
 Graecis et Latinis familiari nomen cum participio iunctum subiecti vicem ex-
 plet — 13. τὸ δὲ πρὸ ποδὸς ἄρειον σκοπεῖν· cf. Hor. C. ii 16, 35 *laetus in prae-*
sens animus quod ultrast oderit curare — 14. χρῆμα πᾶν, perquam bonum; cf.
 ἄπας κίνδυνος N. viii 21.

15 ss. amicitiam Thebanorum et Aeginetarum praesentem praeclare poeta
 fabulosa origine utriusque populi niti exponit —

- Αἰγίνα Χαρίτων ἄω-τον προνέμειν,
πατρός οὔνεκα δίδνμαι γέ-
νοντο θύγατρες Ἄ-σωπιδῶν*
- (20) *δπλόταται, Ζηρί τε Φάδον - βασιλεί.* 40
ὃ τὰν μὲν παρὰ καλλιρόφ
- 20 *Δίρκα φίλαρμάτου - πόλιος ῥ-
κισσεν ἀγεμόνα·*
- σὲ δ' ἐς νᾶσον Οἰνοπίαν ἐνεγκῶν* Στρ. γ'. 45
κοιμᾶτο, δῖον ἐνθα τέκες
Αἰακὸν βαρυσφαράγῳ
πατρὶ κεδνότατον ἐπιχθονίων· ὃ καὶ
- (25) *δαιμόνεσσι δίκας ἐπί-
ραινε· τοῦ μὲν ἀντίθεοι* 50
- 25 *ἀρίστευον υἱέες υἱ-
ῶν τ ἀρηίφιλοι - παῖδες ἀνορέα*
χάλκεον στυνόεντ' - ἀμφέπειν ὄμαδον· 55
σώφρονές τ' ἐγένοντο πινυ-τοί τε θυμόν.
ταῦτα καὶ μακάρων ἐμέμ-ναντ' ἀγοραί,
- (30) *Ζεὺς ὄτ' ἀμφὶ Θέτιος ἀγλα-
ὸς τ' ἔρισαν Ποσει-δᾶν γάμφ.* 60

17. *θύγατρες* Tricl.: *θυγατέρες D* — *Ἄσωπιδῶν* *θ'* ὀπλ. codd., *θ'* eiec. Pauw neque legisse videntur schol. — 18. *δπλόταται* Tricl.: *δπλότατα D* — 20. *ῥκισσεν* Tricl.: *ῥκισεν D* — 21. *ἐνεγκε κοιμᾶ τε* conl. Hermann — 23. *βαρυσφαράγῳ* conl. Herwerden — 24. *ἐπείραινε* Tricl.: *ἐπέραινε D* — 25. *στυνόεντ'* Tricl.: *στυνόεντα τ' D* — 27. *ἔρισαν* ex scholiis Benedictus: *ἔρισας D* —

17. *πατρός*: patrem Asopum, fluvium Boeotiae, fuisse patronymico nomine filiarum *Ἄσωπιδῶν* poeta indicavit. Asopi quinque filias fuisse tradit Paus. v 22, 6, Pindari quidem ille testimonio usus, verum non hoc, sed pleniore aliquo fr. 290. Hunc ipsum locum respicit civis nescio quis Thebanus, quem Herod. v 80 sic contionantem facit: *Ἄσωποθ λέγονται γενέσθαι θυγατέρες Θήβη τε καὶ Αἰγίνα κτλ.*, quamquam Herodotus, cum rem ante hanc victoriam Cleandri gestam illo loco exponat, ita loquitur, tamquam orator iste veteri fama, non Thebani vatis testimonio nitatur. Immerito autem Phliasii, ut suae patriae laudem augerent, Thebam et Aeginam filias fuisse iactabant non Boeotici, sed sui fluvii Asopi, qua de re v. Paus. π 5, 2 — 17. *δίδνμαι*, geminae, non solum duae, quo arctiore vinculo Thebani et Aeginetae teneri viderentur — 20. *φίλαρμάτου πόλιος*: Thebarum curulibus studiis insignium; atque multi profecto Thebani, Aeginetae nulli quadrigis vicisse feruntur — 21. *σε*: Aeginam; vocativum, ὦ *Αἰγίνα*, supplere audientibus et legentibus eo facilius permittere poeta potuit, quod nomen insulae poeticum *Οἰνοπίαν* adiecit et Aeaci matrem Aeginam fuisse neminem latebat — *Οἰνοπίαν*: metri causa novatum nomen pro *Οἰνώναν* — 23. *βαρυσφαράγῳ πατρὶ*: Iovi, qui Homero est *ἐρίγδονπος* et *εὐρόσπα* — 24. *δαιμόνεσσι δίκας ἐπείραινε*: fictum hoc esse videtur ex eo, quod Aeacum iudicem apud inferos esse perhibebant (v. Plat. Apol. 41a, Gorg. 533e); certe quas lites diis diiudicaverit, nihil memoriae proditum est — 25. *ἀρίστευον* cum idem quod *δεινοὶ ἦσαν* valeat, cum infinitivo *ἀμφέπειν* iunctum est — *υἱέες*, Peleus Telamon Phocus, υἱῶν *παῖδες*, Achilles Ajax Teucer — 26. *μακάρων ἀγοραί*: dii immortales in contione deliberantes — 27. *ἀμφὶ Θέτιος γάμφ* —

- ἄλοχον εὐειδέ' ἐθέλων - ἐκάτερος
 ἂν ἔμμεν· ἔρωσ γὰρ ἔχεν.
- 30 ἀλλ' οὐ σφιν ἄμβροτοι - τέλεσαν εὐ- 65
 νὰν θεῶν πραπίδες,
- ἐπεὶ θεσφάτων ἐπάκουσαν. εἶπε 65
 δ' εὐβουλος ἐν μέσοισι Θέμις,
 (35) εἵνεκεν πεπρωμένον ἦν
 φέρτερον γόνον ἂν ἄνακτα πατρὸς τεκεῖν 70
 ποντίαν θεόν, ὃς κερα-
 νοῦ τε κρέσσον ἄλλο βέλος
- 35 διώξει χερὶ τριόδον- 75
 τὸς τ' ἀμαιμακέτου, - Δί γε μισγομένην
 ἢ Διὸς παρ' ἀδελ-φροῖσιν. ἀλλὰ τὰ μὲν
 παύσατε· βροτέων δὲ λεγέ-ων τυχοῖσα
- (40) υἱὸν εἰσιδέτω θανόντ' - ἐν πολέμῳ, 80
 χειρᾶς Ἄρει τ' ἐναλίγκι-
 ον στεροπαῖσί τ' ἀκ-μὰν ποδῶν.
 τὸ μὲν ἐμόν, Πηλέϊ γάμου - θεόμορον
 ὀπάσσαι γέρας Αἰακίδα, 85
- 40 ὄντ' εὐσεβέστατον - φάτις Ἴωλ-
 κοῦ τράφειν πεδίον.

28. εὐειδέ' ἐθέλ. Boeckh: εὐειδέα θελ. codd. — 29. ἔμμεναι. ἔρωσ D — ἔχεν con. Schmid: ἔσχεν D, ἔλεν Tricl. — 31. ἐπάκουσαν Tricl.: ἤκουσαν D, ὅπ' ἀκουσαν con. Hermann — 33. γόνον ἂν ἄνακτα con. Bergk: ἂν om. codd., τεκεῖν ἄνακτα πατρὸς γόνον con. Mommsen — 35. χερὶ Tricl.: χερὶ D — Δί γε μισγ. con. Bergk, qui tamen quartis curis scripsit Δι δαμαζομένην: Δι μισγ. D, Ζηὶ μισγ. Tricl., Δί τε μισγ. con. Hermann, Δι συμμισγ. Mommsen — Διὸς παρ' ἀδ. con. Mingarelli probabiliter, δίοισιν ἀδ. Hartung — 37. χειρᾶς Ἄρει τ' ἐν Boeckh: ἄρει χειρᾶς ἐναλ. D, ἄρει χέρας ἐν. Tricl. — 38. Πηλέϊ γάμου θεόμορον ὀπάσσαι γέρας Αἰακίδα con. Hermann: πηλεῖ θεάμορον (θεόμοιρον Tricl.) ὀπάσαι γάμου αἰακίδα γέρας codd. — 40. φάτις Ἴωλκοῦ con. Bothe: φασίν (φασ' Tricl.)

29. ἔρωσ γὰρ ἔχεν· amor enim eos oppressos tenebat; aliter Soph. Ant. 751 Ἐρωσ ἀνίκατε μάχαν... ὁ δ' ἔχων μέμνηε — 30. θεῶν πραπίδες· consilia ceterorum deorum, qui prudentia suffragia de causa rivalium deorum Iovis et Neptuni ferebant — 32. Θέμις· Themidem, quae ante Apollinem Delphis oracula edidisse credebatur (v. P. xi 9 et conf. Θέμιτες = vaticinia P. iv 54. fr. 192), hoc vaticinium edidisse Pindarus ipse finxisse videtur; Pindari vestigia postea secuti sunt Aeschylus Prom. 786 et Apollonius Rhod. iv 800 — 33. εἵνεκεν· ὅτι, quam eandem vim particulae οὔνεκα tribuerunt Hom. Od. v 218. Soph. OR. 708. Phil. 232 — 35. ἀδελ-φροῖσιν· unum fratrem Neptunum intellegit; cf. I. i 13. Salebrae autem orationis, quod παρ' ἀδ. dixit tamquam non μισγομένην, sed λέγεων τυχοῖσαν praecesserit, dubito utrum ferendae an emendando removendae sint — ἀλλὰ παύσατε· ex obliqua oratione ad rectam dea transit, alacri vi particulae ἀλλὰ quasi commota — 37. στεροπαῖσί τ' ἀκμὰν ποδῶν· respicit Homerica Achilles epitheta πόδας ὠκύν et ποδάριχη et πόδας ἀργόν. Achilles autem suo patre et ceteris ducibus praestitit, quando in fatis erat, ut filius Thetidis suo patre potentior esset — 38. τὸ μὲν ἐμόν· meum consilium est, non, ut alias. meum munus — 40. Ἴωλκοῦ· hanc urbem a Peleo captam esse poeta narrat N. iii 34;

- (45) *Ιόντων δ' ἐς ἄφθιτον ἄντρον εὐθύς* Στρ. ε'.
Χείρωνος αὐτίκ' ἀγγελίαι· 90
μηδὲ Νηρέος θυγάτηρ
νεικέων πέταλα δις ἐγγυαλιζέτω
ἄμμιν· ἐν διχομηνίδεσ-
σιν δὲ φεσπέραις ἐρατὸν
- 45 *λύοι κεν χαλινὸν ὕφ' ἧ-* 95
ρωι παρθενίας. - ὡς φάτο Κρονίδαις
ἐννέποισα θεά· - τοὶ δ' ἐπὶ γλεφάροις
- (50) *νεῦσαν ἀθανάτοισιν· ἐπέων δὲ καρπὸς* 100
οὐ κατέφθινε. φαντὶ γὰρ - ξύν' ἀλέγειν
καὶ γάμον Θέτιος ἄνακτε·
καὶ νεαρὰν ἔδει-ξαν σοφῶν 105
στόματ' ἀπείροισιν ἀρετὰν - Ἀχιλῆος·
- (54) *ὃ καὶ Μύσιον ἀμπελόεν*
 50 *αἷμαξε Τηλέφον - μέλανι ραί-*
νων φόνῳ πεδίου, 110

Ιωακκοῦ codd., φρασὶν Ἴωλκοῦ τράφην coni. Bergk — 41. εὐθύς codd.: εὐθὺ coni. Hermann — 42. Νηρέος Boeckh: νηρέως codd. — 44. -δεσι D — 45. λύοιτ' ἄν coni. Herwerden — ἐννεπ. Byz.: ἐνεπ. BD — 46. ξύν' ἄλ. coni. Hermann: συναλ. codd. — 47. γάμον D: γάμ. B, γάμον Tricl. — ἄνακτε Tricl.: ἄνακτα BD, ἄνακτι Kayser — καὶ νεαρὰν coni. Schmid: καὶ νέαν codd.; αἰνίαν τ' Bergk — 48. στόματ' αἰδοῦσιν coni. Hartung — ἀχιλῆος B, ἀχιλλῆος D —

ibi autem Peleus non natus, sed postquam Aegina patria pulsus fuit (v. N. v 15), commoratus esse ferebatur — 42. *Χείρωνος*: Chironem, qui in vicino monte Pelio habitabat, nuptias Pelei et Thetidis conciliasse Pindarus N. iv 50 narravit, veterem, opinor, famam secutus — 43. *πέταλα*, suffragia, quod foliis oleaginis olim ea inscribebantur, unde *πεταλισμός* Syracusanorum et *ἐκφυλλοφόρησις* scriptorum Atticorum, si cui Athenis magistratus derogabatur; *νεικέων πέταλα* autem turbulentarum litium suffragia dicuntur, qualia tunc rixarum Iovis et Neptuni erant — 44. *μηδὲ Νηρέος . . . ἄμμιν ἐν διχομηνίδεσσι δὲ . . . παρθενίας*: rerum nexum si spectas, duorum enuntiatorum alterum alteri non adiunctum, sed subiunctum est: ne iterum Nerei filia rixarum discrimina moveat, statim proximo plenilunio mortali marito iungatur — 44. *διχομηνίδεσσι*: faustum tempus nuptiis plenilunium a Graecis habitum esse docet Eur. Iph. Aul. 717 *τίνοι δ' ἐν ἡμέρᾳ γαμεῖ; ὅταν σελήνης ἐπυχῆς ἔλθῃ κύκλος* — 45. *λύοι*, alias vir, non feminina zonam solvere (*λύειν*) dicitur, unde Herwerdenus medium coniectura restituendum censuit — *ἐπὶ γλεφάροις νεῦσαν*: praeverbium *ἐπὶ* a suo verbo *νεῦσαν* tmesi seiunctum est; cf. Ind. u. tmesis — *ἐπέων δὲ καρπὸς οὐ κατέφθινε*, quandoquidem consilio vaticinantis deae obsequebantur — 47. *καὶ . . . καὶ* sibi respondere videntur, quamvis modi verborum (*ἀλέγειν* et *ἔδειξαν*) diversi sint. Certe vocabula *ξυνά* et *γάμον* particula *καὶ* coniungi nequeunt, immo *ξυνά* vim adverbii habet — 48. *νεαρὰν* et *ἀπείροισι* eodem pertinent, quod et sapientes i. e. poetae novam (cf. N. viii 20) virtutem Achillis canebant et auditores talia facinora nondum audiverant — 50. *Τηλέφον φόνῳ*: rectius I. v 42 *Telephum* ab Achille vulneratum, non occisum esse dixit; neque scio an data opera poeta errorem hoc carmine commissum postea in illo carmine correxerit. Ceterum adiectivum *ἀμπελόεν* eo spectat, quod Telephus vulneratus esse fertur *ἐμπλακείης ἀμπελοῦ κλήματι τὸν μηρόν* (v. schol. II. i 59) —

	γεφύρωσέ τ' Ἀτρεΐδαισι νόστον, Ἑλέναν τ' ἔλύσατο, Τροΐας ἴνας ἑκταμῶν δορί, ται νιν ῥύοντό ποτε μάχας ἑναριμβρότου ἔργον ἐν πεδίῳ κορύσ-	Στρ. 5'. 115
55	σοντα, Μέμνονός τε βίαν ὑπέρθνυμον Ἐκτορά τ' ἄλ- λους τ' ἀριστέας· οἷς - δῶμα Φερσεφόνας	
(60)	μανύων Ἀχιλεὺς, - οὖρος Αἰακιδᾶν, Αἴγιναν σφετέραν τε ῥίξαν πρόφαινευ. τὸν μὲν οὐδὲ θανόντ' ἀοιδαὶ ἔλιπον, ἀλλὰ Φοι παρὰ τε πυρᾶν τά- φον θ' Ἑλικώνιαι - παρθένοι στάν, ἐπὶ θρηγνόν τε πολύφαμον ἔχεαν.	120 125
(65)	ἔδοξ' ἄρα καὶ ἀθανάτοις, 60 ἔσλόν γε φῶτα καὶ - φθίμενον ὕ- μοις θεᾶν διδόμεν.	130
	τὸ καὶ νῦν φέρει λόγον, ἔσσυται τε	Στρ. 6'.

51. ἀτρεΐδ. *BD* — 53. ποτε *Tricl.*: ποτ' ἐκ. *BD* — ἑναριμ. . . . hic desinit *B* — 55. Φερσ. Boeckh coll. *O.* xiv 21 et *P.* xii 2: περσ. *D* — ἀχιλεὺς *Tricl.*: ἀχιλλεύς *D* — 56. οὐδὲ Boeckh: οὐτε *D* — ἀοιδαὶ γ' ἔλ. conl. Hermann; conf. ad *O.* i 103 — 57. Ἑλικωνίδες conl. Hecker — 58. στάν conl. Heyne: ἔσταν codd. — ἔχεαν Schmid: ἔχεαν codd., fort. ἔχεσαν — 59. ἄρα *D* — 60. ἔσλόν γε ex scholiis ed Rom.: ἐς λόγον γε codd. — 61. ἔχει λόγον conl. Hecker collato

51. γεφύρωσε νόστον: eadem metaphora, sed particula οἰοίη addita usus est Polybius i 10: ἔασαι Καρχηδονίους οἰοίη γεφύρωσαι τὴν εἰς Ἰταλίαν ἀποτοίς διάβασιν — ἔλύσατο: medio sua hoc loco vis est, quod Helenam Achilles liberasse dicitur, non ut ipsa sua libertate frueretur, sed ut sibi et marito iusto redderetur — 53. ἴνας ἑκταμῶν. nervis excisis — ποτε tempori imperfecto ῥύοντο praeter consuetudinem addidit, ut similiter atque usu pronominis τις v. i non semel sed aliquotiens prohibitum eum esse significaret — 54. ἐν πεδίῳ, in campo Troiano, addidit, non ut monti, in quo urbs posita erat, contrarium indicaret, sed ut quasi oculis proelia in campo depugnata cerneremus — κορύσσοντα μάχας: ad exemplum Homericum πόλεμον κορύσσων *Il.* B 273 — Μέμνονος βίαν: periphrastice, ut *P.* xi 61, hoc autem et quae sequuntur nomina locum appositionis vocabuli ἴνας obtinent — 55. σφετέραν τε ῥίξαν: non unam rem duobus nominibus (*Αἴγιναν* et *ῥίξαν*) poeta declarasse, sed nomine ῥίξα proprie gentem Achillis i. e. Peleum et Aeacidas significasse videtur — 56. Musas in funere Achillis naenias canentes primus finxerat Arctinus in Aethiopide, cuius narratio respicitur *Od.* xxiv 60; quem locum et ipsum respicit Philostratus vit. *Apoll.* iv 16, *Heroic.* p. 323 — 57. Ἑλικώνιαι: suaviter Musas, ut amorem patriae suae significaret, Heliconias cognominavit — 58. πολύφαμον, ut πολύφατον *O.* i 8. *N.* vii 81, vocem a toto choro emissam significat — ἔχεαν, carmen fuderunt, ut χέει φωνήν *Od.* xix 521, φθόγγον χέειν *Aesch.* *Sept.* 73. Forma ἔχεαν si recte tradita est, littera v vim semivocalis vel digammi habet, ut in ἀνεργῆ *O.* xiii 81.

59. a naeniis herois ad laudationem viri nuper mortui transit, ut sub finem carminis ad victorem praesentem redeat — 60. ὕμοις θεᾶν διδόμεν, ut eum praedicent, vel ut Pindarica metaphora (v. *N.* x 26) utar, ut eum praedicando sulcos ducant — 61. τὸ καὶ νῦν φέρει λόγον: quod diis placuit, ut fortes viros etiam

- Μοισαῖον ἄρμα Νικοκλέος*
μνᾶμα πυργάχου κελαδῆ- 135
σαι. γεραίρετέ νιν, ὃς Ἴσθμιον ἂν νάπος
- (69) *Δωρίων ἔλαχεν σελί-*
νων· ἐπεὶ περικτίονας
- 65 *ἐνίκασε δὴ ποτε καὶ*
κεῖνος ἄνδρας ἀφύκ-τω χειρὶ κλονέων. 140
τὸν μὲν οὐ κατελέγ-χει κριτοῦ γενεὰ
πατραδελφεοῦ· ἀλίκων - τῷ τις ἄβροδν 145
ἀμφὶ παγκρατίου Κλεάν-δρω πλεκέτω
μυρσίνας στέφανον· ἐπεὶ νιν
Ἄλκαθόου τ' ἀγῶν - σὺν τύχα
- (75) *ἐν Ἐπιδαύρῳ τε πρὶν ἔδεκ-το νεότας·* 150
τὸν αἰνεῖν ἀγαθῷ παρέχει·
- 70 *ἦβαν γὰρ οὐκ ἄπει-ρον ὑπὸ χει-*
ᾧ καλῶν δάμασεν.

Eur. fr. 208 — 63. γεραίρετε coni. Bothe: γεραίρεται D — ἂν νάπος coni. Hermann: ἀνάπος D, ἂν πέδον Tricl. — 65. κείνος codd. — ἀφύκτω Tricl.: ἀφύκτε D — χειρὶ Tricl.: χειρὶ D — τὸν μὲν Tricl.: τὸ μὲν D — γενεὰ Tricl.: γενεάν D; fort. κριτοῦς γενεὰ — 67. ἀλκαθόου Tricl.: ἀλκάθου D — 68. ἐν Tricl.: εἰ D — πρὶν ἔδεκτο νεότας coni. Bergk: νεότας πρὶν ἔδεκτο codd., νεότας δέκετο πρὶν coni. Hermann — 69. παρέχει Tricl.: παρέχειν D — 70. χειᾶ (sine πω) Tricl.: χία (vel χόα potius) πω D.

mortuos carminibus dearum, Musarum, ornarent, hoc cadit etiam in hoc tempus; cf. O. II 24. P. I 35 — 62. *Μοισαῖον ἄρμα*, de Musis curru vehentibus, unde soluta oratio pedestris dicta est, vide I. II 1 et O. VI 22 — *Νικοκλέος*, patrum (*πατραδελφεοῦ*) Cleandri, ut ex v. 65 apparet; eum paulo ante in pugna navali apud Mycalen cecidisse sunt qui ex comparatione cum Achilles coniciant — 63. *μνᾶμα*, monumentum sepulcrale, ut epigrammata in honorem mortuorum *ἐπιθύμβια ἔπια* audiunt — 64. *Δωρίων*, quod Corinthii, qui ludos Isthmicos administrabant, Dores erant et Pindarus Doribus blandiendi occasionem, ut a quibus salutem patriae magis quam ab Atheniensibus Ionibus speraret, arripuit — *περικτίονας*: qui ludorum Isthmicorum participes erant et etiam N. IV 44 *ἀμφικτίονες* audiunt — 65. *καὶ κείνος ἀνήρ*: Nicocles, ut olim Achilles — 65. *κατελέγχει*: non dedecore patrum afficit patruelis, ut qui virtute eum aemuletur; cf. N. III 15. I. III 14; melius autem haec sententia exprimeretur, si patruelis potius quam patruus epitheto *κριτοῦ* ornaretur — 67. *μυρσίνας στέφανον*: hinc elucet ludis Megarensibus (*Ἄλκαθόου ἀγῶνι*) et Epidauriis coronam myrteam mercedem victori datam esse, quamvis nihil de hac re memoriae traditum invenerim; bene autem huic rei convenit, quod vere incipiente ludi Megarenses fieri traduntur; v. Prol. XC — *σὺν τύχα*, cum felici eventu; cf. N. VI 28 — 69. *παρέχει*, promptum est, decet, quae neutralis vis verbi *παρέχειν* non solum a poetis, ut Eur. El. 1080, sed etiam a scriptoribus, ut saepe ab Herodoto usurpata est — 70. constr. *ἄπειρον καλῶν δάμασεν* similiter atque *δαμαλίζειν* P. V 121 translata vim perdendi habere videtur; nam qui in latibus exors rerum honestarum degit, is vitam quasi corrumpit; similem sententiam habes O. I 85.

6.

Apollon. Dysc. de synt. II 21 p. 156: ἀποροῦσι, πῶς ὄν εἶπεν Ἄθαμαντιάδαν, καὶ Σισύφου παρίστησιν . . . τί γὰρ τὸ ἐμποδῶν τὴν ᾧ ἀντωνυμίαν κτητικὴν ὑπάρχειν μεταλαμβάνεσθαι τε εἰς τὸ αὐτῆς· ἐκέλοντο τῷ αὐτῆς παιδί, ὄν καὶ Ἄθαμαντιάδην εἶπεν.

7 [2].

— υ υ υ υ υ υ —

ὅστις δὴ τρόπος ἐξεκύλισέ νιν.

8 [3].

Eustath. Od. p. 1715, 63: ὅτι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον κατὰ γένος εἰρησθαι οὐδέτερον, ὡς ἐμφαίνει Πίνδαρος ἐν Ἴσθμιονίκαις εἰπὼν τρία κρᾶτα, ἦτοι κρᾶτα.

9.

Servius in Verg. Georg. I 31: Pindarus ἐν τοῖς Ἴσθμοῖς γαμβρός ἀντὶ τοῦ νυμφίου dixit.

10.

ι ω υ υ — — ι υ — —

Ἐλλπίσιν ἀθανάταις ἀρμῶ φέρονται.

11.

Οὐ ψεύδος ἐρίξω.

12.

Ἐνίκησαν οἷ . .

mentum ad originem ludorum Isthmicorum spectat, de qua v. schol. Pind. p. 514: χορεύουσαι τοῖνυν ποτὲ αἱ Νηρηίδες ἐπεφάνησαν τῷ Σισύφῳ καὶ ἐκέλευσαν εἰς τιμὴν τοῦ Μελικέρτου ἄγειν τὰ Ἴσθμια. De Inone inter Nereides recepta v. O. II 32. P. XI 2.

Fr. 6 pertinet ad fr. 5; recte grammatici ᾧ vel οἷ non ad Sisypum, sed ad matrem Melicertae, cuius mentio antea facta esse videtur, rettulerunt. Eius filium Melicertem Ἄθαμαντιάδαν poeta dixit, quod Athamas eius pater erat; cf. Prol. cxvii.

De primis ludis Isthmiis refert Dio or. xxxvii p. 107 ed. Reiske: καὶ γὰρ τοὶ καὶ ἀγῶνα πρῶτον ἐνταυθοῖ τεθῆναι φασιν ὑπὸ τῶν δύο θεῶν (Ποσειδῶνος καὶ Ἥλιου), καὶ νικῆσαι Κάστορα μὲν στάδιον, Κάλαιν δὲ διαυλον· καὶ γὰρ Κάλαιν φασὶ δραμεῖν ἀπεχόμενον τοῦ πέτεσθαι. δεῖ δὲ καὶ τοὺς ἄλλους, ἐπείπερ ἠρξάμεθα, ἀθλοφόρους τε λεχθῆναι καὶ νικηφόρους. Ὀρφεὺς κιθάρα, Ἡρακλῆς παμμάχιον, πυγμὴν Πολυδεύκης, πάλην Πηλεὺς, δίσκον Τελαμών, ἐνόπλιον Θησεύς. ἐτέθη δὲ καὶ ἵππων ἀγῶν, καὶ ἐνίκα κέλητι μὲν Φαέθων, τεθρίπῳ δὲ Νηλεὺς. ἐγένετο δὲ καὶ νεῶν ἀμίλλα, καὶ Ἀργῶ ἐνίκα· καὶ μετὰ ταῦτα οὐκ ἐπλευσεν, ἀλλ' αὐτὴν ἀνέθηκεν ὁ Ἴάσων ἐνταῦθα τῷ Ποσειδῶνι. Sed quamvis haec iis, quae de primis ludis Olympiis ab Hercule institutis Pindarus O. x cecinit, similia sint, tamen non a Pindaro profecta esse videntur sed ab otioso aliquo sophista, qui Argonautarum fabulas cum Isthmicorum ludorum origine coniunxit.

Fr. 7. Apoll. Dysc. de pron. p. 368 A: ἔτι καὶ ἡ νῖν τάσσεται ἐπὶ πλήθους· ὅστις . . νιν. Πίνδαρος Ἴσθμιονίκαις — ἐξεκύλισε coni. Bekker: ἐξεκύλισθη cod.

Fr. 8. vocabulo κρατί praeterea usus est Pind. P. I 8. XII 16.

Fr. 10—28 Eustath. Prol. Pind.; locus, unde hauserit, quamvis non indicaverit, tamen ex pleno codice epiniciorum pleraque eum sumpsisse, inde merito Bergkii collegit, quod non alios libros praeter epinicia Eustathius afferre solet.

13.
Ἴππον κρατησίποδα.

14.
Δία εὐρύξυγον.

15.
Ἐρισφάραγος πόσις Ἴφρας ἔσται.

16.
Κρατησιβίαν χερσί.

17.
Ἄρμασιδούπους.

18.
Ἐλασίχθονα Ποσειδῶνα.

19. 20.
Ἀγῶνα μυασιστέφανον — Μναστῆρα στεφάνων.

21.
Eust. Prol. Pind. 26: Λιτῆν δὲ Ἡώ, τὴν εὐκταλαν καὶ ὡς ἂν τις Ὀμηρικῶς εἶποι πολύλλιστον, εἴτε καθ' ἕτερόν τινα τρίλιστον.

22.
Τόσσαι καλῶν, ἤγουν ἐπιτυχεῖν.

23. 24.
Ἀμεύσεσθαι Νάξιον Τίσανδρον — Ἀμευσιεπὴ φροντίδα.

25. 26. 27.
Πέδοικος — Πέδα στόμα φλέγει — Πεδασχεῖν

28.
Eust. Prol. Pind. 26: Ἀκασκᾶ, ὃ δηλοῖ τὸ ἡσύχως, ὅθεν ἴσως καὶ ὁ παρ' Ὀμήρω ἀκάκητα.

[28 B]

. . ἔπεα . .

. . εὐκλεᾶ θέμις <φέρειν>

Fr. 13 spectare videtur ad P. x 16 κρατησίποδα Φρικίαν, cum nonnulli ex scholiastis Φρικίαν nomen equi esse putarent.

Fr. 15 plene servavit Et. M. 166, 53 sine nomine auctoris; Eustath. et in Prol. Pind. 16 et in comment. Od. 1686, 8 solum ἐρισφάραγον idque Pindari nomine addito commemoravit — ἔσσεται coni. Bergk probabiliter.

Fr. 19. 20. μνησιστ. et μνηστ. Eust., correxit Schneidewin.

Fr. 23. huc pertinet glossa Hesychii ἀμεύσασθαι· διελθεῖν (παρελθεῖν coni. Bergk), περαιώσασθαι.

Fr. 24. huc pertinet glossa Hesych. et Et. M. 82, 16: ἀμευσιεπής· διαλάσσουσα καὶ ἀμειβομένη τοῖς λόγοις.

Fr. 28. Pindarum P. iv 156 ἀκασκᾶ pro tradita lectione ἀκᾶ scripsisse olim coni. Bergk.

Fr. 28 B = Fr. mel. adesp. 34 Hill.; ex pap. Aegyptio primus edidit Pin-

Ἀπόλλωνι μὲν θεῶν,
 ἀτὰρ ἀνδρῶν Ἐγεκράτει,
 5 παιδὶ Πυθαγγέλω,
 στεφάνωμα δαίτι . .
 πόλιν ἐς Ὀρχομενῶ διώξ-
 ιππον, ἐνθα ποτὲ
 . . Εὐρυνόμα Χάριτας
 10 <θα>ασσίας ἔτιπτεν·
 ἐτρέφοντο δὲ παρ θε<οῖς>,
 <τοῖς> ἀγλαὴν μέλος
 παρθενείας ὁπὸς εὐηράτω
 <ἴεσα>ν· τί γὰρ . .

II.

Τ Μ Ν Ο Ι.

Τ Μ Ν Ο Σ Θ Η Β Α Ι Ο Ι Σ .

29. 30 [5. 6].

Strophæe.

— ῥ — — — ῥ — — —
 — ῥ — — — ῥ — — —
 — ῥ — — — — —
 — ῥ — — — ῥ — — —
 5 — ῥ — — — ῥ — — —
 — ῥ — — — ῥ — — — — ῥ — — —

Epidi.

— ῥ — — — — —
 — ῥ — — — — —
 — ῥ — — — — —
 — ῥ — — — — —

Ἴσμηνὸν ἢ χρυσαλάκατον Μελίαν,
 ἢ Κάδμου, ἢ σπαρτῶν ἱερὸν γένος ἀνδρῶν,
 ἢ τὰν κυανάμπυκα Θήβαν,

Στρ.

daroque vindicavit Blass Rh. M. 32, 450. Cui opinioni quominus calculum nostrum adiciamus, id obstat, quod has lacinias ex epinicio non Isthmico, sed Pythico sumptas esse apparet, Pythica autem epinicia Pindari integra nobis servata sunt — Ad Isthmica etiam fr. 190 pertinere videtur.

Fr. 29—35, fortasse etiam 149. 178. 187 eiusdem hymni sunt Thebanis facti. Hoc de hymno Lucian. Icaromen. 21: ἐν δὲ τῷ δεικνῶ ὃ τε Ἀπόλλων ἐκιδάρισε καὶ ὁ Σείληνός κόρδακα ἀρχήσατο, καὶ αἱ Μοῦσαι ἀναστᾶσαι τῆς τε Ἡσιόδου Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν τῶν ὕμνων τοῦ Πινδάρου. Inde Boeckhiius hunc hymnum Theogoniae similem plurimorum deorum et heroum fabulas et laudes complexum esse collegit.

Fr. 29 petitum est ex Luciani Demosth. enc. 19: ὡσπερ οὖν ὁ Πίνδαρος ἐπι πολλὰ τῶ νῶ τραπόμενος οὕτω πως ἠπόρηκεν Ἴσμηνὸν κτλ., ubi schol.: ἀρχαὶ ταῦτα τῶν Πινδάρου τοῦ μελοποιῦ ὕμνων. Plut. de glor. Athen. 4: ἡ δὲ Κόρινθα τὸν Πίνδαρον οὕτω νέον ἔτι καὶ τῆ λογιότητι σοβαρῶς χρώμενον ἐνουθέ-

ἢ τὸ πάντολμον σθένος Ἡρακλέος,
 5 ἢ τὰν Διωνύσου πολυγαθέα τιμάν,
 ἢ γάμον λευκωλένου Ἀρμονίας ὑμνήσομεν . . .

* * *

Πρῶτον μὲν εὐβουλον Θέμιν οὐρανίαν Στρ.
 χρυσέαισιν ἵπποις Ὀκεανοῦ παρὰ παγᾶν
 Μοῖραι ποτὶ κλίμακα σεμνὰν
 ἄγον Οὐλύμπου λιπαρὰν καθ' ὁδόν,
 5 σωτήρος ἀρχαίαν ἄλοχον Διὸς ἔμμεν·
 ἃ δὲ τὰς χρυσάμπυκας ἀγλαοκάρπους τίκτεν ἀλαθείας Ὀρας.

31 [7].

Aristides II 142 Dind.: Πίνδαρος δὲ τοσαύτην ὑπερβολὴν ἐποίησατο, ὥστε ἐν Διὸς γάμῳ καὶ τοὺς θεοὺς αὐτοὺς φησιν, ἐρομένου τοῦ Διὸς, εἶ του δέοιντο, αἰτήσαι ποιήσασθαί τινας αὐτῷ θεοῦς, οἵτινες τὰ μέγιστα ταῦτ' ἔργα καὶ πᾶσάν γε δὴ τὴν ἐκείνου κατασκευὴν κατακοσμήσουσι λόγοις καὶ μουσικῇ — Choricus p. 305 ed. Boisson., p. 3 ed. Foerster: ἐποίησε Πίνδαρος καὶ θεοὺς ὀκνοῦντας ὑμῆσαι τὰς τοῦ Διὸς εἰς ἀνθρώπους φιλοτιμίας. ἐδόκει γὰρ οἶμαι τῷ ποιητῇ τοῦτο εἶναι μέγιστον ἐγκώμιον τοῦ θεοῦ, εἰ μηδεὶς τῶν Ὀλυμπίων αὐτὸν ἐγκωμιάσαι τολμήσαι. τοιγαροῦν καθῆστο μὲν ὁ Ζεὺς τῷ Πινδάρῳ τὸ πᾶν ἄρτι κοσμήσας, παρῆσαν δὲ οἱ θεοὶ σιωπῇ τεθηπότες τὴν ἀγλαίαν τῶν ὀρωμένων, ἐρομένου δὲ τοῦ Διὸς, εἴπερ ἄλλου του δέοιντο, ἐν ἔφασαν οἱ θεοὶ τοῖς ἐκείνου δημιουργήμασι λείπειν, ὅτι μηδένα προήγαγεν ἀναβαίνοντα ταῖς εὐφημαῖς ἄχρι τοῦ μέτρον τῶν τελομένων.

32 [8].

τοῦ θεοῦ

ἄκουσε Κάδμος μουσικὰν ὄρθαν ἐπιδεικνυμένου.

τις ἐν ὡς ἄμουσον ὄντα . . . σφόδρα οὖν ὁ Πίνδαρος ἐπιστήσας τοῖς λεγομένοις ἐποίησεν ἐκεῖνο τὸ μέλος Ἰσμητὸν κτλ. Carminis principium exhibet etiam schol. Pind. N. x 1. — De Ismeno Melia Hercule Harmonia conf. P. xi in.

Fr. 30. Clem. Alex. Strom. v 731: Πίνδαρος δὲ ἀντικρὺς καὶ σωτήρα Δία συνοικοῦντα Θέμιδι εἰσάγει, βασιλεῖα σωτήρα δίκαιον, ἐρμηνεύων ὡδὲ πως· Πρῶτον κτλ. Ex eodem hymno fr. 30 atque fr. 29 petitum esse metri aequalitas docet; videtur autem poeta ex multifaria materie hymni Thebani nuptias Cadmi et Harmoniae elegisse, unde fr. 29 et fr. 30 maiore intervallo discreta fuisse puto. — 2. ἵπποισιν codd. — παγᾶν Boeckh: πάγον codd. — 4. Ὀλ. codd. — λιπαρὰν καθ' ὁδόν· cf. O. II 77 Διὸς ὁδόν — 5. ἔμμεν Heyne: ἔμμεται codd. — 6. ἀλαθείας Ὀρας collata Hesychii glossa ἀλαθείας ὄρας Boeckh: ἀγαθὰ σωτήρας Clem. De Themide matre Horarum v. Hes. theog. 901 et Pind. O. xiii 6.

Fr. 32. Aristid. II 333 Dind.: ἐν τοῖς Ἱωνοῖς διεξιὼν (Πίνδαρος) περὶ τῶν ἐν ἄπαντι τῷ χρόνῳ συμβαινόντων παθημάτων τοῖς ἀνθρώποις (fort. θεοῖς καὶ ἀνθρώποις) καὶ τῆς μεταβολῆς τὸν Κάδμον φησὶν ἀκοῦσαι τοῦ Ἀπόλλωνος μουσικὰν ὄρθαν ἐπιδεικνυμένου, Plut. de Pyth. orac. 6: ὁ δὲ Πίνδαρος ἀκοῦσαι φησὶ τοῦ θεοῦ τὸν Κάδμον μουσικὰν ὄρθαν, οὐχ ἡδέϊαν οὐδὲ τραφερὰν οὐδ' ἐπικλασμένην τοῖς μέλεσιν. Idem de anim. procr. 33: Πίνδαρος τοῦ θεοῦ φησὶν ἐπακοῦσαι μουσικὰν ὄρθαν ἐπιδεικνυμένου τὸν Κάδμον. Orationem rectam et metrum ad exemplar fr. 172 restitit. Boeckh — Spectat hoc carmen Pindarus ipse P. III 91 (cf. N. v 25 ss.). Sumpta sunt fr. 32 et 33 ex epodo carminis. Eodem pertinere videtur fr. 178.

33 [133].

ἄνακτα τὸν πάντων ὑπερβάλλοντα Χρόνον μακάρων.

34 [9].

ὄς καὶ τυπείς ἀγνώ πελέκει τέκετο ξανθὰν Ἀθάναν.

35 [10].

κείνων λυθέντων σαῖς ὑπὸ χερσίν, ἄναξ.

ΕΙΣ ΑΜΜΩΝΑ.

36 [11].

— ἰ ὠ — — ἰ ὠ —

Ἄμμων Ὀλύμπου δέσποτα.

ΕΙΣ ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΝ.

37 [12].

ἰ ὠ — ὠ — — ἰ ὠ —

Πότνια θεσμοφόρε χρυσαίνου

ΕΙΣ ΤΥΧΗΝ.

38 [16].

ἐν ἔργμασιν δὲ νικᾷ τύχα οὐ σθένος.

39. 40. 41 [14. 15. 13].

Paus. iv 30, 6: ἦσε δὲ καὶ ὕστερον Πίνδαρος ἄλλα τε ἐς τὴν Τύχην καὶ δὴ καὶ φερέπολιν ἀνεκάλεσεν αὐτήν· quod idem spectat Plut. de fort. Rom. 10 — Plut. de fort. Rom. 4: οὐ μὲν γὰρ ἀπευθῆς (ἀπειθῆς

Fr. 33. Plut. Quaest. Plat. viii 4: Πίνδαρος ἔοικεν οὐ φαύλως ὑπονοῶν εἰπεῖν· ἄνα τὸν πάντων κτλ. Versum huc revocavit Bergk — ἀνα codd., ἄνακτα rest. Heyne. De Chrono deo cf. O. x 53.

Fr. 34. Hephaest. p. 96 Gaisf.²: τὸ Πινδαρικὸν καλούμενον· δς καὶ κτλ. sine poetae nomine. Versum Hephaestionis ex coniunctis primo versu et principio alterius conflatum esse suspicatus est Bergk; mihi ex epodo sumptus esse videtur. De Minerva ex capite Iovis procreata conf. O. vii 35.

Fr. 35. Heph. p. 95 Gaisf.³ sine poetae nomine. Verba fecit poeta de Titanibus; cf. P. iv 201; metrum idem est atque primi versus strophae.

Fr. 36. Schol. Pind. P. ix 89: Ἄμμων Ὀλύμπου δεσπ., φησί scil. Πίνδαρος. Respicit Paus. ix 16, 1: οὐ πόρρω δὲ ἐστὶ ναὸς Ἄμμωνος, καὶ τὸ ἄγαλμα ἀνέθηκε μὲν Πίνδαρος, Καλάμιδος δὲ ἐστὶν ἔργον· ἀπέπεμψε δὲ ὁ Πίνδαρος καὶ Λιβύης ἐς Ἄμμωνίους τῷ Ἄμμωνι ὕμνον. καὶ οὗτος καὶ ἐς ἐμὲ ἦν ὁ ὕμνος ἐν τριγώνῳ στήλῃ παρὰ τὸν βωμόν, ὃν Πτολεμαῖος ὁ Λάγον τῷ Ἄμμωνι ἀνέθηκεν. Hunc ad hymnum Iovis Ammonii Bergkii fragm. adesp. 84 = 33 Hill., ab Hippolyto adv. haeret. v 98 servatum, revocat; ad eundem hymnum Pind. fr. 201 et 203 rettulit Hartung.

Fr. 37. Vita Pind. A, Prol. c 17. Paus. ix 23, 2: Πίνδαρος . . . ὕμνον ἦσεν ἐς Περσεφόνην . . . ἐν τούτῳ τῷ ᾄσματι ἄλλαι τε ἐς τὸν Ἄϊδον εἰσὶν ἐπικλησεις καὶ ὁ χρυσαίνιος, δῆλα ὡς ἐπὶ τῆς Κόρης τῆ ἀρπαγῇ — χρυσαίνου scil. Ἄϊδου rest. Boeckh collato Paus. l. l.: χρυσαίνου cod.

Fr. 38. Aristid. ii 334 Dind.: κἀναυθὰ τὸ τοῦ Πινδάρου κρατεῖ· πάνν γὰρ μετ' ἀληθείας τοῦτ' ἐκείνος ὕμνησεν· ἐν ἔργμασι κτλ. Idem ii 36 sine poetae nomine. Alia ex hymno in Fortunam suppeditant fr. 39—41; praeterea confer Pind. O. xii — ἔργμασι: v. l. ᾄσματι et ᾄσμασι.

coni. Reiske, fort. ἀσταθής) κατὰ Πίνδαρον, οὐδὲ δίδυμον στρέφουσα
πηδάλιον, ἀλλὰ μάλλον Εὐνομίας καὶ Πειθοῦς ἀδελφὴ καὶ Προμηθείας θυ-
γάτηρ, ὡς γενεαλογεῖ Ἀλκμάν — Paus. vii 26, 8: ἐγὼ μὲν οὖν Πινδάρου
τά τε ἄλλα πείθομαι τῇ ᾠδῇ, καὶ Μοιρῶν τε εἶναι μίαν τὴν Τύχην
καὶ ὑπὲρ τὰς ἀδελφάς τι ἰσχύειν.

42 [171].

ι̇ ω̇ - - - ι̇ υ̇ - - - ι̇ ω̇ -
ι̇ υ̇ - - - ι̇ ω̇ - ω̇ -
υ̇ ι̇ υ̇ - - - ι̇ υ̇ - - - ι̇ υ̇ - - - ι̇ υ̇ - -
ι̇ ω̇ - ω̇ - - - ι̇ ω̇ - ω̇ - -
5 ι̇ υ̇ - - - ι̇ υ̇ - - - ι̇ υ̇ - -

Ἄλλοτρίοισιν μὴ προφαίνειν, τίς φέρεται
μόχθος ἄμμιν. τοῦτό γέ τοι φερέω·
καλῶν μὲν ὧν μοιράν τε τερπνῶν ἐς μέσον χρῆ παντὶ λαφ̄
δεικνύναι· εἰ δέ τις ἀνθρώποισι θεόσδοτος ἄτα
5 προστύχη, ταύταν σκότει κρύπτειν ἔοικεν.

43 [173].

ι̇ υ̇ - - - ι̇ υ̇ - - - ι̇ ω̇ - ω̇ -
ι̇ υ̇ - - - ι̇ ω̇ - ω̇ -
ι̇ ω̇ - ω̇ - - - ι̇ υ̇ -
5 ι̇ υ̇ - - - ι̇ υ̇ -

ὦ τέκνον,
ποντίου θηρὸς πετραίου χρωτὶ μάλιστα νόον
προσφέρων πάσαις πολίεσιν ὁμίλει·
τῷ παρεόντι δ' ἐπαινήσας ἔκων
5 ἄλλοτ' ἄλλοῖα φρόνει.

44 [23].

ε̇ υ̇ - - - ε̇ υ̇ - - - ε̇ υ̇ - - - υ̇

Ὀργυλίουσ δ' εὗρεν ὄπου νάσθησαν ἐς αἰπύ.

Fr. 42. Stob. Floril. cix 1: Πινδάρου ὕμνων· ἄλλοτρίοισι κτλ. Praecepta
esse Amphiarai Amphilocho filio data perspexit Bergk — 1. fort. προφαίν' εἰ
τις — 4. ἀνθρώποισι Hermann: ἀνθρώποις codd. — θεόσδοτος Stephanus:
ἀθεόσδοτος codd. — 5. προστύχοι v. l. — σκότει coni. Grotius: σκόπει codd.,
σκότω Schneidewin — Huc fr. 180—182 revocavit Schneidewin.

Fr. 43. Athen. xi 513 C: τοιοῦτός ἐστι καὶ ὁ παραινῶν Ἀμφιλόχῳ τῷ παιδί
(i. e. Amphiarauus): ὦ τέκνον κτλ. Plut. de solert. anim. 27: τῶν δὲ πολυπόδων
τῆς χροῆς τὴν ἄμειψιν ὁ τε Πίνδαρος περιβόητον πεποίηκεν εἰπών· Ποντίου κτλ.
Idem Quaest nat. 19. Lucian de salt. 67. Fragmenta 42 et 43 eiusdem esse ar-
gumenti probavit Bergk — Pindarum vestigia legisse Boeckhii intellexit epici
carminis fortasse Thebaidis, cuius Ath. vii 317 a servavit hos versus: Πουλύ-
ποδός μοι, τέκνον, ἔχων νόον, Ἀμφίλοχ' ἦρωσ, | τοῖσιν ἐφαρμόζου, τῶν κεν κατὰ
δῆμον ἔκηαι — 4. τὸ παρεόν δ' ἐπαινήσας v. l. ap. Athen.

Fr. 44. Schol. Stat. Theb. ii 85; in restituendis verbis corruptis et difficile
sanandis Weberum secutus sum.

33 [133].

ἄνακτα τὸν πάντων ὑπερβάλλοντα Χρόνον μακάρων.

34 [9].

ὄς καὶ τυπεὶς ἀγνῶ πελέκει τέκετο ξανθὰν Ἀθάμαν.

35 [10].

κείνων λυθέντων σαῖς ὑπὸ χερσίν, ἄναξ.

EIS AMMONA.

36 [11].

— ἰ ὠ — — ἰ ὠ ὠ

Ἄμμων Ὀλύμπου δέσποτα.

EIS PERSEPHONHN.

37 [12].

ἰ ὠ — ὠ — — ἰ ὠ —

Πότνια θεσμοφόρε χρυσανίου

EIS TTXHN.

38 [16].

ἐν ἔργμασιν δὲ νικᾷ τύχα οὐ σθένος.

39. 40. 41 [14. 15. 13].

Paus. iv 30, 6: ἦσε δὲ καὶ ὕστερον Πίνδαρος ἄλλα τε ἐς τὴν Τύχην καὶ δὴ καὶ φερέπολιν ἀνεκάλεσεν αὐτήν· quod idem spectat Plut. de fort. Rom. 10 — Plut. de fort. Rom. 4: οὐ μὲν γὰρ ἀπευθῆς (ἀπειθῆς

Fr. 33. Plut. Quaest. Plat. viii 4: Πίνδαρος ζοικεν οὐ φαύλως ὑπονοῶν εἰπεῖν ἄνα τὸν πάντων κτλ. Versum huc revocavit Bergk — ἄνα codd., ἄνακτα rest. Heyne. De Chrono deo cf. O. x 53.

Fr. 34. Hephaest. p. 96 Gaisf.²: τὸ Πινδαρικὸν καλούμενον· ὄς καὶ κτλ. sine poetae nomine. Versum Hephaestionis ex coniunctis primo versu et principio alterius conflatum esse suspicatus est Bergk; mihi ex epodo sumptus esse videtur. De Minerva ex capite Iovis procreata conf. O. vii 35.

Fr. 35. Heph. p. 96 Gaisf.² sine poetae nomine. Verba fecit poeta de Titanibus; cf. P. iv 291; metrum idem est atque primi versus strophae.

Fr. 36. Schol. Pind. P. ix 89: Ἄμμων Ὀλύμπου δεσπ., φησί scil. Πίνδαρος. Respicit Paus. ix 16, 1: οὐ πόρρω δὲ ἐστὶ ναὸς Ἄμμωνος, καὶ τὸ ἄγαλμα ἀνέθηκε μὲν Πίνδαρος, Καλάμιδος δὲ ἐστὶν ἔργον· ἀπέπεμψε δὲ ὁ Πίνδαρος καὶ Λιβύης ἐς Ἀμμωνίους τῷ Ἄμμωνι ὕμνον. καὶ οὗτος καὶ ἐς ἐμὲ ἦν ὁ ὕμνος ἐν τριγώνῳ στήλῃ παρὰ τὸν βωμόν, ὃν Πτολεμαῖος ὁ Λάγον τῷ Ἄμμωνι ἀνέθηκεν. Hunc ad hymnum Iovis Ammonii Bergkii fragm. adesp. 84 = 33 Hill., ab Hippolyto adv. haeret. v 96 servatum, revocat; ad eundem hymnum Pind. fr. 201 et 282 rettulit Hartung.

Fr. 37. Vita Pind. A, Prol. c 17. Paus. ix 23, 2: Πίνδαρος . . . ὕμνον ἦσεν ἐς Περσεφόνην . . . ἐν τούτῳ τῷ ᾄσματι ἄλλαι τε ἐς τὸν Ἄιδην εἰσὶν ἐπικλησεις καὶ ὁ χρυσάνιος, δῆλα ὡς ἐπὶ τῆς Κόρης τῆ ἀρπαγῆ — χρυσανίου scil. Ἄιδου rest. Boeckh collato Paus. l. l.: χρυσάνιον cod.

Fr. 38. Aristid. ii 334 Dind.: κἀνταῦθα τὸ τοῦ Πινδάρου κρατεῖ· πάνν γὰρ μετ' ἀληθείας τοῦτ' ἐκείνος ὕμνησεν· ἐν ἔργμασι κτλ. Idem ii 36 sine poetae nomine. Alia ex hymno in Fortunam suppeditant fr. 39—41; praeterea confer Pind. O. xii — ἔργμασι: v. l. ᾄσματι et ᾄμασι.

coni. Reiske, fort. ἀσταθής) κατὰ Πίνδαρον, οὐδὲ δίδυμον στρέφουσα
πηδάλιον, ἀλλὰ μᾶλλον Εὐνομίας καὶ Πειθοῦς ἀδελφὴ καὶ Προμηθεΐας θυ-
γάτηρ, ὡς γενεαλογεῖ Ἀλκμάν — Paus. vii 26, 8: ἐγὼ μὲν οὖν Πινδάρου
τά τε ἄλλα πείθομαι τῇ ᾠδῇ, καὶ Μοιρῶν τε εἶναι μίαν τὴν Τύχην
καὶ ὑπὲρ τὰς ἀδελφάς τι ἰσχύειν.

42 [171].

ἰ ω - - ἰ υ - - ἰ ω -
ἰ υ - - ἰ ω - ω -
υ ἰ υ - - ἰ υ - - ἰ υ - - ἰ υ - -
ἰ ω - ω - - ἰ ω - ω - -
5 ἰ υ - - ἰ υ - - ἰ υ - -

Ἄλλοτριόισιν μὴ προφαίνειν, τίς φέρεται
μόχθος ἄμμιν. τοῦτό γέ τοι φερέω·
καλῶν μὲν ὧν μοῖραν τε τερπνῶν ἐς μέσον χρῆ παντὶ λαῶ
δεικνύναι· εἰ δέ τις ἀνθρώποισι θεόσδοτος ἅτα
5 προστύχη, ταύταν σκότει κρύπτειν ἔοικεν.

43 [173].

ἰ υ - - ἰ υ - - ἰ ω - ω -
ἰ υ - - ἰ ω - ω - -
ἰ ω - ω - - ἰ υ -
5 ἰ υ - - ἰ υ - -

ὦ τέκνον,
ποντίου θηρὸς πετραίου χρωτὶ μάλιστα νόον
προσφέρων πάσαις πολιέσσι δμίλει·
τῷ παρεόντι δ' ἐπαινήσαις ἐκῶν
5 ἄλλοτ' ἄλλοια φρόνει.

44 [23].

ἰ υ - - ἰ υ - - ἰ υ - -
Ὀγυγίους δ' εὔρεν ὄπου νάσθησαν ἐς αἰπύ.

Fr. 42. Stob. Floril. cix 1: Πινδάρου ὕμνων· ἄλλοτριόισι κτλ. Praecepta
esse Amphiarai Amphilocho filio data perspexit Bergk — 1. fort. πρόφαιιν' εἰ
τις — 4. ἀνθρώποισι Hermann: ἀνθρώποις codd. — θεόσδοτος Stephanus:
ἀθεόσδοτος codd. — 5. προστύχοι v. l. — σκότει coni. Grotius: σκόπει codd.,
σκότω Schneidewin — Huc fr. 180—182 revocavit Schneidewin.

Fr. 43. Athen. xii 513 C: τοιοῦτός ἐστι καὶ ὁ παραινῶν Ἀμφιλόχῳ τῷ παιδί
(i. e. Amphiarauus)· ὦ τέκνον κτλ. Plut. de solert. anim. 27: τῶν δὲ πολυπόδων
τῆς χροῆς τὴν ἄμειψιν ὁ τε Πίνδαρος περιβόητον πεποιήκειν εἰπών· Ποντίου κτλ.
Idem Quaest. nat. 19. Lucian de salt. 67. Fragmenta 42 et 43 eiusdem esse ar-
gumenti probavit Bergk — Pindarum vestigia legisse Boeckhius intellexit epici
carminis fortasse Thebaidis, cuius Ath. vii 317 a servavit hos versus: Πουλό-
ποδός μοι, τέκνον, ἔχων νόον, Ἀμφιλόχ' ἦρωσ, | τοῖσιν ἐφαρμόζου, τῶν κεν κατὰ
δῆμον ἔκηαι — 4. τὸ παρεὸν δ' ἐπαινήσας v. l. ap. Athen.

Fr. 44. Schol. Stat. Theb. ii 85; in restituendis verbis corruptis et difficile
sanandis Weberum secutus sum.

45 [20].

Bekk. An. gr. 80: Ἀρχαιέστερον Πίνδαρος Ἕμνοις.

46 [21].

Bekk. An. gr. 339: Ἀγριος ἔλαιος, ἣν οἱ πολλοὶ ἀγριέλαιον καλοῦσιν, ἔστι παρὰ Πινδάρῳ ἐν Ἕμνοις.

47 [18].

Et. M. 821. 59. Gud. 578. 42: Πίνδαρος δὲ ἐν Ἕμνοις: ἐρίφων μέθ' ὁμήρεον (μεθομήρεα susp. Bergk), ὁλον ὁμοῦ καὶ μετ' αὐτῶν πορευόμενον.

48 [17].

Aristid. II 168 Dind.: Οὐκοῦν πρὶν τινα τῶν ἀντιπάλων ελεῖν, ἕνα τῶν φίλων θηρεύσας ἄγρις, καὶ πέπονθας ταῦτόν τῳ Πινδάρῳ Πηλεῖ, ὃς τῆς τε θήρας διήμαρτε καὶ τὸν Εὐρυτίωνα φίλιτατον ὄντα ἑαυτῷ προσδιέφθειρεν. Schol. t. III p. 463 ed. Dind.: ἐν Ἕμνοις μέμνηται Πίνδαρος, ὅτι τὸν Εὐρυτίωνα, τὸν Ἴρου τοῦ Ἀκτορος παῖδα, ἕνα ὄντα τῶν Ἀργοναυτῶν, συνθηρεύοντα ἄκων ἀπέκτεινε Πηλεΐς.

49 [19].

Schol. Pind. P. IV 288: ταύτην δὲ (Φοίξου μητροῖαν) ὁ μὲν Πίνδαρος ἐν Ἕμνοις Δημοδίκην (Δαμοδίκαν corr. Boeckh) φησίν.

50 [22].

Quintil. VIII 3. 71: Exquisitam vero figuram huius rei deprendisse apud principem lyricorum Pindarum videor in libro, quem inscripsit Ἕμνος. Is namque Herculis impetum adversus Meropas, qui in insula Coo dicuntur habitasse, non igni nec ventis nec mari sed fulmini dicit similem fuisse, ut illa minora, hoc par esset. Huc pertinet fr. 51; eandem fabulam respicit Pind. N. IV 26. I. VI 31. Praeterea conferre iuvat fr. 172.

51.

Strab. VII p. 91 ed. Kram.: εἶπερ, ὡς φησιν ἐν τοῖς Ἕμνοις Πίνδαρος, οἱ μεθ' Ἡρακλέους ἐκ Τρωίας πλέοντες διὰ παρθένιον Ἑλλάς πορθμόν, ἐπεὶ τῳ Μυρτώφω συνῆψαν, εἰς Κῶν ἐκαλινδρομήσαν Ζεφύρου ἀντιπνεύσαντος.

51. In Strabonis verbis qui latent versus sic restituere conatus est Schneidewin Beitr. z. Krit. d. PLG. p. 82:

οἱ δὲ μεθ' Ἡρακλέους
ἐκ Τρωίας πλεοντες διὰ παρθένιον
Ἑλλάς πόρον ἰσὸν ἐπεὶ τάχα Μυρτώφω συνῆψαν,
ἀμφιρῶταν ἐς Κῶν ἐκαλινδρομήσαν
ἀντιπνεύσαντος Ζεφύρου.

Scholion Aristoph. Plut. 9 ab editore Aldinae suppositum: Καὶ τὰ μὲν περὶ τοῦ Πινδίου τρίποδος διαφόρως ἱστορούμενα ἐν τοῖς τοῦ Πινδάρου Ἕμνοις εὐκαίρως ἡμῖν διείληπται. Haec non ad hymnos, sed ad epinics. O. IX 32 spectare Bergkiius recte existimavit — Inter hymnos referenda sunt fr. 101. 102.

ἐν ᾧδῃ κόμη τε χρυσῆ καὶ λύραις (fort. λύρα) κοσμήσαντες, κύκνοις ἔποχον εἰς Ἑλικῶνα πέμπουσι, Μούσαις Χάρισι τε ὁμοῦ συγχορεύοντα. — Huc pertinet etiam Menander Rhet. gr. III 437 Sp.: προῦλαβε δὲ καὶ Πίνδαρος ὕμνους γράφων εἰς τὸν θεὸν ἀξιόλους τῆς ἐκείνου λύρας.

57 [29].

ἰ - - - - - ὦ - - - - -

Δωδωναίε μεγάσ-θενες, ἀριστότεχνα πάτερ.

58 [30].

Schol. ad Soph. Trach. 172: Εὐριπίδης τρεῖς γεγονέναι φησὶν αὐτάς (Πελειάδας), οἱ δὲ δύο καὶ τὴν μὲν εἰς Λιβύην ἀφικέσθαι Θήβηθεν εἰς τὸ τοῦ Ἀμμωνος χρηστήριον, τὴν <δὲ> περὶ τὴν Δωδώνην, ὡς καὶ Πίνδαρος Παιῶσιν.

59 [31].

Strab. VII 328: πότερον δὲ χρῆ λέγειν Ἑλλούς, ὡς Πίνδαρος, ἢ Σελλούς, ὡς ὑπονοοῦσιν παρ' Ὀμήρω κείσθαι, ἢ γραφὴ ἀμφίβολος οὕσα οὐκ ἔῃ διίσχυρίζεσθαι. Schol. Hom. II 234. Et. M. 709, 38: Πίνδαρος Ἑλλοὶ χωρὶς τοῦ σ.

60 [32].

Strab. VII 328: οἱ τραγικοί τε καὶ Πίνδαρος Θεσπρωτίδα εἰρήκασιν τὴν Δωδώνην.

61 [33].

ἰ - - - - - ὦ - - - - -

ἰ - - - - - ὦ - - - - -

ἰ - - - - - ὦ - - - - -

Τί δ' ἔλπει σοφίαν - ἔμμεν, ἄ τ' ὀλίγον

ἀνὴρ ὑπέρ ἀνδρὸς ἰσχύει;

οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως τὰ θεῶν βουλευμάτων ἔρευνά-

σει βροτείᾳ φρενὶ· θνα-τᾶς δ' ἀπὸ μητρὸς ἔφν.

62 [34].

Schol. Apoll. Rhod. I 1086: εἴληφε δὲ τὰ περὶ τῶν ἀλκυόνων παρὰ Πινδάρου ἐκ Παιῶνων. εὐλίγως δὲ ὅσσαν εἶπε τὴν ἀλκυόνος φωνήν· ἰπὸ γὰρ Ἥρας ἦν ἀπεσταλμένη, ὡς φησι Πίνδαρος.

Fr. 57. Dio Chrys. or. XII 81, p. 416 R.: οὐδὲ θεοῖς πᾶσι δυνατόν ἢ μόνω τούτῳ σχεδὸν ὄν πάνν καλῶς ποιητῆς προσεῖπεν ἕτερος· Δωδωναίε κτλ. Pindari nomen addit Plut. Praec. reip. ger. 13: ὁ δὲ πολιτικὸς ἀριστοτέχνας τις ὢν κατὰ Πίνδαρον καὶ δημιουργὸς εὐνομίας καὶ δίκας, Idem De ser. num. vind. 4: καὶ Πίνδαρος ἐμαρτύρησεν ἀριστοτέχναν ἀνακαλούμενος τὸν ἄρχοντα καὶ κύριον ἀπάντων θεῶν, ὡς δὴ δίκης ὄντα δημιουργόν. Respicunt Plut. de fac. in orb. Iun. 13, adv. Stoic. 14, Quaest. symp. I 2, 5, Clem. Alex. Strom. V 710, Euseb. Praep. ev. XIII 675 B, Epiphani. adv. haer. 64, 26.

Fr. 61. Stob. Eccl. phys. II 1, 8: Πινδάρου παιῶνων· τί δ' ἔλπει κτλ. Eadem sed minus integra afferunt Clem. Alex. Strom. V 726 et Euseb. Praep. ev. XIII 688 B — 1. ἔμμεν Bergk, ἔμμεναι Boeckh, εἶναι vulgo — ἄ τ' ὀλίγον conji. Boeckh: ἄ ὀλίγον τοι Clem. et Eus. — 3. ἐρευνάσει Boeckh: ἐρευνησάι vulgo.

63 [35].

Tzetzes ad Lycophr. 440: οἱ μάντιες οἱ γνήσιοι οἱ ἐθάδες τοῦ ἐν Ἀθραίοις (Ἀθραίνουις codd., em. Müller), τόπων Ἀβδήρων, τιμωμένου Ἀπόλλωνος, οὗ μνημονεύει καὶ Πίνδαρος ἐν Παιᾶσιν.

64. 65 [34. 37].

Plut. de mus. 15: Πίνδαρος δ' ἐν Παιᾶσιν ἐπὶ τοῖς Νιόβης γάμοις φησὶ Λύδιον ἄρμονίαν πρῶτον διδάχθῆναι — Aelian Var. hist. xii 36: Ὅμηρος μὲν ἕξ λέγει ἄρρενας καὶ τσσαύτας κόρας (Ω 604), Λᾶσος δὲ δις ἑπτὰ λέγει, Ἡσίοδος δὲ ἑννέα καὶ δέκα . . . Ἀλκμᾶν δέκα φησὶ, Μίμνεμος εἴκοσι, καὶ Πίνδαρος τοσοῦτους (scil. liberos Niobae). Gellius Noct. Att. xx 7: Homerus pueros puellasque eius (scil. Niobae) bis senos dicit fuisse, Euripides bis septenos, Sappho bis novonos, Bacchylides et Pindarus bis denos. Conf. Radke Lysimachi Alexandrini fr. 72.

66. 67. 68. 69. 70 [38. 40. 41. 42. 39].

Ammonius 70: Θηβαῖοι καὶ Θηβαγενεῖς διαφέρουσιν, καθὼς Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι τῷ πρώτῳ τῶν Παιᾶνων Πινδάρου φησὶν, καὶ τὸν τρίποδα ἀπὸ τούτου Θηβαγενεῖς πέμπουσι τὸν χρύσειον εἰς Ἴσμήμιον ἱερόν (sic Koene, πρῶτον vulgo) — Schol. Pind. O. i 26: περὶ δὲ τῆς Δωριστὶ ἄρμονίας εἴρηται ἐν Παιᾶσιν ὅτι Δῶριον μέλος σεμνότατόν ἐστιν — Schol. Pind. O. ii 70: ἐν δὲ τοῖς Παιᾶσιν εἴρηται περὶ τοῦ χρησιμοῦ τοῦ ἐκπεσόντος Λαῖω, καθὰ καὶ Μνασέας ἐν τῷ περὶ χρησιμῶν γράφει· Λαῖς Λαβδακίδη ἀνδρῶν περιώνυμε πάντων. — Schol. Pind. P. vi 4: ἡ Ἀπολλωνία νάπη, περὶ ἧς ἐν Παιᾶσιν εἴρηται — Schol. Pind. P. xii 46: ἐν γὰρ τῷ Κηφισσῷ οἱ ἀύλητικοὶ κάλαμοι φύονται· εἴρηται δὲ καὶ ἐν Παιᾶσι περὶ ἀύλητικῆς.

IV.

ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΙ.

71 [43].

Schol. Pind. O. xiii 25: ὁ Πίνδαρος δὲ ἐν μὲν τοῖς Ὑπορχήμασιν ἐν Νάξῳ φησὶν εὑρεθῆναι πρῶτον διθύραμβον, ἐν δὲ τῷ πρώτῳ τῶν Διθυράμβων ἐν Θήβαις, ἐνταῦθα δὲ ἐν Κορίνθῳ.

72 [44].

ἀλόχῳ ποτὲ θωραχθεὶς ἔπεχ' ἄλλοτρία
Ῥαρίων.

73 [52].

Strab. ix 404: καὶ ἡ Ἰρία δὲ τῆς Ταναγραίας νῦν ἐστὶ, πρότερον δὲ τῆς Θηβαίδος· ὅπου ὁ Ἰριεὺς μεμύθευται καὶ ἡ τοῦ Ῥαρίωνος γένεσις, ἣν φησὶ Πίνδαρος ἐν τοῖς Διθυράμβοις. Hygin. Astron. ii 34: Aristo-

Fr. 72. Et. M. 180, 35: Πίνδαρος διθυράμβων πρώτῳ· ἀλόχῳ ποτὲ θωραχθεὶς ἐπ' ἄλλοτρία. Gram. An. Ox. iii 88, 29, plenius Idem iv 101, 7.

- πολύβατον οὔτ' ἄστεος
 ὄμφαλὸν θνύοντα
 5 ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀθάναις
 οἴχνητε πανθαΐδαλόν τ' εὐκλέ' ἀγοράν.
 ἰοδετῶν λάχετε στεφάνων
 τᾶν τ' ἐαριδρόπων λοιβᾶν·
 Διόθεν τέ με σὺν ἀγλαΐᾳ
 10 ἴδετε πορευθέντ' αἰοιδάν.
 δεῦτ' ἐπὶ τὸν κισσοδέταν θεόν,
 Βρόμιον ὄντ' Ἐριβόαν τε βροτοὶ καλέομεν.
 γόνον ὑπάτων μὲν πατέρων μελπόμεν
 γυναικῶν τε Καδμειᾶν ἔμολον·
 15 ἐναργέα τελέων σάματ' οὐ λανθάνει,
 φοινικοεάνων ὀπότ' οἰχθέντος Ὠρᾶν θαλάμου
 εὐδομον ἐπάγησιν ἕαρ φντὰ νεκτάρα.
 τότε βάλλεται [τότ'] ἐπ' ἀμβρόταν χθόν' ἐραταί
 ἰων φόβαι, ῥόδα τε κόμαισι μίγννται,
 20 ἀχεῖ τ' ὄμφαι μελέων σὺν αὐλοῖς,
 ἀχεῖ τε Σεμέλαν ἐλικάμπνικα χοροί.

affert — Dithyrambus hic Atheniensibus factus est, ut Dionysiis magnis, quae initio veris, mense Elaphebolione fuisse constat, ageretur, idque non in theatro Dionysiaco, quod tum temporis, i. e. ante 472 a. Ch., nondum exaedificatum Musaeque Bacchicae consecratum fuit, sed in foro et veteri orchestra prope curiam sive tholum — 1. ἴδετ' P: δεῦτ' F — ἐν = ἐς v. P. II 11 — 3. οὔτ' P: οὐ F — 4. ὄμφαλόν· *πρωτανεῖον θολοειδὲς* non procul ab orchestra in foro positum recte intellexit Boeckh — 6. πανθαΐδαλον . . . ἀγοράν, forum statuis, ut tyrannicidarum et eponymorum, ornatum — 7. ἰοδετῶν P: ἰδ' ἔγων F — λάχετε P: λάχει F — 8. ἐαριδρόπων F: ἐαριδρόπων P; coronas violis sertas venuste poeta libationes verno tempore decerptas dicit — τᾶν τ' ἐαριδρόπων αἰοιδάν coni. Usener; fort. τᾶν ἐαριδρόπων τε λοιβᾶν — 9. Διόθεν. Iovis auspiciis, vel ab hymno Iovis exorsum me videte — 10. πορευθέντ' αἰοιδάν F: πορευθέντες αἰοιδᾶς P, inde πορευθέντ' ἐς αἰοιδάν Hermann — 11. δεῦτ' coni. Sauppe Opusc. 810: δεῦτερον codd., quod Boeckhii perperam ad N. II rettulit; choreutas poeta cohortans alloquitur — κισσοδαῆ F, κισσοδέταν P, κισσοδέταν vulgo, κισσοκόμαν Bergk; fort. κισσοδαῆ — 12. Βρόμιον ὄντ' Bergk: ὄν Βρόμιον ὄν F, τὸν Βρόμιον τὸν P — 13. μὲν P: μὲν τε F — γόνον ὑπάτων μὲν πατέρων· filium Iovis Dionysum dicit; de pluralibus πατέρων et γυναικῶν pro singularibus πατρός et γυναικός conf. schol. I. VIII 76 — μελπόμεν Boeckh: μέλπομεν F, μέλπε P — 14. τε om. F — ἔμολον P: σεμέλαν F, quod ex glossa verborum γυναικῶν Καδμειᾶν ortum videtur — 15. ἐν ἄλγεα F — νέμεια (vel νεμέω) μάντιν P, τεμέων τε μάντιν P, unde τελέων σάματ' coni. Usener, Rh. M. XXIII 149, ἐν Ἀργεῖα Νεμέα τε μάντιν Heyne perverse — 16. φοινικοεάνων Koch: φοινικοσάνων F, φοίνικος ἐανῶν P — οἰχθέντες ὄραν θαλάμοι εὐδομον F — Ὠρᾶν θαλάμου· inde Aristid. I 39 Dind. Corinthum appellat θαλάμον Ὠρᾶν, ὃ πάντα τὸν χρόνον ἐγκάθηται καὶ ὄθεν προέρχονται ἀνοιγνῶσαι τὰς πύλας, εἰτε Διὸς σὺ γε βούλει καλεῖν εἴτε Ποσειδῶνος — 17. ἐπάγησιν Usener l. I., ἐπάγωσιν Bergk, ἐπαίωσιν P, ἐπάγοισιν F — 18. τότε om. F — βάλλεται: θάλλεται Hermann — τότ' seclusi — ἀμβρόταν χθόν' P: ἀμβροτον χέρσιν F — 19. ἐραταί ἰων φόβαι, ῥόδα τε E: ἐρατέων φοβερό δατε F, ἐρατῶν ἰων φοβερά τε P — μίγννται P: μίγννται F — 20. ἀχεῖ τε ὄμφαι F, οἴχνητε ὄμφαις P; ἀχεῖ τ'

76 [46].

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —

Ὁ ται λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι καὶ ἀοίδιμοι,
 Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλειναὶ Ἀθῆναι,
 δαιμόνιον πτολίεθρον.

77 [196].

— — — — —
 — — — — —

Ὅθι παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλλοντο φαεινὰν
 κρηπίδ' ἐλευθερίας.

78 [225].

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —

Κλυθ' Ἀλαλά, πολέμου θύγατερ,
 ἐγγέων προοίμιον, ἃ θύεται
 ἄνδρες ὑπὲρ πόλιος τὸν ἰρόθυτον θάνατον.

79 A. B. [47].

— — — — —
 — — — — —

figura Pindarica dictum esse docet Apoll. Dysc. de synt. 223 — 21. ἀχει τε Hermann: οἰχνεῖτε PF.

Fr. 76. Schol. Aristoph. Ach. 674: παρὰ τὰ ἐκ τῶν Πινδάρου διθυράμβων· αἱ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι Ἀθῆναι. Schol. Aristoph. Nub. 299: Πινδάρου· λιπαραὶ καὶ ἀοίδιμοι Ἑλλάδος ἔρεισμα κλειναὶ Ἀθῆναι. Schol. Aristid. in 241 Dind. insuper praebet δαιμόνιον πτολίεθρον. Respiciunt Isocr. de antid. 166, Himerius or. xvi 2 — De statua Pindari ab Atheniensibus in honorem poetae ob hunc dithyrambum posita v. Paus. 1 8, 4, Aesch. ep. 4 — Alter hic dithyrambus, a priore ipso metro discretus, gloriam Atheniensium ex devictis Persis partam illustrabat, unde eum post pugnam apud Artemisium (cf. fr. 77) et Eionem captam ca. 474 a. Chr. factum esse statuunt. Eiusdem dithyrambi etiam fr. 77 et 78 fuisse et rerum et metri similitudo demonstrat — 1. ὃ ται Bergk collato Aristoph. Equ. 1329 ὃ ται λιπαραί et Eust. vit. Pind. Prol. cvi 2 — 2. hunc locum imitatus Lycophron 282 Hectorem dicit ἔρεισμα πάτρας.

Fr. 77. Plut. Them. 8: ὃ δὴ καὶ Πινδάρου οὐ κακῶς εἶοικε συνιδῶν ἐπὶ τῆς ἐπ' Ἀρτεμισίῳ μάχης εἰπεῖν· ὃ θι κτλ. Idem de glor. Athen. 7 — fort. κρηπίδ' ἔλ. commendat Schroeder coll. κλειδές P. 1x 39.

Fr. 78. Plut. de glor. Athen. 7: Ἀρήιος ὁ κῶμος οὔτος, ἐκ γῆς ἅμα φάλαγγι καὶ στόλοις ἐκ θαλάσσης καὶ μεμιγμένοις σκύλοις καὶ τροπαίοις βεβριθῶς· κλυθὶ . . . θάνατον, ὡς ὁ Θηβαῖος Ἐπαμεινώνδας εἶπεν. Idem exhibent schol. Aesch. Pers. 51, Herodianus de figur. in Rhet. gr. iii 100, 27 Sp. — 2. ἃ θύεται Haupt. opusc. 1 313: αἰθύεται schol. Aesch., ἀμφύετε Plut. — 3. ὑπὲρ πόλιων Haupt l. 1., ἐπὶ πόλεως Herod., om. Plut. — Etiam in iis quae sequuntur verbis ὑπὲρ πατριδος καὶ τάφων καὶ ἱερῶν ἐπιθιδόντες μὲν τοῖς καλλίστοις καὶ λαμπροτάτοις ἀγάσσι colorem Pindaricum agnoscit Sternbach Comment. philol. Ribb. p. 359.

Πρὶν μὲν εἶπε σχοινοτένειά τ' αἰοιδά [διθυράμβων]
καὶ τὸ σὰν κίβδαλον ἀνθρώποισιν ἀπὸ στομάτων.

* * *

· · · · · - - - - -
· · · · · - - - - -
· · · · · - - - - -
· · · · · - - - - -

σοὶ μὲν καταρχαί,
μᾶτερ μεγάλα, πάρα φόμβοι κυμβάλων·
5 ἐν δὲ καχλάδων κρόταλ', αἰθομένα τε
δάς ὑπὸ ξανθαῖσι πεύκαις.

80.

· · · · · - - - - -
Κυβέλα μᾶτερ θεῶν.

81 [49].

· · · · · - - - - -
· · · · · - - - - -
· · · · · - - - - -
· · · · · - - - - -

Σὲ δ' ἐγὼ παρὰ μιν
αἰνέω μὲν, Γηρυνόνα, τὸ δὲ μὴ Δι φίλτερον
σιγῶμι πάμπαν. οὐ γὰρ εἰκὸς τῶν ἐόντων
ἀρπαζομένων παρὰ Φεστία καθῆσθαι
καὶ κακὸν ἔμμεν.

82 [50].

· · · · · - - - - -
Τὰν λιπαρὰν μὲν Αἴ-γυπτον ἀγκίρημμον.

Fr. 79. Strab. x p. 469: Πίνδαρος ἐν τῷ διθυράμβῳ, οὗ ἡ ἀρχή· πρὶν . . . διθυράμβων, μνησθεὶς τῶν περὶ τὸν Διόνυσον ἕμνων τῶν τε παλαιῶν καὶ τῶν ὕστερον, μεταβῆς ἀπὸ τούτων φησί· σοὶ μὲν κτλ. Prius fragmentum plenius exhibent Athen. x 455 c et xi 467 b et Dionys. de comp. verb. 11 — 1. σχοινοτένεια Athen. et Dion.: σχοινοτοσίας Strab. — διθυράμβων Strab., διθυράμβω Dion., om. Athen. utroque loco — 2. κίβδηλον requirit Röhrl IGA. 509 — 3. τὴν μὲν Wilamowitz Herm. 14, 194 — καταρχαί coni. Scaliger: κατάρχει codd., κατάρχει Hermann — 4. μεγάλα πάρα coni. Boeckh: πάρα μεγάλα (vel μεγάλοι) codd. — φόμβοι codd. — 5. καχλάδων codd.: κελιάδων Hermann.

Fr. 80. Philodem. περὶ ἐπίσεβείας p. 29 Gomp.; eiusdem dithyrambi atque fr. 79 esse videtur.

Fr. 81. Aristid. ii 70 Dind.: δοκεῖ δέ μοι καὶ Πίνδαρος, εἴ τι δεῖ περὶ τοῦ ἄσματος εἰπεῖν, οὐκ εἰσηγούμενος οὐδὲ συμβουλευῶν σπουδῆ ταῦτα λέγειν τοῖς ἀνθρώποις, ἀλλ' ὥσπερ εἰ σχετιάζων· τεκμαίρομαι ἔργοισιν Ἡρακλέους (fr. 169) αὐτοῖς τούτοις, ὅτι καὶ ἐτέρωθι μεμνημένος περὶ αὐτῶν ἐν διθυράμβῳ τινι· σὲ δ' ἐγὼ κτλ. — 1. παρ' αὐτῶν vulgo; παρὰ μιν restit. Hermann ex schol. Aristid. iii 409: σὲ δὲ ὡς Γηρυνόνη ἐπαινώ παρὰ αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα — 3. ἀρπαζομένων τῶν ὄντων καθῆσθαι παρ' ἐστία codd., transposuit metri causa Bergk — ἔμμεν Bergk: εἶναι codd., ἔμμεναι Boeckh.

Fr. 82. Schol. Pind. P. ii inscr.: καὶ τὴν Αἴγυπτον ἐν διθυράμβοις· τὰν κτλ.

83 [51].

⋮ υ υ ⋮ υ ⋮ υ υ υ υ

Ἦν ὅτε σύας τὸ Βοιωτίον ἔθνος ἔνεπον.

84 [54].

Harpocrat. v. παλιναίρετος . . . ἐπὶ δὲ τῶν καθαιρεθέντων οἰκοδομημάτων καὶ ἀνοικοδομηθέντων Πίνδαρος Διθυράμβους. Eadem fere Suidas.

85 [55].

Et. M. 274, 50: Διθύραμβος . . . Πίνδαρος δὲ φησι λυθίραμβον καὶ γὰρ Ζεὺς τικτομένου αὐτοῦ ἐπεβόα λῦθι φάμμα, λῦθι φάμμα, ἴν' ἢ λυθίραμβος, καὶ διθύραμβος κατὰ τροπὴν καὶ πλεονασμόν. Ἡρωδιανὸς δὲ φησι τὰ προστακτικὰ μὴ συντίθεσθαι. Cyrill. cod. Vind. n. 319: ὁ Πίνδαρος λυθίραμμὸν φησιν αὐτόν· καὶ γὰρ Ζεὺς τικτομένου αὐτοῦ ἔκραξεν· λῦθι λῦθι φάμμα. Conf. Proclus ap. Phot. Bibl. 239.

86 [56].

Choerob. I 267, 18 Hilg.: ἡ αἰτιατικὴ, φημί δὴ ἡ ἴκτινον, κατὰ μεταπλασμὸν γέγονε ἴκτινα, ὥσπερ . . . διθύραμβον διθύραμβα παρὰ Πινδάρῳ.

V.

ΠΡΟΣΟΔΙΑ.

ΕΙΣ ΔΗΛΟΝ.

87. 88 [58].

- ⋮ υ - - ⋮ υ - υ ⋮
 - ⋮ υ - - ⋮ υ - υ ⋮ -
 - ⋮ υ - υ ⋮ - ⋮ υ - - ⋮ υ - υ ⋮
 - ⋮ υ - - ⋮ υ - υ ⋮ - ⋮ υ - - ⋮ υ - υ ⋮ -
 5 ⋮ υ - υ ⋮ -
 - ⋮ υ - - ⋮ υ -
 ⋮ υ - - ⋮ υ - - ⋮ υ - υ ⋮ -
 ⋮ υ - υ ⋮ - ⋮ υ - υ ⋮ -

Καῖρ', ὦ θεοδμήατα, λιπαροπλοκάμου
 παίδεσσι Λατοῦς ἡμεροέστατον ἔρνος,

Στρ.

Fr. 83. Schol. Pind. O. vi 152: διὰ τὴν ἀγροικίαν καὶ ἀναγωγίαν τοπαλαίων οἱ Βοιωτοὶ ὕες ἐκαλοῦντο, καθάπερ καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς Διθυράμβοις· Ἦν . . . ἔλεγον. Strab. vii 321. Galen. Protr. I — τὸ om. Strab. et Gal. — ἔνεπον Strab.: ἔλεγον schol. Pind. — Praeterea inter dithyrambos fr. 156 rettulit Boeckh.

De dithyrambis Pindari haec adnotat Philodem. de mus. 9, 18, 7 ed. Kemke: καὶ τοὺς δειθυραμβικοὺς δὲ τρόπους εἴ τις συγκρίναι, τὸν τε κατὰ Πίνδαρον καὶ τὸν κατὰ Φιλόξενον, μεγάλην εὐρεθήσεσθαι τὴν διαφορὰν τῶν ἐπιφαινομένων ἡθῶν, τὸν δ' αὐτὸν εἶναι τρόπον.

Fr. 87. 88 eiusdem esse carminis Deliaci (cf. I. 1 1), quod προσοδικῶν παῖνα schol. Pind. I. 1 inscr. appellat, Boeckhius statuit; strophae enim ultimi quatuor, antistrophae primi duo intercidisse videntur. Cantui carminis orchesticos motus accessisse docet Pind. I. 1 7, quod eo magis nobis probatur, quod metrum quoque dipodicae scansioni, quam in embaterio carmine (προσοδίῳ) tuo iure expectes, egregie favet.

πόντου θύγατερ, χθονὸς εὐρείας ἀκίνητον τέρας, ἄντε βροτοὶ
Δἄλον κικλήσκουσιν, μάκαρες δ' ἐν Ὀλύμπῳ τηλέφαντον κυανέας
χθονὸς ἄστρον.

.
.
.
.

.
.

Ἀντιστρ.

ἦν γὰρ τοπάροιθε φορητὰ κυμάτεσσιν παντοδαπῶν τ' ἀνέμων
ῥιπαῖσιν· ἀλλ' ἂ Κοιογενῆς ὁπότ' ὠδίνεσσι θύοισ' ἀγχιτόκοις
ἐπέβαινευ,

δὴ τότε τέσσαρες ὄρθαι
πρέμωνων ἀπώρουσαν χθονίων,
ἅ ἂν δ' ἐπικράνοις σχέθον πέτραν ἀδαμαντοπέδιλοι
κίονες· ἐνθα τεκοῖσ' εὐδαίμον' ἐπόψατο γένναν.

ΕΙΣ ΑΦΑΙΑΝ.

89 [59].

υ ῥ ω - ω ε υ ῥ ω - ω ε υ
ε υ - ε υ - ε υ - ε ω - ω ε -

Τί κάλλιον ἀρχομένοισιν ἢ καταπανομένοισιν,
ἢ βαθυζωνόν τε Λατῶ καὶ θοᾶν ἵππων ἐλάτειραν ἀεῖσαι;

90 [60].

. . . ω - υ - υ - υ
ε υ υ υ - υ - -
ε υ υ υ υ - υ - υ -
ε υ υ - υ - - υ -
ε υ υ - υ υ - υ -

Fr. 87. Philo de corr. mund. 23: Πίνδαρος ἐπὶ τῆς Δήλου φησί· χαιρ' . . .
ἄστρον — 2. παιδεσαι Boeckh: παιδὸς vulgo — 4. τηλέφαντον Bergk: τηλέφα-
τον vulgo — χθονὸς ἄστρον· per ambages nomen alterum insulae Asteriae
poeta significat.

Fr. 88. Strab. x 486: μυθεύεται γὰρ ἐνταῦθα ἡ Λητὴ τὰς ὠδίνας ἀποθέσθαι
τοῦ τε Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος· ἦν γὰρ τοπάροιθεν οὐ φορητὰ, φησὶν ὁ
Πίνδαρος, κυμάτεσσιν κτλ. Respiciunt schol. Od. κ 3, Plut. de fac. in orb. lun. 6,
Seneca Quaest. nat. vi 28 — 1. τ' add. Tzschucke — 2. ἀλλ' ἂ Κοιογενῆς
Porson: ἀλλὰ καιογενῆς vel ἀλλ' ἀκαιογενῆς codd.; Κόλου filia Latona audit ap.
Hes. theog. 406, Κοιογένεια ap. Apoll. Argon. ii 710 — ἐπέβαινευ Schneider: ἐπι-
βαίνειν codd., ἐπέβα νιν Porson — 4. πρέμωνων: πρυμνῶν v. l. — 5. σχέδον
v. l. — πέτρα v. l.

Fr. 89. Schol. Aristoph. Eq. 1263: τοῦτο ἀρχὴ προσοδίου Πινδάρου, ἔχει
δὲ οὕτως· τί κάλλ. κτλ. Huc rettulit Boeckh Paus. ii 30, 3: ἐν Αἰγίνῃ δὲ
πρὸς τὸ ὄρος τοῦ Πανελληνίου Διὸς ἰσοδσίη ἐστὶν Ἀφαίας ἱερὸν, ἐς ἣν καὶ Πίν-
δαρος ἄσμα Αἰγινηταῖς ἐποίησεν. Templum hoc commemorare videtur etiam
Herod. iii 59 — 1. ἀρχομένοις mavult Bergk.

Πρὸς Ὀλυμπίου Διὸς σε,
 χρυσέα κλυτόμαντι Πυθοῖ,
 λίσσομαι Χαρίτεσσί τε καὶ σὺν Ἀφροδίτῃ
 ἐν ζαθέῳ με δέξαι θρόνῳ
 ὃ αἰοίδιμον - Πιερίδων προφάταν.

91 [60].

Porphyr. de abst. III 16: Πίνδαρος δὲ ἐν προσοδίοις πάντας τοὺς θεοὺς ἐποίησεν, ὅτε ὑπὸ Τυφῶνος ἐδιώκοντο, οὐκ ἀνθρώποις ὁμοιωθέντας, ἀλλὰ τοῖς ἀλόγοις (ἄλλοις codd., em. Wesseling) ζῷοις· ἐρασθέντα δὲ Πασιφάης Δία γενέσθαι <νῦν> μὲν ταῦρον, νῦν δὲ ἄετον καὶ κύκνον.

92. 93 [93].

— ἰ ὦ — — ἰ ὦ — ὦ ὦ
 — ἰ ὦ — —
 — ἰ ὦ — — ἰ ὦ — ὦ —
 — ἰ ὦ — ὦ ἰ ὦ — — ἰ ὦ ὦ
 ὃ ἰ ὦ — ὦ . . .

Κεῖνῳ μὲν Αἴτνα δεσμὸς ὑπερφίαλος
 ἀμφίκειται.

* * *

ἀλλ' οἷος ἄπλατον κεράϊζε θεῶν
 Τυφῶν' ἑκατοντακάρανον ἀνάγκῃ Ζεὺς πατήρ
 ὃ εἰν Ἀρίμοις ποτέ.

94 [82].

μεμναΐατ' αἰοιδᾶς.

VI.

ΠΑΡΘΕΝΙΑ.

ΕΙΣ ΠΑΝΑ.

95 [63].

ἰ ὦ ὦ ὦ ἰ ὦ — ἰ ὦ ὦ ὦ ἰ ὦ —
 ἰ ὦ ὦ ὦ ἰ ὦ — ἰ ὦ ὦ ἰ ὦ ἰ ὦ —

Fr. 90. Aristid. II 510 Dind.: ἐτέρωθι δὲ ἔτι λαμπρότερον (Πίνδαρος σεμνύεται): πρὸς κτλ. — 3. λίσσομαι Stephanus: ἄσσομαι (ΑΙΣΟΜΑΙ) codd. optimi ΓΘ — Χαρίτεσσι Hermann: Χάριτες vulgo; de Gratiis cum Venere iunctis cf. P. VI in. — 4. θρόνῳ conl. Schneidewin collato Paus. x 24, 5: χρόνῳ codd. ΓΘ, χρόνῳ vulgo, χορῶ Bergk — 5. Πιερίδων Canter: Πιερίων vulgo.

Fr. 92. 93. Strab. XIII 626: Πίνδαρος δὲ συνοικεῖσθαι τοῖς ἐν τῇ Κιλικίᾳ τὰ ἐν Πιθηκούσῃσι, ἅπερ ἐστὶ πρὸ τῆς Κυμαίας, καὶ τὰ ἐν Σικελίᾳ, καὶ γὰρ τῇ Αἴτνῃ φησὶν ὑποκείσθαι τὸν Τυφῶνα· τὸν ποτε κτλ. (P. I 16). καὶ πάλιν· κείνῳ . . . ἀμφίκειται. καὶ πάλιν· ἀλλ' . . . ποτέ. Respicit Iulian. ep. 24 p. 510 Hertl. Ex eodem haec prosodio, quo fr. 91, sumpta esse comprobavit Boeckh — 4. Τυφῶν' ἑκατοντακάρανον conl. Hermann collato P. I 16: Τυφῶνα πεντηκοντακέφαλον codd., quod ex Hes. theog. 311 interpolatum est — 5. εἰν Boeckh: ἐν codd.

Fr. 94. Cramer An. Par. III 292, 26: Πίνδαρος Λωρικήτερον διὰ τῆς αἰ διφθόγγου ἐν προσοδίοις· μεμναΐατ' αἰοιδῆς. Respicit Et. M. 579, 3.

Ὡ Πάν, Ἀρκαδίας μεδέων,
καὶ σεμνῶν ἀδύτων φύλαξ,
Ματρὸς μεγάλας ὄπαδέ, σεμνᾶν
Χαρίτων μέλημα τερπνόν.

96 [66].

ἔο οὐ — ὠ οὐ — ο ἔο οὐ οὐ ο
— ὠ οὐ ο — ο —

Ὡ μάκαρ, ὄν τε μεγάλας θεοῦ κύνα παντοδαπὸν
καλέοισιν Ὀλύμπιοι.

97 [64].

Τὸ σαντοῦ μέλος γλάξεις.

98 [65].

Schol. Theocr. v 14: τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον . . . φησὶ δὲ καὶ Πίνδαρος
τῶν ἀλιέων αὐτὸν (Πᾶνα) φροντίζειν.

99 [67].

Aristid. i 49 Dind.: διδόασι δ' αὐτῶ καὶ τὸν Πᾶνα χορευτὴν τελεώ-
τατον θεῶν ὄντα, ὡς Πίνδαρός τε ὕμνεῖ καὶ οἱ κατ' Αἴγυπτον ἱερεῖς
κατέμαθον. Cf. Scol. 5, Usener Rh. M. 49, 469.

100 [68].

Schol. Bernens. ad Verg. Georg. i 17: Pana Pindarus ex Apolline
et Penelopa in Lycaeo monte editum scribit, alii ex Aethere et Onone.
Servius ad Verg. l. l. et schol. Lucani iii 402. Contra schol. in Theocr.
Syringem: τὸν δὲ Πᾶνα ἔνιοι γηγενῆ ἰστοροῦσιν, ἔνιοι δὲ Αἰθέρως καὶ
νύμφης Οἰνόης, ὡς καὶ Πίνδαρος.

ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ.

101 [70].

— — ἔ οὐ — —
— ἔ οὐ — ἔ οὐ — ἔ οὐ — ἔ οὐ — —
— ἔ οὐ — ἔ οὐ — ἔ οὐ — ἔ οὐ — —
— ἔ οὐ — ἔ οὐ — ἔ οὐ — ἔ οὐ — ἔ οὐ — —

Fr. 95. Schol. Pind. P. π 139: Πίνδαρος ἐν τοῖς κειρωσιμένοις τῶν Παρ-
θενίων φησὶν ὃ Πᾶν κτλ.; cf. Vit. Pind. Prol. c 14 et civ 26. Respiciunt
Plut. vit. Num. 4, Non posse suav. viv. 22, Paus. ix 25, 3, Philostr. Imagg. ii 12,
Aristid. i 69. ii 231 et schol. iii 564 Dind., Liban. or. 63 t. iii p. 352 ed. Reiske,
Antipat. anth. Planud. iv 305 — 1. fort. μέδων ad exemplum Homeri — 2. σεμ-
νῶν codd. — μέλημα: ἀγαλμα v. l. — Eiusdem carminis sunt fr. 96. 97.

Fr. 96. Aristot. Rhet. ii 24 p. 1401^a 15: ἢ εἴ τις κύνα ἐγκαμιάζων τὸν ἐν
τῷ οὐρανῷ συμπαραλαμβάνοι ἢ τὸν Πᾶνα, ὅτι Πίνδαρος ἔφησεν ὃ μάκαρ κτλ.
— 2. καλέουσιν codd.

Fr. 97. Schol. Theocr. i 2: μέλη γὰρ τὰς ᾠδὰς ἔλεγον, ὡς καὶ Πίνδαρος
τὸν Πᾶνα φάσκων τὸ σαντοῦ μέλος γλάξεις, τουτίστιν ἑαυτῷ ᾠδὴν ἄδειν — τὸ
coni. Bergk: τὸ codd. — σαντῶ coni. Bergk, quo recepto τὸ delendum est —
κλάξεις coni. Herwerden.

ἰ - - - ἰ ὠ - - ἰ ὠ - -
 - ἰ ὠ - - ἰ ὠ ὠ |
 ὠ ἰ ὠ - ὠ ὠ - ἰ ὠ ὠ - ὠ ἰ |

Ἄκτις Ἀελίου, τί πολύσκοπε μήσσαι, ὦ - μᾶτερ ὀμμάτων;
 ἄστρον ὑπέρ-τατον ἐν ἀμέρᾳ - κλεπτόμενον,
 ἔθηκας ἀμάχανον ἰσχὺν
 πτανὸν ἀνδράσι καὶ σοφίας ὀδόν·

5 ἐπίσκοτον ἀτραπὸν ἔσσυμένα

ἐλαύνεις τί νεώτερον ἢ πάρος;
 ἀλλὰ σε πρὸς Διὸς ἵπ-πους ζαθόας ἱκετεύω
 ἀπήμον' ἐς οἶ-μον τινὰ τράποις Θήβαις,
 ὦ πότνια, πάγκοινον τέρας.

10 πολέμου δ' εἰ σᾶμα φέρεις τινός,
 ἢ καρποῦ φθίσιν, ἢ νιφετοῦ σθένος
 ὑπέρφρατον, ἢ στάσιν οὐλομένην,
 ἢ πόντου κενέωσιν ἀμ πέδον,
 ἢ παγετὸν χθονός, ἢ νότιον θέρος

15 ὕδατι ζακότῳ διερόν,

ἢ γαίαν κατακλύσαισα θήσεις
 ἀνδρῶν νέον ἐξ ἀρχᾶς γένος,
 ὀλοφύρομαι οὐδέν, ὅτι πάν-των μετὰ πείσομαι.

Fr. 107. Dionys. de adm. vi dic. Demosth. 7 e codicibus M (optimo) = Ambros. D 119 sup., B = Paris. 1742, P = Vatic-Palat. gr. 58, quorum notitiam comitati Radermacheri debeo: ταῦτα καὶ τὰ ὅμοια τούτοις, ἃ πολλά ἐστίν, εἰ λάβοι μέλη καὶ ἑυθμοὺς ὡς περ οἱ διθύραμβοι καὶ τὰ ὑπορχήματα, τοῖς Πινδάρου ποιήμασιν εὐκέναι δόξειεν ἂν τοῖς εἰς τὸν Ἥλιον εἰρημένοις, ὡς γέ μοι φαίνεται ἄκτις ἀελίου, τί πολύσκοπ' ἐμῆς θεᾶ μ' ἄτερ ὀμμάτων. ἄστρον ὑπέρτατον ἐν ἀμέρᾳ κλεπτόμενον ἔθηκας ἀμάχανον (ἀγμαχ. B) ἰσχὺν (ἰσχὺν B) πτανὸν ἀνδράσι (ἀνδράσιν M), καὶ σοφίας ὀδὸν ἐπίσκοπον (ἐπίσκοπον supra π scripto τ M, ἐπισκόπτεν P, ἐπίσκοπτον B) ἀτραπὸν ἔσσυμένα ἐλαύνεις (ἐλαύνειν P B) τι νεώτερον ἢ πάρος. ἀλλὰ σε πρὸς Διὸς ἵππος θαθόας ἱκετεύω, ἀπήμονα ἐς οἶμον τινὰ τράποις Θήβαις, ὦ πότνια, πάγκοινον (πάσκοινον B) τέρας πολέμου δις ἄμα φέρεις τινός, ἢ καρποῦ φθίσιν ἢ νιφετοῦ σθένος ὑπέρφρατον (φ in ras. M) ἢ στάσιν οὐλομένην (οὐλομένην [altero o in ras. M] M P, οὐλομένην supra η scripto α B) ἢ πόντου κενέωσιν (κεῶσιν B) ἀλλὰ πέδον ἢ παγετὸν χθονός ἢ νότιον θέρος ὕδατι ζακότῳ ἱερόν, ἢ γαίαν κατακλύσαισα (κατακλύσαισα P, κατακλύσαισα B) θήσει ἀνδρῶν νέον (νέων B) ἐξ ἀρχῆς γένος ὀλοφ δὲν ὅτι (ὀλοφ δὲν ὅτι π. M cum lacuna 9 litt., ὀλοφ π. P cum lacuna 25 litt., ὀλοφ π. B cum lacuna 17 litt.) πάντων μεταπίσομαι. Respicunt hoc carmen Philo de prov. ii 80. 110, Euseb. praep. ev. viii p. 395, Plinius h. n. ii 12. 51, Plut. de fac. lun. c. 19. Commentati sunt Hermann De Pindari ad Solem deficientem versibus, Opusc. viii 75 ss., Blass Jahrb. f. cl. Phil. 1869 p. 387 ss. — 1. μήσσαι ὦ Blass, μηδομένα ποτ' ὦ Hermann, ἐμήσσω ἐμῶν Bergk³, ἐμήσσω θεῶν Bergk⁴ — 2. μᾶτερ Boissonade — ἄστρον . . . κλεπτόμενον acc. participii absoluti vim genetivi causae habet — 4. πτανὸν codd., ποτανὸν Hermann, προταινὶ Bergk, ὀπτάν vel ὄσων ipse tentaveram — 5. ἔσσυμένα Schneider — 7. ἵππους Hermann — ζαθόας Schneidewin, ζαθόας ipse tentavi, θαόσασι Hermann, τε θαός Bergk, ιρασόσα θαός Blass — 8. οἶμον Hermann — τράποις olim con. Hermann, postea τράποις — 10. δ' εἰ σᾶμα Hermann — 12. ἢ στάσιν οὐλομένην post v. 10 φέρεις τινός transposuit Bergk — 13. ἀλλὰ codd., ἀνά Scaliger, ἀμ Hermann —

108 [75].

υ ε υ - ε υ - -
 υ ε υ - ε υ - ε υ -
 υ ε υ ω ε υ -
 υ ε - υ ε υ υ

Θεοῦ δὲ δείξαντος ἀρχάν,
 ἕκαστον ἐν πρᾶγος εὐθεία δὴ
 κέλευθος ἀρετὰν ἐλεῖν,
 τελευταί τε καλλίονες.

109 [228].

υ - ε υ - ε υ - υ ε υ -
 υ - ε υ - υ υ ε υ υ ε υ - : υ υ
 ε υ υ υ - ε υ υ υ υ -
 υ υ - υ ε υ
 5 ε υ υ υ υ

Τὸ κοινόν τις ἀσ-τῶν ἐν εὐδία τιθεῖς
 ἔφρυννασάτω μεγαλάνορος Ἰσχυίας τὸ φαι-δρὸν φάος,
 στάσιν ἀπὸ πραπίδων - ἐπίκοτον ἀνελών,
 πενίας δότεῖραν,
 5 ἐχθρὰν κουροτρόφον.

110 [76].

ε υ - ε υ - ε υ - ε υ - ε υ -
 ε υ - ε υ - ε υ - ε υ - ε υ -

Γλυκὸ δ' ἀπείροισι πόλεμος· πεπειραμένων δέ τις
 ταρβέι προσιόντα νιν - καρδίᾳ περισσῶς.

111 [77].

υ υ υ υ υ υ - υ υ
 ε υ - ε υ - ε υ -
 ε υ - ε υ - ε υ -
 ε υ - ε υ - ε υ -
 5 ε υ υ - ε υ - ε υ -

15. διερόν Scaliger, ξεράν Bergk — 16. ἦ: εἰ Bergk — θήσεις Barnes — 18. ὀλοφύρομαι οὐδὲν ὅπερ Hermann. Huc nescio an revocandum sit fr. 142.

Fr. 108. Socrat. epist. 1, 7: ἀπειθεῖν δὲ αὐτῷ ὄκνω καὶ τὸν Πίνδαρον ἠγούμενος εἰς τοῦτο εἶναι σοφόν, ὅς φησιν· Θεοῦ δὲ κτλ. σχεδὸν γὰρ οὕτω ποιεῖ ἔχει τὸ ὑπόρρημα. Aristid. II 571 Dind.: Θεοῦ δὲ φησι Πίνδαρος, δείξαντος ἀρχὴν εὐθεία δὴ κέλευθος ἐλεῖν τὸ προκείμενον.

Fr. 109. Stob. Flor. LVIII 9: Πινδάρου ὑπορρημάτων· τὸ κοινὸν κτλ. Polyb. IV 31: οὐδὲ γὰρ Θηβαίους ἐπαινοῦμεν κατὰ τὰ Μηδικά, διότι τῶν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἀποστάντες κινδύνων τὰ Περσῶν εἴλοντο διὰ τὸν φόβον, οὐδὲ Πίνδαρον τὸν συναποφηνάμενον αὐτοῖς ἄγειν τὴν ἡσυχίαν διὰ τῶνδε τῶν ποιημάτων· τὸ κοινὸν . . . φάος· cf. Olympiodor. in Plat. Alcib. I p. 23 Cr., Philod. de mus. 18, 43 Kemke. Carmen Persico bello Pindarum panxisse, ut a turbis seditionum cives avocaret, docuit Boeckh opusc. IV 246 ss. — 4. fort. ἐχθρας κουρ.

Fr. 110. Stob. Flor. I 3: Πίνδαρος ὑπορρημάτων· γλυκὸ κτλ. Schol. Hom. II. A 227. Eust. in II. p. 841, 32 — ἀπείροισι πόλεμος Boeckh: πόλεμος ἀπείροισιν Stob., ἀπείρω πόλεμος schol. Hom. et Eust. — πεπειραμένων Eust.: ἐμπειρωσιν Stob. et schol. Hom.

'Ενέπισε κεκραμέν' ἐν αἵματι·
πολλὰ δ' ἔλκε' ἔμβαλε νωμῶν
τραχὺν ῥόπαλον, τέλος δ' αἰείραις
ἀνδρὸς στιβαρὰς σπάρραξε πλευράς,
αἰῶν δὲ δι' ὀστέων ἐραίσθη.

112 [78].

Λάκαινα μὲν παρθένων ἀγέλα.

113 [79].

Schol. Theocr. vii 103: Ὀμόλας δὲ Θετταλίας ὄρος, ὡς Ἐφορος καὶ Ἀριστόδημος ὁ Θηβαῖος, ἐν οἷς ἱστορεῖ περὶ τῆς ἐορτῆς τῶν Ὀμολαίων, καὶ Πίνδαρος ἐν τοῖς Ἱπορχήμασιν.

114 [80].

Schol. Pind. I. i 21: Ἰόλαος δὲ ἦν Ἡρακλέους ἠνίοχος, ἄρμα δὲ (ἠνίοχος, ἀλλ' codd., em. Boeckh) εὐρημα αὐτοῦ κατὰ τὰ Πινδάρου (εὐρήματα Πινδάρου codd., em. Boeckh) ἐν Ἱπορχήμασι, ὡς καὶ εὐρημα Κάστορος, ὡς αὐτὸς λέγει.

115 [81].

Schol. Pind. O. xiii 25: ὁ Πίνδαρος δὲ ἐν μὲν τοῖς Ἱπορχήμασιν ἐν Νάξῳ φησὶν εὐρεθῆναι πρῶτον διθύραμβον.

116. 117 [82].

Ὁ Μοισαγέτας με καλεῖ χορεῦσαι.

Ἄγοις ὧ κλυτὰ θεράποντα Λατοῖ.

VIII.

ΕΓΚΩΜΙΑ.

ΘΗΡΩΝΙ.

118 [83].

Βούλομαι παίδεσσιν Ἑλλάνων

Fr. 111. Erotian p. 49 Klein: Πίνδαρος ἐν Ἱπορχήμασι λέγει: ἐνέπισε κτλ. De Hercule loqui videtur — 1. ἐνέπτυσσε coni. Vulcanius — 2. ἔλκεα πλευρὰς ἔμβαλλεν ὄμον codd., πλευρὰς ei ec. Heringa, ἔμβαλε νωμῶν coni. Vulcanius — 4. ἀνδρὸς scripsi: πρὸς codd. — ἐραίσθη vulgo.

Fr. 112. Athen. xiv 631 C: Πίνδαρος δὲ φησὶ: Λάκαινα... ἀγέλα, ὁφροῦνται δὲ ταύτην (sc. ὑπορχηματικὴν) παρὰ τῷ Πινδάρῳ οἱ Λάκαινες — παρθένων coni. Hecker.

Fr. 116 et 117. Hephaest. p. 78 G sine poetae nomine; ex hyporchemate versum sumptum esse, ex verbo χορεῦσαι colligunt. Fr. 116 etiam ap. Cramer An. Par. i 123, 19.

Fr. 118. Schol. Pind. O. ii 16 (cf. schol. O. ii 39): τοῦτους (τοὺς Θήρωνος προγόνους) Θηβαίους ἀνέκαθεν ἀπὸ Κάδμου εἶναι... ταῦτα ἱστορεῖ ἐν Ἐγκωμίῳ, οὗ ἡ ἀρχὴ: Βούλομαι κτλ.

119 [84].

ἔ ω - ω - υ
 - ἔ υ - - ἔ υ - - ἔ ω - ω - -
 ἔ υ - - ἔ ω - ω - -
 ἔ ω - ω - - ἔ υ -

Ἐν δὲ Ῥόδον κατένασθεν
 ἔνθεν δ' ἀφορμαθέντες ὑψηλὰν πόλιν ἀμφινέμονται,
 πλείστα μὲν δῶρ' ἀθανάτοις ἀνέχοντες,
 ἔσπετο δ' ἀενάου πλούτου νέφος.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΩ.

120 [85].

ἔ υ - υ ἔ ω - ω -
 ἔ ω - ω - -

Ὀλβίων δμῶννυμε Δαρδανιδᾶν,
 καὶ θρασύμηδες Ἀμύντα.

121 [86].

ἔ υ - - ἔ υ - - ἔ [ω - ω] - - ἔ υ - -
 ἔ ω - ω - - ἔ υ - - ἔ υ - -
 - ἔ υ - - ἔ υ - - ἔ ω - υ . . .

Πρέπει δ' ἑσλοῖσιν ὑμνεῖσθαι . . . καλλίσταις αἰδαῖς.
 τοῦτο γὰρ ἀθανάτοις τιμαῖς ποτιψαύει μόνον·
 ῥηθὲν σθένει, θνάσκει δὲ σιγαθὲν καλὸν ἔργον.

IX.

ΣΚΟΛΙΑ.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΙ ΚΟΡΙΝΘΙΩ.

122 [87].

υ ἔ υ - υ ἔ ω - ω ω
 - ἔ υ ω - ἔ υ - -
 ἔ υ - - ἔ ω - - ἔ υ - -
 ἔ υ - υ ἔ ω - ω - - ἔ ω - ω -
 5 υ ἔ υ - - ἔ υ - -

Fr. 119. Schol. Pind. O. II 18 ex eodem encomio quo fr. 118: *ἔνιοι δὲ φασιν, ὅτι οἱ τοῦ Θήρωνος πρόγονοι οὐδ' ὄλωσ' εἰς τὴν Γέλλαν κατήσαν, ἀλλ' εὐθὺς ἀπὸ Ῥόδου εἰς τὴν Ἀκράγαντα, ὡς καὶ Πίνδαρος λέγει: ἐν δὲ κτλ.* — 1. *κατένασθεν* conl. Bergk: *κατώκισθεν* codd., scil. οἱ Θήρωνος πρόγονοι — 2. *πόλιν* scil. *Ἀκράγαντα*, ut scholia docent — 4. cf. O. II 10.

Fr. 120 et 121 eiusdem sunt encomii Alexandri regis Macedonum; 120 sup-
 peditant schol. Pind. Nem. VII 1 et Dio Chrys. or. II 33; cf. Solin. 9, 14 — *δμῶ-
 ννυμε: ἐπῶννυμε* Dio; nomen Alexandri quod idem Paridi Dardanidae fuit per
 ambages poeta significat.

Fr. 121. Dionys. de adm. vi dic. Demosth. 28: *πρέπει . . . ἔργον: Πίν-
 δαρος τοῦτο πεποιήκεν εἰς Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα, περὶ τὰ μέλη καὶ τοὺς
 ῥυθμοὺς μᾶλλον ἢ περὶ τὴν λέξιν ἑσπουδακώς* — 1. *ἑσλοῖσιν* Sylburg: *ἄλοισιν*
 codd. — lacuna metro indicatur, *καλὰ ἔργα* (potius *ἔργματα*) suppl. Bergk,
θαμὰ ipse suppleveram in proecdosi — 2. *τιμαῖς* Boeckh: *τιμαῖσι* codd. —
ῥηθὲν eiec. Bothe; *μόνον. ῥηθὲν σθένει, θνάσκει* Radermacher acute — 3. *δὲ
 σιγαθὲν* Barnes: *δ' ἐπιταθὲν* codd.

Πολύξεναι νεάνιδες, ἀμφίπολοι Στρ. α΄.
 Πειθοῦς ἐν ἀφνειῷ Κορίνθῳ,
 αἶτε τὰς χλωρᾶς λιβάνου - ξανθὰ δάκρυ
 θυμιᾶτε, πολλὰκι ματέρ' ἐρώτων οὐρανήν πτάμεναι
 5 νόημα ποττᾶν Ἀφροδίταν.

ὕμιν ἄνευθ' ἐπαγορίας ἔπορεν, Στρ. β΄.
 ὦ παῖδες, ἐρατειναῖς ἐν εὐναῖς
 μαλθακᾶς ὥρας ἀπὸ καρ-πὸν δρέπεσθαι·
 σὺν δ' ἀνάγκᾳ πᾶν καλόν.
 10

. Στρ. γ΄.

 Ἄλλὰ θαυμάξω, τί με λε-ξοῦντι Ἴσθμοῦ
 δεσπότηι, τοιάνδε μελίφρονος ἀρχὴν εὐρόμενον σκολίου
 15 ξυνάρορον ξυναῖς γυναιξίν.

Διδάξαμεν χρυσὸν καθαρᾶ βασάνῳ. Στρ. δ΄.

 Ὡ Κύπρου δέσποινα, τεὸν - δεῦτ' ἐς ἄλλος
 φορβάδων κουρᾶν ἀγέλαν ἑκατόγγιον Ξενοφῶν τελέαις
 20 ἐπάγαγ' εὐχολαῖς ἰανθείς.

Fr. 122. Athen. xiii 573 F: Πίνδαρός τε τὸ μὲν πρῶτον ἔγραψεν εἰς αὐτὸν (scil. Ξενοφῶντα τὸν Κορίνθιον) ἐγκώμιον, οὗ ἡ ἀρχή· τρισολυμπιονίκαν ἐπαίνεων οἶκον (O. xiii), ὕστερον δὲ καὶ σκόλιον τὸ παρὰ τὴν θυσίαν ἄσθην, ἐν ᾧ τὴν ἀρχὴν εὐθέως πεποιήται πρὸς τὰς ἑταίρας, αἱ παραγενομένου τοῦ Ξενοφῶντος καὶ θύοντος τῇ Ἀφροδίτῃ συνέθυσαν, διόπερ ἔφη Ὡ Κύπρου . . . ἰανθείς, ἤρξατο δὲ οὕτως τοῦ μέλους: Πολύξεναι . . . καλόν. Ἀρξάμενος δ' οὕτως ἐξῆς φησὶν Ἄλλὰ . . . γυναιξί . . . πιστεύων δὲ ὡς ἔοικεν αὐτὸς αὐτῷ πεποίηκεν εὐθείως· ἐδιδάξαμεν . . . βασάνῳ. Versum 3 affert etiam Zonaras lex. 1307, respicit Photius lex. v. λιβάνου — Conf. O. xiii argum. — Primam stropham, reliquarum trium fragmina servata esse metrum docet. Versuum primus et secundus, quartus et quintus continuitate numerorum cohaerent, nisi quod ante ultimum versum una mora inanis interiecta est — 3. αἶ τε τὰς χλωρᾶς λιβάνου ξανθὰ δάκρυ (cf. Cram. An. Ox. i 121) θυμιᾶτε: διαίτε τὰς χεῖρας λιβάνου ξανθὰ δάκρυά τε ἡμῖν Ath., αἶτε τὰν χλόραν λιβάνου ξανθὰ δάκρυα θυμιᾶται Zonaras, θυμιᾶτε em. Tittmann ad Zon. — 4. πολλὰκι ματέρ' ἐρώτων Boeckh: πολλὰκις ματέρας ἐρώτων cod. — πτάμεναι Hermann: ἰπτάμεναι cod. — 5. νόημα Hermann: νόηματι cod., νόηματι πρὸς Ἀφροδ. Wilamowitz — 6. ἄνευθ' ἐπαγορίας Bergk collato Hesychio ἐπαγορίαν ἔχει· ἐπίμωμός ἐστι· nimirum mulierculis istis, cum famulae essent Veneris, Venereis rebus sine opprobrio vacare licebat: ἄνωθεν ἐπαγορίας cod. — 7. ἐν add. Boeckh — 8. μαλθακᾶς ὥρας Boeckh: μαλθακώρας cod. — δρέπεσθαι, permittere ut alii carpant, quae nota vis est medii, ut συμβολεῦσθαι, ἐρέσθαι — 9. πᾶν καλόν Boeckh: πάγκαλον cod. — 13. λέξοντι Boeckh — Ἴσθμοῦ Casaubonus: ὁμοῦ cod. — 14. τοιάνδε Schweighäuser: τοιόνδε cod. — 16. διδ. Hermann: ἰδιδ. cod., ἐδείξαμεν coni. Hecker — καθαρᾶ Casaubonus: καθάρᾳ cod., καθαρὸν Meineke. — post βασάνῳ non unus versus, sed reliqua pars huius et initium alterius strophae intercidesse videntur, quibus poeta fusius se, quod meretricum laudes cecinisset, excusaret

ΘΕΟΞΕΝΩ. TENEDIΩ.

123 [88].

Strophæ.

— : ω — ω — — : υ — — : ω — ω υ
 : ω — ω — — : υ — — : υ — — : υ — —
 — : υ — — : ω — ω — — : υ — —
 : υ — — : υ — υ — υ — — : υ — —

Epidus.

— : υ — — : ω — ω — — : ω — ω — —
 : ω — ω — — : υ — — :
 : ω — ω — υ —

Στρ.

Χρῆν μὲν κατὰ καιρὸν ἐρώ-των δρέπεσθαι, θυμέ, σὺν ἀλικίᾳ·
 τὰς δὲ Θεοξένου ἀκτῖνας προσώπου μαρμαριζοίσας δρακεῖς
 ὅς μὴ πύθω κυμαίνεται, ἔξ ἀδάμαντος
 ἢ σιδά-ρον κεχάλκευται μέλαιναν καρδίαν

'Αντ.

5 ψυχρᾷ φλογί, πρὸς δ' Ἀφροδί-τας ἀτιμασθεῖς ἐλικοβλεφάρου,
 ἢ περὶ χρήμασι μοχθίζει βιαίως, ἢ γυναικείῳ θράσει
 ψυχρὰν φορεῖται πᾶσαν ὕδον θεραπεύων.
 ἀλλ' ἐγὼ - θεᾶς ἑκατι, κηρὸς ὡς σαχθεῖς ἔλα

'Επ.

ἱρᾶν μελισσᾶν, τάκομαι, εἴτ' ἂν ἴδω παιδὸς νεόγνιον ἐς ἦβαν.
 10 ἐν δ' ἄρα καὶ Τενέδῳ Πειθῶ τ' ἱαινευ
 καὶ Χάρις νῖον Ἀγησίλα.

ΘΡΑΣΤΒΟΤΑΩ. ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ.

124 A. B. [89. 94].

: ω — ω — υ — υ — —
 : υ — — : ω — ω — — : υ — — : υ — — : υ — —
 : υ — — : υ — — : ω — ω — — : υ — —
 : υ — — : ω — ω — —
 5 — : υ — — : υ — —

— 19. κορᾶν cod. — τελείαις cod., votum victoria Olympica Ol. 79, 1 parta ratum factum esse poeta significat.

Fr. 123. Athen XIII col D: *μνησθεῖς δὲ καὶ τοῦ Τενεδίου Θεοξένου ὁ Πίνδαρος, ὅς ἦν αὐτῷ ἐρώμενος, τί φησι; χρῆν κτλ.*; vv. 2—4 affert idem XIII 564 E — 1. μὲν Heyne: με cod. De sententia primi versus conf. N. VIII 4 et fr. 127; se iam aetatem amorum supergressum esse fatetur — 2. προσώπου: *ὄσων* Ath. altero loco — 4. καρδίαν: *ψυχᾶν* Ath. altero loco — 7. ψυχρᾶν: *ψυχᾶν* Schneider, *αἰσχροᾶν* Ahrens, *σφόδραν* Wilamowitz, *βληχροᾶν* Schroeder — *φορεῖτε* cod. — 8. θεᾶς ἑκατι Schneidewin: δ' ἑκατι τᾶς cod., τᾶσδ' ἑκατι Hermann — *ἔλα ἱρᾶν* Bergk: *ἐλερᾶν* cod. — 10. τ' ἱαινευ Goram: τ' ἔναιεν cod.; fort. *ἱαίνοιεν* — 11. Ἀγησίλα Boeckh: Ἀγησιλάου cod.; *Πειθῶ τε νεόν καὶ Χάριν νῖον ἀνάγ' Ἀγησίλα* Bergk.

Ὁ Θρασύβουλ', ἐρατᾶν ὄχημ' αἰοιδᾶν,
 τοῦτό τοι πέμπω μεταδόρπιον. ἐν ξυνῶ κεν εἴη
 · συμπόταισίν τε γλυκερὸν
 καὶ Διονύσοιο καρπῶ καὶ κυλίκεσσιν Ἀθαναίαισι κέντρον,
 δειπνοῦ δὲ λήγοντος γλυκὴν τρωγάλιον
 5 καίπερ πεδ' ἄφθονον βοράν.

ΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩ.

125 [91].

ι υ - - ι ω - ω - υ
 ι υ - - ι υ - -
 ι υ - - ι υ - - ι υ - - ι υ υ

Τὸν ῥα Τέρπανδρός ποθ' ὁ Λέσβιος εὔφρεν
 πρῶτος, ἐν δειπνοῖσι Λυδῶν
 ψαλμὸν ἀντίφθογγον ὑψηλᾶς ἀκούων πηκτίδος.

126 [92].

ι υ - - ι υ - - ι ω -
 - ι υ - - ι υ - -

Μηδ' ἀμαύρου τέρψιν ἐν βίῳ· πολὺ τοι
 φέριστον ἀνδρὶ τερπνὸς αἰών.

127 [236].

- ι ω - ω ι υ - - ι ω - υ
 - ι ω - ω ι υ - - ι υ - υ

Εἴη καὶ ἔρᾶν καὶ ἔρωτι χαρίζεσθαι κατὰ καιρὸν.
 μὴ πρεσβυτέραν ἀριθμοῦ δίακε, θυμέ, πρᾶξιν.

Fr. 124 A. Athen. xi 480 C: τῶν μὲν Ἀττικῶν (sc. κυλίκων) μνημονεῖ Πίνδαρος ἐν τοῖσδε· ὦ Θρασύβουλ' . . . κέντρον. Idem xiv 641 B: Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῷ περὶ μέθης τὰ τραγήματ' ἀφῆσι λέγεσθαι ἐπὶ τῶν ἀρχαίων τρωγάλια, ὡσεὶ γὰρ ἐπιδορπισμὸν εἶναι. Πίνδαρος δ' ἐστὶν ὁ εἰκῶν· δειπνοῦ . . . βοράν. Idem carmen respicere videtur Suidas s. v. Ἀθηναίως. πολλή γε χρῆσις τῆς φωνῆς ἐπὶ τῶν γυναικῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις . . . καὶ Πίνδαρος ἐν σχολιοῖς. De Thrasybulo Xenocratis filio vide ad P. vi et I. ii — Duo fragmenta in unum coniunxit Bergk; huc revocavit insuper fr. 218 Blass Rh. M. xix 306 — 2. τοι add. Boeckh — συμπόταισίν τοι γλυκερὸν παρ Δίων. coni. Blass — 3. διονύσοιο cod. — Ἀθαναίαισιν Schneider: Ἀθηναίαι cod. — 5. καίπερ Boeckh: καὶ περὶ cod. — πεδ' ἄφθονον Schneider: παιδα φθονον cod.

Fr. 125. Athen. xiv 635 D: ἀγνοεῖ δ' ὁ Ποσειδώνιος ὅτι ἀρχαῖόν ἐστιν ὄργανον ἢ μάγαδις, σαφῶς Πινδάρου λέγοντος τὸν Τέρπανδρον ἀντίφθογγον εὔφρεν τῇ παρὰ Λυδοῖς πηκτίδι τὸν βάρβιτον· τὸν ῥα κτλ.; ex scolio ad Hieronem sumptum esse testatur Ath. 635 B, respicit Plut. de mus. 28 — 1. τόν, scil. νομὸν vel τρόπον — 2. Λυδῶν Schneider: Λύδιον cod., similis est corruptela O. xiv 15 — 3. ἀντίφθογγον Ath. 635 B: ἀντίφθογγος Ath. 635 E.

Fr. 126. Athen. xii 512 D: Πίνδαρος παραινῶν Ἱέρωνι τῷ Συρακουσίῳ ἀρχοντὶ φησι· μηδ' κτλ.; fr. 125 et 126 eiusdem carminis esse videntur Boeckhio — 1. μηδὲ μαύρου Boeckh — 2. φέριστον Boeckh: φέριστον cod.

Fr. 127. Athen. xiii 601 C: Πίνδαρος δ' οὐ μετρίως ὦν ἐρωτικὸς φησιν·

128 [90].

· · · ω · · ω ± υ · · υ ± -
 · υ · · ± υ · · ω ± ω · υ ± -
 ± υ · · · · ·

Χάριτας τ' Ἀφροδισίων ἐρώτων,
 ὄφρα σὺν Χειμάρῳ μεθύων Ἀγάθωνί τε βάλλω
 κότταβον

X.

ΘΡΗΝΟΙ.

129. 130 [95].

± υ · · · ± ω · · ω · · ± υ · · ω · ·
 - ± ω · · ω · · ± υ · · ω · · -
 ± υ · · ω · · ± υ · · ± υ · · υ
 - ± υ · · ± ω · · υ ± υ · · -
 5 ± υ · · ± υ · · ± ω · · ω · · ± υ · · υ ± υ · · υ ||
 - ± ω · · ω · · ± υ υ
 - ± ω · · ± ω · · ω · · ± ω · · ω · · - ||

Τοῖσι λάμπει μὲν μένος ἀελίου τὰν ἐνθάδε νύκτα κάτω, Στρ.
 φουνικορόδοις τ' ἐνὶ λειμώνεσσι προάστιον αὐτῶν
 καὶ λιβάνῳ σκιαρὸν καὶ χρυσέοις καρποῖς βεβριθός.
 καὶ τοὶ μὲν ἵπποις γυμνασίοις τε, τοὶ δὲ πεσσοῖς,
 5 τοὶ δὲ φορμίγγεσσι τέρπονται, παρὰ δε σφισιν εὐαν-
 θῆς ἄπας τέθαλεν ὄλβος·
 ὁδμὰ δ' ἐρατὸν κατὰ χῶρον κίδναται
 αἰεὶ θύα μινγύντων πυρὶ τηλεφανεὶ παντοῖα θεῶν ἐπὶ βωμοῖς.

* * *

Ἐνθεν τὸν ἄπειρον ἐρεύρονται σκότον Ἀντιστρ.
 βληηροὶ δνοφερᾶς νυκτὸς ποταμοὶ . . .

εἴη κτλ. Idem XIII 561 B; scolii esse versus sententia et numeri arguunt — 1. fort. ἐρῶντι — 2. ἀριθμοῦ αὐτ ἐκτείνωσθαι αὐτ ἐκτείνωσθαι (vel ἐτέων) ἀριθμοῦ vel νεοθαλῆς emendandum est.

Fr. 128. Athen. x 427 D: Διὸ καὶ τὰ σκολιὰ καλούμενα μέλη τῶν ἀρχαίων ποιητῶν πλήρη (sc. κοττάβου) ἐστὶ λέγω δ' οἶον καὶ Πίνδαρος πεποίηκε· Χάριτας κτλ. — χειμαμάρῳ cod., Χιμάρῳ Bergk — τε Bergk: δὲ codd. — βάλλω metri causa scripsi: βάλλω codd., καλῶ Bergk.

Inter scolia praeterea referenda esse videntur fr. 187. 218.

Fr. 129. Plut. cons. ad Apoll. 35: λέγεται δὲ ὑπὸ μὲν τοῦ μελικῆος Πινδάρου ταυτὶ περὶ τῶν εὐσεβῶν ἐν ἄδῳ· τοῖσι . . . βωμοῖς — Fr. 129 et 130 libere reddit Plut. de occulte viv. 7: τοῖσι λάμπει μένος ἀελίου τὰν ἐνθάδε νύκτα κάτω φουνικορόδοις τε λειμώνες, καὶ τοῖσιν ἀκάρπων μὲν ἀνθηρῶν καὶ σκυθίων δένδρων ἄνθησι τεθηλὸς ἀναπέπταται πεδίον, καὶ ποταμοὶ τινες ἀκλυστοὶ καὶ λειοὶ διαρρέουσι καὶ διατριβὰς ἔχουσιν ἐν μνήμαις καὶ λόγοις τῶν γεγονότων καὶ ὄντων παραπέμποντες (περὶ τέρατες em. Herwerden) αὐτοῦς καὶ συνόντες. ἡ δὲ τρίτη τῶν ἀνοσίως βεβιωκότων καὶ παρανόμων ὁδὸς ἐστίν, εἰς ξερεβός τι καὶ βάραθρον ὠθοῦσα τὰς ψυχὰς, ἐνθεν τὸν ἄπειρον ἐρεύρονται σκότον βληηροὶ δνοφερᾶς νυκτὸς ποταμοὶ, δεχόμενοι καὶ ἀποκρύπτοντες ἀγνοία

131 [96].

Ὀλβία δ' ἅπαντες αἴσα λυσίπονον μετανίσσονται τελετάν.
 καὶ σῶμα μὲν πάντων ἔπεται θανάτῳ περισθενεῖ,
 ζῶν δ' ἔτι λείπεται αἰ-ῶνος εἰδῶλον· τὸ γὰρ ἔστι μόνον
 ἐκ θεῶν· εὐδὲι δὲ πρᾶσσόντων μελέων, ἀτὰρ εὐδόντεσσιν ἐν πολ-
 λοῖς ὀνειροῖς
 5 δαίκνυσι τερ-πνῶν ἐφέρποισαν χαλεπῶν τε κρίσιν.

132 [97].

Ψυχὰ δ' ἀσεβέων ὑπουράνιοι γαῖα ποτῶνται
 ἐν ἄλγεσι φρονίους ὑπὸ ζεύγλαις ἀφύκτοις κακῶν,
 εὐσεβέων δ' ἐπουράνιοι ναίουσαι
 μολπαῖς μάκαρα μέγαν ἀείδουσιν ἐν ὕμνοις.

133 [98].

καὶ λήθη τοὺς κολαζομένους. Versus 8 et 9, qui antistropham clauderent,
 affert Plut. de aud. poet. 2. p. 17 C. Totum carmen respicit Aristid. t. 1 p. 146
 Dind.: εἰ δὲ ἀληθεῖς οἱ Πινδαρον λόγοι κτλ. De fragmentis 128. 129 ex Plut. de
 occulte vivendo c. 7 et Ps. Plat. Axioch. p. 371 C augendis vide Dieterich Necyia
 p. 91 et 121 -- Versus primus aut strophae antecedentis ultimus erat aut unus
 alterque versus eiusdem strophae eum antecederent -- 1. eandem sententiam
 adumbrat Pind. O. π 67 sq.; videtur autem poeta exponere non solum interdiu,
 sed etiam noctu lucere in Elysio solem -- 2. τ' (δ' Bergk) ἐνί Boeckh: ἐν
 priore, τε altero loco Plut. -- 3. βεβριθός Reiske: βέβριθε codd. -- 4. τε add.
 Hermann -- 6. ἐρατῶν Xylander: ἐρατῶν codd. -- 7. θύα Hermann: θύματα
 codd., ἀρτύματα coni. Schroeder coll. Hesych. ἀρτύμασι -- 2 et 3 tabula sepul-
 cri Vincentii optime illustrari monet Maass, Orpheus p. 223.

καὶ λήθη τοὺς κολαζομένους. Versus 8 et 9, qui antistropham clauderent,
 affert Plut. de aud. poet. 2. p. 17 C. Totum carmen respicit Aristid. t. 1 p. 146
 Dind.: εἰ δὲ ἀληθεῖς οἱ Πινδαρον λόγοι κτλ. De fragmentis 128. 129 ex Plut. de
 occulte vivendo c. 7 et Ps. Plat. Axioch. p. 371 C augendis vide Dieterich Necyia
 p. 91 et 121 -- Versus primus aut strophae antecedentis ultimus erat aut unus
 alterque versus eiusdem strophae eum antecederent -- 1. eandem sententiam
 adumbrat Pind. O. π 67 sq.; videtur autem poeta exponere non solum interdiu,
 sed etiam noctu lucere in Elysio solem -- 2. τ' (δ' Bergk) ἐνί Boeckh: ἐν
 priore, τε altero loco Plut. -- 3. βεβριθός Reiske: βέβριθε codd. -- 4. τε add.
 Hermann -- 6. ἐρατῶν Xylander: ἐρατῶν codd. -- 7. θύα Hermann: θύματα
 codd., ἀρτύματα coni. Schroeder coll. Hesych. ἀρτύμασι -- 2 et 3 tabula sepul-
 cri Vincentii optime illustrari monet Maass, Orpheus p. 223.

Fr. 131. Plut. Cons. ad Apoll. 35: καὶ μικρὸν προελθὼν ἐν ἄλλῳ θρήνω περι-
 ψυχῆς λέγων φησὶν· ὀλβία κτλ.; vv. 2-4 Plut. vit. Rom. 28 affert -- 1. μετανίσσον-
 ται add. Boeckh -- τελετάν (sine μετανίσσονται) Schroeder, quod ex v. l. cod.
 Vat. 139 comprobatur Rohde, Psyche p. 508 not. 1; certe non omnes homines, sed
 soli initiati intellegendi sunt -- ζῶν δὲ λείπ. Plut. altero loco -- αἰῶνος i. e.
 aevi sempiterni, cum Graeci vocabula αἰῶν et αἰεὶ cognata esse putarent idque
 merito, ut etymologia exploratum est -- γὰρ μόνον ἔστιν Plut. altero loco --
 5. ἐφέρποισαν Plut.

Fr. 132. Clem. Alex. Strom. iv 610: ἄγαμαι . . . καὶ τὸν μελοποιὸν ἄδοντα·
 ψυχὰ κτλ. Theodoretus Graec. aff. cur. viii 117, 2: Πινδαρος ὁ λυρικός ταύ-
 την ὕμνων ἐμβαλλέτω τὴν δόξαν λέγων ὡδί· ψυχὰ κτλ. Fragmentum spurium
 esse post alios nuper exposuit Rohde Psyche 506; versus quidem de restitu-
 tione despero -- 4. ἀείδοντ' Boeckh.

Fr. 133. Plat. Men. 81 B: λέγει δὲ καὶ Πινδαρος καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ποιη-
 τῶν ὅσοι θεοὶ εἰσιν· ἃ δὲ λέγουσιν ταυτὶ ἔστιν· φασὶ γὰρ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀν-

Οἴσι δὲ Φερσεφόνα πουνὰν παλαιοῦ πένθεος
 δέξεται, ἐς τὸν ὑπερθεὺν ἄλιον κείνων ἐνάτω φέτει
 ἀντιδοὶ ψυχὰς πάλιν·
 ἐκ τῶν βασιλῆες ἀγανοὶ καὶ σθένει κραιπνοὶ σοφίᾳ τε μέγιστοι
 ἢ ἄνδρες αὖξοντ'· ἐς δὲ τὸν λοιπὸν χρόνον ἤρωες ἀγ-
 νοὶ πρὸς ἀνθρώπων καλεῦνται.

134 [99].

· · · · · — — —
 · · · — — — — —

εὐδαιμόνων

δραπέτας οὐκ ἔστιν ὄλβος.

135 [100].

· · · — — — — — · · · — — — — —

Πέφνε δὲ τρεῖς καὶ δέκ' ἄνδρας· τετράτῳ δ' αὐτὸς πεδάθη.

136 [101].

· · · — — — — — · · · — — —

ἄστρα τε καὶ ποταμοὶ καὶ κύματα πόντου.

137 [102].

· · · — — — — — · · · — — — · · · — — —
 — — — — — — — — — — — — — — —

Ὀλβιος ὅστις ἰδὼν κείν' εἶσ' ὑπὸ χθόν'· οἶδε μὲν βίου τελευτάν,
 οἶδεν δὲ διόσδοτον ἀρχάν.

138 [103].

Antiatt. in Bekk. An. gr. i 99, 2: ἤτοι οὐκ ἄρχον, ἀλλ' ὑποτασσό-
 μενον· Πίνδαρος Θρήνοις.

θρόνον εἶναι ἀθάνατον, καὶ ποτὲ μὲν τελευτάν, ὃ δὴ ἀποθνήσκειν καλοῦσι, τοτὲ δὲ πάλιν γίνεσθαι, ἀπόλλυσθαι δ' οὐδέποτε· δεῖν δὴ διὰ ταῦτα ὡς ὁσιώτατα διαβιῶναι τὸν βίον· οἴσι κτλ., unde Stob. Flor. 43, 112. Ad mortem Gelonis (a. 478/7 a. Chr.) carmen rettulit Boeckh sine idoneis rationibus; conferre iuvat de palingenesia O. π 63 ss. — 1. οἴσι δὲ Boeckh; οἴσι γὰρ ἂν codd. — πένθεος i. e. luctus. quem cognatis interfecti intulerunt — 3. ψυχὰς Boeckh; ψυχάν codd.

Fr. 134. Stob. Flor. 103, 6: Πινδάρου Θρήνων· εὐδαιμ. κτλ. — 2. δραπέτας· cf. P. iv 287.

Fr. 135. Schol. Pind. O. i 127: καὶ ἐν Θρήνοις τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν τίθησι τῶν ὑπὸ Οἰνομάου ἀναιρεθέντων μνηστήρων· πέφνε κτλ. Schol. Il. K 252 — πεδάθη ad exemplum verbi πίδασον O. i 17 dictum ideoque hunc threnum post O. i vel post 472 factum esse sentio.

Fr. 136. Aristid. i 130 Dind.: ἐπέρχεται μοι τὸ τοῦ Πινδάρου προσθεῖναι· ἄστρα . . . πόντου τὴν ἀωρίαν τὴν σὴν ἀνακαλεῖ. Conf. P. iv 194 sq.

Fr. 137. Clem. Alex. Strom. iii 518: ἀλλὰ καὶ Πίνδαρος περὶ τῶν ἐν Ἐλευσίνι μυστηρίων λέγων ἐπιφέρει· ὄλβιος κτλ.; ex threno in Hippocratem Atheniensem (v. schol. Pind. P. vii 17) petitum esse suspicatur Boeckh — κείν' εἰς Bergk: ἐκεῖνα κοινὰ εἰς codd., ἐκεῖνα κοίλαν εἰσιν ex Heinsii coniectura Boeckh.

139.

: υ - - : ω - ω - - : υ - -
 : υ - - : ω - ω - - : υ - - ± ω υ
 : υ - - : ω - ω - - : υ - - υ ± υ -
 : υ - - : ω - ω - -
 5 : υ - υ : ω - ω - -
 : ω - ω - υ : ω - ω υ
 υ υ
 : υ - - ± υ - υ : ω - ω -
 - ± υ - - ± υ υ
 10 : υ - - ± υ - - ± υ υ

*Ἐντι μὲν χρυσαλακάτου τεκέων [Λαιτοῦ]ς ἀοιδαὶ
 ὦραι παιανίδες· ἐντι [δ' ἄρ' ἀν]τέλλοντος εὐκίσσ[ου στέφα]νον
 ἐκ Διω[νύσον μεταμ]αίόμεναι· ταὶ δὲ κοί[μισ]αν τορὸν
 [κᾶδος νῖων σώματ'] ἀποφθιμένων·
 5 ἅ μὲν ἀχέταν Δίνον αἴλινον ὕμνει,
 ἅ δ' Ἰμένοιον, ὃν ἐν γάμοισι χροίζομενον
 συμ πρῶτον λάβεν
 ἐσχάτοις ὕμνοισιν· ἅ δ' Ἰάλεμον ὠμοβόρῳ
 νούσῳ πεδαθέντα σθένος,
 10 νῖον Οἰάγρον (τε χρυσάορ' Ὀρφέα.)*

XI.

ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ.

140 [104].

ω υ υ υ υ υ
 Τί θεός; ὅ τι τὸ πᾶν.

141 [105].

υ ω υ - υ - : υ -
 - ω υ - : υ - -
 Θεὸς ὁ τὰ πάντα τεύ-χων βροτοῖς
 καὶ χάριν ἀοιδᾶ φντεύει.

Fr. 139. Schol. Eur. Rhes. 892 in loco evanido, cuius de scriptura accuratiora rettulit Wilamowitz Herm. 14, 172; litterae uncinis inclusae non iam legi possunt. Schol.: φασὶ δὲ Ἰάλεμον παρωνομάσθαι ἐπὶ τιμῇ Ἰαλέμον τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Καλλιόπης, ὡς φησι Πίνδαρος· ἐντι μὲν κτλ. — 2. fort. ἐν τ' ἔαρος τέλλοντος — 3. τὸ δὲ cod., ταὶ δὲ conl. Schneidewin — τορὸν scripsi: τρεῖς codd. — 4. κᾶδος νῖων σώματ' supplet Hermann — 5. ὕμνει scripsi: ὕμνεον cod. — 6. ὃν ἐν γάμοισι Hermann: ἐργάμοισι cod. — 8. ὠμοβόρῳ Schneidewin: ὠμοβόλω cod. — 9. νούσῳ ὅ τι πεδ. cod.: ὅτι del. Hermann — 10. Οἰάγρον cod. — post Οἰάγρον add. Bergk τε χρ. Ὀρφ. ex schol. Il. O 256: καὶ Πίνδαρος χρυσάορα τὸν Ὀρφέα φησὶν et schol. Pind. P. iv 313: Ἀπόλλωνος τὸν Ὀρφέα φασὶν εἶναι, ὃν καὶ αὐτὸς ὁ Πίνδαρος καὶ ἄλλοι Οἰάγρον λέγουσιν.

Fr. 140. Clem. Al. Strom. v 726: Πίνδαρός τε ὁ μελοποιὸς οἷον ἐμβακχεύεται ἀντικρὺς εἰπὼν τί θεός; ὅτ τι τὸ πᾶν. Idem Eus. Praep. ev. xiii 688 C.

Fr. 141. Clem. Al. Strom. v 726 et Eus. Praep. ev. xiii 688 C: καὶ πάλιν (Πίνδαρος) θεὸς . . . βροτοῖς. Didym. Alex. de trin. iii 1 p. 320: θεὸς ὁ τὰ

142 [106].

∪ ∶ ∪ ∪ ∪ - ∪ - -
 - ∪ ∶ ∪ - ∪ - ∶ ∪ ∪
 ∪ ∶ ∪ - ∪ - ∪ - -
 ∪ ∪ - ∪ - ∪ ∪

Θεῶ δὲ δυνατὸν ἐκ μελαίνας
 νυκτὸς ἀμείαντον ὄρ-σαι φάος,
 κελαινεφεῖ δὲ σκότει καλύψαι
 καθαρόν ἀμέρας σέλας.

143 [106].

∶ ∪ - ∪ ∪ ∪ ∪ - ∪ -
 ∪ ∶ ∪ - - ∪ ∪ -
 - ∶ ∪ - ∪ ∪ ∪ - ∪

Κεῖνοι γάρ τ' ἄνοσοι καὶ ἀγήραοι
 πόνων τ' ἄπειροι, βαρυβόαν
 πορθμὸν πεφευγότες Ἀχέροντος.

144 [108].

∪ ∪ - ∪ - ∪ -

Ἐλασίβροντα καὶ Ῥέας.

145 [109].

Θεὸς ἄτε πλέον τι λαχῶν.

146 [112].

∶ ∶ ∶ - ∪ - ∪ ∪ ∪ ∪ - -
 - ∶ ∪ - ∪ ∪ ∪ - ∪ - -
 ∶ ∪ -

Πῦρ πνέοντος ἄ τε κεραυνοῦ
 ἄγχιστα δεξιὰν κατὰ χεῖρα πατρὸς
 ἴζειαι.

πάντα τεύχων καὶ . . . φοιτεύει. — 1. τὰ om. Eus. — πάντα: fort. *τερπνὰ πάντα* — 2. *φντεύει* Heyne, *φοιτεύει* vulgo.

Fr. 142. Clem. Al. Strom. v 708 et Eus. Praep. ev. xiii 674 B: ὁ μελοποιὸς δέ· θεῶ δὲ κτλ.; Pindari nomen add. Theodoret Graec. aff. cur. vi 89, 27; cf. fr. 107 — 3. *κελαινεφεῖ* Boeckh — *σκότει*: lege *κότει*, ut *κοτεινὸν* N. vii 61.

Fr. 143. Plut. de superst.: *κεῖνοι . . . Ἀχέροντος ὁ Πίνδαρος* θεοῦς φησι. Idem adv. Stoic. 31, Amat. 18.

Fr. 144. Schol. Aristoph. Eq. 621: τὸ δὲ *ἐλασίβροντα* παρὰ τὰ ἐκ τῆς ἀρχῆς Πινδάρου. Suid. v. *ἐλασίβροντ'* ἀναρρηγνύς ἐπη· Ἀριστοφάνης <ἐκ> τῆς ἀρχῆς Πινδάρου· *ἐλασίβροντε* καὶ Ῥέας.

Fr. 145. Aristid. i 11 Dind.: *θεὸς ἄτε πλέον τι λαχῶν*· τοῦτο γὰρ οὖν Πινδάρου κάλλιον ἢ ἄλλ'· ὅτι οὖν ὄτωσιν εἰρηται περὶ Διός.

Fr. 146. Schol. Hom. Ω 100: *ἐκ δεξιῶν*, ὡς φησι Πίνδαρος· *πῦρ . . . ἴζειαι*. Plut. Quaest. symp. i 2, 4: *διαρρηθὴν δὲ ὁ Πίνδαρος λέγει· πῦρ πνέοντος ἄτε κεραυνοῦ ἄγχιστα ἡμένη*· respicit Aristid. i 15 Dind.: Πίνδαρος δ' αὖ φησι *δεξιὰν κατὰ χεῖρα τοῦ πατρὸς αὐτῆν (Ἀθηνᾶν) καθεζομένην τὰς ἐντολὰς τοῖς θεοῖς ἀποδέχεσθαι* — ἄτε: ἀτερ schol. Hom.

147 [114].

ι υ _ υ υ υ _ _ _

Ἐν χρόνῳ δ' ἐγένετ' Ἀπόλλων.

148 [115].

ι υ υ υ υ _ υ _ _ _

υ υ υ _ υ _ _ _

Ὅρχηστ' ἀγλαΐας ἀνάσσω,
εὐρυφάρετφ' Ἄπολλον.

149 [116].

υ ι υ _ _ : ω _ ω _ _

Κατεκρίθη θνατοῖς ἀγανώτατος ἔμμεν.

150 [118].

_ : ω _ υ _ _ : υ _ _

Μαντεύεο, Μοῖσα, προφατεύσω δ' ἐγώ.

151 [119].

Μοῖσ' ἀνέηκέ με.

152 [266].

. υ ι υ _ _ + υ _ _
υ ι ω _ ω _ _

Μελισσοτεύκτων κηρίων
ἐμὰ γλυκερώτερος ὄμφα.

153 [125].

: υ υ υ υ _

ω : υ υ υ _ _

: υ _ + υ υ υ υ _ _

Λενδρέων δὲ νομὸν

Fr. 147. Clem. Alex. Strom. 1 383: εἰκότως ἄρα καὶ ὁ Βοιωτίος Πίνδαρος γράφει· ἐν χρόνῳ κτλ., unde Euseb. pr. ev. x 499 — ἐγεντ' Boeckh verisimiliter.

Fr. 148. Athen. 1 22 B: οὕτως δ' ἦν ἔνδοξον καὶ σοφὸν ἢ ὄρχησις, ὥστε Πίνδαρος τὸν Ἀπόλλωνα ὄρχηστὴν καλεῖ· ὄρχηστα κτλ., unde Eust. II. 52, 18. Od. 1602, 23.

Fr. 149. Plut. adv. Epic. 22: ὁ δ' Ἀπόλλων κατεκρίθη θνατοῖς ἀγανώτατος ἔμμεν, ὡς ὁ Πίνδαρός φησιν. Idem de Ei Delph. 21, de def. or. 7 — κατεκρίθη δὲ θνατοῖς v. l.

Fr. 150. Eust. II. 9, 44: καὶ Πίνδαρος ὁ κατὰ τὸ ἐπ' αὐτῷ ἐπίγραμμα (v. Prol. c 23) μουσοποιὸς λέγει· Μαντεύεο Μοῦσα . . . ἐγώ. Similia schol. II. 1 1.

Fr. 151. Eust. II. 9, 40: ταύτῃ τῇ θεῇ τῇ Μοῦσῃ . . . ἐγκλειύεται ὁ ποιητὴς τὴν Ἀχιλλέως μῆνιν αἰεΐδεν . . . οὐ ἀνάπαλιν Πίνδαρος ποιεῖ ἐν τῷ Μοῦσα ἀνέηκέ με, ἦγον ἀνέπεισε. Idem 179, 14.

Fr. 152. Cramer An. Ox. 1 286, 19: μέλεα . . . οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ μελιγῆρος. Πίνδαρος· μελισσοτεύκτων κτλ. Et. M. 577, 19. Et. Gud. 386. 18 — γλυκερωτάτα ὄμφακος Et. M.; Boeckh comparat ὀλοώτατος ὄδμα Hom. δ 442.

Fr. 153. Plut. de Isid. 35: ὅτι δὲ οὐ μόνον τοῦ οἴνου Λιόνυσον, ἀλλὰ καὶ

Διόνυσος πολυγαθῆς
αὐξάνων - ἀγνὸν φέγγος ὀπώρας.

154 [126].

Ἐλαφρὰν κυπάρισσον φιλέειν,
 ἔαν δὲ νομὸν Κρήτας περιδαῖον.
 ἔμοι δ' ὀλίγον μὲν γὰς δέδοται, ὄθεν ἄδρως,
 πενθέων δ' οὐκ ἔλαχον οὐδὲ στασίων.

155 [127].

· · · · ·
 · · · · ·
 · · · · ·
 · · · · ·
 · · · · ·

τί δ' ἔρδων φίλος
 σοί τε, καρτερόβροντα
 Κρονίδα, φίλος δὲ Μοίσαις,
 Εὐθυμία τε μέλων ἄν εἴην,
 τοῦτ' αἴτημί σε.

156 [57].

· · · · ·
 · · · · ·
 · · · · ·
 · · · · ·

Ὁ ζαμενῆς δ' ὁ χοροτύπος,
 ὃν Μαλεάγονος ἔθρεψε Ναίδος
 ἀκοίτας Σιληνός.

157 [128].

· · · · ·
 · · · · ·
 · · · · ·

Ὡ τάλας ἐφάμερε, νήπια βάζεις
 χρήματά μοι διακομπεύων.

πάσης ὕψους φύσεως Ἕλληνες ἠγοῦνται κύριον καὶ ἀρχηγόν, ἀρκεὶ Πίνδαρος μάτρως εἶναι λέγων Δένδρων κτλ. Idem Quaest. symp. ix 14, 4, Erot. 15 post fr. 165 quibus locis δεινδρέων — πολυγαθῆς Διόνυσος e conji. Bergk; Διόνυσος Wilamowitz — αὐξάνων: v. l. αὐξάνοι.

Fr. 154. Plut. de exil. 9 — περιδαῖον Hermann: περιδαίων codd. — ἴν δ' ὀλίγα δρῶς conji. Herwerden — Metrum carminis ionicum esse videtur; quod si ita est, maiorem labem oratio contraxit — Idem carmen respicit Synesius Laus calv. 77: ἄν μὲν γὰρ ἡ Πινδάρου τυγχάνειν εὐχῆς καὶ ζῆν ἔχομεν ἀπὸ τῶν οἰκείων, ἐν καλῷ τοῦ θεάτρου καθιζησόμεθα κτλ.

Fr. 155. Athen. v 191 F. Eust. Od. 149, 38 — 1. ὅτι conji. Bergk — 2. σοὶ μὲν susp. Kaibel — 4. ἄν (κεν Kaibel) in codd. omissum metri et elocutionis causa addidi.

Fr. 156. Paus. iii 25, 2. Inter dithyrambos merito rettulit Boeckh — 2. Μαλεάγονος Camerarius: μαλέγορος vel μελέγορος codd.; cetera incerta, quia de metro haudquaquam constat — Σιληνός glossa esse videtur.

Fr. 157. Schol. Aristoph. Nub. 223: Πίνδαρος διαλεγόμενον παράγων τὸν

158 [129].

ἔ ω _ ω _ _ ὠ _ _ .

Ταῖς ἱεραῖσι μελίσσαις τέρεται.

159 [132].

_ ἔ ὠ _ ἔ ὠ _ _ ἔ ὠ _ _

Ἀνδρῶν δικαί-ων χρόνος σωτῆρ ἄριστος.

160.

Θανόντων δὲ καὶ λόγοι φίλοι προδύται

161.

Οἱ μὲν κατακάρα δεσμοῖσι δέδενται

162.

_ _

Πιτνάντες θοῶν
Κλίμακ' ἐς οὐρανὸν αἰπύν.

163 [137].

_ ἔ ὠ _ ὠ _ _ ὠ _ _ ὠ _ _ ὠ _ _

Ἀλλαλοφόνους ἐπάξ-αντο λόγ-χας ἐνὶ σφίσιν αὐτοῖς.

Σειληνὸν τῷ Ὀλύμπῳ τοιοῦτους ἀπὸ περιέθηκε λόγους· ὃ τάλας κτλ.; inter dithyrambos rettulit Hartung — διακομπέων Hermann probabiliter.

Fr. 158. Schol. Pind. P. iv 104: ὅτι τὰς περὶ τὰ θεῖα μύσθιδας καὶ μελίσσας φασίν, ἐτέρωθι ὁ αὐτὸς φησι· ταῖς ἱεραῖς κτλ. Bergkii ad fr. 79 AB et ω hoc quoque fragmentum revocavit — ἱεραῖσι Boeckh; ἱεραῖς codd. — Huc Bergkii duce Boeckhio rettulit Didymi comment. ap. Lactant. Inst. div. i 22: "Didymus in libris Πινδαρικῆς ἐξηγήσεως ait, Melissea Cretensium regem primum diis sacrificasse ac ritus novos sacrorumque pompas introduxisse; huius duas fuisse filias, Amaltheam et Melissam, quae Iovem puerum caprina lacte ac melle nutrierunt; unde poetica illa fabula originem sumpsit, advolasse apes atque os pueri melle complexse. Melissam vero a patre primam sacerdotem Matri magnae constitutam, unde adhuc eiusdem Matris antistites Melissae nuncupantur." Huc spectat vita Pind. Prol. c 6 et cii 7.

Fr. 159. Dionys. Halic. de orat. ant. 2: ἀλλὰ γὰρ οὐ μόνον ἀνδρῶν δ. χρ. σ. ἀρ. κατὰ Πίνδαρον, ἀλλὰ καὶ τεχνῶν κτλ.

Fr. 160. Stob. Flor. 126, 2 — λόγοι del. Bergk; non Pindaro sed Menandro versum tribuit Gesner.

Fr. 161. Suidas v. κατακάρα. Schol. Aristoph. Pac. 153. De Cercopibus interpretatur Bergk, de Titanibus Boeckh.

Fr. 162. Cramer An. Ox. i 201, 14: Πίνδαρος ἐπὶ τοῦ Ὄτου καὶ Ἐφιάλτου· πιτνοντες κτλ. — πιτνάντες conl. Hermann — ἐς οὐρανὸν Bergk; οὐρανὸν ἐς cod.

Fr. 163. Apoll. Dysc. de synt. ii 179 Bekk.: τὸ γὰρ ἀλλήλους τρώσητε οὐ ταυτόν ἐστι τῷ ἑαυτοῦς τρώσητε. ὡσπερ καὶ τὸ Πινδαρικὸν οἱ περὶ Τρυφῶνα ἐσημειοῦντο ἐπὶ τε τοῦ Ὄτου καὶ τοῦ Ἐφιάλτου, συγκατατιθέμενοι μὲν τῷ ἀλλαλοφόνους ἐπάξαντο λόγχας, οὐ μὴν τῷ ἐνὶ σφίσιν αὐτοῖς· οὐ γὰρ ἑαυτοῖς τὰ δόρατα ἐνήκαν ἀλλ' ἀλλήλοις. Ex eodem carmine quo fr. 163 peti-tum esse videtur.

164 [142].

Φιλόμαχον γένος ἐκ Περσέος.

165 [146].

Ἴσοδένδρον τέκμαρ αἰῶνος λαχοῖσαι.

166 [147].

ἰ ὠ _ _ ὠ _ _ ἰ ὠ _ _ ἰ ὠ _ _ ὠ _ _
 ἰ ὠ _ _ ὠ _ _ ἰ ὠ _ _ ὠ _ _
 ἰ ὠ _ _ ὠ _ _ ἰ ὠ _ _ ὠ _ _
 - ἰ ὠ _ _ - ἰ ὠ . . .

Ἀνδροδάμαντα δ' ἐπεὶ Φῆρες δάεν ῥιπὰν μελιαδέος οἴνου,
 ἔσσυμένως ἀπὸ μὲν λευκὸν γάλα χερσὶ τραπεζᾶν
 ᾤθεον, αὐτόματοι δ' ἔξ ἀργυρέων κεράτων
 πίνοντες ἐπλάζοντο.

167 [148].

. ἰ ὠ _ ὠ _
 ἰ ὠ _ _ ἰ ὠ _ _ ἰ ὠ _

ὁ δὲ χλωραῖς ἐλάταισι τυπεῖς
 οἴχεται Καινεὺς σχίσαις ὀρθῶ ποδὶ γᾶν.

168 [150].

. ὠ _
 ἰ ὠ _ ὠ _ _ ἰ ὠ _ ὠ ὠ
 ἰ ὠ _ ὠ _ _ ἰ ὠ _
 ἰ ὠ _ _ ἰ ὠ _ ἰ ὠ ὠ
 5 ἰ ὠ _ ὠ _ ὠ ἰ ὠ _ _ ἰ ὠ _

Δοιὰ βοῶν

θερμὰ δ' ἐς ἀνθρακιὰν στέφαν, πυρὶ δ' ἐν πόλειον
 σώματα· καὶ τότε' ἐγὼ σαρκῶν τ' ἐνοπᾶν

Fr. 164. Athen. iv 154 F — Περσέως cod.

Fr. 165. Plut. Amator. 15, de def. orac. 11. Schol. Apoll. Rhod. π 477. Et. M. 75, 44. De nymphis Dryadibus poeta loquitur; cf. fr. 153. 252.

Fr. 166. Athen. xi 476 B (Eust. II. 916, 39): Πινδαρος μὲν ἐπὶ τῶν Κενταύρων λέγων· ἀνδροδ. κτλ.; respicit Hor. C. i 18, s. iv 2, 15 — 1. ἀνδροδάμαντα δ' Boeckh duce Casaubono: ὀδᾶμαν δ' cod. — 3. ἀλέματοι con. Bergk.

Fr. 167. Schol. Apoll. Rhod. i 57: ὁ δὲ Ἀπολλώνιος παρὰ Πινδάρου εἰληφε λέγοντος· ὁ δὲ χλωραῖς κτλ.; respicit Plut. de absurd. Stoic. opin. 1: ὁ Πινδάρου Καινεὺς εὐθύναν ὑπειχεν, ἀπιθάνως ἄρρηκτος σιδήρω καὶ ἀπαθῆς τὸ σῶμα πλασσόμενος, εἶτα καταδύς ἄρωτος ὑπὸ γῆν σχίσαις ὀρθῶ ποδὶ γᾶν — 2. ᾤχετ' εἰς χθόνα v. l., unde ᾤχετ' ὑπὸ χθόνα Καινεὺς con. Boeckh; fort. εἰσίοχεται, ut metrum idem sit atque ultimorum versuum fr. 166.

Fr. 168. Athen. x 411 C: Ἴων δ' ἐν Ὀμφάλῃ ἐμφανίσας αὐτοῦ (Ἡρακλέους) τὴν ἀθηναίαν ἐπιφέρει· ὑπὸ δὲ τῆς εὐφημίας κατέπινε καὶ τὰ κᾶλα καὶ τοὺς ἀνδρακας. παρὰ Πινδάρου δὲ τοῦτ' εἰληφεν εἰπόντος· δοιὰ κτλ. Respicit Philostr.

172 [258].

— ἰ ὦ — ὦ — ἰ ὦ — ὦ — ἰ ὦ —
 — ἰ ὦ — ὦ — ἰ ὦ — ὦ — ἰ ὦ —
 ἰ ὦ — ὦ — ἰ ὦ — ὦ — ἰ ὦ —
 ἰ ὦ — ὦ — ἰ ὦ — ὦ — ἰ ὦ —

Ὁδὸ Πηλέος ἀντιθέου μόχθοις νεότας ἐπέλαμψεν μυρίοις;
 πρῶτον μὲν Ἀλκμήνας σὺν υἱῷ Τρώϊον ἀμ πεδίων
 καὶ μετὰ ζωστήρας Ἀμαζόνος ἦλθεν, καὶ τὸν Ἰάσονος εὐδοξον πλόον
 5 ἐκτελέσσαις εἶλε Μή-δειαν ἐν Κόλχων δόμοις.

173 [610].

Σύριον εὐρυναίχμαν διεῖπον στρατόν.

174. 175. 176 [169. 161. 162].

Paus. vii 2, 7: πολλῶν δὲ πρεσβύτερα ἔτι ἢ κατὰ Ἴωνας τὰ ἐς τὴν
 Ἄρτεμιν τὴν Ἐφεσίαν ἐστίν· οὐ μὴν πάντα γε τὰ εἰς τὴν θεὸν ἐπόθετο,
 ἐμοὶ δοκεῖν, Πίνδαρος, ὃς Ἀμαζόνος τὸ ἱερὸν ἔφη τοῦτο ἰδρῦσασθαι
 στρατευομένης ἐπὶ Ἀθήνας τε καὶ Θησεία — Idem i 2, 1: ἐσελθόντων
 δὲ ἐς τὴν πόλιν ἐστὶν Ἀντιόπης μνήμα Ἀμαζόνος· ταύτην τὴν Ἀντιόπην
 Πίνδαρος μὲν φησὶν ὑπὸ Πειρίδου καὶ Θησέως ἀρπασθῆναι — Plut. vit.
 Thes. 28: τῆς δὲ Ἀντιόπης ἀποθανούσης ἔγημε (Θησεύς) Φαίδραν, ἔχων
 υἱὸν Ἰππόλυτον ἐξ Ἀντιόπης, ὡς δὲ Πίνδαρος φησι, Ἀημοφῶντα.

177 [164—168].

ὦ ἰ ὦ — ὦ ἰ ὦ — ἰ ὦ — ὦ —
 ἰ ὦ — ὦ ἰ ὦ — ἰ ὦ — ὦ —

Πεπρωμέναν ἐθήκε μοῖ-ραν μετατραπεῖν
 Ἀνδροφθόρον, οὐδὲ σι-γᾶ κατερρή.

ὦ ἰ ὦ — ὦ ἰ ὦ — ἰ ὦ — ὦ —

Τρόχον μέλος, ταὶ δὲ Χεί-ρωνος ἐντολαί.

Fr. 172. Schol. Eur. Androm. 796: οἱ μὲν πλείους Τελαμῶνά φασὶ συστρα-
 τεῦσαι τῷ Ἡρακλεῖ ἐπὶ τὴν Ἴλιον, ὃ δὲ Πίνδαρος καὶ Πηλέα, παρ' οὗ ἔοικε τὴν
 ἱστορίαν ὁ Εὐριπίδης λαβεῖν· λέγει δὲ Πίνδαρος· οὐ (Πίνδαρος οὕτω· Cobet
 probabiliter) κτλ. — 1. μόχθοις νεότας Bergk: μόχθοις νεώτατον codd. — ἐπέ-
 λαμψεν coni. Bergk — 2. Τρώϊον Boeckh: Τρώων codd. — 3. Ἀμαζόνος coni.
 Bothe: Ἀμαζόνος vulgo — 4. καὶ et πρῶτον μὲν sibi respondent — 5. ἐκτελέσας
 aut ἐκτελευτήσας codd. — ἐκ Κόλχων δόμων v. l. — Merito offendit quod hoc
 in carmine Pindarus de Peleo praedicat quae aliis in carminibus, ut N. iv 23.
 I. vi 31. fr. 50. 51, eius fratri Telamoni assignavit.

Fr. 173. Strabo xii 544: καὶ Πίνδαρος φησὶν ὅτι αἱ Ἀμαζόνες Σύριον . .
 στρατόν, τὴν ἐν Θεμισκύρῃ κατοικίαν οὕτω δηλῶν — Σύριον coni. Welcker.

Fr. 177. Priscian de metr. Terent. p. 427 ed. Keil: Pindarus teste Helio-
 doro ἀντίστρεψεν, hoc est convertit rhythmum iambicum hoc modo: πεπρω-
 μέναν κτλ. Falso metricus iste, partim colometria perversa in errorem inductus
 (cf. Prol. xv), hos versus ad normam iustorum iambicorum versuum exigebat.
 Omnes versus ad eandem fabulam Oedipi pertinere putabat Bergk — 1. ἐθήκε
 Bergk, ταὶ coni. Hermann ipso duce Prisciano: αἱ codd. — ἐντολάς coni. Putsch;
 conf. P. iv 102 διδασκαλίαν Χείρωνος — 4 et 6 ex binis versibus conflati esse
 videntur.

σ ε υ _ υ _ ! ε υ υ _ υ _
Αίνιγμα παρθένου || έξ ἀγριαῖν γνάθων.

σ ε υ _ υ _ ε υ υ _ υ _
Ἐν δασκίοισιν πατήρ - νηλεεῖ νόωι.

σ ε υ _ υ _ σ ε υ _ υ υ
δ' οὐδὲν προσαιτέων || ἐφθεγγάμαν ἐπι

178 [169].

υ ε υ _ υ _ υ _ υ υ
Νόμων ἀκούοντες θεόδματον κέλαδον.

179 [170].

Ἐφραίνω δ' Ἀμυθαονίδαις ποικίλον ἄνδημα.

180 [172].

ε υ υ _ υ _ ε υ υ _ υ υ
 ε υ υ _ υ _ ε υ υ
 ε υ υ _ υ _ ε υ υ
*Μὴ πρὸς ἅπαντας ἀναρροῆξαι τὸν ἀρχαῖον λόγον·
 ἔσθ' ὅτε πιστοτάτα σιγᾶς ὁδός,
 κέντρον δὲ μάχας ὁ κρατιστεύων λόγος.*

181 [174].

... υ _ ε υ υ _ υ υ
Ὁ γὰρ έξ οἴκου ποτὶ μῶμον ἔπαινος κίρναται.

182 [175].

ε υ υ _ υ _ ε υ υ _ υ
 ε υ υ
*Ὡ πόποι, οἳ' ἀπατάται φροντὶς ἐπαμεριῶν
 οὐκ ἰδυῖα.*

183 [177].

ε υ υ _ υ _ ε υ υ _ υ υ
 ε υ υ _ υ _ ε υ υ _ υ υ

Fr. 178. Priscian de metr. Terent. p. 428, 19 K.; versus cohaerere videtur cum fr. 32.

Fr. 179. Schol. Pind. N. vii 116 — fort. Ἀμυθαονίδαισιν.

Fr. 180. Clem. Alex. Strom. i 345; Theodoret. Graec. aff. cur. i 19, 21; cum fr. 42 coniunxit Boeckh; cf. N. v 16. I. i 63 — 1. ἀχρεῖον coni. Boeckh — 2. πιστοτάτα σιγᾶς ὁδός coni. Sylburg: πιστοτάταις σιγᾶς ὁδοῖς vulgo.

Fr. 181. Schol. Pind. N. vii 89: προσχαρίζεσθαι γὰρ ἂν ἐδόκουν διὰ τῆς οἰκειότητος ἐγκωμιάζων· ὁ γὰρ κτλ. Pindaro tribuit Boeckh, etiam hoc fragmentum cum fr. 42 et oratione Amphiarai coniungens.

Fr. 182. Aristid. ii 547 Pind.: καὶ πάλιν (post fr. 226) ὀρηθεὶς ἐκ τῶν περὶ Ἐριφύλης λόγων· ὦ πόποι, φησι (Πίνδαρος) κτλ. — ἰδυῖα Boeckh: εἰδυῖα codd.

Ὅς Δολόπαν ἄγαγε - θρασὺν ὄμιλον σφενδονᾶσαι,
ἱποδάμων Δαναῶν - βέλεσι πρόσφορον.

184 [179].

Ἵπερμενὲς ἀκαμαντοχάρμαν Αἴαν.

185 [184].

Ἔτι δὲ τειχέων - κακίει καπνός.

186 [185].

Αὐτόν με πρῶτιστα ξυνοικιστήρα γαίας
ἔσδεξαι τεμενοῦχον.

187 [186].

Ἦρωες αἰδοίαν ἐμίγνυντ' ἀμφὶ τράπεζαν ἄμα.

188 [190].

Φθέγμα μὲν πάγκοινον ἐγνωκας Πολυμνάστου Κολοφωνίου ἀνδρός.

189 [197].

Τὰν δέματο τοὶ - μὲν ὑπὲρ πόντιον Ἑλλάς πόρον ἱρόν.

Fr. 183. Strab. ix 431: Πίνδαρος μνησθεὶς τοῦ Φοίνικος ὅς κτλ. Respicit Eust. II. 311, 22 — πρὸς φόνον cod. A m. pr.

Fr. 184. Choerobosc. i 131, 33. 149, 8. ii 382, 10 Hilg.

Fr. 185. Et. Gud. 321, 54. Cram. An. Par. iv 35, 24 — ἔτι Boeckh: ἔστι codd. — κηκίει Bergk, κακίει Schroeder coll. Hesychii κακία: ἀνακικίει Schneider, κακίει et ἀκίει codd.

Fr. 186. Apoll. de synt. ii 138 sine poetae nomine, sed cum glossa cod. A Πινδάρου ἢ χρησῆς — 1. ξυν. aut πρῶτιστον con. Bergk: συν. vulgo — 2. ἔσδεξαι τεμενοῦχον ex cod. A Bekker: ἔσδεξεται μενοῦχον Sylburg; fort. ἔσδεξαι ἐκῶν τεμ.; cf. P. ix 56.

Fr. 187. Plut. Quaest. symp. ii 10, 1: τὰ δὲ Πινδαρικά (συμπόσια) βελτίω δῆπουθεν, ἐν οἷς ἦρωες . . . θαμά, τῷ κοινωνεῖν ἀπάντων ἀλλήλοις — ἄμα con. Bergk: θαμά vulgo.

Fr. 188. Strab. xiv p. 643: λέγει δὲ Πίνδαρος καὶ Πολύμναστον τινα τῶν περὶ μουσικὴν ἐλλογίμων· φθέγμα κτλ.; respicit Plut. de mus. 5. Vox sive sententia (φθέγμα), quae sequebatur, intercidit.

Fr. 189. Schol. Aristoph. Vesp. 306 de Xerxe: νῦν πόρον τὸν πορισμὸν φησι, ἐπήνεγκε δὲ τοῦτο παρὰ τὸ Πινδαρικόν· Πανδέματοι κτλ. — τὰν (scil. γέφυραν) δέματο Hermann, ipse codd. vestigia secutus particulam τοι addidi figura Pindarica admissa, ut arsis pedis Ionici quatuor tempora una longa producta explerem; παρὰδείγμα τοὶ μὲν Wilamowitz Phil. Unt. ix 141 — ἱρόν vulgo — Ionicos numeros Pindari Aeschylus in parodo Persarum imitatus esse videtur.

195 [207].

Εὐάραματε χρυσοχίτων, ἱερώ-τατον ἄγαλμα, Θῆβα.

196 [209].

Λιπαρᾶν τε Θη-βᾶν μέγαν σκοπόν.

197 [210].

[Ὁ ταλαίπωροι Θῆβαι.]

198.

Οὔτοι με ξένον
οὐδ' ἀδαήμονα Μοι-σᾶν ἐπαίδευσαν κλυταί Θῆβαι . .

198 B. [211].

Μελιγαθῆς ἀμβρόσιον ὕδωρ
Τιλωσσας ἀπὸ καλλικράνου.

199 [213].

Ἐνθα βου-λαὶ γερόντων καὶ νέων ἀνδρῶν ἀριστεύουσιν αἰχμαί,
καὶ χοροὶ καὶ Μοῖσα καὶ Ἀγλαΐα.

fidium tibi arumve paratum est; carmen aedificio poeta comparat etiam O. vi in. — 2. εἶα: οἶα v. l. — *τειχίζομεν* v. l. — *ποικίλων* Bergk: *ποικίλον* vulgo — 4. ὅς ante καὶ ad duas partes carminis coniungendas add. Boeckh — *μᾶλλον* scil. *πολυκλείταν*.

Fr. 195. Schol. Pind. P. iv 25. P. ii inscr.; respicit schol. Il. Δ 391; versus non integer relatus esse videtur Bergkio.

Fr. 196. Schol. Pind. P. ii inscr.: καὶ τὰς Θῆβας δέ που εἶπε λιπαράς· *λιπαρᾶν* κτλ. — *σκοπόν* scripsi: *σκόπελον* vulgo.

Fr. 197. Thomas Mag. vit. Pind., Prol. cxviii 27; spurium fragmentum esse demonstraverunt Boeckh et Schroeder Philol. 54, 286.

Fr. 198. Chrysipp. *περὶ ἀποφατικῶν* c. 2 sine poetæ nomine: eiusdem carminis atque fr. 193 esse videtur — *Μοῦσᾶν* cod.

Fr. 198 B. Athen. ii 41 E, unde Eust. Od. 1668, 7: καὶ Πίνδαρος· *μελιγ. κτλ.*; respicit Strab. ix p. 411 — *καλλικράνου* codd.

Fr. 199. Plut. vit. Lyc. 21 de Sparta: Πίνδαρος δέ φησιν· *ἐνθα κτλ.*; primum versum attulit etiam Plut. an seni 10, alterum ibid. 6 — 1. *μὲν* post *βουλαὶ* add. Boeckh — *ἀριστεύουσι* Plut. an sen. 10; *ἀριστευόντων* Plut. Lyc. — 2. *Μοῦσα* Plut. an sen. 6; *Μοῦσαι* Plut. Lyc. — *Ἀγλαΐα* una ex Gratiis (cf. O. xiv 12), praesidibus choricæ poesis.

211 [230].

... υ - ω - - ε ω -
 ε υ . . .

*Κακόφρονά τ' ἀμφάνη πραπίδων
 καρπόν.*

212 [231].

Plut. de cap. ex inim. util. 10: *Καὶ πᾶσα φύσις ἀνθρώπου φέρει φιλονικίαν καὶ ζηλοτυπίαν καὶ φθόνον κενεοφρόνων ἑταῖρον (ἑταίρων vulgo, em. Xylander) ἀνδρῶν (ἀνδρῶν ἑταῖρον Bernad.), ὡς φησι Πίνδαρος.*

213 [232].

ω ε υ - ε υ - υ υ
 ε ω - ω ε ω - υ
 υ ε ω - ω - -
 ω ε ω - υ - υ - -

*Πότερον δίκαια - τείχος ὕψιον
 ἢ σκολιαῖς ἀπάταις ἀναβαίνει
 ἐπιχθόνιον γένος ἀνδρῶν,
 δίκαια μοι νόος ἀτρέκεια ἐπέειν.*

214 [233].

υ ε υ - ε υ -
 υ - ε υ - ε υ - υ ε υ -
 ε υ - υ ε υ - ε υ - υ υ
 - ε υ - . . .

*Γλυκεῖά σοι καρδίαν
 ἀτάλλοισα γηροτρόφος ξυναορεῖ
 ἐλπίς, ἃ μάλιστα θνα-τῶν πολύστροφον
 γνώμαν κυβερνᾷ.*

215 [152].

ε υ - - ε ω - ω - - υ -
 υ ε υ . . .

Fr. 211. Plut. de ser. num. vind. 19: *ἄχρις ἂν ἐκχυθεῖσα (κακία) τοῖς πάθεσιν ἐμφανῆς γένηται, κακόφρονά τ' ἀμφ. πε. κ., ὡς φησι Πίνδαρος. -- τ' ἀμφάνη Ruhnken: τὸ ἀμφάνη codd.*

Fr. 213. Plat. de rep. II 363 B: *λέγοι γὰρ ἂν ἐκ τῶν εἰκότων πρὸς αὐτὸν κατὰ Πίνδαρον ἐκεῖνο τὸ Πότερον δ. τ. ὕ. ἢ σκ. ἀπ. ἀναβάς, καὶ ἐμαυτὸν οὕτω περιφράξας διαβιῶ. Plinius exhibet Maximus Tyr. xviii in., Euseb. Praep. ev. xv p. 798 D, Cicero ad Att. xiii 38. 41; versum quartum affert sine auctoris nomine Dion. Halic. de comp. verb. 21 p. 290 Schaeff. — 2. ἀναβαίνει Bergk: ἀναβαίνει Max Tyr.; conf. I. v 45 — 3. ἐπιχθονίων Euseb.*

Fr. 214. Plat. de rep. I p. 331 A: *τῷ δὲ μηδὲν ἐαυτῷ ἄδικον ξυνειδῶτι ἠδεῖα ἐλπίς αἰετὸν παρέσει καὶ ἀγαθὴ γηροτρόφος, ὡς καὶ Πίνδαρος λέγει: χαριέντως γὰρ τοι, ὦ Σώκρατες, τοῦτ' ἐκείνος εἶπεν, ὅτι ὅς ἂν δικαίως καὶ ὀσίως τὸν βίον διαγάγῃ, γλυκεῖα κτλ.; inde Stob. Flor. 94, 22, Synesius de insomn. 147 A, Aristot. oecoon. II p. 651 ed Rose, Iustinus Coh. ad Gent. 26; respiciunt Plut. de an. tranqu. 19, de frat. am. 5, Themist. or. viii p. 101 B., Theodor. Metoch. 350 et 695, Niceph. Greg. viii 8, Choricus p. 35 Boiss., Olymp. in Alcib. I p. 23, Apostol. v 32 a. Numeri indicant versus ex paeane sumptos esse.*

Ἄλλο δ' ἄλλοισιν νόμιμα, σφετέραν δ' αἰνεῖ δίκαν
ἕκαστος.

216 [235].

Σοφοὶ δὲ καὶ τὸ μηδὲν ἄγαν ἔπος αἰνήσαν περισσῶς.

217 [237].

Γλυκὺ τι κλεπτόμενον μέλημα Κύπριδος.

218 A. B. [239].

Ἄνιξ' ἀνθρώπων καματωδέες οἴχονται μέριμναι
στηθέων ἔξω, πελάγει - δ' ἐν πολυχρύσοιο πλούτου
πάντες ἴσα νέομεν ψευδῆ πρὸς ἰκτάν·
ὃς μὲν ἀχρήμων, ἀφνεὸς τότε, τοὶ δ' αὖ πλουτέοντες . . .
. . . ἀέξονται φρένας ἀμπελίνοις τόξοις δαμέντες.

219 [240].

Οἱ δ' ἄφνει πεποιθασιν.

220 [241].

Τῶνδε γὰρ οὔτε τι μεμπτὸν
οὔτ' ὦν μεταλλακτόν, . . . ὅσσ' ἀγλαὰ χθῶν
πόντου τε ῥιπαὶ φέροισιν.

Fr. 215. Cramer An. Par. iii 151, 13: καὶ Πίνδαρος· ἄλλο δ' ἄλλοισι νόμιμα (ἄλλα δ' ἄλλοισι νόμιμα Matranga An. 475), σφετέραν δ' αἰνεῖ δίκαν ἕκαστος. Artemid. Oneir. iv 2: ἄλλα δὲ ἄλλοις νόμιμα, σφέτερα δέδεικται (δὲ δέδοκται coni. Bergk) ἕκαστος (ἐκάστοις cod. V) φησὶν ὁ Πίνδαρος.

Fr. 216. Plut. Cons. ad Apoll. 28. Schol. Eur. Hipp. 264. Herphaest. 96 Gaisf.

Fr. 217. Clemens Al. Paed. iii 295: ὁ Βοιώτιος Πίνδαρος· γλυκὺ τι, φησὶν, κ. μ. K.

Fr. 218 Athen. xi 782 D: αὔξει γὰρ καὶ τρέφει μεγαλύνει τε τὴν ψυχὴν ἢ ἐν τοῖς πότοις διατριβῇ ἀναξυπυροῦσα καὶ ἀνεγείρουσα μετὰ φρονήσεως τὸν ἐκάστον νοῦν, ὡς φησὶν ὁ Πίνδαρος· Ἄνιξ' . . . πλουτέοντες. εἴτ' ἐπάγει· ἀέξονται . . . δαμέντες. v. 5 affert Eust. II. 1367, 30 — 1. ἀνίξ', inde non initium enuntiatum cepisse, vel ex Athenaei oratione apparet — 2. ἔξω et πολυχρύσοιο Mitscherlich: ἔξωθεν et πολυχρύσου cod. — 3. ἴσα νέομεν Hermann: ἴσα πλέομεν Bergk — 4. ἀφνεὶδς codd., em. Hermann — 5. ἀμπελίτοις v. l.

Fr. 219. Et. M. 178, 10: παρὰ τὸ ἄφενος γένεται ἄφνος ᾧ κέχηται Πίνδαρος· οἱ δ' ἄφνει πεποιθασιν (ὁ . . . πέποιθεν v. l.)

Fr. 220. Plut. Quaest. symp. vii 5, 3: τῶνδε γὰρ οὔτε τι μεμπτὸν οὔτ' ὦν μεταλλακτόν, ὡς Πίνδαρος ἔφη, τῶν ἐπὶ ταῖς τραπέζαις, ὅσ' ἀγλαὰ

221 [242].

ὦ - ὦ - ἔ - ὦ - ἔ - ὦ - ἔ -
 ἔ - ὦ - ὦ - ἔ - ὦ - ἔ - ὦ - ὦ -
 ἔ - ὦ - ὦ - ἔ - ὦ - ὦ -
 ἔ - ὦ - ἔ - ὦ - ἔ - ὦ -

*Ἀελλοπόδων - μὲν τιν' εὐφραίνουσιν ἵππων
 τιμαὶ καὶ στέφανοι, τοὺς δ' ἐν πολυχρύσοις θαλάμοις βιοτά·
 τέρπεται δὲ καὶ τις ἐπ' οἴδμ' ἄλιον
 ναὶ θοᾶ - σῶς διαστειβων.*

222 [243].

. . . ὦ - ἔ - ὦ -
 ἔ - ὦ - ἔ - ὦ - ἔ - ὦ -
 ὦ - ὦ - ἔ - ὦ -

*Λιδὸς παῖς ὁ χρυσὸς·
 κείνον οὐ σῆς οὐδὲ κίς δάπτει . . .
 . . . βροτέαν φρένα κάρτιστον κτεάνων.*

223 [244].

ἔ - ὦ - ἔ - ὦ - ἔ - ὦ -
 ἔ - ὦ - ἔ - ὦ - ὦ -
 ἔ - ὦ - ἔ - ὦ -

*Καὶ φέρονται πως ὑπὸ δούλειον τύχαν
 αἰχμάλωτοι καὶ χρυσέων βελέων
 ἐντὶ τραυματῖαι*

224.

Schol. A ad Il. P 98: ὁ γὰρ φωνὴ μαχόμενος τῷ ὑπὸ θεῶν τιμωμένῳ ἢ
 ὑπὸ θεῶν ἀγαπωμένῳ αὐτῷ τῷ θεῷ μάχεται τῷ ἐκείνον στέργοντι· ὁ Πίνδαρος
 ἴσον μὲν θεὸν ἄνδρα τε φίλον θεῷ (θεῷ add. Heyne) ὑποτρέσσαι
 ἐκέλευσεν, ἐπ' ἴσης τὸν τε θεὸν καὶ τὸν φίλον θεῷ ἄνδρα θεοφιλή.

225 [247].

. . . ὦ ὦ ὦ ὦ - ὦ -
 ὦ : ὦ - ἔ - ὦ - ἔ - ὦ - ὦ -

*χθῶν πόντου τε διπλὰ φέρουσι, ἄρτι παρακειμένων -- 2. οὐ τῶν μεταλ-
 λάττων codd., em. Boeckh — τῶν ἐπὶ ταῖς τραπέζαις a Pindaro aliena esse in-
 tellexit Boeckh — ὅσσ' ἀγλαὰ χθῶν Boeckh: ὡς ἀγλαόχθων vulgo — 3. fort.
 πόντιοι.*

Fr. 221. Sext. Emp. Pyrr. hyp. 1 86 — 1. εὐφραίνουσιν codd. — 2. τιμαὶ
 codd., τίμια corr. Boeckh, ἀνθεα Bergk probabiliter — 3. δ' αὖ conji. Boeckh
 probabiliter — ἐπι<φρασί> οἴδμ' ἐνάλιον conji. Bergk.

Fr. 222. Schol. Pind. P. iv 408: ὁ δὲ χρυσὸς ἀφθαρτος· καὶ ἡ Σαπφῶ . . .
 ὅτι Λιδὸς κτλ. Pindarum auctorem sententiae laudant Prol. ad Hes. Opp. 128 —
 2. δάπτει schol. Pind., δάμναται Procl., δάπτει, δάμναται δὲ Valckenaer pro-
 babiliter — 3. κάρτιστον Boeckh: κράτιστον vulgo — κτεάνων Boeckh: φρενῶν
 vulgo.

Fr. 223. Theodor. Metoch. 562 — 1. τύχην: τύχαν Boeckh, ζυγὸν Herwerden
 — 3. ἐντὶ: ἐν τῷ codd.; post ἐντὶ aliquid intercidisse metrum demonstrat, si
 quid omnino in tota sententia praeter χρυσέων βελέων a Pindaro ipso profec-
 tum est.

Ὅποτε θεὸς ἀνδρὶ χάσμα πέμψῃ,
πάρος μέλαιναν καρδίαν ἐστυφέλιξεν

226 [248].

Ὅστις ἐκὼν κακὸν εὔρετο.

227 [250].

Νέων δὲ μέριμναι σὺν πύνοις εἰλισσόμεναι
δόξαν εὐρίσκοντι· λάμπει δὲ χρόνῳ
ἔργα μετ' αἰθέρα λαμπευθέντα.

228 [262].

Τιθεμένων ἀγώνων πρόφασις ἀρετὰν ἐς αἰπὺν ἔβαλε σκότον.

229 [253].

Νικώμενοι γὰρ ἄνδρες ἀγρυξία δέδενται
οὐ φίλων ἐναντίον ἔλθεῖν.

230 [254].

Liban. ep. 144: μηδ' οὕτως οἶον τὰ ἡμέτερα κατὰ Πίνδαρον ἐπι
λεπτῶ δεινδρέῳ (δένδρῳ vulgo) βαίνειν, ἀλλὰ τι καὶ ἀδάμαντος μετέχειν.

231 [255].

Τόλμα τέ νιν ζαμενῆς - καὶ σύνεσις - πρόσκοπος ἐσάωσεν.

232 [256].

Σχηθεῖ τὸ πεπρωμένον οὐ πῦρ, οὐ σιδαροῦν τεῖχος.

Fr. 225. Schol. Pind. O. π 40 — 1. ὁπότεν ex schol. Vindob. Bergk — 2. πάρος Nauck: πρὸς vulgo, πρόσθε Boeckh — v. l. καρδίαν; fort. ἐστυφέλιξε καρδίαν.

Fr. 226. Aristid. π 547 Dind.: Ἀλλὰ Πλάτων καὶ Πίνδαρος πολλαχῆ μὲν καὶ ἄλλη σοφοί, καὶ δὴ καὶ κατὰ τόνδε τὸν λόγον οὐχ ἤμιστα, ὁ μὲν οὕτως λέγων. οὕτως κτλ. Conf. fr. 182.

Fr. 227. Clem. Alex. Strom. iv p. 586 — εἰλισσόμεναι et εὐρίσκουσι vulgo, em. Boeckh — λαμπευθέντα vulgo, ἀερθέντα con. Boeckh.

Fr. 228. Plut. an sen. 1: Πινδάρου πολλάκις ἔχεις διὰ στόματος ὡς εἰρημένον εὐὶ καὶ πιθανῶς ἄπ' αὐτοῦ τιθεμένων . . . σκότον. Idem De soll. an. 23 — τὰν ἀρετὰν Herwerden — fort. αἰπὺν ἀρετὰν ἔβαλεν ἐς σκότον, ut paeonici numeri fiant.

Fr. 229. Schol. Pind. O. viii 92. P. ix 160. Plut. de cap. ex inim. util. 4. — 1. γὰρ om. Plut., δὲ (om. γὰρ) schol. P. ix — 2. καὶ v. l. probante Schroederō.

Fr. 231. Schol. Pind. N. vii 87.

Fr. 232. Plut. vit. Marc. 29: ἀλλὰ γὰρ τὸ πεπρωμένον οὐ πῦρ οὐ σι-

233 [257].

- - - - -

Πιστὸν δ' ἀπίστοις οὐδέν.

234 [258].

- - - - -

- - - - -

Ἐφ' ἄρμασιν ἵππος,

ἐν δ' ἀρότρῳ βοῦς· παρὰ ναῦν δ' - ἰθύει τάχιστα δελφίς·
κάπρω δὲ βουλευόντα φόνον κύνα χρῆ τλάθυμον ἔξευρεῖν.

235 [259].

- - - - -

- - - - -

- - - - -

Ἐρεθίζομαι . . . ἄλιου δελφίνος ὑπόκρισιν,
τὸν μὲν ἀκύμονος ἐν πόντου πελάγει
αὐλῶν ἐκί-νησ' ἔρατὸν μέλος.

236 [260].

- - - - -

φιλάνορα δ' οὐκ ἔλιπον βιοτάν.

237 [261].

- - - - -

- - - - -

Ὅπισθε δὲ κεί-μαι θρασειᾶν
ἀλωπέκων ξανθὸς λέων.

238 [262].

- - - - -

Ἐνθα καὶ ποιῆναι κτιλεύονται κάπρων τε καὶ λεόντων.

δαροῦν σήσει τειχος, κατὰ Πίνδαρον. Metrum verbis traiectis restituit Boeckh — σιδάρεον Boeckh.

Fr. 233. Clem. Alex. Paed. iii 307: πιστὸν δ' ἀπίστοις οὐδέν κατὰ Πίνδαρον. Clemens πιστοῖς ἀπιστον οὐδὲν scripsisse et O. i 32. P. x 50 respexisse videtur.

Fr. 234. Plut. de virt. mor. 12: ἔφ' ἄρμασι γὰρ ἵππος, ὡς φησι Πίνδαρος, ἐν δ' ἀρότρῳ κτλ. Idem De tranqu. an. 14, quo in altero loco γὰρ deest — ἔφ' priore loco: ἐν alt. loc.

Fr. 235. Plut. Quaest. symp. vii 5, 2: ὁ δὲ Πίνδαρός φησι κεινησθαι πρὸς ᾧδὴν ἄλιου δελφίνος ὑπόκρισιν· τὸν κτλ. Idem de soll. an. 36: ᾧ (δελφίνι) καὶ Πίνδαρος ἀπεικάων ἐαυτὸν ἐρεθίζεσθαι φησιν, οὐ δελφ. κτλ. — ἄλιον δ' ἐρεθίζομαι δελφ. Bergk.

Fr. 236. Schol. Od. κ 210: διὸ καὶ σαίνουσιν . . . ὥσπερ δελφίνες· φιλάνορα . . . βιοτάν, κατὰ τὸν Πίνδαρον. Conf. Eust. Od. 1657, 13.

Fr. 237. Aristid. ii 509 Dind.: Πάλιν τοίνυν πρὸς τινα τῶν ἀκροατῶν, ἐπειδὴ νυστάζοντα ἑώρα καὶ οὐκ εἰδὸτα ὅτῳ σύνεστιν, οὕτως πεποιήκε (Πίνδαρος) ὅπισθεν κτλ.

Fr. 238. Schol. Pind. P. ii 31: καὶ αὐτὸς γὰρ ὁ Πίνδαρος τὸ τιθασεῦσθαι

239 [265].

Ἰάχει βαρυφθεγκτῶν ἀγέλαι λεόντων.

240 [269].

Μὴ σιγᾶ βρεχέσθω.

241 [280].

Ποτίκολλον ἄτε ξύλον παρὰ ξύλω.

242.

Schol. Aristoph. Pac. 251: ὅτι πόλιν εἶπε τὴν Σικελίαν νῆσον οὖσαν
. . . καὶ Πίνδαρος δὲ περὶ τῆς Αἰγίνης· ἃ μὲν πόλις Αἰακιδᾶν.

243.

Herodian. περὶ σχημ., Rhet. gr. Sp. III 100, 6: σύλληψις δὲ ὅταν τὸ
τῶ ἐτέρῳ συμβεβηκὸς κατὰ θατέρον λαμβάνηται, οἶον . . . καὶ τὸ παρὰ
Πινδάρῳ ἐπὶ τε τοῦ Πειρίθου καὶ τοῦ Θησέως λεγόμενον· φᾶν δ' ἔμμεναι
Ζηνὸς υἱοὶ καὶ κλυτοπόλου Ποσειδάωνος. Idem carmen spectat
Paus. I 41, 5 = fr. 258.

244 [136].

Et. M. 513, 20 (cf. Et. Flor. Miller Misc. 186): Κιδαλία, οἶον Κιδαλῆς
κηρίδος. ἐπλανήθη ἐκ τοῦ Πινδαρικοῦ (ἐπλανήθη ἐκ Πινδάρου Et. M.):
ΧΕΙΡΑΚΙΔΑΛΙΑΣ, εἰς τὴν χεῖρα αἰτιατικὴν μὴ ποιήσας (ποιήσης vulgo)
ἐκθλιψιν Ἀκιδάλια (Κιδαλία vulgo) γὰρ ἔστιν.

245.

Cram. An. Ox. I 95, 5: Πίνδαρος μὲν βληχρὸν τὸ ἰσχυρὸν· πρόφασις
(πρόφασιν cod.) βληχροῦ γίνεται νείκεος (πρόφασιν βλ. γενέσθαι νεικ.
Schroeder). In breve contraxerunt Et. M. 200, 13. Suidas v. βληχρὸν.
Zonar. 193, 391 — βληχροῦ ex λυγροῦ corruptum esse collato Pind. N.
viii 43 collegit Dindorf.

246 [286].

Lesbonax de fig. 184 ed. Valck., p. 44 ed. R. Müller: Θηβαϊκόν· ἔστι
δὲ καὶ ἄλλο σχῆμα ἀπὸ Βοιωτίας, ὃ δὴ καὶ Πινδαρικὸν λέγεται, ὅτι πολ-
λάκις αὐτῷ κέχρηται· γίνεται δὲ οὕτως· “Λακεδαιμόνιοι πολεμεῖ Ἀθηναίους”·

καὶ κτιλέεσθαι λέγει· ἔνθα αἱ κτλ. — καὶ Boeckh: οἱ Bergk, αἱ vulgo, om. C
— κάπρων τε καὶ λεόντων scripsi: κάπρων λεόντων in vulgo.

Fr. 239. Herodian de fig., Rhet. gr. Sp. III 100, 28: Πινδαρικὸν δὲ τὰ τοῖς
πληθυντικοῖς ὀνόμασιν ἐνικὰ φήματα ἔχοντα ἐπιφορὰν· οἶον ἄνδρες ἐπὶ πόλεως,
καὶ ἰαχεῖ κτλ. Conf. fr. 246.

Fr. 240. Schol. Pind. O. XI 58 — μησὶ γὰρ βο. vulgo, em. Boeckh.

Fr. 241. Athen. VI 218 C: ἀλλὰ μὴν καὶ αὐτός, ἔφη, τὸ ποτίκολλον . . .
ξύλω, ὡς ὁ Θηβαῖος εἶρηκε ποιητής, περὶ κολάκων ἐρῶ τι. Idem I 24 B — παρὰ
del. Schneidewin, παρ Bergk.

“μελιρροθῶν (ἀνθέων add. Boeckh) δ' ἔπεται πλόκαμοι” ἀντὶ τοῦ ἔπονται· καὶ “διήγητο σάρκες” ἀντὶ τοῦ διήγοντο. Ὅμηρος „καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε καὶ σπάρτα λέλυνται“ ἀντὶ τοῦ σεσήπασιν. Conf. fr. 239 et schol. Philostr. p. 193 ed. Kays.

247 [123].

Et. M. 277, 39: Διώνυσος . . . οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νύσης τοῦ ὄρους ὠνομάσθαι, ἐπεὶ ἐν τούτῳ ἐγεννήθη, ὡς Πίνδαρος, καὶ ἀνετράφη.

248 [124].

Plut. de adul. et amic. discrim. 27: εὐδίᾳ γὰρ ἐπάγει νέφος ὁ κινῶν ἐν παιδιᾷ καὶ φιλοφροσύνη λόγον ὄφρῦν ἀνασπῶντα καὶ συνιστάντα τὸ πρόσωπον, ὥσπερ ἀντιτατόμενον τῷ Ἀναίῳ θεῷ καὶ ἴκοντι τὸ τῶν δυσφρόνων σκύνιον (δυσφρόνων σχοινίον codd., em. Nauck) μεριμνᾶν κατὰ Πίνδαρον.

249 [153. 130. 131].

Schol. II. Φ 194: Ἡρακλῆς εἰς ἄδον κατελθὼν ἐπὶ τὸν Κέρβερον συνέντυχε Μελέαγρον τῷ Οἰνέως, οὗ καὶ δεηθέντος γῆμαι τὴν ἀδελφὴν Δηϊάνειραν, ἐπανελθὼν εἰς φῶς ἔσπευσεν εἰς Αἰτωλίαν πρὸς Οἰνέα· καταλαβὼν δὲ μνηστευόμενον τὴν κόρην Ἀγελῶν τὸν πλησίον ποταμόν, διεπάλαισεν αὐτῷ ταύρου μορφὴν ἔχοντι· οὗ καὶ ἀποσπάσας τὸ ἕτερον τῶν κεράτων ἔλαβε τὴν παρθένον· φασὶ δὲ αὐτὸν Ἀγελῶν παρὰ Ἀμαλθείας τῆς Ὀκεανοῦ κέρας λαβόντα δοῦναι τῷ Ἡρακλεῖ καὶ τὸ ἴδιον ἀπολαβεῖν . . . ἡ ἱστορία παρὰ Πινδάρῳ — Schol. II. Θ 368: Πίνδαρος γοῦν ἑκατόν, Ἡσίοδος δὲ πεντήκοντα ἔχειν αὐτὸν (Κέρβερον) κεφαλᾶς φησιν. Idem carmen respicere videtur Tertullian de cor. mil. 7: Hercules nunc populum capite praefert, nunc oleastrum, nunc apium. Habes tragoediam Cerberi habes (fort. penes vel apud) Pindarum atque Callimachum, qui et Apollinem memorat interfecto Delphico dracone lauream induisse qua supplicem.

250 [135].

Paus. v 14, 6: Ἀλφειῷ καὶ Ἀρτέμειδι θύουσιν (Ἡλεῖοι) ἐπὶ ἐνὸς βωμοῦ· τὸ δὲ αἷτιον τούτου παρεδήλωσε μὲν πον καὶ Πίνδαρος ἐν ᾧδῃ.

251 [139].

Servius ad Verg. Georg. I 14: Pindarus . . . eum (Aristaeum) ait de Cea insula in Arcadiam migrasse ibique vitam coluisse. Nam apud Arcades pro Iove colitur, quod primus ostenderit qualiter apes debeant reparari. (Conf. P. ix 64.

252 [145].

[Schol. Apoll. Rhod. II 477 (Et. M. 75, 32): Χάρων δὲ ὁ Λαμψακηνὸς ἱστορεῖ, ὡς ἄρα Ροῖκος θεασάμενος δρῦν ὅσον οὐ πω μέλλουσαν ἐπὶ γῆς καταφέρεισθαι, προσέταξε τοῖς παισὶν ὑποστηρίξαι ταύτην. ἡ δὲ μέλλουσα συμφθίρεσθαι τῇ δρῦϊ νόμφῃ ἐπιστάσα τῷ Ροίκῳ χάριν μὲν ἔφασκεν εἰδέναι ὑπὲρ τῆς σωτηρίας, ἐπέτρεπεν δὲ αἰτήσασθαι ὅτι βούλοιο. ὡς δὲ ἐκείνος ἤξιον συγγενέσθαι αὐτῇ, ὑπέσχετο δοῦναι τοῦτο· φυλάξασθαι μέντοι γε ἑτέρας γυναικὸς ὁμίλιαν παρήγγειλεν, ἔσεσθαι δὲ μεταξὺ αὐτῶν ἄγγελον μέλισσαν. καὶ ποτε πεσσεύοντος αὐτοῦ παρήπτατο ἡ μέλισσα· πικρότερον δὲ

ἀποφθεγξάμενος εἰς ὄργην ἔτρεψε τὴν νύμφην, ὥστε πηρωθῆναι αὐτόν. καὶ Πίνδαρος δὲ φησὶ περὶ Νυμφῶν ποιούμενος τὸν λόγον ἰσοδένδρου τέκμαρ αἰῶνος λαχοῦσαι (fr. 165). Similia tradita sunt in libro spurio Plut. quaest. nat. 36, quo loco fabula de Rhoeco et melissa ipsa ad Pindarum relata est, parum illud probabilitur. Pindari enim ipsius solum fr. 165 esse videtur].

253 [140].

Harpoer. v. ἀυτόχθονες. . . ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ ὁ τὴν Δαναΐδα πεποιηκώς φασιν Ἐριχθόνιον καὶ Ἥφαιστον ἐκ γῆς φανῆναι.

254 [144].

Apollod. Bibl. II 38: αὐταὶ δὲ αἱ νύμφαι (Γοργόνες) πτηνὰ εἶχον πέδιλα καὶ τὴν κίβισιν, ἣν φασιν εἶναι πήραν. Πίνδαρος δὲ καὶ Ἡσίοδος ἐν Ἀσπίδι ἐπὶ τοῦ Περσέως· πᾶν δὲ μετὰφρενον κτλ. (scut. 223).

255 [149].

Schol. Pind. N. VII 103: Εὐξενίδην δὲ εἶπεν ὡς ἀπὸ τινος Εὐξένου τῆς ὄλης φρατρίδας ἀφηγουμένου, ὡς Σκοπάδας καὶ Ἀλευάδας εἶωθε (Πίνδαρος) καλεῖν τοὺς Θεσσαλοὺς.

256 [155].

Strab. III 170: καὶ τὰς Πλαγκτὰς καὶ τὰς Συμπληγάδας ἐνθάδε μεταφέρουσι τινες, ταύτας εἶναι νομίζοντες στήλας, ἃς Πίνδαρος καλεῖ πύλας Γαδειρίδας, εἰς ταύτας ὀσιτάτας ἀφίχθαι φάσκων τὸν Ἡρακλέα. Idem p. 172: καὶ ὁ Πίνδαρος οὕτως ἂν ὀρθῶς λέγοι πύλας Γαδειρίδας. Conf. N. III 22.

257 [156].

Strab. XV 711: περὶ δὲ τῶν χιλιετῶν Ἰπερβορέων τὰ αὐτὰ λέγει (Μεγασθένης) Σιμωνίδην καὶ Πινδάρω καὶ ἄλλοις μυθολόγοις. Forsitan spectaverit P. X 41.

258 [163].

Paus. I 41, 5: Ἀλκμᾶν ποιήσας ἄσμα ἐς τοὺς Διοσκούρους, ὡς Ἀθήνας ἔλοιεν καὶ τὴν Θησέως ἀγάγοιεν μητέρα αἰχμάλωτον, ὅμως Θησέα φησὶν αὐτὸν ἀπεῖναι. Πίνδαρος δὲ τούτοις τε κατὰ ταῦτα ἐποίησε καὶ γαμβρὸν τοῖς Διοσκούροις Θησέα εἶναι βουλόμενον (βουλόμενος codd.), ἐς ὃ ἀπελθεῖν αὐτὸν Πειρίδω τὸν λεγόμενον γάμον συμπράξοντα.

259 [176].

Schol. Townl. II. II 170 (Cram. An. Par. III 286, 27): καὶ Πίνδαρος πεντηκονταερέτους φησὶ τὰς ναῦς τῶν Ἀχαιῶν εἶναι.

260 [178].

Aristid. II 339 Dind.: καίτοι τίς οὐκ ἂν φήσειεν οὕτως πολλὴν εἶναι τὴν ἀλογίαν, ὄντα μὲν αὐτὸν (Παλαμήδην) κυριώτερον τοῦ Ὀδυσσεως εἰς σοφίας λόγον, ὡς ἔφη Πίνδαρος, εἰθ' ἠτήθηθῆναι τοῦ χείρονος;

261 [180].

[Arg. Soph. Aiac. Ἰστορεῖ καὶ Πίνδαρος, ὅτι τὸ μὲν σῶμα, ὕπερ ἐκάλυψεν ἢ (τοῦ Ἡρακλέους) λεοντῆ, ἄτρωτον ἦν, τὸ δὲ μὴ καλυφθὲν τρωτὸν ἔμεινεν. Pertinet ad I. VI 47].

262 [181].

Schol. B ad Hom. K 435: Ιστορεῖ δὲ Πίνδαρος, ὅτι καὶ μίαν ἡμέραν πολεμῆσας (Ῥῆσος) πρὸς Ἑλληνας μέγιστα αὐτοῖς ἀπεδείξατο κακά, κατὰ δὲ θείαν πρόνοιαν νυκτὸς αὐτὸν Διομήδης ἀναιρεῖ.

263.

Paus. IX 22, 7: Πινδάρῳ δὲ καὶ Αἰσχύλῳ πυνθανομένοις παρὰ Ἀνθηδονίων, τῷ μὲν οὐκ ἐπὶ πολὺ ἐπῆλθεν ἄσαι τὰ ἐς Γλαῦκον, Αἰσχύλῳ δὲ καὶ ἐς ποιήσιν δράματος ἐξήρκεσεν.

264 [189].

Ps. Plut. vit. Hom. II 2: Ὅμηρον τοίνυν Πίνδαρος μὲν ἔφη Χίῶν τε καὶ Συμυραῖον γενέσθαι, Σιμωνίδης δὲ Χίῶν. Vit. Hom. v West.: τὸ δὲ γένος κατὰ μὲν Πίνδαρον Συμυραῖος, κατὰ δὲ Σιμωνίδην Χίος (scil. Ὅμηρος); conf. fr. 204. Contra Vit. Hom. VI: Ἀναξιμένης καὶ Δαμάστῃς καὶ Πίνδαρος Χίῶν τὸν Ὅμηρον ἀποφαίνονται καὶ Θεόκριτος, unde hausit Tzetzēs Exeg. II. p. 7. Bergkīus huc traxit fr. 204, quod si recte fecit, etiam magis augetur fides prioris sententiae.

265 [189].

Aelian Var. hist. IX 15: λέγεται δὲ κάκεινο πρὸς τούτοις, ὅτι ἄρα ἀπορῶν (Ὅμηρος) ἐκδοῦναι τὴν θυγατέρα, ἔδωκεν αὐτῇ προῖκα ἔχειν τὰ ἔπη τὰ Κύπρια, καὶ ὁμολογεῖ τοῦτο Πίνδαρος.

266.

Philodem. περὶ εὐσεβείας p. 17 Gomp.: <Πίν>δαρος δε<δέσθαι ὕ>πὸ Διὸς φο<βηθέντος>, μὴ τινι . . . ὄπλα . . . τὸν Ἀσκλη<ηπιὸν δ' ὕ>πὸ Διὸς κε<ραυνῶ>θῆναι γέγρα<φεν Ἡσ>λόδος κα<ὶ Πίνδ>αρος. Altera pars fragmenti pertinet ad P. III 57.

267.

Philodem. περὶ εὐσεβ. p. 42 Gomp.: <Διόνυσον δὲ Ὅμηρος ἐν τοῖς ὕμνοις ὑπὸ> λησιτῶν ἀλ<ῶναι>γράφει· καὶ Π<ίνδα>ρος δὲ διερχ<εται> περὶ τῆς λη<στεί>ας.

268.

Philodem de mus. p. 87 ed. Kemke: <ἐπὶ τῶν> ἀγώνων ἔτερεπεν ὁ Τέρ<παν>δρος, τοὺς δὲ Λάκωνας . . ἀπε<ι>θεῖν προα<ι>ρουμένους τῷ μαντεῖῳ κα<ὶ> λόγῳ δ' ἴσω<ς> προαχ<έν>τ<ας> ἀποτεθεῖσθαι τὴν σιάσιν. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ μὲν κα<τ>ὰ Στησίχορον οὐκ ἀκρι<β>ῶ<ς> ἴστο<ρεῖ>ται, τ<ὸ δ>ὲ Π<ι>νδάρειον εἰ τῆς διχ<ον>ολίας ἔπαυσεν, οὐκ οἶδαμεν.

269 [191].

Paus. IX 30, 2: ὁ δὲ Σακάδα τοῦ Ἀργείου τὸν ἀνδριάντα πλάσας, οὐ συνιείς Πινδάρου τὸ ἐς αὐτὸν προοίμιον, ἐποίησεν οὐδὲν ἐς τὸ μήκος τοῦ σώματος <τοὺς αὐλοὺς, ὥστ'> εἶναι τῶν αὐλῶν μείζονα τὸν αὐλητήν. Plut. de mus. 8: γέγονε δὲ καὶ Σακάδας Ἀργεῖος ποιητῆς μελῶν τε καὶ ἐλεγείων μεμελοποιημένων· τούτου καὶ Πίνδαρος μνημονεύει.

270 [193].

Harpoer. v. Ἄβαρις· Νικόστρατος (v. l. Ἰππόστρατος) μὲν γὰρ κατὰ τὴν τρίτην αὐτὸν (Ἄβαριν) Ὀλυμπιάδα λέγει παραγενέσθαι, ὁ δὲ Πίνδαρος κατὰ Κροῖσον τὸν Λυδῶν βασιλέα, ἄλλοι δὲ κατὰ τὴν καὶ Ὀλυμπιάδα.

271 [194].

Origenes adv. Cels. III p. 126 Sp.: Καὶ πρῶτόν γε τὰ περὶ τὸν Προκοννήσιον Ἀριστέαν, περὶ οὗ ταῦτά φησιν (scil. Κέλσος). Εἴτε Ἀριστέαν μὲν τὸν Προκοννήσιον ἀφανισθέντα τε οὕτω δαιμονίως ἐξ ἀνθρώπων καὶ αὐθις ἐναργῶς φανέντα, καὶ πολλοῖς ὕστερον χρόνοις πολλαχοῦ τῆς οἰκουμένης ἐπιδημήσαντα καὶ θαυμαστά ἀναγγέλλαντα, καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπισκήψαντος Μεταποντίοις ἐν Θεῶν μοίρᾳ νέμειν (μένειν vulgo) τὸν Ἀριστέαν, τοῦτον οὐδεὶς ἔτι νομίζει θεόν. ἔοικε δ' εἰληφέναι τὴν ἱστορίαν ἀπὸ Πινδάρου καὶ Ἡροδότου. Conf. Aeneas Gaz. in dial. Theophr. p. 77.

272 [195].

Vit. Pind. I (v. Prol. CI 1): Σιμωνίδης τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν γέγραφε, καὶ Πίνδαρος μέμνηται τῆς Κάδμου (?) βασιλείας.

273 [202].

[Schol. Apoll. Rhod. I 411 (Steph. Byz. v. Αἰσών): Αἰσώνις πόλις τῆς Μαγνησίας ἀπὸ (Αἰσωνος add. Steph.) τοῦ πατρὸς Ἰάσονος, ὡς καὶ Πινδάρος φησι καὶ Φερεκύδης. Pertinet ad P. IV 118].

274 [288].

Quintil. x 1, 109: Non enim pluvias, ut ait Pindarus, aquas colligit, sed vivo gurgite exundat (Cicero).

275 [289].

Plut. de Pyth. orac. 18: Πίνδαρος δὲ καὶ περὶ τρόπου μελωδίας ἀμελουμένου καθ' αὐτὸν ἐπορεῖν ὁμολογεῖ καὶ θαυμάζει, ὅτι· locus ipse intercidit.

276 [264].

Plut. de sera num. vind. 22 p. 567 F: προχειρισμένων δὲ καὶ ταύτῃ (Νέρονος ψυχῇ) τῶν δημιουργῶν Πινδαρικῆς ἐχίδνης εἶδος, ἐν ᾧ κνηθεῖσαν καὶ διαφαγοῦσαν τὴν μητέρα βιώσεσθαι, φῶς ἔφασκεν ἐξαίφνης διαλάμψαι μέγα κτλ.

277 [245].

Theodor. Metoch. p. 282: Τίνα δὲ τῶν ἐν μακραῖς συμβιούντων οὐσίαις οὐ κατατρέχουσι καὶ σπαράττουσι δὴ τινες Κῆρες ὀλβοθρέμμονες, φησὶ Πίνδαρος, μεριμναμάτων ἀλεγεινῶν.

278 [251].

Theodor. Metoch. p. 493: καὶ φέρειν ἀνάγκην ἔχοντες κατὰ Πίνδαρον ἀλλότρια μεριμνάματα καὶ κέαρ ἀλλοτρίας φύσεως . . .

279 [249].

Liban. I 432 R: πρὸς γὰρ τῷ τὰ δεύτερα τῶν προτέρων πεφυκέναι κρατεῖν, ὡς ἔφη Πίνδαρος, τὸ τὸν τετιμηκότα τοῦ περιουβρικότος εἶναι βελτίω μεγάλην ἰσχὺν εἰς τὸ λήθην ἐπιθεῖναι τοῖς φανλοτέροις ἔχει.

280.

Philo de carit. 24: ἔπειτα δ' ὅτι φρονήματος ὑπόπλεως ἀλόγου γενόμενος πᾶς ἀλαζῶν οὔτε ἄνδρα οὔτε ἡμίθεον μᾶλλον ἢ (δὲ coni. Bergk) δαίμονα κατὰ τὸν Πίνδαρον ὑπολαμβάνει ἑαυτὸν, ὑπὲρ τοὺς ὄρους τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἀξίων βαίνειν.

281.

[Philo de provid. II 113: pro honore igitur, ut dixit olim Pindarus, silentium laetabundus suscipiam.]

282 [110].

Schol. Arat. 282: ὕδροχόος δὲ οἶτος δοκεῖ κεκληθῆσθαι ἀπὸ τῆς πράξεως· ἔχων γὰρ ἔστηκεν οἰνοχόην καὶ ἔκχυσιν πολλὴν ποιεῖται ὕγροσ, ἣτις εἰκάζεται τῷ νέκταρι τοῦ Γανυμήδους. τὸν Γανυμήδην γὰρ αὐτὸν ἔφασαν οἱ περὶ Πίνδαρον ἑκατοντόργιον (ἑκατοντορόργιον coni. Bergk) ἀνδριάντα, ἀφ' οὗ τῆς κινήσεως τῶν ποδῶν τὸν Νεῖλον πλημμυρεῖν. Philostr. vit. Apoll. Tyan. VI 26: τὴν δὲ πρόσω ὁδὸν τὴν ἐπὶ τὰς πρώτας πηγὰς (Νεῖλου) ἄγουσαν ἄπορον μὲν ἐλθεῖν φασιν, ἄπορον δὲ ἐνθυμηθῆναι· πολλὰ γὰρ καὶ περὶ δαυμόνων ἄδουσιν, οἷα καὶ Πινδάρῳ κατὰ σοφίαν θμνηται περὶ τοῦ δαίμονος, ὃν ταῖς πηγαῖς ταύταις ἐφίστησιν ὑπὲρ συμμετρίας τοῦ Νεῖλου. Conf. Philostr. Imag. I 5, et Porphyrii librum περὶ τῶν κατὰ Πίνδαρον τοῦ Νεῖλου πηγῶν. Interpretes Pindari (οἱ περὶ Πίνδαρον) ἑκατοντορόργιον ἀνδριάντα, quem Pindarus fontibus Nili adstare in hymno Iovis Ammonis (fr. 36) dixerat, Ganymedem interpretati esse videntur.

283 [111].

Photius Lex. et Suidas v. Ἥρας δεσμούςσιν ὑπὸ νείος (Plat. de rep. II p. 378 B). παρὰ Πινδάρῳ Ἥρα ὑπὸ Ἥφαίστου δεσμεύεται ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ κατασκευασθέντι θρόνῳ· ὃ τινες ἀγνοήσαντες γράφουσιν ὑπὸ Διός. καὶ φασὶ δεθῆναι αὐτὴν ἐπιβουλεύσασαν Ἥρακλεῖ. Κλήμεντος ἡ ἱστορία, καὶ παρὰ Ἐπιχάρμῳ ἐν Κωμασταῖς ἢ Ἥραίστῳ. Boeckhiius Pindari historiam ad primum hymnum rettulit, fortasse eam respici ab Aristide I 49 exponit Wilamowitz, Hephaistos, Nachr. d. Gött. Ges. 1895 p. 218.

284 [141].

Schol. ad Hom. II. Ἔ 319: αὐτὴ δὲ (Δανάη), ὣς φησι Πίνδαρος καὶ ἄλλοι τινές, ἐφθάρη ὑπὸ τοῦ πατραδέλφου αὐτῆς Προίτου, ὅθεν αὐτοῖς καὶ στάσις ἐκινήθη. Vulgarem de Iove per pluviam auream Danaam visente fabulam sequitur Pindarus P. XII 17. N. X 11.

285.

Fulgent. Mythol. I 12: in huius (Apollinis) etiam tutelam corvum ponunt . . . sive quod . . . secundum Pindarum solus inter omnes aves sexaginta quatuor significationes habet vocum. Haec ex commentariis ad P. III 28 petita esse videntur.

Fr. 281. Wilamowitzius Ind. lect. Gott. 1889 p. 22 hoc referendum esse docuit ad Simonidis fr. 66, non Pindari, σιγᾶς ἀκίνδυνον γέρας.

286 [117].

Schol. Aesch. Eum. 11: *χαριζόμενος Ἀθηναίους καταθῆναι φησιν αὐτὸν ἐπέισε Ἀπόλλωνα, κάκειθεν τὴν περιτομήν αὐτῷ εἶναι, ὃ δὲ Πίνδαρος ἐκ Τανάγρας τῆς Βοιωτίας. Pro Τανάγρας scribendum esse Τεγύρας, probavit O. Müller, Orchomenos² p. 161; fragmentum fuit paeanis in Apollinem Pythium; cf. fr. 52—56.*

287 [120].

[Julian epist. 19: *Πινδάρῳ μὲν ἀργυρέας εἶναι δοκεῖ τὰς Μούσας, οἷονεὶ τὸ ἐπὶ τῶν αὐτῶν καὶ περιφανὲς τῆς τέχνης εἰς τὸ τῆς ὕλης λαμπρότερον ἀπεικάζοντι. Idem dictum Pindari spectat Tzetzes ep. 42 p. 38 et ep. 75 p. 67. Pertinere haec commenta videntur ad I. II 7 Τερψιχόρας ἀργυρωθείσας].*

288 [121].

Liban. ep. 34: *ὃ μὲν Πίνδαρός πον φησὶ μῆλων τε χρυσῶν εἶναι φύλαξ, τὰ δὲ εἶναι Μουσῶν καὶ τούτων ἄλλοτε ἄλλοις νέμειν. Similia de sua Musa praedicat Pindarus O. VII 7—11.*

289 [234].

Stob. Flor. CXI 12: *Πινδάρου Πίνδαρος εἶπε τὰς ἐλπιδας εἶναι ἐργηγορότων ἐνούπνια* respicit Plut. Erot. 16: *καὶ οὐχί, ὡς τις εἶπεν, αἱ ποιητικαὶ φαντασίαι διὰ τὴν ἐνάργειαν ἐργηγορότων ἐνούπνια εἰσιν. Simile dictum Platoni tribuit Aelian V. H. XIII 29, Aristoteli Diog. Laert. V 18.*

290 [208].

[Paus. V 22, 6: *λέγεται δὲ ἐς μὲν Κόρκυραν ὡς μιχθίη Ποσειδῶν αὐτῇ τοιαῦτα ἕτερα ἦσε Πίνδαρος ἐς Θήβην τε καὶ ἐς Αἶα. Pertinent ad Pind. I. VIII 18. Tzetz. Exeg. II. p. 132: λαβῶν δὲ ὃ προορηθεῖς Ἀσωπὸς πρὸς γάμον Μετώπην τὴν Ἀδάωνος θυγατέρα, καθά φησιν Πίνδαρος (O. VI 84), ἐκ ταύτης γεννᾷ Θήβην, Κέρκυραν, Ἀἴγινα τὴν μητέρα τοῦ Δίακοῦ, Σαλαμίνα, Ἄρπινναν, Νεμέαν, Κλεώνην].*

291.

Probus ad Verg. Ecl. VII 61: Pindarus initio Alciden nominatum, postea Herculem dicit ab Hera, quam Iunonem dicimus, quod eius imperiis opinionem famamque virtutis sit consecutus. Similia sine poetae nomine tradit Diodor. I 24, 4. IV 10, 1.

292 [226].

Plato Theaet. 173 E: *ἡ δὲ διάνοια . . . πανταχῇ φέρεται (πέτεται V. l.) κατὰ Πίνδαρον, τὰ τε γὰρ ὑπένερθε καὶ τὰ ἐπίπεδα γεωμετροῦσα, οὐρανοῦ τε ὑπερ ἀστρονομῶσα καὶ πᾶσαν πάντη φύσιν ἐρευνώμενη. Inde Clem. Alex. Strom. V 707: πέταται κατὰ Πίνδαρον τὰς τε γὰρ ὑπένερθεν οὐρανοῦ τε ὑπερ ἀστρονομῶν καὶ πᾶσαν πάντη φύσιν ἐρευνάμενος. Respiciunt Theodor. gr. aff. cur. XII 169, 11. Galen Protr. 1. Porphyr. de abstin. I 36.*

293.

Schol. Pind. P. XI 5: *πυκνῶς δὲ τίθεισιν ὃ Πίνδαρος κατὰ τὸ ἀρσενικὸν τὸν ἄδυτον.*

294.

Et. M. 60, 37: Ἀλέρα καὶ Ἐλάρα . . . , Ἀλέρα δὲ παρὰ Πινδάρῳ, οἶον Ἀλέρας ὄξον (ὠσόν vulgo, em. Hemsterhusius).

295 [203].

Steph. Byz. Ἀπέσας . . . ὄρος τῆς Νεμέας, ὡς Πινδαρος καὶ Καλλιμάχος ἐν τρίτῃ, ἀπὸ Ἀφέσαντος ἥρωος βασιλεύσαντος τῆς χώρας.

296 [268].

Suidas (= Bekker An. I 442, 1): ἀράγη· θηλυκῶς τὸ ὕφασμα, ἀράγης δὲ ἀρσενικῶς τὸ ζώφιον . . . εἴρηται δὲ ἀράγης καὶ παρ' Ἡσιόδῳ καὶ παρὰ Πινδάρῳ καὶ παρὰ Καλλιμάχου (Καλλιόεις Bekk. An., Καλλιμάχῳ conii. Bergk).

297 [270].

Eust. ad Od. 1406, 14: τὸ διαβάλλειν δὲ οὐ μόνον συκοφαντικὸν ἔχει νοῦν, ὅθεν καὶ ἡ διαβολή, καὶ ὁ παρὰ Πινδάρῳ διάβολος ἄνθρωπος. Conf. Eust. ad Π. 128, 38.

298.

Schol. Aristoph. Av. 930: ἐμὴν τεῖν· χλευάζει τῶν διδυραμβοποιῶν τὸν συνεχῆ ἐν τοῖς τοιούτοις Δωρισμὸν καὶ μάλιστα τὸν Πινδαρον συνεχῶς λέγοντα ἐν ταῖς αἰτήσεσι τὸ ἐμὴν.

299 [271].

Et. Gud. 193, 9: ἐξεστηκῶς διχῶς λέγεται παρὰ Θουκυδίδῃ καὶ Πινδάρῳ ὅτε μὲν τὸ μάλνεσθαι καὶ ἔκφρονα εἶναι, ὅτε δὲ τὸ ὑπαναχωρεῖν καὶ ὑπεξέρχεσθαι ἢ ἀφίστασθαι.

300 [372].

Et. M. 354, 59: ἐπέτειον· ἐπὶ τοῦ νῦν ἔτους. ἐπ' ἔτος γὰρ δεῖ λέγεσθαι, τὸν ἐνεστῶτα καιρὸν, οὐχὶ διὰ τοῦ φ, ἀλλὰ διὰ τοῦ π, ὡς φησι Πινδαρος καὶ Δημοσθένης. Similia praecipit Cyrillus in Cod. Vind. n. 319.

301.

[Schol. Hom. Ω 277: καὶ Πινδαρος τὰ ἄρματα ἐντεῖα φησὶν ἱππέλοις ἐντεσι μέτρα (μεταίτσων vulgo ex cod. B). Pertinet ad O. XIII 20].

302.

[Schol. Ambr. Pind. O. VII 86: ξανθὰν δὲ κατὰ τὴν ἔμφρασιν ἔφη ὁ Πινδαρος νεφέλην τὴν ἔγκυον οὖσαν χρυσοῦ, καθὸ καὶ τὴν ὕδωρ ἔχουσαν ζοφώδη. (Ambr. cod. qui bis scholium habet, altero loco: καθάπερ ὅταν ὕδωρ (ἔχη add. Schroeder) ὁ ἀήρ, ζοφώδης ἐστίν); non Pindari ipsius ζοφώδης esse videtur].

303.

Cram. An. Ox. 329, 17: Εὐναν (εὐαν cod., corr. Dindorf) θηλυκὸν παρὰ Πινδάρῳ. Conf. Bekk. An. gr. 1376 Εἰς ἄν θηλυκὸν οὐκ ἔχομεν· τὸ εὐνᾶν, εὐνᾶνος, ὃ παρατίθενται τινες ὡς θηλυκόν, νομίζοντες τὴν γυναῖκα σημαίνειν, δέλυνσι Λούπερκος ἐν τῷ περὶ γενῶν ὅτι ἀρσενικοῦ γένους ἐστίν.

304 [273].

Et. M. 404, 21: ἐχέτης ὁ πλούσιος, ὡς Πινδαρος. An pertinet ad v. l. ἐχέτης pro ἐπέτης P. v 4?

305.

Eust. ad Il. p. 975, 18: οἱ γυμνικοὶ ἀγῶνες εἶχον ἔλαιον, ἐξ οὐτινος ἡλαιοῦντο, εἰπεῖν κατὰ Πίνδαρον.

306.

Schol. Townl. ad Il. Φ 22: καὶ Πίνδαρος ἰχθῦν παιδοφάγον ἐπὶ τοῦ κήτους. Idem fragm. sine nomine poetae Choerob. i 383, 6 H.

307 [113].

Lucian. Imagg. 8: συνεπιλήφεται δὲ τοῦ ἔργου αὐτῷ καὶ ὁ Θηβαῖος ποιητῆς, ὡς ἰοβλέφαρον (ὡς τὸ βλέφαρον vulgo, em. Solanus) ἐργάσασθαι scil. Ἀφροδίτην. Idem pro imagg. c. 26: ἕτερος δὲ τις ἰοβλέφαρον τὴν Ἀφροδίτην εἶπεν.

308 [275].

[Schol. Pind. N. II 17: ὀρειᾶν . . . κατὰ ὕφασιν τοῦ ὕ, ὡς καὶ τὸ Κλειδὸς ἔκατι, ἀντὶ τοῦ Κλειοῦς. Et. M. 517, 25: Πίνδαρος οὐκ οἶδ' ὅπου φησὶ κλειός. Pertinere haec videntur ad v. l. Κλειδὸς pro Κλειοῦς N. III 83].

309 [212].

Steph. Byz.: Κρήστων· πόλις Θράκης . . . ὁ πολίτης Κρηστωναῖος παρὰ Πίνδαρον.

310 [276].

Schol. Hom. Il. O 137: μάρη γὰρ ἡ χεῖρ κατὰ Πίνδαρον.

311 [278].

Apollon. lex. Hom.: ξεινοδόκος· ξεινοδόχος, ὁ τοὺς ξένους ὑποδεχόμενος. ὁ δὲ Πίνδαρος· ξεινοδόκησέ τε δαίμων· ἀντὶ τοῦ ἐμαρτύρησε. Cf. Et. M. 610, 47. Et. Gud. 414, 36. Zonar. 1415.

312 [279].

Schol. Vict. in Hom. Il. X 51: ὀνομάκλυτος . . . ἔστι γοῦν παρὰ Πινδάρῳ τὸ θηλυκὸν αὐτοῦ ἐν παρωνύμῳ χαρακτηρη, ὀνομακλύτα.

313 [267].

Schol. Eur. Phoen. 683: ἐκτίσαντο ἀντὶ τοῦ ᾤκησαν, ὡς τὸ ὀρεικτίτου συός παρὰ Πινδάρῳ ἀντὶ τοῦ ὀρειοκίου. Cf. schol. Phoen. 687. Orest. 1621. schol. Pind. P. II 31.

314.

Cram. An. Ox. IV 309, 20: ἐπὶ τῆς περὶ Πίνδαρος πέροδον (N. XI 40) ἔφη ἀντὶ τοῦ περιόδον, καὶ περιέναι τετρασυλλάβως.

315 [287].

Serv. ad Verg. Aen. V 830: fecere pedem i. e. podium, hoc est funem, quo tenditur velum, quod Graeci πόδα vocant, ut est apud Pindarum et Aristophanem.

316. 317 [182. 183].

Eust. ad Il. p. 877, 55: εἰτά φησιν (Ἀριστοφάνης Βυζ.) ὡς καὶ Πίνδαρός που τὰς Διομήδους ἵππους πρόβατα καλεῖ, τὴν φάτνην αὐτῶν λέγων προβάτων τράπεζαν. Οὕτω δὲ που, φησὶ, καὶ ἐπὶ τοῦ Πηγάσου ποιεῖ.

Fr. 309. pro Πινδάρῳ Meinekius scripsit Πεισάνδρῳ probabiliter.

Fr. 315. Servii verba spectare videntur ad versum Pind. N. VI 55 non recte intellectum.

318 [281].

Choerob. II 80, 24 ed. Hilg.: *καὶ τὸ θερίφθαι ἔπος παρὰ τῷ Πινδάρῳ.*

319 [282].

Schol. B ad Hom. Z 24: *σκότιον ὡς λόγιον· τὸ γὰρ κύριον πρὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν καὶ παροξύνεται παρὰ Πινδάρῳ, unde Pindaro tribuendum Σκοτίος; cf. Herod. I 122, 7 Lentz.*

320 [283].

Et. M. 172, 10: *Δωρικῶς τουτάκι, ὡς παρὰ Πινδάρῳ· τουτάκι πεξαμένης (τε ζαμενῆς susp. Boeckh). ex P. IV 28 τουτάκι et P. IV 10 ζαμενῆς scholium confluisse suspicatur Schroeder.*

321 [284].

[Et. M. 249, 50 et Zon. 466: *τειχος τειχῶ, ἀφ' οὗ φησι Πινδαρος τετεῖχεται. Pertinet ad var. lect. P. VI 9. I. V 44].*

322 [219].

Eust. ad Dionys. Perieg. 467: *διὸ καὶ Λυκόφρων (Alex. 966) τριδερὸν νῆσον λέγει αὐτήν (Σικελίαν) καὶ ὁ Πινδαρος τριγλώχινα. Callimachus ap. Choerob. I 267, 27 H. dixit τριγλώχιν ὀλοῦ νῆσος ἐπ' Ἐγκελάδῳ, unde Eustathium nomen commutasse scite iudicat Bergk.*

323.

[Schol. Pind. P. II inscr.: *καταφέρεσθαι γὰρ φησί (scil. Dion. Phaselita) πῶς τὸν Πινδαρον εἰς τὸ τὰς μὲν Ἀθήνας λιπαρὰς προσαγορεύειν, τὰς δὲ Θήβας χρυσαρμάτους (χρυσάσπιδας corr. Schroeder) καὶ εὐαρμάτους καὶ λευκίππους καὶ κυανάμπυκας].*

324.

Galen. t. VIII p. 782: *τὸ γὰρ σκότος εἰρησθαι ψέφας καὶ παρὰ Πινδάρῳ. Cf. N. III 41.*

325 [285].

Et. M. 504, 3: *κέρατα γὰρ καλοῦσι πάντα τὰ ἄκρα, ὡς φησι Πινδαρος· Ἐψικέρατα πέτραν, ἀντὶ τοῦ ὕψηλὰ ἀκρωτήρια. Cf. Eust., Prol. CV 15. Pindari verba repetiit Aristoph. Nub. 597.*

326 [220].

Galen. de puls. diff. VIII 681: *Πινδαρος ἢ τις ἢ Ὀκεανοῦ τὰ πέταλα, τὰς κρήνας λέγων.*

327.

Philodem. rhet. 179, 21, ed. Sudh. sine auctoris nomine: *σπινθηρὸς Ἀφαίστου σταλαγμοί. Verba coloris Pindarici sunt.*

328.

[Aristot. fr. 524 ed. acad.: *Ἀριστοτέλης ἐν Ὀρχομενίων πολιτείᾳ δις τεθάρθαι φησι τὸν Ἡσιόδον καὶ ἐπιγράμματος τούτου τυχεῖν·**Χαῖρε δις ἠβήσας καὶ δις τάφου ἀντιβολήσας,
Ἡσιὸδ', ἀνθρώποις μέτρον ἔχων σοφίας.*

Conf. Suidas v. τὸ Ἡσιόδειον γῆρας et Tzetzes prol. in Hes. opp. p. 17 Gaisf. Epigramma hoc Pindaro coniectura futtili erant qui tribuerent].

INDEX

NOMINUM PROPRIORUM PINDARI.¹⁾

- Ἄβαρις** fr. 270.
Ἄβας Lyncei fil.; Prol. cxxi; Ἄβαντος ἀγυαί = Ἄργος oppidum P. viii 55.
Ἀγαθοκλῆς chorodidascalos, magister Pindari vit. Prol. c 2.
Ἀγάθων, puer pulcher fr. 128.
Ἀγαμεμνονία ψυγά P. xi 20.
Ἀγαμήδης, aedificator templi Delphici fr. 2.
Ἀγγελία, Ἐρμᾶ θυγάτηρ O. viii 82.
Ἀησίαις, Sostrati fil. Syracusanus O. vi p. 40. O. vi 12. 77. 98.
Ἀησιδαμος Arcestrati fil. Locrus Zephyrius O. x. xi. O. x p. 78. x 18. 92. xi 12.
Ἀησιδαμος pater Chromii Syracusani N. i 29. ix 42.
Ἀησίλαος pater Theoxeni fr. 123, 11.
Ἀησίμαχος pater Soclidae Aegineta N. vi 22.
Ἀγλαΐα Gratia O. xiv 12. fr. 199.
Ἀγλαοτρίαινα v. Ποσειδάων.
Ἀγρεός v. Ἀρισταίος.
Ἄδματος Pheretis fil. P. iv 126. Prol. cxvi.
Ἄδρατος Talai fil. O. vi 13. P. viii 48. N. viii 52. ix 9. x 12. I. vii 10 — Ἄδραστεια ἄεθλα I. iii 44, Ἄδραστειος νόμος N. x 28 — Ἄδρασιδαί O. ii 49. N. ix 17 v. l. Prol. cxviii.
Ἄέλιος deus O. vii 14. 58. P. iv 241. I. v 1. fr. 107; ἄγνός θεός O. vii 60; γενέθλιος ἀκτίων πατήρ O. vii 70.
Ἀθαμαντιάδας, Melicertes fr. 6. Prol. cxvii.
Ἄθανα P. x 45. xii 8. N. x 84; Ἄθαναία O. viii 36. N. x 84; Ἄθ. θρασεία N. iii 50, ἰκπέλα O. xiii 82, ξανθά N. x 7. fr. 34; Iovis capite exsiluit O. vii 35. fr. 34; Ἐλλάτεια sacra eius O. xiii 40 — Παλλάς O. ii 29. v 10. xiii 66. P. ix 98. xii 7 — Γλαυκῆπις O. vii 51. N. vii 96. x 7.
Ἄθᾶναι N. v 49. I. iii 43; λιπαραὶ Ἄθ. fr. 70. O. ix 88. N. iv 19. I. ii 20; ἱεραὶ Ἄθ. fr. 75, 4, μεγάλοι N. ii 8, μεγαλοπόλιες P. vii 1, εὐώνυμοι N. iv 19, κρανααὶ O. vii 82. xiii 38. N. viii 11; Ἄθαναίος P. i 76. N. x 34. fr. 77, Ἄθαναταὶ κύλικες fr. 124, 3; cf. Prol. lxxxviii sq. — Athenarum forum et vetus orchestra fr. 75, 4 ss.*
Αἰακός Iovis et Aeginae fil. Aegineta O. viii 30. 50. P. viii 90. N. iii 28. iv 71. v 53. vii 84. viii 13. I. v 34. viii 23. fr. 1 — Αἰακίδαί O. xiii 109. P. iii 87. viii 22. N. iii 64. iv 11. v 8. vi 19. 46. vii 10. 45. I. v 20. vi 19. 36. viii 42. 60. fr. 242; cf. Prol. lxxxviii — Aeaci sacellum Aegineticum N. v 9*. v 53.
Αἶας Telamonis fil. N. ii 14. iv 48. vii 26. viii 23. 27. I. iii 53. v 48. vi 26. 52. fr. 184. 261; cf. Prol. cxix — Αἶας Οἰλεὶ fil. O. ix 112; Αἰάντειος v. l. O. ix 112.
Αἰγαί, Achaiae oppidum Neptuni sacrum N. v 37.
Αἰγεΐδαι gens Thebana quae Lacedaemonem migraverat P. v 75. I. vii 15.
Αἰγυμιός rex Doriensium P. i 62. v 70. fr. i 3.
Αἴγινα insula O. vii 86. viii 20. P. ix 90. N. iii 3. v 3. 41. I. v 41. vi 8. viii 55. fr. 1; πόλις Αἰακιδᾶν fr. 242 — Aegina nymphea mater Aeaci O. ix 69. P. viii 98. N. iv 22. vii 50. viii 6. I. viii 16 88. — Aeginetarum origo Dorica O. viii 30*. P. viii 20*; cf. Οἰωνά et Οἰωνοπία. cf. Prol. lxxxviii.
Αἰγίοχος v. Ζεός.
Αἰγισθος Thyesti fil. P. xi 37. Prol. cxliii.
Αἰγυπτος N. x 5. fr. 82 — Αἰγυπτιος fr. 201.
Ἄιδας deus Orci O. viii 72. ix 33. x 92. P. iii 11. iv 43. v 96. N. vii 30. x 67. I. i 62. I. vi 15; Ἄιδ. χρυσάνιος fr. 37 — ἄγαλμα Ἄιδα· monumentum sepulcrale N. x 67.

¹⁾ Stellula * numero versus appicta ad commentarios delegat.

- Αἰήτας* pater Medaeae P. iv 10. 160. 211. 224. 238; filius Solis P. iv 241.
- Αἰθίοψ* O. ii 90. P. vi 31. N. iii 61. vi 49. I. v 40.
- Αἰμονες* Thessali, qui cum ex Epiro immigrassent, Iolco potiti sunt N. iv 58.
- Αἰνέας* Arcas chorodidascalos Pindari O. vi 88. O. vi 88*, Eust. vit. Pind. Prol. cvii.
- Αἰησίδαμος* pater Theronis et Xenocratis O. ii 51. iii 9. I. ii 28.
- Αἰολεύς* Aeolensis N. xi 34. fr. 191 — *Αἰολήϊδι μολιπᾶ* O. i 105; *Αἰολίδεσσι χορδαῖς* P. ii 69; *Αἰολῆσιν πνοαῖσιν ἀόλων* N. iii 79.
- Αἰολος* Hellenis fil. *λαγέτας* P. iv 107. Prol. cxvi.
- Αἰπυτος* Elati fil. rex Phaesanae O. vi 36. vi 38*.
- Αἰσων* Crethei fil. P. iv 118 — *Αἰσωνίδας* Iason P. iv 217. Prol. cxv — *Αἰσωνίς πόλις* fr. 273.
- Αἶτνα* mons Siciliae O. iv 7. xiii 111. P. i 20. 27. fr. 93 — Aetna urbs P. i 60. N. ix p. 301. ix 2. fr. 105; cf. P. i p. 113. iii p. 136 sq. N. ix p. 301 — *Αἰτναῖος Ζεὺς* O. vi 96. N. i 6, *Αἰτναῖοι* P. iii 69. N. ix 30.
- Αἰτωλός* O. iii 12. iii 12*. I. v 30 — *Αἰτωλία* fr. 249.
- Ἀκαστος* Peliae fil. N. iv 57; cf. Prol. cxvi.
- Ἀκιδάλια* fons fr. 244.
- Ἀκραγας* flumen P. xii 2. O. ii 9; urbs ad Acragantem sita O. ii 6. 100. 102*. iii 2. P. vi 6. fr. 119, 2 — *Ἀκραγαντίνος* I. ii 17.
- Ἄκρων* pater Psaumidis Siculus O. v 8.
- Ἄκτωρ* pater Menoetii O. ix 69.
- Ἀλάθεια* *Διὸς θυγάτηρ* O. x 4. fr. 205.
- Ἀλαλά* dea belli filia fr. 78.
- Ἀλάτας* Heraclida rex Corinthi O. xiii 14. xiii 14*.
- Ἄλις* Elis O. i 80. ix 7. x 33 — *Ἄλειος* I. ii 23. fr. 250.
- Ἀλεκτροὶ πόλιαι* Thebarum I. iii 79.
- Ἀλέξανδρος* rex Macedoniae fr. 120. 121.
- Ἀλεξιβιάδας* Carrhotus Alexibiae filius P. v 45.
- Ἀλεξίδαμος* Libys P. ix 121.
- Ἀλέρα* mater Tityi fr. 294.
- Ἀλεύας* Thessalorum princeps P. x 4. P. x p. 215. fr. 255; Aleuadae Persarum studiosi P. x 30*.
- Ἀλερόθιος* Mantinensis O. x 69.
- Ἀλκαθίου ἀγών* Megarensis I. viii 67; cf. N. v 46.
- Ἀλκαῖδαι* O. vi 68; cf. Prol. cxiii.
- Ἀλκίμεδων* Aegineta Olympionica O. viii 17. 65. viii p. 60.
- Ἀλκίμιδας* Aegineta Nemeonica N. vi p. 275. vi 8. 60.
- Ἀλκμῶν* Amphiarai fil. vates P. viii 46. 57; de eius sacello prope Pindari domum P. viii 68*.
- Ἀλκμανίδαι* Alcmaeonidae sive Athenienses P. vii 2. vii p. 188.
- Ἀλκμήνα* mater Herculis O. vii 27. P. iv 172. ix 84. N. i 49. x 11. I. i 12. iii 73. vi 30. fr. 172; cf. Prol. cxiii.
- Ἀλκονοεύς* Gigas ab Hercule devictus N. iv 25. I. vi 31.
- Ἄλτις* lucus Olympiae C. iii 18*. x 45. x 45*.
- Ἀλφειός* fluvius Elidis O. i 20. 92. ii 13. iii 21. v 18. vi 34. 58. vii 15. viii 9. ix 18. x 48. xiii 35. N. i 1. vi 18. I. i 65. fr. 250.
- Ἀμαζών* O. viii 47. N. iii 38. fr. 172. 174. 175 — *Ἀμαζονίς* O. xiii 87, quae eadem forma occurrit ap. Herod. ix 27. Callim. hymn. Dian. 237. Apollon. ii 374. 386. 912. 965. 985.
- Ἀμάλθεια* Oceani filia fr. 249.
- Ἀμένας* fluvius Catinam permeans P. i 67.
- Ἄμμων Ζεὺς* P. iv 16. fr. 36.
- Ἄμυθάν* Crethei fil. P. iv 126. Prol. cxviii — *Ἄμυθαονίδαι* fr. 179.
- Ἄμυκλαι* urbs Achaeorum Lacedaemonia P. i 65. xi 32. N. xi 34. I. vii 14.
- Ἀμύντας* pater Alexandri regis Macedoniae fr. 120.
- Ἄμυντορίδαι*, posterii Amyntoris patris Astydamaiae, quae ab Hercule Tlepolemum, conditorem Rhodi, genuit O. vii 23.
- Ἀμφιάροχος* Oiclei fil. O. vi 13. P. viii 40. 56. N. ix 13. 24. I. vii 23; *Ἰουλίεος παῖς* P. viii 39; conf. fr. 43. 202. Prol. cxviii.
- Ἀμφικτιονες* Delphici P. iv 66. x 8. cf. N. vi 39. Prol. lxxviii.
- Ἀμφιτρίτα χερσαλάκατος* uxor Neptuni O. vi 105.
- Ἀμφιτρόων* pater Herculis P. ix 81. N. i 52. iv 20. x 13. I. i 55. vii 6 — cf. Prol. cxliii — *Ἀμφιτροωνιάδας* Hercules O. iii 14. I. vi 38.
- Ἀναξίλαος* P. ii 18*.
- Ἀνταῖος* Libys P. ix 106. I. iii 70.
- Ἀντανορίδαι* Antenoris filii Troes P. v 83. v 82*.
- Ἀντίλας* Argivus N. x 40.
- Ἀντίλοχος* Nestoris fil. P. vi 28. vi 28*.
- Ἀντιόπη* Amazon fr. 175. 176.
- Ἄξινοχος πόντος* P. iv 203.
- Ἄπειρος* Epirus N. iv 51. vii 38*; cf. P. iv 48. P. ix 8.
- Ἀπέσας* mons Nemeaeus fr. 295.
- Ἀπολλόδαρος* chorodidascalos, magister Pindari Prol. c 9.
- Ἀπόλλων* O. iii 16. vi 35. viii 41. xiv 10.

- P. I 1. II 15. III 11. 40. IV 5. 66. 87. 176. 294. V 60. 79. VII 9. VIII 18. IX 28. 63. X 10. 35. N. V 24. 44. IX 1. I. II 18. fr. 55. 63. 147. 148. 286 — *Ἀπόλλων ἄγνος* P. IX 64, *ἀκλειρενύμας* P. III 14. I. I 7, *ἀρχαγέτας* P. V 60, *ἐβρυφαρέτρας* P. IX 26, *ἐβρυφαρέτρος* fr. 148, *ἐβρυσθενής* I. II 18; *ἐκάεργος* P. IX 28, *χρυσότοξος* O. XIV 10, *χρυσοχαίτα* P. II 15, *χρυσάωρ* P. V 104, *χαίταις* P. IX 5 — *Δάλιος* P. IX 10, *Δάλου σκοπός* O. VI 59; *Καρνήσιος Ἀπόλλων* P. V 79; *Λύκιος* P. I 39. O. VIII 47*; *Πόθιος* O. XIV 10. N. III 70 (V. Πυθώ); *παῖς Λατοῦς* O. VIII 31. N. IX 4, *παῖς Διός* P. III 12 — Delphinii Apollinis ludi Aeginetici P. VIII 66*. N. V 44* — *Λοξίας* P. III 28. XI 5. I. VII 49, *Παιάν* P. IV 270; *Φοῖβος* O. VI 49. IX 33. P. I 39. IV 54. V 104. IX 40. N. IX 9; *Χρυσουόμας* O. VI 41. VII 22. I. VII 49; *Μοισαγέτας* fr. 116; *Ἐκαταβόλος* fr. 2; cf. *Λατοῖδας* — *Ἀπολλώνιος* P. V 23. 90. VI 9 — *Ἀπολλωνίδας* fr. 192 — *Ἀπολλωνιάς* insula Delus I. I 6; cf. *Δάλιος ξένος* P. IX 10 — Apollini asini mac-tantur P. X 33.
- Ἄργος* urbs et regio O. VII 83. IX 68. 88. XI 68. XIII 107. P. VIII 41. IX 112. N. IX 14. X 1. 40. I. V 33; *Ἄργος ἔπιον* I. VII 11; *ἰκποτρόφον ἄστυ* N. X 41 — *Ἄργεῖος* O. VII 19. P. IV 49. N. X 19. I. II 9; cf. Prol. LXXXVIII; *Ἄργεῖος τρώπος* brevis sermonis I. VI 58; *ἀπ' Ἄργεος ὄπλα* (inprimis clypei) fr. 108, 5.
- Ἄργώ* O. XIII 54. P. IV 26. 184.
- Ἀρέας* v. l. pro *Ῥέας* N. IX 41.
- Ἀρέθουσα* fons Syracusanus P. III 69. N. I 1*.
- Ἄρης* O. IX 76. X 15. XIII 23. P. I 10. II 2. X 14. XI 36. N. X 84. I. III 33. V 48. VII 25. VIII 37; metonymice O. IX 76. XIII 23. P. V 85. I. V 48 — *Ἄρης βαθυπόλεμος* P. II 1, *βιατάς* P. I 10, *κελαινεγχής* N. X 84, *ὄβλιος* O. IX 76, *χάλκεος* O. X 15. I. III 33, *χαλκάρματος* P. IV 88 — *πόσις Ἀφροδίτας* P. IV 88 — *ἀρήμιον γένος* O. II 46, *ἀρηίφιλοι παῖδες* I. VIII 25. Conf. *Ἐννάλιος*.
- Ἄριμοι* fr. 93.
- Ἀρισταγόρας* Arcesilai fil. Tenedius N. XI p. 319. XI 3. 19.
- Ἀρισταῖος* Apollinis et Cyrenes fil., qui idem *Ἀργεῖος* et *Νόμος* audit P. IX 65. fr. 251.
- Ἀριστέας* fr. 271.
- Ἀριστόδημος Ἄργεῖος* I. II 9*.
- Ἀριστοκλείδης* Aristophanis fil. Aegineta Nemeonica N. III p. 248. III 15. 67.
- Ἀριστομένης* Xenarcis fil. Aegineta Pythionica P. VIII. VIII 5. 80.
- Ἀριστοτέλης* Battus rex Cyrenarum P. V 87.
- Ἀριστοφάνης* pater Aristoclidæ N. III 20.
- Ἀρκαδία* O. III 27. VI 80. 100. VII 83. P. III 26. fr. 95; *Ἄρκ. εὐμήλιος* O. VI 100 — *Ἀρκάς* O. VI 34. IX 68. XIII 107; cf. Prol. LXXXVIII.
- Ἀρκεσίλας* Batti fil. rex Cyrenarum P. IV. V. IV 1. 65. 250. 298. V 5. 102; cf. P. IV p. 146 sq. — pater Aristagoræ Tenedius N. XI 11.
- Ἀρμονία* uxor Cadmi P. III 91. XI 7. fr. 29, 6 — *Ἀρμ. βοῶπις* P. III 91 — Harmoniae et Cadmi nuptiae a Musis celebratae P. III 90*.
- Ἀρσινόα* nutrix Orestis P. XI 17.
- Ἄρτεμις* P. II 7. IV 90. N. I 1. III 50. fr. 250; *Ἀφαία* fr. 89; *Ἄρθεωσία* O. III 30; *λοχέαιρα παρθένος* P. II 9; *κασιγνήτα Ἀπόλλωνος* P. III 32; *ἰκποσά* O. III 26. III 26*, *ἐλάτεια ἱππων* fr. 89, 2 — Dianæ templum Ephesiacum ab Amazonibus conditum fr. 174.
- Ἀρχέστρατος* pater Agesidami Locrus O. X 2. 99. XI 11.
- Ἀρχίλοχος* poeta O. IX 1. P. II 55.
- Ἀσία* O. VII 18.
- Ἀσκαπιός* P. III 6. N. III 64. fr. 266; cf. P. III p. 137; Aslepii ludi Epidaurici N. V 53. Prol. LXXXIX.
- Ἀστυδάμεια* mater Tlepolemi O. VII 23.
- Ἀσωπός* fluvius Sicyoniæ N. IX 9; fluvius Aeginae N. III 4*; fluvius Boeotiae I. VIII 17 — *Ἀσώπιος* N. III 4 — *Ἀσωπίδες* I. VIII 17.
- Ἀσώπιχος* Orchomenius Olympionica O. XIV. XIV 15. XIV p. 107.
- Ἀσωπόδωρος* pater Herodoti Thebanus I. I 34.
- Ἀταβύριον* mons Rhodi O. VII 87.
- Ἄτλας* Titan P. IV 289.
- Ἀτρέκεια* dea O. X 13.
- Ἀτρέυς* O. XIII 58 — *Ἀτρεΐδας* O. IX 70. P. XI 31. I. V 38. VIII 51.
- Ἀυγέας* rex Epeorum O. X 28. 41.
- Ἀφαία* Diana fr. 89.
- Ἀφαιστός* O. VII 35. fr. 253. 283; metonymice P. I 25. III 40.
- Ἀφαρητίδαι* Lynceus et Idas N. X 65. Prol. CXXVI.
- Ἀφέσας ἦρας* fr. 295.
- Ἀφροδίτα* O. VII 14. P. II 17. IV 88. V 24. VI 1. IX 9. N. VIII 1. I. II 4. fr. 90, 3. 122, 5. 123, 5; metonymice O. VI 35 — *Ἀφροδίτα ἄνθεα* N. VII 53. fr. 128 — *Ἀφρ. ἀργυρόπεξα* P. IX 9, *ἐλικοβλέφαρος* fr. 123, 5; *ἐλικώπις* P. VI 1, *εὐθρονος* I. II 5, *ὄφρα νία μάτηρ* *Ἐρώτων* fr. 122; *πότνια βελών* P. IV 213,

- ιοβλέφαρος* fr. 307. Conf. *Κυπρία*, *Κυπρογένεια*.
- Ἄχαιοί* Peloponnesi I. i 31. N. x 47, Thessaliae I. i 58, Epiri N. vii 64, Graeciae omnis fr. 259.
- Ἀχάραυ* vicus Atticae N. ii 16.
- Ἀχελῷος* fluvius fr. 249.
- Ἀχέρων* fluvius Orci P. xi 21. N. iv 85. fr. 143.
- Ἀχιλλεύς* (*Ἀχιλῆς*) O. ii 87. ix 71. x 19. P. viii 100. N. iii 43. iv 49. vi 51. vii 27. viii 30. I. viii 36. 48. 55; cf. I. vii 43.
- Ἀχώ* O. xiv 19; cf. *Ἀγγελία*.
- Ἄως* Aurora mater Memnonis O. ii 91. N. vi 52. fr. 21 — *Ἄωσφόρος* I. iii 42.
- Βασίλιδαι* gens Aeginetica N. vi 31.
- Βάττος* conditor Cyrenarum P. iv 6. 280. v 124 — *Βαττίδαι* P. v 28.
- Βελλεροφόντας* Glauci fil. O. xiii 84. I. vii 46; cf. Prol. cxvii.
- Βλεψιάδαι* gens Aeginetica O. viii 75.
- Βοιβιάς* palus Thessalica P. iii 34.
- Βοιωτία* ὄς O. vi 30. fr. 83; ludi Boeotorum O. vii 85. Prol. lxxxix.
- Βορέας* Aquilo O. iii 55. P. iv 182; *βασιλεύς ἀνέμων* P. iv 181 — *Βορεάδαι* O. iv 19* — Conf. *Ἵπερβόρειοι* —
- Γᾶ* (*Γαῖα*) dea O. ii 84. vii 38. P. ix 17. 60. 102. fr. 253; *Γαῖα κοροστρόφος* P. ix 60*; *Γαῖα mater omnium* N. vi 1*. *Γᾶς βαθυκόλπου ἄεθλα* P. ix 102, ubi acta sint P. ix 98*.
- Γάδειρα* N. iv 69; *πύλαι Γαδειρίδες* fr. 256.
- Γαῖοχος* v. *Ποσειδάων*.
- Γανυμήδης* O. i 45. x 104. fr. 282, Gany-medem Laomedontis, non Trois filium Pindarus habuit Prol. cxv. O. i 44*.
- Γηρῶνας* gigas I. i 13. fr. 81. 169. 5.
- Γίγαντες* P. viii 17. N. i 67. vii 90; rex Gigantum P. viii 17*. I. vi 33*; cf. *Ἄλκωνεύς* et *Πορφυρίων*.
- Γλαῦκος* Lycius O. xiii 60. I. vi 33*; cf. Prol. cxvii — *Γλαῦκος Ἀνθηδονίαν* • fr. 263.
- Γλανκῶπις* v. *Ἀθήνα*.
- Γοργών* O. xiii 63. P. x 46. N. x 4; *Γοργόνες* P. xii 7; cf. *Μέθοισα*; non distinctae a Phorcidibus P. xii 13*.
- Δαίδαλος* v. I. N. iv 59; cognomen Vulcani N. iv 59*.
- Δαίφαντος* Pindari fil. Prol. cii. 2.
- Δᾶλος* O. vi 59. P. i 39. N. i 4. fr. 87. 88; *Ἄστερια* a dis appellata fr. 87, 4 — *Δάλιος* Apollo P. ix 10.
- Δαμάγητος* Rhodius O. vii 17.
- Δαμῆλος πατήρ* Neptunus O. xiii 69.
- Δαμάτηρ* O. vi 95. I. i 57. vii 4; *Δαμ. φοινικόπεξα* O. vi 95, *χαλκόμετος* I. vii 4, *μαλοφόρος* O. i 19*.
- Δαμοδίκη* noverca Phruxi fr. 49.
- Δαμόφιλος* Cyrenaeus P. iv 281. iv p. 147.
- Δανάα* mater Persei P. x 45. xii 17. N. x 11. fr. 284.
- Δαναός* P. ix 112. N. x 1; cf. Prol. cxkxi; quot eius filiae fuerint P. ix 113*.
- Δαναοί* O. ix 72. xii 60. P. i 54. iii 103. iv 48. viii 52. N. vii 36. viii 28. ix 17. fr. 183.
- Δάρδανος* O. xiii 58 — *Δάρδανοι* N. iii 61 — *Δαρδανίδαι* fr. 120 — *Δαρδανίς* P. xi 19; cf. Prol. cxkxv.
- Δεινίς* Megae fil. Aegineta Nemeonica N. viii p. 294. viii 16.
- Δεινομένης* pater Hieronis P. i 79 — filius Hieronis P. i 58 — *Δεινομένειος* Hiero P. ii 18.
- Δελφοί* P. xiii 43. P. ix 75. N. vii 43. fr. 192 — *Δελφίς* P. iv 60 — Delphicum templum Apollinis P. vii 10. fr. 53.
- Δευκαλίων* O. ix 48; cf. Prol. cxvi.
- Δηϊάνειρα* Oenei fil. fr. 249.
- Δημοδίκη* Phruxi noverca fr. 49.
- Δημοῶν* Thesei fil. fr. 176.
- Δηραίοι* Abderae fr. 63.
- Διαγόρας* Rhodius Olympionica O. vii p. 50. vii 13. 80. O. v 24*.
- Δίκα* dea O. vii 17. xiii 7. P. viii 1. 71.
- Διόδοτος* Thebanus I. vii 31.
- Διομήδης* Tydei fil. N. x 7. fr. 262. 317.
- Διώνυσος* (*Διώνυσος*) O. xiii 18. I. vii 5. fr. 29. 5. 78. 124. 139. 3. 153. 247. 267; *Διών. ἐβρυχαίτας* et *πάρεδρος Δαμάτηρος* I. vii 4, *ζαμενής* fr. 156, *μισσοφόρος* O. ii 30 — *χοροίτιπος* fr. 156, — *Βρόμιος Ἐριβόας τε* fr. 75. 12.
- Διόσκουφοι* fr. 258; cf. *Τυνδαρίδαι*, *Κάστωρ*, *Πολυδεύκης*, *Θεοξένια*.
- Δίρκα* fons Thebanus O. x 85. I. i 29. vi 74. viii 30 — *Διρκαῖα ὕδατα* P. ix 88.
- Δόλοπες*, quorum dux Phoenix fr. 183.
- Δόρυλλος* Tirynthius, socius Herculis O. x 67.
- Δωδᾶνα* N. iv 53 — *Θεσπρωτίδα Δωδᾶνην* fr. 60 — *Δωδωναῖος* Iupiter fr. 57.
- Δωριεύς* O. viii 30. P. i 65. viii 20. fr. 1, 4 — *Δωρίς νᾶσος Ἀίγινα* N. iii 3, *Δωρίς ἀποικία Λακεδαιμῶν* I. vii 12.
- Δώριος* O. i 18. iii 5. N. v 37. I. ii 15. viii 64. fr. 67. 191; *Δωρία φόρμιγξ* O. i 17; *Δώριον πέδιλον* O. iii 5; *Δωριεύς κάμος* P. viii 20.
- Ελλατίδας* Aegyptus O. vi 33; Ischys P. iii 31.

- Εἰρήνη* dea O. XIII 7.
Ἐκτωρ Priami fil. O. II 89. N. II 14. IX 39. I. V 39. VII 32. VIII 55.
Ἐλεῖθνια O. VI 42. P. III 9. N. VII 1; *καὶς Ἥρας* N. VII 1; *Ἐλ. παράμυθις* O. VI 42, *μακροπόλος* P. III 9.
Ἐλελιχθων v. *Ποσειδάων*.
Ἐλένα O. III 1. XIII 59. P. V 83. XI 53. I. VIII 52.
Ἐλενος Priami fil. N. III 63.
Ἐλευσίς O. IX 99. XIII 110. I. I 57.
Ἐλικωνιάδες Musae I. II 34; *Ἐλικώνια* I. VIII 57.
Ἕλλας πόρθμος fr. 51; *Ἕλλας πόρος* fr. 189.
Ἕλλαν στρατός N. X 25; *Ἕλλανες* O. I 120. VI 71. P. I 49. I. III 54 — *Ἕλλάγιος πατήρ* Iupiter N. V 10 — *Ἕλλαγίς στρατιά* P. XI 50 — *Ἕλλαροδίακας* O. III 12; cf. Prol. LXXXVI — *Ἕλληνηκοὶ ἀγῶνες* Prol. LXXXV; cf. *Πανέλλατες*.
Ἕλλάς O. XIII 113. P. I 75. II 60. IV 218. VII 8. X 19. XII 6. N. VI 26. I. VIII 11. fr. 76, 2.
Ἕλλοι = *Σελλοί* fr. 59.
Ἐλλάτεια sc. *ἱερά* O. XIII 40.
Ἐλαρος fluvius Siciliae N. IX 40.
Ἐμμενίδαί gens Agrigentina O. III 38. P. VI 4; cf. Prol. CXXIX. O. II p. 13 sq.
Ἐνδαίς Chironis (alii rectius Scironis; v. N. V 7*) filia, uxor Aeaci N. V 12.
Ἐνικεύς (v. I. *Νικεύς*) O. X 72.
Ἐννοσίδαις v. *Ποσειδάων*.
Ἐννάλιος Mars O. XIII 106. N. IX 37. I. VI 54.
Ἐπαφος Libys P. IV 14. N. X 5. cf. Prol. CXXI.
Ἐπειοί O. IX 58. X 35.
Ἐπιγονοὶ septem ducum adv. Thebas posterī P. VIII 42.
Ἐπίδανρος N. III 84. V 52. I. VIII 68.
Ἐπιεφύροιοι Λοκροί O. XI 15; cf. *Ζεφύροιοι*.
Ἐπιμαθεύς P. V 27.
Ἐρατίδαι gens Rhodia O. VII 93.
Ἐργοτέλης Philanoris fil. Olympionica O. XII. p. 92. XII 18.
Ἐρεχθεύς Atheniensis P. VII 10 — *Ἐρεχθεΐδαι* I. II 19.
Ἐριβόας v. *Διώνυσος*.
Ἐρίβοια uxor Telamonis I. VI 45.
Ἐριννός O. II 45.
Ἐρίτιμος Corinthius O. XIII 42; frater Pindari Prol. CI, idem Erotion dicitur a Suida Prol. CX.
Ἐριφύλα uxor Amphiarai N. IX 16.
Ἐριχθόνιος terra genitus fr. 253.
Ἐρμάς O. VI 79. 88 (coni.). VIII 81. P. II 10. IV 178. IX 59. N. X 53. I. I 60 — *Ἐρμ. ἐναγώνιος* P. II 10. I. I 60; cf. VI 79, *κλυτός* P. IX 59, *χρυσόραπις* P. IV 178, *Παρθένιος* O. VI 88 (coni.), *θεῶν κἀρῆς* O. VI 78.
Ἐρυθρός πόντος, oppositus ut videtur *μέλανι πόντω* P. IV 251.
Ἐρως Mercurii fil. P. IV 179.
Ἐρωτες ποιμένες Κυπρίας δάφρων N. VIII 6; *μάτερ ἐρώτων Ἀφροδίτα* fr. 122, 4.
Ἔστια dea N. XI 1, sceptrum manu tenens N. XI 4.
Ἐτάδνα Neptuni fil. O. VI 30 49.
Ἐύβοια O. XIII 112. I. I 57.
Ἐύθυμῆτης Aegineta N. V 41. I. VI 57.
Ἐύθυμία dea fr. 155.
Ἐύμητις Pindari filia Prol. CI 6.
Ἐύνομία dea O. IX 16. XIII 6.
Ἐύξεινον πέλαγος N. IV 49. P. IV 203 (v. I. *Ἄξεινον*).
Ἐύξεινίδας Sogenes Aegineta N. VII 70.
Ἐύριπος P. XI 22.
Ἐύρύαλα una ex Gorgoniibus P. XII 20.
Ἐύρυνόμα fr. 28^b, 9.
Ἐύρύπυλος Neptuni fil. P. IV 33.
Ἐύρυσθεύς rex Argivorum O. III 28. P. IX 80. fr. 169, 6.
Ἐύρυντιων Iri fil. Argonauta fr. 48.
Ἐύρυντος Molionides O. X 28; cf. Usener, Götternamen 18.
Ἐύρώπα Tityi fil. P. IV 46; terra N. IV 70.
Ἐύρώτας fluvius O. VI 28. I. I 29. V 33.
Ἐύρρεια v. *Ποσειδάων*.
Ἐύφραμος Neptuni fil. Argonauta P. IV 22. 44. 175. 256.
Ἐύφρανῆς avus Timasarchi Aegineta N. IV 89.
Ἐύφροσύνα dea O. XIV 12.
Ἐφάρμοστος Locrus Olympionica O. IX. IX 4 87. O. IX p. 68.
Ἐφιάλτας Neptuni et Iphimediae fil. P. IV 89.
Ἐφύρα urbs Thesprotiae N. VII 37 — *Ἐφυραῖοι* P. X 55. X 55*.
Ἐχεκράτης fr. 28^b, 4.
Ἐχεμος Tegeata O. X 66.
Ἐχίων Mercurii fil. P. IV 179.
Ζεός, gen. *Ζηγός Διός Διόθεν* O. I 43. 46. 77. II 87. 97. III 17. VI 5. 70. VII 23. 55. VIII 44. 83. IX 52. X 4. 44. 96. XII 1. XIII 92. 106. P. II 27. 34. 40. III 12. 95. IV 107. 129. 167. 171. V 122. VIII 99. IX 64. 84. N. I 35. 72. II 3. III 65. IV 9. 61. V 7. 25. 29. 35. 52. VI 14. 42. VII 50. 80. 105. VIII 6. X 11. 48. 56. 65. 79. XI 43. I. III 4. V 14. 29. VI 3. VII 47. VIII 18. 35. fr. 30, 5. 75, 9. 90. 107. 243. 290 — *Ζεός πατήρ* O. II 30. VII 87. XIII 26. P. III 98. IV 23. 194. N. VIII 35. IX 31. 53. X 29. I. VI 42. fr. 93, 2

- Ζεὺς πατήρ O. vii 87. xiii 26. P. iii 98. iv 23. N. viii 35. ix 31. 53. x 29. 76. I. vi 42. cf. N. v 10 — *Αιγίολος* I. iii 76 — Ζεὺς Κρονίδας O. ii 13. viii 44. P. iv 171. N. i 72. iv 9. I. ii 24, 2 Κρόνιος παῖς O. ii 18. N. xi 2 — Ζεὺς Κρονίων P. i 71. iii 57. iv 23. N. i 16. ix 19. 28. x 76; Κρόνου παῖς O. i 10. iv 6. vii 67. I. i 52 — Ζεὺς Ἄμμων P. iv 16, cf. Ζεὺς Νεῖλος P. iv 56; Ζεὺς Ὀλύμπιος. O. xiv 11. I. ii 27. N. i 14. fr. 90; cf. O. xiii 34, *Ατταναῖος* O. vi 96. N. i 6, *Ἀταβυρίου μεθέων* O. vii 87, *Λαδωνάτος* fr. 57, *Λυκαῖος* O. ix 96. N. x 48, *Ἑλλάνιος* N. v 10, *Νεμέαιος* N. ii 5 — Ζεὺς αἰολοβρόντας O. ix 42, *ἀργικέρανος* O. viii 3. P. iv 194, *ἀριστοτέχνας* fr. 57, *ἄφθιτος* P. iv 291, *βαρύγδουπος* O. viii 44, *βαρύγδουπος πατήρ* O. vi 81, *βαρυσφάραγος* I. viii 23, *βασιλεὺς ἀθανάτων* N. v 35. x 16. I. viii 18, *γενέθλιος* O. viii 16. P. iv 167, *δεσπότης Ὀλύμπου* N. i 14; cf. O. ii 13, *ἐλασίβροντε παῖ Ῥέας* fr. 144, *ἐλατήρ ὑπέρατε βροντᾶς* O. iv 1, *ἐγγεικέρανος* O. xiii 77. P. iv 194, *εὐρὺ ἀνάσων* O. xiii 24, *εὐρύζυγος* fr. 14, *εὐρύτιμος* O. i 43, *καρτεροβρόντας* fr. 156. P. vi 23, *ξένιος* O. viii 21. N. xi 8; cf. *ξένιος πατήρ* N. v 33, *ὄρακτυπος* O. x 81, *ὄρσινεφής* N. v 35, *σάτηρ* O. v 17. I. vi 8. fr. 30, 5, *τέλειος* O. xiii 21. P. i 67, *ὑπατος* O. xiii 24, *ὑπέρατος* O. iv 1, *ὑψιστος* N. i 60. xi 2 (cf. Paus. ix 8, 5), *ὕψινεφής* O. v 17, *φέρτατος* N. x 13. I. vii 5, *φοινικοστερῆρας* O. ix 6 — *Λιδὸς ἀρχά* O. ii 64, *θήμετες* O. x 24, *Κόρινθος* N. vii 105, *ὀδός* O. ii 77, *ὕμβρος* I. v 49, *προοίμιον* I. i 2. — Conf. *Κρονίων*, *Κρονίδας*.
- Ζεφύρος* N. vii 29; fr. 51 — *Ζεφύριοι Λοκροί* O. x 13. P. ii 18; conf. fr. 200. *Ζήτας* Boreae fil. P. iv 182.
- Ἦβα* N. i 71. vii 4. x 18. I. iii 77 — *Ἦβα χρυσοστέφανος* O. vi 58. P. ix 109, *καλλίστα θεῶν* N. x 18.
- Ἦρα* P. ii 27. iv 184. viii 79. N. i 38. vii 2. 95. x 2. 23. 36. xi 2. I. iii 78. fr. 283; *Κρόνου θυγάτηρ* P. ii 39; *Λιδὸς ἀκοιτις* P. ii 34 — *Ἦραν* (fort. *Ἐρμῶν*) *Παρθεναῖον* O. vi 88; *τελεία μάτηρ* N. x 18 — *Ἦρας ἀκκύνες* fr. 62 — *Ἦραια ludi* Prol. lxxxviii.
- Ἡρακλῆς* O. ii 3. iii 11. 44. vi 68. vii 22. ix 30. x 16. P. ix 87. xi 3. N. i 33. iii 21. iv 24. vii 86. x 17. 33. xi 27. I. v 37. vi 35. fr. 29, 4. 51. 169, 5. 249. 291; *υἱὸς Ἀλκμήνας* I. iii 73. vi 30;
- Λιδὸς παῖς* O. x 44. N. i 35; *Ἀμφιτροναϊάδας* O. iii 14. vi 38; *pater Tlepolemi* O. vii 22; *institutor ludorum Olympicorum* O. ii 3. iii 11. vi 68. x 25. 53. N. x 33. xi 27; *Herculis columnae* O. iii 44. iii 49*. N. iii 21. I. iii 30. vii 7. fr. 256 — *Ἡρακλειδαί* P. i 63. v 71. x 3 — *Ἡρακλεια* Marathonis Prol. xc, *Thebarum* Prol. xci — *Herculea stirps* Prol. cxxiii.
- Ἡρόδοτος* Asopodori fil. *Thebanus*, *Isthmionica* I. i p. 325. i 14. 61.
- Ἡσίοδος* poeta I. vi 67. fr. 328; cf. *Ind.* ii.
- Ἡσυχία* dea *Iustitiae* filia P. viii 1; cf. O. iv 17. fr. 109.
- Θαλία* dea *Gratia* O. xiv 13.
- Θεαῖος* (*Θεαῖος*) *Uliae* fil. *Argivus*, *Hecatombaeonica* N. x p. 308. x 24. 57.
- Θεανδρίδαι* gens *Aeginetica* N. iv 73.
- Θεάριον Πυθίου*, *curia Aeginetica* N. iii 70.
- Θεαρίων* *Aegineta*, *pater Sogenis* N. vii 7. 58.
- Θεῖα* dea I. v 1, *πολυώνυμος* I. v 1*.
- Θέμις* (gen. *Θέμιτος* O. xiii 8) dea *πάρεδρος Λιδὸς* O. viii 22. ix 15. xiii 8; *ποντία θεός* I. viii 34; *Νηρέος θυγάτηρ* I. viii 43; *uxor Iovis* fr. 30, 1; *dea vaticinans* P. xi 9. I. viii 32; *θήμετες Λιδὸς* O. x 24.
- Θεμίσιος* *Aegineta* N. v 50. I. vi 65.
- Θεόγγητος* *Aegineta* *Olympionica* P. viii 36.
- Θεόξενος* *Agasilai* fil. *Tenedius*, *puer amatus Pindari* fr. 123, 2.
- Θεοξένια* *Dioscurorum* O. iii p. 26. O. iii 1*.
- Θεράπνια*, *urbs Laconica Dioscurorum* P. xi 63. N. x 56. I. i 31.
- Θέρσανδρος* *Polynicis* fil. O. ii 47.
- Θεσπεριδα Λαδώνης* fr. 60.
- Θεσσαλία* P. x 2 — *Θεσσαλοί* P. x 70. x 1*.
- Θεσσαλός*, *Ptoeodori* fil. *Corinthius* O. xiii 35.
- Θέτις* *Nereis*, *uxor Pelei*, *mater Achillis* O. ix 76. P. iii 92. 101. N. iii 35. iv 50. v 25. I. viii 27. 47 — *Thetidis et Pelei nuptiae* P. iii 94*. N. iv 65 88. v 22 88. — *Θετιδειον* N. iv 50.
- Θήβα* *nympha*, *Asopi fluvii* et *Metopae* fil. O. vi 85. I. i 1. iii 12. vii 1. fr. 29, 5. 290; *Θήβα πλάξικπος* O. vi 85 — *urbs Thebana* P. iv 299. I. iii 12. fr. 194, 4. 195.
- Θήβαι* *urbs* O. vi 16. vii 84. ix 68. xiii 107. N. x 8. I. i 17. iii 25. v 32. fr. 107, 8. 197 — *Θήβαι ἐπτάπυλοι* P. iii 80. viii 40. ix 80. xi 11. N. iv 19. ix

18. I. i 67, *Καδμειαί* I. iii 71, *Λεόκιπποι* P. ix 83, *Λιπαράι* Θ. P. ii 3. fr. 196 — *Θηβαγενεῖς* fr. 67 — *Θηβαίων ἄρμα* fr. 106, 5 — Thebani dithyrambum invenisse dicuntur fr. 71 — Thebani optimates a partibus Lacedaemoniorum stantes P. xi p. 294.
- Θηραῖος* ad Theram insulam (j. Santorin) pertinens P. iv 10; cf. P. iv 268.
- Θήρων* Aenesidami fil., princeps Agrigentinarum, Olympionica O. ii p. 13 sq. iii. ii 5. 105. iii 3. 39. 43. fr. 118. 119.
- Θησεύς* fr. 174. 175. 176. 243. 258.
- Θρασόβουλος* Xenocratis fil. Agrigentinus P. vi p. 182. vi 15. 44. I. ii p. 333. ii 1. 31. fr. 124.
- Θρασόθαιος* Thebanus Pythonica P. xi p. 223. xi 13. 44 — Thessalus frater Thoracis P. x 5*. 69*.
- Θρασυκλος* Argivus N. x 39.
- Θρηάκιαι ταύροι* P. iv 205; Thraces in Asiatico litore P. iv 205*.
- Θρώνα* Cadmi fil. P. iii 99; cf. *Σεμέλη*.
- Θῶραξ* Thessalus P. x p. 215, x 64.
- Ἰάλεμος* fr. 139, 8.
- Ἰάλυσος* Rhodius, nepos Solis et Rhodi nymphae O. vii 74.
- Ἰαμος* vates, filius Apollinis et Euadnae O. vi 43 — *Ἰαμίδαί* O. vi 71. vi p. 40.
- Ἰαπετιονίς φόντα* O. ix 55.
- Ἰάσων* Aesonis fil. P. iv 12. 119. 123. 136. 169. 189. 232. N. iii 54. fr. 172, 4; cf. Prol. cxvii.
- Ἰδαλον ἔντρονον* O. v 18. v 18*.
- Ἰδας* Apharei fil. Messenius N. x 60. 71; cf. Prol. cxviii.
- Ἰέρων* Syracusanus Olympionica et Pythonica O. i. P. i. ii. iii. O. i 110. vi 93. P. i 32. 56. 62. ii 5. iii 80; rex Aetnae urbis indeque Syracusarum O. i 11. 23. 117. P. i 48. 60. 68. ii 14. iii 69*. 70. schol. P. iii inscr.; sacerdos Cereris O. vi 93; cf. O. vi 95*. P. ii 17 ss. fr. 105. O. i p. 1 sq.; etymologia nominis P. ii 15*.
- Ἰλας* alipta Agesidami O. x 17.
- Ἰλιάδας* Ajax Oilei fil. O. ix 112.
- Ἰλιος* O. viii 32. N. vii 35.
- Ἰλος* Trois filius N. vii 30; cf. Prol. cxxiv.
- Ἰμέρα* urbs Siciliae prope Himeram fluvium O. xii 2; de thermis prope Himeram O. xii 19*.
- Ἰμέρας* fluvius Siciliae P. i 79.
- Ἰνώ* Cadmi filia O. ii 33. P. xi 2.
- Ἰξίων* P. ii 21. ii 32*. 36*.
- Ἰόλαος* Iphiclis fil. O. ix 99. P. ix 79. xi 60. N. iii 37. I. i 16. vii 9. fr. 114;
- Ἰπποσάος Ἴολ.* I. v 32 — *Ἰολαία* Prol. xci.
- Ἰονία θάλασσα* P. iii 88. N. iv 58. vii 65.
- Ἰπκαρις* fluvius Siciliae prope Camarinam urbem O. v 12.
- Ἰπποδάμεια* Oenomai fil. O. i 72. ix 10.
- Ἰπποκλέας* Phriciae fil. Pelinnaeus Pythonica P. x p. 215. x 5. 57.
- Ἰππολότα* Crethei fil., uxor Acasti N. iv 57. v 26; cf. Prol. cxvii.
- Ἰρασα* urbs Libyae P. ix 106.
- Ἰσθμός* Corinthius O. ii 55. vii 81. viii 48. xii 18. xiii 98. P. vii 13. viii 37. N. iv 75. v 32. 37. vi 19. x 26. I. i 9. 32. iii 11. v 17. vi 5. 61. vii 21. fr. 122, 10; *Ἰσθ. ζαθία* I. i 32 — *Ἰσθμιος* O. ix 84. xiii 4. I. ii 13. viii 63 — *Ἰσθμία* I. iii 20. Prol. lxxvii.
- Ἰσηνός* fluvius Boeotiae N. ix 22. xi 36. fr. 29, 1 — *Ἰσηνείον* P. xi 6.
- Ἰστρος* fluvius O. iii 14. viii 47 — *Ἰστρία γαῖα* O. iii 26.
- Ἰσχυς* Elati fil., amasius Coronidis P. iii 31.
- Ἰριγένεια* Agamemnonis filia P. xi 22.
- Ἰρικλέης* filius Amphitryonis et Alcmena P. ix 88. I. i 30 — *Ἰρικλείδας* P. xi 59.
- Ἰριμέθεια* uxor Aloeï P. iv 89.
- Ἰρίων* Aegineta O. viii 81.
- Ἰωλκός* (*Ἰαολκός* N. iv 53) urbs Thessaliae P. iv 77. 188. N. iii 34. iv 53. I. viii 40.
- Κάδμος* Agenoris fil., conditor Thebarum O. ii 25. 86. P. iii 88. viii 47. xi 1. I. i 11. vi 75. fr. 29, 2. 32. 272 — *Καδμείοι* Thebani P. ix 83. N. i 51. iv 21. viii 52; *Καδμειαί* I. iii 71. fr. 75, 12 — Cadmi filiae O. ii 25*; Cadmi uxor v. *Ἀρμονία*.
- Καίικος* fluvius Mysiae I. v 42.
- Καινεύς* Lapitha fr. 167.
- Κάλαις* Boreae fil. P. iv 182; cf. *Βορέας*.
- Καλλιάναξ* ex maioribus Diagorae Rhodii O. vii 93.
- Καλλίας* Aegineta N. vi 36.
- Καλλικλήης* Aegineta N. iv 80.
- Καλλιμαχος* Aegineta O. viii 82.
- Καλλιόπα* Musa O. x 14.
- Καλλίστα* insula Thera P. iv 258; cf. Herod. iv 147.
- Καμάρινα* urbs Siciliae O. iv 13; nymphalacus prope urbem cognominem O. v 4. O. v 11*.
- Κάμειρος* Rhodius O. vii 73.
- Καρνηιάδας* Cyrenaeus P. ix 71.
- Καρνηῖος Ἀπόλλων* P. v 79; de Carneis v. P. 72*.
- Κάρρωτος* Alexibiae fil. Cyrenaeus auriga P. v 26. 45.

- Κασάνδρα* Priami fil. P. xi 20.
Κασαλία fons Delphicus O. vii 17. ix 17. P. i 39. iv 163. v 31. N. vi 37. xi 24.
Κάστωρ frater Pollucis P. xi 61. N. x 49. 59. 90. I. v 33; *χρυσάρατος Κάστωρ* P. v 9 — *Καστόρειον μέλος* P. ii 69. I. i 16. Conf. *Τυνδαρίδας* et *Theoxenia*.
Καφισός fluvius Boeotiae P. iv 46 — *Καφισίς* palus fr. 198, nymphea P. xii 27 — *Καφισίος* O. xiv 1.
Κένταυρος Ixionis et Nephelae fil. P. ii 44; *Chiron* Magnes P. iii 45. iv 103. ix 38; *Κρονίδας Κεντ.* N. iii 48; *Φήρ ἀγρότερος* P. iii 4.
Κέρβερος fr. 249.
Κέως insula I. i 8.
Κηληδόνες (v. l. *Κηλημόνες*) cantrices Delphicae fr. 53.
Κήρες Parcae fr. 277.
Κιθαλία v. l. fr. 244; v. *Ἀιθαλία*.
Κιθαιρών mons P. i 77.
Κίλιξ Typho P. viii 16 — *Κιλίκιον ἄντρον* P. i 17.
Κινύρας rex Cypri P. ii 15. N. viii 18.
Κίρρα urbs prope Delphos P. iii 74. vii 16. viii 19. x 15. xi 12 — *Κρίσα* I. ii 18 — *Κρισάτος* P. v 37. v 37*. vi 18. Conf. Prol. lxxxvi sq.
Κλιάνθρος Aegineta Isthmionica I. viii. viii 1. 66.
Κλειτόμαχος Aegineta P. viii 37.
Κλειτώρ urbs Arcadiae N. x 47; de ludis huius urbis Prol. lxxxviii.
Κλεόδαμος Orchomenius O. xiv 20.
Κλεοδική mater Pindari Prol. c 5.
Κλεόνικος Aegineta I. v 55. vi 16.
Κλεώ (v. l. *Κλειώ*) *Musa εὐθρόνος* N. iii 83. fr. 308.
Κλεωναί urbs Argolica O. x 30 — *Κλεωναῖος* N. iv 17. x 42; cf. Prol. lxxxvii.
Κλεώνυμος Thebanus I. iii 15 — *Κλεωνυμίδαι* I. iii 22.
Κλύμενος Argonauta O. iv 21.
Κλυταιμνήστρα uxor Agamemnonis P. xi 17.
Κλωθώ Parca O. i 26; *Κλ. ὑψίθρονος* I. vi 17.
Κνωσία πάτρα Cretensis O. xii 16.
Κοιογενής Latona fr. 88.
Κοιρανίδας Polyidus O. xiii 75.
Κολοφώνιος ἀνήρ, Polymnastus fr. 188.
Κόλχοι P. iv 11. 212. fr. 172, 5; *nigri coloris* P. iv 212*.
Κόρινθος O. viii 52. ix 86. xiii 4. 52. N. vii 105. x 42. I. iii 38. fr. 122, 2 — *Κόρινθος ἀφνειός* fr. 122, 2, *ὀλβία* O. xiii 4; *Διὸς Κόρινθος* N. vii 105 — *Κορινθίος* N. ii 20. iv 88; *παῖδες Ἄλλα* O. xiii 14; eos *Κρεοντίδας* dictos esse putavit Rauchenstein ad N. vi 40 — De ludis Isthmiis Prol. lxxxvii, de ludis Minervae Corinthiae Prol. lxxxix.
Κόριννα Pindarum reprehendens Prol. cii 10.
Κορωνίς Phlegyae filia ab Apolline amata P. iii 25 ss. P. iii p. 137.
Κρείοισα nymphea P. ix 16.
Κρεοντίς Creontis filia Megara I. iii 82.
Κρεοντίδας Aegineta N. vi 40.
Κρηθεύς Aeoli fil. P. iv 142. Prol. cxvi — *Κρηθεῖς* Crethi filia Hippolyta N. v 26 — *Κρηθείδας* Crethi fil. Aeson P. iv 152.
Κρής Cretensis P. v 41 — *Κρήτα* insula fr. 154.
Κρήστων urbs Thraciae, *Κρηστωναῖοι* eius incolae fr. 309.
Κρίσα et *Κρισάτος* v. *Κίρρα*.
Κροίσος rex Lydorum P. i 94.
Κρόνος Urani filius, cuius collis Olympico campo impendebat, O. i 10. ii 77. iv 6. vii 67. viii 17. x 50. P. ii 39. iii 4. 94. N. v 7. xi 25. I. i 52; *Κρόνος Οὐρανίδας* P. iii 4; *πόσις Πέας* O. ii 85 — *Κρονίων* (ἰ) Iupiter P. i 71. iii 57. iv 23. N. i 16. ix 19. 28. x 76; *Κρόνιος παῖς* O. ii 13; cf. *Ζεὺς* — *Κρονίδας* Iupiter O. viii 43. P. iv 171. vi 23. N. i 72. iv 9. I. ii 23; *καρτεροβρόντας Κρονίδας* fr. 155; *στεροπᾶν κεραιῶν τε πρότανις* P. vi 23 — *Νεῖλος Κρονίδας* (?) P. iv 56 (v. comment.) — *Χείρων Κρονίδας* P. iv 115. iii 4. N. iii 47 — *Ποσειδάων Κρόνιος* O. vi 29 — *Κρονίδαί* O. ix 56. P. ii 25. v 118. I. viii 45 — *Κρόνιος Πέλοψ* (?) O. iii 23 (v. comment.) — *Κρόνιος λόφος* (ἄχθος) O. v 17. ix 3 — *Κρόνιον* sc. ἄχος O. i 114. iii 23. vi 64. N. vi 61 — *Κρόνον τύρσις* O. ii 77.
Κτέατος Molionides, frater Euryti O. x 27.
Κυβέλα μάτερ θεῶν fr. 80; *Ματῆρ* P. iii 78. fr. 95, 2.
Κυκλώπια πρόθυρα fr. 169, 6.
Κύκνος Neptuni fil. O. ii 90. I. v 39 — *Κύνεια μάχα* O. x 15.
Κυλλάνα, mons Arcadiae O. vi 77.
Κύμα, urbs Campaniae P. i 18. 72.
Κύναϊθος rhapsodus N. ii 1*.
Κύπρος insula N. iv 6. viii 18. fr. 192, 14 — *Κύπρις* Venus fr. 217 — *Κυπρία* Venus O. i 77. N. viii 7 — *Κυπρογένεια* P. iv 216, *Κυπρογενής* O. x 105, *Κύπρον δέσποινα* fr. 122, 18 — *Κύπρια* scil. ἔπη fr. 265 — *Κύπριοι* P. ii 16.
Κυράνα urbs Libyae P. iv 2. 62. 276. 279. v 21. 62. ix 73; dea urbis P. v 81,

- χρυσόθρονος* P. iv 261, *διώξιππος* P. ix 4, *εβάλενος* P. ix 18; de ludis Cyrenaicis Prol. lxxxix.
Κῶς insula fr. 51.
- Λαβδακίδα* a Labdaco Thebano orti I. iii 17.
Λαικεδαίμων P. iv 49. v 69. x 1. I. i 17 — *Λαικεδαιμόνιοι* P. iv 257. I. vii 14 — *Λάκων* P. xi 16. xi 16*, *Λάκαινα ἀγέλα* hyporchemata agens fr. 106. 112 — *Lacedaemoniorum virtutes* fr. 199.
Λαιρία urbs Thessaliae P. iii 34.
Λάμνος insula P. i 52 — *Λάμνιοι γυναῖκες* P. iv 252, *Λαμνιάδες γυναῖκες* O. iv 22.
Λαμπρόμαχος Opuntius O. ix 84.
Λαοί O. ix 46.
Λάμπων Aegineta N. v 4. I. v 21. vi 3. 66.
Λαομέδων pater Priami N. iii 36 — *Λαομεδόντειος* I. vi 29.
Λᾶος pater Oedipi O. ii 42.
Λαπίθαι P. ix 14.
Λατώ Latona O. iii 26. viii 81. N. vi 37. ix 4. fr. 87. 89. 117. 139; *βαθύζωνος Λατώ* fr. 89 — *Κοιογενής* fr. 88 — *Λατοῖδας* (*Λατοῖδας*) Apollo P. i 12. iii 67. iv 259. ix 5. N. ix 53 — *Λατοῖδαι* Apollo et Diana P. iv 3; cf. N. ix 4.
Λάχεσις Parca O. vii 64.
Λερναία ἀκτά O. vii 33.
Λέσβιος Τέρπανδρος fr. 125.
Λευκά (φαεινὰ) γάσος Achillis N. iv 49.
Λευκοθέα Cadmi filia P. xi 2.
Λήδα uxor Tyndarei, mater Dioscurorum O. iii 35. P. iv 172. N. x 66.
Λιβία terra P. iv 6. 43. 259. v 52. ix 69. I. iii 72; dea P. ix 55. 69 — *Λίβυς* P. ix 117; *Λίβυσσα* P. ix 105.
Λικύμνιος Electryonis fil. O. vii 29. x 65.
Λίνδος Rhodius O. vii 73.
Λίνος fr. 139, 5.
Λοκρός O. ix 20. 60. x 13. 98. xi 15; *Λοκροὶ Ζεφύριοι* (Ἐπιζεφ.) O. x 13. xi 15. P. ii 19 — *Λοκρίς* P. ii 19 — *Locri* ab Anaxilai minis liberantur P. ii 18*; *Locri* feminas in honore habent P. ii 19* — *Loerica stirpis heroum* Prol. cxvii — *Locri poetae* O. xi 18*.
Λοξίας v. Ἀπόλλων.
Λογκεύς frater Idae N. x 12. 61. 70; cf. Prol. cxvii.
Λυδός O. i 24. ix 9. xiv 15. fr. 125, 2 — *Λύδιοι ἀβλοί* O. v 19; *Λυδός* (codd. *Λύδιος*) τρόπος O. xiv 15; *Λυδία ἀρμονία* N. iv 45; *Λυδία μίτρα* N. viii 15; *Λύδιον ἄρμα* fr. 206.
- Λύκαιος Ζεός* O. ix 96; *Λύκαιον* scil. ὄρος O. xiii 88. N. x 48; de ludis Lycæis Prol. lxxxviii.
Λυκία O. xiii 80 — *Λύκιοι* N. iii 60; *Λύκιος Φοῖβος* P. i 39; *Λύκιος Σαρπηδῶν* P. iii 112.
- Μάγνης* P. iv 80; *Μάγνης Κένταυρος* Chiron P. iii 45; *Μαγνήτων σκοπός* Acastus N. v 27 — *Μαγνήτιδες ἔκποι* P. ii 45.
Μαινάλια δειραί Arcadiae O. ix 59.
Μαλεάγονος Σιληνός fr. 156.
Μαυτινία urbs Arcadiae O. x 70.
Μαραθῶν, cuius urbis ludi nobiles erant O. ix 89. xiii 110. P. viii 79; cf. Prol. xc.
Μεγάκλεια uxor Pindari Prol. ci 4.
Μεγακλῆς Atheniensis Pythionica P. vii p. 188 sq. vii 17.
Μεγάρα Creontis Thebani filia I. iii 82.
Μέγαρα urbs, cuius ludi florebant O. vii 86. xiii 109. P. viii 78. N. iii 84; cf. Prol. xc.
Μέγας Aegineta N. viii 16. 44.
Μέδοισα Gorgo a Perseo interfecta P. xii 16. xii 16*; *Μέδοισα Γοργῶν* N. x 4.
Μέλαμπος Amythaonis fil. P. iv 136.
Μελάνιππος Thebanus N. xi 37.
Μελέαγρος Oenei fil. I. vii 32. fr. 249.
Μελησίας Atheniensis alipta O. viii 54. N. iv 93. vi 65.
Μελία Thebana amata Apollinis P. xi 4. fr. 29.
Μελικέρας Inus fil. fr. 5, 3.
Μέλισσος Thebanus Isthmionica I. iii p. 341. iii 9. 20. 62.
Μέμων Aethiops P. vi 32. N. iii 63. vi 50. I. v 41. viii 54; *Ἄοῦς παῖς* O. ii 91. N. vi 52.
Μένανδρος Atheniensis alipta N. v 48.
Μένδης Aegyptius fr. 201.
Μενέλιος frater Agamemnonis N. vii 28.
Μενοίτιος pater Patrocli O. ix 70.
Μέροπες ab Hercule et Telamone fusi N. iv 26. I. vi 31. fr. 50.
Μεσσάνα Messene P. iv 126 — *Μεσσάνιος γέρον* Nestor P. vi 35.
Μετώπα Iadonis Arcadici filia, mater Thebae O. vi 84.
Μήδεια Aetis filia, uxor Iasonis O. xiii 53. P. iv 9. 57. 218. 250. fr. 172, 5; *Ἀλήτα παῖς* P. iv 10.
Μήθειοι Medi tamquam a Medea orti P. i 78.
Μήνα luna O. iii 20.
Μίδας Agrigentinus tibicen Pythionica P. xii. xii 5.
Μιδέα mater Licymnii O. vii 29; urbs Argolica O. x 66.

- Μίδυλος* Aegineta fr. 190 — *Μιδυλίδα* P. viii 38.
- Μινώας* Neptuni fil. rex Orchomeni I. i 56 — *Μινώαι* veteres incolae Orchomeni et Iolci (Argonautae) et Lemni O. xiv 4. P. iv 69 — *Μινύεια* Orchomenus O. xiv 17.
- Μναμοσύνα* Musarum mater I. vi 75; a Musa non diversa N. vii 15.
- Μοίρα* Parca O. ii 23. 29. N. vii 57. I. vi 18; *Μοίραι* O. vi 42. x 52. P. iv 145. N. vii 1. I. vi 18. fr. 30. 3. 41; *Μοίραι* cum Ilithyia coniunctae O. vi 42. N. vii 1; *Μοίραι βαθύφρονες* N. vii 1.
- Μοῖσα* O. i 115. iii 4. x 3. xiii 22. P. i 58. iv 3. x 37. xi 41. N. i 12. iii 1. vi 28. vii 77. I. ii 6. vi 57. viii 5. fr. 150. 151; *Μοῖσαι* O. vi 21. 91. vii 7. ix 5. 81. xi 17. xiii 96. P. i 2. 12. iii 90. iv 87. v 114. N. iv 3. v 23. vii 12. ix 1. 55. x 26. I. ii 2. iii 61. viii 23. fr. 1. 8. 155. 198. 287; *κόραι Μναμοσύνας* I. vi 75; *κόραι Διός* O. x 96; metonymice P. iv 279. v 65. 114. N. iii 28. fr. 199 — *Μοῖσ. ἀγλαόφρονες* O. xiii 96, *ἀδύπνοος* O. xiii 22, *ἀργύραι* fr. 287, *βαθύφωνοι* I. vi 74, *βαθύκολποι* P. i 12, *ἐκατάβολοι* O. ix 5, *ἠόκομοι* vi 91, *ισπλόκαμοι* P. i 2, *ἰσπλοκοί* I. vii 23, *μελίφθογγοι* O. vi 21; cf. I. ii 7; *πότνια* N. iii 1, *φιλοκερδής* I. ii 6, *χρυσεία* I. viii 5, *χρυσάμπυκς* P. iii 90. I. ii 2 — *Μοισᾶν χορός* N. v 23 — *Μοισᾶν θύγατρεις αἰοδαί* N. iv 3 — *Μοισαίος* N. viii 47. I. vi 2. viii 62 — *Μοισαγενέας* fr. 116. Cf. *Πιερίδες*, *Ἐλικωνιάδες*, *Χάριτες*.
- Μολιόνες* Cteatus et Eurytus, Moliones et Neptuni vel Actoris filii O. x 34.
- Μολοσσία* regio Epiri N. vii 38.
- Μόψος* vates Argonautarum P. iv 191.
- Μυκήνη* urbs P. iv 49 — *Μυκηναῖοι* fr. 202.
- Μυρμιδόνες* prisci incolae Aeginae N. iii 13.
- Μυρτώος θάλασσα* fr. 51.
- Μύσιον πεδίον* I. viii 49.
- Ναῖς* nympa P. ix 16. fr. 156.
- Νάξις* insula P. iv 88. fr. 71 — *Νάξιος Τίσανδρος* fr. 23.
- Ναξία ἀκόνια*, ab oppido cognomine Cretae proveniens I. vi 73.
- Νεῖλος* fluvius Aegypti P. iv 56. I. ii 42. vi 23. fr. 201.
- Νεμεία* locus agri Argivi inter Cleonas et Phliuntem, ubi ludi Nemeaei agebantur O. vii 82. viii 16. 56. ix 87. xiii 98. N. i 7. ii 23. iii 18. 84. iv 9. 75. v 44. vi 12. 20. vii 80. x 26. I. v 18. vi 3. 48. 61. viii 4 — *Νεμεία* (*Νεμεία*) ludi O. xiii 34. N. v 5; cf. Prol. lxxxvii — *Νεμείας ἱερομηνία* N. iii 2 — *Νεμείαιος Ζεὺς* N. ii 4; *Νεμείαιον ἄγαλμα* N. viii 16.
- Νεμείσις* O. viii 86. P. x 44.
- Νεοπτόλεμος* (*Νεοπόλ.* N. vii 36) Achillis fil. N. iv 51. vii 35. 103. fr. 52; Neoptolemus Delphis occisus et antistes sacrorum constitutus N. vii 43. 46.
- Νέστωρ* rex Pyliorum P. iii 112; cf. Prol. cxviii — *Νεστόρειον ἄγμα* P. vi 32.
- Νεφέλα* mater Centauri P. ii 36.
- Νηρεὺς* deus, pater Thetidis O. ii 32. P. iii 92. N. iii 57. I. viii 43; *ἄλιος γέρον* P. ix 94 — *Νηρηίδες* (*Νηρηίδες*) P. xi 2. N. iv 65. v 7. 36. I. vi 6.
- Νίκα* dea P. ix 125. N. v 42. I. ii 26.
- Νικάσιππος* internuntius inter Pindarum et Thrasymbulum I. ii 47.
- Νικεύς* (v. l. *Ἐνικεύς*) O. x 72.
- Νικολέης* Aegineta I. viii 62.
- Νικόμαχος* auriga I. ii 22.
- Νίσος* Pandionis fil., rex Megarensium P. ix 91. N. v 46.
- Νομάδες* Scythae fr. 105; Libyae P. ix 123.
- Νόμιος* Apollinis et Cyrenae fil. P. ix 65.
- Νότος* ventus P. iv 203.
- Νύμφαι* O. xii 19 — *νύμφα Ῥόδος* O. vii 14; *νύμφα Κυράνα* P. ix 56; *νύμφα Ἰκπολότα* N. v 33.
- Ξάνθος* fluvius O. viii 47.
- Ξενάρκης* Aegineta P. viii 72 — *Ξενάρκειος υἱός* Aristomenes P. viii 19.
- Ξενοκράτης* (*Ξενοκρ.*) Agrigentinus, frater Theronis, pater Thrasymbuli P. vi p. 122. I. ii p. 333. O. ii 54. P. vi 6. I. ii 14. 36.
- Ξενοφῶν* Thessali fil. Corinthius Olympionica O. xiii p. 96. xiii 28. fr. 122. 122, 19.
- Ὀγγηστός* urbs ad Copaidem lacum sita I. iii 37 — *Ὀγγηστιαὶ αἰόνες* I. i 33.
- Ὀδυσσεὺς* N. vii 21. viii 26.
- Ὀϊάγρος* pater Orphei fr. 139.
- Ὀιδιπόδας* Oedipus P. iv 263; *Λαίου μόριμος υἱός* O. ii 42; cf. fr. 177*.
- Ὀϊκλήης* pater Amphiarai P. viii 39; cf. Prol. cxviii — *Ὀικλείδας* Amphiarai O. vi 13. N. ix 17. x 9.
- Ὀινεύς* pater Meleagri fr. 219 — *Ὀινεῖσαι* I. v 31.
- Ὀινόμαχος* rex Pisae, pater Hippodamiae O. i 78. 91. v 9. x 61.
- Ὀιονοπία*, vetus nomen Aeginae I. viii 21.

- Οἰνόνα*, vetus nomen Aeginae N. iv 48. v 16. viii 7. I. v 84.
- Οἰωνός* Licymnii fil. O. x 66.
- Ὀλιγαίθιδαι*, gens Corinthia O. xiii 97.
- Ὀλυμπος (Ὀβλύμπος)* mons Thessaliae, deorum et imprimis Iovis sedes O. i 56. ii 13. iii 36. xiii 92. P. iv 214. xi 64. N. i 13. x 17. 84. I. iii 73. fr. 30, 4. 36. 87, 4 — *Ὀλύμπιος ἀγεμών* O. ix 57, *πατήρ* O. xiv 11, *Ζεὺς* fr. 90. I. ii 27. vi 8, *βασις* O. x 101; *Ὀλύμπιοι* fr. 75, 1 — *Ὀλυμπιάς νῆα* P. vii 15; *Ὀλυμπιάδες ἐλαϊαί* N. i 17; *Ὀλυμπιάς* scil. *ἑορτὰ πενταετηρίς* O. i 97. ii 3. x 16. 58. N. vi 63. I. i 65; *Ὀλυμπιάδες* deae P. xi 1 — *Ὀλυμπία* locus Elidis ubi ludi Olympici agebantur O. i 7. ii 53. iii 15. O. v 2. vi 26. vii 10. viii 1. 83. ix 2. xii 17. xiii 25. 101. P. v 124. viii 36. xi 47. N. iv 75. xi 23; cf. *Πίσσα* — *Ὀλύμπια*, ludi Olympii Cyrenarum P. ix 101 — *Ὀλυμπιονίκας* O. iii 3. iv 9. vi 4. vii 88. viii 18. x 1. xi 7. P. x 13; *Ὀλυμπιονίκος* O. v 21. xiv 17. N. vi 17; *τρισολυμπιονίκας* O. xiii 1; cf. Prol. lxxi. lxxxvi — sex arae Olympiae O. v 5*.
- Ὀμηρος* poeta P. iv 277. N. vii 21. I. iii 56. fr. 264. 265; *Ὀμηρ. Συμφοραῖος* fr. 304; cf. Ind. ii — *Ὀμηρίδαι* N. ii 1. ii 1*.
- Ὀμόλη* mons Thessaliae fr. 118.
- Ὀπόεις* rex Elidis O. ix 58; urbs Locrica O. ix 14; urbs Elidis O. ix 58*.
- Ὀρέστας* Agamemnonis fil. P. xi 16. N. xi 34; coloniam Tenedum deduxisse fertur N. xi 34*.
- Ὀρθασία* v. *Ἀρτεμις*.
- Ὀρσάας* alipta I. iii 90.
- Ὀρσοτριαινα* v. *Ποσειδάων*.
- Ὀρτυγία*, insula Syracusana O. vi 92. P. ii 6. ii 6*. N. i 2.
- Ὀρφεύς* Oiagri fil. poeta, P. iv 177 et not. ad h. l.; fr. 139, 10.
- Ὀρχομενός* urbs Minyea Boeotiae O. xiv 4. I. i 35. fr. 28 B.
- Ὀβλίης* Argivus N. x 24.
- Ὀβρανός* O. vii 38 — *Ὀβρανίδας* P. iii 4; *Ὀβρανίδαι* P. ii 38. iv 194.
- Πάγασος* equus e Gorgone natus O. xiii 64. I. vii 44. fr. 317.
- Πάγγαιον*, iugum montis in confiniis Thraciae et Macedoniae prope Amphipolin, sedes Boreae P. iv 180.
- Παγώνδας* pater Pindari Prol. c 2.
- Παιάν* Apollo P. iv 270 — *παιανίδες* *ἄοιδαί* fr. 139, 2.
- Πάλιον*, mons Thessaliae P. ii 45. iii 4. ix 5. N. iv 54. v 22.
- Παλλάς* dea O. ii 29. v 10. xiii 66. P. xii 7; *Παλλάδος τελεταί* P. ix 98; cf. *Ἄθάνα*.
- Παμφάης* Argivus N. x 49.
- Πάμπυλος* Aegimii fil. P. i 62.
- Πάν* deus P. iii 78. fr. 95. 99. 100.
- Πανέλλανες* I. ii 38. iii 47; cf. Prol. lxxxv.
- Παρνασσός (Παρνασσός)* mons Delphicus O. ix 43. P. i 39. xi 36. N. ii 19 — *Παρνασῖος* O. xiii 108. P. v 41. x 8 — *Παρνασῖς ποία* P. viii 20.
- Παρράσιος στρατός* Arcadiae O. ix 95.
- Πάτροκλος* amicus Achillis O. ix 75. x 19.
- Πειθώ* dea P. iv 219. ix 39. fr. 122, 2. 123, 10.
- Πειράνα* fons Acrocorinthi O. xiii 61.
- Πειρίθοος* amicus Thesei fr. 175. 243. 258.
- Πείσανδρος* Achaeus N. xi 33.
- Πελαιάδες* Vergiliae ab Orione fugatae N. ii 11; *Πελ. ὄρεαί* N. ii 11*; *πελειάδες Λιβύης Ἄμμωνος καὶ Δωδώνης* fr. 68.
- Περίας* Tyrus fil. P. iv 71. 94. 109. 134. 156. 250. N. iv 60; *Τυροῦς γενεά* P. iv 136; *καὶς Ποσειδάωνος Πετραίου* P. iv 138; cf. Prol. xvi. cxlviii.
- Πελιναίων* oppidum Thessaliae P. x 4. x 56*.
- Πέλλα* urbs Achaica, ubi ludi agebantur O. vii 86. ix 98. xiii 109. N. x 44; cf. Prol. xc.
- Πέλοψ* Tantali fil. O. i 24. 26*. 98. iii 23. v 9. ix 9. x 24. N. ii 21 — *Πέλοψ Κρόνιος* O. iii 23 — *Πελοπηάδαι* N. viii 12 — *Πέλοπος ἀποικία* Pisa O. i 24* — *Πέλοπος πόλαι* N. ii 21*; de Pelopidarum stirpe v. Prol. cxiii.
- Πέργαμος*, Troia O. viii 42 — *Περγαμία* I. vi 31.
- Περικλόμενος* Nelei filius P. iv 175. N. ix 26. Prol. cxviii.
- Περσεύς* Iovis et Danae fil. P. x 31. xii 11. N. x 4. I. v 33. fr. 164.
- Περσφόνη* v. *Φερσεφόνη*.
- Πετραίος Ποσειδάων* P. iv 138.
- Πηλεύς* Aeaci fil. O. ii 86. P. iii 87. viii 100. N. iii 33. iv 56. v 26. I. vi 25. viii 38. fr. 48. 172. cf. Prol. cxx.
- Πηλείδας* Achilles P. vi 23. Conf. *Αἰανίδας*.
- Πηγεῖός*, fluvius Thessaliae P. ix 16. x 56.
- Πηνελόπη* mater Panis dei fr. 100.
- Πιερίδες* Musae Pieriam incolentes O. x 96. P. i 14. vi 49. x. 65. N. vi 32. I. i 65. fr. 90.
- Πίνδαρος* Prol. c; *Πινδαρικὸν μέτρον* fr. 34; cf. Ind. ii.

- Πίνδος* mons P. i 66. ix 15.
Πίσσα urbs Elidis prope Olympiam, unde Olympiam ipsam significat, O. i 18. ii 3. iii 9. vi 5. viii 9. x 43. xiii 29. xiv 21. N. x 82 — *Πισάτας* O. i 72. ix 68 — *Πισάτις ἐλαία* O. iv 12.
Πιτάνα prope Eurotam O. vi 28.
Πληρόνα Oceani filia fr. 74.
Πλούτων O. ii 71*.
Ποίας pater Philoctetae P. i 53.
Πολυδέκτας rex Seriphiorum P. xii 14.
Πολυδεύκης Iovis et Ladae fil., Castoris frater P. xi 62. N. x 50. 59. 68. I. v 33; cf. Prol. cxvii.
Πολύδης v. *Κοιρανίδας*.
Πολύμναστος pater Battii P. iv 59; poeta Colophonius fr. 188.
Πολυνείκης Oedipodis fil. O. ii 47; cf. Prol. cxix.
Πολυτιμίδας Aegineta N. vi 62.
Πορφυρίων rex Gigantum P. viii 12.
Ποσειδάων (*Ποσειδῶν*, *Ποσειδᾶν*) O. i 77. viii 31. ix 31. xiii 5. 40. P. iv 204. N. v 27. I. i 32. ii 14. iii 72. fr. 243 — *Ποσ. Ἴσθμιος* O. xiii 4, *Πετραίος* P. iv 138, *Κρόνιος* O. vi 29. I. i 52 — *Ποσ. ἀγλαός* I. viii 27, *βαρόκτυπος* O. i 74, *γαϊάοχος* O. i 25. P. iv 33, *ἐλασίχθων* fr. 18, *ἐλελίχθων* P. vi 50, *ἐνάλιος* P. iv 204, *ἐννοσίγαιος* fr. 19, *ἐφρυσβίας* O. vi 58, *ἐφρυνέδων* O. viii 31, *ἐππαρχος* P. iv 45, *ἐππιος* P. iv 138*; *κλυτόπαλος* fr. 243; cf. O. v 21*, *μεγασθενής* O. i 25, *δέσποτα πορτόμεδον* O. vi 103; *σεισίχθων νίδς Κρόνου* I. i 52 — *Ἀγλαοτρίαινα* O. i 41; *Γαϊάοχος* O. xiii 81. P. iv 33. I. vii 38; *Δάμειος πατήρ* O. xiii 69; *Ἐλελίχθων* P. vi 51; *Ἐννοσίδας* P. iv 33; *Ἐότρίαινα* O. i 75; *Ὀρσοτρίαινα* O. viii 48. N. iv 86 — *πόσις Ἀμφιτριτας* O. vi 105. N. v 37*; Aegis tempulum habet N. v 37 — *Ποσειδάνιος* O. v 21. x 26. N. vi 41.
Πραξιδάμας Aegineta N. vi 15.
Πρίαμος rex Troiae P. i 54. xi 19. N. vii 35.
Προίτος rex Argorum N. x 41; cf. Prol. cxvii.
Πρόφρασις filia Epimethei P. v 28.
Πρωτεσίλας rex Phylacae, cui ludi instituti erant I. i 58; cf. Prol. xc.
Πρωτογένεια Deucalionis fil. O. ix 41. ix 57*.
Πρωτομάχη Pindari filia Prol. ci 5.
Πυιδώδωρος pater Thessali Corinthii O. xiii 41.
Πτώιον, mons Boeotiae fr. 101.
Πυθίας Aegineta N. v p. 268. v 4. 43. I. v 19. 59. vi 58.
Πύθιος Ἀπόλλων, v. *Πυθώ* et *Ἀπόλλων*.
Πυθόνικος Thebanus P. xi 43.
Πυθώ (voc. *Πυθοί*, adv. *Πυθοί*, *Πυθῶθεν*) spelunca Delphica indeque urbs ipsa, in qua ludi Pythii agebantur O. vii 10. xiii 37. P. iv 68. x 4. xi 49. I. i 65. vii 51, *χρυσέα κλυτόμαντι Πυθοί* fr. 90, 2 — *Πυθῶν* (unde gen. dat. acc. nominis declinantur et *Πυθῶνάδε*, *Πυθῶνόθεν*) O. ii 43. 54. vi 37. 48. ix 12. xii 18. P. iii 27. iv 3. v 105. vii 11. viii 63. ix 71. xi 9. xii 5. N. vi 35. ix 5. x 25. xi 23 — *Πύθιος* O. xiv 10 (v. l. *Πυθῶος*) P. iii 73. iv 55. x 26. N. ii 9. iii 70. vii 34. I. vii 15; *Πυθῶνος αἰπεινᾶς* N. ix 3 — *Πυθιάς* sc. *ἐορτά*, ludi Pythici P. i 82. v 21. viii 84 — *Πυθίωνικος* P. vi 5. viii 5; *Πυθιονίκας* P. ix 1 — Conf. de ludis Pythiis Prol. lxxi. lxxxvi.
Πυλάδας Strophii fil., amicus Orestae P. xi 15.
Πύλος urbs Messeniae O. ix 31. P. iv 174; *Πύλος ζαθέα* P. v 70. v 70*.
Πύρρα uxor Deucalionis O. ix 43.
Ῥαδάμανθος iudex apud inferos O. ii 83. O. ii 83*. P. ii 78.
Ῥέα uxor Saturni O. ii 85. N. xi 1. fr. 144; *Ῥέας πόρος* N. ix 41.
Ῥήσος rex Thracum fr. 262.
Ῥόδος insula O. vii 56. fr. 119; *Ἀελλιοι νύμφα* O. vii 14. 71.
Ῥοίκιος fr. 252.
Σαυάδας tibicen Argivus fr. 269.
Σαλαμίς insula P. i 76. N. ii 13. iv 48. I. v 49.
Σαλμωνεύς Aeoli fil. P. iv 143; cf. Prol. cxvi.
Σᾶμος Mantineensis O. x 70.
Σαρπηδῶν rex Lyciorum P. iii 112.
Σεμέλα Cadmi filia O. ii 28. P. xi 1. fr. 75. 14. 21; eadem *Θυόνα* audit P. iii 99.
Σέριφος insula P. xii 12.
Σικελία insula O. i 13. ii 10. P. i 19. N. i 15. fr. 106. 5; *Σικ. πολύμηλος* O. i 13*, *ἀριστεύουσα πολυκάρπου χθονός* N. i 15.
Σικυών urbs, ubi Pythici ludi agebantur O. xiii 109. N. ix 1. 53. x 43. I. iii 14; cf. Prol. xc1; argentae phialae mercedi ibi dabantur N. ix 51.
Σιληνός educator Bacchi fr. 156.
Σίπυλος urbs sub monte cognomine O. i 39.
Σίσυφος Aeoli fil., rex Corinthii O. xiii 52. fr. 5; cf. Prol. cxvii.
Σκύμανδρος fluvius Troiadae N. ix 39.

- Σκείρων* N. v 7*.
Σκοπάδαι Thessali fr. 255.
Σκοπελλινος avunculus Pindari Prol. c 3.
Σκοτιος fr. 319.
Σκύθαι fr. 105, 3. 203.
Σκύρος insula N. vii 37 — *Σκύριαι αίγες* fr. 106, 3.
Σμυρναίος Όμηρος fr. 204.
Σόλυμοι O. xiii 90.
Σπάρτα urbs P. i 77. v 73. N. viii 12. x 52. xi 34.
Σπαρτοί Thebani ο draconis a Cadmo necati dentibus nati P. ix 82. I. i 30. vii 10.
Σπράτων (lect. dub.) fr. 105.
Στραφιιάδας Thebanus Isthmionica I. vii. vii 21; *Διοδότσιο παις* I. vii 31.
Στρόφιος pater Pyladis P. xi 35.
Στυμφάλια τείχεα Arcadiae O. vi 99 — *Στυμφαλλίς Μετόπη* O. vi 84.
Συράκουσαι (*Συράκουσαι*, cf. O. i 24*) urbs Siciliae O. vi 6. 92. P. ii 1. iii 70. N. i 2 — *Συρακόσιος* O. i 23. vi 18. P. i 73.
Σύριος fr. 173.
Σωγέτης Aegineta Nemeonica N. vii p. 283. vii 8. 70. 91.
Σωλεύιδας Aegineta N. vi 21.
Σώστρατος Syracusanus, pater Agesiae O. vi 9. 80.

Ταίναρος, promontorium Lacedaemonium P. iv 44. 174.
Ταλαός Biantis fil., pater Adrasti N. ix 14 — *Ταλαϊονίδας* Adrastus O. vi 15; cf. Prol. cxviii.
Τάναγρα (*Τεγύρα* ex con.) urbs Boeotiae fr. 286.
Τάνταλος pater Pelopis O. i 37. 56. iii 23*. I. viii 10.
Τάρταρος P. i 15. fr. 207.
Τανυγέα Atlantis filia, amata Iovis O. iii 29.
Ταύγετος mons Laconiae P. i 64. N. x 61. fr. 106.
Τεγέα urbs Arcadiae O. x 66. N. x 47; de ludis v. Prol. lxxxviii.
Τεγύρα v. *Τάναγρα*.
Τειρεσίας vates Thebanus N. i 61. I. vii 8; eius domus prope domum Amphitryonis N. i 60*.
Τελαμών Aeaci fil. P. viii 100. N. iii 37. iv 25. viii 23. I. vi 40. 52; cf. Prol. cxx — *Τελαμωνιάδας* Ajax I. vi 26, Teucer N. iv 47.
Τελέσαρχος Aegineta I. viii 3.
Τελεσιάδας Thebanus I. iii 83.
Τελεσιμράτης Cyrenaeus Pythonica P. ix p. 203. ix 3. 100.
Τένεδος insula N. xi 5. fr. 123, 10; incolae insulae ex Boeotis et Achaëis mixti N. xi 36*.
Τέρπανδρος poeta fr. 125. 268.
Τερψίλας Corinthius O. xiii 42.
Τερψιγόρα Musa I. ii 7.
Τεύδρας rex Mysiae O. ix 71.
Τεύκρος Telamonis fil. N. iv 46.
Τηλεβόαι incolae Acarnaniae N. x 15.
Τήλεφος rex Mysiae O. ix 73. I. v 41. viii 50.
Τήνηρος Apollinis fil. fr. 102.
Τιλωάσσα fons Boeotiae fr. 198.
Τιμάσαρχος Aegineta Nemeonica N. iv p. 258. iv 10. 78.
Τιμόδημος Acharnensis Nemeonica N. ii p. 243. N. ii 14. 24 — *Τιμοδημίδαι* gens Acharnensis N. ii 18.
Τιμόκριτος Aegineta N. iv 13.
Τιμόνοος Acharnensis N. ii 10.
Τιμοσθένης Aegineta, Nemeonica O. viii 15.
Τίρυνς urbs Argolica O. vii 29. x 68 — *Τιρόνθιος* O. vii 73. x 31. I. vi 28.
Τισάνδρος Νάξιος fr. 23.
Τιτάνες a Iove soluti P. iv 291. fr. 35.
Τιτυός a Diana interfectus P. iv 90, pater Europae P. iv 46.
Τλαπόλεμος Herculis fil. O. vii 20 77. vii 20*.
Τριτανίς λίμνα Africae P. iv 20.
Τρόα (*Τρώα* O. ii 89. I. iii 54) O. ii 89. N. ii 14. iii 60. iv 25. vii 41. I. iii 54. vi 28. viii 52. fr. 51 — *Τρώες* P. xi 34. I. v 36; *Τρώες Άνταννορίδαι* P. v 83 — *Τρώιος* fr. 172 — Conf. *Πήργαμος* et *Ίλιος*.
Τροφάνιος aedificator templi Delphici fr. 2, 2.
Τυνδαρίδαι Castor et Pollux, Tyndarei filii O. iii 1. 39. P. i 66. N. x 38. 73. I. i 31; *παιδες Αήδας* O. iii 35. P. iv 172. N. x 66 — *Tyndaridarum sacra Agrigentina* O. iii 1*; eadem Cyrenas Lacedaemone translata P. v 9*.
Τυρσανοί Etrusci P. i 72.
Τυφός O. iv 8. P. i 16. i 15*. 17*;
Τυφώς Κάλιξ P. viii 16. fr. 98.
Τύχα σώτειρα dea O. xii 2. fr. 38. 39. 40. 41; una Moerarum fr. 41.

Ώλλος Herculis fil. fr. 1, 3 — *Ώλλης στάθμα* P. i 62.
Ώμέναιος fr. 139, 6.
Ώπερβόρειοι O. iii 16. P. x 30. I. vi 23. fr. 257; asinos Apollini immolant P. x 36*; Hyperboreorum regio cum regione Gorgonos confusa P. x 45*.
Ώπερηίς fons prope Pheras Thessalicas P. iv 125.
Ώπεριονίδας Sol O. vii 39; cf. *Ταλαϊονίδας* et Usener, Götternamen 19. 24.

- Ἐπερνήστρα (Ἐπερνήστρα) Danai fil. N. x 6.
 Ἐρεός pater Orionis fr. 73
 Ἐρεός Penei fil., Oceani nepos, rex Lapitharum P. ix 13.
 Ἐπιπέλεια Thoantis fil. Lemnia O. iv 25. iv 19*.
- Φαίδρα uxor Thesei fr. 176.
 Φαισάνα urbs Arcadiae O. vi 34.
 Φάλαρις tyrannus Agrigentorum P. i 96.
 Φάσις fluvius Colchicus P. iv 211. I. ii 41.
 Φερένικος equus Hieronis O. i 18*. P. iii 74.
 Φέρης Aesonis frater P. iv 125; cf. Prol. cxvi.
 Φερσεφόνα Persephone O. xiv 19. P. xii 2. N. i 14. I. viii 55; λεύκιππος θυγάτηρ Δάματρος O. vi 95; cf. fr. 37. O. ii 71*.
 Φήρ Centaurus P. iii 4. iv 119. fr. 166.
 Φθία urbs Thessalica P. iii 101. N. iv 51.
 Φιλοκτήτης Poeantis fil. P. i 50.
 Φιλόρα mater Chironis P. iii 1*. iv 103. vi 22. N. iii 43 — Φιλυρίδας Chiron P. iii 1. ix 30.
 Φίλιτις auriga Agesiae O. vi 22.
 Φιλέγρα (Φιλέγρα) isthmi Thracici N. i 67. I. vi 33.
 Φλεγύας rex Lapitharum P. iii 8.
 Φλιοθς urbs Argolica N. vi 44.
 Φοίβος v. Ἀπόλλων.
 Φοίνιξ Poenus P. i 72 — Φοινικοστόλων ἑγγέων N. ix 28 — Phoenix dux Dolopum fr. 183 — Φοίνισσα ἑμπολά P. ii 67.
 Φόρκος pater Gorgonum P. xii 13. 13*.
 Φράστωρ, Olympionica mythicus O. x 71.
 Φρικίας Thessalus P. x 16.
 Φρίξος Athamantis fil. P. iv 160.
 Φρύγες socii Troianorum N. iii 60.
 Φυλάκα urbs Phthiotica, ubi ludī agēbantur I. i 59; cf. Prol. xc.
 Φυλακίδας Aegineta Isthmionica I. v. vi. v 18. vi 7.
 Φῶκος Aeaci et Psamatheae fil. N. v 12.
- Χαριάδαι gens Aeginetica N. viii 46.
 Χαρικλώ uxor Chironis P. iv 103. 103*.
- Χάρις dea O. i 31. vi 76. vii 11. fr. 123, 11 — Χάριτες O. ii 55. iv 10. ix 27. xiv 3. 7. P. ii 42. vi 2. viii 21. xii 26. N. iv 7. v 54. vi 37. ix 54. x 1. 38. I. v 21. vi 63. viii 16. fr. 90 — Χάριτες ἀγναί O. xiv 7, βαθύζωνοι P. ix 3, ζωθάλλοι O. vii 11, ἠόκομοι P. v 45, κελαδενναί P. ix 89, ξανθαί N. v 54, σεμναί O. xiv 7 (codd.). O. xiv 7*. fr. 95, 3; Ὀρχομενοῦ βασίλειαι O. xiv 3; filiae Iovis O. xiv 12; Ἄγλαϊα Ἐσφροσύνα Θαλλία O. xiv 12; iunctae cum Venere P. vi 2. fr. 90, 3; iunctae cum Musis N. ix 54; praesides choricæ poesis N. x 1*.
- Χείρων Centaurus Saturni et Philyrae fil. P. iii 1. 63. iv 102. 115. ix 29. N. iii 53. iv 60. I. viii 42. fr. 177, 3 — Χείρων Κρονίδας P. iv 115. N. iii 47, Φιλυρίδας P. iii 1, βαθυμήτα N. iii 53, σώφρων P. iii 63; Φήρ θεῖος P. iv 119. Conf. Κένταυρος, Φιλόρα.
- Χίμαιρα O. xiii 90.
 Χίος insula, patria Homeri fr. 204.
 Χρόμιος Syracusanus N. i p. 235. N. ix p. 301. N. i 7. ix 3. 24. 52.
 Χρόνος deus O. x 55. fr. 33; χρόνος ὁ πάντων πατήρ O. ii 19.
 Χρυσόκομος v. Ἀπόλλων.
- Ψαλυγιάδαι (codd. Ψαλυγίδα) gens Aeginetica I. vi 63.
 Ψαμάθεια nymphea, mater Phoci N. v 13. v 13*.
 Ψαῦμις Camarinaeus Olympionica O. iv p. 31. iv 11. v 3. 23.
- Ὠανός (v. I. Ὠανίς) fluvius prope Camarinam O. v 11.
 Ὠαρίων Orion N. ii 11. fr. 72. 73. 74 — φόσις Ὠαριωνεῖα I. iii 67.
 Ὠκεανός O. v 2. P. iv 26. 251. ix 11. fr. 30, 6. 249. 326 — ὠκεανίδες ἀῤῥαί O. ii 78.
 Ὠραί Iovis filiae O. iv 1. xiii 17. P. ix 60. fr. 30, 6. 75, 16 — Ὠρα πότνια, Iuventus N. viii 1.
 Ὠτος Iphimediæ fil. P. iv 89.

INDEX

RERUM IN PROLEGOMENIS ET COMMENTARIIS EXPLANATARUM.

- Abstracta nomina pro concretis P. II 76.
 accus. II decl. pl. — *ΟΣ* Prol. x. xi;
 P. II 78; acc. II decl. pl. — *οις* I. I
 24 sq. VII 8; acc. absol. N. XI 24;
 acc. duplex N. III 39. VII 72. XI 11.
 I. v 9 VI 74; acc. ap. verba eundi
Ο. x 87, ap. *συμβαλεῖν* N. XI 33; acc.
 rei effectae P. v 10; acc. post *ἐν*
 Aeolic. P. II 11; acc. absol. vicem
 adverbii tenens P. x 12. N. VI 54.
 VII 51; acc. c. inf. pro dat. c. inf.
Ο. I 10.
- Achaica stirps heroum Prol. cxvii sq.;
 de Achaeis v. N. x 47 in Add.
- Acusilaus cum Pindaro consentit *Ο*. VII
 24. N. x 80.
- Aegidarum gens Thebana Cyrenas
 transducta P. v 72. I. VII 15.
- Aeginae ludi Prol. lxxxviii; Aeginetica
 stirps heroum Prol. cxx; Aegineta-
 rum origo Dorica *Ο*. VIII 30. N. III
 3; Aeginetarum epinicia N. III p. 249.
 Conf. Ind. I *Αίγινα*.
- aenea arma heroum ferreis hominum
 recentiorum opposita *Ο*. I 78. P. ix 20.
 N. ix 22. x 14.
- Aeolici modi Prol. lx. *Ο*. I p. 3. *Ο*.
 I 105. P. II 67; Aeolica dialectus vide
ἐν et *πεδά*.
- ἀεθλοθῆναι* Atheniensium Prol. lxxxix.
ἀεθλοφόροι *Ο*. VII 8.
- Aeson poeta *Ο*. XIII 22.
- aetatum (*γενεῶν*) computatio Prol.
 cxxv sq.
- Aetolica stirps heroum Prol. cxxi.
- aetoma templi a Corinthiis inventum
Ο. XIII 21.
- Aeschin. or. III 174: P. II 55 Add.
- Aeschylus a Pindaro oblique reprehendit
 quod deorum pugnas in scenam
 produxerit *Ο*. ix 41 — Ag. 17: P. iv
 221; 177: I. I 40; 1125: P. iv 142; Orestia
 multa cum P. XI communia habet
 P. XI p. 223 sq. XI 22. 25. 26. 30 —
 Eum. 2: P. iv 54 — Pers. 65 ss.: fr.
- 189; 147: P. I 78 — Prom. 351 ss.: P.
 I 15 ss.; 786. 909. 922 s.: I. VIII 32 —
 Suppl. 373: N. x 6; 481: I. v 19; 565:
 P. ix 57 — fr. 32: *Ο*. XII 19; fr. 383:
 N. x 18.
- ἀγῶν χρηματικῆς* et *στεφανικῆς* Prol.
 lxxvii, *φυλλοφόρος* *Ο*. VIII 76; *γυμνικός*
 et *ἱππικός* Prol. lxxii, *μουσικός* Prol.
 lxxiii. P. XII, *παίδων* et *ἀνδρῶν* et
ἀγευμένων Prol. lxxv, *ἱεροί* Prol. lxxxv
 et Add, *Ἑλληνικοί* Prol. lxxxv —
ἀγωνοθῆναι Pythiorum Prol. lxxxvii.
 Conf. *Ἐρμῆς ἑναγώνιος*.
- Αἰάκεια* Aeginae Prol. lxxxviii. *Ο*. XIII
 109.
- Αἰάντεια* *Ο*. IX 112.
- Alcaeus I. II 9.
- Alcmanicum schema P. iv 179.
- allitteratio P. iv 150.
- Amphion artifex P. ix p. 205.
- analogia falsa *Ο*. I 66. P. v 13. N. v
 10. I. I 46.
- anacrusis Prol. xviii sq.; iambica anacr.
 Prol. xviii. *Ο*. I p. 3.
- anathemata victorum curru vincentium
 P. v 37. 40.
- anceps, v. syllaba; ancipitis varia no-
 tatio Prol. lviii.
- ἀνήρ* = *ἀνδρωπος* *Ο*. II 38.
- antispastus Prol. xlviij.
- aorist. 3 pers. pl. *ἔργον* (non *ἔργων*) P.
 iv 120. I. 42. ix 79, *ἔφον* P. I 42, *στάν*
 I. VIII 58; aor. gnomicus iuxta prae-
 sens *Ο*. II 63. P. II 50. N. III 40.
 I. v 8; aor. de actione incepta nec-
 dum perfecta *Ο*. VIII 54. x 100. P.
 VIII 19; aoristi participium cum vi
 praesentis *Ο*. VII 5. ix 13. P. iv 297,
 cum vi fut. exacti *Ο*. VII 67.
- ἀπολελυμένα μέλη* Prol. lx.
- Apollodorus Pindarum sequitur N. ix
 22. x 61. I. III 72.
- Apollonius Rhodius Pindarum sequitur
 P. iv 14. 37. 204. 224. I. VIII 32; a Pin-
 dario discedit P. iv 38.

- ἀποφθέγματα* Pindari Prol. ci. cvi.
ἀπορρίψαι Prol. lxxxiv
 Arcadiae ludi Prol. lxxxviii.
 Archilochus poeta O. ix 1. P. ii 55 —
 fr. 86: N. iv 96.
ἀρετή, virtutis laus O. viii 6.
 Argivi ludi Prol. lxxxviii; Nemea Ar-
 gis acta Prol. xlvii; Argivae stirpes
 heroum Prol. cxxi.
 Argonautae Prol. cxxv. P. iv 183; quo
 tempore fuisse a Pindaro fingantur
 Prol. cxxv.
 Aristarchus grammaticus O. iii 1. v 2.
 vi 90. P. vii 30. N. vii p. 284.
 Aristonoi paeon Prol. lviii.
 Aristides rhet. i 39: fr. 75, 16.
 Aristocles O. vii 35.
 Aristodemus grammaticus P. iii 77.
 Aristophanes Eq. 530: P. iii 113; Nub.
 597: fr. 325; Vesp. 306: fr. 189; 588:
 N. xi 11; Ran. 1027: N. ii 14; Plut.
 640: O. ii 62.
 Aristoph. Byz. cola divisit Prol. vi. xv.
 xvi not. 2. cix 23.
 Aristotelis Pythionicae Prol. lxxii, Olym-
 pionicae Prol. cxiii; Arist. hist. an.
 x 40: Prol. cv; Arist. resp. Lacon.
 I. vii 15.
 articulus nomini proprio adiectus P.
 x 4. 57.
 Asclepiades gramm. N. vi inscr.
 asini Apollini mactantur P. x 33.
 asyndeton O. i 30.
 Athenarum ludi Prol. lxxxviii sq. N.
 ii 24; v. Panathenaica; Telluris ludi
 Athenis non erant P. ix 101 — Attica
 stirps heroum Prol. cxxi; Athenienses
 ludis agonisticis parum studebant
 P. vi p. 189; Atheniensibus quae car-
 mina Pindarus fecerit P. vii p. 189.
ἀύρεν = *ἀύρις* I. vi 5.
αὐτός = *ὁ αὐτός* O. xiii 53. P. ii 34.
 bacchii pedis longae in breves non
 solvuntur O. ii p. 15 sq.
 Bacchylides poeta O. i 26. O. ii 96. P.
 ii 78. x 67.
 basis Hermanniana Prol. xviii.
 Boeckhius de crisi Pindarica optime
 meruit Prol. xii; metrorum Pindari
 instaurator Prol. xvi.
 Boeotici ludi Prol. lxxxix; Boeoticae
 stirpes heroum Prol. cxix.
 brachycatalexis Prol. xxvi. xxix.
 Byzantini critici Prol. v. ix, metrici
 Prol. xvi.
 caesurae syll. anc. Prol. xvii extr. l.
 i 25; hiatus Prol. xviii; caesura cola
 versus dirimit Prol. xxxv; caesura
 quo loco posita sit Prol. xxxvi sq.;
 caesura post incisionem versuum
 compositorum Prol. li sq.
 Callimachus Pindarum sequitur P. iv
 14. 294. v 63. 72.
 cantus puerorum inter convivium apud
 Graecos et Romanos P. i 97.
 carmina epinicia Prol. xcvi ss., em-
 metra O. viii. P. vi. viii. xii. N. ii.
 ix, embateria Prol. xcix, stasima
 P. iv 1.
 Castoreum carmen Prol. lx. P. ii. 67.
 69. I. i 16. fr. 105.
 casus duplex epexegetis O. ii 16. ix 99;
 totius et partis P. i 7; casus inter
 se commutati I. vii 39.
 catalectici versus Prol. xxi.
 catalogi victorum Prol. xciii.
 Catull. carm. 64: P. iii 94. N. iv 66.
 Cephallenia stirps heroum Prol. cxxiv.
 Cephisodoti statua Pacis O. xiii 7.
 certaminum agonisticorum genera Prol.
 lxx ss.; certam *ἀποβάτων* Prol. lxxii;
 ordo certaminum Prol. lxxvi ss.; cer-
 tamen iaculationis P. i 44; rhedae
 mularis certamen rursus abolitum
 O. v inscr. et O. vi inscr.; unus
 quatuor quomodo vicerit Prol. lxxx ss.
 Conf. *ἀγών*.
 Chamaeleon Eust. Prol. cv 26.
 choriambi mensura Prol. xlii.
 chorus interpres poetae Prol. xcvi;
χοροὶ παιδῶν ἢ ἀνδρῶν Prol. xcix.
 Cleophanes *περὶ ἀγῶνων* Prol. xlii.
 codices Pindari Prol. v ss., a Byzan-
 tinis grammaticis interpolati Prol.
 v. ix, codices integri Prol. vii.
 cola seu membra versus Prol. xx. xxiv;
 colorum genera Prol. xxvi sq.; de
 colis in pedes solvendis Prol. xxviii ss.;
 de colorum finibus scriptura signi-
 ficandis Prol. xxxviii sq.
 colometria Pindarica Prol. xiv ss.
 comparativus vim comparationis paene
 exuit O. ii 68. P. i 35. ii 65. iii 4.
 composita nomina falso formata N.
 ix 4.
 coniunct. aor. cum brevi vocali the-
 matica O. i 7; coniunct. cum imperat.
 consociatus O. i 7; coni. post *εἰ* O.
 vii 3; coni. sine *ἄν* in generalibus
 sententiis O. viii 25.
 constructio *καθ' ὅλον καὶ μέρος* I. v 9
 — constr. *κατὰ σύνεσιν* fr. 171.
 continui versus et numeri Prol. xxii sq.
 O. vii p. 51. viii p. 61. P. iv p. 149.
 coronae victoriarum variis de arbori-
 bus decerptae Prol. lxxvii sq.; olea-
 gina unde venerit Prol. lxxvii, ab
 Hercule ex Hyperboreorum agro al-
 lata O. iii 13 ss.; *Ὀλυμπιάδες ἐλαίαι*
 N. i 17; coronae apii et myrthi luc-

tum et funus significant Prol. LXVIII. I. III 87.
 crasis *ταυτό* O. I 46.
 Cretica stirps heroum Prol. CXXIV.
 crisis Pindarica Prol. XII sq.
 cursus varia certamina v. *δρόμος*.
 cyclici pedes, v. dactylus.
 Cyrenae quo tempore conditae sint Prol. CXXVI; cf. Ind. I *Κυράνα*.
 Cyrenaici ludi Prol. LXXXIX.
 dactylus cyclicus Prol. XLI; pentapodia dactylica P. III str. 4. fr. 101, 2.
 dactylo-epitritici versus Prol. XXXIII. XLV; dactylo-epitritica carmina Prol. LIX, eadem curulia I. I 54.
δαίμων γενέθλιος O. XIII 105. P. V 123.
 dativus pro genetivo vel pronomine possessivo P. IV 48. VIII 68. IX 120. N. III 10; ap. verba *ἀπεσθαι ἐφάπτεσθαι θιγείν* O. I 88. P. VIII 21; ap. verba accipiendi P. XII 5; ap. *ἔνδον* N. VII 44; ap. composita cum *σύν* N. VII 10; ap. *πέλας ὀπισθεν* O. III 31; duplex dativus O. IX 99. P. I 7.
 Delphica dialectus O. XIII 81.
 Delphinia seu ludi Apollinis Aeginetici Prol. LXXXVIII.
 Demosth. Phil. III 32; Prol. LXXXV.
 dei hominibus invident O. VIII 86. P. X 20. I. VII 39; diis homines cognati sunt N. VI 8. XI 38; dei multis nominibus appellati I. V 1; deorum nomina ex adiectivis nata I. III 76; deos et civitates eadem nomina significant P. IV 14. IX 4; deae clavigerae P. VIII 4.
 dialectus Pindarica Prol. IX sq.; dialecti Aeolicae formae iuxta vulgares positae P. V 47.
διάνλος Prol. LXXII; *δισσὰ στάδια* N. VIII 16.
 Didymi scholia Pindarica Prol. VI. O. VI 33. 96. VIII inscr. VIII 31. IX 1. XIII 14. 20. 21. P. VIII 79. IX 98. X 36. N. III 4. VI 21. VII p. 284. fr. 158.
 digammi usus Pindari Prol. IX sq.; digamma in litteram crassum $\bar{\theta}$ abiit O. XIII 81. P. II 28. III 24.
 Dionysius Chalc. 1: O. VII 8.
 Diphilus poeta O. X 70.
 dipodiae Prol. XXIV; dipodiae rhythmicae Prol. XLVII sq.; dipodica scansio *προσοδιαν* fr. 87.
 disci lapidei O. X 72.
 dithyramborum fragm. 71—86; dithyrambi Pindari antistropha non current Prol. LX; dithyrambi origo Corinthiaca O. XIII 19; origo nominis fr. 85; *διθ. βοηλάτας* O. XIII 19.
 dochmius a dactylo incipiens O. I 92.

δολιγος, v. *δρόμος*.
 Dorici modi carminum dactylo-epitriticorum Prol. LIX; Dorica phorminx O. I 17; Doriensium tres tribus P. I 63; *Δωριον μέλος σεμνότατον* fr. 67.
δρόμων genera varia Prol. LXXIV; *δωδεκάδρομοι τέθριπποι* O. II 56; *δολιγοδρόμος* O. XII p. 93. XII inscr.; *λαμπαδοδρόμος* Prol. LXXIV. O. XIII 40.
ἐκθεσις et *ἐσθεσις* versusum Prol. LVII. editiones criticae Pindari Prol. XII.
εἰ c. coni. O. VII 3. N. VII 11. I. V 13.
εἶδη, carmina epinicia Pindari Eust. Prol. CVII 24.
εἴνεκεν (*οὔνεκα*) = *ὅτι* I. VIII 33.
ἐξάρχει O. IX 1. N. II 25.
 Eleusinia seu *Δημήτρια* Eleusis Prol. LXXXIX.
 elisio in fine versus P. IV 9. 179. Conf. versus.
 embateria carmina Prol. XCIX. O. VIII p. 61; dipodicam scansionem flagitant fr. 87.
ἐν c. dat. pro dativo instrumentali O. XIV 16. P. II 5. V 103. N. IX 28; *ἐν* c. dat. post *βάλλετο* P. I 74; *ἐν* c. acc. P. II 11. N. II 2 v. 1. fr. 108, 2.
ἐν δὲ διὰ θύον P. I 37.
 enallage casuum I. I 18; conf. casus.
 encomia fr. 118—121.
ἐνόπλια O. XIII 86; v. modi.
ἐός ad plures relatum P. IV 187; digammo instructum N. III 15.
ἔφεδρος Prol. LXXX sq.
 Epidauri ludi in honorem Aesculapii Prol. LXXXIX sq.
 epigrammata agonistica Prol. XCII.
 epilogo carminis suam causam poeta agit P. II 67.
 epinicia Prol. LXI. XCII 88; epinicia carmina Prol. XCVII 88; in feriis deorum cantata O. VI p. 41. VI 88. X 78; stautis comparantur N. V 1.
 epitriti Prol. XXV; epitritorum mensura Prol. XLV.
 epodus Prol. XXII.
 equestria certamina Prol. LXXII sq.; equae magis quam equi agonistici in usu erant O. V 21; equi alati O. I 90; candidi equi heroum P. IV 117, Persephoniae O. VI 95, Thebarum P. IX 83; cf. Verg. Georg. II 148.
ἐσπῆται O. VIII 1, *ἐσποίτο* O. IX 83. P. X 17, *ἐσπεσθαι* I. VI 17, *ἐσπόμενος* I. V 36, *σπόμενος* (?) P. IV 40.
 etymologici lus O. VI 56. IX 46. XIII 52. P. II 15. IV 27. N. VI 50. VII 1. 8. I. VI 53; etymologia falsa Pindarus ducitur P. IV 108.
 Euboeae ludi Prol. XC.

- Eumelus poeta O. XIII 22. 53.
 Euripid. Alc. 799: I. v 16 — Andr. 650: I. II 40 — El. 940: I. III 6 — Herc. 356: I. III 62; 465: I. III 64; 775: O. VII 46 — Hipp. 444 ss.: N. VIII 3 — Iph. A. 613: O. IV 12 — Iph. T. 367: O. X 76; 386 ss.: O. I 53 — Med. 174: O. VII 67 — Or. 5: O. I 59 et Add.; 809: O. V 12 — Phoen. 1160: N. V 6 — Rhes. 555: P. IX 25; 924: I. V 28 fr. 219: P. VI 23 — fr. 1048: O. VIII 53.
 ἦ, sic, post orationem rectam P. IV 57.
 ἦμερος non ἄμερος N. VII 83.
 ἦύ O. V 16.
- fabulae epinicii insertae Prol. xcvi; summis lineamentis a Pindaro significatae Prol. cxiv; a Pindaro commutatae O. I 53. 59. P. II 36. III 27. N. X 60. 62; fabulae impiae a Pindaro reiectae O. I 53. P. III 27; ad deorum potestatem augendam factae P. III 43; sensim nominibus instructae P. III 56; fabulae etymologicae O. IX 46. fidium usus Prol. xcvi.
- figura (σχήμα) Alcmanica P. IV 179; Pindarica O. VIII 8. fr. 75, 20, 78, 2. François-Vase P. III 94. N. IV 66. futuri vis adhortandi O. VI 21; iam fieri significat P. IX 89. N. IX 43. I. I 34. III 90.
- gallorum certamina O. XII 14. generales sententiae narrationi a Pindaro intextae P. III 20; aoristo et praesenti expressae P. II 50. N. III 40. genitivus -θεν O. VII 24. P. II 48, cf. Kühner-Blaas Gramm. d. gr. Spr. I 2, 491; genet. -σιος N. VI 29; -οιο (οι') O. XIII 35; genet. rei qua quidque constat (gen. des inhalts) P. I 4. N. I 11; genet. partit. I. IV 51; genet. absol. P. VIII 43. N. I 32; genet. ap. ἀριστεύειν N. I 14, νικάσθαι N. IX 2, ὁμόφοιτος N. VIII 38; cf. I. III 17.
- genera nominum a Pindaro commutata P. I 15. IV 186. fr. 293; genus femin. adiectivi compositi O. IX 33. glyconeus polyschematistis O. IX p. 70. Gratiae choricæ poesi praesunt P. IX 3; cf. Χάρμιες.
- Heliodorus metricus Prol. xv. Hellanodicae Prol. LXXXVI et Add. 464. Hellenica stirps heroum Prol. cxvi. hendecasyllabus Prol. xxvii. Heraclæa Thebana Prol. xci, Marathonica Prol. xc, nulla Atheniensium Prol. LXXXIX. Heraea seu Hecatombæa Argorum N. X 22. Prol. LXXXVIII; nulla Heraea Aeginetica Prol. LXXXVIII. P. VIII 79. Hercules sagittarius N. III 87; Herculis stirps Prol. cxiiii; Herculis columnæ N. III 25; cf. Ind. I. 'Hρακλῆς. Herodianus grammaticus in scholiis citatus Prol. vi. Herodot. II 5: P. I 26 v. l.; II 104: P. IV 212; III 52: P. I 85; IV 148: P. V 72; V 80: I. VIII 17; VII 75: P. IV 205; VIII 77: O. XIII 10; IX 16: P. IV 238. heroum tabulæ genealogica Prol. cxliii ss.; heroum cultus vesperi factus I. III 83. Hesiodum Pindarus respicit O. I 81. VII 35. X 26. 35. P. III 27. 34. IV p. 148. IV 45. V 27. IX 5. N. IV 57. VI 1. VII 3. I. VI 27. fr. 30. 88, 2 — Theog. 135. 371: I. V 1; 281: O. XIII 63; 454: N. XI 1; 511: P. V 27; 821: P. I 15; 901: O. IX 15. XIII 6; 906: O. XIV 12; 922: N. VII 2 — Opp. 189: O. II 77; 240: P. III 36; 245: N. VII 87; 413: N. VIII 27; 412: I. VI 67; 694: O. XIII 48. I. VI 71; 716: P. IV 284; 747: P. III 34 — Scut. 55: N. VI 2; 348: O. II 45 — Χείρωνος ὀποθήκαι P. VI 21. Hesychii ὑπερβολία N. VII 68; προβάς N. VII 71. Hiero rex Olympia vicit a. 488. 472. 468 (arg. O. I p. 1 sq.), Pythia a. 488. 484. 474 (arg. P. I p. 111 sq.), Iolaia Thebana (arg. P. II p. 124 sq.); Geloni successit a. 478/7; Aetnam condidit et inde titulum regis accepit 476 (fr. 105 p. 401); Anaxilaum tyrannum Rhegii a Locris subigendis deterruit a. 476/5 (arg. P. II p. 125); vita decessit a. 467/6. Conf. Ind. I. Hippiae sophistæ Ὀλυμπιονεῖαι Prol. xciii. Homeri Il. A 608: P. I 1; B 161: I. II 9; B 511: O. XIV 3; B 661: O. VII 20; B 782: P. I 15; E 397: O. IX 31; Z 162: N. VI 26; Z 433 et H 452: O. VIII p. 61. VIII 31; I 119: P. IV 109; N 20: P. III 43; N 301: P. X 55; N 836: N. VII 53; N 730: O. IX 104; O 207: P. IV 277; O 561: P. IV 173; Π 234: fr. 59; Π 686: I. II 9; P 243: N. X 9; P 748: N. IV 51; T 390: N. III 33; Φ 212: N. IV 58 v. l. — Od. Θ 147: P. X 23; λ 316: P. X 27; ξ 529: O. IX 97; τ 547: O. XIII 67; ω 11: O. II 77 — Hymn.: N. II 1; h. Ven. 92 ss.: P. IV 87 ss. — Aethiopia: I. IV 54 — Cypria: fr. 265 — Conf. Thebais. Horatii Carm. I 1, 5: Prol. LXXVII not. 5 — C. I 2, 3: O. IX 6 — C. I 3, 31: O. I 6 — C. I 3, 40: N. VI 53 — I 4 metr.: Prol. xxxv — C. I 6, 15: N. X 7 — C. I 7, 8: N. X 2 — C. I 9, 4:

- P. I 20 — C. I 12, 1: O. II 2 — C. I 12, 25 ss.: P. V 9 sq. — C. I 12, 45: N. VIII 40 — C. I 12, 46: I. III 42 — C. I 15, 15: Prol. XXXIV — C. I 15, 20: N. I 68 — C. I 18, 8: fr. 166 — C. I 27: N. IX 48 — C. I 32, 1: I. VIII 5 — C. I 34, 8: O. IV 1 — C. I 35: O. XII p. 93 — C. I 35, 17: P. IV 71 — C. II 10, 5: P. XI 52 — C. II 13, 24: P. I 6 — C. II 16, 25: I. VIII 13 — C. II 20, 2: N. VIII 41 — C. III 4, 5: P. VI 1 — C. III 4, 41: P. V 66 — C. III 4, 62: P. I 39 — C. III 5: N. I p. 236 — C. III 11, 33: N. X 6 — C. III 17, 16: P. IV 41 — C. III 21, 13: N. IX 51 — C. III 26, 11: P. IV 219 — C. III 30, 1 ss.: P. VI 10 — C. IV 1, 10: P. IV 183 — C. IV 2, 15: fr. 166 — C. IV 2, 17: N. V 1 — C. IV 2, 33: N. IV 15 — C. IV 4, 58: P. I 27 — C. IV 6: N. II p. 244. O. XI p. 90 — C. IV 9, 4: N. IV 5 — C. IV 13, 8: N. VIII 2 — Epod. 9, 5: O. III 8 — Epod. 15, 9: I. I 7 — Sat. I 3, 31: O. VI 8 — Sat. II 3, 193: N. VII 27 — Epist. I 1, 28: N. X 62 — Epist. I 1, 54: I. II 11 — Epist. II 1, 176: I. VII 13.
- hymni Delphici Prol. XXXI; Pind. hymn. fr. 29—51.
- hyperbaton v. traiectione verborum.
- hyporchematica carmina Prol. XCIX; Pind. hyporch. fragm. 105—117.
- ι vocalis elisa particulae *περὶ* P. III 52, *περὶ* N. XI 40, *ποῖ* O. VII 90; verbi tert. pers. pl. O. VII 10. N. III 4, dat. nominis I. I 15. II 12.
- ἰσομηνία* N. III 2.
- ἰσὸς γάμος* Iovis et Iunonis N. I 71.
- imperfectum cum vi aoristi I. II 16; imperfectum iuxta aoristum positum P. IV 240 v. l. IX 123.
- inani tempore nullus locus in mediis versibus Prol. XIX. XXXIX; inania tempora definita Prol. LVI sq. Conf. pausa et carmina.
- infin. — *εἶ* Prol. X sq.; infinit. c. vi imperandi vel optandi O. XIII 114. P. I 67. N. VII 77; infinit. finalis et consecutivus O. I 42. P. X 18. N. VI 46. I. III 10.
- Iolaia Thebana ab Heracleis non diversa Prol. XCI. P. IX 82.
- Isocrates, Eust. Prol. CVII 3 — or. I 31: O. VI 19.
- Istri grammatici liber *περὶ Ἠλλῶν ἀγάγων* Prol. LXII. O. VII 77; *Ἠλικὰ* O. VI 33. N. V 49.
- Isthmia Prol. LXXXVII sq.; Ol. 49, 4 = 580 a. Ch. instituta Prol. LXV; vere acta (non alternis vere et aestate)
- Prol. LXVI; a Sisypho condita et a Theseo instaurata Prol. LXIX; in honorem Neptuni et Nereidum acta I. VI 4.
- ithyphallicus a Pindari arte alienus O. V p. 36.
- Iupiter v. *Ζεὺς*; Iovis Servatoris libatio tertia I. VI 7.
- Iuvenalis I 149: P. I 91; VI 470: P. X 33; X 43: P. I 6; XIII 33: P. II 65.
- K vide C.
- καί* inter praepositionem et eius casum positum O. II 31.
- κατασγόμενος* passive P. I 10.
- καράζω* c. acc. N. II 24.
- κῶμος*, comissatio xcvi; *ἐγκώμιος τρόπος* O. X 77.
- Lasus Hermioneus magister Pindari fuisse fertur ab Eust. Prol. CIII 11, a Thoma Mag. Prol. CVIII 7.
- Leschen poetam Pindarus sequitur O. I 44.
- litotes I. I 44.
- Locrica stirps heroum Prol. CXVI; apud Locros maiore in honore feminae ex maioribus erant P. II 19.
- logaeadica cola Prol. XXVI sq., in dipodias solvenda Prol. XXVIII sq., in cola dividenda Prol. XXXIV; logaeadica carmina Prol. LIX.
- longae syllabae ultra duo tempora productae Prol. XL ss.; longa quinque temporum Prol. XLI. O. II p. 16; num longa sex temporum fuerit Prol. LI; longa longior in duas breves soluta Prol. XLVII.
- Lucian Hermot. 4: Prol. LXXX.
- ludi agonistici Prol. LXI ss.; de origine ludorum Prol. LXII ss.; ludi funebres Prol. LXIII; ludi in honorem heroum Prol. LXIV; ludi conceptivi et stativi Prol. LXIV; ludi saeculares Romanorum Prol. LXV; ludi stativi sive sollemnes Prol. LXV ss.; ludorum institutio mythicis fabulis exornata Prol. LXVIII sq.; indiculus ludorum Prol. LXXXV ss. Conf. *ἀγών*.
- Lycophr. 310: N. I 45; 565: P. XI 62; 1312: P. IV 212; 1444: P. I 52.
- Lydii modi carminum logaeadicorum Prol. LIX.
- Λύκαια*, ludi Arcadiae Prol. LXXXVIII.
- magnitudo versuum Prol. CXII; magnitudo colorum Prol. XXVI sq. XXXIV.
- Marathonis *Ἡράκλεια* Prol. XC.
- μάτρως*, cognati matris O. IX 63.
- ματρώπολις*, patria N. V 8.

- Megarae ludi Alcathoi Prol. xc.
μέλη unde dicta Prol. xxxvi.
μέλισσαι, sacerdotes dearum P. iv 60.
 fr. 158.
 membra versus, v. cola.
μέμφομαι num passivam viam habeat
 N. xi 30.
μέν . . . *τε* sibi respondent O. iii 6. fr.
 75, 13 — *μέν* = *μήν* N. iii 83.
 metaphorae O. i 97. iii 3. x 51. P. vi
 19. viii 12. 57. 98. N. iv 1. v 50. vi
 32. 55. x 26. xi 32. I. ii 40. iii 61. v
 64. vii 27. viii 61.
 metonymia P. i 25. iii 39; cf. Ind. i
Ἄρης, *Ἄφαιστος*, *Ἀφροδίτα*, *Μοῖσα*.
 metrica ars Pindari Prol. xiv 88; me-
 tricæ licentiæ nominum propriorum
 P. xii 12. N. vi 60. I. iii 63. v 42.
 Conf. colometria.
 modi musici Prol. lix. xcvi sq.; modi
 enoplii O. xiii 86.
 monostrophica carmina Prol. lx.
 mortuorum cum vivis commercium O.
 xiv 18. P. v 103.
 Moschopulus grammaticus Prol. v.
 Musaeus hymnographus O. vii 85.
 musicae partes in carminibus Pindari
 Prol. xcvi; musicae notae Prol.
 xcvi sq. P. i p. 113.
 Myrto mater Pindari Prol. ciii 8. cviii
 6; eadem Myrtis dicitur a Suida
 Prol. cx 1.
 mythi epinicionum, v. fabulae.
 negatio uni verbo adiecta ad utrum-
 que pertinet O. xi 17. P. x 29; cf.
 praepositionum similem usum.
 Nemea Prol. lxxxvii, Ol. 51, 4 condita
 Prol. lxxv, mense Iunio acta (non
 alternis vicibus aestiva et hiberna)
 Prol. lxxvi, ab Adrasto instituta N.
 x 28. Prol. lxix; certaminum genera
 Prol. lxxi.
νεομηνία Apollinis et heroum domesti-
 corum sacra N. iv 35.
 Neptunus v. *Ποσειδάων*, ludi *Ποσειδά-
 νος Πετραίου* Prol. xci.
 neutrum pluralis pronominis relativi
 ad singularem nominis relatum O.
 xi 8. P. vi 21.
νικῶν = *νικήσας* O. x 16. P. viii 79.
 I. vi 7.
 nomen substantivum pro adiectivo N.
 x 25.
 nominat. masc. i. decl. in *α* O. viii 48.
 N. iii 53. vi 60.
νόμος Ἰππειος O. i 104, *πολυκέφαλος* P.
 xii 23, *ποικίλοι* N. v 25.
 notae metricae Prol. lx.
 numeri sive rhythmus versuum Prol.
 xxxix 88.
 numerus certantium Prol. lxxxix.
οὐν c. voc. correpta P. iii 66. O. vii 13.
 x 78. P. vi 19.
 o vocalis elisa O. xiii 35.
ὄδε de re in qua oratio versatur O.
 viii 25.
 Olympia Athenarum Prol. lxxxix.
 Olympici ludi Elidis Prol. lxxxvi, a.
 776 conditi Prol. lxxv; oleagina corona
 ab Hercule instituta O. iii 13. Prol.
 lxxviii; certaminum varia genera
 lxxi; quot diebus certatum sit et
 quo ordine Prol. lxxvi 88. O. v 6.
 Onchesti ludi Neptunii Prol. lxxxix.
ὄπαρα, aestas N. v 6.
 optativus sine *ἄν* O. iii 45.
 Opuntis *Αἰώνεια* nulla fuerunt Prol.
 xc. O. ix 112.
 oracula ante certamina consulta O.
 viii 2. P. viii 60.
 orchestici motus Prol. xcvi.
 Orchomeni *Μινύεια* Prol. lxxxix.
 ordo verborum turbatus, v. traiectio.
 Orphicorum dogmata O. ii 62. 67—74.
 oxymoron O. ix 11. P. ii 40. iv 237.
οὐ corripitur in Aeolicis vocabulis P.
 ix 19.
ὅτε . . . *ὅτε* synonyma verba disiun-
 gunt O. vi 17. xiv 5.
ὄχος rheda mularis O. iv 13, Thessa-
 lorum P. iv 24.
 paeonium fragm. 52—70; paeonis spe-
 ciem imitantur P. v et O. ii.
 paeones Prol. xxv sq.; paeonicorum
 colorum magnitudo Prol. xxvii. xxxiv;
 paeonici versus dividendi in pedes
 non in cola Prol. xxxiii. O. ii p. 15;
 mensura pedum paeonicorum Prol.
 xlvi; paeonica carmina Prol. lix.
 palaestra Olympica Prol. lxxiv not. 3.
 palma coronae addita Romani imperii
 temporibus Prol. lxxvii.
πάμφωνοι ἀβλοί O. vii 12. I. v 27;
πάμφωνοι ὑμέναιοι P. iii 17.
πάν non *πᾶν* O. ii 93. I. iii 66; *πᾶν*,
 prorsus N. viii 21.
 Panathenaica Prol. lxxxviii sq.; genera
 certaminum Prol. lxxi; eodem mense
 quo Pythia quomodo agi dicantur
 O. xiii 38; *τελεταὶ Ἀθαναίων* dicuntur
 N. x 34.
 pancration ex lucta et pugilatu com-
 positum Prol. lxxiii; pancratiæ arti-
 ficia I. iii 65.
 paratactica structura O. x 10.
 Parca imperio Iovis parens O. ii 23.
 parenthesis crebro a Pindaro usurpata
 O. viii 28. 43. P. viii 15. N. ii 24.
 iv 59. 82. vii 75. x 12. 46. 62. xi 34.

- particip. absolut. P. iv 232. viii 43. N. i 32. x 89. O. xiii 15.
 parthenia fr. 95—104.
 πάτρα, gens N. vi 35.
 pausa inter duos versus Prol. xxi; pausarum spatia Prol. liv sq.; *ἔμμετροι ἀνάπαυλαι* Prol. lv. Conf. inania tempora.
 Pausanias rex Thebas incendit, Prol. c 21. cvi 7; cf. cviii 21.
 Pausanias perieg. v 9, 3: Prol. lxxvii — ii 19, 7: N. v 9; vi 13, 8: Prol. xciii; vi 21, 10: O. i 81; ix 30, 2: fr. 269.
 πεδά Aeolicum pro μετά P. v 47. viii 74. fr. 25—27. 124, 5.
 pedes versus Prol. xxiv ss.; pedes simplices et compositi Prol. xxiv sq.; pedum genera rhythmica Prol. xxv, Pellanae ludi Prol. xc.
 Pelopidarum stirpis heroum Prol. cxxi; Πέλοπος πόλαι N. ii 21.
 pentathlon Prol. lxxiii sq. lxxxiii sq. N. v 20. vii 72.
 pericopa sive plurium versuum comprehensio musica Prol. lviii; pericopa triadica sive comprehensio strophae epodi Prol. cxix. O. v p. 36. O. vii p. 51. O. xiii p. 97. P. viii p. 193 sq.
 periphrasis O. i 91. vi 22. P. ii 22. iii 25. iv 132. 144. 199. 212. v 85. 101. vi 36. ix 31. 86. xi 35. 61. N. v 12. x 73. I. viii 54. fr. 29, 4.
 πεταλισμός I. viii 43.
 Pherecydes P. iv 161. ix 15. xi 17. N. i 33. iii 34.
 Phidias et artifices templi Iovis Olympici Pindarum sequuntur O. i p. 2. i 78. iv 1. 10. vii 35. xiii 7.
 Philostratus Heroic. ex Pindaro hausit I. vi 41.
 Phlegon: Prol. xciii.
 Pindari vitae Prol. c ss., opera Prol. ci. cii. cvii. cviii. cx; fasti Pindarici Prol. cx ss.; Pindari nomen in titulis Anaphae insulae P. v 73; e gente Aegidarum num oriundus sit P. v 73; fidem historicam servat fr. 201; a fabulis impiis abhorret O. i 53. ix 41; fabulas immutando deorum maiestatem auget O. viii 31. P. iii 43; novis fabulis studet O. ix 48. N. viii 20; compendiosae brevitati studet N. iv 33. 36; Doribus favet eorumque gratia historiae fidem migrat O. viii 30. x p. 79. N. v 7. P. iv p. 148; sententias morales immiscet P. iii 20. N. iii 52. I. iii 66; figura Pindarica O. viii 8. fr. 246; Pindari propria (*ἰδιῶν ἔθους*) confusio generum nominum P. i 15; Pindari *ἀόστηρά ἀφ-* *μόνια* fr. 75; genus dicendi v. variatio, traectio; audaces saltus in transitionibus O. vii 54. viii 53; *αυδακία* in ordine verborum invertendo O. viii 6; nomen addit post rem vel hominem antea iam ambagibus adumbratum P. iii 26. iv 281. O. x 25; festinata et salebrosa carmina O. viii. I. i.
πλομαι cum vi praesentis O. vi 86.
 Plato de inferis O. ii 62; symp. p. 183e: O. x 8.
 pleonasmus I. i 29.
 pluralis verbi post pluralem nominis gen. neutr. P. i 13; pluralis cum singulari commutatus P. i 33. O. v 3. ix 56. N. iii 1. I. i 13. ii 29. iii 11. viii 35; pluralis pronominis pro singulari P. vii 17. viii 66.
 Plutarchi commentarii Pindarici Prol. ciii 4.
 Polemo Prol. lxxii. O. v inscr. vii 84. N. v 49.
πολυκέφαλος νόμος P. xii 23.
πολυάνυμος quid valeat I. v 1.
 pompa Olympiae a victore facta Prol. xciv sq. O. viii p. 61; eadem Delphis facta P. vii p. 189. N. vi 38.
 praepositio uni membro praeposita ad utrumque pertinet P. ii 59. iii 104; cf. O. xiii 98; vide negatio; praep. a suo nomine fine versus diremta O. vi 103.
 praesens de rebus divinis O. xiii 92. P. ii 28; addito adverbio de rebus futuris et praeteritis P. iv 49; *νικῶν* pro *νικήσας* I. vi 7.
πρὶν praep. c. gen. P. iv 43.
 productio syllabae ad concursum brevium vitandam facta P. ii 76; cf. O. i 59. v 16; v. Schulze Quaest. ep. 140 sq.
 Pronomus tibicen fere aequalis Pindari I. v 27.
 proodus Prol. xxii.
 proemia, prima pars carminis P. i 4, cf. fr. 194, 1; *προοίμιον*, hymnus N. ii 11.
 prosodia fr. 87—94.
 puerorum cantus de laudibus maiorum apud Graecos et Romanos P. i 98.
 Pythagoreorum numerus quaternarius N. iii 73; dogmata de palingenesi O. ii p. 15; Pythagorei rectores civitatum P. ii 88.
 Pythia Delphica Prol. lxxxvi sq., Cirrha urbe capta Ol. 47, 2 primum acta Ol. 49, 3 sollempnia facta Prol. lxxv, ab utra Pythiade, Ol. 48, 3 = 586a. Ch. an Ol. 49, 3 = 582 a. Ch. Pythiades computandae sint Prol. lxxxvi. P. vii p. 189; ab Amphictionibus ludi adornati P. iv 66; certaminum varia

- genera quo quodque anno instituta sint ProL. LXXI.
 Pythia Sicyonia ProL. XCI.
 πᾶλος, equus vegetus P. II 8.
- quantitas vocalium commutata, μεμα-
 ῥτας et μεμαῶτας O. I 92.
 quinquentium v. pentathlon.
 Quintus Smyrn. II 404: N. VI 50.
- relat. pronom. postpositum P. V 78. VI
 50. fr. 201.
 renuntiatio victorum ProL. XCII.
 rhapsodorum ars O. VI 88; unde nomen
 traxerint N. II 2.
 rhetorum studia Siciliae P. I 42.
 Rhodii ludi Solis ProL. XC sq. O. VII 80.
 rhythmus ProL. XXXIX ss. Conf. numeri.
- s initiale abiectum, κοτεινός pro σκοτ.
 N. VII 61. fr. 142, 3.
 schema v. figura.
 scholia Pindarica ProL. IX sq.
 scolia Pindarica ab Atticis quid diffe-
 rant ProL. LIX; Pind. scoliolorum fragm.
 122—128.
 Scopelinus tibicen Thebanus ProL. C 3.
 CIII 7. CVIII 4; pater Pindari Suid.
 ProL. CIX 31.
 scriptura vetus Pindari ProL. XI ss. N.
 III 83. IV 14; scriptura continua ver-
 suum ProL. XV.
 sententiae generales (γνώμαι) narrationi
 a Pindaro insertae P. III 20. N. I 53.
 x 78.
 sepulcra in foro P. V 93 et Add.
 Siciliae ludi ProL. XCI.
 Sicyonici ludi ProL. XCI, ab Adrasto et
 Clisthene instituti N. IX 9. I. IV 44.
 ProL. LXIX.
 silentia, v. pausa et inane tempus.
 Simonides O. II 96. IX 48. XIII 55. N.
 IV 36. I. I p. 326; fr. 50: O. XIII 55;
 fr. 205: O. IV 1; parecbases Simonides
 amat N. IV 36; Simonides et Bacchy-
 lides carpi feruntur O. II 96.
 Sophoclis Ai. arg.: I. VI 47; 171: P. IV
 57; 285: P. XI 10; 430: I. VI 33; 1135:
 N. VIII 23 — Ant. 162: P. IV 272; 795:
 N. VIII 2; 908: O. VIII 8; 929: P. IV 195;
 1122: N. V 8 — El. 220: N. X 72; 681 ss.:
 P. IX 15; 683: P. IX 77 — OC. 1139:
 P. IV 132; 1248: O. III 14. Eur. Med.
 211; OC. 1382: O. VIII 22; 1455: P. XI
 63 — OR. 151: P. VI 8; 1279: I. VII
 27 — Phil. 1420: O. VIII 6 — Trach.
 819: N. X 75 — fr. 209: N. IV 32.
 sortitio certaminum ProL. LXXXIX ss.
 Sosibius Laco O. VII 35.
- σοφοί poetae a Pindaro dicuntur O. I 9;
 iidem σοφισταί I. V 28.
 σπονδοφόροι Olympiae I. II 23.
 stadion ProL. LXXV. O. X 64. XIII 30. 37.
 P. XI 49. N. VIII 16. I. I 23; a cursu
 stadii initium certandi fiebat ProL.
 LXXVI.
 stasima carmina ProL. CXIX. P. IV 1.
 Stesichorum Pindarus sequitur O. X 15.
 P. III 56. IV p. 149. P. XI 17. 32. I. I 64.
 stichometria Pindarica ProL. XV not. 5.
 CVII.
 Strabo IX 412: fr. 101; 442: P. X 55.
 στρατός = populus O. V 12.
 stropha ProL. LIII ss.; monostrophica
 et triadica carmina ProL. LX; stro-
 pha et antistropha ProL. XCVIII; in
 principium novae strophae nomen
 ex praecedente stropha tractum P.
 XII 17.
 suffragium tabulare N. VIII 26.
 syllaba anceps in caes. ProL. XVIII in.;
 quo loco anceps admissa sit ProL.
 XLIV; syllaba brevis διαβολιάν pro
 longa usurpata est P. II 78.
 symmetria versuum sibi respondentium
 ProL. LVIII. P. III p. 137.
 σύν c. dat. temporali P. IV 10, c. dat.
 instrum. P. I 38. X 136. N. I 36. X 48.
 I. III 1.
 συναυλία ProL. XCVIII. O. III 8. I. V 23.
 συνάφεια ProL. XXIV. XXXVII.
 syncope ἔγεντο P. III 87.
 σφέτερος ad plures et singulos relatum
 O. IX 78. I. VI 33; item σφίς P. IX
 116; cf. P. IV 187. N. XI 7.
- Tacit. ann. I 57: O. I 107; Germ. 6: N.
 III 45.
 τέ = σέ O. I 49. N. V 43.
 τε nomini epexegetico adiectum O. VI
 43. X 59. N. VIII 46; τε . . ὅτε sibi
 respondent P. V 54; μέν . . τε O. III
 8; τε . . δέ P. XI 30; τε . . καί res
 cognatae copulantur O. XIII 5.
 τέκεν pater O. I 92.
 τελευτά = ἔσχατα O. III 41.
 tempus verbi adverbio indicatum P.
 IV 49.
 Tenedii ludi ProL. XCI; Tenedii magi-
 stratus munus media aestate ineunt
 N. XI p. 219.
 Terpandri nomorum divisio septenaria
 ProL. XCIX; num Pindarus Terpandri
 modos imitatus sit O. XIII p. 97.
 τεθμοί, ludi certo die acti O. XIII 40.
 θεάριον Apollinis et senatorum N. III 70.
 Thebais cyclica fons Pindari O. VI 13.
 17. N. IX 13. fr. 43.
 Thebarum topographia N. IV 20. I. III 79;
 Thebani ludi ProL. XCI. N. IV 20; The-

- banorum stirps heroum Prol. cxix;
Thebanis carmina a Pindaro facta
I. i p. 328.
- Theocrit. 7, 41: O. II 97; 18, 48: O. III 30;
22, 207: N. x 67; 24: N. I 53 ss.
- Theognis 207: O. x 105.
- θεός monosyllabum P. I 56.
- Theoxenia O. III p. 26. O. III 1. N. x 49.
XI 8.
- Thero Agrigentinus arg. O. II p. 13 sq.;
cf. Ind. I.
- thesauri Olympici O. II p. 15; Pythici
P. v 40. VI 8. P. VI p. 182; thesauri
Therapnae pro sepulcris olim habitati
N. x 56.
- Thessalicae stirpes heroum Prol. cxv sq.
θέσσαυτο aor. med. praesentis τίθειμαι
N. v 10.
- Thomas Magister Prol. v. xv.
- threni fragm. 129—139.
- τι adverbii loco fungitur O. I 18; τις
'mancher' N. I 64.
- tibiarum usus Prol. xcvi. O. VII 12;
πολύφωνοι ἀόλοι I. v 27.
- tituli agonistici Prol. xcii. O. VII 86.
- tmesis O. VIII 19. 32. P. III 101. IV 23.
I. VII 30. VIII 45. 58.
- τό, ideirco O. VI 56.
- τόσος = ὄσος N. IV 5.
- traiectio verborum O. VIII 6. P. VIII 68.
x 15. XI 18. N. II 24. VII 90. I. III
11 s. III 66. 64. VI 18. VIII 8 — figura
traiectionis P. IX 83.
- transitus frigidi O. VIII 58; fiunt eodem
verbo repetito O. I 98. P. x 51. XII 22.
- triadica carmina ex strophā antistrophā
epodo constantia Prol. LX. O. XIII
p. 97. Conf. pericopa.
- trichronoi et pentachronoi syllabae
Prol. XL; v. longae; duae trichronoi
deinceps positae Prol. XLIII.
- Triclinius Prol. v.
- tripodiae Prol. xxviii; trip. catalecticae
Prol. XXIX. LI. LIV; tripodiae dipodiis
mixtae Prol. XLIX sq. O. I p. 3. XIV
p. 108. P. I p. 113. v p. 172; tripodia
dactylica iuxta dipodica cola iam-
bica Prol. LI; tripodiae in fine ver-
suum Prol. L; tripodiae duae con-
iunctae Prol. LI.
- triumphus Romanorum ex institutis
Graecis natus N. IX p. 302.
- Troica stirps heroum Prol. cxxiv.
τύραννος, rex P. III 86.
- Tzetzes Chil. 798: N. VII 19.
- variatio structurae Pindaro adamata
O. I 18. P. III 51. x 20. N. v 52. VI 6;
variatio numeri P. III 2.
- Vergil. Aen. III 571 ss.: P. I 15 ss.; v
818: I. II 22; XII 87: I. VI 40.
- versus definitio Prol. xvii. xx. xxxix,
versus finis Prol. xvii sq.; elisio in
fine versus P. IV 9. 179; versus prin-
cipium Prol. xviii ss.; versus ace-
phali Prol. XIX. XXI. XXIII. L. O. VII
p. 61, recti et obliqui Prol. xx, asynar-
teti O. I p. 3; structura versus Prol.
xx ss.; magnitudo versus Prol. xxii;
versuum in cola divisio Prol. xxx ss.;
conf. cola; eadem syllaba eadem sede
versus posita O. II 8; verbi in prin-
cipium versus sequentis tracti vis P.
XII 17; praepositio versus fine a suo
nomine diremta O. VI 193.
- victoriae tres uno die partae O. XIII 36.
- virgines ad certamina admissae Prol.
LXXV.
- Vitae Pindari Prol. c ss.
- ὀπαντιάζειν c. dat. et acc. P. VIII 11.
- ὀπὸ c. gen. de cantu succinente O. IV
2; de loco inferiore, unde quid sur-
git O. v 14. P. IX 61; ὀπὸ c. dat. N.
VIII 30.
- Xenoph. Hell. III 3, 2: O. x 53.
- φυλλοβολία P. IX 124 et Add.
- χαίρε, qua formula Pindarus orationem
abrupit P. II 67. N. III 76. I. I 32.
- χορεύειν c. acc., saltando et canendo
celebrare I. I 7.
- χρῦσεος, splendidus, non aureus O. VIII
1. P. I 1. I. VI 19 — χρῦσός primam
syllabam corripit N. VII 78; cf. Schulze
Quaest. ep. 117 not. 4.
- ὡς ὄτε, tamquam, in comparationibus
O. VI 2.

CORRIGENDA ET ADDENDA.

Primum omnium hoc loco insignem humanitatem Ottonis Schroederi grato animo laudare me iuvat, qui licet ipse in Bergkii Poetis lyricis graecis recognoscendis Pindari carmina tractanda sibi sumpsisset, tamen ita meae operae non invidabat, ut apparatus criticum suis subsidiis augendo, errores meos corrigendo, commentationes quae me fugerant indicando, denique nunc monendo nunc confirmando hanc meam editionem egregie adiuvavit.

ProL. p. VII 7. scr. 222 pro 122; de codd. *ABCD* ampliora docet Schroeder Philol. 54, 277 ss.

ProL. VIII. de novis subsidiis codicum v. Schroeder Pindarica II in Philol. 54, 274 ss

ProL. LXII 18. adde Kitz, Agonistische Studien, der Diskuswurf, München 1892.

ProL. LXVII 5. de palma conf. Verg. Aen. v 110.

ProL. LXX 24. post funebrium adde: Peliae.

ProL. LXXI 23. scr. 74 pro 71.

ProL. LXXXV 15. quae notio nominis *ιερού άγ.* temporibus Romanorum imperatorum fuerit, apparet ex Cass. Dion. 51, 1: *ούτως (ιερόν άγώνα) τους την αίτησιν έχοντας όνομάζουσιν.*

ProL. LXXXVI 16. Hellanodicas inde ab Ol. 75 novenos fuisse ex loco Paus. v 3, 4 emendato et subtilius explicato evincit G. Foerster, De Hellanodicis Olympicis (1879) p. 23. Idem vir doctus in colligendo atque digerendo indiculo victorum Olympicorum (Die Sieger in den olympischen Spielen, Zwickau Progr. 1891. 1892) Bergkii calculis addictus Boeckhii et Schmidtii argumentationes parum curavit.

ProL. LXXXVI not. 2. adde Unger, Der Olympienmonat, Philol. 33, 227 ss.

ProL. LXXXVII 15. de Nemeis media aestate mense Iulio actis v. Unger, Jahrb. f. cl. Phil. 1885 p. 617 ss.

ProL. XCV 26. conf. Demosth. 59, 33 *Χαβρίας ήκων εκ Δελφών εισία τά επινίκια.*

O. I 12. lectionem *πολυμέλω* qui defendere velit, comparet Pind. fr. 106, 5 *άγλαοκάρπου Σικελίας.*

O. I 39*. Pindarum ipsum vestigiis Alcaei Alcmanis Stesichori instituisse scholia docent; cf. Radke De Lysimacho Alexandrino p. 88.

O. II 57*. *δυσφροσύναν* (non *δυσφροσύ.*) *ABCD.*

O. II 84*. scr. *μέγας* coni. Pauw . . . *Διός* post Mommsen² Kaibel.

O. II 88. scr. *έπεισε μάτηρ* sine virgula.

O. III metra huius odæ expressit novissima *ώδη επινίκιος Βορεάδου* in ludos Olympicos a. 1896 Athenis institutos.

O. III 14*. adde Eur. Med. 211 *ά νιν έβασεν 'Ελλάδ' ές αντίπορον δι' άλα νόχιον.*

O. III 27. *δειράν και μυχών* conf. Aristoph. Av. 740 *νάπαισι και κορυφαίς έν όρειαις.*

O. III 30*. adde lamellas aeneas cani aliive belluae olim adnexas Monac. antiqu. ap. Hefner Röm. Bay.³ n. 394 et Paris. bibl. nat. n. 2315.

O. IV ep. 8 p. 31. scr. ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ pro ∞ ∞ ∞ ∞ ∞

O. IV 7. *άφθόνων* non invidentium; activam vim eidem nomini tribuit Plato de rep. VI p. 500 a.

O. VI 23. *ά τάχος* conf. *ά τάχιστα* O. XIII 79; contra *ώς τάχος* P. IV 164, *ώς πόρσιστα* N. IX 29.

O. VI 43 Schulze Quaest. ep. 151 sic refingere audet: *ήλθεν όπό σπλάγγων φυγών ώδιν' έρατόν Φίαμος.* Idem bene comparat Ps. Maneth. 33 *άπ' ώδιων και γαστέρος έκπροθορόντα — έρατόν* pro *ερατός* Schroeder.

O. VI 101*. ancoras duas non unam ex prora alteram ex puppi, sed utramque ex prora altrinsecus demissas esse ipse me corrigendo exposui ad P. IV 194.

O. VII 17. *Δαμάγητον* hunc locum respicit Aeschines ep. 4, 1 *εκ Δαμαγήτου . . όν και ό μέγας αίρει* (*αείδει* aut *μέγαν αίρει* coni. Rademacher) *Πίνδαρος.*

O. VII 49. *άκροπόλι* (pro *άκροπόλει*) merito commendat Schroeder.

